

ਜੇਠਮ ਮਾਝੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ

by

ਦੇਵੀ ਮੋਢਾ

4166

4166.

੧੬

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਲਾਇਬਰੇਰੀ
(ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ)

ਐਕਸੈਸ਼ਨ ਨੰ:.....

ਕਲਾਸ ਨੰ:.....

ਸ਼ੈਲਫ ਨੰ:.....

ਸੰਖ:.....

(੧) ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਸਮੇਂ ਮੁਕੱਰਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗਿਣਤੀ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲੈ ਸਕਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਹ ੧੫ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਤਕ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਣਗੇ।

(੨) ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਾਪਸ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਪੈਸੇ ਰੋਜ਼ ਫੀ ਕਿਤਾਬ ਜੁਰਮਾਨਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਪਾਸ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਸਕੱਤਰ ਸਾਹਿਬ ਮੁਆਫ਼ ਕਰ ਸਕਣਗੇ।

(੩) ਕਿਤਾਬਾਂ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਸੱਜਣ ਲਾਇਬਰੇਰੀ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ, ਭਾਵੇਂ ਦੂਜਾ ਸੱਜਣ ਲਾਇਬਰੇਰੀ ਵਿਚੋਂ ਆਪ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇ ਤੇ ਭਾਵੇਂ ਨਾ।

(੪) ਕਿਤਾਬਾਂ ਤੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਆਦਿਕ ਨਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇ।

(੫) ਮੁਰਾਬ ਕੀਤੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਨਵੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਰਖਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ।

SIKH REFERENCE LIBRARY

S. G. P. C. (Nabha)

Class No.

Book No.

Acc. No.

4166

(508)

11799

14

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਲਾਇਬਰੇਰੀ
 (ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕਮੇਟੀ) ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਐਕਸੈਸ਼ਨ ਨੰ: ~~4529~~ *11799*
 ਕਲਾਸ ਨੰ:
 ਸ਼ੇਲਫ ਨੰ: ਮੋਬ:

(੧) ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਸਮੇਂ ਮੁਕੱਰਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗਿਣਤੀ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲੈ ਸਕਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋਕਿ ਉਹ ੧੫ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਤਰ ਨਹੀਂ ਰਖ ਸਕਣਗੇ।
 (੨) ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਾਪਸ ਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਪੈਸੇ ਰੋਜ਼ ਫੀ ਕਿਤਾਬ ਜੁਰਮਾਨਾ ਹੋਵੇਗਾ—ਜੋਕਿ ਖਾਸ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਸਕੱਤਰ ਸਾਹਿਬ ਮੁਆਫ਼ ਕਰ ਸਕਣਗੇ।
 (੩) ਕਿਤਾਬਾਂ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਸਜਣ ਲਾਇਬਰੇਰੀ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਅਗੇ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ, ਭਾਵੇਂ ਦੂਜਾ ਸਜਣ ਲਾਇਬਰੇਰੀ ਵਿਚੋਂ ਆਪ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇ ਤੇ ਭਾਵੇਂ ਨਾ।
 (੪) ਕਿਤਾਬਾਂ ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਆਦਿਕ ਨਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇ।
 (੫) ਖਰਾਬ ਰਖਣੀਆਂ ਤੇ ਨਵੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ

SIKH REFERENCE LIBRARY
 S. G. P. C. (Amritsar)
 Class No:
 Book No:
 Acc. No: **4166.**

11799

ਜਦੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ
 (੩੪) ਪੰਨਾ ੨੪੫
 ਲਿਖਤ ਦਾ ਜਨਮ - ਸੰਨ ੧੮੨੮ ਈ.

4529

348/ 535 11

11799

4529

੧੬ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਜਨਮਪੜੀਥਾਥੇਨਾਨਕਜੀਕੀ॥
 ਸੀਮਤਪਵਿਸੈਥਿਆਸੀ॥ ੧੫ ੮੩॥ ਸਿਤੀਵੈਸਾਖਸੁਦੀ
 ਪੰਚਮੀ॥ ੫॥ ਪੋਥੀਲਿਖੀਪੈੜੇਮੇਥੇਸੁਲਤਾਨਪੁਰਕੇਖੜੇਟੇ॥
 ਗੁਰੁਅੰਗਦਜੀਲਿਖਾਈ॥ ਪੈੜੇਲਿਖੀ॥ ਮੁਖਸਤਿਥਾਲੇਸੀਧ
 ਜਟੋਟੇਕੇ॥ ਗਾਇਭੋਇਦੀਤਿਲਵੰਨੀਅਹੁਆਇਆਆਗਾ॥ ਗੁ
 ਰੁਅੰਗਦਨੰਦੁਲਧਾਆਗਾ॥ ਦੁਇਮਹੀਨੇਸਤਾਰਹਿਨਿਨਲਿਖ
 ਦਿਆਲਗੋਆਹਿ॥ ਜੋਜੋਹਕੀਕਤਆਹੀ॥ ਜਿਥੇਜਿਥੇਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀਫਿਰੈਆਹੈ॥ ਤਿਥੇਤਿਥੇਦੀਹਕੀਕਤ॥ ਸਹਿਜਨਾਸਗੁਈ
 ਥਾਲੇਲਿਖਵਾਈ॥ ਭਾਈਥਾਲੇਓਪਰਗੁਰੁਅੰਗਦਜੀਬਹੁਤਖੁਸੀ
 ਹੋਇਆ॥ ਭਾਈਥਾਲਾਅਤੇਮਰਦਾਨਾਰਬਾਈਨਾਲੇਫਿਰਦੇਆਹੈ॥
 ਮੇਦੀਖਾਨੇਦੇਵਖਤਗੁਈਥਾਲਾਨਾਲੇਆਹਾ॥ ੧॥ ਇਕਦਿਨਗੁਰੂ

੧

ਸਾਖੀਗੀਤੁ ਨਾਨਕਵੰਸੀ
 (ਤੀਜੀਪੜੀ) ਸਭਾ

ਅੰਗਦਜੀਦੇ ਜੀਉ ਉਪਜੀ ਜੇ ਮੇਗ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਰਨ ਆਗਾ
 ਉਸ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਪ ਸੁਰ ਵਿਚ ਭੇਦ ਕਛੁ ਨ ਆਗਾ ਦੇਖ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਜਨ
 ਮਾਕਿ ਸਰ ਉਸ ਲੀਤਾ ਆਗਾ ਦੇਹਾ ਚਿਤੁ ਨੀ ਹੋਇ ਰਹੀ। ਕਤ ਕਦੀ
 ਪੁਰਨ ਮਾਸੀ ਪਹਿਲੇ ਪਖ ਬਾਲਾ ਸੰਧੂ ਜਟੇਟਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇ ਦਰਸ
 ਨ ਨੀ ਆਇ ਆਸੀ। ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਛੁਪਿਆ ਰਹਿ ਦਾਸੀ। ਬਾਲੇ ਸੰਧੂ
 ਨੂੰ ਦੇਹਾ ਚਾਹਾ ਸੀ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਵੈ ਤਾ ਦਰਸਨ ਨ ਜਾਈ ਐ। ਤੁਝ
 ਲੋ ਸੁਣਿਆ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਖਤੁ ਰੇਟਾ ਅੰਗਦ ਤਿਹੁ ਭ੍ਰਿਸ਼ਨੁ ਬ
 ਧਿ ਚਲਿਆ ਹੈ। ਪੁਰਨ ਹੀ ਜਣੀ ਦਾ ਜੇ ਕੇਹੜੇ ਬਾਵਛੁਪਿਆ ਬੈਠਾ ਹੈ।
 ਫੇਰ ਖਬਰ ਸੁਣੀ ਜੇ ਖੰਡੁ ਰਖਾ ਹਿਰਿਆ ਦੀ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਣ
 ਕਰ ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨ ਆਇਆ। ਜੇ ਕਛੁ ਸਕਤਾ ਅ
 ਹੀ ਸੋ ਕੁਟਲੈ ਆਇਆ। ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਨੂੰ ਛੁਛਲ ਧੋਸ਼ਾ ਅਰੇ ਦੇਖੇ

ਤਾਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬੈਠਾ ਵਾਟ ਵਟਦਾ ਹੈ॥ ਬਾਲੇ ਜਾਇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ॥ ਅੰਗ ਗੁਰੁ ਅੰ
 ਗਦ ਜੀ ਬੋਲਿਆ॥ ਆਉ ਕੁਈ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਬੈਠੇ ਜੀ॥ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਜੀ ਵਾਟ ਵਟਦੇ
 ਰਹਿ ਗਇਆ॥ ਬਾਲੇ ਸੰਪੂਨ ਪੁਛੁਣ ਲਗਾ॥ ਕੁਈ ਸਿਖ ਕਿਥੋ ਆਇਓ॥ ਕਿਵੇ ਕ
 ਰ ਆਵਣੁ ਹੋਇਆ ਹੈ॥ ਕਉਣੁ ਹੋਵੇ ਹੋ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਸੰਪੂਨ ਬੰਨ੍ਹ ਕਰਿ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ
 ਜੀ ਗੁਰੁ ਜੀ ਜਟੇਟਾ ਹਾਂ॥ ਗੋਤ ਸੰਪੂਨੇ॥ ਨਾਉ ਬਾਲੇ ਹੈ॥ ਵਤਨ ਜਨਮ ਗਇ ਭੁਇ ਦੀਤੀ
 ਲਵੰਗੀ ਹੈ॥ ਮੈ ਗੁਰੁ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਆਇਆ ਹਾਂ॥ ਫੇਰ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਕੁਈ ਬਾ
 ਲਾਤੀ ਸਿਖ ਕਿਸ ਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਨੂੰ ਕਉਣੁ ਮਿਲਿਆ ਹੈ॥ ਫੇਰ ਬਾਲਾ **ਬੋਲਿਆ॥** ਜੀ ਗੁਰੁ ਜੀ
 ਉਥੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦਾ ਸਿਖ ਹਾਂ॥ ਮੈ ਨਾਨਕ ਵੇਦੀ ਕਾਲੂ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮਿਲਿਆ॥ ਫੇਰ ਗੁਰੁ ਅੰ
 ਗਦ ਜੀ ਪੁਛਿਆ॥ ਕੁਈ ਬਾਲਾਤੁ ਹਿਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਿਠਾ ਸੀ॥ ਫੇਰ ਕੁਈ ਬਾਲੇ ਕ
 ਹਿਆ ਜੀ ਮੈ ਬੋਲੈ ਬਰਸਵ ਗਾ ਸੀ॥ ੩॥ ਮੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਿਛੇ ਲਗਾ ਫੇਰ ਦਾਸ
 ਪਰ ਜੀ ਤੁਦ ਅਸਾਨੁ ਇਹ ਮਤੁ ਨਾ ਸੀ॥ ਜੇ ਦੇਵੁ ਗੁਰੁ ਹੈ॥ ਪਰਸਲਾ ਮੀ ਰਹਦੇ ਸੇ॥ ਇਹ
 ਗਲ ਜ ਕੁਈ ਬਾਲੇ ਆਖੀ॥ ਤਾ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦਾ ਬੈਰਾਗ ਛੁਟ ਗਇਆ॥ ਕਿਥਾ ਉਥੇ
 ਮੀ ਐ ਨਾ ਹੀ॥ ਓਹ ਗਤ ਗੁਜਰੀ ਫੇਰ ਕੁਲ ਕਹੋਇਆ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਕੁਈ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਸੋਦੋ॥ ਤਾ ਕੁਈ ਬਾਲੇ ਆਇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ॥ ਫੇਰ ਕੁਈ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ
 ਜੀ ਪੁਛੁਣ ਲਗਾ॥ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਕੁਝ ਤੈ ਨੂੰ ਇਹ ਕੁੀ ਮਲੁ ਮੀ ਹੈ॥ ਜੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਨਮਿ

੨

੪

ਆਸੀ। ਸੋ ਕੀ ਕੁਜਨ ਮਿਆਸੀ। ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਇਹ ਮੈ ਨੁਮਾ ਲੁਮਨਾਹੀ। ਪਰ
 ਜੀ ਇਤਨੀ ਮੈ ਸੁਣੀ ਸੀ ਲੋਕ ਦੇ ਮੁਹ। ਜੇ ਹਰਿ ਦਇਆ ਲਖਿ ਸਰ ਆਖ ਦਾਹੈ ਜੋ ਗੁਈ ਦੇ
 ਨੇ ਮਹੁਰਤੇ ਅਤੇ ਸਤਾਈ ਏਨੇ ਛੁੜੇ। ਅਤੇ ਕੁਤ ਕਦੀ ਪੂਰਨ ਮਾਸੀ। ਸੈ ਸਾਰਤੇ ਕੋਈ ਨਾਹੀ
 ਜਨ ਮਿਆ। ਇਹ ਕਾ ਲੂਵੇ ਦੀ ਦੇ ਪਰ ਕੋਈ ਅਵਤਾਰੀ ਜਨ ਮਿਆਹੈ। ਐਤਨੀ ਮੈ ਸੁਣੀ
 ਸੀ। ਹੋਰ ਭੀ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਜੇ ਮਹਤੇ ਕਾ ਲੁਜਨ ਮਪਤੀ ਤਿਤੁ ਸਮੇ ਲਿਖਾਈ ਸੀ। ਫੇਰ ਗੁਰੂ
 ਅੰਗ ਦਜੀ ਕਹਿ ਆ ਗੁਈ ਬਾਲਾ। ਕਿਵੇ ਜਨ ਮਪਤੀ ਭੀ ਹਥ ਆਵੈ। ਫੇਰ ਬਾਲੇ ਸੀ ਪੁਕ
 ਹਿ ਆਜੀ ਗੁਰੂ ਜਾਣੈ। ਪਰ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਆਹ ਬਿਆਵੈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਲੇ ਸੀ ਪੁਕਹਿ ਆਜੀ
 ਗੁਰੂ ਜਾਣੈ। ਪਰ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਆਹ ਬਿਆਵੈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਜੀ ਬੋਲੇ ਆ। ਗੁਰੂ
 ਈ ਬਾਲਾ ਕੋਈ ਅਵੇ ਗਏ ਵੈ। ਜੇ ਸਥੇ ਖੋਜ ਜਨ ਮਪਤੀ ਦਾਇਕੇ ਜਨ ਮਪਤੀ ਹਥ ਆ
 ਵੈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਲੇ ਸੀ ਪੁਆਖਿਆ ਜੀ ਛੁਛੀ ਐ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਜੀ ਕਹਿ ਆ ਗੁਈ
 ਬਾਲਾ ਤੁਸੀ ਉਥੇ ਦੇ ਵਸ ਕੀਨ ਤੇ ਗੇ। ਤੁਸੀ ਹੀ ਥੇ ਖੋਜ ਹਥ ਆਵੈ। ਅਕੇਤੁ ਸੀ ਕਿਸੇ ਪਾ
 ਸੇਟੇ ਲਹਾ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਸੀ ਪੁਆਖਿਆ ਜੀ। ਕਾਲੂਵੇ ਦੀ ਦਾ ਭਿਗਤਿ ਲਗਦਾ ਹੈ ਲਾਲੂਵੇ ਦੀ
 ਉਸ ਪਾਸੇ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਆਦਮੀ ਭੁੱਜੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਜੀ ਕਹਿ ਆ ਗੁਈ
 ਤੁਸੀ ਹੀ ਖੋਜ ਕਰਣਾ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਸੀ ਪੁਕਹਿ ਆਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਆਦਮੀ ਦੇਵੇ।
 ਤਾਂ ਭੀ ਹੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਹੀ ਭੁੱਜੇ ਵਾ। ਜਾਇਕਰ ਲਾਲੂਵੇ ਦੀ ਨੁਮਾਖੀ ਐ। ਗੁਈ ਲਾਲੂਤੁ

ਹੁਤਾਬਿਰਧਹੋਇਆਹੋਤੇਰੇਉਤੇਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਦੀਬਹੁਤਮਿਹਰਵਾਨਗੀਹੋਈਹੈ। ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਦੀਜਨਮਪਤੀਦੇਖਨੇਤੇ। ਤੁੰਜਨਮਪਤੀਦੇਹਫੁਫੁਕੇ। ਗੁਰੂਅੰਗਦਅਸਾਨੁ
 ਫਲਪਾਯੈ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਤੇਗੁਰੂਅੰਗਦਵਿਚਭੇਦਕੁਛਨਾਹੀ। ਤੁੰਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀ
 ਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਕੋਈਸਿਖਲੇਜਾਹਾ। ਭਾਈਬਾਲੇਕਹਿਆਜੀਜੋਕੋਈਭੁੱਜੇਸੇਈ
 ਮੈਨਾਲੇਲੇਜਾਦਾਹਾ। ਤੁੰਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲੇਸਿਖਸੰਧੁਉਤੇਬਹੁਤ
 ਖੁਸੀਹੋਇਆ। ਬਹੁਤਤੁਸਟਮਾਨਹੋਇਆ। ਤੁੰਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਲਾਲੇਪੁੰਨੁਨਸਾਇਆ
 ਸਿਖਸੀਜਟੇਟਾ। ਤੁੰਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਕਹਿਆਭਾਈਲਾਲਪੁੰਨੁਨਸਿਖਹੋਤੇਗੁਰੂ
 ਪਾਯੈ। ਭਾਈਬਾਲੇਨਾਲੇਜਾਹੀ। ਤਿਲਵੰਡੀਓਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੀਜਨਮਪਤੀਲੇਆਉ।
 ਲਾਲੇਪੁੰਨੁਆਖਿਆਜੀਧੰਨਅਸਾਭੇਭਾਗਜੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੀਜਨਮਪਤੀਦੇਖੀਐ
 ਗੇ। ਜਾਣੀਐਗੇਜੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਦਰਸਨਕੀਤਾ। ਤੁੰਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਆਖਿਆਭਾ
 ਈਲਾਲਤੈਨਕਰਤਾਰਚਿਤਆਵੈ। ਬਾਲਸੰਧੁਅਤੇਲਾਲਪੁੰਨੁਗਾਇਕੋਇਦੀਤਿਲਵੰਡੀ
 ਆਇ। ਆਇਕਰਲਾਲਵੇਦੀਨਾਮਿਲੇ। ਲਾਲਨੁਆਖਣਲਗਾ। ਭਾਈਲਾਲਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਦੀਜਨਮਪਤੀਦਿਹਾ। ਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਮੰਗੀਹੈ। ਤੁੰਲਾਲਕਹਿਆਮੇਰੇਕੋਲਤਾ
 ਨਾਹੀ। ਤੁੰਲਾਲਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਤੁੰਨਾਨਕਦਾਮਿਤਸੇ। ਤੁੰਸਚਆਖਗੁਰੂਅੰਗਦਕੇ
 ਸਿਰੀਚੰਦਾਤਉਤਹੋਰੇਸੁਣਾਇਆ। ਤੁੰਭਾਈਬਾਲੇਕਹਿਆਭਾਈਲਾਲਗੁਰੂਅੰਗਦਹੋ

ਇਆ॥ ਜਿਸ ਅਗੇ ਗਰਨਾ ਨ ਕਜੀ ਪਜ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਨਲੀ ਏਰ ਰਖ ਕੇ ਮਥਾ ਟੋਕਿਆ॥
 ਤਿਸ ਨਾਲ ਬਗਾਬ ਹੀ ਕੇ ਹੀ॥ ਅਸਾ ਦੁਢ ਕੇ ਲਧਾ ਹੈ॥ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਹੋਰੀ ਅਉ ਲਾਦ ਕਰ
 ਕੇ ਪੁਜੀ ਅਨਗੇ॥ ਤਾਲਾਲੁ ਕਹਿ ਆ ਕੁੰਈ ਬਾਲਾ ਦੇ ਖਾਟੇ ਲਵਾਹਾ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਕਹਿ
 ਆ ਤੁਕਾਲੁ ਵਾਭਿਗਾ ਚੈ ਹੈ॥ ਤੁਘ ਰਵਿਚਟੇ ਲਾ॥ ਅਮਾ ਧੀ ਧੀ ਭੀ ਚਲ ਗਈ ਹੈ॥
 ਅਤੇ ਗੁਈ ਕਾਲੁ ਭੀ ਚਲ ਗਈ॥ ਪਾਰਿਵਿਚਟੇ ਲਾ ਲਗੇ॥ ਪੰਜ ਦੇਵਿ ਨ ਜਨਮ ਪ
 ਤੀਲ ਪੀ॥ ਲਭੁ ਕਰਿ ਬਾਲੇ ਨ ਲਾ ਲੁਵੇ ਦੀ ਦਿਤੀ॥ ਬਾਲੇ ਲਾ ਲੇ ਪੰਨ ਨ ਦਿਤੀ॥ ਤੁਲਾ ਲੇ
 ਪੰਨ ਕਹਿ ਆ ਕੁੰਈ ਬਾਲਾ ਤੁੰਨ ਲੇ ਚਲਾ ਤੇ ਗਬਤਾ ਬਹੁਤ ਮੁਜ ਗੋਹੈ ਗਾ॥ ਤੁਲਾ ਲੇ ਕ
 ਹਿ ਆ ਕੁਲਾ ਕੁਈ ਜੀ॥ ਲਾਲੁ ਕਹਿ ਆ ਕੁਲਾ ਕੁਈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਜਨਮ ਪਤੀ ਲੇ ਚਲੇ ਨਾਨ
 ਕ ਦੀ॥ ਪਰ ਮੇਰੀ ਕੁੰਭੇ ਟਾਕੁ ਲੇ ਜਾਵੇ॥ ਤੁਲਾ ਲੇ ਕਹਿ ਆ ਕੁਲਾ ਕੁਈ ਲਾਲੁ ਜੀ ਜੋ ਕ
 ਛੁਤੁ ਸਾਧੇ ਜੀ ਆਵੇ ਦੀ ਹੋ ਸੋ ਕੁਲੀ ਹੋਵੇ॥ ਲਾਲੁ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਨਲੀ ਏਰਾ ਦਿਤਾ॥ ਅਤੇ
 ਏਹ ਮੇਰੀ ਕੁੰਭੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਅਗੇ ਰਖਈ॥ ਅਤੇ ਆਖਣਾ ਜੀ ਜੇ ਕਦੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਹੋਰੀ
 ਬੁਰਾ ਮੰਨ ਨ ਤੁਸੀ ਗੁਸਾਨ ਹੀ ਕਰਣਾ॥ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆ ਕੁਈ ਲਾਲੁ ਪੋਖਾ ਕੋਈ ਨਾ ਹੀ॥
 ਤੁਸੀ ਗਿਣਤੀ ਮਨ ਤੇ ਰਖੇ ਨਾ ਹੀ॥ ਜਨਮ ਪਤੀ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਲਾਲਾ ਪੰਨ ਲੇ ਕਰਿ ਖੰਡ ਰਖਾ ਹਿ
 ਰਿ ਆਦੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇ॥ ਆਵੇ ਅਗੇ ਰਖੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬਹੁਤ ਪੁਸੀ ਹੋਇ
 ਆ॥ ਆਖਣ ਲਗੇ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਨੁਕਰਤਾ ਗਚਿਤੁ ਆਵੈ॥ ਅਜ ਤੁਹਿ ਅਸਾਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨ

ਕਜੀਰਾਵਰਸਨਕਰਵਾਇਆ। ਤਾਹਥਲੈਕਰਜਨਮਪਤੀਚੁਮਿਆਤੇਅਖੀਆਤੇਸਿਰੁ ੨
 ਰਖੀ। ਦੇਖੇਤਾਕਿਆਦੇਖੇਅਖਰਸਾਸਤੀਹੈਨਾ। ਤਾਗੁਰੁਅੰਗਦਜੀਬੀਚਾਰਕੀਤਾਜੋਕੋਈ
 ਅਜੇਹਾਸਿਖਹੋਵੈ। ਜੇਦੇਵੇਅਖਰਪੜਿਆਹੋਵੈ। ਤਾਮਹਮਾਖਰਗਜਟਬੋਲਿਆ। ਜਿਸ
 ਦੇਖਰਗੁਰੁਅੰਗਦਜੀਰਹਿਦਾਸੀ। ਜੀਸੁਲਤਾਨਪਰਪੈੜਾਮੋਖਾਖੜੀਹੈ। ਓਹਦੇਵੇਅਖਰ
 ਪੜਿਆਹੈ। ਅਤੇਦੇਵੇਵਾਚਦਾਹੈ। ਤਾਗੁਰੁਅੰਗਦਜੀਆਖਿਆਮਹਿਮਾਆਦਾਚਾਹੀਐ
 ਜਰੂਗਾਮਹਿਮੇਕਹਿਆਕੁਲਾਜੀਹਿਉਲਿਆਵਰਹਾ। ਮੇਰੇਆਖੈਬੁਧਆਵੇਗਾ। ਮਹਿਮ ੦
 ਸੁਲਤਾਨਪਰਪੈੜੇਮੋਖੇਨੂੰਲੈਆਇਆ। ਗੁਰੁਅੰਗਦਜੀਉਸਤਾਈਜਨਮਪਤੀਦਿਖਾਈ
 ਓਹਤਾੜਤਾੜਵਾਚਗਾਇਆ। ਗੁਰੁਅੰਗਦਜੀਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਆ। ਗੁਰੁਅੰਗਦਜੀ
 ਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਆ। ਗੁਰੁਅੰਗਦਜੀਕਹਿਆਪੈੜਾਇਹਅਸਾਨਗੁਰਮੁਖੀਵਿਚਲਿ
 ਖਦੇਗਾ। ਪੈੜੇਕਹਿਆਕੁਲਾਜੀ। ਕਾਗਲਹਛੇਮੰਗਾਵਹੁ। ਮੋਲਿਖੰਦੇਦਾਹਾ। ਗੁਰੁਅੰਗ
 ਦਜੀਕਾਗਦਲਿਖਣਸਿਆਹੀਮੰਗਾਇਦਿਤੀ। ਪੈੜੇਲਿਖੀ। ਗੁਰੁਅੰਗਦਜੀਲਿਖਾਈ
 ਬੋਲਹੁਕੁਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੁ॥ **ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥** ਸੰਮਤ ੧੫੨੬ ਾਮਿਤੀਕਤਕ
 ਸੁਦੀਪੂਰਨਮਾਸੀ। ਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਜਨਮਲੀਤਾ। ਕਾਲੁਵੇਦੀਦੇਘਰੀ। ਕਾਲਦਾਪ
 ਰੋਹਿਤਹਰਿਦਿਆਲਾਮਿਸਰਆਹਾ। ਵਡੀਵੇਲਾਕਾਲੁਹਰਿਦਿਆਲਦੇਘਰਗਇਆ। ਜਾ
 ਇਕਹਿਆਖਿਉਸਜੀ। ਪੰਤਤਜੀਤੁਸੀਕ੍ਰਿਪਾਕਰਹਾ। ਪੰਤਤਕਹਿਆਕਿਉਮਹਿਤਾਇਤਦੇ
 ਲੋਕਿਉਆਇਆਹੈ। ਤਾਕਾਲੁਆਖਿਆਜੀਬਾਲਕਜਨਮਲੀਤਾਹੈ। ਤੁਸੀਕਿਰਪਾਕ

ਰਹਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਜਨਮ ਪਤੀ ਲਿਖਹੁ। ਹਰਿ ਦਿਆਲ ਪੰਡਤ ਕਹੀਆ ਭੁਲਾ ਮਾਰਿਤ
 ਤੀ ਮੈਂ ਸੇਵਾ ਪੁਜਾ ਕਰਕੇ ਆਵਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਕਾਲੁ ਆਪਣੇ ਪਰਮਾਇਆ ਪਿਛੇ ਪੰਡਤ ਪੰਜ
 ਪਤੀ ਆਇੰਨ ਚਲੇ ਆਇਆ। ਆਇ ਕਰਿ ਸਾਂਦਿਓ ਸਮਹਿਤ ਕਾਲੁ ਹੋਇ ਆਇਆ ਹਾਂ।
 ਤੁਕਾਲੁ ਅੰਦਰ ਲੈਵੁ ਤ੍ਰਿਆ ਅੰਗੇ ਕਾਲੁ ਵਿਛਾਵਣੇ ਕਰਿ ਰਖੇ ਆਹੋ। ਪੰਡਤ ਨੂੰ ਥੋੜਾ ਇਅ
 ਪੰਡਤਿ ਆਖਿਆ ਮਾਰਿਤ ਕਾਲੁ ਕਾਗਦ ਕੇ ਸਰਲੇ ਆਉ। ਫਿਰ ਪੰਡਤ ਕਹੀਆ ਮਾਰਿਤ ਕ
 ਲੁ ਮੈਂਨ ਸਬਦ ਸੁਨਾਇ ਕਿਆ ਸੰਬਦ ਲੈ ਕਰਿ ਜਨਮਿ ਆਹੋ। ਵਖਤ ਸੁਣਾਇ। ਕਿਸ ਵਖਤ ਜ
 ਨਮ ਲੈਤਾ ਹੋਸਾ। ਤੁਕਾਲੁ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜਨਮ ਦੀ ਮੈਂਨ ਖਬਰ ਹੈ। ਇਕ ਪਤੀ ਅਤੇ ਦੋਇ ਪ
 ਰਪੁਰੇ ਆਹੋ। ਜੀ ਜਨਮ ਲੈਤਾ ਹੋਸਾ। ਪਰ ਜੀ ਸਬਦ ਵੀ ਮੈਂਨ ਖਬਰ ਨਹੀ। ਤੁਪੰਡਤ ਕਹੀ
 ਆ ਕਾਲੁ ਅੰਦਰ ਪੁਛਾ। ਦਾਈ ਹਈ ਤਉ ਸਥੇ ਪੁਛਾ। ਤੁਕਾਲੁ ਦਰਿ ਲਤ ਦਾਈ ਬਾਹਿਰ ਸਦੀ
 ਦਾਈ ਬਾਹਿਰ ਆਈ। ਆਇ ਕਰਿ ਆਖਣ ਲਗੀ ਕਿਉ ਜੀ ਮੈਂਨ ਕਿਉ ਸਾਂਦਿਆਹੋ। ਕਾਲੁ
 ਕਹਿਆ ਦਾਈ ਕਿਛੁ ਪੰਡਤ ਜੀ ਪੁਛਦੇ ਹੈਨ। ਤੁੰਜਾ ਵੀ ਹੈ ਸੋਦ ਸੁ। ਦਾਈ ਕਹੀਆ ਪੰਡ
 ਤ ਜੀ ਕਿਛੁ ਪੁਛੇ। ਤੁਪੰਡਤ ਕਹਿਆ ਦਾਈ ਘਾਲ ਕਰਿ ਕਿਆ ਸੰਬਦ ਲੈ ਕਰ ਜਨਮਿ ਆ
 ਹੈ। ਅਗੇ ਦਾਈ ਬੋਲੀ ਪੰਡਤ ਜੀ ਮੇਰੇ ਹਥਾ ਵਿਚਾਇ ਤੇਨੇ ਘਾਲ ਕਰ ਜਨਮੇ ਹੈਨ। ਪਰ ਜੀ ਇ
 ਜੇਹਾ ਘਾਲ ਕਇ ਸਤੁ ਗਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਨਮਿ ਆ। ਇਸ ਦਾ ਅਵਾਜ ਇਸਤੁ ਗਾਨਿ ਕਲਿਅ
 ਜੇ ਸਤੁ ਗਾ ਕੋਈ ਵਡਾ ਸਿਆਣਾ ਸੁਕਾਰੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਘਾਲ ਕਦੀ ਮੈਂਨ ਹੋਗਾ ਨਹੀ
 ਲਗੀ ਹੈ। ਪੰਡਤ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਦਾਈ ਜਾਹਿ। ਤੁਪੰਡਤ ਕਹਿਆ। ਸੁਣ ਕਾਲੁ ਘਾਲ ਕ

ਸਤਾਈਏਨਿਛੁੜੇਪੂਰੇਜਨਮਿਆਹੈ। ਜੋਪਹਿਲੇਦੁਹਪਹਿਰਾਅੰਦਰਜਨਮਿਆਹੈਵੈਤੁ ॥ ੨ ॥
 ਸਹਕਾਰਹੋਵੈਆਹਾ। ਅਜਵਰੀਪੁਰਬੀਦੀਗਤੁਆਹੀ। ਏਸਦੇਸਿਰਤੇਛੁੜਫਿਰਿਆਲੈ
 ਕੀਏ। ਮੈਨੁਵਰੀਹੈਗਨਗੀਹੈ। ਦੇਖਾਕੇਹਜਛੁੜਫਿਰੈ। ਪੰਡਤਵਰਾਵੇਚਾਰੀਗਿਆਨ
 ਵਾਨਆਹਾ। ਪੰਡਤਕਹਿਆਕਾਲੁਮੈਨੁਬਾਲਕਦਾਦਰਸਨਕਰਗਾਇ। ਕਾਲਜਾਇਕੇਬ ॥
 ਲਕਅੰਦਰਹੁਮੀਰਿਆ। ਅਗੇਬੀਬੀਕਾਲੁਦੀਇਸਤੀਆਖਿਆ। ਮੈਨਾਹੀਦੇਦੀਠੰਢ
 ਦੇਦਿਨਹੈਨ। ਤਾਪੰਡਤਕਹਿਆਕਿਛੁਇਸਦਾਧਿਘਨਹੋਵੈ। ਤੁਮੈਜਬਾਬਕਰਗਾ। ਤਾਕ ॥
 ਲਪੇਤੁਤੀਆਵੇਚਲੈਆਇਆ। ਆਏਪੰਡਤਦੇਅਗੇਲੈਬੈਰਾ। ਪੰਡਤਗਿਆਨਵਾਨਅ ॥
 ਹਾ। ਪੰਡਤਦੇਖਕਹਿਅਗੇਊਠਖੜਾਹੋਇਆ। ਪੰਡਤਨਮਸਕਾਰਕੀਤਾ। ਪੰਡਤਕ
 ਹਿਆਕਾਲੁਲੈਜਾਹਿ। ਕਾਲੁਬਾਲਕਨੁਅੰਦਰਦਿਤਾ। ਫਿਰਆਇਕਰਆਖਿਓਸਾ।
 ਪੰਡਤੀਜੀਇਸਦਾਨਾਉਕੁਝਆਖੋ। ਕੇਹੈਮਹੁਰਤਜਨਮਿਆਹੈ। ਪੰਡਤਕਹਿਆਕਾਲੁ
 ਮੈਇਸਦਾਨਾਉਸੋਧਕੇਰਖਾਗਾ। ਤੇਰਹਿਦਿਨਨੁਰਖਾਗਾ। ਅਤੇਚੋਲਾਕੁਪਾਵਾਗਾ।
 ਪੰਡਤਤੇਰਹਿਦਿਨਵੀਚਾਰਕਰਦਾਰਹਿਆ। ਜਾਤੇਰਹਿਦਿਨਗੁਜਰੇਤਾਚੋਲਾਪਾਇਆ।
 ਅਤੇਨਾਉਗਖਿਆਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀ। ਤਾਕਾਲੁਕਹਿਆਪੰਡਤਜੀਤੁਸਾਇਹਨਾਉਨਾਹਰ
 ਖਣਾ। ਇਹਨਾਉਹੀਵਤੁਰਕਦਾਸਾਝਾਹੈ। ਫਿਰਪੰਡਤਕਹਿਆਏਹਵਰਾਅਵਤਾਰੀਹੈ।
 ਤੇਰੇਪਰਆਇਆਹੈ। ਏਵਰਾਅਵਤਾਰੀਅਗੇਕੋਈਨਾਹੀਹੋਇਆ। ਅਤੇਰਾਮਚੰਦਾਮਤੇ
 ਕਿਸਨਚੰਦਹੋਇਆਹੈ। ਉਨਾਨੂਹਿਦੂਹੀਪੂਜਦੇਹੈਨਾ। ਇਸਨੂਹਿਦੂਹਸਲਮਾਨਦੇਵੈਹੀ

ਪੂਜਨਗੇ॥ ਇਸਦਾਨਾਉਜਿਮੀਅਸਮਾਨਦਗਵਿਚਰਵਜਾਵੈਗਾ॥ ਵਣਤ੍ਰਿਣਨਾਨਕ
 ਨਾਨਕਹੋਜਾਵੈਗਾ॥ ਇਸਤਾਈਸਮੁਦਿਗਹੁਦੈਵੈਗਾ॥ ਅਤੇਧਰਤੀਭੀਗਹੁਦੈਵੈਗੀ॥ ਅ
 ਸਮਾਨਭੀਗਹੁਦੈਵੈਗਾ॥ ਇਹਨਿਰੰਕਾਰਹੀਜਪੈਗਾ॥ ਅਤੇਵਡਾਇਸਨਾਨੀਹੋਵੈਗਾ॥
 ਅਤੇਕੀਤੇਨੁਕੀਤਾਹੀਜਾਣੇਗਾ॥ ਹੋਰਸਨੁਵਿਣਪ੍ਰਮੇਸਰਜਾਣੈਗਾਨਾਹੀ॥ ਕਾਲਾਇਹਅਰ
 ਮਾਨਮੈਨਰਹਸੀ॥ ਇਸਦਾਮਰਤੁਬਾਮੈਨਦੇਖਾਗਾ॥ ਕਿਆਜਾਪੈਮੇਰੀਆਰਬਲਾਕਿਤ
 ਨੀਕਹੈ॥ ੨॥ ਸਾਖੀਦੁਜੀ ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰ॥ **ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥** ਜਾਨਾ
 ਨਕਜੀਪਜਾਵਰਿਆਵਾਹੋਇਆ॥ ਜੁਜੇਕੁਛਲੈਜਾਵੈਸੇਗਵਾਇਆਵੈ॥ ਤੁਕਾਲੁ
 ਪੰਡਤਨੁਭਿਲਾਹਣਦੇਣਜਾਵੈ॥ ਜੇਕੁਲੇਪੰਡਤਜੀਭਲਾਛਡਾਫਿਗਾਇਆਹਈ॥ ਪੰਡਤ
 ਕਹਿਆਭੁਲਾਕਾਲੁਹੁਣਤਾਭਿਲਾਹਣਦੇਦਾਹੈ॥ ਪਰਭਿਹਵਖਤਆਵਸੀਤਾਸਿਧੇਮੁਹ
 ਗਲਭੀਨਾਕਰੇਗਾ॥ ਜਬਨਾਨਕਬਰਸਾਸਤਾਕਹੋਇਆ॥ ਤੁਬਕਾਲੁਕਹਿਆਨਾਨਕ
 ਤੈਨੁਪਾਧੇਦੇਪਾਇਦੇਹਾ॥ ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭੁਲਾਪਿਤਾਜੀ॥ ਭੁਲਾਹੋਵੈ॥ ਤੁਬ
 ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਨੁਪਾਧੇਪਾਸਲੈਗਾਇਆ॥ ਤੁਕਾਲੁਕਹਿਆਪਾਧਾਮਹੁਰਤਦੇਖਾ॥ ਨਾਨ
 ਕਤੋਰੇਪਾਸਪਾਂਦੇਹਾ॥ ਤੁਬਪਾਧੇਕਹਿਆਤੁਮਹੁਰਤਹਛਾਹੈ॥ ਤੁਬਟਿਕਾਛਾਵਲਸੁਪਾ
 ਹੀਦਖਈਘਰੇਅਣਾਇਲਈ॥ ਪਾਧੇਦੇਪਾਇਆ॥ ਪਾਧੇਪਟੀਲਿਖਾਇਤੀ॥ ਪਾਧੇਕਹਿ
 ਆਨਾਨਕਤੁਪਨਾ॥ ਇਕਦਿਨਪਾਨੀਆ॥ ਅਗਲੇਦਿਨਚੁਪਕਰਿਰਹਿਆ॥ ਤੁਬਪਾਧੇਕਹਿ
 ਆਨਾਨਕਤੁਪਨਾਕਿਉਨਾਹੀ॥ ਤੁਬਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ॥ ਪਾਧਾਤੁਕਛੁਆਪਭੀਪ

ਸ੍ਰੀਆਹੈ॥ ਜੇਮੇਰੇਤਾਈਪੜਾਇਦਾਹੈ॥ ਤਾਪਾਪੇਕਹਿਆਹੰਉਸਭਾਕਿਛੁਪਾਇਆਹੰ॥ ਤੁਥ ੬
 ਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਪਾਪਾਂਏਨੀਪੜੀਗਲਫਹਿਪਉਦੇਹੈਨਾ॥ ਇਹੁਜੇਪੜਣਾਹੈ
 ਸੋਸਭਬਾਦਹੈ॥ ਤੁਥਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਇਕਸਬਦਉਠਾਇਆ॥ **ਸਿਰੀਗਗਮਹਲਾ**
 ਜਾਸਿਮੋਹਪਾਸਿਮਸੁਕਾਰਿਮਤਿਕਾਗਰਕਰਿਸਾਗ॥ ਕੁਓਕਲਮਕਰਿਚਿਤਾਇਖਾਹੀਗੁ
 ਰਪੁਛਿਲਿਖਈਚਾਗੁ॥ ਨਾਮਲਿਖਸਲਾਹਿਲਿਖਾਇਖਮੇਤੁਨਪਾਰਵਾਰ॥ ੧॥ ਬਾਬਾਏ
 ਹੁਲੇਖਾਇਖਜਾਣਾ॥ ਜਿਥੇਲੇਖਾਮੰਗੀਐਹਾਥਿਹੋਇਸਚਾਨੀਸਾਣਾ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਤਿ
 ਸਕਾਪਰਮਾਰਥ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ॥ ਸਵਿਹੋਪੰਡਤਿਜੇਤੁਨਾਪੜਨਾਸੁਣਨ
 ਹੈਸੋਸਭਬਾਦਹੈ॥ ਤੁਥਪਾਪੇਕਹਿਆਨਾਨਕਹੋਰਜੇਪੜਣਾਹੈਸੋਮੇਰੇਤਾਈਬਤਾਇ॥ ਜਿ
 ਤਪੜਿਐਛੁਟੀਦਾਹੈ॥ ਤੁਥਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਹੋਸੁਆਮੀਏਹੁਜੇਪੜਣਾਹੈਸੋ
 ਸੰਸਾਰਕਾਹੈ॥ ਅਤੇਏਹੁਜੇਪੜਣਾਹੈਸੁਐਸਾਹੈਜੇਮਸਦੀਵੇਕੀ॥ ਕਾਗਦਸਿਣੀਕਾ॥
 ਕਲਮਕਾਨੇਕੀ॥ ਮਨਾਇਖਣੁਗਾਗਾ॥ ਲਿਖਿਆਸੁਕਿਆ॥ ਲਿਖਿਆ॥ ਮਾਇਆਕਾਜੰਜਾ
 ਲਲਿਖਿਆ॥ ਜਿਤੁਲਿਖਿਐਸਭਵਿਕਾਰਹੋਏ॥ ਅਵਰਜੇਸਚਕਾਲਿਖਣਾਸੋਕੈਸਾਹੈ॥ ਐ
 ਸਾਹੈਜੇਮਾਇਆਕਾਮੋਹਜਾਲਕਰਿਮਸਕਰੀਐ॥ ਤੁਪਾਸਿਆਕਾਕਾਗਰਕਰੀਐ॥ ਚਿਤ
 ਲਿਖਣੁਗਾਗਕਰੀਐ॥ ਲਿਖੀਐਸੋਕਿਆਲਿਖੀਐ॥ ਇਸਕੇਅੰਦਰ **ਕਿਛੁਬਾਉਹੋਇਤਿ**
 ਸਕੀਕਲਮਕਰੀਐ॥ ਲਿਖੀਐਸੋਕਿਆਲਿਖੀਏਪੁੰਮੇਸਰਕਾਨਾਓਲਿਖੀਐ॥ ਬਿਅੰਤ
 ਸੋਭਾਲਿਖੀਐ॥ ਜਿਤੁਲਿਖਿਐਸਭਵਿਕਾਰਮਿਟਜਾਹਿ॥ ਏਪੀਤੁਤਜੇਤੁਇਹੁਲੇਖਾਪੜਿ

ਆਹੈ। ਤੁਮ ਅਸਾਨੁ ਭੀ ਪੜ੍ਹਾਇ। ਨਾਹੀ ਤੁਮ ਪੜ੍ਹਨ ਪੜ੍ਹਾਇ। ਹੋਸੁ ਆਮੀ ਜਹਾਂ ਏਹੁ ਤੇ
 ਰਾਜੀ ਉਜਾਵੈਗਾ। ਤੁਮ ਏਹੁ ਪੜ੍ਹਨਾ ਤੇ ਰੋਹ ਬਨਿਸਾਨ ਹੋਵੈ। ਤੁਬ ਪੰਡਤ ਕਹਿਆ ਏ
 ਨਾਨਕਾ। ਇਕ ਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਉ ਲੇਤੇ ਹੈ। ਤਿਨ ਕਉ ਤੋਰੇ ਟੀ ਆਭੀ ਨਾਹੀ ਜਨਮ ਆਵ
 ਤੀਆ। ਅਗ ਇਕ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨਾਹੀ ਜਾਣਤੋ। ਅਗ ਪਾਤਸਾਹੀ ਆਕਰਤੇ ਹੈ। ਕਹੁ ਦੇਖ
 ਉਨਾ ਕਉ ਏਕ ਰਮ ਕੀ ਏਹੈ ਨਾ। ਤੁਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੂਜੀ **ਪਉੜੀ ਆਖੀ॥** ਤਿਨ ਕਉ
 ਅਗੈ ਮਿਸਨ ਵਡਿਆਈ ਆਸ ਦਖਸੀ ਆਸ ਦਗਉ। ਤਿਨ ਮੁਖ ਟਿਕੇ ਨਿਕਲੇ ਜਿਤ ਮੁ
 ਖ ਸਚਾ ਨਾਉ। ਕਰਮ ਹੋਵੈ ਤਾ ਪਾਈ ਐਨਹੀ ਗਲੀ ਵਉ ਦੁਆਉ। ੩॥ **ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾ**
ਰਥ॥ ਤੁਮ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ। ਸੁਣਹੋ ਸੁ ਆਮੀ ਜਹਾਂ ਏਹੁ ਤੇ ਰਾਜੀ ਉਜਾਵੈਗਾ।
 ਤੁਇਹੁ ਪੜ੍ਹਣਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਪੁੰਨ ਹੋਵੈਗਾ। ਸਦਾ ਸਦਾ ਖਸੀ ਆਹੋ ਵਨਗੀਆ। ਤਿਨ ਕੋ ਅ
 ਨੰਦ ਅਗਮ ਗਲ ਨਿਧਾਨ ਹੋਵਨਗੇ। ਜਿਨਾ ਇਕ ਮਨ ਕਰ ਸਿਮਰਿਆਹੈ। ਤਿਨਾ ਸਭ
 ਨਿਧਾਨ ਹੋਨਾ। ਪਰ ਉਪਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨਾਹੀ ਲੀਆ ਜਾਤਾ। ਤੁਬ ਪੰਡਤ ਕਹਿਆ। ਨਾਨਕ
 ਕਇਕ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਉ ਲੇਤੇ ਹੈ। ਤਿਨ ਕਉ ਤੋਰੇ ਟੀ ਆਭੀ ਨਾਹੀ ਜਨਮ ਆਵਤੀਆ। ਤਿਨ ਕ
 ਉਕੋਈ ਜਾਣਤਾ ਭੀ ਨਾਹੀ। ਅਗ ਪਾਤਸਾਹੀ ਆਕਰਤੇ ਹੈ। ਅਗ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੋ ਭੀ ਨਾਹੀ ਜਾ
 ਣਤੋ। ਕਹੁ ਦੇਖ ਉਨ ਕਉ ਏਕ ਪੁੰਨ ਕੀ ਤੇਹੈ ਨਾ। ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਤੇ ਭੀ ਨਾਹੀ ਰਹਤੋ। ਅਗ ਪਾਤਸਾਹੀ
 ਆਕਰਤੇ ਹੈ। ਤੁਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੀਜੀ **ਪਉੜੀ ਆਖੀ॥** ਇਕ ਆਵਹਿ ਇਕ ਜਾਹਿ ਉਠ
 ਇਕ ਰਖੀ ਐਨਾ ਉਸਲਾਗਾ। ਇਕ ਉਪਾਇ ਮੰਗਤੇ ਇਕ ਨਾਵਤੇ ਦਰਬਾਰਾ। ਅਗੈ ਗਾਇਆ

ਜਾਣੀਐਵਿਣਨਾਵੈਵੇਕਾਰਾ॥ ੩॥ **ਤਿਸਕਾਪੁਮਾਰਥ॥** ਤੁਥਥਾਥੇਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ॥ ਸੁ ੭
ਤੁਹੋਸੁਆਮੀਜਾਓਹੁਅਗੇਜਾਨਰੇ॥ ਜੇਈਗਾਖੁਸੀਆਕਰਤੇਹੈ॥ ਇਕਸਾਹਕਹਾਇਦੇਹੈਨ
ਇਕਭਿਖਿਆਮੰਗਤੇਹੈਨਾ॥ ਪਰਮੇਸਰਨਾਹੀਸਿਮਰਤੇ॥ ਤਿਨਕਉਆਗੇਐਸੀਸਜਾਇਮ
ਲੈਗੀ॥ ਜਿਉਕਪਨੇਕਉਪੋਥੀਦੇਤਾਹੈ॥ ਜਿਉਉਲਾਕਉਤੇਲੀਦੇਤਾਹੈ॥ ਜਿਉਚਕੀਦਾਇ
ਆਕਉਦੇਤੀਹੈ॥ ਤਿਨਕਉਐਸੀਸਜਾਇਮਿਲੈਗੀ॥ ਜੇਪ੍ਰਮੇਸਰਨਾਹੀਸਿਮਰਤੇ॥ ਅਰਜੇ
ਪ੍ਰਮੇਸਰਸਿਮਰਤੇਹੈ॥ ਅਗਭਿਖਿਆਮੰਗਮੰਗਾਖਾਤੇਹੈ॥ ਤਿਨਕਉਦਰਗਾਹਿਵਰਿਆਈ
ਆਮਿਲਨਗੀਆ॥ ਤੁਥਪੰਥਿਤੁਹੋਗਾਨਹੋਇਗਾਇਆ॥ ਫਿਰਪੰਥਤਕਹਿਆਨਾਨਕਤੁਐਸੀ
ਆਥਾਤਾਕਿਉਕਰਤੁਹੈ॥ ਅਜੇਤੁੰਧਾਲਕਹੈ॥ ਕਿਛੁਮਾਤਾਪਿਤਾਇਸਤੀਕਟੰਧਕਾਸੁਖਦੇਖ
ਅਜੇਤੇਹੀਕਿਥੋਓੜਹੈ॥ ਤੁਥਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਚਉਥੀ **ਪਉੜੀਆਖੀ॥** ਕੁੰਤੇਰੇਨੂਹਅਗਲ
ਖਪਿਖਪਿਛਿਜੇਦੇਹਾ॥ ਨਾਉਜਿਨਾਸੁਲਤਾਨਖਾਨਹੋਦੇਰਿਠੇਖੇਹਾ॥ ਨਾਨਕਉਠੀਚਲਿਆ
ਸਭਕੁਨੇਤੁਦੇਨੇਹਾ॥ ੪॥ **ਤਿਸਕਾਪੁਮਾਰਥ॥** ਤੁਥਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਹੋਪੀਤੁਉ
ਸਸਾਹਿਬਕਾਮੈਨੁਐਸਾਡਰਹੈ॥ ਜੇਮੇਰੀਦੇਹੀਭੁੰਮਾਨਹੋਇਰਹੀਹੈ॥ ਜੇਈਗਾਸੁਲਤਾਨਕ
ਇਦੇਹੈਨਾ॥ ਸੇਸਭਮਰਖਾਕਹੋਇਜਾਨਰੇ॥ ਜਿਨਕਾਅਮਰਮਨੀਤਾਹੈ॥ ਜਿਨਕੇਡਰਪਿਥ
ਮੀਭੁੰਮਾਨਹੋਇਜਾਤੀਹੈ॥ ਸੇਭੀਉਠਜਾਹਿਰੇ॥ ਖਾਕਦਰਖਾਕਹੋਇਜਾਨਰੇ॥ ਸੁਣਹੋਪੰਡਤ
ਮੈਕੁਨਾਸਨੇਹੁਕਿਸਾਸਿਉਕਰੀ॥ ਅਸੀਭੀਉਠਜਾਹਿਰੇ॥ ਖਾਕਦਰਖਾਕਹੋਇਜਾਹਿਰੇ॥ ਤਿ
ਸਕੀਬੰਦਗੀਕੀਚੋਓਹਛੁਡਾਇਲਏਗਾ॥ ਇਸਸੀਸਾਹਸਿਉਕੁਨਾਨੇਹੁਕਿਆਕਰੀਐ॥

ਤੁਬਪੰਤਰਹੈਰਾਨਹੋਇਕੋਬਿਸਮਾਦਹੋਇਰਹਿਆਤੁਬਪੰਤਰਕਹਿਆਤੇਰੇਆਤਮੈਆਣ
 ਦੀਹੋਸਾਕਰਾ। ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਏਹੁਗੁਰੂ ३ ॥ **ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ।** ਜਾਬਾਬਾਨਾਨਕਦ
 ਰਿਆਨਵਾਂਦਾਹੋਇਆ। ਤੁਮੰਝੀਚਾਰਣਗਾਇਆਸੀ। ਵੈਸਾਖਦੇਦਿਨਸੇ। ਦੁਪਹਰਵੇਲੇ
 ਇਕਤੁਖਤਹੇਠਟਿਕਗਾਇਆਸੀ। ਜਿਉਟਿਕਗਾਇਆਸੀ। ਤਿਉਮਥੇਉਪਰਫਣਕਢਕੇ
 ਕਾਲਾਨਾਗਥੈਠਾਹੈ। ਕਛਦੇਦਿਨਆਹੇ। ਕਣਕਦੀਕਛਕਗਾਇਕੋਰਾਇਬੁਲਾਰਪਰਨੂੰ
 ਆਵਦਾਸੀ। ਦੇਖੈਤਾਇਕਨੀਗਰਸੁਤਾਪਇਆਹੈ। ਅਤੇਮਥੇਉਪਰਕਾਲਾਨਾਗਫਣਕ
 ਫੀਥੈਠਾਹੈ। ਗਾਇਬੁਲਾਰਹਟਖੜਾਹੋਇਆ। ਜੀਵਿਚਵੈਚਾਰਕੀਤੋਸੁ। ਜੇਤਾਏਹੁਨੀਗ
 ਰਜੀਵਦਾਹੈਤਾਕੋਈਅੰਧੀਆਹੈ। ਅਤੇਜੇਨਾਗਸਾਹੁਪੀਗਾਇਆਹੈ। ਤੁੰਏਹੁਮਇਆਹੈ।
 ਜਾਪਿਛੋਆਦਮੀਆਏਪਹੁਚੇ। ਤੁਗਾਇਬੁਲਾਰਉਨਾਨੁਆਖਿਆ। ਦੇਖੈਤੁੰਏਹੁਨੀਗਰ
 ਕਉਣਪਇਆਹੈ। ਜਾਓਹਦੇਖਨਤੁਕਿਆਦੇਖਨਜੇਕਾਲਪਟਵਾਰੀਦਾਪਤਨਾਨਕਪਾਇ
 ਆਹੈ। ਤਾਉਨਾਗਾਇਬੁਲਾਰਨੂੰਆਖਿਆ। ਜੀਗਾਇਜੀਤੈਰੇਕਾਲਪਟਵਾਰੀਦਾਪਤਪਾਇ
 ਆਹੈ। ਤੁੰਗਾਇਬੁਲਾਰਆਖਿਆ। ਇਸਤਾਈਉਠਾਉ। ਤੁੰਉਨਾਸੁੰਤੇਨੁਜਗਾਇਆ। ਤੁ
 ਨਾਨਕਉਠਥੈਠਾ। ਦੇਖੈਤਾਕਿਆਦੇਖੇ। ਸਿਰਤੇਗਾਇਬੁਲਾਰਖੜਾਹੈ। ਤੁੰਨਾਨਕਹਥਜੇਨ
 ਕਰਤਜੀਮਾਂ। ਤੁਗਾਇਬੁਲਾਰਘੋੜੇਤੋਉਤੁਰਪਇਆ। ਬਗਲਵਿਚਲੀਤੋਸਅਤੇਮਥਾਚੁੰ
 ਮਿਓਸ਼ਾ। ਬਹੁਤਅਦਬਕੀਤੋਸਲੋਕਹੈਰਾਨਹੋਇਰਹੈ। ਭਾਈਇਸਨੀਗਰਉਤੇਗਾਇਬੁਲਾਰ
 ਬਹੁਤਮਿਹਰਵਾਨਹੋਇਆ। ਗਾਇਘਰਜਾਇਕੋਕਾਲਨੂੰਸੁਇਆਸੁਦਿਕੋਆਖਿਉਸੁ। ਜੇਕ

ਕੀਤੀ

ਲੁਤੇਰੇ ਘਰਿ ਜੋ ਪੁਤ ਨਾਨਕ ਹਈ ਇਸਨੇ ਪੁਤ ਕਰ ਕੇ ਜਾਣੈ ਨਾਹੀ। ਏਹ ਅੰਬੀ ਆਹਈ। ਕਾਲੂ ੮
 ਕਹਿਆ ਕੁਲਾਰਾਇ ਜੀ ਬਹੁਤੁ ਲਾ। ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ। **ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ**
 ੪॥ ਤਾਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਰਿਆ ਬਾਰਾ ਦਾਹੋਇ ਆਤਾ ਕਾਲੂ ਵੀ ਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਜੋ ਪਤਿਆਤਾ ਹੋ
 ਨਾਨਕ ਪਰ ਕਿਤੇ ਕਿਰਤੁ ਲਾਈਐ। ਤਾ ਕਾਲੂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਕਹਿਆ। ਪੁਤ ਕਿਤੇ ਕਿਰਤੁ ਲਗ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੁਲਾਪਿਤਾ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛ ਕੋਹੋ ਸੋ ਕਰੇਗਾ। ਤਾ ਕਾਲੂ ਕਹਿਆ ਪੁਤ ਤੂੰ ਫ
 ਲਾਣੀ ਜਾਹਿਗਾ ਪੈਲੀ ਧੀ ਜਾਓ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੁਲਾਪਿਤਾ ਧੀ ਜਦੇਹੂੰ।
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਸਵਾਮਣੀ ਜ ਕਾਲੂ ਦਿਤਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਧੀ ਜ ਲੈ ਗਈਆ। ਜ
 ਕਰ ਧੀ ਜ ਘਤ ਆਇਆ। ਰਾਖੇ ਤੀਉ ਗਵੀ ਪਰ ਰਖੇ ਕਉਣਾ। ਕਿਸੇ ਦਾਰੂ ਗਰ ਕਿਸੇ ਦਾਖੇ ਤਾ
 ਸੇਵਾ ਵਛੇਰਾ ਚਰ ਜਾਵੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹਟ ਕੇ ਨਾਹੀ। ਕਾਲੂ ਜਾਇ ਕੇ ਦੇਖੇ ਤਾ ਕੁਲੀਖੇ
 ਤੀਜ ਮਾਈ ਹੋਸਾ। ਕਾਲੂ ਗੁਰੂ ਸੋਹੋਇ ਕੇ ਦੁਰਬ ਚੰਨ ਬੋਲਿਆ। ਤੂੰ ਕੁਲਾਮੇਰੇ ਘਰ ਪਤ ਹੋਇ ਓ
 ਚਉੜ ਕਰਣ ਨਾ। ਤਾ ਕਾਲੂ ਜਾਇ ਕਰਹਿ ਦਿਆਲ ਪੰਡਤ ਨੂੰ ਆਖਣ ਲਗਾ। ਜੋ ਕੁਲਾਮੇਰੇ ਘ
 ਰ ਛੁਡਿ ਗਈਆਹੀ। ਏਹ ਜੋ ਹੋਤੇ ਰੇ ਬੇਦ ਪਰਾਨੇ ਨਾ ਜੋ ਮੰਗੀਖੇ ਤੀਜ ਮੀਜ ਮਾਈ ਉਜਾੜ ਕੀ
 ਤੀਅਸਾ। ਤਾ ਹਰਿ ਦਿਆਲ ਪੰਡਿਤ ਬੋਲਿਆ। ਜੋ ਕਾਲੂ ਤੈ ਨੁਖ ਬਰ ਕਾਈ ਨਹੀ। ਤੂੰ ਕਰਮ ਹੀਣ ਹੈ
 ਤੈਨ ਨਾਨਕ ਪਾਸੇ ਹਾਸ ਲਕਛ ਨਾਹੀ। ਨਾਨਕ ਪਾਸੇ ਹੋਰ ਕਈ ਲਖ ਜੀਉ ਵਰਸਾਵੇ ਨਗੇ। ਅਤੇ
 ਕੀਤੀ ਨਿਆਜੀ ਆਦਾਉ ਪਾਰ ਹੋਵੈਗਾ। ਕਈ ਲਖ ਜੀਉ ਪਰਨਗੇ। ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੂ ਆ ਅਤੇ ਮੁਸ
 ਲਮਾਨਾ ਵਿਚ ਰਵਿਜਾਵੈਗਾ। ਰੋਸ ਨੂੰ ਹੋਇ ਜਾਵੈਗਾ। ਨਾਨਕ ਦੇ ਸਬਦ ਸੁਣ ਸੁਣ ਕਮਾਵਨ

ਗੇ। ਲੋਕ ਪੜ੍ਹ ਸੁਣ ਕੇ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਬਕਨਗੇ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਬਿਨ ਪਲਿਆ ਚਾਰੇ ਬੇਦ ਅਠਾਰ
 ਹ ਪੁਰਾਣ। ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰ ਜਿਤਨੀ ਆਸਿ ਮੁਤ ਭਾਗਵਤ। ਅਤੇ ਜਿਤਨੀ ਆਗੀਤ ਹੈ ਨਾ ਸਭ
 ਅਚਾਣਕ ਨਾਨਕ ਦੇ ਮੁਹ ਅਜਗੇ ਬੀਨਿਕ ਲਨਗੀ ਆ। ਸੁਣਕਾਲ ਤੇ ਇਸ ਕਾਧੇ ਖਾਨਕਰ
 ਇਹ ਗਲ ਆਖਣ ਭਾਰੀ ਹੈ। ਜੇ ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਨੂਪੁ ਮੇਸਰ ਆਖਿ ਆਜਾ ਦਾ ਨਾਹੀ। ਨਹੀਤ ਨਾ
 ਨਕ ਮੈਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਨਜਰ ਆਵਤ ਹੈ। ਤਾ ਕਾਲ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹਿ ਆ। ਇਸ ਅਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ
 ਵਿਚੋਂ ਦੋ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਜਾਨਾ ਨਕ ਵਰਿ ਅਪੰ ਧਰਾ ਦਾ ਹੋਇਆ। ਤਾ ਕਾਲ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਨੂ ਆਖਿਆ। ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਘਰਿ ਕੇਹਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਓ। ਬੁਢੇ ਦੀ ਵਾਰੀ ਤੈ ਮੈਰਾ ਨਾਉ ਬੋਲਿ
 ਆ। ਮੈਨ ਆਵ ਦੀ ਕਾਈ ਨਾਹੀ। ਅਗੇ ਨਾਨਕੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਪਛੇ ਤੂੰ ਪੈਦੇ ਹੋਇਓ। ਮੈਨ ਕੁਰ
 ਵਾਸਾ ਹੋਇਆ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਪਛੇ ਨਾਉ ਰਹੇਗਾ। ਸੇਤੂੰ ਮੈਸਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਓ। ਤਉ ਤਾ ਮੇਰੇ ਜੈਵੇ
 ਨਾਉ ਰੋਇਆ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹਿ ਆ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਕਾਲ ਆਖਿਆ। ਮੈਤ
 ਖਪ ਖਪਿ ਮੁਇਆ ਹੋ। ਤੂੰ ਅਗੇ ਜਥਾ ਬਦੇ ਦਾ ਹੀ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਤਾ ਗਵਰਿ
 ਦਾ ਹੋਇਆ। ਤਾ ਕਾਲ ਆਖਿਆ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ ਗਾਧੇ ਮੈਨ ਖਾਇਗਾਇਆ। ਤੂੰ ਕਿਛੁ ਸਮਝਾ। ਤਾ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀ ਹੁਣ ਮੈਨ ਬਖਸੀ। ਜੇਤੁ ਸੀ ਆਖਹੁ ਗੈ ਸੈ ਕਰਾਗਾ। ੫॥
 ਬੋਲਹੁ ਕਾਈ ਜੀਵਾ ਗੁਰੂ ਸਾ **ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।** ਤਾ ਕਾਲ ਆਖਿਆ ਜੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਵੀ
 ਹਰ ਪਈਯੇ ਲੈ ਜਾਹ। ਅਤੇ ਵਸਤੁ ਚਾਰ ਪੰਜ ਲੈ ਆਉ। ਅਤੇ ਜੇ ਇਸ ਵਾਰੀ ਖਰਾਸ ਉਦਾ ਕਰਾ
 ਵੈਗਾ। ਤਾਂ ਤੁਹਿ ਨੂ ਬਹੁਤੇਰ ਪਈਯੇ ਦੇਵੇ ਵਾਗਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੁਲਾਪਿਤਾ ਜੀ

ਆਪੇ ਦੇਖਹੁਗੇ। ਤੁਹੀ ਹਰੁ ਪਈਯੇ ਅਤੇ ਇਕ ਨ ਫਰ ਨਾਨਕ ਲੈ ਚਲਿਆ। ਨਫਰ ਨਾਲ ਬੰਦ
 ਲਾਆਗਾ। ਜਾਕੇ ਹਾਥਾਗਤੇ ਗਇਆ। ਅਗੇ ਦੇਖੇ ਤਾਸਾ ਧਮ ਰੁਲੀ ਬੈਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਪਰ ਕੇ
 ਹੀਜੇ ਹੀ ਹੈ ਉਨਾਨ ਕਪੀ ਨਥਿਨਾ ਕਪੜੇ ਦੀ ਜਾਤ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਉਨ ਦਾ ਇਕ ਮਹੰਤ ਆਗਾ। ਤਿ
 ਸਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਜੇ ਜੀ ਤੁਸਾਨ ਕਪੜਾ ਹਥ ਨਹੀ ਆਵਦਾ। ਕੇਤੁ ਸਾਡੀ ਦੇ
 ਹੀ ਤੇ ਸੁਖਾਵਦਾ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਉਹ ਮਹੰਤ ਬੋਲਿਆ ਕਿ ਉਭਾਈ ਤੁਕਿ ਉਪੁਛਦਾ ਹੈ। ਤੁਏ ਕਿ
 ਆਪੇ ਜਨਹੈ। ਤੁਥਾ ਲਾਜ ਦੇਣਾ ਨਫਰ ਜੇ ਆਗਾ ਨਾਲ। ਉਸ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਤੇ ਨਾਨਕ
 ਤਵਣ ਜਕਰਦਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਕਿਫਰੀ ਗਨਾਲਗੇ ਸਟਕਰਦਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਕਿਚਲ ਕਰ
 ਜੈ ਕਾਲੁ ਆਖਿਆ ਹਈ ਸੋਸ ਉਦਾ ਲੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
 ਮੈਨੁ ਪਿਤਾ ਕਾਲੁ ਆਖਿਆ ਹੈ। ਜੇਖਰਾਸ ਉਦਾ ਕਰਿਆਵੇ। ਮੈਖਰਾਸ ਉਦਾ ਕਰਾ ਕੇਖੇ ਦਾਸ
 ਉਦਾ ਕਰਾ। ਤੂੰ ਆਖ ਮੈਨੁ ਮਸਲ ਤੁਦੇਹ। ਤੁਥਾ ਲੇਜ ਬਾਥ ਦਿਤਾ। ਜੀ ਕਾਲੁ ਤੈਨੁ ਸਉਦੇਖ
 ਹੋਨੁ ਪਾਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਹਿ ਸਉਦਾ ਖਗੇ। ਅ
 ਤੇ ਉਹ ਸਉਦਾ ਖੇਟਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਜਾਣਾ। ਤੂੰ ਪੁਤਰੈ ਉਹ ਪਿਉ ਹੈ। ਤੁ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਨਾਸਾ ਧਾਨੁ ਪੁਛਿਆ। ਕਿਉ ਜੀ ਤੁਸਾ ਮੈਨੁ ਜਥਾ ਬਨ ਦਿਤਾ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਮ
 ਹੰਤ ਬੋਲਿਆ। ਰੇ ਬਾਲੇ ਕੇਹਾ ਮਨਿ ਰਥਾਣੀ ਹੈ। ਹਮ ਕੋ ਬਸਤਾ ਕਾਸੀ ਜਮਹੀ ਚਹੀਤਾ ਹੈ।
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਮ ਖਾਤੇ ਕੀ ਨਹੋਵੇਗੇ। ਤੁਮ ਹੰਤ ਬੋਲਿਆ। ਬਾਲ ਕੇਜੇ ਪੁਮੇ
 ਸਰ ਭੁਜਦਾ ਹੈ ਤਾ ਖਾਤੇ ਹੈ ਨਹੀ ਤਾ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਉਦਿਆਨ ਮੈ ਬਸਤੇ

ਹੈ। ਸੀਨਿਆਸੀਹੋਇ ਕੇ ਬਸਤੀ ਮੈ ਬਸਤੇ ਨਾਹੀ। ਬਸਤੀ ਮੈ ਆਸਾ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣਮਹੰਤ ਜੀਤੁ ਮਾਰਾ ਨਾਉ ਕਿ ਆਹੈ। ਤਾਮਹੰਤ ਬੋਲਿਆ ਨਾਉ ਦਸਿਆ। ਭੁਖ
ਨਿਰਬਾਈ ਨਾਉ ਸੰਤ ਰੇਣਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ। ਅਖਿਉ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
ਇਹ ਸਉ ਦਾ ਮੈ ਛੁਡ ਨਾਹੀ ਸਕਦਾ। ਤਾਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਕਾ ਲੁਮੇਰੇ ਉਤੇਰੇ ਜੋ
ਵੇਗਾ। ਤੁੰ ਜਾਣੁ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ। ਅਹਿ ਸਉ ਦਾ ਖਰਾਹੈ। ਇਸ
ਦਾ ਤੇਟਾ ਨਾਹੀ ਸਰੋਵਾ ਧਾਹੈ। ਤਾਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀਤੁ ਜਾਣਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵੀਹਰ
ਪਈਯੇ ਲੈ ਕਰਿ ਬਾਲੇ ਪਾਸਹੁ ਮਹੰਤ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖੇ। ਤਾਮਹੰਤ ਕਹਿਆ ਕਿਉਰੇ ਬਾਲ ਕੇ ਦੇਹ
ਤਮਾਰੇ ਕਾਮ ਨਾਹੀ। ਅਰਤੁ ਸੁਕਉ ਬਾਪ ਨੇ ਦੀਏ। ਬੈਪਾਰ ਕੇਤਾਈ। ਤੁੰ ਫੁਕੀ ਰਾਕਉ ਦੇਤਾਹੈ
ਤੂੰ ਕਿਆ ਸਮਝਿਆਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਸੁਣਮਹੰਤ ਜੀ ਮੈ ਨੁਪਿਤਾ ਕਹਿਆਹੈ
ਜੇਖ ਗਸਉ ਦਾ ਕਰੇ। ਸੋਏਹੁ ਖਰਾਸਉ ਦਾਹੈ। ਜੇਹ ਸਉ ਦਾ ਬੇਟਾਹੈ। ਤਾਮਹੰਤ ਕਹਿਆ ਸੁਣਰੇ
ਬਾਲ ਕੇਤੇ ਰਾਨਾਉ ਕਿ ਆਹੈ। ਤੁੰ ਹੋਤਾ ਕਉਣਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਸੁਣਮਹੰਤ
ਜੀ। ਨਾਉ ਮੇਰਾ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈ। ਕਾਸਖੜੀ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰਹਾਂ। ਤਾਮਹੰਤ ਕਹਿਆ ਰੇ ਬਾਲ ਕੇ
ਏਹ ਕਿਆ। ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਅਰਖੜੀ ਕਾ ਬੇਟਾ ਕਿਆ। ਤਾਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
ਹਮਦੁਆਪੁਰਜੁਗ ਕੇ ਬੇਬੇਹਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ ਭੁਗਤ ਕਰੀਥੀ। ਭੁਗਤ ਤੋ ਪੁਰਨਹੋਈਥੀ। ਪਰ
ਬਾਛੁ ਨਾਹਮ ਕਉਥੀਆਪੀਥੀ। ਹਮਾਰੇ ਲੀਕੇ ਪਰਜਨ ਮਨੀਚ ਪਰਜਨ ਮਥਾ। ਉਸਥ
ਛੁਨਾਕੇਵਾਸਤੇ ਹਮ ਕਉਫਿਰਜਨ ਮਹੂਆਖੜੀ ਕੇ ਪਰਾ। ਤਬ ਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰੀਥੇ। ਅਬ ਭੀ ਨਿ

ਰੰਕਾਰੀਹੈ। ਤੁਛਿ ਰਮਹੰਤ ਕਹਿਆ ਰੇ ਬਾਲ ਕੇਤੂੰ ਕਿਛੁ ਮਾਂਗਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ੧੦
 ਕਿਆ ਮਾਂਗਾ। ਏਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ। ਅਉਰ ਕਿਛੁ ਨਾ ਹੀ ਮਾਂਗਤਾ। ਤੁਛਿ ਰਮਹੰਤ
 ਕਹਿਆ ਰੇ ਬਾਲ ਕੇ। ਤੂੰ ਤੋ ਆਪ ਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਹਮ ਤੁਮ ਕਉ ਕਿਆ ਦੇਵੈ। ਪਰ
 ਏਕ ਕਾਮ ਕਰਿ। ਏਹੁ ਰੁਪਈਯੇ ਆਪ ਨੀ ਗਾਠ ਬਾਧ ਕੇ ਇਨ ਕਾ ਸੀਧ ਲਿਆਉ। ਅਤੀਤ ਪ
 ਵੈ। ਰੇ ਕਹਮਾਰੇ ਕਾਮ ਨਾ ਹੀ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕਰ ਸੁਹਰਿ ਵਿਚ ਆਇਆ।
 ਆਇ ਕਰ ਸੀਧਾ ਅਤੇ ਲਕੜੀਆਂ ਅਤੇ ਕੋਰੇ ਭਾਂਡੇ ਲੈ ਕਰ ਆਇ ਮਹੰਤ ਅਗੇ ਰਖੇ। ਤੁਮ ਹੰਤ
 ਬੋਲਿਆ ਏ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਤੋ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਤੂੰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਹੈ। ਹਮ ਤੁਮ ਕਉ ਖੋਜ ਦੇ ਬਿਆ ਹੈ। ਸਾ
 ਤੁਬਰਤ ਅਤੀਤੋ ਕੋਈ ਤੇ ਬੇ। ਅਬ ਤੂੰ ਜਾਹਿ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਥਾ ਦੇ ਕ ਕਰ ਉਠ
 ਚਲਿਆ। ਤੁਓ ਸਮਹੰਤ ਨੂੰ ਇਕ ਅਤੀਤ ਪੁਛਿਆ। ਜੀ ਤੁਮਾਇ ਸਕੇ ਤਾਈ ਉਠਾਇ ਕਿ
 ਉਦੀਆ। ਉਸ ਤੋ ਤੁਮਾਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀਥੀ। ਤੁਮ ਹੰਤ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਅਤੀਤ ਉਹ ਤੋ ਆਪ
 ਨਿਰੰਕਾਰ ਬਾ। ਹਮਾਰੀ ਖਬਰ ਕੇਵਾ ਸਤੇ ਆਇਆ ਬਾ। ਤੇ ਹਮੇ ਆਪਣਾ ਸੀਧਾ ਲੈਣਾ ਬ
 ਉਸ ਪਾਸ ਤੇ ਸੇਵਾ ਤੋ ਨਾ ਹੀ ਕਰਾਵਣੀ। ਉਸ ਕਾ ਤੇ ਜਹਮਾਰੇ ਬੁਤੇ ਲੀਆ ਨਾ ਬਾਜਾਤਾ। ਇ
 ਸ ਕੁਝ ਸਤੇ ਉਸ ਕੇ ਤਾਈ ਹਮੇ ਵਿਦਾਦਈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਠ ਕਰ ਜਾ ਕੋਹਾ ਦੁਹਉ
 ਪਰ ਆਇਆ। ਤੁਬਾਲੇ ਨੂੰ ਪੁਛਣ ਲਗਾ। ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਅਸਾ ਕਿਆ ਕੀਤਾ। ਤੁਬਾਲੇ
 ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਂ ਕਛੁ ਬਾਧੇ ਨਾ ਹੀ। ਤੁਹਿ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਤੁਹਿ ਨੂੰ ਰੁਪਈਯੇ ਦੇ ਤੇ। ਤੁ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀਂ ਭੁਲੇ ਕਿਉ। ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਭੁਲਾ ਹੈ ਤੇ

ਤੁੰ ਜਾਣਾ ਜੇ ਨਾਹੀ ਕੁਲਾਤਾ ਤੁੰ ਜਾਣਾ ਜੇ ਹਾਤੁ ਅਲੜਾ ਆਹਾ ਤੇਹਾ ਮੈ ਅਲੜਾ ਆਹਾ ਕਾਲੂ
 ਜਾਇਯਾ ਤੁੰ ਜਾਣਾ ਨਾਨਕ ਪਰਨਾ ਵਡਿਆ ਘਾਲਾ ਆਪਣੇ ਪਰ ਆਇ ਵਡਿਆ ਕਾਲੂ
 ਨੁਖ ਧਰਹੋਈ ਜੇ ਘਾਲਾ ਨਫਰ ਆਪਣੇ ਪਰ ਆਇ ਆਹੈ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਨਹੀ ਆਇ
 ਆ ਕਾਲੂ ਨਹ ਉਲਪਾਇਆ ਕਾਲੂ ਘਾਲੇ ਦੇ ਪਰਿਗਇਆ ਜਾਇ ਕਰਿ ਘਾਲੇ ਨੂੰ ਸਦਿ
 ਓਸਾ ਘਾਲਾ ਪਰੇ ਘਾਹ ਰਿਨਿ ਕਲ ਆਇਆ ਕਾਲੂ ਘਾਲੇ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਘਾਲਾ ਨਾਨਕ
 ਕਿਥੇ ਹੈ ਅਤੇ ਰੁਪਈਯੇ ਕਿਥੇ ਹੈ ਨਾ ਘਾਲੇ ਕਹਿ ਆ ਜਾਹਿ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਵੀ ਹਰੁਪਯੇ ਜਾਇਅ
 ਹੀ ਫਕੀਰਾ ਨੁਖ ਵਾਇ ਓਸਾ ਕਾਲੂ ਕਹਿ ਆ ਮੇਵੇ ਮੈ ਜੇ ਤੈ ਨਾ ਲਭੇ ਜਿ ਆਸੀ ਸੋਇ ਸੇ
 ਵਾਸਤੇ ਭੋਜਿ ਆਸੀ ਜੇ ਫਕੀਰਾ ਨੁਖ ਵਾਇ ਆਵੇ ਘਾਲੇ ਆਖਿ ਆਮਹਤਾ ਕਾਲੂ ਜੀਤਿ
 ਨਾਨਕ ਨੁਖ ਰਾਸਉ ਦਾ ਆਖਿ ਆਸੀ ਜੇ ਖਰਾਸਉ ਦਾ ਕਰੇ ਓਸ ਖਰਾਸਉ ਦਾ ਕੀਤਾ ਹ
 ਈ ਓਸ ਆਖਿ ਆਜੇ ਘਾਲਾ ਅਸਾ ਖਰਾਸਉ ਦਾ ਕਰਣਾ ਹੈ ਸੋ ਓਸ ਖਰਾਸਉ ਦਾ ਕੀਤਾ ਹਈ
 ਤੁੰ ਭਾਵੈ ਕੀ ਕਰਗਾ ਕਾਲੂ ਕਹਿ ਆ ਮੈ ਨਦਸਤਾ ਸਹੀ ਓਹ ਕਿਥੇ ਹੈ ਘਾਲਾ ਲੈ ਕਰ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਲ
 ਵਿਚ ਆਇਆ ਆਇ ਕਰ ਕਾਲੂ ਨੇ ਨਾਨਕ ਨੁਪਕਰਿਆ ਕਾਲੂ ਪੁਛੁ ਲਗਾ ਤਾਂ ਕਾਲੂ
 ਗੁਸਾਖਾਇ ਕਰ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਦੋਇਤਾ ਚੇਸ ਜੇ ਹਥ ਦੇਖ ਧੀ ਗਲਤਾ ਅਤੇ ਦੋਇਤਾ ਚੇਖ ਧੋਰ
 ਥਦੇ ਸਜੀ ਗਲਤੇ ਨਾਨਕ ਦੋਆਹੇ ਨਾਨਕ ਦੀ ਆ ਅੰਤ੍ਰ ਨਿਕਲ ਪਈਆ ਪਰ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਅ
 ਨਾਹੀ ਗਲਤੇ ਨੀਲ ਪਏ ਗਏ ਇਕ ਸਾਦਮੀ ਗਏ ਘੁਲਾ ਰਥੇ ਜਾਇ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਗਾਇ ਜੀ ਕਾ
 ਸੁਪਦਵਾਗੀ ਪੁਤ੍ਰ ਨੁਛਾਫੀ ਮਾਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਕਾਲੂ ਦੋਪੀ ਨਾਨਕ ਦੀ ਭੈਣ ਕਾਲੂ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਫਹਿਪਈ

ਜੀਇਹਗੁਨਾਹਮੈਨੂਬਖਸਾ।ਨਾਨਕੀਨਾਨਕਨੂੰਛੁਡਾਇਆਸੀ।ਜੇਗਾਇਦਾਆਦਮੀਆਇ ੧੧
 ਆ।ਜੇਚਲਕਾਲੂਗਾਇਬੁਲਾਰਸਦਦਾਹਈ।ਅਤੇਨਾਨਕਨੂੰਭੀਲੈਚਲਾ।ਕਾਲੂਕਹਿਆ
 ਜੀਮੈਕਿਆਕਰਗਾ।ਕਿਆਲੈਚਲਾ।ਇਸਪੁਤਮੈਨੂਪਟਕਾਢਿਆਹੈਮੈ।ਕਿਆਕਰਗਾ।ਤਾਂਉਸਰਾ
 ਇਬਲਾਰਦੇਆਦਮੀਆ।ਖਿਆਚਲਕੀਉਥੇਤਚਲਾ।ਉਹਨਫਰਦੁਹਾਨੂੰਲੈਕਰਗਾਇਪਾਸ
 ਆਇਆ।ਜਿਉਗਾਇਗੁਸੇਵਿਚਥੈਠਾਸੀ।ਤਿਉਨਾਨਕਨੂੰਦੇਖਕਰਗਾਇਦਾਥੈਗਾਗਚਲ
 ਗਇਆ।ਗਾਇਉਠਾਇਆਹੀਗਰੁਨਾਨਕਜੀਨੂਬਗਲਵਿਚਲੀਤਾ।ਲੈਕਰਿਮਥਾਚਮਿ
 ਓਸਾ।ਜਾਗਲਾਦੇਖੇਤਾਕਿਆਦੇਖੇਗਲਾਤੇਨੀਲਪਏਗਏਹੈ।ਤੁਗਾਇਕਹਿਆਸੁਣਤਾ
 ਕਾਲੂਮੈਜੇਤੈਨੂਕਹਿਆਸੀ।ਜੇਨਾਨਕਨੂਬੁਗਨਬੋਲੇ।ਅਤੇਤੈਜੇਨਾਨਕਨੂੰਅਜੇਹੀਮਾਰਕੀ
 ਤੀ।ਨਾਤੈਨੂਮੈਰੇਆਖੇਦਾਅਸਰਹੋਇਆ।ਨਾਤੈਨੂਦਯਦਾਕੁਓਹੋਇਆ।ਨਾਤੈਨੂਪੁਤਦਾਮੇਹੋ
 ਇਆ।ਜੇਮੈਰੇਘਰਇਕੋਪੁਤਹੈ।ਕਾਲੂਤੈਵਰਗਾਖਸਹੈ।ਕਾਲੂਨਨਕਤੇਰੇਘਰਲਾਇਕਨਾ
 ਹੀ।ਕਿਆਕਰਗਾਜੇਮੈਰੇਘਰਿਰੋਟੀਖਾਵਣੀਨਾਹੀ।ਨਾਹੀਤਾਤੈਰੇਘਰਛੁਡਾਹੀਨਾਹੀ।ਤੁ
 ਕਾਲੂਕਹਿਆਜੀਵੀਹਰੁਪਈਯੋਦਿਤੇ ਆਹੋ।ਮੈਕਿਆਕਰਗਾਤੁਸੀਮੈਨੂਹੀਲੜਨਿਪਉਦੇ
 ਹੋ।ਨਾਲਨਫਰਦਿਤਾਆਹਓਹੁਆਖਣਲਗਾਜੇਫਕੀਰਾਨੇਖਵਾਇਆਇਆਹਈ।ਗਾਇ
 ਬਲਬਲਾਲੇਨਫਰਨੂਪਾਛਿਆਨਾਨਕਵੀਹਰੁਪਈਯੋਕਿਥੇ।ਬਾਲੇਗਾਇਅਗੇਵਰਤੀਅ०
 ਹੀਸੋਸਭੁਹਕੀਕਤਆਖਸੁਣਾਈ।ਤੁਗਾਇਕਹਿਆਕਾਲੂਇਚਰਤੇਜੀਮੈਤੈਨੂਬੁਗਕਦੀਨਾ
 ਹੀਆਖਿਆ।ਪਰਅਜਤੈਨੂਆਖਦਾਹਾ।ਜੇਸਯਾਦਕੰਥਪੁਤਾਤਉਵੀਹਰੁਪਈਯਾਵਾਸਤੇ

ਇਸਤਾਈ ਅਜੇਹੀ ਮਾਰ ਕੀਤੀ। ਜਾਹਿ ਵੇ ਉਮੇ ਦਾ ਅਵਰੋ ਵੀ ਹਰ ਪਯੋਗਾਈ ਪਾਸੋ ਆਵੇਗਾ।
 ਕਾਲ ਸੁਯਾਦ ਦੇ ਹਥ ਦੇਹਾ। ਕਿਆ ਕਰਾਜੇ ਮੇਰੇ ਪਾਰਿਖਾਵੈਗਾ ਨਾਹੀ। ਨਾਹੀ ਤਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂ
 ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਾਰਿਖਾ। ਇਹੁ ਤੇਰੇ ਪਾਰਿਖਾ ਦੇ ਨਾਹੀ। ਅਜਕ ਲਕਿ ਥਾਉ ਸਉ ਪਦੇ ਦੇ ਆਹੋ।
 ਤਿਚ ਰਾਨੁ ਉਮੇ ਦਾ ਗਾਈ ਬੋਖ ਰੁਪਾ ਸਹਾ। ਵੀਹ ਰੁਪਯੇ ਲੈ ਆਇਆ। ਅਗੋਂ ਇਕ ਰਿਗਾਇ ਦੇ ਅ
 ਗੇਰ ਬੋ। ਗਾਇ ਹਥ ਕਰਿ ਕਾਲ ਨੂੰ ਦੇਵੁ ਲਗਾ। ਕਾਲੁ ਲਵੇ ਨਾਹੀ। ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਰੁਪਯੇ ਭੀਤੇ
 ਰੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਭੀਤੇਗਾ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਭੀਤੇਗਾ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਰੁਪਈਯਾ ਦੇਵਾ ਸੇ ਤੇ ਨਾਹੀ ਸੁਰਦਾ। ਮੈਂ ਇਸ ਦੇ
 ਚਲਣ ਨੁਹ ਰਦਾਹਾਂ। ਗਾਇ ਕਹਿ ਆ ਕੁਲਾ ਕਰ ਦਾਹੈ ਤਾ ਕਾਲੁ ਰੁਪਈਯੇ ਲੈ। ਅਤੇ ਚਿਜ ਰਨਾਨਕ
 ਦੇ ਕਦਮੋਂ ਇਥੇ ਹੈ ਨਤਿ ਚਰਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ। ਖਿਜਮਤਿ ਅਸੀ ਕਰਾਗੇ। ਤਾਂ ਉਮੇ ਦੇ ਗਾਇ ਦੇ ਵਜੀਰ
 ਕਹਿ ਆ। ਕਾਲੁ ਰੁਪਯੇ ਲੈ ਗਾਇ ਦਾ ਆਖਿਆ ਫੇਰ ਨਾਹੀ। ਗਾਇ ਬਰਾਮ ਨੀਗਾ। ਖਤਾ ਖਾਏਗਾ
 ਤਾ ਕਾਲੁ ਵੀਹ ਰੁਪਯੇ ਲੈ ਕਰਹੈ ਰਾਨ ਹੋਇ ਗਾਇਆ। ਲੋਕ ਤਿਲ ਵੰਡੀ ਦੇ ਖੜੀ ਬ੍ਰਹਮਣਾ। ਜਿਤ ਨੇ
 ਹਿੰਦੂ ਤੁੰ ਰਕੁ ਆਹੋ। ਜਟ ਬੁਟ ਆਹੋ ਤਿਤ ਨੇ ਕੁਰਿਸਟ ਲਗੇ। ਤੁੰ ਕੋਈ ਖੜੀ ਨਾਹੀ ਤੇਗ ਕੋਈ ਚੰ
 ਰੁਲ ਦਾ ਜਨਮ ਹੈ। ਇਕ ਤਾ ਅਜੇਹੀ ਪੁਤਨ ਮਾਰ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਗਾਇ ਪਾਸੋ ਰੁਪਯੇ ਲੀਤੇ। ਤਾ
 ਅਗਲੇ ਕੁਲਕ ਕਾਲੁ ਗਾਇ ਪਾਸ ਆਇ ਕਰ ਪੈ ਗਾਉਤੇ ਦਾਹਿ ਪਾਇਆ। ਆਖਿ ਓਸ ਗਾਇ ਜੀ
 ਮੇਰੀ ਜਾਹਿਗਾ ਕਾਈ ਨਹੀ। ਤੁੰ ਮੈਨ ਮਾਰ ਨਾਹੀ। ਇਹ ਵੀਹ ਰੁਪਈਯੇ ਆਪਣੇ ਫੇਰ ਲਵੇ। ਗਾਇ
 ਕਹਿ ਆ ਕਾਲੁ ਇਹ ਵੀਹ ਰੁਪਯੇ ਅਸਾ ਤੈਨ ਨਾਹੀ ਦਿਤੇ। ਅਸਾ ਨਾਨਕ ਦੇ ਦੇਣੇ ਆਹੋ। ਇਹ ਨਾਨਕ
 ਸੁਦਿਤੇ ਹੈ ਨਾ। ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਹੁਫੇਰ ਕੇ ਹੋਲਈਯੇ। ਤਾ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਨਾਨਕ ਪਾਸ ਕਿਥੇ ਆਹੋ ਰੁਪ

ਯੋ ਜੋਤੁ ਸਾਨਾਨ ਕਪਾਸੇ ਉਧਾਰੇ ਲੀਤੇ। ਗਾਇਕਹਿਆ ਕਾਲੂ ਤੈ ਨੁਖ ਬਰਕਾਈ ਨਾਹੀ॥ ਜਿਤ ੧੩
ਨੀਜ ਹਾਨ ਤੇ ਦਓਲਤੁ ਦੁਨੀਆ ਹੈ॥ ਸੁਰੁ ਸੇਵਾਨਾਨ ਕਪਾਟੁ ਦੋਹੈ॥ ਅਸੀ ਇਸੀ ਵਾਦਿਤਾਖ
ਦੇ ਪੀਵੇ ਆਹਾ॥ ਬੋਲਹੁ ਕੁਈ ਜੀਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥ ੫॥ **ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥** ਜਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਵਰਿਆ ਅਠਾਰਾ ਦੋਹੇ ਇਆ॥ ਤਾਚੇਤੁ ਵੈ ਸਾਖ ਦੈ ਦਿਨ ਆਹੇ॥ ਕਛੁ ਦੇਵਾ ਸਤੇ ਜੈ ਰਾਮ ਪਲਤਾ
ਆਇਆ ਸੀ॥ ਅਗੇ ਨਾਨਕੀ ਕਾਲੂ ਦੀਧੀ॥ ਪਾਣੀ ਕੁਰਣਖੁ ਹਤੇ ਆਈ ਸੀ॥ ਜੈ ਰਾਮ ਪਲਤੇ ਦੀ
ਨਰਪਈ॥ ਖਰੀਛੈ ਲਸੀ॥ ਜੈ ਰਾਮ ਦੇਖ ਕਰਮੇ ਹਿਆ ਗਾਇਆ॥ ਜੈ ਰਾਮ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੁਕ
ਹਿਆ॥ ਜੀ ਗਾਇ ਜੀ॥ ਇਹ ਲੜਕੀ ਕਿ ਸਦੀ ਹੋ॥ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਕਹਿਆ ਬੁਯਾ ਜੀ॥ ਇਹ ਲੜਕੀ
ਕਾਲੂ ਪਟਵਾਰੀ ਦੀ ਹੋ॥ ਫਿਰ ਜੈ ਰਾਮ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਪਟਵਾਰੀ ਕਉਣ ਲੋਕ ਹੋ ਦਾਹੇ॥ ਗਾਇਕਹਿਅ
ਬੁਯਾ ਜੀ॥ ਇਹ ਖੜੀ ਹੋ ਦੇਹੈ ਨਾ॥ ਗੋਤ ਵੇਦੀ ਹੋ ਨਾ॥ ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਗਾਇ ਜੀ॥ ਇਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਅ
ਸਾਨਾ ਲਕਰਾਵਹੁ॥ ਗਾਇਕਹਿਆ ਬੁਯਾ ਜੀ॥ ਤੁਸਾਡੀਆ ਅਤੇ ਇਨਦੀਆ ਹੋਦੀਆ ਹੋਵਨ ਤਾਹੀ
ਉਆਖਾ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਨਾ ਹੋਦੀਆ ਹੋਵਨ ਤਾ ਕੀ ਕੁਆਖਾ॥ ਜੈ ਰਾਮ ਨਾਲਿ ਬਾਮਣੁ ਰਸੋਈਆ ਸੀ
ਪਰ ਬੁਲਾਸੀ॥ ਤਿਸ ਬੋਝੇ ਜੈ ਰਾਮ ਪੁਛਿਆ॥ ਕਿਉ ਗੁਸਾਈ ਜੀ॥ ਅਸਾਡੀਆ ਅਤੇ ਵੇਦੀਆ ਦੀਆ ਕ
ਹਾਣੀਆ ਹੋਦੀਆ ਹੋਨਾ॥ ਕਿਨਾਹੀ ਹੋਦੀਆ॥ ਤੁੰਨਿ ਧਾਧਾਮਣੁ ਬੋਲਿਆ॥ ਜੇ ਬੁਯਾ ਜੀ ਹੋਦੀ
ਆਹੈ ਨਖਰੀਆ॥ ਤੁੰਨਾ ਗਾਇ ਕਾਲੂ ਸਾਦਿਕੇ ਪੁਛਿਆ॥ ਕਾਲੂ ਜੈ ਰਾਮ ਪਲਤਾ ਖੜੀ ਜੋਹੈ ਆਮਲਾ॥
ਸੋ ਇਨਦੀਆ ਅਤੇ ਤੁਸਾਡੀਆ ਕਹਾਣੀਆ ਹੋਦੀਆ ਹੋਨ ਕੇ ਨਾਹੀ ਹੋਦੀਆ॥ ਤੁੰਨਾ ਕਾਲੂ ਆਖਿ
ਆਗਾਇ ਜੀ ਹੋਦੀਆ ਹੋਨਾ॥ ਫਿਰ ਗਾਇਕਹਿਆ ਕਾਲੂ ਤੇ ਰੀਬੇਟੀ ਵਡੀ ਹੋਈ ਹੋ॥ ਤੂੰ ਜੈ ਰਾਮ ਨ

ਸਕਹਾਣੀਕਰਾ। ਤੁਕਾਸੁਕਹਿਆਜੀਧੀਆਵਾਲੇਆਪੇਨਾਹੀਆਖਦੇ। ਆਖਦੇਸੇਹੈਨਾਜੀ
 ਨਾਕਿਛੁਪਾਪਕਰਣਹੋਵਾਹੈ। ਮੈਤਾਤੁਸਾਡਾਖਿਜਮਤਗਾਰਹਾਂ। ਜੇਹੀਮੇਰੀਸਕਤਹੋਵੈਗੀਤੇ
 ਹੀਮੈਲੈਖਸ਼ਾਹੋਵਾਗਾ। ਤੁਰਾਇਕਹਿਆਨਾਕਾਸੁਭਹਾਸਾਡੀਬੇਟੀਹੈ। ਤੁਤਲਕਕੋਈਨਕਰ
 ਜੈਰਾਂਮਗਾਇਨੁਫੇਰਬੁਲਾਇਆ। ਗਾਇਜੀਕਹੀਏਖਬਰਕਹਾਣੀਦੀ। ਗਾਇਕਹਯਾਕੁਯਾਜੀ
 ਪਗਾਈਆਬੋਟੀਆਮੰਗਣੀਆਜਬਾਬਤਾਨਾਹੀ। ਇਹਬਾਤਅਧੀਨਗੀਦੀਹੈ। ਮਿਨਤਦੀਹੈ
 ਤੁਸੀਸਦਿਕਰਿਆਖੋ। ਅਸਾਕੁਝਆਖਣਹੋਵੈਗਾਸੋਆਖੀਏਗੇ। ਜੈਰਾਂਮਕਹਿਆਗਾਇ
 ਜੀਮੈਕਿਉਕਰਿਆਖਾ। ਤੁਸੀਰਾਜੇਲੈਕਹੋ। ਸਮਝਦੇਖੋ। ਭਾਗਾਇਕਹਿਆਤੁਸੀਨਾਕਹੁ
 ਬਾਮਣਤੇਕਹਾਵਹੁ। ਜੈਰਾਂਮਕਹਿਆਕੁਲਾਜੀ। ਬਾਮਣਕਹਿਆਗਾਇਜੀਅਸੀਆਖੀਏਗੇਕ
 ਲੁਨਾਵਾਰਛਨਿਛਰਕੇਦਿਨਪਹਰਛੁਛਾਦਿਨਰਹਦੇ। ਨਿਧੇਬਾਮਣਆਖਿਆਦੇਖਮਾਹਿਤਾਕਾ
 ਸੁਤੁੰਕੁੀਖਤੀਹੈਅਤੇਜੈਰਾਂਮਕੁੀਕੁਲਾਖਤੀਹੈ। ਕੁਲਾਸੈਜੈਰਾਂਹੋਕਹਾਣੀਕਰੇ। ਕਾਲਕਹਿਆ
 ਅਵੇਬਾਹਮਣਤੁਆਖਦਾਹੈਕੇਜੈਰਾਂਮਆਖਦਾਹੈ। ਤੁਰਾਇਕਹਿਆਕਾਲਜੈਰਾਂਮਕਿਉਕਰਿ
 ਆਖੋ। ਬਾਮਣਜੈਰਾਂਮਆਖਦਾਹੈਸੋਭਹਆਖਦਾਹੈ। ਤੁਕਾਲਾਆਖਿਆਕੁਲਰਾਇਜੀਤੁਸਾਡਾ
 ਆਖਿਆਅਸਾਡੇਸਿਰਮਥੇਤੇ। ਜੈਰਾਂਮਅਤੇਨਾਨਕੀਦੀਕਹਾਣੀਹੋਈ। ਆਵੇਦੇਵੈਸਾਖਕਾ
 ਜੋਹੋਇਆ। ਜੈਰਾਂਮਤੋਲੀਘਾਰਿਲੈਗਾਇਆ। ਪਿਛੇਕਾਲਨਾਨਕਨੁਭੇਜਣਲਗਾ। ਗੁਰਨਾ
 ਨਕਜਾਵੈਨਾਹੀ। ਕਾਲਆਖੇਜਾਇਕੇਭੈਣਨੁਲੈਆਉ। ਤੁਰਾਇਨਾਨਕਨੁਆਖਿਆਦਿ
 ਲਾਸਾਦਿਤੇਸਾ। ਤੁਰਾਂਗਾਇਆਖਿਆਨਾਨਕਜੀਇਕਵਾਰੀਭੈਣਨੁਲੈਆਉ। ਫਿਰਅਸੀਤੁਸਾਡਾ

ਓਥੇਹੀਸਉਪਛੁਰੀਏਗੇ।ਜੇਕੁਛਗਾਹਸੀਸੇਲੀਤਾਅਤੇਬਾਲੇਸੰਪੂਨਨਾਲਲੀਤਾਲੇਕਰ ੧੩
ਗਇਆ।ਬਾਲੇਨਾਲਾਪਿਆਰਸੀ।ਨਾਨਕਜੀਜਗਇਕਰਭੈਣਨੂੰਮੇਲਿਆ।ਵਿਦਾਮੰਗ
ਣਲਗਾ।ਜੇਰਾਮਕਹਿਆਨਾਨਕਤੁਭੀਇਥੇਹੀਰਹ।ਮੈਂਭੇਜਵਾਂਨਾਹੀ।ਤੁਨਾਨਕੀਆ
ਖਿਆਤੀਇਸਵਾਰੀਮੈਂਨੁਭੇਜਾ।ਪਉਂਕਾਸੁਭੀਗਜੀਰਹਸੀ।ਅਤੇਅਮਾਬੀਬੀਕੁਰੀਗਜੀਰ
ਹਸੀ।ਅਤੇਨਾਨਕਭੀਗਜੀਰਹਸੀ।ਆਖੈਗਾਜੇਮੇਖਾਲੀਫਿਰਨਾਆਇਆ।ਫਿਰਤੁਮੈਂ
ਨੁਭੇਜੇ।ਇਸਥੇਮੈਂਬਹੁਤਰੁਬਦੀਯਾ।ਮੈਂਨਜਦਸਪਨਾਆਵਦਾਹੈ।ਤੁਏਹੋਜੇਗਾਆਵਦਾਹੈ।ਜੇ
ਕਿਛੁਇਸਦੇਮੁਹਨਿਕਲਦਾਹੈਸੋਹੋਇਜਾਦਾਹੈ।ਮੈਂਇਸਵਾਸਤੇਤੈਨੁਆਖਦੀਯਾ।ਜੇਰਾਮਕ
ਹੀਆਕੁਲਾਜਾਹਿਪਰਆਵੈਗੀਕਦਾ।ਤੁਨਾਨਕੀਕਹਿਆਜਾਅਮਲਕਰਣਆਵਸੀਤਾਲੀ
ਤੇਆਵੇਮੈਂਤੁਆਪਨਹੀਆਖਣਾ।ਨਾਨਕਨਾਨਕੀਨੁਲੈਆਇਆ।ਮਾਪਣੇਘਰਿ।ਮਿਲੇਗਿਓ
ਜਾਫਿਰਵੈਸਾਖਦੀਰੁਤਿਆਈ।ਤੁੰਫਿਰਕਛੁਹੋਵਣਲਗਿਆ।ਤੁੰਜੇਰਾਮਤਿਲਵੰਦੀਆਇ
ਆ।ਕਛੁਕਰਕੇਅਮਲਕਰਕੇਮੁਕਲਾਵਾਲੈਤੁਯਾਰਹੋਇਆ।ਤੁਗਾਇਨੁਖਬਰਹੋਈ।ਗ
ਇਜੇਰਾਮਨੁਤਵਜਾਬੇਨਤੀਬਹੁਤਕੀਤੀ।ਜੇਰਾਮਗਾਇਉਪਰਬਹੁਤਖਸੀਹੋਇਆ।ਜੇਰਾਮ
ਗਾਇਨੁਮੁਹਥੀਕੁਰੀਕਹਿਆਗਾਇਜੀਮੈਂਤੁਸਾਉਪਰਿਬਹੁਤਖਸੀਯਾ।ਕੁਝਮੈਂਨੁਫਰਮਾਈ
ਐ।ਸੋਨਿਸੰਗਫਰਮਾਈਐ।ਗਾਇਕਹਿਆਕੁਯਾਜੀਤੇਰਾਸਪੁਰਾਕਾਲਵੇਦੀਮੁਹਦਾਦੁਰਬ
ਚਨੀਹੈ।ਅਤੇਨਾਨਕਤੇਰਾਸਾਲਾਪੂਰਨਸਾਧਹੈ।ਅਸੀਂਇਹਆਖਦੇਆਹੇ।ਜੇਨਾਨਕਨੁਆ
ਪਣੇਪਾਸਰਖੋ।ਤੁੰਜੇਰਾਮਕਹਿਆਗਾਇਜੀਇਸਥਾਵਹੁਕਿਆਹੋਰਭਲਾਹੈ।ਮੇਰੇਨਾਲਹੀਚਲੇ

ਗਾਇਕਹਿਆ ਭੁਯਾਜੀ ਨਾਲ ਬਣਦਾ ਨਾਹੀ। ਪਿਛੋਂ ਮਹੀਨਿਆ ਦੁਹਨੁ ਪਲਾਗੇ। ਤੁਸਾਇਸਦੀ
ਕਹਾਣੀ ਭੀ ਉਪਰੇ ਕਿਥਾ ਭੁਕਰਣੀ। ਜੇਗਮ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਗਇਜੀ। ਜੇਗਮ ਕਰ ਸੀ ਸੋ ਭੁਲਾ
ਹੀ ਕਰ ਸੀ। ਜੇਗਮ ਮੁਕਲਾਵਾ ਲੈ ਕਰ ਆਪਣੇ ਪਰ ਆਇਆ। ਬੋਲ ਹੁਕਾਈ ਜੀਵਾ ਹੁਗੁਰ
ਵੀ॥ **ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚਈ॥** ਜਾਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਵਰਿਆ ਵੀਹ ਦਾ ਹੋਇਆ। ਤੁਸਾਇਕ ਦਿਨ ਅਤੀ
ਤੁਆਏ ਬੈਠਾ। ਪਰਸਹਰੇ ਬਾਹਰਾ ਭੀ ਸਪਾਸ ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਜਾਇ ਬੈਠਾ। ਨਾਨਕ ਦੇਹ ਬਾਇਕ
ਗੁਰੁਵਾਸੀ। ਅਤੇ ਸਾਜਹ ਬਛਾਪ ਸੀ। ਅਤੀ ਤੁਕਹਿਆ ਤੁੰ ਕਉ ਏਹੈ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
ਆਮੇਰਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਖੜੀ ਵੇਦੀ ਹੋਵਾਹੀ। ਫਿਰ ਅਤੀ ਤੁਕਹਿਆ ਹਮ ਕਿਸ
ਕੋ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ਹੈ। ਹਮ ਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ਹੈ। ਤੁਬ ਅਤੀ
ਤੁਕਹਿਆ ਤੁਮ ਨਿਰੰਕਾਰੀ। ਅਰ ਹਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ। ਹਮ ਤੁਮ ਮੈਂ ਭੇਦ ਕਿਆ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਕਛੁ ਨਾ। ਛਾਪ ਲਾਹਿਕੇ ਹਥੇ ਅਤੇ ਗੁਰੁਵਾ ਅਤੀ ਤੁਦੇ ਅਗੇ ਰਖਿਆ। ਅਤੀ ਤੁ
ਕਹਿਆ ਹਮ ਕਉ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਤੁੰ ਆਪਣੇ ਹੀ ਪਾਸ ਰਹਣ ਦੇਹ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
ਦੇਵਤਾ ਮਖਸੋ ਖੁਕਰਾ ਹੀ ਤੀ ਹੈ। ਤੁੰ ਫਿਰ ਉਠਾਈ ਵੀਨਾਹੀ। ਅਤੀ ਤੁਕਹਿਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਤੁ
ਅਸਲ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਹਮ ਨਕਲੀ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਪਣੇ ਪਰ ਆਇਆ। ਅਤੀ
ਤੁਗੁਰੁਵਾ ਅਰਛਾਪ ਲੈ ਕਰਿ ਚਲਦਾ ਰਹਿਆ। ਤੁਕਾ ਲੂਪਾਛਿਆ ਨਾਨਕ ਨਾ। ਅਵੇ ਗੁਰੁਵਾ
ਅਰਛਾਪ ਕਿਥੇ ਹਈ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਚੁਪਕਰਿ ਰਹਿਆ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ। ਕਾਲੁ ਛਿਤੇ
ਹੋਇ ਕਰਿ ਕਹਿਆ। ਜਾਹਿ ਬਾਬਾ ਮੇਰੇ ਪਰੇ ਨਿਕਲਾ। ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਫੁਰੁ ਨਾਹੀ। ਮੈਂ ਭੁਭੁਕੁ ਭੁਭੁਕੁ

ਗਹਿਆਗਾਂ। ਗਾਇਬੁਲਾਰਸੁਣਿਆ। ਗਾਇਕਾਲੂਨੁਸਦਿਆ। ਅਵੇਕਾਲੂਵਤਕਿਆਹੋਇ ੧੪
ਆ। ਕਾਲਕਹਿਆਕੁਸੁਹੋਇਆਜੀ। ਗਾਇਜੀ। ਛਾਪਅਤੇਗਰੁਵਾਕਿਤੇਵਲਸੁਟਆਇਅੰ
ਹੈ। ਜਾਣੀਦਾਨਾਹੀਕਿਆਕੀਤੇਸਾ। ਗਾਇਕਹਿਆਕਾਲਨਾਨਕਨੁਜੈਗਮਥੇਪਲਿਦੇਹ
ਐਥੇਤੁੰਭੀਖਪਦਾਹੈ। ਅਤੇਓਹਭੀਰੰਜਰਹਿਦਾਹੈ। ਉਥੇਹੀਕੁਝਹੋਵੇਗਾਸੋਹੋਵੇਗਾ। ਗਾਇ
ਬੁਲਾਰਆਪਣੇਦਸਖਤੀਚਿਠੀਨਾਨਕਨੁਲਿਖਦਿਤੀ। ਜੈਗਮਸਿਰਜੇਕਛਲਿਖਣਾਅੰ
ਹਾਸੋਸਭਾਕਿਛਲਿਖਿਆਜੈਗਮਵਲਾ। ਅਸਾਨਾਨਕਜੀਤੈਨੁਸਉਪਿਆਹਈ। ਜੇਕਛ
ਤੇਰੇਪਾਸੋਹੋਇਆਵੈਸੋਫਿਲਨਹੀਕਰਣੀ॥ ੧॥ ਬੈਲਹੁੰਭਾਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ॥ ਸਾ
ਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਸੰਮਤ ੧੫੪੭॥ ਮਿਤੀਮਘਰ **ਸੁਦੀ॥** ੩॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਜੈਗ
ਮਪਾਸਚਲਿਆ। ਤੁਲਵੰਡੀਓਪਜਿਵੇਦਿਨਸੁਲਤਾਨਪੁਰਜਾਇਵਾਨਿਆਮਘਰਸੁਦੀਸ
ਤਵੀ॥ ੭॥ ਭੁਏਨਾਨਕੀਨੁਜਾਇਮਿਲਿਆ। ਬੇਬੇਨਾਨਕੀਗੁਰੂਨਾਨਕਨੁਦੇਖਕੋਪੈਗ
ਤੇਨੁਹਿਪਈ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਬੇਬੇਜੀਤੁਵਡੀਹੈ। ਸਗੋਮੈਤੇਰਿਆਪੈਗਤੇਪਵਾ
ਕੇਤਮੇਰਿਆਪੈਗਤੇਪਵੇ। ਤਾਨਾਨਕੀਆਖਿਆਭਾਈਜੀਤੁੰਸਚਆਖਦਾਹੈ। ਪਰਜੇਤੁਅੰ
ਦਮੀਹੋਵੇਕਿਉ। ਤੁੰਤਾਮੈਨੁਪੁਮੇਸਰਨਜਰਆਵਦਾਹੈ। ਜੈਗਮਘਰਨਾਹਾ। ਬੇਬੇਪੀੜਾਪਾ
ਇਦਿਤਾ। ਲਗੀਪੁਛਣਾ। ਜੈਜੈਗਮਆਇਆਪਗ। ਜਾਦੇਖੇਤਾਨਾਨਕਅਗੇਬੈਗਾਹੈ। ਤਾਗੁ
ਰੂਨਾਨਕਜੀਊਠਾਜੈਗਮਜੀਜਾਆਇਆ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਠਦੇਉਸਦੇਪੈਗਨੁਦਉ
ਨੈਆ। ਜੈਗਮਮਗਾਸਿਆਣਾਸੀ। ਜੈਗਮਨਾਨਕਜੀਦੇਹਥਪਕੜਈਤੇਪੈਗਤੇਲਾਵਣ

ਨਾਇਤੇ॥ ਅਤੇ ਆਪ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਹਥ ਰਖਿ ਓਸਾ॥ ਤੁੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜੀ ਜਾ
 ਜੀ ਇਹ ਉਪਠੀ ਗੀਤ ਕਿਉ ਕੀਤੀ॥ ਜੇਗਮ ਕਹਿ ਆ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ ਏਹ ਜੋ ਇਹ ਤੇ ਅਸੀ
 ਸਾ ਲਾਜੀ ਜਾ ਆਹੇ ਮੈ ਤੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਹਿ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ॥ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਹੋਇ ਤੂੰ ਇਥੇ ਆਇ ਪਹੁੰਚਿ
 ਆਹੇ॥ ਤੂੰ ਕਰਿ ਕੁਸੁ ਨਾਹੀ ਬੈਠਾ ਸਹਜਿ ਨਾ ਲਗੁ ਜਗ ਨਾਨਕ ਕਹਿ॥ ਤੁੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਜੀ ਜਾ ਜੀ ਕੁਝ ਕਿਰਤ ਹੋਵੈ ਤੁਭਲੀ ਗਲ ਪੈ॥ ਜੇਗਮ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸਾਰੇ ਜੀ ਏਹ
 ਉਪਜੀ ਹੋਇ ਤੁਏ ਹਾਂ ਸਹੀ॥ ਕੁਝ ਤੇਰੀ ਪਾਇਆ ਹੈ॥ ਤੁੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਮੇਰੇ ਦਰੀ
 ਪਾਇਆ ਹਾਂ॥ ਜੇਗਮ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਰੀ ਖਾਨਾ ਲੈ ਨਾਹੈ॥ ਤੁੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿ ਆਜੀ ਜਾ ਕਿਸ ਦਾ॥ ਤੁੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਨਾਨਕ ਬਾਬਰ ਉਸਤਖਾ ਲੈ ਦੀ ਦਾ॥ ਵੰਗੁ ਮੇਰੀ ਖ
 ਨਾਹੈ ਜੇਹੋਇ ਆਵੀ ਤੁਲੈ॥ ਤੁੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਭੁਲਾ ਜੀ ਜਾ ਜੀ॥ ਕਰਤਾਰ ਨਿਰੰਕ
 ਰ ਨਿਰਬਾਹ ਕਰੇਗਾ॥ ਜੇਗਮ ਕਹਿ ਆ ਭੁਲਾ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ॥ ਫਿਰ ਨਾਨਕੀ ਕ੍ਰੋਧ ਬੋਲੀ
 ਭਾਈ ਜੀ ਤੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾ ਸਰੂਪ ਹੈ॥ ਜੇਹਾ ਟੁਕ ਹੋਤੇ ਹਾਂ ਬੈਠਾ ਖਾਹਿ॥ ਤੂੰ ਇਨ ਜੀ ਜਾ ਲਾਇ ਚ
 ਨਾਪਉ॥ ਤੂੰ ਇਨ ਜੀ ਜਾ ਲਾਇ ਕਨਾਹੀ॥ ਤੂੰ ਫਕੀਰ ਦੇ ਸਹੇ॥ ਤੁੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ
 ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਿਰਤ ਕਰ ਕੇ ਖਾਈ ਤਾਹੈ ਤੁਪ ਵਿਭੋਹੀ ਤੁਹੈ॥ ਅਤੇ ਤੁਰਕ ਕਹੇ ਹੈ ਨਹ ਲਾ ਲ ਕਰਖ
 ਈ ਤੁਹੈ॥ ਤੁੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕੀ ਕ੍ਰੋਧ ਆਖਿ ਆ ਭੁਲਾ ਭਾਈ ਜੀ॥ ਜਿਉ ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ ਜਿਉ ਗਾਜੀ ਹੋਵੈ ਤਿ
 ਵੇਸਹੀ॥ ਫਿਰ ਨਾਨਕੀ ਜੇਗਮ ਨੁਆਖਿ ਆਇ ਸਦੇ ਹਾਲ ਦਾ ਮਹਰ ਮਹੈ ਕਿ ਨਾਹੀ॥ ਜੇਗਮ ਕ
 ਹਿ ਆ ਕੀ ਅਚੋਬੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਮੈ ਮਹਰ ਮਹਾਂ॥ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਇ ਸਦੀ ਕਿਥਾ ਉਕਥਾ ਕ

ਗਾਣੀ ਕਹੀ ਕਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾਇ ਸਨੁ ਗ੍ਰਹਿਤ ਨਾਲ ਮੋਹ ਲਗੇ ॥ ਤਾਇ ਸਪਾਸੋ ਕਿਰਤ ਹੋਵੈ ॥ ਜੈ ਰਾਮ ੧੫
 ਕਹਿ ਆਵੇ ਖਜਾਏ ਹ ਕਿਰਤ ਲਗੇ ਗਾਤਾਂ ਕੋਈ ਖੜੀ ਕਹਾਣੀ ਕਹੀ ਕਰ ਸੀ ॥ ਤੂੰ ਉਤਾਵ ਲੀਨ ਹੋ
 ਹਿ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਚਿਤ ਕਰ ॥ ਤਾਨ ਨ ਕੀ ਕਹਿ ਆ ਕੁਲਾਜੀ ॥ ਤੁਧ ਕੋਲੋ ਮੈ ਸਿਆਣੀ ਨਾਹੀ ਪਰ ਤੈਨੂੰ
 ਆਖ ਛੁਡਾਈ ॥ ਜੈ ਰਾਮ ਮੰਘਰ ਸੁਦੀ ਚਉਥ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਖਾਨਾ ਦਿਵਾਇਆ ॥ ੫ ॥ **ਬੋਲ**
ਹੁ ਕਾਈ ਜੀਵਾ ਹੁਗੁਗੁ ॥ **ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥** ਏ ਕਹ ਜਾਰ ਰੁਪਈ ਯਾਰੋ ਕਰ ਦਿਵਾਇਆ ॥
 ਨਾਲੇ ਬਾਲਾ ਸੰਧੂ ਆਗਾ ॥ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਕਾਈ ਨਾਨ ਕਜੀ ਤੁਸਾ ਤੁਹ ਜਾਰ ਰੁਪਈ ਯਾਰੋ
 ਕਲੀਤਾ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਖਾਨਾ ਲੀਤਾ ॥ ਤੂੰ ਅਸਾਨੂੰ ਦਿਦਾ ਦੇਹਿ ॥ ਤੁਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਕੁਈ ਬੰ
 ਲਾ ਕਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀਤੀ ਆਜੀਵ ਦਿਆਂ ਹੀ ਛੁਡ ਚਲਿਓ ॥ ਤੁਹ ਬਾਲੇ ਸੰਧੂ ਕਹਿ ਆ ਤੁਹ ਖੜੀ ਕਾਪਤੋ
 ਤੈ ਆਪਣੀ ਕਿਰਤ ਕੀਤੀ ਮੈਂ ਭੁੱਖਿਆ ਪਣੀ ਕਿਰਤ ਕਰਾਨਾ ॥ ਤੁਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਕੁਈ
 ਬਾਲਾ ਕੋਈ ਦਿਨ ਭੁੱਖਿ ਕਢ ਦੇਹਾ ॥ ਅਸਾ ਕੀ ਕਰਣਾ ਹੈ ਏ ਹ ਕਸਬਾ ਜੋ ਅਸਾ ਰੀ ਕਿਰਤ ਹੈ
 ਹੀ ਸੋ ਕਰਾਗੇ ॥ ਤੁਹ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾਤਮਾ ਸਾ ਦੇਖ ਦੇਖਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਿਆ ਚਲਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਗਾ ॥
 ਰਹੁ ਅਸਾ ਹੀ ਨਾਲ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰਾ ॥ ਤੁਹ ਬਾਲੇ ਸੰਧੂ ਆਖਿਆ ਕੁਲਾ ਕਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੋ ਤੂੰ ਆ
 ਖਹਿ ਗਾ ਸੋ ਕਰਾਗੇ ॥ ਬਾਲਾ ਸੰਧੂ ਨਾਲ ਕਿਰਤ ਕਰਨ ਲਗਾ ॥ ਕਿਰਤ ਕਰ ਦਿਆਂ ਕਰ ਦਿਆਂ ਜਾਣ
 ਰੇ ਦੁਇ ਗੁਜਰੇ ਤਾ ਪਿਛੋਂ ਦੀ ਕਾਲੁ ਖਬਰ ਲੈਣ ਆਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪਾਸਾ ॥ ਨਾਨਕ ਉਠ ਦਊ ਜੁ ਕ
 ਰਿ ਕਾਲ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪਇਆ ॥ ਕਾਲੁ ਮਥਾ ਢੁਮਿਆ ਅਤੇ ਗਲ ਵਿਚ ਲੀਤੇ ਸਾ ॥ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿ
 ਤੇ ਸੁਲਗਾ ਪਛਣ ਪੁਤ ਦੁਇ ਵੇਰੇ ਆਤੁ ਹਨੁ ਪਾਇਆ ਹੋਇ ਹੈ ਨ ਕੀ ਖਟਿਆ ਕੀ ਖਾਧਾ ॥ ਤੁਹ

ਗਾਨਕਜੀਕਹਿਆਪਿਉਜੀਬਹੁਤਖਟਿਆਮਤੇਬਹੁਤਖਾਧਾ। ਪਰਾਪਿਉਜੀਅਸਾਥੇਦ
 ਮੰਨੀਜੁਨਦੀਨਾਹੀ। ਕਾਲੁਬਾਲੇਸੀਪੁਨੁਲੜਨਿਲਗਾ। ਦੁਰਬਚਨਬੋਲਣਲਗਾਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਬਾਲੇਨੁਸਾਰਤੁਕੀਤੀਬੋਲੇਨਾਹੀਭੁਈਬਾਲਾ। ਕਾਲੁਲਗਾਆਖਣਮੈਜਾਤਾਸੀ
 ਹੁਣਕਿਰਤਲਗਾਹੈ। ਜੇਕਛੁਮੇਰਾਗਵਾਇਆਮਹੇਸੇਹੁਣਖਟਿਆਹੋਸਸੇਮੈਨਦੇਸੀ।
 ਏਹਜੇਹੀਆਗਲਾਕਰੇਜੇਹੀਆਕਾਲੁਦੀਆਹੀਆਕਿਰਤਦੀਆ। ਨਾਨਕੀਅੰਤੇਜੈਰਾ
 ਮਨੁਕਹਣਲਗਾ। ਜੇਤੁਸਾਕਿਆਕੀਤਾ। ਕੁਝਦਿਸਦੀਖਬਰਸਾਰਲੈਦੇਹੋ। ਨਾਤੁਸਾਖਬ
 ਰਸਾਂਗਕਿਰਤਦੀਲੀਤੀਨਾਤੁਸਾਕਥਾਕਹਾਈਕੀਤੀ। ਤੁਸਾਕੁਪੁਨਕੀਤੀ। ਨਾਨਕੀਬੋਲੀ
 ਪਿਉਜੀਇਥੇਜੇਆਇਆਹੈਸੋਤੇਗਗਵਾਇਆਨਾਹੀ। ਹੋਰਕਥਕਹਾਈਦੀਅਸਾਨੇ
 ਟੇਲੇਹੈ। ਅਜਕਲਕਿਤੇਵਲਹੋਇਪਉਦੀਹੈ। ਅਤੇਜੇਤੇਰੇਪਾਸੋਹੋਦੀਹੈਕਿਤੇਤਾਕਰਿਕਿ
 ਤੇਵਲਾ। ਜੇਹਾਅਸਾਨੁਦਰਦਹੈਅਸਾਥੇਤੈਨੁਦਧੇਗਦਰਦਹੈ। ਕਾਲੁਕਹਿਆਪੁਤਧੀਆ
 ਮੇਰੇਪਾਸਹੋਵੈਆਤਾਮੈਤੁਸਾਨੁਕਿਉਆਖਦਾ। ਅਤੇਜੇਹੀਕੇਹੀਕਰਣੀਨਾਹੀ। ਫਿਰਜੇਰਾ
 ਮਥੋਲੀਆਮਹਤਾਜੀਅਸਾਮਿਨਤਨਾਹੀਲਾਵਣੀ। ਮਲਾਚੈਣਖੜੀਹੈਪਥੇਕੇਰਧਾਵੇਉਸ
 ਦੇਪਰਿਧੀਹੈਗੀਭੀਖਗਾਅਖਾਵਦਾਹੈ। ਅਜੇਤੇਰੇਪਾਵੇਦਾਪਟਵਾਰੀਹੈਗਾਪੁਨਅਰਬ
 ਕਹਾਣੀਕਰਦਾਹੈ। ਅਸਾਉਥੇਕਹਾਈਟੇਲੀਹੈ। ਅਗੈਕਰਤੇਭਾਵੈਗੀਜੇਈਹੋਇਗੀ। ਅ
 ਹਤਾਜੀਤੁਸੀਚਿਤੁਭਉਰਥੇ। ਗਾਮਭਲਾਕਰਸੀ। ਕਾਲੁਕਹਿਆਪੁਤਜੇਰਾਮਸਰਮਾਇਕੇ
 ਜੇਹੀਆਪੁਤਾਜਵਾਈਆ। ਮੈਆਪਣੇਜੀਵਿਚਆਖਦਾਸੀਜੇਨਾਨਕੀਜੀਦਾਸੁਖਭਿਠਾ

ਜੀਓਠੀਰਾਹੋਇਆ। ਪਰਨਾਨਕਦਾਸੁਖਮੁਗਦਜੀਵਦੇਜੀਓਦੇਖਾਤਾਮੇਰਾਮਨਠੀਰਾਹੋਵੇ। ੧੬
 ਫਿਰਜੈਰਾਮਕਹਿਆਮਹਤਾਜੀਤੁਸੀਇਥੇਹੀਰਹੋ। ਅਤੇਅਮਾਥੀਬੀਨੁਸਦਾਇਲੇਦੇਆਹ
 ਤਾਂਫਿਰਕਾਲੁਕਹਿਆਪੁਤਮੇਰਾਹੁਣਾਇਥੇਭਾਰੀਹੈ। ਅਤੇਮੈਓਥੇਰੁਪਾਹੋਇਆਹਾਂ। ਫਿਰਜੈ
 ਰਾਮਕਹਿਆਮਹਿਤਾਜੀਤੁਮੇਰੇਪਰਮਾਨੰਦਦੀਬਰਾਬਰਹੈ। ਤੁਮੇਰਾਪਤਾਹੈ। ਫਿਰਕਾਲੁਕ
 ਹਿਆਦੇਖਜੈਰਾਮਪੁਤਜਿਤਵਖਤਨਾਨਕਦੀਕਹਾਣੀਹੋਵੈਮੈਨੂੰਤੁਰਤਖਬਰਕਰਣੀ। ਅਤੇਪੁ
 ਤਨਾਨਕਨੂੰਨਜਰਵਿਚਰਖਣਾ। ਕੋਈਟਕਾਪੈਸਾਗਵਾਵੈਨਾਹੀ। ਤਾਂਫਿਰਨਾਨਕੀਕਹਿਆ
 ਪਿਉਜੀਤੁਸੁਕਰਾਨਾਕਰਾ। ਤੁੰਦਿਹਾਨੀਕੁਕਦਾਮਾਹੋ। ਅਜਾਇਹਗਵਾਇਆਮਜਏਹਗਵਾ
 ਇਆਇਆ। ਹੁਣਤਾਖਟਗਵਾਇਦਾਹੈ। ਜਾਇਹੁਫਕੀਰਾਨੁਖਵਾਇਦਾਹੈਤਾਅਸਾਡਾਜੀ
 ਓਕੰਬਦਾਹੈਜੋਸਿਰਕਾਰਦੇਰੁਪਈਯੋਪੈਸੇਪਟਨਨਾਹੀ। ਤਾਭੁਲਾਹੋਵੈਅਤੇਸਰਖਰੂਅਸੀ
 ਹੋਈਅਮੈ। ਪਰਪਿਉਜੀਜਾਸੇਖਾਦੇਦਾਹੈਤਾਵਪਨਿਕਲਦਾਹੈ। ਤਾਂਜੈਰਾਮਕਹਿਆਮਹਤਾ
 ਜੀਇਸਵਾਸਤੇਅਸੀਕੁਹਆਖਨਾਹੀਸਕਦੇ। ਤਾਫਿਰਕਾਲੁਕਹਿਆਪੁਤਜੈਰਾਮਜਾਲੇਖ
 ਦੇਵੈਅਤੇਕੁਝਵਧੇਤਾਤੁਸੀਆਪਣੀਵਲਿਛਿਕੁਲਓ। ਤਾਭੁਲਾਕੋਗੇ। ਓਸਦੇਭਾਣੇਲਖਕਖ
 ਬਰਾਬਰਹਈ। ਤੁਸੀਓਸਦੇਖਬਰਦਾਰਲੇਨੀਦੇਹੋ। ਅਤੇਬਾਲੇਨੁਸਦੇਸਦਕਾਰਿਤੁਸੀਸਮ
 ਝਾਓ। ਅਤੇਮੈਭੀਬਹੁਤਆਖਦਾਹਾਂ। ਜੈਰਾਮਆਦਮੀਭੇਜਕਾਰਿਬਾਲੇਨੁਸਦਿਆ। ਜੈਰਾਮ
 ਆਖਿਆਭਾਈਬਾਲਾਤੁਨਾਨਕਦਾਖਾਸਾਕਾਰਗੁਜਾਰਹੈ। ਅਸੀਤੈਨੂੰਦੀਵੈਜਾਣਦੇਹਾਂਜੇਹਾਨਾ
 ਨਕਤੇਹਾਤੁੰ। ਤੁੰਨਾਨਕਦਾਖਬਰਦਾਰਰਹੁਟਕਾਪੈਸਾਮੇਰਗੈਰਕਿਤੇਵੁਲਗਵਾਇਨਾਹੀ। ਫਿ

ਰਕਾਲੁ ਕਹਿਆ ਪੁਤ ਬਾਲਾ ਨਾ ਲਰਹੇ ਦੀ ਸਰਮ ਹੋ ਦੀ ਹੈ। ਜੇਗਮ ਦਾ ਕਹਿਆ ਮੈ ਨੁ ਬੁਰਾ ਨ ਲ
ਗਾ। ਪਰ ਕਾਲੁ ਦਾ ਕਹਿਆ ਮੈ ਨੁ ਬੁਰਾ ਲਗਾ। ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਮਹਤਾ ਕਾਲੁ ਮਤ ਕੋਈ ਜੀ ਤੇਗ
ਮਾਨ ਹੋਈ ਜੇ ਬਾਲਾ ਨਾ ਨ ਕਜੀ ਦੇ ਨਾ ਲਰਹਦਾ ਹੈ। ਅਸਾਨੁ ਘਿਉ ਭੀ ਬੁਰੀ ਵਸਤੁ ਹਈ। ਅਤੇ
ਕੋਈ ਹੋਰ ਲਾਲਚ ਅਸਾਨੁ ਬੁਰੀ ਵਸਤੁ ਹਈ। ਅਸੀ ਜੇ ਨਾ ਨ ਕਨਾ ਲਰਹਦੇ ਸੇ ਜੀ ਭੁਲੇ ਦੇ ਵਾਸ
ਤੇ। ਅਸਾਨੁ ਨਾ ਨ ਕਪੁ ਮੈ ਸਰ ਨ ਦਰ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਸਾਨੁ ਆਦਮੀ ਨ ਦਰਿਆ ਵਦਾ ਹੈ। ਮ
ਹਤਾ ਕਾਲੁ ਤੈ ਨ ਪੈਸੀ ਆਦੀ ਭੁਖ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸਾਨੁ ਦੇਹ ਭੁਖ ਹੈ ਜੇ ਓਹ ਕਰੇ ਸੁ ਕਰੇ। ਅਸੀ ਅਗੇ
ਓਜਰ ਨ ਕਰੀਏ। ਜੇ ਕਿਛੁ ਪੈਸੀ ਆਦੀ ਭੁਖ ਹਈ ਤਾ ਉਸ ਦੇ ਪਾਸ ਰਹੇ ਜੇ ਕਿਹੁ ਹਥ ਆਵੀ ਸੇ
ਸੇ ਦਾ ਜਾਹਿ ਕਰਾਇ ਕਰੇ। ਅਸਾ ਬੋਇ ਹੋਈ ਨਾਹੀ ਜੇ ਅਸੀ ਉਸ ਨੁ ਕੁਛ ਆਖੀਐ। ਅਤੇ ਤੁਹਿ
ਬੋ ਕੁਛ ਹੋਦਾ ਹੈ ਸੇ ਆਇ ਕਰਾ। ਤਾ ਜੇਗਮ ਬੋਲੇ ਆਮਹਤਾ ਜੀ ਗੁਈ ਬਾਲਾ ਸਚ ਕਹਿਦਾ ਹੈ।
ਨਾ ਨ ਕਾ ਆਦਮੀ ਨਾਹੀ ਓਹ ਕੁਛ ਹੋਰ ਹੀ ਨ ਦਰ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਕੁਲਾ ਮਹਤਾ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾ ਤੁਸੀ ਸਿਧ
ਵੇ। ਜਿਤੁ ਘੜੀ ਕਹਾਈ ਹੋਈ ਤਿਤੇ ਘੜੀ ਅਸਾ ਸਿਤਾ ਥੀ ਕਾਰਜ ਕਰਣਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਕਈ ਲੋ ਨਾ ਲੋ
ਹ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਾਲੁ ਆਪਣੇ ਪਰਗਾਇਆ। ਜਾਹਿ ਕਮਹੀ ਨਾ ਗੁਜਰਿਆ ਤਾ ਗੁਰੁ ਨਾ ਨ ਕਉਤੇ
ਜੇਗਮ ਪਾਸਾਇ ਕਾ ਆਦਮੀ ਕੁਲੇ ਚੁ ਗਲੀ ਖਾਧੀ। ਸੁਣ ਜੇਗਮ ਤੇਗਸਾਲਾ ਮੇ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰਕ
ਰ ਦੇ ਪੈਸੇ ਬੋਇਦਾ ਹੈ। ਤੁਓ ਸਤਾਈ ਸੀ ਮਾਲ ਦਾ ਨਾਹੀ। ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਨਾ ਪਠਾਣਾ ਵੀ ਕੋਈ ਬੋਇਓ
ਜੇਗਮ ਖਾਧਾ ਗਮ ਖਾਇ ਕੇ ਰੋ ਰੋ ਆਇਆ। ਆਇ ਕਰਿ ਨਾ ਨ ਕੀਨੁ ਇਕ ਤਲੈ ਬੈਠਾ। ਕਹ
ਣ ਲਗਾ ਸੁਣ ਪੁਸੇ ਸਰ ਦੀ ਬੰਦੀ ਫੁਲਾਨੇ ਸਪਸ ਅਜ ਮੈ ਨੁ ਉਲਾ ਆਵਿਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੇਰੀ ਪੀੜ

ਕਰਕੇ ਆਖਿਓ ਸੁਆਜੈ ਗੰਮ ਤੇ ਰਾਸਾਲਾ ਮੇ ਦੀ ਹੋ ਪੈ ਸੇਖੇ ਦਾਹੈ। ਤੁਓ ਸਤਾਈ ਸਮਝਾਇ ਦਾਨਾਹੀ ੧੭
 ਪਠਾਈ ਦੀਖੋਇ ਜਾਣ ਦਾਹੈ ਨਾ। ਬਹੁ ਜੀ ਮੇ ਕਿਆ ਕਰਾ। ਜੇ ਕੁਝ ਕਰੇ ਸੇ ਕਰਾ। ਤਾਨਾਨ ਕੀ ਕਹਿ
 ਆਜੀ ਜੇ ਕੁਝ ਤੁਸਾ ਰੇ ਜੀ ਆਵ ਦੀਹੈ। ਸੇ ਤੁਸੀ ਕਰੇ। ਮੇ ਕਿਆ ਆਖਣਾਹੈ। ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿ ਆ
 ਤੁਸੀ ਮਸਲਤ ਦੇਹੁ ਸੇ ਮੇ ਕਰਾ। ਫਿਰ ਨਾਨ ਕੀ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਸਾ ਨੇ ਪ੍ਰਤੀਤੁ ਅਜੇ ਤੇ ਨੀ ਨਾਹੀ
 ਆਵ ਦੀ। ਤੁਸੀ ਜਾਣ ਦੇਹੋ ਵੇਗੇ ਜੇ ਭੁਰਾ ਉਦੀ ਰਖਣੀ ਕਰਦੀਹੈ। ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਤੇ ਨੀ ਸੀ ਸਾਰਾ ਵਿ
 ਚਮਾਇ ਆਹੈ ਸੇ ਸਭਾ ਨਾਨ ਕ ਦੇਹ ਬਾਵਿਚੋ ਨਿਕਲ ਦੀਹੈ। ਪਰ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕੀ ਮਕਰੇਹੁ ਤੁਸੀ
 ਲੇਖਾ ਸੀਭਾ ਲੋ। ਜੇ ਤੁਲੇਖਾ ਪੁਰਾਹੋ ਆਭਾਵੈ ਵਧੇ ਨਵਧੇ ਘਟੇ ਨਾਹੀ ਤਾ ਤੁਸੀ ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਹੇ ਸੁ
 ਏਰ ਰਮਣਾ ਨਾਹੀ। ਤੁਜੈ ਗੰਮ ਕਹਿ ਆ ਬਹੁ ਜੀ ਮੇ ਨਾਹੀ ਸਮਾ ਲਤਾ। ਜਾਂ ਤੁਸਾ ਨੇ ਪ੍ਰਤੀਤੁ ਹੈ ਤਾ ਮੇ
 ਕਿਆ ਕਰਣਾਹੈ। ਤਾਨਾਨ ਕੀ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀ ਹੁਣ ਗਈ ਨ ਕਰੇ ਮੇ ਨਾਨ ਕ ਨੂੰ ਸਦ ਦੀਹਾ। ਜੈ ਰ
 ਮ ਕਹਿ ਆ ਭੁਲਾ ਬਹੁ ਜੀ। ਤੁਸ ਸਾਲ ਉਡੀਕੇ ਨ ਕਰਿ ਨਾਨ ਕੀ ਨਾਨ ਕ ਨੂੰ ਸਦਿ ਆ ਕਹਿ ਆ ਭੁ
 ਈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਮਿਹਰਵਾਨ ਰੀ ਕਰਕੇ ਮੇ ਰੇ ਪਾਸ ਆਉ। ਤੁਲ ਸਾਲ ਉਡੀਕਾਇ ਸਲਾਮ ਕੀਤੀ।
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨ ਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਕਿਉ ਤੁਲ ਸਾ ਅਜੇ ਤੇ ਤੁਆਈ ਹੈ ਸਚ ਆਖ ਕਿਉ ਕਰ ਆਈਹੈ।
 ਤੁਲ ਸਾ ਕਹਿ ਆ ਭਾਕੁ ਰ ਜੀ ਬਹੁ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹੈ ਮੇ ਰੇ ਭਾਈ ਜੀ ਨੁ ਸਦਿ ਲਿ ਆਉ। ਇਸ ਵਾਸ
 ਤੇ ਆਈਹਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨ ਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਚਲ ਤੁਲ ਸਾ ਮੇ ਆਵ ਦਾਹਾ। ਤੁਲ ਲਾਘਰੇ ਨੇ ਗਈ
 ਜਾ ਕਰਕ ਹਿਓ ਸਬਹੁ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹੈ ਸਮੇ ਆਵ ਦਾਹਾ। ਪਿਛੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨ ਕ ਜੀ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੁ
 ਪਛਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚੇ ਚੇ ਜੀ ਮੇ ਨੁ ਕਿਉ ਸਦਿ ਆਹੈ ਸਾ। ਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਕਿਸੇ ਵ

ਸਤੇਸਦਿਆਹੋਸੀ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮੇਰਾ ਮਨ ਉਗਾਹੀ ਦੇਵਾਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ
 ਉਤੇ ਕਿਸੇ ਚੁਗਲੀ ਖਾਪੀ ਹੈ। ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਕਿਸੇ ਕਿਆ ਚੁਗਲੀ ਕਰਈ
 ਹੈ। ਤੂੰ ਕਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਪਤਾ ਸਿਆ ਦਾ ਭਾਗੁ ਲੈ
 ਆਇ। ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਪਤਾ ਸਿਆ ਦਾ ਭਾਗੁ ਲੈ ਆਇਆ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਲੀਵਿ ਚਲੀ
 ਤੇ। ਜੇ ਕੁਝ ਭਾਗੁ ਵਿਚ ਪਤਾ ਸਿਆਹੋ ਸੇ ਸਭੇ ਪਲੇ ਪਾਇ ਲੀਤੇ ਸੇਰ ਅੰਦਾਈ ਆਹੋ। ਲੋਕ ਰਨਾਨ
 ਕੀ ਭੈਣ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਅਗੇ ਨਾਨਕੀ ਉਠ ਖੜੀ ਹੋਈ ਆਉ ਭਾਈ ਜੀ ਪੀੜਾ ਵਿਛਾਇ
 ਤਾ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੈਠਾ ਨਾਲੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਭੀ ਗਇਆ ਸੀ। ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਬੈਠਾ ਪੀੜੀ ਉ
 ਤੇ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਸਦਿਆਹਈ। ਤਾ ਬੇਬੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ
 ਬਹੁਤੇ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੇ ਮੁਹ ਦੇ ਖਣ੍ਹੰਦੀ ਸਿਕਾ ਆਹੀ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਤੁਲਸਾ ਭੇਜਿਆ
 ਹੀ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਬਿਸਵਾਸ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਜਿਉਂ ਸਦਿਆਹੀ
 ਤਿਵੇਹੀ ਆਖਾ। ਤਾ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਤੂੰ ਸਭ ਕਿਛੁ ਮਾਲੁ ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਜਾਦਾ ਨਹੀ
 ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮੈਨ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਕਿਸੇ ਚੁਗਲੀ
 ਕੀਤੀ ਹੈ ਸੇ ਮੈਂ ਭੀ ਏਹੋ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ ਬੋਲੇ ਖਾਲੀ ਚੈ। ਤਾ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਵਣ ਲਗੀ
 ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਏਹ ਲੇਖੇ ਦੀ ਗਲ ਹੈ। ਇਥੇ ਸਰਮ ਮੁਲਾਜਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨ
 ਹੀ। ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਭਾਈ ਜੀ। ਬੋਲ ਪੁਛਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ। **ਸਾਖੀ**
ਹਰਚਲੀ॥ ਸੰਮਤ ੧੫੪੩॥ ਪੰਦ੍ਰਹਿ ਸੇਤੀ ਤਾਲੀ ਸੰਮਤੀ ਮਘਰ ਸੁਦੀ ੫॥ ਲੇਖਾ ਲੀਤਾ

ਹਿਸਾਧਵਿਤਾਤਿਹੁਮਹੀਨਿਅਨਦਾ। ਇਕਸਥਿਪੈਤੀਹਰੁਪਈਯੇਨਾਨਕਦੇਖਾਇਪੀਏਲੈਦੇਵ ੧੮
ਧੋ। ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਜੈਰਾਮਨੁਆਖਿਆ। ਲੈਜੀਜਾਜੀਅਸੀਹੁਣਤੇਰੇਮੁਹਸਰਖਰੁਹੇਏ
ਇਹਮੇਦੀਖਾਨਾਕਿਸੇਹੋਰ ਸਨੁਸੰਓਪੋ। ਅਸਾਨੁਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਹਈ। ਤੁੰਜੈਰਾਮਦੁਹਿਪੈ
ਗਤੇਪਾਇਅਸਾ। ਅਤੇਨਾਨਕੀਲੰਗਿਰੈਵਣਾ। ਤਾਬੇਬੇਨਾਨਕੀਆਬੇਭਾਈਪਹਲੇਮੈਨੁਮਾਰਧਿਛੇ
ਭਾਵੇਕਿਧਰਜਾਗਿ। ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਜੀਜਾਜੀਪੁਣਤਾਲੇਖਾਪੁਗਹੋਇਆਰੈ
ਅਤੇਜੇਕਦੀਘਟਿਜਾਵੈਤਾਤੁਸੀਕਿਉਜੀਜਾਲਾਵਿਚਪਥੁਦੇਹੋ। ਤੁੰਜੈਰਾਮਕਹਿਆਏਭਾਈਨਾ
ਨਕਜੀਅਗੇਕੁਝਮੈਜਾਣਦਾਆਹਾਕੁਝਨਾਹਾਜਾਣਦਾਹੁਣਮੈਨੁਦੁਹਸਿਰੇਪਰਤੀਤਾਦੀ। ਤੁੰ
ਮੈਨੁਇਹਗੁਨਾਹਬਖਸਮੈਬਹੁਤਭਲਾਹਾ। ਮੈਬਹੁਜੀਦਾਕਹਿਆਖਾਤਰਨਾਹੀ। ਲਿਆਇਅ
ਤਾਫੇਰਬੇਬੇਨਾਨਕੀਕਹਿਆਭਾਈਜੀਜੇਕੁਛਪੈਟੇਗਾਤਾਮੈਜਬਾਬਕਰਾਰਾ। ਜਿਥੇਕਿਥੇ
ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਭਾਈਨਾਨਕਜੀਤੁੰਕੋਈਜਾਹਰਾਪੀਰਹੈ। ਕੋਕੋਈਗਾਮਚੰਦਕਿਸ
ਨਹੈ। ਤੈਨੁਅਗੇਹੀਕਿਉਕਹਿਖਬਰਹੋਇਜਾਂਦੀਹੈ। ਭੁਲਾਭਾਈਨਾਨਕਜੀਭੈਣਤੇਭੁਣਵੀ
ਯਾਦੈਵੈਮੈਨਤਕਰਦੇਹੈਨਤੁੰਕਰਤਾਰਵਲਦੇਖਾ। ਭਾਈਬਾਲਾਸੰਧੂਨਾਨਕਦਾਪਿਆਰਾਖ
ਰਾਸੀ। ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭੁਲਾਭਾਈਬਾਲਾਜੀਤੇਰਾਕਹਿਆਮੈਫੇਰਿਆਜਾਦਾ
ਨਾਹੀ। ਤੁਛਿਰਨਾਨਕੀਅਤੇਜੈਰਾਮਬਾਲੇਉਤੇਖੁਸੀਹੋਇ। ਜੈਰਾਮਅਤੇਬੇਬੇਨਾਨਕੀਧਾਲੇਨੁ
ਆਖਣਲਗੇਭਾਈਬਾਲਾਨਾਨਕਤਉਅਸਾਨੁਅਜਨਵੇਸਿਰੇਦਿਤਾਹੈ। ਤੁਛਿਰਨਾਨਕਨੀਇਕ
ਸਥਿਪੈਤੀਰੁਪਈਯੇਚੁਕਾਇਮਿਲੇ। ਅਤੇਸਤਾਰਾਮੈਰੁਪਈਯਾਹੋਰਮਿਲੇ। ਲੈਕਹਿਗੁਰੁਨਾਨ

ਕੁਜੀਮੇਦੀਖਾਨੇਜਾਇਏਥੈਰਾ। ਜਿਤਨੇਕਾਰਖਾਨੇਆਹੇਆਏਕਰਸਭੇਨਾਨਕਨੁਵਧਾਈਆ
ਤੇਮਮਾਰਖੀਆਦੇਵਣਲਗੇ। ਅਤੇਸਭੇਹਿਦਮਤੇਮੁਸਲਮਾਨਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਏ। ਕਹਣਲ
ਗੇਨਾਨਕਜੀਹਮੇਸੁਣਾਥਾਜੇਨਾਨਕਨੇਮੇਦੀਖਾਨਾਛੁਰਿਆਹਮਬਹੁਤਦਲਗੀਰਹੇਇਥੋ। ਅ
ਬਹਮਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਏਹੈਭੁਲਾਹੁਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸਭਨਾਨੇਤੁਜੀਮਕਰਣਲਗਾ। ਸੰ
ਮਤ ੧੫੪੪। ਬੋਲਹੁਗਾਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ। **ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ।** ਮਿਤੀਮਘਰਸੁਦੀਪੰਚਮੀ
ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦੀਕਹਾਣੀਮਲੇਚੇਵੇਦੇਘਰਹੋਈ। ਪਖੇਕੇਰੀਧਾਵੈ। ਜੈਰਾਮਅਤੇਨਾਨਕੀਕਾ
ਲਅਤੇਅਮਾਥੀਬੀਨਖਬਰਅਤੇਵਧਾਈਦੇਭੇਜੀਅਤੇਸਦਾਏਭੇਜੇ। ਜੋਤੁਸੀਆਵੇਤਾਚਉ
ਕੌੜਖਰਚੀਐ। ਕਾਲਸੁਣਕਰਿਖੁਸੀਹੋਇਆ। ਅਤੇਅਮਾਥੀਬੀਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਈ। ਜੋਖ
ਬਰਲੈਗਾਇਆਸੀ। ਤੁਸਦਾਮੁਹੱਖਰਨਾਲਾਪਵੇਹਬੇਕੁਰਿਓਸੁ। ਕੁਰਕਰਿਆਖਣਲਗੀ
ਮੈਵਾਰਿਵਾਰਿਸਟੀਤੇਰੇਮੁਹੱਤੋਜਿਸਮੈਨਾਨਕਦੀਵਧਾਈਦੀਖਬਰਆਨਦਿਤੀ। ਗਤੀਜਿ
ਤਨਾਕਬੀਲਾਵੇਦੀਆਦਾਆਹਤਿਤੁਨੀਆਮਾਇਗਾਵਣਥੈਠੀਆ। ਆਖਣਲਗੀਆਜੇ
ਕੋਈਨਾਨਕਅਸਾਰੀਕੁਲਵਿਚਇਹੁਕੁਲਜੀਉਉਪਾਜਿਆਹੈ। ਕਿਉਂਜੋਧਰਮਕੁਲਮਾਈਹੋ
ਈਅਸਾਰੀਕੁਲਨਿਰਮਲਕੀਤੀਅਸਾ। ਅਤੇਅਮਾਥੀਬੀਮਾਝੇਪੇਕਿਆਨੁ ਰਾਮਾਝੇਗੁਰਾਥੀ
ਬੀਦਾਪਿਉਸੀਅਤੇਭਿਗਈਮਾਉਸੀ। ਨਾਨਕਦੇਨਾਨੀਨਾਨਾਸੇਅਤੇਕਾਲਦੇਸਸਸਹੁਰਾ
ਸੀ। ਅਮਾਥੀਬੀਉਨਾਨੁਵਧਾਈਦਿਵਾਇਭੇਜੀ। ਅਤੇਸਦਭੇਜੇਕੋਈਆਵੇਜੇਚਉਕੌੜਖਰਚ
ਣਜਾਈਏ। ਪਖੇਕੇਰੀਧਾਵੈ। ਤੁਓਥੋਭਿਗਈਨਾਨੀਅਤੇਨਾਨਾ। ਤੁਰਾਮਾਕਿਸਨਾਮਾਮਾਝੇਸੁਣ

ਦਿਆਹੀਖੁਸੀਹੋਇਤਲਵੰਠੀਆਏ। ਤਲਵੰਠੀਰਾਮਕਿਸਨਾਅਤੇਰਿਗਈਅਤੇਕਾਲਲਾਸ ੧੯
ਵੇਦੀਅੰਮੀਘੀਘੀਛੁਆਆਦਮੀਤੁਯਾਰਹੋਇ। ਦੁਇਨਫਰਗਮੇਨਾਲਸੇਤੈਨਫਰਅਤੇਹਿਕਮ
ਰਦਾਨਾਤੁਮਿਘਰਿਦਾਸੀਚਾਰਆਦਮੀਕਾਲਨਾਲਹੋਇ। ਸਭੇਧਾਰਾਆਦਮੀਹੋਇ। ਪਰ
ਮੇਝਿਗਤਨਾਲਬਹੁਤਕੁਲੀਤੁ। ਜਦਚਲਣਲਗੇ। ਤੁਗਾਇਬੁਲਾਰਪਾਸਵਿਦਹੋਵਣਗੇ।
ਦੋ। ਗਾਇਅਗੇਜਾਇਕਾਲਖੜਹੋਇਆ। ਗਾਇਪੁਛਿਆਕਿਉਕਾਲਾਕਾਲਕਹਿਆਜੀ
ਨਾਨਕਤੁਸਾਰੇਗੁਲਾਮਦੀਕਹਾਣੀਹੋਈਹੈ। ਚਉਕਤਖਰਚਣਜਾਏਆਹੋਪੱਖੋਕੇਰਧਾਏ।
ਅਸਾਨਰਜਾਇਹੋਵੇ। ਤੁਗਾਇਕਹਿਆਕਾਲਨਾਨਕਨੁਅਸਾਰਗੁਲਾਮਨਾਆਖੀ। ਅ
ਸੀਬੁਗੰਮੰਨਸੀਏ। ਅਸੀਨਾਨਕਦੇਗੁਲਾਮਅੰਹੋ। ਤੁਗਾਇਕਹਿਆਕਾਲਕੁਲਾਹੋਵੈਪਰ
ਕਾਲਅਗੇਨਾਨਕਹਈਖਬਰਦਾਰਹੋਵੇ। ਤੁਕਾਲਕਹਿਆਗਾਇਜੀਮੈਨਵਿਸਵਾਸਪਤਿ
ਓ। ਤੁਗਾਇਕਹਿਆਕਾਲਮੈਹੋਰਸਵਾਸਤੇਆਖਿਆਹੈ। ਤੇਰੀਤਗਕਰੰਤੀਹੈਓਹੁਅਗੇਸ
ਸੁਹੈਅਤਿਕੋਈਬੋਲਵਿਗਾਨਕਰਦਾਰਹੋਵੇ। ਨਾਗਾਇਜੀਇਹਤੁਮੇਰੀਮੁਗਦਹੈ। ਅਤੇਗਾਇਜੀ
ਤੁਸੀਪ੍ਰਮੇਸਰਜਖਕੀਤੇਹੋ। ਤੁਸੀਮਿਹਰਵਾਨਗੀਨਾਲਆਖੋ। ਗਾਇਕਹਿਆਜਾਹਿਕਾਲ
ਖਦਾਏਤੇਰਾਕੰਮਰਾਸਲਿਆਵੈ। ਅਸਾਭੀਕੁਓਹੈ। ਪਰਕਾਲਨਾਨਕਜੀਦਾਮੇਰਹੋਦਾਮਸ
ਚਮੇਅਤੇਪੈਰਾਤੇਹਥਲਾਵੈ। ਅਤੇਜੈਰਾਮਨੁਮੇਰੀਬੰਦਗੀਕਰੇ। ਜਾਹਿਸਾਂਦੀਦੀਪਨਾਹਿ। ਕ
ਸੁਛਕਰੇਤੇਅਸਵਾਰਹੋਇਚਲਿਆ। ਆਇਤਵਾਰਚਲਿਆਪੰਜਵੇਦਿਨਸੁਲਤਾਨਪੁਰਆਏਪ
ਹੁਚੇ। ਵੀਰਵਾਰਆਇਪਰਮਾਨੰਦਪਲਤੇਦੇਘਰਵੇਰੇ। ਅਤੇਵਧਾਈਆਮਿਲਣਲਗੀਆ।

ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਈ ਮਾਪਿਉ ਚਾਚਾ ਅਤੇ ਨਾਨਾ ਨਾਨੀ ਅਤੇ ਮਾਮਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਰੁਮੇਟਾ ਭੀ
 ਆਇਆਂ ਹੋਏ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਉਠ ਦਫ਼ਤਰੀ ਆ ਜਾਣੇ ਹੀ ਕਾਲੂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਢੁਹਿ ਪਾ
 ਇਆ। ਕਾਲੂ ਮਥਾ ਚੁਮਿਆ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਾਪਿਉ ਜੀ ਰਾਇ ਜੀ ਤਾਤਾ ਜੇ ਸੇ ਨਾ
 ਤਾ ਕਾਲੂ ਕਹਿਆ ਪੁਤਰੁ ਲਾਯਾ ਦਾਇਵਾ। ਇਓ ਰਾਇ ਤੇ ਰਾਮ ਥਾਚੁ ਮਣਾ ਆਖਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਅ
 ਸਾਨੂੰ ਵਿਸਰ ਗਇਆ ਸੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖੀ ਥੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਢੁਹਿ ਪਾਇਆ। ਮਾਉ
 ਮੁਹਚੀ ਮਿਆਗਲ ਨਾਲ ਲਾਇ ਅਸਾ। ਫਿਰ ਨਾਨਕ ਚਾਚੇ ਲਾਲੂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਢੁਹਿ ਪਾਇਆ। ਲਾਲੂ
 ਗੱਲ ਵਿਚ ਲੀਤਾ। ਅਤੇ ਆਖਿਓ ਸੁਪੁਤਰੁ ਹਿਅ ਸਾਰੀ ਕੁਲਾਇ ਬੇਤਾ ਨਿਰਮਲ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ
 ਅੰਗ ਦੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜਾਣੇ। ਪਰ ਇਥੇ ਤਾ ਨਿਰਮਲ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਮੇ ਨਾਨੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਢੁ
 ਹਿ ਪਾਇਆ। ਤਾ ਰਾਮੇ ਨਾਨੇ ਲੈਂਦੇ ਗਲਾ ਵਿਚ ਕਦੀ ਛੁਡੇ ਨਾਹੀ। ਰਾਮਾ ਦੇ ਥੇਤਾ ਮੰਗਤਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ
 ਤਾ ਨਾਨੀ ਭਿਗਈ ਰਾਮੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਦੀ ਛੁਡਿਓ ਸਨੁ ਗਲਿ ਵਿਚੋ। ਤੁੰ ਰਾਮੇ ਭਿਗਈ ਨੂੰ ਆਖਿਅੰ
 ਜਾਮੇ ਰੀ ਸਿਕ ਪੁਰੀ ਹੋਵੈ ਗੰਢਿ ਮੈ ਛੁਡਾਗਾ। ਭਿਗਈ ਗੰਮੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਤੇ ਰੀ ਸਿਕ ਪੁਰੀ ਕਿਉ ਕਰ
 ਹੋ ਸੀ। ਰਾਮੇ ਆਖਿਆ ਮੈ ਵੀ ਹਰੁ ਪਈਯੇ ਮੈ ਨਾਨਕ ਦੇ ਸਿਰ ਤੋ ਵਾਰ ਕਰ ਸਟਾਗਾ ਤਾਮੇ ਰੀ ਸਿਕ
 ਪੁਰੀ ਹੋ ਸੀ। ਤਾ ਭਿਗਈ ਆਖਿਆ ਵਾਰ ਸੁਟਾ। ਰਾਮੇ ਆਖਿਆ ਕੋਈ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਕੁਝ ਹੋਵੇ ਨਾ।
 ਤਾ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਜਾਹਿ ਕੋਈ ਮੰਗਤੇ ਹੈ ਨੀ ਤੁਸ ਦਲਿ ਆਉ। ਤੁਲਸਾ ਗਈ ਮੰਗਤਿ ਆਨੁ ਸਦ
 ਟਾ। ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਨਾਨਾ ਜੀ ਵੀ ਹਰੁ ਪਈਯੇ ਰੋਕ ਵਾਰੇ ਰੋਕੇ ਟਕੇ ਮੰਗਾਵਉਗੇ। ਰਾਮੇ ਆਖਿ
 ਆ ਬੇਟੀ ਜੇ ਤੂੰ ਆਖੇ ਸੋ ਕਰਾ। ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਨਾਨਾ ਜੀ ਟਕੇ ਮੰਗਾਉ। ਤਾ ਰਾਮੇ ਕਿਸਨੇ ਪੁਤ

ਨੀਤੁਲਸਾ

ਨਾਮਾਖਿਆਪੁਤਵੀਹਰਪਈਯਾਦੇਟਕੇਲੈਆਉ। ਭਿਰਾਈਆਖਿਆਪੁਤਵਸਰਪਈਮੇਰੇਭੀਲੈ ੨੦
ਜਾਹਿ। ਕਿਸਨੇਪੰਜਰੁਪਈਯੋਆਪਣੇਪਾਏ। ਪੇਤੀਰੁਪਈਯਾਦੇਟਕੇਆਦੇ। ਵੀਹਦੇਰਮੇਵਾਰਸ
ਦੇਦਸਾਦੇਨਾਨੀਭਿਰਾਈਵਾਰਿਸੁਦੇ। ਪੰਜਾਦੇਮਾਮੇਕਿਸਨੇਵਾਰਸੁਦੇ। ਸੰਮਤ ੧੫ ੪੪ ॥ ਮਿਤੀ
ਆਪਸਦੀਸਤੁਮੀਰੁਲਾਦਿਨਵਾਰਵਿਚਾਰਕਰਸਤੁਮੀਵੀਰਵਾਰਸੁਲਤਾਨਪੁਰੋਚਲੇ। ਕਉਣਕਉ
ਣਕਾਲਲਾਲਗਾਮਾਕਿਸਨਾਪਰਮਾਨੰਦਪਲਤਾਜੈਗੰਮਹੇਰਨਫਰਚਾਕਰਾ। ਅਗੇਨਿਧਾਬਾਮਣ
ਜੈਗੰਮੁਲੇਚੋਣੇਦੇਘਰਭੇਜਿਆਗਿਰਾਉਪਖੋਕੇਰੀਧਾਵੇ। ਪਖੋਰੀਧਾਵੇਦਾਪੋਤਾਹਿਤਾਰੰਧਾਵਾਸੀ
ਤਿਸਦਾਮੁਲਾਪਟਵਾਰੀਸੀ। ਜਾਇਨਿਧੇਬਾਮਣਮੁਲੇਨੁਖਬਰਦਿਤੀਓਸੁ। ਮਹਿਤਾਮੁਲਾਸੁ
ਖੀਰਹਾ। ਮੁਲੇਚੋਣੇਕਹਿਆਨਿਮਸਕਾਰਪਾਧਾਅਉਕਿਥੋਆਇਓ। ਨਿਧੇਕਹਿਆਮਹਤਾ
ਜੀਮੈਸੁਲਤਾਨਪੁਰੋਆਇਆਹਾਂ। ਮੁਲੇਕਹਿਆਪਾਧਾਕਉਕਰਆਵਣਹੋਇਆ। ਨਿਧੇਕਹਿ
ਆਮਹਤਾਜੀਮੈਨੁਭਯੇਜੈਗੰਮਅਤੇਪਰਮਾਨੰਦਭੇਜਿਆਹੈ। ਮੁਲੇਕਹਿਆਕਿਸਵਾਸਤੇ। ਨਿਧੇਕ
ਹਿਆਮਹਿਤਾਜੀਤੁਲਵੰਭਉਕਾਲਵੇਦੀਜੈਗੰਮਦਾਸਹੁਗਾ। ਆਇਆਹੈਚਉਕਲਖਰਚਣਦੇਵੰ
ਸਤੇ। ਜੈਗੰਮਕਹਿਆਮਹਤੇਮੁਲੇਨੁਖਬਰਕਹਿਆਉ। ਮੈਇਸਵਾਸਤੇਆਇਆਹਾਂ। ਮੁਲੇ
ਚੋਣੇਕਹਿਆਆਵਨਮੇਰੇਸਿਰੰਮਖੀਆਤੇਆਵਨਾ। ਆਇਤਵਾਰਦਸਮੀਨੁਪਹਰਦਿਨਚੜ੍ਹੇ
ਜਾਇਵਣੇ। ਅਗੇਮੁਲੇਸਮਾਨਕਰਰਖਿਆਸੀ। ਜਾਇਪਰਮਾਨੰਦਪਲਤੇਦੇਆਪਣੇਹਥੇਚਉ
ਕਲਖਰਚਿਆ। ਵਧਾਈਆਲੈਦੇਜੋਕੁਛਗੁਰਉਸਸੀਸੋਭੁਲੀਹੋਈਦੁਹਾਵਲੇ। ਤੁਕਾਲਵੇਦੀ
ਪਰਮਾਨੰਦਨੁਕਹਿਆਭੁਯਾਜੀਤੁਸੀਸਾਹਮੰਗੇ। ਪਰਮਾਨੰਦਕਹਿਆਭੁਲਾਮਹਿਤਾਜੀਮੰਗਦੇਹੰ

ਪਰਮਾਨੰਦਸਿਆਣਾਸੀ॥ ਪਰਮਾਨੰਦਮੁਲੇਨੁਇਕੰਤਿਥੈਠਾਇਕੇਗਲਸਾਰੀਕੀਤੀ॥ ਦੇਖੋਮਹ
 ਤਾਜੀਨੀਗਰਭੀਜਵਾਨਹੈ॥ ਅਤੇਕੁਨੀਭੀਵਡੀਸੁਣੀਦੀਹੈ॥ ਸਾਹਭੀਦੇਹੈ॥ ਵਿਦੀਤਲਵੀਰੀਓਚ
 ਲਿਆਇਹੈ॥ ਅਤੇਵਿਗਡਭੀਨਾਨਕੇਨੀਗਰਦੇਆਸ਼ਿਓਆਇਹੈ॥ ਤਾਮੁਲੇਅਗੇਜਥਾਥ
 ੭ ਵਿਤਾਭਯਾਜੀਤੁਸੀਖਾਤੁਰਜਮਾਕਰੋਇਕਵਰਾਅਸਾਨੁਮੁਲਤਦੇਖੈ॥ ਫੇਰਹਛਾਸਾਹਸੁਧਾਇ
 ਗਿਣਾਇਕੇਤੁਸਾਨੁਲਿਖਭੇਜਾਗੇ॥ ਭੁਲੀਭੁਤਾਇਜਤਪਤਿਨਾਲਵਿਦਾਕੀਤੇ॥ ਬਹੁਤਅਨੰਦ
 ਨਾਲਸੁਲਤਾਨਪੁਰਆਇਵੇਲੇ॥ ਵਧਾਈਆਮਿਲਣੁਲਗੀਆ॥ ਨਾਨਕੀਸੁਦਸਹੀਕਟੀਗਾਣ
 ਣਬਹਾਈਆ॥ ਚਉਥੇਦਿਨਵਿਦਾਹੋਵਣੁਲਗੇ॥ ਤੁਮਰਦਾਨੇਨੂਮੇਦੇਆਖਿਆਭਾਈਨਾਨਕ
 ਜੀਕੁਣੁਅਸਾਨੁਤੁਆਪਣੀਵਧਾਈਦੇਹਾ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕੁਹਿਆਮਰਦਾਨਿਆਕਿਆ
 ਲੈਨਾਹੈ॥ ਅਸਾਤੇਰੈਨਾਲਕੰਮਹੈ॥ ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਮੈਨੁਕਾਈਭੁਲੀਵਸਤੁਦੇਹਾ॥ ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਕੁਹਿਆਮਰਦਾਨਿਆਭੁਲੀਵਸਤੁਲੈਨਾਹੈ॥ ਭੁਲੀਵਸਤੁਤੇਰੰਜਹੋਇਜਾਸੀ॥ ਮਰ
 ਦਾਨੇਕਹਿਆਤੁਭੁਲੀਵਸਤੁਦੇਹਗਾਤੁਮੈਕਿਉਰੰਜਹੋਵਾਗਾ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾਤੁਸੀਮਿਰਾਸੀਹੋਤੁਸੀਟਕੇਪੈਸੈਕਪੜੇਉਤੇਖਸੀਹੋਦੇਹੈ॥ ਅਗੇਅਗਲੀਗਲਜ
 ਣਦੇਨਾਹੀ॥ ਤੁਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਨਾਨਕਜੀਜਾਕਾਈਭੁਲੀਵਸਤੁਤੇਰੰਜਦਾਹੈਸਾਈਅਸਾਨੁ
 ਦੇਹਾ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕੁਹਿਆਅਸਾਤੇਨਤਾਰਦਾਗੁਣਵਿਤਾਇਹੈਅਸਾਨੁਲੋਡੀਦਾਆਹੈ
 ਤੁਮਰਦਾਨਾਉਠਖੜ੍ਹਾਹੋਇਆਖੜ੍ਹੇਹੋਇਕਰਤਜੀਮਕੀਤੀ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਗਲੇਚੇਲਣਾ
 ਲਾਹਿਕਰਿਮਰਦਾਨੇਦੇਗਲਪਾਇਆ॥ ਪਾਇਕਰਿਨਾਨਕਮਰਦਾਨੈਨੁਆਖਿਆਜੇਮਰਦਾਨਾ

ਇਕ ਅਸਾਗੁਇ ਕਵਚ ਨਮਨਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਫੁਰਮਾਈ ਐ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆ ੨੧
 ਥਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਆਤੁ ਵੇਦੀ ਆਦਾ ਮਿਰਾਸੀ ਹੈ ਤੁਓ ਹੋਰ ਸਬੋ ਨਹੀ ਮੰਗਣਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ
 ਭਲਾ ਹੋਵੈ ਜੀ ਅਸਾਏ ਹਗਲ ਮਨੀ। ਪਰਤੁ ਸੀ ਸਾਗੀ ਸਾਰ ਵਿਚਰਹੋ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁ
 ਏ ਮਰਦਾਨਾ ਕਰਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਦੀ ਸਾਰ ਵਿਚਰੈ ਗਾ। ਤੁ ਫੇਰ ਸਬੋ ਪਰਾਨ ਵਿਦਾ ਹੋਏ। ਮਿਲਿ ਗਿਲਿ ਸੁ
 ਖਸਾਵਨਾ ਲਗਾਏ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਚਾਲੀ ਭਿਗਾਏ ਕਦੀ ਮਸੀ। ਕੋਈ ਆਵੈ ਤੁ ਖਾਲੀ ਕਿਸੇ ਨੁ
 ਛੋਰੇ ਨਹੀ। ਲੋਕਾ ਵਿਚ ਗਲਾਪਈ ਆਹੇ ਵਨ ਜੇ ਨਾਨਕ ਅਜ ਕਲਿ ਨ ਸਦਾ ਹੋ। ਆਇ ਨਾਨਕੀ ਅਤੇ ਜੇ
 ਰਾਮ ਨ ਲੋਕ ਸੁਨਾਵਨਾ। ਨਾਨਕੀ ਜੇ ਰਾਮ ਨੁ ਆਖੇ ਦੇਖੇ ਲੋਕਾ ਦੇ ਆਖੇ ਭਰਮ ਦਾ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਰਾਮ ਅੰਦਰ
 ਗਨ ਤੀ ਖਾਏ ਪਰਬਾਹਰਿ ਸਾਹੁ ਨ ਕਢੇ। ਫਿਰ ਪਿਛੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜੇ ਰਾਮ ਨੁ ਜੀ ਜਾਜੀ ਹਿ
 ਸਾਬ ਸਿਰ ਕਾਰ ਵਿਵਾਈ ਐ ਜੀ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਹੋਇ ਹੈ ਨ। ਜੇ ਰਾਮ ਜਾਇ ਨ ਬਾਬਾ ਸਾਸ ਅਰਜ ਕੀਤੀ
 ਨ ਬਾਬਾ ਸਲਾਮਤਿ ਮੇਦੀ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਦਾ ਹੈ ਜੇ ਨ ਬਾਬਾ ਹਿਸਾਬ ਲੈ ਤੁ ਭੁਲਾ ਹੋਵੈ। ਤੁ ਨ ਬਾਬਾ ਦਫਿ
 ਲਤੁ ਖਾ ਕਹਿਆ। ਜੇ ਰਾਮ ਬੁਲਾਇ ਆਪਣੇ ਸਾਲੇ ਮੇਦੀ ਕਉ। ਜੇ ਰਾਮ ਨਿਪੇ ਬਾਹਮਣ ਨੁ ਭੇਜ ਕਰ
 ਸਦਾਇ ਲੀਤਾ ਵਹੀ ਲੈ ਆਉਹਿ ਸਾਬ ਦੇਹ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਖਸੀ ਹੋਇ ਕਰੇ ਵਹੀ ਲੈ ਕਰ ਚਲਿਆ
 ਨ ਬਾਬਾ ਨੁ ਅਗੇ ਲੋਕ ਕੰਨ ਭਰ ਦੇਸੇ। ਜੇ ਨ ਬਾਬਾ ਸਲਾਮਤਿ ਮੇਦੀ ਨ ਬਾਬਾ ਕੇ ਪੈ ਸੇ ਲੁਟਾਵਤਾ ਹੋ। ਜਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਹੀ ਲੈ ਕਰਿਆਇ ਆਆਇ ਸਲਾਮ ਨ ਬਾਬਾ ਨੁ ਕੀਤੇ ਸਾ। ਨ ਬਾਬਾ ਕਹਿਆ ਤੇਰਾ ਨ
 ਓ ਕੋ ਆਹੈ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੋ। ਜੇ ਰਾਮ ਨੁ ਨ ਬਾਬਾ ਕ
 ਹਿਆ ਜੇ ਰਾਮ ਮੈ ਤੇ ਕੁਛ ਨ ਸਮਝਿਆ। ਮੇਦੀ ਨੇ ਕੀਆ ਕਹਿਆ ਹੋ। ਫਿਰ ਜੇ ਰਾਮ ਫਾਰਸੀ ਵਿਚ ਨ

ਬਾਬ ਦੀ ਨਿਸਾਕੀਤੀ। ਤੁਮ ਕਹਤੇ ਹੋਏ ਚੁਨ ਬੇਚ ਕੁਨ। ਬੇਸਬ ਹਬੇ ਨਮੁਨ। ਉਸ ਸੇਫੁ ਤੁ ਕੀ
 ਜੇਬਾਤ ਹੋਤਿ ਸਕਾ ਮੈ ਬੰਦ ਹੋ। ਨਬਾਬ ਹਾਸਿ ਆਨ ਬਾਬ ਕਹਿ ਆਨ ਨ ਕਾਬਿ ਆਹਿ ਆਹੋ। ਜੇ
 ਰਾਮ ਕਹਿ ਆਜੀ ਨਾਹੀ ਬਿਆਹਿ ਆ। ਨਬਾਬ ਕਹਿ ਆਮੈ ਸਮਝਿ ਆਜੇ ਬਿਆਹੀ ਮੈਗਾ
 ਤਉ ਮੈ ਸੀਬਾਤ ਸਮਝੀ ਮੈਗੀ। ਨਬਾਬ ਕਹਿ ਆਨ ਨ ਕਮੈ ਸੁਇ ਆਜੇ ਮੇਰੇ ਪੈਸੇ ਲਟਾਵਤਾ
 ਹੋ। ਤੁੰ ਜਾਣੇ ਮੈਂਦ ਉਲਤ ਖਾਲੇ ਦੀਹੋ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿ ਆਨ ਬਾਬ ਸਲਾਮਤ ਹਿਸਾਬ ਲੀ
 ਜੀਐ। ਜੇਕਛੁ ਨਬਾਬ ਕਾਨਿਕ ਲੇਸੇ ਅਧੀ ਅਦਾ ਕਰਿ ਲੀ ਜੀਐ। ਅਮਰ ਜੇਛੁ ਕੀਰਾ ਕਾਕਛੁ ਨਿ
 ਕਲੇਤੁ ਉਖਸੀ ਆਵੈ ਤਉ ਦੀਜੀਐ ਨਾਹੀ ਤੋਵਿਦਾ ਦੀਜੀਐ। ਨਬਾਬ ਕਹਿ ਆਜੇ ਰਾਮ ਮੇਦੀ ਕਿਸ
 ਵਜਾਬੇ ਲਤਾਹੋ। ਜੇਰਾਮ ਕਹਿ ਆਨ ਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਮੇਦੀ ਸਚਾਹੈ ਮੇਦੀ ਖਤਾਵੈ ਦਨਾਹੀ। ਤੁ
 ਉਨਬਾਬ ਕਹਿ ਆਬੁਲਾਵਹੁ ਜਾਵੇਗਾ ਇਨਵੀ ਸਿਧਕੋ। ਜਾਵੇਗਾ ਇਨਵੀ ਸਿਧੇ ਆਇਸ ਸਲਾਮਕੀ
 ਤੀ। ਨਬਾਬ ਕਹਿ ਆਰੇਜਾਵੇਗਾ ਇਨਾਨ ਕਪਾਸ ਤੇ ਖੁਬਰ ਉਸਹਿ ਸਾਬ ਲੀਜੇ। ਕੁਲਾਨ ਬਾਬ
 ਸਲਾਮਤਿ। ਲਗੇ ਹਿਸਾਬ ਕਰਨਾ। ਪੰਜਰਾਤੀ ਅਤੇ ਪੰਜਦਿਨ ਹਿਸਾਬ ਹੋਇਆ। ਜਾਵੇਨਵੀ ਸਿ
 ਦੇਬਹੁਤ ਅੜਾਵਣੀ ਪਾਈਆ। ਪਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨਾ ਲਤੇ ਸਚ ਨਾ ਲਕਛੁ ਚਲਦਾ ਨਾਹੀ। ਤ੍ਰੈ ਸੈਇਕੀ
 ਸਰੂਪਈਯੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇਬਾ ਪਾਬਾ ਕੀ ਨਿਕਲੇ। ਆਇਜੇ ਰਾਮ ਨਬਾਬ ਨਮੁਜਰਾ ਕੀਆ। ਨਬਾਬ
 ਕਹਿ ਆਕਿਉ ਜੇਰਾਮ ਹਿਸਾਬ ਹੁਆ। ਜੇਰਾਮ ਕਹਿ ਆਨ ਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਹੁਆ। ਨਬਾਬ ਕਹਿ
 ਆਕਿ ਆਹੁਆ। ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਜਾਵੇਗਾ ਇਕੋ ਬੁਲਾਈਐ। ਜਾਵੇ ਆਇ ਮੁਜਰਾ ਕੀਤਾ।
 ਨਬਾਬ ਕਹਿ ਆਜਾਵੇ ਹਿਸਾਬ ਲੀ ਆਕਿ ਆਹੁਆ। ਜਾਵੇ ਕਹਿ ਆਨ ਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਤੀਨਸ

ਉਇਕੀਸਰੁਪਈਯੋਨਾਨਕਜੀਕੇਜਾਫਾਉਠੇਹੈ॥ ਨਬਾਧਕਹਿਆਰੇਹਮਾਰੇਯਾਉਸਕੇ॥ ਜਦੋ ੩੩
 ਕਹਿਆਨਾਨਕਕੇਦੇਵਦੇਰਹੇ॥ ਨਬਾਧਕਹਿਆਰੇਲੋਕਕਹਤੇਹੈਜੋਪੈਸੇਨਾਨਕਲੁਟਾਵਤਾਹੈ॥
 ਜੇਰਾਂਮਅਰਜਕੀਤੀਨਬਾਧਸਲਾਮਤਿਲੋਕਦੁਸਮਨੀਬਹੁਤਕਰਤੇਹੈ॥ ਨਬਾਧਕਹਿਆਭੁਵ॥
 ਨੀਦਾਸਖਜਾਨਚੀਕਉਬੁਲਾਵਉ॥ ਭੁਵਾਨੀਦਾਸਖਜਾਨਚੀਆਇਆ॥ ਨਬਾਧਕਹਿਆਭੁ
 ਵਾਨੀਦਾਸਜੇਕੁਛਨਾਨਕਕੇਪੈਸੇਆਵਤੇਹੈਸੇਅਦਾਕਰਿਅਬੀ॥ ਅਰਤੀਨਹਜਾਰਰੁਪਈਯਾ
 ਅਉਰਦੇਹਾ॥ ਭੁਵਾਨੀਦਾਸਕਹਿਆਬਹੁਤਖਬਨਬਾਧਸਲਾਮਤਿ॥ ਭੁਵਾਨੀਦਾਸਤੈਸੇਇਕੀਇ
 ਕਦਿਤੇ॥ ਅਤੇਤੈਹਜਾਰਹੋਰਦਿਤੇ॥ ਤਾਗਰੁਨਾਨਕਜੀਲੋਕਰਿਖੈਸੀਆਘਰਿਆਇਆ॥ ਆਣ
 ਕੁਝਬੋਲੇਹਟਿਲੇਪਾਏ॥ ਅਤੇਬਹੁਤੇਕੁਝਪਾਸਰਖੇ॥ ਜੇਰਾਂਮਬਹੁਤਖੁਸੀਘਰਿਆਇਵਸਿਆ॥
 ਅੰਗੇਨਾਨਕੀਪੁਛਿਆਜੀਕਿਉਕਰਿਹਿਸਾਬਹੋਇਆ॥ ਤਾਂਜੇਰਾਂਮਕਹਿਆਸਣਪ੍ਰਸੇਸਰਦੀਘ
 ਆਰੀਮੈਅਜਬਹੈਰਾਨਹਾਂ॥ ਮੇਜਾਣਤਾਹਾਂਜੇਨਾਨਕਪੈਸੇਲੁਟਾਵਤਾਹੈ॥ ਅਤੇਜੇਹਿਸਾਬਹੋਦਾਹੈ
 ਤਾਹਥੇਵਾਧਾਹੋਦਾਹੈ॥ ਨਾਨਕੀਕਹਿਆਜੀਕਿਆਅਜਵਾਧਾਨਿਕਲਿਆ॥ ਤਾਂਜੇਰਾਂਮਕਹਿਆ
 ਤੈਸੇਇਕੀਰੁਪਈਯੋਵਾਧਾਨਿਕਲੇਖਦਿਆਪੀਦਿਆਲੁਟਾਵਦਿਆ॥ ਤਾਨਾਨਕੀਕਹਿਆਜੀ
 ਇਸਕੀਨੇਗਾਇਬਲਾਰਵਰਸਾਣਾਤਿਤਨਾਹੋਰਕੋਈਨਵਰਸਾਵੈਗਾ॥ ਜੇਰਾਂਮਕਹਿਆਪ੍ਰਸੇਸਰਦੀ
 ਘਿਆਰੀਕਿਤਨਾਰਾਇਬਲਾਰਵਰਸਾਣਾਹੈ॥ ਇਸਥੇਬਹੁਤਲੋਕਵਰੀਆਗਲਾਵਰਸਾਵਨਗੇ॥
 ਤਾਨਾਨਕੀਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਈਜੇਰਾਂਮਦੇਆਖਣਨਾਇ॥ ੬॥ ਸੰਮਤ ੧੫੪੫॥ ਬੋਲਹੁਭਾਈ
 ਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ॥ **ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥** ਮੀਤੀਹਾਨੁਸੁਰੀਸਾਹਲਿਖਿਆਭਾਵੇਸੁਰੀਸਤਮੀਦਾਸ

ਹਾਲਿਖਿਆਆਇਆਨਾਨਕੀਨੇਘਰਿਵਧਾਈਕੀਤੀਅਤੇਨਿਧੇਦੇਹਥਕੰਗਨਲਛਿਨ
ਕਕਰਿਅਤੇਪਤ੍ਰਾਸੇਅਤੇਲਾਚੀਦਾਣੇਅਤੇਪੰਜਰੁਪਈਯੇਤੁਲਵੰਡੀਕਾਲਦੇਘਰਿਭੇਜਾਇ
ਤੇਕਾਲਵੇਦੀਦੇਘਰਅਨੰਦਮੰਗਲਲਗੇਗਾਵਣਾਕਾਲੁਆਪਣੇਸਾਹੁਰੰਮਾਝੇਭੇਜਾਇਤੁ
ਆਦਮੀਓਥੈਵਧਾਈਹੋਈਲਗੇਗੁਜੀਆਵੰਡੁਹਾਹੋਰਸਮਾਨਿਲਗੇਕਰਨਆਪੇਆ
ਪਣੀਜਾਹਗਾਗਾਇਬੁਲਾਰਪਾਸਕਾਲੁਗਾਇਆਗਾਇਜੀਮਮਾਰਖਗਾਇਕਹਿਆਕ
ਲੁਕੇਹੀਕਾਲੁਕਹਿਆਨਾਨਕਤੁਸਾਰੇਗੁਲਾਮਦਾਸਾਹਾਲਿਖਿਆਆਇਆਹੋਗਾਇਕ
ਹਿਆਕਾਲੁਨਾਨਕਨੂੰਵਤਿਅਸਾਗੁਲਾਮਨਆਖੇਫਿਰਅਸੀਰੰਜਹੋਵਾਗੇਕਾਲੁਕਹਿ
ਆਬੁਲਾਜੀਅਸਾਨੁਤਾਅਦਬਸੇਨੀਦਾਹੋਨਾਬੁਲਾਕਾਲੁਹੋਰਗਲਾਥੋਨੀਆਨਾਹੀਨਾ
ਅਦਬਦੀਆਗੁਲਾਹੋਵੈਗਾਇਜੀਗੁਨਾਹਬਖਸੇਜੀਬੁਲਾਕਾਲੁਖਦਾਏਬਖਸੇਗਾਸਾਹੇ
ਉਪਰਚਲੇਕਉਣਕਉਣਾਕਾਲੁਲਲੁਪਰਸਗਮੁਲਾਲੁਦਾਪਤੁਨੰਦਲਾਇਵਸੈਣਫਿਰੰਦਾ
ਜਗਤੁਗਾਇਲਾਲਚੰਦਾਜਗਸੀਤਲਜਟਮਲਜਿਤੁਨੇਵੇਦੀਆਹੇਸਭੇਤੁਯਾਰਹੋਇਰਹੋਜਾਭਾ
ਦੇਦੀਸੰਗਗਾਰਚਨੀਤਾਸਤੁਦੰਨਗਜਰੇਤਾਤੁਲਵੰਡੀਓਚਲੇਆਭਿਓਨਾਨਾਰਾਮਆਇਆਮ
ਆਕਿਸਨਾਆਇਆਹੋਰਉਨਾਦੇਦੇਸਰੀਕਾਏਆਏਸੁਲਤਾਨਪਰਪਹੁਚੇਆਇਕਰਪਰਮਾ
ਨੰਦਅਤੇਜੈਗਮਪਲਤੇਦੇਘਰਆਏਅਰੰਭਕੀਤਾਪੰਜਵਿਨਸਾਹੇਵਿਚਰਹੇਤਾਸੁਲਤਾਨਪਰੇਸੇ
ਜਾਇਬਵੀਵੇਸਾਹੇਉਪਰਖੜੋਹੋਏਜਾਇਬਾਗਵਿਚਉਤਰੇਪਰਮਾਨੰਦਪਲਤੇਜੈਗਮਦੇਪਿਉ
ਨਿਧੇਬਾਮਣਨੂੰਭੇਜਿਆਜਾਏਮੁਲੇਨੁਖਬਰਕਰਜੇਵੇਦੀਆਦੀਜੀਵਾਈਹੋਤੁਸਾਨੁਮਲੁਮਹੋਵੈ

ਮੁਲੇਚੋਣੇਨੇਨਿਧੇਥਾਮਣਜਾਇਖਬਰਕੀਤੀ। ਅਸੀਰਬਾਦਨਾਇਕੀਤੇਸੁਆਧਿਉਸੁਜ ੨੩
 ਜਮਾਨਸੁਖੀਰਹਾਮੁਲੇਕਹਿਆਪਾਧਾਨਿਮਸਕਾਰਾ। ਨਿਧੇਕਹਿਆਜਨਮਾਨਵੇਦੀਆਦੀਜੇ
 ਥਾਗਵਿਚਆਇਉਤੁਰੀਹੈ। ਤੁਸਾਨੁਖਬਰਕਰਨਭੁਯੇਪਰਮਾਨੰਦਭੇਜਿਆਸੀ। ਜਾਇਮੁਲ
 ਚੰਦਨਖਬਰਕਹਿਆਉ। ਮੁਲੇਕਹਿਆਕੁਲਾਹੋਵੈਜੀ। ਨਿਧੇਜਾਇਖਬਰਦਿਤੀਅਗੋਮੁ
 ਲੇਆਪਣੇਸਰੀਕਭਿਗਭਿਗਾਈਸਦੇ। ਅਤੇਹਿਤੇਰੰਧਾਵੇਪਾਸਜਾਇਖੜਾਹੋਇਆ। ਚਉਧਰੀ
 ਜੀਵੇਦੀਆਦੀਜੰਦਆਈਹੈ। ਹਿਤੇਰੰਧਾਵੇਆਖਿਆਪੁਤਜਿਤਿਆਮੁਲੇਨਾਲਜਾਹਿਜੇਕੁਲ
 ਮੁਲਾਆਖੇਸੋਸਰਬਰਾਹਕਰਦੇ। ਜੇਕੁਲਭਾਗਾਕਪੜਾਆਦਮੀਸਰਬਰਾਹਕਰਿਦੇਹਾ। ਅਤੇਮ
 ਪੁੰਡੀਨਾਲੇਹੋਵੇ। ਮੇਰੀਦੇਹਵਡੀਹੈਨਾਹੀਤਾਮੁਲਮੇਹੀਤੇਰੇਨਾਲਹੋਵਾ। ਭੁਲਾਚਉਧਰੀਜੀਤੁ
 ਸਾਨੁਹਕਮਜੇਹੈਸੇਤੁਸੀਹਿਹਿ। ਮੁਲਾਭੁਲੇਲੇਕਤੇਰੇਦੁਕੇਨੀਕੁਲਸਰਮਨੁਲੇਚੇ। ਅਤੇਜਿਹ
 ਥਾਨੁਬੰਕੇ। ਅਸਾਨੁਆਖਣਾਹੋਹੈ। ਮੈਸੁਣਦਾਸੀਜੇਕਾਲੁਵੇਦੀਭੁਟੀਆਦਾਪਟਵਾਰੀਹੈ।
 ਪਰਬਰਬੇਲਾਹੈ। ਅਤੇਤੁੰਭੀਜੀਭੁਦਾਕਰਨਾਹੈ। ਪਰਵਿਚਭੁਲੇਆਦਮੀਪਰਮਾਨੰਦਅਤੇਜੇਗ
 ਮਆਖੀਦੇਹੈਨਾ। ਪਰਭੁਆਪਣੀਧਿਰੇਅਦਬਭੀਕਰਣਾ। ਮੁਲੇਕਹਿਆਕੁਲਾਚਉਧਰੀਜੀ
 ਤੁਸੀਅਸਾਨੁਪਨਾਪਸਟਹੋ। ਅਸਾਨੁਤੁਸਾਨੁਭੀਓਟਹੈ। ਅਕੈਪੁੰਮੇਸਰਦੀਓਟਹੈ। ਭੁਲਾਮੁਲਾਜ
 ਇਆਗਾਲੇ। ਮੁਲੇਪੰਚਜੇਨਕਰਿਭੁਲੀਬਟੇਹਡੀਭੇਜੀ। ਨਾਲਜਿਤਾਰੰਧਾਵਾਸੀ। ਭੁਲਾਅ
 ਦਰਭਾਉਲੀਤਾ। ਗਤੀਜੰਦਚਨੀਭੁਲੇਥਾਜੇਨਾਲਿ। ਅੰਦਰਜਾਇਵਡੀਆਦਰਭਾਉਭੁਲਾ
 ਲੀਤਾ। ਸਵਾਪਹਰਗਤੁਗਈਤਾਲਾਵਾਹੋਈਆ। ਤੁਥਾਲੇਕਹਿਆਜੀਗੁਰੂਜੀਦੇਜੇਮੇਤੁਸਾ

ਪਾਸਾ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਸੇਮੇ ਆਪਣੀ ਅਖੀ ਗੁਜਰਦੀ ਆਗਲਾ ਆਖਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸੁਣੀ ਆਨਾ ਹੀ
 ਆਖਦਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੰਗ ਦਬਾ ਜੀ ਆਗਲਾ ਸੁਣਕਰਿ ਧਿਗ ਸਦਾ ਹੋ। ਬਾਜੀ ਗਲ ਸੁਣਕਰਿ
 ਰੰਗ ਵਿਚ ਧੈਰਾਗ ਕਰਦਾ ਹੋ। ਜਾਲਾ ਵਾਲੀ ਤੀਆ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਜੋਗੁ ਭਾਖ ਰਚ ਆਹ।
 ਸੇਮੇ ਰੇ ਪਾਸਾ ਆਹ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਉਂਦਾ ਸਾ ਤੁਮੇ ਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ
 ਜੀ ਮੈਂ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ ਹੋਏ ਪਾਸ ਹੀ ਹਾਂ। ਭੁਲਾ ਰਸ ਰਹਿਆ ਤੂੰ ਦਿਨ ਜੀਵ ਰਹੀ। ਚਉ ਥੇ ਦਿਨ
 ਵਿਦਾ ਹੋਈ ਨੂੰ ਲੀਲੈ ਕਰ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਆਏ। ਕਾਲੁ ਲਾਲੁ ਆਖੇ ਜੋ ਨੀਗਰ ਵਹੁਟੀ ਘਰ ਆਪਣੇ
 ਚਲਣਾ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਮੈਂ ਉਥੇ ਹੀ ਰਹਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਤੇ ਜੋਗਮ ਆਖੇ ਇਥੇ
 ਰਹਨ ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੇਰੀ ਖਾਨੇ ਦਾ ਕੰਮ ਭੀ ਚਲੇ ਨਾ। ਕਾਲੁ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕੀ ਪੁਤ ਤੇ ਰੀ ਆਉਂਦੀ ਕ
 ਵਾਣ ਧੈਰੀ ਹੋ। ਉਸਦੀ ਭੀ ਸੁਖ ਮੁਗਦ ਹੋ। ਏਹੁ ਸੁਗੰਧ ਹੋ ਦਾ ਸੀ ਜੋ ਪਿਛੇ ਮੁਲਾ ਆਇਆ ਮੁਲੇ
 ਸੁਣਿ ਕਰਿ ਆਖਿਆ ਕੁਨੀ ਗੁਰੂ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਨ ਤਲਵੰਡੀ ਨਰੇ ਜੋ। ਏਹੁ ਸੁਗਰਾ ਕਿਤੇ ਨੇ ਦਿ
 ਨ ਹੋਇਆ। ਤਾ ਪਰਮਾਨੰਦ ਕਹਿਆ ਮੁਲਚੰਦ ਹੁਣ ਪਹਲੀ ਦੁਗੀ ਜਾਏ। ਫਿਰ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਨ
 ਗੇ। ਨਾਨਕ ਤਾਨ ਬਾਬਾ ਦਾ ਮੇਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਾਇਥੇ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਮਾਤਾ
 ਚੋਣੀ ਹੋਰ ਜਿਤ ਨੀ ਜੰਦ ਆਈ ਸੀ ਸੁਭਾਤ ਲਵੰਡੀ ਗਈ। ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਮਾਥੇ ਆਗੁਰੂ ਜੀ ਹੋਏ
 ਮੇਰੀ ਖਾਨੇ ਰਹਿਆ। ਮੇਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਦੇਖ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਸਾ ਆਵੁੰਦੇ ਆਤੋਂ ਭੀ
 ਤੂੰ ਕੰਮ ਚਲਾਉ। ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਂ ਤੁਝ ਟਹਾਂ ਮੈਂ ਥੋਕਿ ਥੋਕ ਕੰਮ ਚਲਦਾ ਹੋ। ਤੁਫਿਰ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੰਮ ਕਰ ਤਾਰ ਚਲਾਏ ਗਾਤੁ ਸੀ ਵਿਚ ਖੜੇ ਰਹੋ। ਹਿਕ

ਮਹੀਨੇ ਨਾਮ ਸੀ ਜਰ ਰਾਵੀਏ ਗੋਗੁਤੁ ਸੀ ਕਮ ਚਲਾਉ। ਸਭ ਤਲਵੰਡੀ ਗਏ। ਗੁਰੂ ਜੀਉ ੨੪
 ਥੋਟੀ ਖੰਬਰ ਮੈਂ ਨੁਕਾਈ ਨਹੀ। ਜੇਉ ਥੋਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਇ ਵਰਤੀ। ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਆਇਆ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਨੁਮਾ ਪਿਉ ਪੈਕੋ ਘਰਿ ਲੈ ਗਇਆ।
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫਿਰ ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਆਇ ਬੈਠਾ। ਲਗਾ ਕੰਮ ਚਲਾਵਣਾ। ਅਗੇ ਕਾਲੂ ਕਿਆ ਆ
 ਹਾਜੇ ਉਤੇ ਮੁਲਾ ਮਿਲਿਆ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਚਾਲੀ ਆਹੀ ਸੋ ਚਲੀ ਜਾਵੈ। ਅਤੇ ਮੁਲੇ ਨੁਪੀ
 ਆਖੈ ਤਉ ਮੈਂ ਨੁਕਿ ਥੋਦਿ ਤਾਲੇ ਕਾਨੁ ਖਵਾਇ ਦਾਹੈ ਅਤੇ ਘਰ ਦੀ ਪੀੜ ਕਾਈ ਨਹੀ। ਮੁਲਾ ਜੈ ਰਾਮ
 ਥੋ ਆਵੈ ਆਇ ਕਰ ਖਉ ਰੁਕੇ। ਅਤੇ ਆਖੇ ਤੁਸਾ ਮੈਂ ਨੁ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਧੀ ਨੁ ਪਾਇ ਬੋਲਿਆ। ਅਤੇ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁ ਆਖੇ ਅਵੇ ਤੁਕਿ ਥੋ ਪੈਦੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦ ਨੁ ਲਿਖਿਆ ਲਧਾ ਆਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਬੋਲੇ ਨਹੀ। ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਦਾਨਾਉ ਸੁਲਖਣੀ ਆਹੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਘਰਿ ਅੰ
 ਈ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਸਦੀ ਵਈ ਆਹੀ। ਨਿਤਾ ਪੁਤਿ ਖਉ ਰੁਕਰਨ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਮਹੀਨੇ। ਆਇ ਹਿਕ ਝਾਝ
 ਸਕਰਿ ਜਾਵੈ। ਅਤੇ ਚੰਦੇ ਗਈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਸਦਾਨਾਉ ਆਹੈ। ਚੰਦੇ ਗਈ ਆਈ ਧੀ ਪਾ
 ਸਧੀ ਮਾਉ ਅਗੇ ਰੁਨੀ। ਚੰਦੇ ਗਈ ਨਾਨਕੀ ਨੁ ਆਵੈ ਕੋਲ ਗੀਲ ਨੀ। ਕਿਉ ਤੁਸੀ ਦੇ ਹੀ ਜੇ ਹੀ
 ਕੁਮਤਿ ਲਗੇ ਕਰਣਾ ਜੋ ਪਗਈ ਧੀ ਆਲੇ ਗੇਗਾ ਲਣਾ। ਤੁਸਾਨੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾ ਭਾਉ ਨਹੀ ਨਾ। ਤੁੰਤਿ
 ਗਉ ਨੁ ਨਹੀ ਸਮਝਾਵਈ। ਨਾ ਤੁੰਤਿ ਰਜਾਈ ਦੀ ਖਬਰ ਨਾ ਹੀ ਲੈਈ। ਨਾ ਕੁਝ ਵਈ ਆਸਾ ਲੈ ਨੁੰ ਸ
 ਮਝਾਵੈ ਦਾਹੈ। ਤੁਸਾਨੁ ਜੀ ਵਿਚ ਕਿਆ ਆਈ ਹੈ ਸੋ ਤੁਸੀ ਆਖੋ। ਤਾ ਬੋਲੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣਮ
 ਸੀ ਭਿਗਉ ਨੁੰ ਜੇ ਮੈਂ ਸਮਝਾਵਾ ਸੋ ਕਿਆ ਸਮਝਾਵਾ। ਭਿਗਉ ਮੇਰਾ ਚੋਰ ਨਹੀ ਜਾਰਨ ਹੀ ਜੁ ਆਰੀ

ਆਨਾਹੀਕੋਈਬਰਾਕਮਨਾਹੀਕਰਦਾ। ਏਹੁਦਾਨਪੰਨਨੰਗੇਕੁਖੇਕਰਦਾਹੈਗਾਅਪਣੀਕਮਾਈਵਿ
 ਰੋਕੋਈਭਾਵੈਸੋਕਰੇ। ਤੁਸੀਓਲਾਮੇਤਾਵੇਵੇਜਾਤੇਰੀਧੀਭੁਖੀਨੰਗੀਰਹਦੀਹੋਵੈ। ਤਾਤੁਸੀਓਲਾਮੇ
 ਦੇਵੇਬਣੇ। ਅਗੇਚੰਗੇਭੁਲੇਖਾਵੇਪੀਦੇਅਗਲੇਨਖਆਰਕਰੇਤਾਤੁਸਾਡੀਖੁਸੀ। ਅਸਾਡਾਤੁ
 ਮਹਸਆਦਨਾਹੀਦੇਦਾਜੇਅਸੀਤੁਸਾਨੁਕੁਝਦਿਸਮੁਹੋਆਖੀਐ। ਗਹਣੇਦੀਜਾਗਾਗਾਹਣਾਹੈ।
 ਕਪੜੇਦੀਜਾਗਾਕਪੜਾਹੈ। ਅੰਨਦੀਜਾਗਾਅੰਨਹੈ। ਅਤੇਮੈਅਸਤੁਅਸਤੁਮੁਹੋਭਾਭੀਬਿਨਾ
 ਇਸਮੁਹੋਨਾਉਕਦੀਸਦਿਆਨਾਹੀ। ਅਤੇਜੇਤੁਸੀਅਸਾਨੁਅਤੇਖੜੀਦੇਪੁਤਨੇਈਵੇਅਨਹਕਥਿ
 ਨਹਕਖੁਆਰਕਰਹੁਤਾਅਸਾਡਾਕਿਆਵਸੁਹੈ। ਤੁਸਾਡੀਖੁਸੀਅਸੀਤਾਤੁਸਾਨੁਕੁਝਨਾਹੀਆਖ
 ਏ। ਚੰਦੇਗਣੀਚਪਕਰਿਰਹੀਆਖਿਸਕੇਕੁਝਨਾਹੀ। ਤਾਪੀਪਾਸਗਈਜਾਇਕਰਿਆਖਿਓਸਾ।
 ਬੇਟੀਸੁਲਖਣੀਤੇਰੀਨਿਨਾਣਤਾਮੈਨੁਹਥੇਸਰਮਿਦੀਕਰਛਰਿਆਬਹੁਤਾ। ਦੇਖਬੇਟੀਤੁਭੀਕੁਝ
 ਨਿਵਚਲਿਆਕਰਿ। ਸੁਲਖਣੀਆਖਿਆਮੈਕੁਝਭੁਖੀਨਾਹੀਰਹਦੀਕੁਝਨੰਗੀਨਹੀਰ
 ਹਦੀਗਹਣੇਕਪੜੇਖਾਵਣਨੁਸੁਭਕੁਹੈ। ਬੇਟੀਸਭੇਕੁਹੈਗਾਤਾਤੁਖੜੀਦੇਪੁਤਨਾਕਿਉਬਦ
 ਨਾਵਕਰਦੀਅਸੇ। ਅਮਾਮੈਕੀਕਰਾਮੈਨੁਮੁਹੁਤੀਨਾਹੀਸਾਇਦਾ। ਮੇਰੇਨਾਲਸਿਧੇਮੁਹਬੇਲ
 ਦਾਨਾਹੀਮੈਕਿਆਕਰਾ। ਫਿਰਚੰਦੇਗਣੀਬੇਬੇਨਾਨਕੀਪਾਸਆਈ। ਆਇਕਰਿਆਖ
 ਣਲਗੀਬੇਟੀਨਾਨਕੀਮੈਸੁਲਖਣੀਤੇਰੀਭਰਜਾਈਨੰਬਹੁਤਸਮਝਾਇਆ। ਆਖਣਲ
 ਗੀਮੈਭੁਖੀਨਾਹੀਰਹਦੀਨੰਗੀਨਾਹੀਰਹਦੀ। ਮੈਨੁਗਹਣੇਬਹੁਤੇਰੇਹੈਨਗੇਪਰਮੇਰੇਨਾਲਿਸਿਧੇ
 ਮੁਹਬੇਲਦਾਨਾਹੀਮੈਨੁਮੁਹਲਾਇਦਾਤੀਨਾਹੀ। ਤਾਮੈਕਿਆਕਰਾ। ਤਾਬੇਬੇਨਾਨਕੀਕਹਿਆ।

ਮਾਸੀ ਚੰਦੋ ਗਣੀ ਭੁਭੀ ਦੀ ਤਰਾ ਖਰੀ ਕਰ ਫੀ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ ਕਦੀ ਸਦ ਬੇਜ ਦੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਆਵ ਦੀ ਨਾ ਹੀ। ਅਤੇ ੨੫
 ਜੇ ਕਦੀ ਜੀ ਵਿਚ ਆਵ ਦੀ ਹੋ ਸਤਾ ਆਵ ਦੀ ਹੈ। ਤਾ ਕੇ ਹੀ ਆਵ ਦੀ ਹੈ ਜੇ ਲਾਹੀ ਲਾਖੀ ਆਵ ਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਏ
 ਹੁੰਦੀ ਵਿਚ ਨਾ ਹੀ ਕਰ ਦੀ ਜੇ ਮੈਂ ਰੇ ਪਾਸੇ ਛੁਟੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਖ ਦੀ ਹਾਂ ਜੇ ਭੀ ਮੇਰੀ ਭਰ ਜਾਈ ਹੈ ਹਥੇ ਮੈਂ ਜੀ
 ਉਜੀ ਉਕਰ ਦੀ ਹਾਂ। ਕਿਉਂ ਜੇ ਅਸਾ ਗੋ ਦੀ ਪਾਇ ਆਵ ਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਭੁਲੇ ਖੜੀ ਦੀ ਧੀ ਹੈ। ਭੁਲਾ ਆਪੇ
 ਸਿਆਣੀ ਹੋਵੇ ਗੀ। ਅਸਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਨ ਤ ਨਾ ਹੀ ਲਾਵਣੀ। ਅਸਾ ਨੂੰ ਗੰਢ ਨਾ ਹੀ ਆਇ ਲਗਾ। ਤੁੰ
 ਚੰਦੋ ਗਣੀ ਕਹਿ ਆ ਭੁਲਾ ਬੇਟੀ ਨਾ ਨਕੀ ਕਮੀ ਕਿਸੇ ਗਲ ਦੀ ਨਾ ਹੀ ਪੁਰਤੁ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਣ ਦੀ ਹੈ। ਤੁੰ ਮ
 ਤੁੰ ਦੀ ਆਵ ਰਤ ਬਹੋ ਸੇ ਭੀ ਲੋਨੀ ਮੇਂ ਨਾ। ਤਾ ਨਾ ਨਕੀ ਕਹਿ ਆ ਭੁਲਾ ਮਾਸੀ ਤੁੰ ਭੀ ਲੋਨੀ ਅਤੇ ਭਿਰ ਭੀ
 ਸਚੀ। ਪਰ ਭੁਲਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਭੁਲਾ ਕਰ ਸੀ ਤੁੰ ਧੀ ਦਾ ਦਿਲਾਸਾ ਕਰਿ ਅਤੇ ਸਮਝਾਉ ਭੀ। ਅਤੇ ਦੇਖੋ ਮਾਸੀ
 ਨਾਨਕ ਮੇਰਾ ਭਿਰਾਉ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁੰ ਜਾਣ ਦੀ ਹੈ ਜੇ ਭਿਰਾਉ ਦੀ ਰਖਣੀ ਕਰ ਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਭਿਰਾਉ ਨਾਨਕ ਨੂੰ
 ਹੀ ਜਾਣ ਦੀ। ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਮੈਂ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾਂ। ਤੁੰ ਸਤਿ ਪਰਤੀਤ ਹੀ ਕਰ ਜਾਣੇ। ਅਸੀਂ ਨਾਨਕ ਪਾਸੇ
 ਏ ਜੇ ਹੋਰ ਦੇ ਆਹੋ ਜੇ ਆਖਣ ਦੀ ਕਾਈ ਨਾ ਹੀ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਨਾਨਕ ਫਕੀਰ ਦੇ ਸਹੇ। ਭੁਲਾ ਮਾਸੀ ਜੀ
 ਹੁਣ ਤੁੰ ਜਾਹਿ। ਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਭਾਵੇ ਗਾਤਾ ਭੁਭੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿਵਾਵਾ ਗੀ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਆਖੀ
 ਮੈਂ ਗਾ। ਚੰਦੋ ਗਣੀ ਆਪਣੇ ਪਰਿਗਈ ਗਾਇ ਕਾਵੇ ਨਾਨਕ ਜੈਗਮ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇ ਆਸੀ। ਬੇ
 ਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੀ ਆਇ ਮਿਲਿਆ। ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਅਜ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਅਸਾ ਉਪਰ ਬਹੁਤ
 ਮਿਹਰ ਵਾਨ ਹੋਇ ਆਹੇ। ਤੁਸਾ ਅਸਾ ਨੂੰ ਦਰਸਨਾ ਦਿਤਾ। ਤੁਸਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੈਂ
 ਤੇਰਾ ਗੁਲਾਮ ਹੋਗਾ। ਤੁੰ ਇਤਨੀ ਗਲ ਕਿਉਂ ਆਖ ਦੀ ਹੈ। ਤੁੰ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁੰ ਇਹ

ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਨ ਆਖਿਆ ਕਰੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਮੈ ਬੋਵਡੀ ਹੈ। ਤਾਬੇਬੇ ਨਾ
 ਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਦਿਨਾ ਵਿਚ ਵਡੀ ਗਾਪਰ ਕਰਮਾ ਵਿਚ ਵਡੀ ਨਾ ਹੀ। ਵਡੀ ਸੇਈ ਜੋ ਕਰ
 ਮਾ ਵਿਚ ਵਡਾ ਹੋਵੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਮੈ ਵਡੀ ਹੈ ਪਰ ਏਹ ਕਰਤਾਰ ਤੁਪੈ ਨੂੰ ਬ
 ਣਾਈ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਮਿਹਰਿ ਵਾਨ ਹੈ। ਤਾਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ
 ਮੇਰੇ ਉਪਰਿ ਮੇਹਰ ਵਾਨ ਤਾਜਾ ਵਾਗੀ ਜਾਤੁ ਮੇਰਾ ਇਕ ਆਖਿਆ ਮਨੇ ਗਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਸੀ ਹੋਇ ਕਰਿਆ ਆਖਿਆ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ। ਜੇਤੁ ਆਖੇਗੀ ਸੋ ਮਨਾਗਾ। ਤੁਮੈ ਰੀਵਡੀ ਭੇਣੈ ਹੈਗੀ
 ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਭੀ ਸਾਕ ਭੇਣੈ ਭੈਰਾ ਉਦਾ ਆਹਾ। ਤੁਮੈ ਰੀ ਸੇਵਾ ਤੁਦਕੀ ਧਹੁਤ ਕੀ
 ਤੀ ਆਹੀ। ਤੇਰਾ ਕੁਤਾਰ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹੈ ਗਾ। ਆਖਤੁ ਜੋ ਇਸ ਮੁਹ ਆਖੇਗੀ ਸੋ ਮਨਾਗਾ। ਤਾਬੇਬੇ
 ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਅਸੀ ਬਹੁਤਿ ਸਰਮਿ ਦੇਹੋ ਦੇ ਆਹੇ। ਤੁਭਾ ਭੀ ਨੀ ਦਿਲਾਸਾ ਨੀ ਹੋਵੇ
 ਦਾ। ਭਾਇਆ ਭਿਰਾਵਾ ਦੀ ਆਪੀ ਆਗੇ ਦੀ ਪਾਇ ਕਰਿ ਲਿਆਈ ਦੀ ਆਹੀ ਨਾ। ਅਤੇ ਉਨਾ
 ਦਾ ਦਿਲਾਸਾ ਨਾ ਹੀ ਹੋਵਾ ਤਾਬਹੁਤ ਸਰਮਿ ਵਾਹੋਈ ਵਾਹੇ। ਤੁਸਾਧ ਹੈ ਆਪਣੇ ਜੀ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰ
 ਦੇਖਾ। ਤੁਮੈ ਸਾਡਾ ਆਖਿਆ ਮਨਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਿਸੇ ਗਲੇ ਵਿਰਵੀ
 ਰਹਦੀ ਹੈ। ਭਾਈ ਜੀ ਵਿਰਵੀ ਕਿਉ ਰਹੇ ਸਭ ਕੁਝ ਹਾਜਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਗਾ। ਪਰਹਿਕ
 ਮਹਦਾ ਦਿਲਾਸਾ ਸਭ ਨਾ ਗਲਾ ਬੋਵਡੀ ਹੈ। ਕੁਛ ਹੈਰ ਕੁਝ ਨਹੈ। ਅਤੇ ਮਹਦਾ ਦਿਲਾਸਾ ਹੋ
 ਵੈ। ਤੁਡੀ ਮਤੀ ਆਦੀ ਜਾਤ ਨੇ ਏਹ ਗਲ ਲੇਨੀ ਵੀ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸ
 ਕਹਿਅ ਸੈ ਸਮਾਝਿਆ। ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਇਸ ਗਲ ਦਾ ਮਨ ਤੇ ਸੰਤੋਖ ਕਰਿ ਤੁਆਖਦੀ ਹੈ ਸੋ ਮੈਕ

ਸੇ

ਗਗਾ। ਹੁਣ ਤੁਏ ਹਗਲ ਛੇਰ ਦੇ ਹਿ। ਤੁੰ ਕਾਈ ਹੋਰ ਗਲ ਕਰਿ। ਭਾਈ ਜੀ ਹੋਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਹਗਲ ੨੬
 ਹੋਤੇ ਰੀਅਓ ਲਾ ਦ ਦੇ ਖਾ। ਆਪਣੇ ਕੁਛ ਨ ਖਿਠਾਵਾ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾਏ ਧੋਧੇ
 ਜੋ ਕੁਝ ਤੁੰ ਮੰਗਨੀ ਹੋ ਸੋ ਹੋ ਸੀ। ਆਖ ਕਰਿ ਚਲ ਦਾਰਹਿ ਆ। ਆਖਿਆ ਮੰਨਿ ਭਿਸੁ। ਲਗਾਘ
 ਰਿਵਾਸ ਕਰਣਾ। ੧੫੪॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੁ॥ **ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥** ਤਾਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਵੇਦੀ ਦੁਲਤ ਖਾਂਦਾ ਮੇਦੀ ਆਹਾ। ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਵਿਚ ਮੇਦੀ ਖਾਨਾ ਕਮਾਵਦਾ ਸੀ
 ਵਰਿਆ ਬਤੀਆ ਦਾ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਸੀ ਸਾਰੀ ਸੂਤ ਰਿ
 ਵਿਚ ਇਕ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਇਆ ਸੀ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਵਰਿਆ ਸਾਢਿਆ ਚੁਹਦਾ। ਅਤੇ ਲਖ ਮੀਦਾਂ ਸਪੇਰ
 ਵਿਚ ਸੀ। ਇਕਾ ਦਿਨ ਇਕ ਗੋਵਿੰਦ ਲੋਕ ਆਇ ਦਿਖਾਈ ਦਿਤੀ। ਤਿਰਕੀ ਜਾਮੋ ਵਿਚਾ। ਤਾਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕ ਵੇਦੀ ਬੋਲਿਆ ਕਹਿ ਭਿਸੁ ਮੀਆ ਜੀ ਧੈ ਠੇ। ਤਾਓ ਹੋਗੇ ਬਿਰਲੇ ਕਥੇ ਲਿਆਏ ਬੈਏ ਖੁ
 ਦਾਇ ਦੇ ਤੈਨਾ ਕਿ ਆਵੇ ਦਨ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਰੋਮੀਆ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਵੇਦ ਨ ਕਾਈ
 ਨਾਹੀ। ਫਿਰ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕ ਕਹਿਆ ਜੇ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਜਰ ਦ ਕਿਉ ਹੈ। ਫਿਰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਰੋ
 ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਜੀ ਮੀਆ ਜੀ ਅਸੀ ਖੜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਆਹੇ। ਨਾਤੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਨਾਹੀ ਚਾਰ ਪਹਰਿ
 ਧੈ ਠੇ ਗੁਜਰ ਜਾਵੇ ਹੈ ਨਾ। ਜਾਵੇ ਇਘੜੀ ਆਦਿ ਨ ਰਹਦੇ ਹੈ ਤਾਨਾ ਇਕਾਰਿ ਟਕ ਮੁਹ ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ
 ਤਾਫਿਰ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕ ਉਪਦੇਸ ਦਿਤਾ। ਤਿਰੇ ਪਾਸ ਸਭਾ ਕਿਛੁ ਹਾਜਰ ਹੈ। ਤੂੰ ਵੜੀ ਵੇਲਾ ਭਿਰਾਇ
 ਆਹੀ ਵੇਈ ਵਿਚ ਟੁਧੀ ਮਾਰ ਕੈ ਆਇ ਮੇਦੀ ਖਾਨੇ ਧੈ ਠੇ ਕਰਿ ਕੁਝ ਘਿ ਭਿਗੁੜ ਕਚੇ ਦਾਣੇ ਮੁਹ ਚਾ
 ਦਿ ਪਾਵੇ ਗਾਤਾ ਤੇਰਾ ਕਉ ਸਹਰਿ ਆਰ ਹੋਗਾ। ਕੁਮਲਾਵੈ ਗਾਨਾਹੀ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵੇਦੁ

ਟਕਪਕੜੀ। ਜਾਮਹੀਨੇਛਿਆਗੁਜਰੇਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਟਬੀਮਾਰੀਸੀਵੇਈਵਿਚਗੁਮਹੋਇ
ਗਇਆ। ਤੁਸੇਦੀਖਾਨੇਅਤੇਸਿਰਕਾਰਵਿਚਰੰਭਪਈਜੇਨਾਨਕਮੋਦੀਗੁਮਹੋਇਆ। ਕੋਈ
ਆਖੇਜੇਸਿਰਕਾਰਦੇਪੈਸੇਖੋਇਗਇਆ। ਫੁਕੀਰਨੁਖਵਾਇਦਾਸੀ। ਇਹਾਰੰਭਹੋਇਰਹੀ
ਤਾਤੀਜੇਦਿਨਨਾਨਕਬਾਹਿਰਨਿਕੁਲਿਆ। ਸੋਰਪਇਆਨਾਨਕਵੇਦੀਨੁਕੂਤਨਾਲਗਾ। ਖਫ
ਤੀਹੋਇਆ। ਦਊਲਤਖਾਂਲੋਦੀਜੇਰਾਮਨੁਪਕੜਮੰਗਾਇਆ। ਪੈਸਿਓਕਾਜਬਾਬਤੰਕਗ। ਜੇ
ਰਾਮਆਇਆਨਾਨਕਪਾਸਆਖਿਓਸਦਊਲਤਖਾਹਿਸਾਬਮੰਗਦਾਪੈ। ਚਲਕੋਹਿਸਾਬ
ਦੇਹ। ਨਾਨਕਓਠਨਾਲਹੋਇਆ। ਜਾਇਹਿਸਾਬਦਿਤੇਸਾ। ਸਤਿਸੈਸਠਰੂਪਈਯੋ। ਗੁਰੂਬ
ਧੇਨਾਨਕਜੀਕੋਖਾਇਆਪੀਦਿਆਦੇਦਿਆਲੋਦਿਆਲੁਟਾਇਆਬਾਕੀਵਧੋ। ਖਬਰਦਊ
ਲਤਖਾਨਨਹੋਈ। ਤਾਦਊਲਤਖਾਂਆਇਆ। ਆਇਕਰਕਹਿਆਰੇਨਾਨਕਤੁਮੇਦੀਖਾਂ
ਨੇਬੈਠਾ। ਅਪਣਾਹਿਸਾਬਕੁਛ ਆਵੈਸੋਲੈਆਗੇਮੋਦੀਖਾਨੇਦਾਕਮਚਲਾਇ। ਤਾਗੁਰੂ
ਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਖਾਂਜੀਏਪੈਸੇਮੇਰੇਨਾਹੀਇਹਪੈਸੇਖੁਦਾਇਦੇਹੈਨਾ। ਇਪੈਸੇਫਕੀਰ
ਕਉਖਲਾਵੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਫਾਰਕਹੋਇਆਘਰਨਾਵਾਨ੍ਹਿਆਬਾਹਰਿਹੀਰਹਿਆ। ਮੁ
ਲਾਸਹੁਗਸਾਇਕੋਜਲਕੈਅੰਗਾਰਹੋਇਆ। ਫਿਰਤੀਸਰੇਮਹੀਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਘਰਸ
ਖਮੀਦਸਓਪੰਨਾ। ਮੁਲਾਸਹੁਗਸਾਮੇਪੰਰੁਤਦਾਸੇਵਕਆਗਾ। ਮੁਲਾਸਾਮੇਪੰਰੁਤਪਾਸ
ਜਾਇਰਨਾ। ਦੇਖੋਜੀਨਾਨਕਨਾਕਿਛਕਿਰਤਿਕਰਦਾਪੈਨਾਕਿਤੈਵਲਨਿਕਲਦਾਪੈ। ਮੈਥ
ਪੁਤਦੁਖੀਹੋਇਆਗਾ। ਸਾਮੇਪੰਰੁਤਕਹਿਆਚਲਦਿਖਾਮੁਲਾਨਾਨਕਕਿਥੇਪੈ। ਮੁਲੇਕ

ਹਿਆਜੀਉਹਰਗਾਵਿਚਬਹੁਤਥੈਠਾਰਹਿਦਾਏ॥ ਮਲਾਸਾਮਾਦੋਇਆਏਨਾਨਕਪਾਸਾ॥ ੧੭
ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਗੋਗਾਵਿਚਥੈਠਾਮਾਹਾ॥ ਸਾਮੇਪੰਡਤਕਧਿਆਨਾਨਕਇਹਕਿਆਸਾਗਾਏ॥
ਇਆਹਈ॥ ਕਿਆਕਚੀਆਗਲਾਕਰਦਾਏ॥ ਚਲਿਕਿਛਕਿਰਤਕਰ॥ ਬਸੰਤਦੀਰਤ
ਆਹੀਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੁਸਬਦਪ੍ਰਾਪਤਹੋਇਆ॥ **ਗਗਬਸੰਤਮ ੧੧॥** ਗਜਾਬਾਲਕ
ਨਗਰੀਕਾਚੀਦੁਸਟਾਨਲਾਪਿਆਰੇ॥ ਦੁਇਮਾਈਦੋਇਬਾਪਾਪੜੀਐਪੰਡਤਕਰਹੁਬੀਚਾਰੇ॥
੧॥ ਸੁਆਮੀਪੰਡਤਾਤੁਮਦੇਹੁਮਤੀ॥ ਕਿਨਾਧਿਧਾਵਹੁਪ੍ਰਾਨਪਤੀ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਤਿਸਕਾਪ੍ਰ
ਮਾਰਥ॥ ਕਾਇਆਕਚੀਨਗਰੀਹੈਮਨਬਾਲਕਰਾਜਾਏ॥ ਕਾਮਕ੍ਰੋਧਲੋਭਮੋਹਅਹੰਕਾਰਪੰ
ਜੇਦੁਸਟਿਹੈਨਦੁਇਮਾਈਅਖੀਆਹੈਨਾ॥ ਦੁਇਬਾਪਸ੍ਰਵਨਹੈਨਾ॥ ਸੁਣਕਰਿਦੇਖਕਰਿਭੁਟਕ
ਦੇਹੈਨਾ॥ ਤਾਫਿਰਮੁਲਾਸੁਹਰਾਬੋਲਿਆ॥ ਜੇਇਹਅਗਲਗੀਆਹੀਆਏਫਰਖਾਵਣਦੀ
ਹੁਣਬਿਜਾਰਹੋਇਨਠੇ॥ ਤਾਫਿਰਨਾਨਕਸਬਦਬੋਲਿਆ॥ **॥** ਭੀਤਰਅਗਨਬਨਾਸਪਤਮਤਿ
ਲੀਸਾਗਰਪਿਰੇਪਾਇਆ॥ ਚੰਦਸੂਰਜਦੁਇਘਾਟਿਹੀਭੀਤਰਿਐਸਾਗਿਆਨਨਪਾਇਆ॥
ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥ॥ ਅੰਤਰਅਗਨਜੇਹੈਸੋਤਿਸਨਾਹੈ॥ ਬਨਾਸਪਤਿਜੇਹੈਸੋਪਤਧੀਆਹੈ
ਜੇਰੂਪੀਨੁਰੁਜਗਾਰਕੁਨਮਕੁਟੰਬਸੋਗੁਰਸਾਮਾਪੰਡਤਤੁਮਹੀਹੋ॥ ਚੰਦਸੂਰਜਦਾਚੰਦਨਾਹੈ
ਨਾਭੁਕਵਲਵਿਚਹੈ॥ ਓਹਚੰਦਨਸੁਜਾਗੇਜਾਗੁਰੂਪ੍ਰਗਮੇਲੈ॥ ਤਾਅੰਧਿਆਗਜਾਵੈਗਿਆ॥
ਨਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ॥ ਤਾਸਾਮਾਪੰਡਤਬੋਲਿਆਜੇਨਾਨਕਘਰਵਿਚਰਾਮਸਿਮਰਾ॥ ਅਤੈਕਿਰਤਕਰ
ਰਾਮਸੁਰਨਾਦੀਸਾਰਵਿਚਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਤੀਬੋਲਿਆ॥ **॥** ਰਾਮਰਵੰਤਾਜਾਣੀਐਇ

ਕਮਾਈ ਕੋ ਗਕਰੇਇ। ਤਾ ਕੇ ਲਖਣ ਜਾਣੀ ਐਥੇ ਆਪੰਨ ਸੰਗ ਰੇਇ॥ ੩॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਬ॥ ਰਾ
 ਮਸਤੁ ਨ ਦੀਸਾ ਗਵਿਚ ਹੈ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਤਿਸੇ ਓਪਰਿ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂ ਥਿਮਾ ਤੇ ਪੀਰ ਜਬ ਪਾਸਿ ਆਹੈ ਸਾ॥ ੩॥
 ਫਿਰ ਮੁਲਾ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਇਹ ਸਿਰ ਹੀ ਹੋਇ ਆਹੈ॥ ਕਿਸੇ ਦਾ ਆਖਿਆ ਨਾਹੀ ਮੰਨ ਦਾ॥ ਫਿਰ ਸਾਮ
 ਪੰਡਤ ਬੋਲਿਆ ਨਾਨਕ ਕਿਸੇ ਦਾ ਆਖਿਆ ਮੰਨੀ ਦਾ ਹੋ ਦਾਹੈ॥ ਤਾ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚਉਥੀ
 ਪਉੜੀ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ॥ ਕਹਿਆ ਸੁਨਹਿ ਨ ਖਾਧਾ ਮਾਨਹਿ ਤਿਨ ਹੀ ਸੇਤੀ ਵਾਸਾ॥ ਪ੍ਰਣਤੁ
 ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਨ ਦਾਸਾ ਥਿਨ ਤੇ ਲਾਖਿ ਨ ਮਾਸਾ॥ ੪॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਬ॥ ਏਹ ਰਸ ਨਾ ਜੇਹੈ ਸੇ
 ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਹੇ ਵਿਚ ਨਾਹੀ॥ ਖਾਦਾ ਜਾਣ ਦਾ ਨਾਹੀ ਅਠੇ ਪਹਰਿ ਇਸੇ ਨਾ ਲਵਾ ਸਾਹੈ॥ ਥਿਨ ਤੇ
 ਲਾਖਿ ਨ ਮਾਸਾਹੈ॥ ਸਾਮਾ ਪੰਡਿਤ ਜੇ ਕਰਤਾ ਮਿਹਰ ਵਾਨ ਹੋਵੈ ਤਾ ਏਰ ਸਨਾਥਿ ਆਰਸਨ
 ਲੋਹਣੈ॥ ਤਾ ਫਿਰ ਮੁਲਾ ਚੋਣਾ ਜਾਇ ਨ ਬਾਧ ਪਾਸ ਫਿਰ ਜਾਦੀ ਹੋਇਆ॥ ਨ ਬਾਧ ਚਉਲ ਤਖ
 ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਯਾਰ ਖਾਂਇਹ ਕਉਣੁ ਹੈ॥ ਅਰ ਕਿਸ ਉਪਰ ਫਿਰ ਆਦੀ ਹੈ॥ ਯਾਰ ਖਾਂ ਮੁਲੇ ਕਉ
 ਪਾਛਿਆ ਤੁ ਕਉਣੁ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਫਿਰਿ ਜਾਦੀ ਕਿਸ ਉਪਰ ਹੈ॥ ਮੁਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈ ਨਾਨਕ ਦੇਵੀ
 ਦਾਸੁ ਰਾਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਅਰ ਨਾਨਕ ਪਰ ਫਿਰਿ ਜਾਦੀ ਹੈ॥ ਯਾਰ ਖਾਂ ਨ ਬਾਧ ਪਾਸ ਕਹਿਆ ਨ ਬਾ
 ਧੁ ਸਲਾਮਤਿ ਨਾਨਕ ਮੇਰੀ ਦਾਸੁ ਰਾਹੋ॥ ਅਰ ਨਾਨਕ ਪਰ ਫਿਰਿ ਜਾਦੀ ਹੈ॥ ਨ ਬਾਧ ਕਹਿਆ
 ਐਯਾਰ ਖਾਂ ਇਸ ਕਉ ਆਗੇ ਲੈ ਆਉ॥ ਯਾਰ ਖਾਂ ਮੁਲੇ ਕਉ ਨ ਜੀ ਕਲੈ ਗਾਇਆ॥ ਨ ਬਾਧ ਮੁ
 ਲੇ ਨ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉਰੇ॥ ਤੁ ਨਾਨਕ ਪਰ ਫਿਰਿ ਜਾਦੀ ਹੈ॥ ਮੁਲੇ ਅਰ ਜ ਕੀਤੀ ਨ ਬਾਧ ਸਲਾਮਤ ਸਾ
 ਤੁ ਸੈ ਸਾਠ ਰੁਪਈਯੇ ਨਾਨਕ ਕੇ ਬਾਕੀ ਨਿਕਲੈ ਹੈ ਸੇ ਨਾਨਕ ਕੇ ਕਈ ਲੇ ਕਉ ਮਿਲੈ॥ ॥

ਨਬਾਬ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਮੁਲਾਨਾ ਨ ਕਤਾ ਕਹੇ ਹੈ ਜੋ ਫਕੀਰਾ ਕਉ ਦੇਉ ॥ ਤਾ ਫਿਰ ਮੁਲੇ ਕਹਿਆ ਨ ੨੮
 ਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਨਾਨਕ ਤਾ ਸਿਰੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਨਬਾਬ ਕਹਿਆ ਚਕਇ ਨਾ ਕਹੈ ॥ ਨਾਨਕ
 ਕਉ ਮੁਲਾ ਲਗਾਉ ਜੋ ਤੇ ਖਫਤੀ ਨਾ ਹੀ ਖਾਇਆ ਹੈ ਤਾ ਫਕੀਰਾ ਕਉ ਦੇਉ ॥ ਤਾ ਫਿਰ ਮੁਲੇ ॥ ਸਗੋ
 ਭਾਜਾ ਪਾਵੁ ॥ ਨਾਨਕ ਮਗਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ॥ ਜਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਦੇ ਨ ਕਵਿਚ ਪਈ ਤੁਸਾਨ ਕੇ
 ਦੇਵਣ ਲਗੇ ॥ ਤਾ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ ॥ ਜੇ ਖੇਤੀ ਜੇ ਨਕੀਉ ਜੇ ਖੀਖਲ ਵੇਨੇ ਨਾ ਹੀ ਖਾਉ ॥ ਨਾਨਕ
 ਧ੍ਰਿਗਤਿ ਨਾ ਦਾਜੀ ਵਿਆਜਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖ ਦੇਚਨਾ ॥ ਫਿਰ ਮੁਲਾ ਕਹਣ ਲਗਾ ਤੁਕਉ ਨ ਹੋਵਾ ਹੈ ਤੁਆ ਨਾਉ
 ਪੁਤਾ ਨਾਉ ਦਸਾ ॥ ਤੁਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਬੋਲਿਆ ਗਾਗਾ ਮਾਰੁ ਵਿਚ **ਸਬਦਾ** ॥ ਕੋਈ ਆਖੈ ਭੂਤ ਨਾ ਕੋ
 ਈ ਕੋ ਪੈ ਬਿਤਾ ਲਾ ॥ ਕੋਈ ਆਖੈ ਆਦਮੀ ਨਾਨਕ ਵਿਚਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਭੁਇਆ ਦਿਵਾਨਾ ਸਾਹਿ ਕਾ ਨਾਨਕ
 ਬਉਰਾਨਾ ॥ ਮੈ ਅਪਨੇ ਸਹੁ ਬਿਨ ਅਵਰਿ ਨ ਜਾਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤਉ ਦਿਵਾਨਾ ਜਾਣੀ ਮੈ ਜਾ ਕਉ ਦਿ
 ਵਾਨ ਹੋਇ ॥ ਏਕੀ ਸਾਹਿਬ ਬਾਹਰਾ ਦੁਜਾ ਅਵਰ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥ ਤਉ ਦਿਵਾਨਾ ਜਾਣੀ ਮੈ ਜਾ ਏਕ
 ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥ ਇਕਤੁ ਸਾਹਿਬ ਧਾਰੀ ਦੁਜੀ ਅਵਰ ਸਿਮਾਣੈ ਕੋਇ ॥ ੩ ॥ ਤਉ ਦਿਵਾਨਾ ਜਾਣੀ ਮੈ
 ਜਾ ਸਾਹਿਬ ਪਰੇ ਪਿਆਰਾ ॥ ਮੰਦਾ ਜਾਣੈ ਆਪ ਕੋ ਨਾਨਕ ਅਵਰ ਭੁਲਾ ਸੀ ਸਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ਮੁਲਾਨ ਬਾਬ
 ਪਾਸ ਕਹਿਆ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਨਾਨਕ ਤਉ ਖਫਤੀ ਨਾ ਹੀ ਹੁਆ ॥ ਉਸ ਕੇ ਤਾਈ ਕੋਈ ਅਉਲੀ
 ਆਸਿ ਲਿਆ ਹੈ ॥ ਓਹੁ ਖਬਰ ਦਾਰ ਹੈ ॥ ਨਬਾਬ ਕਹਿਆ ਜੇ ਰਾਮ ਕਉ ਬੁਲਾਵਉ ॥ ਜੇ ਰਾਮ ਬੁਲ
 ਇਆ ਜੇ ਰਾਮ ਆਇ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ ॥ ਜੇ ਰਾਮ ਕਿਆ ਕਰੀ ਮੈ ਹਮੈ ਤੋ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪੈ ਸੇਰ ਖਣੇ ਨਾ ਹੀ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੋ ਫਕੀਰਾ ਕਉ ਖਲਾਵੇ ॥ ਅਰਉ ਸਕਾਸ ਸੁਰਾਉ ਸਉ ਪਰ ਫਾਰਿ ਯਾਦੀ ਹੁਮ

ਤਾ ਬਾਬ ਕਹਿਆ

ਤੇ। ਹੋਮੇ ਜਾਣਿਆ ਬਾਜੇ ਨਾਨਕ ਖਫਤੀ ਹੁਆ ਹੈ। ਅਰਮੁਲਾ ਕਾਹਿ ਆ ਹੈ ਜੇ ਓਹ ਖਬਰ ਦਾਰੇ
 ਕਹੁ ਜੇ ਤੂੰ ਕਹੈ ਸੋ ਕਰੀ ਮੈ। ਜੇ ਗਮ ਨਾਨਕ ਪਾਸੋ ਧਰਤੁ ਰਦਾ ਆਹਾ। ਜੇ ਗਮ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹਿ।
 ਨਥਾ ਬਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਜੇ ਗਮ ਤੁੰ ਜਥਾ ਬਕਿ ਉਨਾ ਹੀ ਦੇਤਾ। ਜੇ ਗਮ ਕਹਿ ਆ ਨਥਾ ਬਸਲਾ ਮਤ
 ਨਥਾ ਬਸਕੁ ਕਿਛੁ ਸਮਝੇ ਤੇ ਹੈ। ਮੈ ਕਿ ਆਜ ਬਾਬ ਦੇ ਉ। ਨਥਾ ਬਕਹਿ ਆ ਜੇ ਗਮ ਹਕ ਕਬੀਲੇ
 ਕਾਭੀ ਹੈ। ਜੇ ਗਮ ਕਹਿ ਆ ਨਥਾ ਬਸਲਾ ਮਤਿ ਨਾਨਕ ਭੀ ਹਜਰ ਹੈ। ਕਹੀ ਦੂਰਿ ਗਇਆ ਨਾਹੀ
 ਨਥਾ ਬਕਹਿ ਆ ਨਾਨਕ ਕਉ ਬੁਲਾਵਉ। ਨਾਨਕ ਕਉ ਆਦਮੀ ਬੁਲਾਵੈ ਗਇਆ। ਨਾਨਕ
 ਤੁਮਾਰੇ ਤਾਈ ਨਥਾ ਬਬੁਲਾਵਤਾ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਹਮ ਨਥਾ ਬਕੀ ਕਿ ਆਪਨੀ ਹੈ। ਆਦਮੀ
 ਫਿਰ ਆਏ ਨਥਾ ਬਪਾਸ ਆਖਣ ਲਗੇ ਜੀਵੁ ਹੁਆ ਵਤਾ ਨਾਹੀ। ਨਥਾ ਬਕਉ ਲਤਖਾਂਗੁ ਸਾਖਾ
 ਧਾਕਹਿ ਓ ਸੁਜਾਇ ਪਕੜ ਲਿਆਉ। ਫਿਰ ਆਦਮੀ ਜਾਇ ਕਹਿ ਆ ਜੇ ਦੇ ਨਾਨਕ ਨਥਾ ਬਬੁ
 ਤਗਿ ਲੇਵੈ ਦੋਹੇ ਆ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓ ਠਖੈ ਹੋਇਆ। ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀਵਾਹੁ
 ਗੁਰੂ॥ **ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥** ਆਇਦ ਉਲਤਖਾਂ ਨਥਾ ਬਪਾਸ ਖੜਾ ਹੋਇਆ। ਸਲਾਮਨ ਕੀ
 ਤੇ ਸੁ। ਨਥਾ ਬਤਬਰਖਾ ਪਾ। ਨਥਾ ਬਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਆਵਤਾ ਕਿਉ ਨਾਥਾ। ਤੁੰ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਸੁਣ ਨਥਾ ਬਜਬਤੇ ਗਚਾ ਕਰ ਬਾਤ ਬਤੇ ਰੇ ਪਾਸ ਆਵਤਾ ਬਾ। ਅਬ ਤੇ ਗਚਾ ਕਰ
 ਨਾਹੀ ਅਬ ਖੁਦਾਏ ਕੇ ਚਾਕਰ ਹੁਏ। ਤੁਥ ਨਥਾ ਬਕਹਿ ਆ ਜੀ ਤੁਮ ਮੈ ਸੇ ਹੁਏ ਹੋ। ਤੇ ਤਮਾਰੇ ਸਾ
 ਬਚਲ ਕਰਿ ਨਿਵਾਜ ਕਰੇ। ਜੁਮੇ ਕਾਰੇ ਜਪੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਚਲੋ ਜੀ। ਨਾ ਲੇਨ ਬ
 ਬਨਾ ਲੇ ਕਾਜੀ ਨਾ ਲੇ ਨਾਨਕ ਨਾ ਲੇ ਹੋਰ ਲੇ ਕ ਕਿਤ ਨੇ ਕਗਣੀ ਦੇ। ਜਾਇ ਜੁਮੇ ਕਾਰੇ ਜਮ ਸੀਤ ਵਿ

ਗੁਰੂ

ਚਖੜੇ ਹੋਇ। ਜਿਤਨੇ ਲੋਕ ਮਸੀਤ ਵਿਚ ਆਹੇ ਤਿਤਨੇ ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਜਾਹਗਾ ਆਖਣ ਲਗੇ ॥ ੨੯ ॥
ਨਾਨਕ ਦੇ ਸਪਲੇ ਅਜ ਆਇਆ ਅਤੇ ਜਿਤਨੇ ਮਗਜਨ ਹਿੰਦੂ ਜਨਮ ਆਹੇ ਸੁਲਤਾਨ ਪਰ ਵਿਚ
ਸਤੁ ਨਾ ਵਿਚਰੰਤੁ ਪੈਗਈ। ਜੇ ਰਾਮ ਖਰਾਦ ਲਗੀ ਰਹੇ ਇਕੋ ਪਾਇ ਜਾਇ ਦੁਨੀਆ ਨਾਨਕੀ ਦੇ
ਤਾਕਿਆ ਦੇਖੋ ਜੇ ਮੇਰਾ ਖਾਵੁ ਦਬਹੁ ਤਦ ਲਗੀ ਰਹੇ। ਨਾਨਕੀ ਉਠ ਖੜੀ ਹੋਈ। ਆਖਿ ਉਸ ਜੀ
ਅਜ ਕਿਆ ਵਾਸਤਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਮੇਰੇ ਲਗੀ ਰਾਇ ਹੋ। ਜੇ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਪੁਰ ਮੇਰੀ
ਲੋਕਾ ਤੇਰੇ ਭਿਰ ਉਨਾਨ ਕਾ ਕਿਆ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਨਬਾਬ ਨਾਲ ਜਮੇ ਮਸੀਤ ਨਿਮਾਜ ਕਰਨੀ ਗਈ।
ਹੈ। ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸਹਿ ਵਿਚ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਵਿਚ ਰੰਤੁ ਪਈ ਹੈ। ਜੇ ਅਜ ਨਾਨਕ ਤੁਰਕਾ ਵਲੋ
ਇਆ ਮੈਂ ਕਿਆ ਨਦ ਲਗੀ ਰਹਿੰਦਾ। ਤੁਨਾਨ ਕੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਉਠ ਕਰ ਰਸੇਈ ਜੇਵੇ। ਤੁਸੀਂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਲੋ ਧੋਖਾ ਕੋਈ ਨ ਕਰੋ ਅਚਿਤ ਰਹੇ। ਨਾਨਕ ਜੇਹੇ ਸੇਰ ਦੇ ਦਾਹਿ ਮਾਇਤੀ ਹੈ। ਨਾ
ਨਕ ਵਲੋ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਬਹੀ ਨਦ ਰਿਦੇਖ ਸਕਦਾ। ਉਠੇ ਤੁਸੀਂ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਰਸੇਈ ਜੇਵੇ। ਇਤਨੀ
ਆਗਲਾ ਕਰ ਦੇ ਆਹੇ ਜੇ ਸੇਰ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਨਿਧਾ ਬਾਮਣ ਜੇ ਰਾਮ ਜ ਸੁਸਲਾਇ ਛੁਡਿਆ
ਸੀ। ਨਿਧਾ ਬਾਮਣ ਛੁਡਿਆਇਆ ਆਇ ਜੇ ਰਾਮ ਨੁਵ ਪਾਈ ਦਿਤੀ। ਉਸੇ ਬੰਨਾਨ ਕੀ ਤੇ ਜੇ ਰਾਮ ਪੁ
ਛਿਆ ਨਿਧੇ ਨੁ ਆਖ ਮਿਸਰਾ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਇ ਨਿਬੜੀ। ਨਿਧੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਨਾਹਾ ਪਰ
ਮੈਂ ਤੁਰਕਾ ਦੇ ਮੁਹੁ ਸੁਣਿਆ ਜੇ ਨਬਾਬ ਨਿਵਾਜ ਕੀਤੀ ਨਾਨਕ ਖੜਾਰ ਹਿਆ। ਨਬਾਬ ਨਿਮਾਜ ਕਰ
ਮੁਕਾਤੁ ਬਨਬਾਬ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਕਹਣ ਲਗਾ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਜੇ ਨਿਵਾਜ ਕਰਨੇ ਆਇਆ ਥਾ ਤੇ ਨਿਮ
ਜਨ ਕਰੀ। ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮੈਂ ਕਿਸ ਸੇ ਨਮਾਜ ਕਰੇ। ਨਬਾਬ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਹਮ ਸੇ ਕਰਤਾ। ਨਾਨ

ਕਕਹਿ ਆਤੁ ਤਾ ਕੰਧਾਰ ਘੋੜੇ ਖਰੀਦ ਨੇ ਗਇਆ ਥਾ ਮੈ ਨਿਮਾਜ ਕਿਸ ਸੇ ਕਰਤਾ ਤਾ ਦਲ ਉਤਖੰ
 ਕਹਿ ਆਮਰੈ ਨਾਨਕ ਇਤੁ ਨਾ ਬੁਰਧੇ ਲਤਾ ਹੈ। ਮੈ ਤਾਈ ਹਾਖਨਾਹੇ। ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁ ਦਖਾਨ
 ਤੇਰੀ ਦੇਹਈ ਹਾਖਨੀ ਥੀ ਅਰਨੈ ਵਾਜ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜੇ ਥਾ। ਸੋ ਘੋੜੇ ਖਰੀਦ ਕਰਨੇ ਕੰਧਾਰ ਗਇਆ
 ਥਾ। ਤੁਛਾ ਜੀ ਕਹਿ ਆਵੇ ਖਨ ਬਾਘ ਸਲਾਮਤਿ ਹਿੰਦੁ ਕਿਤ ਨਾ ਬੁਠ ਧੋਲਤਾ ਹੈ। ਤਾਨ ਬਾਘ ਕਹਿ
 ਆਕਾਜੀ ਨਾਨਕ ਸਚ ਕਹਿਤਾ ਹੈ। ਮੈ ਸਿਜ ਦੇ ਕੇ ਵਖਤ ਮੇ ਗਵਿਲ ਘੋੜੇ ਚਿਕਉ ਕੰਧਾਰ ਮੈ ਗਇ
 ਆਥਾ। ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ। **ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਲੀ।** ਫਿਰ ਕਾਜੀ ਚੁਗਲੀ ਕੀਤੀ। ਸੁਣ
 ਖਾਜੀ ਹਮ ਤੇ ਨਾ ਥੇ ਗਏ ਹਮ ਸੇ ਤੀ ਨਿਮਾਜ ਕਰਤਾ। ਫਿਰ ਨ ਬਾਘ ਕਹਿ ਆ ਨਾਨਕ ਤੁੰ ਕਾਜੀ ਕੋ
 ਸਾਬ ਕਰਤਾ। ਫਿਰ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਕਾਜੀ ਤੁਓ ਵੇਛੇ ਕਉ ਪਰਿਸਾ ਕੁਣੇ ਗਇਆ ਥਾ। ਮਤ
 ਛੇਰਾ ਖਾਤੁ ਵਿਚ ਪਉ ਚਹੈ ਵੈ। ਤਾਨ ਬਾਘ ਕਹਿ ਆਕਾਜੀ ਸਚ ਕਹੀ ਓ ਨਾਨਕ ਕਿ ਆਕਹਤਾ ਹੈ
 ਕਾਜੀ ਕਹਿ ਆ ਨਾਨਕ ਸਚ ਕਹਿਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਦੁਹਾਨ ਪ੍ਰਤੀਤ ਆਈ। ਭੁਯਾਜੀ ਇਉ ਮੈ ਸੁਣ ਕਰ
 ਆਇਆ ਹਾਂ। ਤਾਨ ਨ ਕੀ ਬੋਲੀ ਮਿਸਰ ਨਾਨਕ ਕਿ ਬੋਛੇ ਛੇਰੇ ਓ। ਨਿਧੇ ਕਹਿ ਆ ਜਜਮਾਨ ਮੈ
 ਉਥੇ ਹੀ ਛੁਡੇ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਜੈਗੰਮ ਨਿਧੇ ਨੁਲ ਨੁਲ ਲਗਾ ਤੁੰ ਤਾ ਸਾਇ ਤਉ ਥੇਖਨਾ ਹੋਵੇ ਆ।
 ਤਾਨਿ ਧੇ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਓਹਤਾ ਮਸੀਤ ਵਿਚ ਆਹਾ। ਅਤ੍ਰੇ ਜੀ ਤੁੰ ਨੇ ਲੋਕ ਆਹੇ ਆਪਣੇ ਪਰਾਨੁ ਫਿ
 ਰ ਗਏ। ਉਹਤਾ ਮੈ ਨਨ ਜਰਿਨਾ ਆਇਆ। ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਗਿਣਤੀ ਕਾਈ ਨ ਕਰੋ। ਨਾ
 ਨਕਹੁਣ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਤਿਚਰਾਨ ਨਾਨਕ ਜੈਗੰਮ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਇਆ। ਤੁਲ ਸਾਲ ਉਡੀ ਹੋਏ ਕਕੀ ਬਹੁ
 ਜੀ ਤੁਸਾ ਭਾਈ ਜੀ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਾਨ ਨ ਕੀ ਇਕ ਥੀ ਚਾਰ ਹੋਇ ਗਈ। ਕਿਉ ਜੀ ਮੈ ਤਾਂ

ਆਖਦੀਸੀਜੋਨਾਨਕਜੀਰਾਛੇਦਾਹਿਮਾਇਤੀਪੈਗਾ। ਨਾਨਕਦੀਵਲਕੋਈਨਾਹੀਦੇਖਸਕਦਾ। ੩੦
ਜੈਗਮਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਆ। ਅਰਲਗਾਨਾਨਕਨੂਪਛਣਾ। ਕੁਈਨਾਨਕਜੀਕੋਹੋਕਿਉਕਰਿਮਜ
ਕਰਹੋਇਆ। ਅਸਾਬਹੁਤਹਉਲਕੀਤਾ। ਤੁਸੀਆਪਣੀਕਹਾ। ਤੁਗਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਜੀਜਾ
ਜੋਕਛਹੋਈਜੋਹੋਇਵਰਤੀ। ਫਿਰਜੈਗਮਕਹਿਆਕੁਈਜੀਜੋਕੋਈਅਸਾਨੂਪਛੇਤਾਂਅਸੀਕਿਅੰ
ਕਹੀਐ। ਲੋਕਾਦੀਅਛਾਈਖਬਰਕਿਛਨਾਹੀਜੋਕਛਤੁਸਾਰੇਮੁਹਤੇਸੁਣੀਐਸੇਖਰੀਖਬਰ।
ਤੁਗਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਜੀਜਾਜੀਦਉਲਤਖਾਂਨਿਵਾਜਲਗਾਕਰਨਅਤੇਕਾਜੀਲਗਾਕਰਨ।
ਅਸੀਖਫੇਰਹੇ। ਜਾਨਬਾਥਨਿਵਾਜਕਰਿਮੁਕਾਤਾਅਸਾਨੁਲਗਾਆਖਣਾ। ਅਰੇਨਾਨਕਤੰਨਿਆ
ਜਕਰਨੇਆਇਆਕੋਖਜਹੋਵੇਹੋਇਆਥਾ। ਤੈਤੋਨਿਵਾਜਨਕਰੀ। ਅਸਾਕਹਿਆਜੈ॥ ਮਥਾਠੇ
ਕੇਜੀਮੀਸੇਵਿਲਉਚੈਅਸਮਾਨ। ਘੋੜੇਕੰਧਾਰਖਰੀਦਕਰੇਦਉਲਤਖਾਂਪਠਾਨ। ਨਬਾਥਕਹਿਅੰ
ਮੈਂਤੋਸਮਝਿਆਨਾਹੀਤੋਕੋਆਕਹਿਆ। ਫਿਰਅਸਾਕਹਿਆਤੁੰਤਾਘੋੜੇਖਰੀਦਕਰਨਕੰਧਾਰਗ
ਇਓਅਸਾਨਿਵਾਜਕਿਸਨਾਲਕਰਨੀਆਹੀ। ਤਾਂਕਾਜੀਕਹਿਆਦੇਖੇਖਾਂਨਜੀਹਿੰਦੁਕਿਤਨਾਤੁ
ਭਏਲਤਹੇ। ਤੁਖਾਨਕਹਿਆਕਾਜੀਹਿੰਦੁਸਚਹੇ। ਜਿਸਦੁਖਤਹਮਾਜਿਜਦੇਗਏਥੇਉਂਸਦੁਖਤ
ਹਮਾਰਾਦਿਲਘੋੜਿਓਕਉਕੰਧਾਰਗਇਆਥਾ। ਫਿਰਕਾਜੀਕਹਿਆਜੀਤੁਮਤੇਘੋੜਿਓਕਉਗਏ
ਥੇਹਮਤੇਕਹੀਨਥੇਗਏਨਾਹਮਾਰੇਸਾਥਕਰਤਾ। ਤਾਫਿਰਅਸਾਆਖਿਆਕਾਜੀਨੂ॥ ਕਾਜੀਤਿ
ਉਮਸੀਤੁਗਇਆਅੰਫੁਣਖਾਇਆਖਾਤਾ। ਸਿਜਦਾਕੀਤਾਜਿਮੀਤੇਰੂਹਕੁਰੜਕੇਸਾਥਾ। ਫਿਰਨ
ਬਾਥਕਹਿਆਨਾਨਕਯਹਿਕਿਆਕਹਿਆ। ਤੁਅਸਾਕਹਿਆਹੇਖਾਂਨਕਾਜੀਕਾਜੀਦੀਘੋੜੀਸੁ

ਈਹੈਵਛੋਗਜਾਮਿਆਹੈਸਾ।ਵੇਕੋਵਿਚਖਾਤਹੈਕਾਜੀਜਿਮੀਤੇਸਿਜਦਾਕੀਤਾਅਤੇਹੁਕਾਜੀਦਾ
 ਵਛੋਰੇਵਿਚਜਾਇਰਹਿਆ।ਅਤੇਏਵਿਚਪੈਮਰਦਾਹੋਵੈ।ਹਮੇਇਹਕਹਿਆਹੈਖਾਂਜੀ।ਤੁੰਦ
 ਓਲਤਖਾਂਹਸਿਆਕਹਣਾਸਗਾਕਿਓਕਾਜੀਨਾਨਕਕਿਆਕਹਿਤਾਹੈਸਚਕਹੀਓ।ਤੁਕਾਜੀ
 ਕਹਨੇਲਾਗਾਖਾਂਨਜੀਐਸੀਹੀਥਾਤਹੈ।ਤੁਨਬਾਬਕਹਿਆਕਾਜੀਨਾਨਕਤਉਕਾਮਲਫਕੀ
 ਰਹੁਆ।ਅਬਇਸਸੇਹਰਫਕੇਈਨਾਹੀਚਲਤਾ।ਫਿਰਨਬਾਬਕਹਿਆਸੁਣਨਾਨਕਤੇਰੇਪੈ
 ਸੇਜੋਤੇਸੇਹਮੇਰਖਣਨਾਹੀ।ਤਿਗਸਸੁਗਾਫਿਰਿਆਦੀਹੁਆਥਾਜੇਹਕਕਬੀਲੇਕਾਹੈ।ਅਰੁਤੇ
 ਕਹਿਆਥਾਜੇਫਕੀਗਕੇਦੇਓ।ਕਹੁਅਬਪੈਸੇਕਿਸਕਉਦੇਵਾ।ਤੁਅਮਾਨਬਾਨਕਹਿਆਐ
 ਤੇਤੁਮਕੋਕਹਿਚੁਕਿਆਹੈਆਗੇਤੁਮਜਾਣੇ।ਨਬਾਬਕਹਿਆਸੁਣਨਾਨਕਆਪੇਪੈਸੇਤੇਰੇ
 ਕਬੀਲੇਕਉਦੇਤੇਹੈ।ਅਰਆਧੇਫਕੀਗਕਉਤੁਆਪਣੇਹਬਕਰਦੇਹਾ।ਤੁਅਸਾਕਹਿਆਅ
 ਸੀਕੁਣਨਹੀਜਾਣਦੇਤੁਜਾਣਾ।ਇਹੁਗਲਅਸੀਕਹਿਆਏਹੈ।ਜੀਜੀਜੀਅਗੇਤੁਸਾਰੇਜੀਤਾ
 ਵੈਭੁਲੀਲਗੈ।ਨਹੈਭੁਵੈਬੁਰੀਲਗੈ।ਤੁਜੇਗਮਕਹਿਆਜੀਤੁਸਾਥੇਹੋਈਸੋਪਰੀਹੋਈ।ਫਿਰਨ
 ਨਕੀਆਖਿਆਅਜੇਨਾਹੀਪਤੀਜਦਾ।ਤੁਜੇਗਮਕਹਿਆਬਹੁਜੀਤੁਨਾਨਕਦੀਭੁੰਣਹੈਤੇਨ
 ਇਸਦਾਕਛਅਸਰਹੈ।ਅਤੇਅਸੀਭੁਰਮਾਵਿਚਅਹੋ।ਧਨਪ੍ਰਮੇਸਰਹੈਅਤੇਧਨਨਾਨਕ
 ਹੈ।ਅਤੇਤੁਭੀਧਨਹੈਇਸਦੀਭੁੰਣਹੈ।ਅਤੇਥੋੜੇਜੇਹੇਅਸੀਭੁਧਨਆਹੇਜੇਤੇਰੇਨਾਲਸੀਗ
 ਹੈ।ਫਿਰਮੁਲਾਚੋਣਾਆਪਣੀਧੀਨਛੁਡੇਨਾਹੀ।ਅਤੇਚੰਦੇਗਈਭੀਆਈ।ਅਤੇਲਖਮੀਦਾਸਤ
 ਕੁਛਨਾਹਾ।ਅਤੇਸਿਰੀਚੰਦਪਉਣਿਆਪਜਾਵਰਿਆਦਾਆਹਾ।ਜਾਨਾਨਕਨਿਕਲਖਜਾਹੈ॥

ਇਆਚੰਦੋਅਤੇਮੁਲਾਛੁਰੇਨਾਹੀ। ਅੰਤੁਸਲਾਹਹੋਈਨਾਨਕੀਆਖਿਆਕੁਲਸਿਰੀਚੰਦਮੇਰੇ ੩੯
 ਘਰਰਹੇ। ਅਤੇਭਾਭੀਨੁਅਤੇਲਖਮੀਦਾਸਨੂਤੁਸੀਲੈਜਾਏ। ਚੰਦੋਗਈਜਿਉਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਨੇਉਠਾਉਚੰਦੋਗਈਕੜਕੀ। ਅੰਮੀਕੜਕੀਜਿਉਬਿਜਸੀਕੜਕਦੀਹੈ। ਆਖਣਲਗੀ
 ਸੁਣਤੇਵੇਨਾਨਕਇਸੇਗਲਨੁਵਿਆਹਕਰਦਾਸੇ। ਜੇਟਬਰਵਧਾਏਕੇਛੁਰਨਗਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਮਾਰੂਗਾਗਵਿਚ **ਸੁਬੰਦਾ**। ਮਿਲਮਾਤੁਪਿਤਾਪਿਤਕਮਾਇਆ। ਤਿਨਕਰਤੇਲੇਖਾਲਿਖ **ਏਲਿਆ**
 ਇਆ। ਲਿਖਦਾਤਜੇਤਵਡਿਆਈ। ਮਿਲਮਾਇਆਸੁਰਤਗਵਾਈ। ੧॥ ਮੁਰਖਮਨਕਾਹਿਕ
 ਰਸਹਿਮਾਣਾ। ਉਠਚਲਣਾਖਸਮੇਭਾਣਾ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਤਜਸਾਦਿਸਹਜਿਸੁਖਹੋਈ। ਘਰ
 ਛੁਰਣੇਰਹੈਨਕੋਈ॥ ਕਿਛਖਾਜੇਕਿਛਧਰਜਾਈਐ। ਜੇਬਹੁਨੁਦਨੀਆਆਈਐ॥ ੨॥ ਸੇਜ
 ਕਾਇਆਪਟਹੰਢਾਇ॥ ਫੁਰਮਾਇਸਬਹੁਤਚਲਾਏ॥ ਪੈਸੇਜਸੁਖਲੀਜੇਵੇ। ਹਥੀਪਉਦੀਕ
 ਹੋਰੇਵੇ॥ ੩॥ ਘਰਪੁਮਣੁਣਾਈਕਾਈ॥ ਪਾਪਧਰਤਰਣਨਜਾਈ॥ ਕੁਓਬੇੜਾਜੀਉਚੜਾ
 ਉ॥ ਕਹੁਨਾਨਕਦੇਵੈਕਾਹੁ॥ ੪॥ ੧॥ ਫਿਰਕਿਤਨੇਕਦਿਨਾਨੁਤਲਵੰਡਾਅਹੁਮਰਦਾਨੇਨਕ
 ਸੁਖਧਰਲੈਣੁਭੇਜਿਆਸੀ॥ ਜੇਜਾਹਿਨਾਨਕਦੀਖਬਰਲੈਆਉ॥ ਮੇਉਰੁਦੀਜੇਹੀਸੁਣੀ
 ਹੈਜੇਨਾਨਕਫਕੀਰਹੋਇਆਪੈ॥ ਮਰਦਾਨਾਆਇਕਰਿਕਿਆਦੇਖੈਜੇਨਾਨਕਤਪਾਹੋਇ
 ਬੈਠਾਹੈ॥ ਮਰਦਾਨਾਆਇਆਨਾਨਕੀਪਾਸਹੁਖਧਰਲੀਤੀਲਗਾਪੁਛਣਰਜਾਦੀਜੀਏਹੁ
 ਕਿਆਹੋਇਆਮਹਤੇਕਾਛੁਮੈਨੁਖਧਰਨੁਭੇਜਿਆਆਹਾ॥ ਨਾਨਕੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਏ
 ਹਾਖਧਰਜੇਦੇਖਨਾਹੈ॥ ਅਤੇਹੋਰਖਧਰਲੈਨਾਹੈਭਾਈਨਾਨਕਪਾਸੇਲੈਜਾਈ॥ ਜੇਕੋਈਜਧਾ

ਬਦੇਵੀਗਾਸੇਲੋਜਾਵੇ। ਮਰਦਾਨਾਆਇਨਾਨਕਨੂੰਮਿਲਿਆ। ਆਖਿਓਸੁਨਾਨਕਜੀਅ
 ਹਕਿਆਕੀਤੁਈ। ਚੰਗੇਭਾਲਿਆਛੁਤਕੈਅੰਗੇਛੁਸਿਰਬੰਧਿਓ। ਨਾਨਕਕਹਿਆਸੁਣਮਰ
 ਦਾਨਾਅਸਾਤੈਨੁਤਾਰਦਾਗੁਣਦਿਤਾਸੀ। ਸੋਅਜਦੇਦਿਨਨੈ। ਅਸੀਤੁਸਾਨੁਓਰੀਕਦੋਸੇ। ਮ
 ਰਦਾਨੇਆਖਿਆਕਹੁਜੀਮੈਨੁਆਖਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਚਲਾਮਸਾਰੈਨਾਲਿ। ਮਰ
 ਦਾਨੇਆਖਿਆਕਿਧਰਜੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਜਿਧਰਕਰਤਾਰਲੋਜਾਏ। ਅਜੀ
 ਨਾਨਕਜੀਮੈਨੁਤਾਮਹਤੇਕਾਲੁਖਬਰਨੂੰਕੋਜਿਆਮਾਧਾ। ਅਤੇਆਖੀਧੀਓਰੀਕਵਾਨਦੇਖ
 ਦੇਹੋਸਨਾ। ਤੁਸੀਆਖਦੇਹੋਅਸਾਰੈਨਾਲਚਲਾ। ਮੈਕਿਆਕਹਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿ
 ਆਸੁਣਮਰਦਾਨਾਅਸਾਨਾਲਿਕੁਖਨੰਗਹਈ। ਅਤੇਸੁਖਭੋਗੇਮੰਗੇਤਾਜਾਹਿਤਲਵੰਡੀਮਰ
 ਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਮੈਨੁਜਾਣਅਉਖਾਹੋਇਆ। ਹੁਣਮੈਕਿਥੇਜਾਵਾ। ਹੁਣਮੈਨੁਸੰਸਾਰਓ
 ਤੇਕੋਈਨਦਰਨਾਹੀਆਵਦਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਤਾਰਵਜਾਏ। ਮਰ
 ਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਮੈਕਦੀਨਹੀਵਜਾਈਤਾਗੁਰੂ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਅਸਾਜੋਤੈਨ
 ਤਾਰਦਾਗੁਣਦਿਤਾਸੀਸੋਕਿਥੇਪਤਿਓ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਮੈਵੇਚਨਾਹੀਖਾਧਾ। ਜੇ
 ਥੇਰਾਖਿਆਹੈਤਿਥਾਉਪਇਆਹੋਗਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਵਜਾਇਮਰਦਾਨਾ।
 ਮਰਦਾਨੇਪਾਸਰਬਾਬਨਾਹੀਆਹਾ। ਮਰਦਾਨਹੁਕਮਮੰਨਿਆ। ਮਰਦਾਨਾਸਹਰਿਵਿਚਅ
 ਏਆ। ਆਇਕਰਿਲਗਾਕੋਈਚੁਢੀਦੋਲਣਾ। ਦੇਖੇਤਾਹਿਕਰੁਮੇਟਾਹਿਕਸਪਠਾਣਅਗੇ
 ਬੈਠਾਗਾਵਦਾਹੈ। ਅਤੇਮਝੇਲਾਰਬਾਬਹਬਵਜਾਵਦਾਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਉਸਨੂੰਦੁਆਇਸਲਾਮ

ਦਿਤੇ ਸਾ।। ਤਿਚ ਰਾਨੁ ਪਠਾਣ ਉਠ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ। ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਉਸਨੁ ਆਖਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਮਿਰ॥ ੩੩
 ਸੀ ਹਿਕ ਬੰਦਾ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਤੈਨੁ ਸਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮਿਰਾ ਸੀ ਉਠ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ। ਗਾਹਿ ਵਿਚ ਲਗਾ
 ਪੁਛਣ ਆਖ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਉ ਦੁਹੰਦਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਹੁਧਿ ਮਿਰਾ ਸੀ ਹੋਦਾ ਹੈ। ਫਿ
 ਰ ਉਸ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਿ ਬੋਲੈ। ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿ ਆਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਮ
 ਰਦਾਨਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਵਤ ਨਗਾਇ ਭੋਏ ਕੁਟੀ ਦੀ ਤਿਲ ਵੰਗੀ ਹੈ। ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਲ ਲੈ ਕਰਿ ਉਸਨੁ ਗੁ
 ਰਨਾਨ ਕਜੀ ਪਾਸ ਲੈ ਆਇਆ। ਉਸਨੁ ਆਖਿ ਉਸ ਭਾਈ ਵਜਾਉ। ਤੁਗਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸ
 ਮਾਪ ਲਗੀ ਹੋਈ ਆਹੀ। ਜਾਉ ਸਤੁ ਮੇਰੇ ਤਾਰ ਵਜਾਈ ਤੁਗਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖੀਖੋ ਲੀਆ।
 ਆਖਿ ਤਿਸੇ ਵੇ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਵਜਾਇ। ਮਰਦਾਨੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਵਜਾਇ ਨਾਗਾ ਜਾਣਦ॥
 ਮਰਦਾਨਾ ਲਗਾ ਵਜਾਵਣਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਇਜੇ ਹੀ ਤਾਰ ਵਜਾਈ ਜੇ ਜੰਗਲ ਦੇ ਮਿਰਗਾ ਬਿਸੁਧ ਹੋਇ
 ਕੇ ਫਹਿ ਪਏ। ਤੁਗਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਹੁਤ ਗੀਉ ਆ। ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਆਪਣੇ ਜੀ ਵਿਚ ਬਹੁਤ
 ਜੀ ਹੋਇਆ। ਜਾਣੈ ਜੋ ਮੇਰਾ ਵਜਾਇ ਨਾਗਾ ਜਾਣਦਾ। ਮੈਨੁ ਅਜ ਗੈਬੀ ਫਤੇ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਉਹ ਦਾਦੀ
 ਹੋਰਾਨ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਮੈਂ ਵੇਰੇ ਵੇਰੇ ਦਾਦੀ ਡਿਠੇ ਆਹੇ। ਪੁਰ ਇਹ ਗੁਣ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਨਾਹੀ ਡਿਠਾ।
 ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਉਠ ਕਰਿ ਕੈਸੇ ਲਾਮ ਕੀਤਾ। ਜੀ ਮੈ
 ਤੈਨੁ ਅਲਹੁ ਖੁਦਾਇ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਤੂੰ ਫੁਰਮਾਵਹਿ ਸੋਈ ਹੋਊ ਕਰਾ। ਤੁਗਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅ॥
 ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਕੋਈ ਰਬਾਬ ਲੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਬੁਰਾ ਲਈ ਮੈਂ। ਤੁਗਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾਬ ਗੁਰਮੁਖੀ ਅਤੇ ਛਦਾ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੇ ਵਜਾਏ ਸੋ ਸਤੁ ਵਿਕਾਰ ਹੈ

ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਫਿਰ ਆਖਿਆ ਜੀ ਰਬਾਬ ਮਿਲੈ। ਤਾ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
ਸਵਲ ਕਰਨਾ ਭੁਲਾਨਾ ਹੀ। ਪਰ ਜਰੂਰ ਕਰਾਵਈ ਹੈ। ਜਾਇਕ ਰਿਬੇ ਬੇਜੀ ਪਾਸ ਆਖਾ।
ਜੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਓ ਤੇ ਹਿਕਸੁ ਆਲ ਕੀ ਤਾ ਹੈ ਜੇ ਮੰਨੇ ਤਾ ਆਖਾ। ਅਤੇ ਨਾਮੰਨੇ
ਤਾ ਨਾ ਹੀ ਆਖਦਾ। ਜੇ ਮੰਨਿਓ ਸਤਾ ਆਖੇ ਜੇ ਹਿਕਸੁ ਆਲ ਰਬਾਬ ਲੈਵੇ। ਮਰਦਾਨਾ ਉਠ ਪੜ
ਰਇਆ। ਤੁਓ ਸਵਾਦੀ ਕਹਿ ਆਜੀਏ ਹੁਰਬਾਬ ਹਾਜਰ ਹੈ। ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ
ਕੁਈ ਦਾਦੀ ਅਸਾਨੁ ਪਹੁੰਚਿ ਆਤੇ ਦਿਤਾ। ਪਰ ਇਹ ਅਸਾਨੁ ਕੰਮ ਦਾ ਨਾ ਹੀ। ਮਰਦਾਨਾ ਜਾਏ
ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਪਾਸ ਖੜਾ ਹੋਇਆ। ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉਂ ਕੁਈ ਮਰਦਾਨਾ। ਮਰਦਾ
ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਰਜਾ ਦੀ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸਿ ਭੁੱਜਿ ਆਏ। ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ
ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਕਿਉਂ ਭੁੱਜਿ ਆਏ ਸਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹਿਕਸੁ ਆਲ ਕੀ ਤਾ ਹੈ ਸ
ਆਖਿਆ ਹੈ ਸਮੰਨੇ ਤਾ ਆਖੇ ਨਹੀ ਤਾ ਨਾ ਆਖੇ। ਤੁਏ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਆਖ ਕੁਈ ਮ
ਰਦਾਨਾ ਨਿਸੰਗ ਆਖਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹਿਕਰਬਾਬ ਜਿਤ ਨੇ ਤੇ ਮਿਲੇ ਤਿਤ ਨੇ ਤੇ ਲੈਵੇ
ਉ। ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਹਿਕ ਕੇਸਉ। ਆਖਿਆ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਮੁਹ ਦਿਖਾਇ ਜਾਇ। ਫਿਰ ਮਰਦਾ
ਨੇ ਆਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਿ ਆਖਿਆ ਜੀ ਬੇਬੇ ਜੀ ਆਖਦੀ ਹੈ ਹਿਕ ਕਿਆ ਸਉ। ਆਖੇ ਤਾ ਸ
ਉ ਲੈਵੇ ਵਾ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮੁਹ ਦਿਖਾਇ ਜਾਏ। ਤੁਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਚਲ ਮਰਦਾਨਾ
ਅਸਾ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਦੀ ਆਖਿਆ ਫੇਰਿਆ ਨਹੀ ਜਾਵਾ। ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਅਸਾਡੀ ਪਿਛ
ਲੇ ਜਨਮ ਵੀ ਭੁੱਝਾ ਹੀ। ਅਤੇ ਤੁਵਭੀ ਅਸਾਡੀ ਸੇਵਾ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਆਹੀ ਸੁਚਲ ਕੁਈ।

ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਛਾਢੀ ਦੇ ਵੇਧੇ ਬੇਨਾਨ ਕੀ ਪਾਸ ਆਇ ਅਗੇ ਥੇ ਬੇਨਾਨ ਕੀ ੩੩
 ਪੀੜਾ ਵਿਛਾਇ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਪੀੜੀ ਦਿਤੀ। ਵੇਧੇ ਬੇਠੇ ਬੈਠ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਆਖਿ ਆਥੇ ਬੇਜੀ ਕੁਛ ਆਖੀ ਐ। ਥੇ ਬੇਨਾਨ ਕੀ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਜੀ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੁਹ ਆ
 ਥੇ ਮੈਨੂੰ ਸੋ ਕਥ ਲਹੈ। ਪਰ ਹਿ ਕ ਅਸਾ ਰਾ ਆਖਿ ਆਤੁ ਸੀ ਮਨੇ। ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ
 ਆਭੁ ਲਾਥੇ ਬੇਜੀ ਤੁਸੀਂ ਆਖੋ। ਥੇ ਬੇਨਾਨ ਕੀ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਫੁਰਮਾਇ ਸਕਰੋ ਸੇ
 ਨਿਸੰਗ ਕਰੋ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹੋ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਥੇ ਬੇਜੀ ਅਸੀਂ ਤੁ
 ਸਾਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਹੀ ਹਾਂ। ਜਿ ਤੁਵੇ ਲੇ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਿ ਤੁਵੇ ਲੇ ਹਜਰ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਥੇ ਬੇਨਾਨ ਕੀ ਅ
 ਥੇ ਆਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤੁਸੀਂ ਜਾਇ ਕਰ ਮੁਲਖੁ ਸੀ ਕਰੋ ਜੋ ਕੁਝ ਲਗੇ ਸੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸੇ ਲੈ ਜਾਵੇ।
 ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪਛਿਆ ਜੀ ਕੋਹ ਕਹੋ ਵੇ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਪੁ ਛੇ ਬੇਪ
 ਸੇ ਜੇਹੇ ਮੁਲ ਦਾ ਆਖੇ ਤੇ ਹੋ ਜੋ ਗਲੈ। ਥੇ ਬੇਨਾਨ ਕੀ ਆਖਿ ਆਮਰਦਾਨ ਜੇਹਾ ਤੇਰੀ ਖੁਸੀ ਆਵੈ
 ਤੇਹਾ ਲੈ। ਮੁਲ ਦਾ ਸਰਫਾਨਾ ਕਰਿ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਭੁ ਲਾ ਜੀ। ਮਰਦਾਨਾ ਭਿਠਿ ਖੜਾ ਹੋਇ
 ਆਥੇ ਬੇਨਾਨ ਕੀ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਰਸੇਈ ਜੇ ਵ ਕਰਿ ਜਾਹਿ। ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ
 ਸੀ ਪੁਨ੍ਹ ਭੀ ਸਦ ਲਿਆਉ। ਮਰਦਾਨਾ ਗਇ ਆਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਸਦ ਦਾ। ਜਾਇ ਮਰਦਾਨੇ ਭਾਈ
 ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਆਖਿ ਆਜ ਜਮਾਨ ਤੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਬੇਨਾਨ ਕੀ ਸਦ ਦੀ ਹੋ। ਭਾਈ ਬ
 ਲੇ ਕਹਿ ਆਕਿ ਮਰਦਾਨਾ ਕਹਿ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਜੀ ਰਸੇਈ ਕੀ ਤੀ ਹੋ ਸਾ। ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਅਤੇ ਤੇ ਨੂੰ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਸਤੇ ਸਦਿ ਆਹੈ ਸਾ। ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਸੁ ਮਰ

ਦਾਨਾਮੈ ਚਾਲਿਆ ਸੀਘਰਾਨ ਪਰ ਕੁਲਾ ਚਲ ਮਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਰੰਜ
ਹੋਵੇ ਹੋਵਨਾ ਮਰਦਾਨਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਸੰਧੂ ਨ ਲੈ ਆਇਆ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
ਆਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਆਉ ਵੈਰੀ ਪੈਰ ਤੇ ਫਹਿਪਾਇਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
ਆਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤ ਆਵੈ ਪਰਸਾਦਿ ਤੇ ਹਾ ਜੇਵੇ ਆਉ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਵਿਦਾ ਮੰਗੀ ਅ
ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਘਰਾ ਨੁਜਾ ਦੇ ਅਸਾ ਅਸਾ ਨੁਖਸੀ ਹੋਵੈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ
ਬਾਲਾ ਅਸਾ ਤੇ ਕਿਉ ਰੰਜ ਹੋਇਹੋ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸਾ ਭਾਕਿਆ ਬਿਤ ਹੈ ਜੇ
ਅਸੀ ਤੁਸਾਉ ਪਰ ਰੰਜ ਹੋਵੀਐ ਅਸੀ ਤੁਸਾ ਪਾਸੇ ਕੁਝ ਸੋਗ ਮੰਗਿਆ ਲੋੜ ਦੇ ਆਹੇ ਤਾ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮੰਗ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੇ ਮੰਗੇ ਸੋ ਕਰਤਾਰ ਪਾਸੇ ਦਿਵਾਈਐ ਭਾਈ ਬਾ
ਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈਏ ਹੋ ਮੰਗ ਦਾਹਾਂ ਜੇ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤ ਆਵੈ ਤੇਰੀ ਚਾਲੀ ਦੇਖ ਕਰ ਜੀ ਉਕਰੇ
ਨਾਹੀ ਸੀਸਾਰ ਕੋਈ ਕੁਹ ਆਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਕੁਹ ਆਖਦਾ ਹੈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸਾਨ ਕਰਤਾਰ ਅਰੇ ਲਰਖ ਗਾ ਸੀਸਾਰ ਪਾਇਆ ਝੁਖ ਮਾਰੇ ਸੀਸਾਰ ਸਗਦੀ
ਨਿਆਈਹੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਵਿਦਾ ਲੈ ਕਰ ਘਰ ਨਹੋਇਆ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਕਾਲੁ ਅਤੇ ਅਮਾ
ਬੀਬੀ ਨਹਦੇ ਸੰਨੇ ਹੋਵੇ ਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਲੈ ਗਾਇਆ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਬਾਬ
ਨਿਰੋਜਿਆ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਜਿਤ ਨੇ ਨੀ ਮੈਲੇ ਹਛਾਖੁ ਸਕਰਿ ਲਿ
ਐਵੇ ਜੇ ਮੇਰਾ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਮੇਰੇ ਤੇ ਖੁਸੀ ਹੋਵੈ ਜੇ ਕੁਝ ਮੁਲ ਲੰਗੇ ਸੋ ਅਇਲਾਏ ਮਰਦਾਨੇ
ਓਠ ਤਜੀ ਮਕੀਤੀ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਘਹੁ ਤਖਸੀ ਹੋਇਆ ਮਰਦਾਨਾ ਲਗਾ ਦੇ ਲਾਣ ਮਿਰ

ਸੀਆ ਦੇ ਪਾਰਿ। ਜਿਥੇ ਜਾਇ ਤਿਥੇ ਮਿਰਾਸੀ ਅਗੋਆਖ ਨ ਆਇਆ ਹੈ ਕਰਾਈ ਦਾਰੁਮ। ੩੪
 ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਕੋਈ ਆਦਰ ਦੇ ਵੈਨਾਹੀ। ਕੀਤ ਨੇਵੇ ਨ ਮਰਦਾਨਾ ਫਿਰ ਬਕਾ। ਫਿਰ ਮਰਦਾਨਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਪੁਛਿ ਆਕਿ ਉਮਰਦਾਨਾ
 ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੈਨੂੰ ਸਭ ਕਿਛੁ ਮਾਲੁ ਮਹੈ। ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ
 ਨਿਸੰਗ ਆਖਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਨਿਸੰਗ ਆਖ ਤੁਏ ਗਲ ਨਾਹੀ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਰੰਗ ਵਿਚ ਆਇਆ ਅਵੇ ਮਰਦਾਨਾ ਨਿਸੰਗ ਆਖਾ। ਮਰਦਾਨਾ ਕੀਥਿਆ ਕੰਬ ਕਰਿਆ
 ਖਿਉਸ ਜੀ ਸੰਸਾਰ ਆਖ ਦਾਹੈ ~~ਜਾਇ~~ ਜੋ ਆਇਆ ਹੀ ਕਰਾਹੀ ਆਦਾਰੁਮ। ਅਹਿ ਗਲ
 ਹੋਈ ਆਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਰੁਮ ਕੋਈ ਰਬਾਬ ਆਦਰਦਾਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਤੁਸਾ ਆਖਿਆ ਹੈ ਕੋਈ ਰਸਿਅ
 ਹੋਇਆ ਲਿਆਵੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਸੰਸਾਰ ਏਵੇ ਸੁਖ ਮਾਰਦਾ ਆਇ
 ਆਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਸਭ ਕੁਝ ਪਾਇ ਕੈ ਅਤੇ ਤੈਵਲ ਆਵੈ ਗਾ। ਤੁਕੋਈ ਰਬਾਬ ਦੇ ਲਲਿਆਉ।
 ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੋਈ ਮਿਰਾਸੀ ਮੈਨੂੰ ਆਦਰ ਦੇ ਦਾਨਾਹੀ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਆਖਿਆ ਮੈਨਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੁਝ ਆਖੋ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ ਗਲ ਦੇ ਅੰਗ ਗਿਰਾਵ ਜਟਾ ਦਾਹਈ। ਦੁਹਾਨ ਦੀ ਅਵੇ ਵਿਚ ਗਿਰਾਵ ਦਾਨਾ ਵਾਸ
 ਕਪੁਰਹੈ। ਉਸ ਵਿਚ ਏਕ ਰਬਾਬੀ ਰਹਦਾਈ ਨਾਉ ਉਸ ਦਾ ਫਿਰ ਦਾਹਿ ਵਸਦੇ ਹੋਨਾ। ਅਤੇ ਨਾਲੇ
 ਫੇਰੁ ਭੀ ਸਦੀ ਦਾਹੈ। ਤੁਓ ਥੇ ਜਾਇ ਜੇ ਨਾ ਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਅਸਾਨਾ ਉਲਏ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਭੁਸ
 ਜੀ। ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੁਝ ਮੁਲ ਭੀ ਪਲੇ ਹੋਵੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜਾਇ

੪੬ ਮਰਦਾਨਾ ਜੋ ਕੁਝ ਮੁਲੁ ਤੀਰਾ ਹਈ ਸੋ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਸੋ ਲੈ ਜਾਇ। ਮਰਦਾਨਾ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਪਾਸਾ
 ਇਆ। ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿ ਅਕਿਉ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤਉ ਆਵਾ। ਮਰਿਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਬੇ ਬੇਬੇ
 ਜਿਤੁ ਨਾ ਸਹੁ ਰਿਸੀ ਮੈ ਦੇ ਲਥ ਕਾ ਮੈ ਨਹ ਬਨਾ ਆਇਆ। ਹੁਣੁ ਦੁਰਿ ਭੇਜਦਾ ਹੈ ਮਲ ਦੇਵਾ ਸਤੇਤ
 ਉਪਾਸ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਤੁਥੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿ ਆਕੁ ਲਾਭਾਈ ਜੋ ਕੁਝ ਆਖੇ ਸੋ ਦੇਵਾ। ਮਰਦਾਨੇ
 ਆਖਿ ਆਜੀ ਸਤਿ ਰੁਪਈ ਯੇ ਦੇਵੇ। ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਸਤਿ ਰੁਪਈ ਯੇ ਅੰਦਰ ਕਢੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਹਥ
 ਦਿਤੇ। ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸੋ ਲੈ ਆਇਆ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹਿ ਆਜਾਇ
 ਮਰਦਾਨਾ ਬੁਝ ਜਾਇ ਅਤੇ ਬੁਝ ਆਵੇ। ਮਰਦਾਨਾ ਤਿਹੁ ਦਿਨਾ ਵਿਚ ਗਾਇਆ ਜਾਇ ਕਰ ਲਗਾ
 ਲਣਾ। ਇਥੇ ਫਿਰੰਦਾ ਅਤੇ ਫੇਰੁ ਬਾਘੀ ਕਿਥੇ ਰਹਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਦਸੈ ਨਾਹੀ ਦੇਇ ਦਿਨ ਮਰਦਾਨਾ ਦੂ
 ਦੁਰਹਿਆ। ਮਰਦਾਨਾ ਅਕਪਇਆ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਕੁ ਲਾਭਾਈ ਇਥੇ ਤਾਨਾਹੀ। ਮੈ ਕਿਥੇ ਫੁੱਫੁ
 ਮਰਦਾਨਾ ਉਦਾਸੁ ਹੋਇ ਕੇਚਲੁ ਲਗਾ। **ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਲੀ॥** ਤੁਤੀ ਜੋ ਦੇਨ ਫਿਰੰਦਾ ਰਬਾਘੀ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਨਾ ਆਇ ਮਿਲਿਆ। ਆਇ ਕਰ ਪਛੁਣ ਲਗਾ ਕਉਣੁ ਭਾਈ ਤੁ ਕਿਸਨੇ ਦੇ ਲਦਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ
 ਆਖਿ ਆਜੀ ਇਥੇ ਇਕ ਰਬਾਘੀ ਹੈ ਫਿਰੰਦਾ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਫੇਰੁ ਭੀ ਆਖੁ ਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਫਿਰੰਦੇ ਆ
 ਖਿ ਆਤੇ ਰਾਨਾ ਉਕਿਆ ਹੈ ਤੁਹੇ ਦਾ ਕਉਣੁ ਹੈ ਤੁ ਕੇਜਿਆ ਕਿਸ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਵਤਨ ਕਉਣੁ ਹੈ।
 ਤੁ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇਰਾ ਵਤਨ ਗਾਇਬੁ ਇੰਦੀ ਤਲਵੰਡੀ ਹੈ। ਨਾਉ ਮਰਦਾਨਾ। ਕੇਜਿਆ ਹੈ ਨਾ
 ਨਕਵੇ ਦੀ ਫਕੀਰ ਹੁਕਮ ਰਬਾਘ ਲੈਣੇ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਫਿਰੰਦਾ ਆਖਿ ਆ ਫਿਰੰਦਾ ਫੇਰੁ ਹੋਊ ਹਾਂ।
 ਅਤੇ ਤੇਨੂੰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਦੀ ਮੈਂ ਹੀ ਬੇਪਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਰਬਾਘ ਮੈਂ ਬੇਹੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਦੀ ਮੇਰਾ

ਚਰੇ ਕਣਾ ਅਸਨਾਉਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀਰਥਾ ਬਸੈ ਨ ਦੇਵੈ। ਫਿਰੰਦੇ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ੩੫
ਮਰਦਾਨਾ ਲੈ ਰਥਾ ਬਾ। ਫਿਰੰਦਾ ਨ ਜਾਣੀ ਮੇਰਥਾ ਬਕਿਥੈ ਲੈ ਆਇਆ ਜਾਮਰਦਾਨਾ ਦੇਖੇਤਾ
ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਰਥਾ ਬਕੁ ਦਰਤੀਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੁਲ ਕਹੁ। ਫਿਰੰਦੇ ਆਖਿਆ ਮਰਦ
ਨਾ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਇਸ ਰਥਾ ਬਦਾ ਮੁਲ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਮੁਲ ਅਸਾ ਲੈਣਾ ਹੀ ਨਾਹੀ। ਮਰਦਾਨੇ
ਨਪੈਰਾਨਗੀ ਸਗੀ। ਭਾਈ ਇਹ ਕਉਣੁ ਹੈ। ਮਰਦਾਨਾ ਹਿਨ ਸਾਕਿਆ ਆਖਿਓ ਸੁਜੀ ਇਸਦ
ਮੁਲ ਤੁਸਾ ਕਿਉ ਨਾਹੀ ਲੈਣਾ। ਫਿਰੰਦੇ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਹ ਰਥਾ ਬਾ ਅਸਾ ਨ ਕੁ ਦਰਤੀ ਨਾ
ਲਹਥਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਅਵਾਜ਼ ਇਸਦੀ ਇਹ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ਜੋ ਫਿਰੰਦਾ ਇਹ ਰਥਾ ਬਾ ਹੋਰ ਸਾ
ਗੇ ਨਾਹੀ ਵਜਾਵਣਾ। ਹਿਕਨਾਨ ਕਵੇਰੀ ਖਰੀਪੈ ਦੈ ਹੋ ਸੀ ਆਇਹੁ ਰਥਾ ਬਾ ਉਸਦੇ ਅਗੇ ਵਜਾਵਣਾ
ਤੂੰ ਉਸੇ ਅਗੇ ਵਜਾਵੇ। ਮਰਦਾਨਾ ਇਸਦਾ ਮੁਲ ਅਸਾ ਲੈਣਾ ਨਾਹੀ। ਪਰ ਭਾਈ ਚਲਾ ਦੇਖਾ ਓਹ
ਨਾਨਕ ਹੈ ਕੋ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੋ। ਤੁਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਚਲੋ। ਪਰ ਜੇਹੁ ਕਮ ਹੋਵੈ ਤੁਮੇ ਹੋ ਕਵਾਰੀ ਵ
ਜਾਇ ਦੇਖਾ। ਤੁਮ ਫਿਰੰਦੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਹੋਰ ਸਾ ਅਗੇ ਹੁਕਮ ਨਾਹੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਨੂੰ
ਉਸੇ ਨਾਨਕ ਭੋਜੀ ਆਹੈ। ਤੁਮ ਫਿਰੰਦੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਜਾਣਾ। ਨਾਨਕ ਉਸੇ ਭੋਜੀ ਆਹੈ ਤੁਮ ਵਜਾ
ਤੁਮ ਮਰਦਾਨੇ ਰਥਾ ਬਾ ਹਥ ਲੈ ਕਹਿ ਬਾਦ ਬਾਇ ਕੇ ਜਾਤਾ ਰਵਜਾਈ ਤੁਮ ਅਵਾਜ਼ ਵਿਚੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿ
ਰੰਕਾਰ ਹੀ ਆਵੈ। ਅਤੇ ਪਿਛੇ ਨਾਨਕ ਦੀ ਅਧੀਨ ਗੀ ਨਿਕਲੇ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਈ ਅਵਾਜ਼ ਨਾ ਨਿਕਲੇ
ਤੁਮ ਮਰਦਾਨਾ ਹੋਰ ਨਹੀ ਇਕਰਿਆ ਆਖਿਓ ਸੁ ਭਾਈ ਫਿਰੰਦਾ ਬੁਝ ਲਾ। ਫਿਰੰਦਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ
ਦੋਇਨਾ ਦੋਇਨਾ ਆਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਖਲੇ ਹੋਇ। ਰਥਾ ਬਾ ਅਗੇ ਰਖਿਆ ਅਤੇ ਦੁਹਾਮ

ਥਾਟੇਕਿਆ ਤਾਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਤਨਾ ਚਿਰ ਕਿਉ ਲਾਇਓ ਮਰਦਾ
ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਗੋਤ ਜਾਣ ਮਸਾਨ ਕੁਝ ਮਾਸੁ ਮਨਹੀ ਹੋਈ। ਕੇਤੰ ਭਗਤ ਹੋ ਕੇ ਓਹ ਨਿਰੰਕ
ਰ ਹੋ। ਅਸੀ ਤਾਵਡੇ ਹੋ ਗਨ ਆਹੋ। ਜੈ ਬੈਤੁ ਓ ਮਸਾਨ ਕੇ ਜਿਆਤਿ ਥੈ ਮੈ ਜਾਇ ਢੁਢ ਰਹਿਅ
ਦਸੇ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਤੀਸਰੇ ਦਿਨ ਮੈ ਚਲਣ ਤੇ ਹੋਇਆ ਤਾਏ ਹਸਾਧ ਆਏ ਮਿਲਿ ਆਇਸ
ਆਪੇ ਪੁਛਿਆ ਪੁਛ ਕੇ ਹਕੀਕਤ ਲੀਤੀ ਓਸ। ਤਾਰ ਬਾਬ ਕਿਤੇ ਵਲ ਕਢਿ ਓਸ। ਹੋਰ ਹਕੀਕ
ਤ ਇਸੇ ਪਾਸੇ ਲਵੇ। ਤਾਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫਿਰੰ ਦੇ ਨੁਪਾਛਿਆ ਕਹੁ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਉਣ ਹੋ। ਫਿਰੰ ਦੇ
ਰਬਾਈ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਜੀ ਤੂੰ ਨੁਓ ਹੁਇ ਨਵਿ ਸਰਗਾਇਆ ਹੋ। ਪੁਰਾਨ ਨਾਥ ਤੇ ਲੀਦੇ ਪਰ
ਇਕਰੇ ਹੋਇਆ ਹੋ। ਦੋਵੇ ਅਸੀਂ ਭ੍ਰਿਗ ਓਆਹੋ। ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਸਾਡੀ ਭ੍ਰੇਣ ਆਹੀ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇ
ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਪਦੇ ਆਹੋ। ਅਤੇ ਭ੍ਰੇਣ ਅਸਾਡੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ ਆਹੀ। ਅਤੇ ਹਿਕਾਇਨ ਤਉ ਅ
ਖਿਆ ਦੇਖ ਭਾਈ ਅਸਾਡਾ ਨਿਚਘਰਿ ਜਨਮ ਆਇਆ ਅਸਾਨੁ ਖੜੀ ਧੁਮਣ ਆਦਰ
ਨਾਹੀ ਦੇਵਾ। ਅਤੇ ਭਗਤ ਅਸਾਡੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ਆਹੀ। ਤਾਮੈ ਤੁਹਨੁ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਸਚ ਅ
ਖਦਾ ਹੋ। ਏਹ ਪ੍ਰਮੇਸਰਾ ਕੀਆ ਕੀਤਾ ਹੋ। ਅਤੇ ਭ੍ਰੇਣ ਅਸਾਡੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਫਿਕਰ ਨਾ ਕਰੋ।
ਤਾਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਫਿਰੰ ਦੇ ਨੁ ਆਖ ਭਾਈ ਤੁਦਤੇ ਗਨਾ ਓਕਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਥ ਕਿ
ਆਸੀ। ਫੇਰ ਫਿਰੰ ਦੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਭ੍ਰੇਣ ਦਾਨਾ ਓਸੁੰਦੀ ਅਤੇ ਤੇਗਨਾ ਓਸੀ ਸੁੰਦਾ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਨ
ਓਸੀ ਪ੍ਰੇਮ। ਤਾਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫਿਰੰ ਦੇ ਨੁ ਲੈਗਲ ਲਾਇਆ। ਆਖਿ ਓਸ ਭਾਈ ਫਿਰੰ ਦਾ ਏਹ
ਰਬਾਬ ਤੈ ਨੁ ਕਿਬਹੁ ਥਾ ਆਇਆ। ਤਾਂ ਫਿਰੰ ਦੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਘਨੀ ਘਨੀ ਜੋ ਪੁਛਦਾ ਹੋ ਤੂੰ ਜ

੩੬
 ਏਦਹੈਮੈਤੈਨੁਦੇਖਦੇਹੀਸਦਾਤਾ।ਤੁਮੈਨੁਪ੍ਰੀਪ੍ਰੀਕਿਉਪੁਛਦਾਹੈ।ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕ
 ਹਿਆਭਾਈਫਿਰੰਦਾਮੈਤੈਨੁਹੋਰਵਾਸਤੇਪੁਛਦਾਹੈ।ਤਾਫਿਰੰਦੇਕਹਿਆਜੀਸੇਵਾਸਤਾਦਸੀ
 ਐਯਾਫਿਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਫਿਰੰਦਾਮੈਨੁਮਰਦਾਨੇਪੁਛਦਾਹੈਮੈਇਸਵਾਸਤੇਪੁਛ
 ਦਾਹੈ।ਸੋਮਰਦਾਨੇਦੇਮਨਵਿਚਦੇਹਾਆਈ।ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਮੈਸਭਾਪੁਛਮੁਕਾਅਗੇ
 ਪੁਛਦੀਰਹੀਕਾਈਨਾਹੀ।ਤਾਫਿਰਫਿਰੰਦੇਨੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਛਿਆਭਾਈਫਿਰੰਦਾਤੁੰਰਬ
 ਬਦੀਖਬਰਦੇਗ।ਰਬਾਬਤੈਨੁਕਿਬੋਹਥਾਐਆ।ਤਾਭਾਈਫਿਰੰਦਾਬੋਲਿਆ।ਦੇਖ
 ਜੀਜਦਮੈਰਬਾਬਵਜਾਵਦਾਸੀਤਾਜਿਤਨੇਉਤਮਜਨਮਆਹੇਸਭੇਅਸਾਤੁਸਾਤੇਦੁਖਦੇਆ
 ਹੇ।ਅਤੇਅਸਾਨੁਪਤਾਆਖੇਤੁਸੀਅਸਾਨੁਸਹਰਿਵਿਚਰਹਣਦੇਹੋਕੇਨਾਹੀ।ਤਿਸਸਹਰਿ
 ਦਾਨਾਉਸਿਵਾਨੁਪੁਰਆਹਾ।ਤਿਸਤੇਨਿਕਲਤਿਪੁਕੇਗਤੇਅਸੀਉਜਾਤਵਿਚਰਹਦੇਹੋਇਕੁਰ
 ਤਕਰਦੇਆਹੇ।ਅਤੇਰਬਾਬਉਥੇਹੀਰਖਆਵਦੇਆਹੇ।ਤੁੰਭਗਤਕਰਦਾਆਹੇਅਤੇਮੈਵ
 ਜਾਵਦਾਆਹਾ।ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਭਾਈਫਿਰੰਦਾਤੁਦਭੀਇਕਠੇਰਹਦੇਆਹੇ।
 ਅਤੇਹੁਣਭੀਇਕਠੇਰਹੀਐ।ਤਾਫਿਰਫਿਰੰਦੇਕਹਿਆਜੀਹੁਣਅਸਾਨੁਜਾਹਰਕਰਣਦਾਹੁਕ
 ਮੁਨਾਹੀ।ਅਤੇਤੈਨੁਜਾਹਰਕਰਣਦਾਹੁਕਮਹੈ।ਇਹੁਰਬਾਬਤੁਸਾਡੀਅਮਾਨਤੁਆਹਾ।ਤੁਸੀ
 ਆਪਣੀਅਮਾਨਤੁਲਉ।ਫਿਰੰਦਾਰਬਾਬਦੇਕਰਵਿਦਾਹੋਇਆ।ਮਰਦਾਨਾਆਖਣਲਗਾਜੀ
 ਗੁਰੂਜੀਮੈਅਗੋਤੈਨੀਵਦਾਕਹਿਆਵਾ।ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਜਾਹਿਮਰਦਾਨਾਮਰ
 ਦਾਨਾਕੋਹਅਧਕੋਹਤੇਨੀਨਾਸਗਇਆ।ਮਰਦਾਨੇਦੇਦੇਖਦਿਆਹੀਛਲਹੋਇਗਇਆ।

ਮਰਦਾਨਾ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਮੈਂ ਅੰਨਾ ਭੀ ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਨੌਂ ਸਭਾ ਕਿਛੁ ਨ ਦਰਿਆ ਵਦਾਏ। ਏਹੁ ਕਿ ਅਹੋਇ ਮ
ਹੋਗਾ ਨਹੋਇ ਗਹਿਆ। ਹੋਗਾ ਨਹੋਇ ਕੋ ਗੁਰੁ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ
ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਹਸ ਕਰਿਆ। ਆਖ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿ ਬੇਤੋੜੀ ਵਿਦਾ ਕਰਿਆ ਏਓ। ਮਰਦਾਨੇ ਕ
ਹਿਆ ਜੀ ਓਹੁ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬੇਛੁਲ੍ਹ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਮੈਂ ਨੂੰ ਦਿਸ ਆਵੇ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਤੁਗੁਰੁ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨੀ ਆਉਹੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਬੋਧਾ ਕਫਿਰ ਦੇਹੈ ਨਾ। ਅਸਾ ਹੀ ਨੂੰ ਕ
ਰਤਾਰ ਹੀ ਜਾਹਰਿ ਕਰਣਾ ਸੀ। ਪਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ। ਮਰਦਾਨਾ ਲੈ
ਰਥਾ ਬਹੁ ਬਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਹਥ ਰਥਾ ਬੰਨੀਤਾ। ਲਗਾ ਬਾਟ ਬੰਨਾਵਣਾ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਬੁਧ ਹੋਗਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਬਾਟ ਬੰਨਾਇ ਲੈਵਾਨਾ। ਤੁਗੁਰੁ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਪੇਹੀ ਬਣ ਜਾਇਗਾ ਬੁਧ ਹੋਗਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ
ਨਿਆ ਆਪੇਹੀ ਬਾਟ ਬੰਨ ਗਇਆ। ਲਗਾ ਮਰਦਾਨਾ ਤਾਰ ਬੰਨਾਵਣਾ। ਤੁਰਵਿਚੋਂ ਏਹੁ ਅ
ਵੁਲਨਿਕ ਲੈ। ਤੂੰ ਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੂੰ ਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਾਨਕ ਬੰਦਾ ਤੇਰਾ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ
ਸਮਾਧ ਲਗ ਗਈ। ਮਰਦਾਨਾ ਦੋ ਖੇਤਾਂ ਕਿ ਆਵੇ ਖੈਂ ਇਹੁ ਤਾਂ ਬਿਦੇ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਦੋਇ
ਗਤੀ ਤੇ ਦੋਇ ਦਿਨ ਸਮਾਧ ਲਗੀ ਰਹੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਰਥਾ ਬੰਨਾਵਣਾ ਵੇਛੁ ਰਹਿਤਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੁ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੋਇ ਗਇਆ ਨਿਰੰਕਾਰ ਰੂਪਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਲਗੀ ਭੁਖ। ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਭੁਟਕੀ ਆ
ਅਤੇ ਛੁਰੁ ਭੀ ਸਕੇ ਨਾ ਹੀ। ਏਹੁ ਜੀ ਉਵਿਚਾਰ ਕਰੇ ਕਦੀ ਜਾਗੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵਿਦਾ ਲੈਵਾ। ਤੁਤੀ ਸਰਾ
ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਲਕਾ ਲਾਹੀਆ। ਪੁਛਣ ਲਗਾ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿ ਆਖ

ਬਰਹੋਈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੇਰੀ ਕੁਖ ਮਰਦੁਖ ਕਰਤਾ ਰਦੁਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸਾਡੀ ੩੭
 ਤਾਨੀ ਦਰਹੋਈ। ਤੁਤਾ ਓਹ ਹੋਇ ਓ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਦਮੀ ਅਸਾਡੀ ਤੇਰਾ ਸੰਗ ਕਿ ਬੇਰ ਲੇ। ਤੁ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਕੁਈ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾ ਪਾਸੇ ਹੁਦੁਖ ਕੁਖ ਹਈ। ਜੇਤਾ ਕ ਬੁਲ ਕਰੇਤਾ
 ਅਸਾ ਪਾਸ ਰਹਾ। ਅਤੇ ਨਕ ਬੁਲ ਕਰੇਤਾ ਜਾਹਿ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਇਕੇਤਾ ਆਪ ਜੇਹਾ ਮੇਨੇ
 ਕਰ ਅਤੇ ਹਿਕੇਤਾ ਮੇਰਾ ਇਲਾਜ ਕਰਾ। ਤਾ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਰਹੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੁਣ ਮਰ
 ਦਾਨਾ ਅਹਿ ਵੇਰੇ ਗਲਾ ਕਰਤਾ ਰਪਾਸ ਹੋਨਾ। ਅਤੇ ਅਸਾ ਰੇ ਪਾਸ ਸੁਹਜ ਹੈ। ਜੇਹੀ ਬਣੈ ਤੇਹੀ ਕਟਈ
 ਅਗੇ ਤੇਰੀ ਖੁਸੀ। ਜੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤਾਰ ਹੁਨ ਹੀਤ ਜਾਹਿ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਹੀ ਉਜਾਦਾ ਹਾਂ।
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਇ ਹਰ ਬਾਬੇ ਬੇਜੀ ਨੂੰ ਸਉ ਪਜਾਹਿ। ਮਰਦਾਨਾ ਲੈ ਕਰ ਰਬਾਬ ਬੇ
 ਬੇਨਾਨ ਕੀ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਬੇਬੇਨਾਨ ਕੀ ਦੇ ਮਨ ਪ੍ਰੋਹ ਪਾਇਆ। ਬੇਬੇਨਾਨ ਕੀ ਲਗੀ ਮਰਦਾਨੇ
 ਨੂੰ ਪਛਣਾ। ਕਿਉਂ ਕੁਈ ਮਰਦਾਨਾ ਇਹ ਬਾਬ ਕਿਤਨੇ ਤੇ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਬਹੁਤੇ ਦਿਨ ਆਇਓ
 ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਕੁਈ ਜੀ ਕਿ ਬੇਡੂ ਬੁਝਿ। ਮਰਦਾਨਾ ਆਖਣ ਲਗਾ ਬੇਬੇਜੀ ਓਹ ਤਾ ਸਾਧਕ ਕੀ ਰਹੇ
 ਉਸਤਾਈ ਦੁਖ ਕੁਖ ਕਾਈ ਨਾ ਹੀ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬੰਦੇ ਅਸਾ ਤਾਈ ਦੁਖ ਕੁਖ ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਸੀਂ
 ਨਾਨਕ ਪਾਸੇ ਵਿਦਾ ਲੈ ਆਏ ਆਹਾ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਸਾ ਨੂੰ ਵਿਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਕਹਿ ਆਹੈ ਸ
 ਰਬਾਬ ਬੇਬੇਜੀ ਨੂੰ ਸਉ ਪਜਾਹਾ। ਬੇਬੇਨਾਨ ਕੀ ਦਾ ਬੇਰ ਗੰਢੁਟ ਗਾਇਆ। ਕਿ ਬਾਉ ਬੰਮੀ ਮੇਨੇ
 ਹੀ। ਤੁਲਸਾ ਲਓਂ ਹੀ ਬਹੁਤੇਰਾ ਆਖੇ ਅਤੇ ਮੁਹੁ ਪੁਝੈ ਪਰ ਦੇਹ ਦਾ ਮੇਰਾ ਬਿਆਪ ਗਾਇਆ। ਦਿਨ
 ਬੀਤ ਗਾਇਆ ਸੀ ਪਿਆਪੈ ਗਈ। ਤੁਕੁਯਾ ਜੇਹਾ ਮਾਇਆ। ਜੇਹਾ ਮਦੇਖ ਕੇ ਹੋਰਾਨ ਹੋਇ।

१२
 आसगा पढुन किउ निनुलसा मजघुनी इत नारुन किउ करदी गैरिआये। तल
 साकहिआठ करजी मरदाना बुआही जीहूँ रचलिआये। इमदासते येराग करदी है।
 जैगंम कहिआ किउ घुनी असीतु साते ह कमधी घाहिरनाही। जेसदजा जेससु रति
 नानकजी तुसाते पासरे ह अते तुसातु मने ते धविचआवै सोही सु रतिद से असीसो ही
 करीओ। घेये नानकी घेएली जीमै सते धविचआही बुलामरदाना लहैगा। मरदा
 ना बुआही जीहूँ रचलिआये। जैगंम घेएली आघुनी इह किआये इआ जे तुसी बुट
 के तुसी तुआं सा नुति पदे सदे दे घे अते ह आये ही बुट कइलगे। जैगंम घेएली आघु
 नी नानक मरदाने ते नही नाही रहिआ। नानक आपहि ह धाये गते है। तुसी जीते धत
 गं कही न करे। अते जे उमरदाना नानकजी नाल रहदा है तिउ रखे। असीतु घु
 तुगजी आये। घेये नानकी घेएली जी तुसी मरदाने नुकरा। जैगंम कहिआ मरदाना
 किउ तं नानकजी नुहूँ जादा है। ते रनाल ताउ मदा घुतु पिआर है। मरदाने
 कहिआ बुजाजी मै किआ कर उमता ही समापस गदी है ताखुल दी नाही। अते कि
 से सहरिद सदी विचरे है ताधतुगाना है। अते उजाह विच धतुगारहदा है। ताजैर
 मकहिआ मरदाना जे ते रटी कप ते दे दासते कइदा है ते रटी कप लइ घे मउजुद
 है। अते बुला कही दि नानक नाल गुजरान कर। मरदाना इह गाल नजर आव
 दी है जे नानक नाल पच कइ ह सकदा है। धर बुला जे चर किहु आप प्यासे होइ

ਆਵੈ ਤਿਚਰ ਕਿਛੁ ਕੀਜੈ। ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਅਤੇ ਜੈਰਾਮ ਦੇ ਹਾਮਰ ਦਾਨੇ ਨਾ ਆਖਿਆ ਜੇਤਾ ਇਸ ੩੮
 ਸਹੁਰਿ ਵਿਚ ਰਹੇ। ਤਾਇ ਬੇਦੇ ਵਿਖਤ ਰਸੇਈ ਖਾਇ ਜਾਵੇ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਦੁਗਰੇ ਜਾਵੇ
 ਰੋਕ ਖਰਚੀ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਇਤ ਗਲ ਮਰਦਾਨਾ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਭੁਲਾ
 ਜੀ ਜੇਤੁ ਸੀ ਆਖੇ ਰੋਸੇ ਕਰੰਗੇ। ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਖੁਸੀ ਹੋਈ। ਮਰਦਾਨੇ ਨਰਾਤੀ ਰਖਿ
 ਆ ਅਤੇ ਪੁਸਾਰਿ ਖਵਾਇਆ। ਕੁਲ ਕਹੋਇਆ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ ਹੋਇ ਜਾਵੇ
 ਹਾਂ। ਜੈਰਾਮ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਰਸੇਈ ਜੇ ਵਜਾਹਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਖਰਚ ਲੈ ਜਾਹਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਨਰ
 ਸੇਈ ਜਿਵਾਈ। ਅਤੇ ਜੈਰਾਮ ਆਪਣੇ ਗਲ ਦਾ ਚਲਣਾ ਬੁਝਕੇ ਵਿਚੋਂ ਕਢ ਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਗਲ
 ਪਾਇਆ। ਅਤੇ ਆਖਿਓ ਸਬਦੁ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨਕੁ ਖਰਚੀ ਦੇਵੇ। ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਆ
 ਜੀਤੁ ਸੀ ਕਹੋ ਸੇਵੇ ਵਾ। ਤੁੰ ਜੈਰਾਮ ਕਹਿਆ ਬਹੁ ਜੀ ਜੇਤੁ ਸਾਡੇ ਜੀ ਵਿਚ ਆਵਈ ਸੇਵੇ ਵਾ। ਮੈਂ
 ਹੁਤ ਗੀ ਹਾਂ। ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਵੀ ਹਰੁ ਪਈਯੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਹਥ ਵਿਤੇ। ਅਤੇ ਆਖਿਓ ਸੁਭਾਈ ਜੀ
 ਜੀ ਆਖਣਾ ਜੇ ਮੈਂ ਨਦਰ ਸਨ ਦੇਵਣਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਗਲ ਚੋਲਣਾ ਪਾਇ ਕਰ ਅਤੇ ਵੀ ਹਰੁ ਪਈਯੇ
 ਲੈ ਕਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਆਇ ਕਰ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਸੁ। ਤੁਰਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
 ਹਿਆ ਅਵੈ ਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾ ਬਫੇਰ ਕਿਉਂ ਲਿਆਇ ਭਿ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ
 ਬਹੁਤ ਧੈਰਾਗੀ ਤੁਰਾ ਭੁਲਾ ਜੈਰਾਮ ਆਇਆ। ਉਨ ਮੇਰਾ ਦਿਲਾਸਾ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਨਾ ਆਖਣ ਲਗਾ
 ਜੇਤੁ ਨਾਨਕ ਪਾਸ ਹੁਜਾਇ ਨਾ ਹੀ। ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਰਹਾ। ਮੈਂ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ। ਮੇਰੇ ਗਲ ਜੈਰਾ
 ਮ ਆਪਣੇ ਚੋਲਣਾ ਪਾਇਆ। ਅਤੇ ਵੀ ਹਰੁ ਪਈਯੇ ਖਰਚੀ ਦੇਵੇ। ਅਤੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਜੀ

ਚਰਸਹਰਿ ਵਿਚ ਹੋਵੇ ਦੇਇ ਵਖਤ ਪਰਸਾਦਿ ਜੇ ਵਜਾਹੋ ਅਤੇ ਦੂਰ ਜਾਵੇ ਤਾਖਰ ਚੀਆਪਣੇ
 ਸਰਬੋ। ਅਤੇ ਥੇਥੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਮੈਂ ਨਦਰ ਸਨ ਦੇਉ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਵੇਸਰ
 ਦਾਨਾਇ ਹੁਕਿਆ ਕੀਤੋ। ਅੰਤ ਰੂਮ ਹੋਇ ਗਇਓ। ਅਗੇ ਹੀ ਉਂਨਾਨ ਸਿਰੀਚ ਦਪਾਲਣਾਪ
 ਇਆ ਹੈ ਏਹ ਤੀ ਕਿਆ ਕਹਿਆ ਇਓ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਹੀ ਉਂਨਾਨਾਪੇਖ
 ਸੀ ਹੋਇ ਕਹਿ ਦਿਤੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਾਹਿ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਪਈਯੇ ਫੇਰ ਦੇਉ।
 ਅਤੇ ਚੋਲਣਾ ਤੇ ਨੁਮਾਹਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਨਜਰ ਕਰਤਾਰ ਉਪਰ ਰਖੀਏ। ਬੰਦੇ ਦੀਆਸ
 ਵਿਚ ਅਉਗਣ ਵੰਗਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀਆਸ ਵਿਚ ਸੁੰਤੋ ਖੋਹੇ ਦਾਹੈ। ਜਾਹਿ ਫੇਰ ਦੇਉ।
 ਤਾਮਰਦਾਨਾ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਚਲ ਫੇਰ ਦੇਇ। ਅਤੇ ਥੇਥੇ ਜੀ ਨਦਰ ਸਨ ਭੀ ਦੇਹ। ਇਤਨ ਤੇ
 ਰੇਦਰ ਸਨ ਨੁਤ ਫੇਰੀ ਹੈ। ਤੂੰ ਇਤਨਾ ਚਿਤ ਕਠੋਰ ਨਕਰ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਕੁਲਾਮਰਦਾਨਾ ਤੇ ਰਾਖਿਆ ਫੇਰ ਨਾ ਭੀ ਨਾਹੀ ਅਸਾ ਤੇ ਰੇਨਾ ਲਕੰਮ ਹੈ। ਮਰਦਾਨਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਥੇਥੇ ਨਾਨਕੀ ਪਾਸ ਲੈ ਆਇਆ। ਤੁਲਸਾ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾ ਆਵਦ
 ਤੂੰ ਠਾਂਦ ਉਤ੍ਰ ਉਪਰ ਚੜੀ। ਆਖਣ ਲਗੀ ਬਹੁ ਜੀਤ ਮਾਰਾ ਭਾਈ ਜੀ ਆਇਆ ਹੈ। ਬਹੁ
 ਜੀ ਆਖਿਆ ਤੁਲਸਾ ਸੁਣੀ ਹੈ। ਤੁਲਸਾ ਕਹਿਆ ਬਹੁ ਜੀ ਮੇਰੀ ਮਜਾ ਲਹੈ ਜੇ ਮੈਂ ਸੁਰਬੋਲਾ
 ਤਿਚਗਾ ਆਇਉ ਪਰਚੈ ਨੇਵੇਵੇ। ਥੇਥੇ ਨਾਨਕੀ ਪੈਗਾ ਤੇ ਭੀ ਗਣ ਲਗੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਥੇਥੇ ਨਾਨਕੀ ਦਾ ਮਥਾ ਦੁਹਾਹ ਬਾਤੇ ਲੀਤਾ। ਆਖਣ ਲਗਾ ਥੇਥੇ ਜੀ ਮੈਂ ਇਸੇ
 ਸਤੁ ਤੇ ਰੇ ਪਾਸ ਨਾਹੀ ਆਵਦਾ। ਜੇ ਤੂੰ ਪੈਗਾ ਨੁਦ ਭੜੀ ਹੈ ਮੈਂ ਥੇਵਰੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਪਿਆ

ਨ

ਗੀਯੋ। ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਗੰਢੁਆ ਪੁਰਸਨ ਬੀਧੋ ਦਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਕਲਜੁਰਾਭੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ੩੬
 ਜੇਹੇ ਅਸੀਂ ਤੇ ਹੀ ਤੂੰ ਅਸਾਨੁ ਵਡਾ ਅਭਿਗੁਣ ਹੋ ਦਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਜੇ ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਉ ਤੇ ਰਿਗਾ ਦੀ ਹੈ। ਤੂੰ ਈ
 ਵੇਜਾਣ ਜੇ ਮੈਂ ਸਚ ਆਖ ਦਾ ਹੈ। ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾਭਾਈ ਜੀ ਜਿਉ ਤੇ ਗੀਰਾਜੀ
 ਹੋਵੇਗੀ ਮੈਂ ਤੇ ਵੇਕਰਾ ਗੀ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਮੈਂ ਨੁਦਰਸ ਨਾ ਦਿਤਾ ਕਰੋ। ਤੁੰ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਇਆ ਉਮਰ ਦਾ ਨਾ ਰੁਪਈਯੋ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੁਦੇਹ। ਤੁੰ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਬੋਲੀ ਭਾਈ ਜੀ ਇਸਤ
 ਨਾਹੀ ਮੰਗੇ ਅਸਾ ਆਪੇ ਦਿਤੇ ਆਹੇ। ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਅਸਾਨੁ ਕਰਤ
 ਰਖਾ ਸਭ ਉਪਛੋਰੇ। ਤੂੰ ਪੁਰਸਰ ਦੀ ਭਗਤ ਵੀ ਹੈਂ ਮਰ ਵਰੀ ਹੈ। ਵਰਿ ਆਦਾ ਆਖਿਆ ਪੁਰਸ
 ਰਸੁ ਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਵੇਰੇ ਜੇ ਰਾਉ ਜਾਣ ਕਰਦੀ
 ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਸਾਨੁ ਪੁਰਸਰ ਹੀ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ। ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੁਹਾ ਆਖਣ ਦੀ
 ਨਾਹੀ ਇਹੁ ਪੁੰਦੀਯੇ ਤੁਸੀਂ ਲਵੋ। ਅਰੁ ਇਕ ਅਸਾਡਾ ਵਚਨ ਮੰਨੇ ਤਾ ਅਸੀਂ ਆਖੀਐ। ਬੇਬੇ
 ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਨਿਸੰਗ ਆਖਹੁ। ਮਲਾਹ ਜਾ ਕੇ ਈ ਨਾਹੀ ਰਾਖਹੁ। ਤੁੰ ਫਿਰ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਜੇ ਕਦੀ ਅਰੋਗ ਪੈਛੋ ਮਰਦਾਨਾ ਆਵੈ ਅਸੀਂ ਹੋਵੀਏ ਨਹੋਵੀ
 ਏਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਖਾਲੀ ਨਾਹੀ ਛੁਰਣਾ। ਤੂੰ ਕੁਝ ਵੇਦੀ ਆਦੀ ਅੰਸੁ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸਾਡਾ ਇਸ ਨਾਲ
 ਵਚਨ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਿੰਗੀ ਚੰਦ ਸੋ ਤੈਨੇ ਅਗੇ ਹੀ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਪਾਇਲੀ ਤਾ। ਅਤੇ ਅਸਾਨੁ ਤੂੰ ਹੁਣ ਖ
 ਸੀਕਗ। ਅਤੇ ਇਥੇ ਅਸੀਂ ਕੁਲੇ ਨਾਹੀ ਰਮੇਵੇ ਸੁਮੇਵੇ ਬੀਭੁਲੇ ਅਸਾ। ਤੁੰ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ
 ਜੇ ਜੀ ਜੇ ਤੂੰ ਇਥੇ ਫਿਰ ਦਾਹੇ ਤਾਭੀ ਮੈਂ ਨੁਵਡਾ ਪੀਰਾ ਸਹੈ। ਅਤੇ ਤੂੰ ਭਾਵੈ ਕਦੀ ਵਰਸਨ ਦੇ ਦਾਹੇ ਤੇ ॥

ਭੀ ਮੈਂ ਨਾ ਹੀ ਉਦਾਰੀ। ਅਤੇ ਜੇ ਤੂੰ ਦਰਜਾ ਵੈ ਗਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਖਰੀ ਉਦਰਜਾ ਵਾਹੀ। ਅਗੇ ਭਾਈ ਜੀ
 ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਰਜਾਇ ਹੋਵੋਗੀ ਸੋਈ ਕੁੰ ਰੋਗੇ ਮੇਰੇ ਕਿਆ ਵਸ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ
 ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਖਾਤਰ ਜਮਾ ਰਖੋ। ਜਿਤਿ ਵੇਲੇ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਿਤੇ ਵੇਲੇ ਤੁਸੀਂ ਪਾਸ ਹਾਜਰ ਮਾਨ
 ਹੋਸਾ। ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਅਸਾ ਰਾਮੇ ਹੋ ਤੁੰ ਚਲੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੇਰੇ ਤੇ ਕਿਆ ਹੀ ਲੋੜੀ ਦਾ ਹੈ। ਰਾਖਿਆ ਨਾ ਹੀ ਬਣਦਾ। ਰੁਪਈ ਯੇ ਦੇ ਕ
 ਰਵਿਦਾ ਹੋਇ ਗਏ। ਤਾਂ ਬਾਹਰਿ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਪਾਛਿਆ। ਆਖ ਮਰਦ
 ਨਾ ਕਿ ਪਰਚਲਦਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਕਿਆ ਜਾਣਾ। ਅਗਾਂ ਤੇ ਰਤੇ ਪਿਛਾ ਮੇਰਾ। ਜੀ
 ਪਰ ਜਾਣੇ ਤਿਸ ਪਰਚਲਾ। ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲ ਮਰਦਾਨਾ ਇਕ ਸਾਧ ਲਾ ਲੋ ਤਿਖ
 ਨਏ ਮਨਾਵਾ ਦੇ ਪਰਗਨੇ ਹੈ। ਉਂਸ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰ ਦੇ ਜਾਵੀਐ। ਬੋਲ ਗੁਰੂ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ
 ਰੁ। **ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।** ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰੋਚਲੇ ਸਤਾਇ ਨਵਿਚਲਾ ਲੋ ਦੇ ਪਾਰਿਆਇ ਵੇਲੇ। ਲ
 ਲੋ ਅਗੇ ਬੈਠਾ ਕਿਲੇ ਪੜਦਾ ਮਾਹਾ। ਦੇਖੇ ਤਾਹਿ ਕਤ ਪਾਜੇ ਹਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਗਲ ਚੋ ਲਾ ਹੈ ਸਾ। ਅ
 ਤੇ ਹਿਕਰ ਮੇਟਾ ਨਾਲ ਹੈ ਸਾ। ਲਾਲੋ ਅਗੇ ਓਠ ਖੜਾ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੇ
 ਠ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਬੈਠਾ ਕਿਰਤ ਕਰਿ। ਲਾਲੋ ਓਠ ਕਰਿ ਪੁਛੁ ਫੁਲਗਾ ਜੀ ਮੈਂ ਮਹਰਮਨਾ ਹੀ। ਤੁਸੀ
 ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਾਹਰ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਅਸੀਂ ਪਰ ਦੇ ਸੀ ਹੋ।
 ਤਾਂ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਪਰ ਦੇ ਸੀ ਸਤੁ ਸੀ ਸਾਰੇ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਮਲਮਾਛੇ ਰੁ ਦੇਹਾ। ਤੁਸੀਂ
 ਲੋਲੋ ਕਨਜਰ ਆਵੇ ਤੇ ਹੋ ਜਿਉਰੀ ਤਿਉ ਆਖੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਤੁੰ ਜਾ

ੴ ਦਾ ਹੋ ਗਾ ਕੋਈ ਅਜਾਣ ਹੋਵੇ ਤਾ ਆਖੀ ਐ। ਜਾਣ ਦੇ ਨਾ ਕਿਆ ਆਖੀ ਐ। ਤੁਛ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ੪੦
ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਕਰਤਾਰ ਹੀ ਜਾਣੇ। ਪਰ ਜੀ ਅਹੁਜਾ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਪਰ ਗਾਵੇ ਹੋਇਆ ॥
ਹੈ ਸੋ ਰਿਠਾ ਨਾ ਹੀ ਪਰ ਮੈਂ ਨੂੰ ਤੂੰ ਭੰਨ ਜਾ ਰਿਆ ਵਦਾ ਹੋ। ਤੁਛ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ॥
ਲੇ ਪੁਛੁ ਦਾ ਕਿਉ ਹੈ। ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਜੀ ਅਸਾਡੀ ਕਚੀ ਮਤਿ ਹੈ ਅਸੀਂ ਕਿਆ ਜਾਣ ਦੇ ਸਾ। ਤੁਛ ਫਿਰ ॥
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਅਹਿ ਕਚੀ ਵਾਲੇ ਨਾ ਹੀ ਆਖ ਦੇ। ਤੁਛ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਪੁਛਿ ॥
ਆਜੀ ਤੁਸਾਡਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ। ਤੁਮਰ ਦਾ ਨਾ ਬੋਲਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਇਨਾ ਦਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥
ਹੀ ਹੈ। ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਮੇਰਾ
ਨਾਉ ਮਰਦਾਨਾ ਮਿਰਾਸੀ ਹੈ। ਤੁਛ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਛ ਆਪਣਾ ਨਾਉ ਕਿਉ ਨੀ ਹੋ ਦਸ
ਨਾ। ਤੁਛ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦਸਿਆ ਨਾ। ਤੁਛ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ
ਆਜੀ ਆਪਣਾ ਨਾਉ ਦਸਿਆ ਕੋਈ ਪਾਪ ਤਾ ਨਾ ਹੀ ਲਗਦਾ ਨਾ। ਤੁਛ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿਆ
ਹਸਿਆ ਆਖਿਆ ਉਸ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਤੁਛ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਪੈ ਗਤੇ ਫਹਿ
ਪਾਇਆ। ਤੁਛ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਜੀ ਤੁਸਾਡਾ ਅਸਾਡਾ ਬਚਨ ਆਹਾ। ਤੁਛ ਫਿਰ ॥
ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਗੇਛੇ ਤੁਣੀ ਨਾ ਹੀ। ਅੰਦਰਿ ਦੀ ਅੰਦਰੇ ਰਖਣੀ। ਜਾਹਰਿ ਨਾ ਹੀ ਕਰ
ਨੀ। ਤੁਛ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿਆ ਲਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਕਿਉ ਹਸੇ। ਤੁਛ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ॥
ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਕਿਵੇਛੁ ਪੈਥੀ ਰਹੀ ਐ। ਤੁਛ ਪੀਨ ਹੀ ਰਹਣੀ। ਤੁਛ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ
ਰਜਾਇ ਤੁਸਾਡੀ ਅਸੀਂ ਕੀ ਆਖੀ ਐ। ਏਹ ਗਲ ਕਰ ਕੇ ਲਾਲੇ ਰਸੇਈ ਦੇ ਆਹਰਿ ਹੋਇਆ। ਤੁਛ ਫਿਰ

ਆਖਿਆ
ਮਤ

ਇਹ

ਗਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂਪੁ ਛਿਆ ਜੀ ਇਹ ਲਾ ਲੋ ਕੋਈ ਪੁਰਤਨ ਪੁਰਖ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਹੁ ਅਤੇ ਓਹੁ ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀ ਕਿਤਨੇ ਜਗਾਇ ਕਠੇ ਹੋ
 ਦੇ ਆਇਆ ਹਾ। ਤੁਹਾ ਫਿਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸਾ ਤੁਸੁ ਛਿਆ ਹੋ ਜੇ ਪੁਰਨ ਪੁਰਖ ਵਤ ਜਨਮ
 ਆਵੇ ਦੇ ਨਾਹੀ। ਤੁਹਾ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇ ਅਵਤਾਰ ਦੀ ਪੁਜਾ ਕਰਦਾ ਹੋ ਤਾਂ
 ਵੇ ਕੇ ਹਰਗਤ ਹੋਵੇ ਤੁਹਾ ਫਿਰ ਜਨਮ ਆਵਦਾ ਹੋ। ਅਤੇ ਜੇ ਨਿਰਗੁਨੀ ਕੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਬਾਛ ਨਾ ਕਾਈ
 ਫੇ ਬਿਨਾ ਪੁਸੇ ਸਰਬੀ। ਤੁਹਾ ਭੀ ਬਾਛ ਨਾ ਜਨਮ ਲਿਆਵਦੀ ਹੋ। ਅਤੇ ਜੇ ਹਿਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਬਾਛ ਨਾ
 ਕਰਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਓਹ ਬਾਛ ਨਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਸਮਾਵਦਾ ਹੋ। ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੋ ਨਾ। ਅਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਬਾਛ
 ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਉ ਨਾ ਅਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵਿਚ ਭੇਦ ਕਝ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਅਵਤਾਰ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇ ਅ
 ਤੇ ਬਾਛ ਨਾ ਕਾਈ ਨਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਭੀ ਚਉਰਾ ਸੀ ਭੁ ਗੋਰਾ। ਮਰਦਾਨਾ ਇਹ ਵਚਨ ਸਤਿ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਾ
 ਏ। ਤੁਹਾ ਭੀ ਲਾ ਲੋ ਰਸੇਈ ਤੁਯਾਰ ਕਰ ਕੇ ਸਦਾ ਆਇਆ ਚਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੁਯਾਰ ਹੋ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਲੋ ਆਵੇ ਭਾਈ ਲਾ ਲੋ ਇਥੇ ਹੀ ਲੋ ਆਉ। ਭਾਈ ਲਾ ਲੋ ਆਖਿਆ
 ਜੀ ਤੁਸਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੋ ਗਾ ਚਉ ਕੇ ਚਲੇ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾ ਲੋ ਜਿਤਨੀ
 ਪਰਤੀ ਹੋਇ ਤੁਨਾ ਚਉ ਕਾ ਹੋ ਲੋ ਆਉ ਇਥੇ ਹੀ। ਭਾਈ ਲਾ ਲੋ ਕਰ ਅਗੈ ਆਣ ਗਾ ਆਪਰਸ
 ਦਾ ਜਾ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇਖੇ ਤੁਲਹ ਰੇ ਦੀ ਰੇ ਦੀ ਅਤੇ ਸਾਗ ਦੀ ਪਿਨੀ ਸਰਹੁ ਦੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਜੀ ਵਿਚ
 ਗਿਣਤੀ ਖਾਧੀ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਤਰ ਜਾਂ ਮੀ ਆਹਾ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂਪੁ ਛਿਆ
 ਆਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਸੁਖ ਜੀ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਖੋਵੇ

ਚੜ੍ਹਦੁ

ਲੇ

ਗਾਤਾ ਜਾਣੇਗਾ। ਤੁਮਰ ਦਾ ਨੇ ਵੁਕਭੰਨ ਕਰਿ ਮੁਹ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਸੁਆਦ ਆਇਅੰ ॥ ੪੯ ॥
 ਤੁਮਰ ਨ ਸਕਿਆ ਖਿਆ ਮਰਦਾ ਨਿਆ ਦੇਹ ਖਬਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੀ ਆਕੇਹਾ ਕੁਹੈ। ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਖਿਅੰ ॥
 ਜੀ ਕੈ ਹੜਾ ਸੁਆਦ ਲਵੇ ਲਾਵਾ। ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈਂ ਤੁਸਾ ਪਰਸਾਦਿ
 ਵਲ ਵੇਖਣਾ ਨਾਹੀ। ਤੁਸਾ ਅਮਰ ਵਲ ਦੇਖਣਾ। ਤੁਮਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਕੋਈ ਅੰ
 ਮ੍ਰਿਤਿ ਜੋ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਿਚ ਤੁਝ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਆਖਿ
 ਓਸ ਜੀ ਮੈਂ ਤੁਸਾ ਅਜ ਨਿਹਾਲ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮਲ ਲਾਹੀਆ। ਭਾਈ ਲਾ
 ਲੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇਆ। ਮਰਦਾ ਨੇ ਨੁਗਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਖ ਮਰਦਾ ਨਾ
 ਹੁਣ ਕਿ ਪਰਚਲਦਾ ਹੈ। ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜਿਧਰ ਤੁਸਾ ਡੀ ਖੁਸੀ ਹੋਵੈ। ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਆਖਿਆ ਮਰਦਾ ਨਾ ਤੂੰ ਆਖੇ ਸੋ ਕਰੀਏ। ਮਰਦਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਆਖ ਨਾਹੀ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਜੀ
 ਇਸ ਪਰਤੀ ਅਸਾਡੀ ਨਿਦਬ ਹੁਤ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਝ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਦੇਖ ਮਰਦਾ ਨਾ ਅਸੀ
 ਤਿਨ ਦਿਨ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਰ ਰਹੇ ਆਹੇ। ਆਤਮਾ ਸੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਬੋਲਿ
 ਦਾ ਲੀਚੈ। ਅਤੇ ਇਥੇ ਦੁਖ ਦੁਖਾਵਣਾ ਪਭਿਦਾ ਹੈ। ਅਸੀ ਫਕੀਰ ਆਹੇ। ਅਸਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਲਪਰੇ
 ਜਨ ਨਾਹੀ। ਅਸਾਡੀ ਜਿਥੇ ਸਾਧ ਮੁਰਤ ਹੋਵੈ ਤਿਥੇ ਅਸਾਡੀ ਰਹਤ ਲੇਵੀ ਦੀ ਹੈ। ਮਰਦਾ ਨੇ ਕਹਿਆ
 ਜੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੀ ਆਬੁਝੀ ਆ। ਜਿਸ ਗਲੀ ਕੂਚੇ ਆਇਨਿ ਕਲ ਦੇ ਆਹੇ ਸੋਈ ਅਸਾਨੁ ਆਖ ਦੇ ਹੈਂ
 ਆਇਨੀ ਕੁਰਾਹੀ। ਤੇਰੀ ਤੁਜਾਣ ਪਰ ਅਸੀ ਤੁਝ ਖਜਾ ਦੇ ਆਹੇ। ਪਰ ਭਾਤਿ ਹੋਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਨੁ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਤੂੰ ਨੁ ਕਰਤ ਰਹਿਤ ਆਵੈ। ਅਸਾਨੁ ਤੁਝ ਸੀ ਕਰ ਅਸੀ

ਹੁਣੁ ਰਮ ਦੇ ਸੁਮ ਦੇ ਖੇਲੀਏਗੇ। ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸਾ ਵਿਚ ਅਵਗਿਆ
ਕਿਆ ਪਈ ਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਤੁਸੀਂ ਵਿਚ ਅਵਗਿਆ ਕਾਈ ਨਾਹੀ
ਪਰ ਅਸਾ ਪਾਸੇ ਸੰਸਾਰ ਦੁਖ ਦਾ ਹੈ। ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਤਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਜਾਤੋ
ਤੁਸਾ ਪਾਸੇ ਕਿਉਂ ਕੋਈ ਦੁਖੇਗਾ। ਤੁਸਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਕਾਈ ਸਾਝੁ ਰਖੀ ਨਾਹੀ। ਤੁਸਾ ਤੀ ਸਾਂਝੁ
ਮੇਸਰ ਨਾਲ ਅਕੈ ਸੰਤਾਸਾ ਪਾਨਾਲ ਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਜੀ ਤੁਸਚ
ਆਖਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਸੰਸਾਰ ਬਿਕਰਾਲ ਰਪ ਹੈ ਆਪਣੀ ਆਹੀ ਭਾਵ ਦੀ ਆਕਰਦਾ
ਹੈ। ਭਾਣੇ ਮੰਨ ਦੇ ਨਾਹੀ। ਤਾ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਅੰਦਰ ਬੈਠੇ ਰਹੋ। ਜੇ ਹਰੁ ਖਾਅਲ
ਣਾਟ ਕੜਾ ਆਵੈ ਤੇ ਹਾਤੁ ਸਾਡੇ ਅਗੇ ਹੈ। ਤਾ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਕਹਿਆ। ਇਸ
ਗਲੀ ਪੰਜ ਭ੍ਰੀ ਤੀਓ ਕਿਉਂ ਕਰਿ ਰਖਾ ਪਤਾ ਉਠਚਲਾਤਾ ਆਖੀਐ ਛਾਰ ਗਾਇਆ ਸਿਰ ਪਾਤਿ
ਬੈਠ ਰਹਾਤਾ ਆਖੀਐ ਬੈਠਾ ਸਬਰ ਪਾਤਿ। ਜਾਬੇ ਲਾਤਾ ਆਖੀਐ ਬੜਿ ਬੜਿ ਕਰੇ ਬਹੁਤਾ।
ਰੁਪ ਕਰਾਤਾ ਆਖੀਐ ਇਸ ਪਾਟਿ ਨਾਹੀ ਮਾਤਿ। ਜਿ ਕਰਨਿ ਵਾਤਾ ਆਖੀਐ ਰੁਰਦਾ ਕਰੇ ਭਗਤਿ
ਕਾਈ ਗਲੀ ਨ ਮੇਵਈ ਜਿ ਬੈਕ ਦਾ ਝਾਤਿ। ਇਥੈ ਉਥੈ ਨਾਨਕਾ ਕਰਤਾਰ ਪੈ ਪਾਤਿ॥ ੧॥ ਭਾਈ ਲ
ਲੇ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਨੇਕਰਤਾਰ ਖੇਤਾਰ ਹੈ। ਹੁਣੁ ਤੂੰ ਅਸਾ ਨੂੰ ਵਿਦਾ ਦੇਹ। ਤਾ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ
ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਕੋਈ ਦਿਨ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰੋ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਤੇਰ
ਹੋਣਾ ਨਾਹੀ ਪਰ ਅਸਾ ਬੈਕੋਈ ਦੁਖੇਗਾ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਆਹੇ। ਅਤੇ ਮਰਦ ਨੇ ਦਾਮਨ ਭੀ ਉਦਾਸੋ
ਇਆ ਹੈ। ਤਾ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹਿਕਮ ਹੀ ਨਾ ਜਿਉ ਤਿਉ ਇਥੇ ਟਿਕੋ। ਤਾ ਗੁਰੂ

ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਦਾ ਭੀ ਆਖਿਆ ਮੰਨੀ ਦੇ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ॥ ੪੨ ॥
 ਜੀ ਭੁਲਾ ਹੋਵੈ। ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਪਾਸ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਟਿਕਿਆ। ਦਿਨ ਦੇ ਇਹ ਜਰੇ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ
 ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਤਾਮ ਹੀ ਨਾਟਿ ਕੋ ਹੋ ਮੈਂ ਨੂਹੁ ਕਮ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਤੁਲਵੀ ਹੀ ਓਢਿਰ ਆਵਾ। ਤੁ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੁਓ ਅੰਸਰੇ ਨਾਲ ਰਹਣਾ ਹੋਤੀ ਕਿਥੇ ਜਾਵਾਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ
 ਕਹਿ ਆਜੀ ਬੋਲਿਆ ਦਿਨਾ ਵਿਚ ਆਇ ਜਾਵਾਹਾਂ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜਾਇ ਕੁ
 ਈ ਸੁਧਾ ਆਏ ਜਾਵੈ। ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿ ਦੋਲ ਕਰਤੁ ਲਵੈ ਹੀ ਗਇਆ। ਤੁ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਿਨ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਕਟੇ ਅਤੇ ਗਤਿ ਨੂ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਪਾਸ ਰਹੇ। ਜਾ ਦਿਨ ਪੰਦਰ ਗੁਜ
 ਰੇ। ਥੇਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ॥ **ਸਾਖੀ ਤੋ ਰਚਲੀ** ॥ ਤਾਮ ਲਕ ਭਾਰੋ ਖਹੇ ਸੁਖ ਤੀ ਸਰੀ
 ਦੁਦਾਸੀ। ਉਸ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਕੀ ਤਾ ਆਹਾ। ਚਾਰ ਵਰ ਨਿਉ ਦੇ। ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੀ ਨਜਰ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ ਪਇਆ। ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂ ਆਖਿਆ ਤੁ ਪਾਨਿ ਉਦਾਹਈ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਨ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿ ਆ ਭਾਈ ਬਾਮਣਾ। ਅਰੋ ਆਖਿ ਓਸ ਮਲਕ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਕੀ ਤਾ ਹੋ ਸਭੇ
 ਨਗਰ ਦੇ ਨਿਉ ਦੇ ਹੋ ਨ ਤੁ ਭੀ ਆਵੈ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਪਾਧਾ ਅਸੀ ਫਕੀਰ ਆ
 ਹੋ। ਅਸੀ ਕਿ ਨਾ ਵਿਚ ਆਹੋ। ਤੁ ਬਾਮਣ ਕਹਿ ਆਤੁ ਅਰੋ ਹੀ ਕੁਗ ਹੀ ਆਖੀ ਦਾਹੋ। ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮ
 ਭੋਜ ਵਿਚ ਨਾ ਆਵੈ ਗਾ ਤਾ ਮਲਕ ਰੰਜ ਹੋਵੀ ਗਾ ਤੁ ਜਾਣਾ। ਜਾ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਹੋਇਆ ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਨਗਇਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਗੁਜਰਾਨ ਕੀ ਤੀ। ਤੁ ਬਾਮਣ ਮਲਕ ਪਾਸ ਚੁਗਲੀ ਖਾਧੀ। ਅਤੇ ਬ੍ਰ
 ਹਮਣ ਦੁਸਟੀ ਭੀ ਕਰਦਾ ਆਹਾ। ਬਾਮਣ ਮਲਕ ਨੂ ਕਹਿਆ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾਤੁ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋ

ਨਵਿਚਨਾਮਾਇਆ ਤਾਮਲਕਥਾਮਣਨੁਪੁਛਿਆਪਾਤਉਨਿਉਦਾਪਾਇਆਮਾਗਾ
 ਬਾਹਮਣਕਹਿਆਜੀਮੈਬਹੁਤਤਰੀਕੀਕੀਤੀਆਹੀਮਲਕਥਾਮਣਨਕਹਿਆਜਾਹੀ
 ਤੁਓਸਤਾਈਸਦਾਇਆਉ। ਬਾਮਣਗੁਈਲਾਲੇਦੇਪਰਗਇਆ। ਬਾਹਮਣਗੁਈਲਾਲੇਨੁ
 ਪੁਛਿਆਇਥੇਨਾਨਕਤਪਾਹੈ। ਗੁਈਲਾਲੇਆਖਿਆਮਾਹੋਜੀਅਸੇ। ਬਾਮਣਆਖਿਆ
 ਗੁਈਲਾਲੇਬਾਹਰਿਭੇਜਦੇਹ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਾਹਰਿਆਇਆ। ਆਇਕਰਆਖਿਓਸ
 ਕਿਉਪਾਧਾ। ਬਾਹਮਣਆਖਿਆਤੁਹਨੁਮਲਕਸਦਦਾਹੈ। ਤੁੰਮਲਕਪਾਸਚਲਾਤਾਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਕਹਿਆਪਾਧਾਮੇਰਾਮਲਕਨਾਲਾਕੇਆਕੰਮਹੈ। ਬਾਹਮਣਜਾਹਿਮਲਕਪਾਸਦੁਈਚ
 ਗਲੀਖਾਪੀ। ਦੇਖਹੁਮਲਕਜੀਹਿਕਤਾਖੜੀਦਾਪਤਹੈਅਤੇਸੁਦੇਦੇਪਰਜੁਠਕਰਦਾਹੈ। ਅਤੇ
 ਬ੍ਰਹਮਭੇਜਨੁਨਾਉਰਖਦਾਹੈ। ਤੁੰਜੇਤੁਸਾਡੇਸਦੇਆਵਦਨਾਹੀ। ਮਲਕਗੁਸੇਹੈਇਕੇਬਾਹ
 ਮਣਨੁਆਖਿਆਜਾਇਪਕੜਲਿਆਉ। ਬਾਹਮਣਜਾਇਤਾਬੀਆਕੀਤਾ। ਚਲਨਾਨਕਮਲ
 ਕਗੁਸੇਹੈਇਆਹੈ। ਤੁੰਚਲਤਪਾ। ਤੁੰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਚਲਿਆਗਇਆ। ਪਿਛੇਗੁਈਲਾਲੇਭੀ
 ਰਹਿਨਸਕਿਆਗੁਈਲਾਲੇਭੀਪਿਛੇਗਾਇਆ। ਅਗੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੁਬਾਮਣਲੈਗਇਆ। ਪੰ
 ਜੇਬਾਮਣਜਾਇਮਲਕਨੁਆਖਿਆਮਲਕਜੀਨਾਨਕਤਪਾਆਇਆਹੈ। ਮਲਕਕਹਿਆਪੰਜਾ
 ਅੰਦਰਲੈਆਉ। ਪੰਜਾਬਾਹਮਣਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੁਅੰਦਰਸਦਿਆ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਦਰਗ
 ਇਆ। ਅੰਦਰਜਾਇਕਰਿਆਖਿਆਕਿਉਮਲਕਮੈਨੁਕਿਉਸਦਿਆਹੈ। ਮਲਕਕਹਿਆਕਿਉ
 ਤਪਾਤੁੰਬ੍ਰਹਮਭੇਜਵਿਚਕਿਉਨਾਆਇਓ। ਤੁੰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਸੁਣਮਲਕ

ਅਸੀਫਕੀਰਾਮਾਹੇਜਿਥੈਗੁਜਰੀਤਿਥਾਉਹਛੀ॥ ਮਲਕਗੁਸੇਹੋਇਕੇਆਖਿਆਕਿਉਤਪ ੪੩
 ਨਾਉਰਖਾਵਣਾਅਤੇਬ੍ਰਹਮਭੋਜਨੁਨਾਉਰਖਣਾ॥ ਅਤੇਸੁਦਤਿਖਾਣਦੇਘਰਿਖਾਵਣਾ॥ ਤਾਂ
 ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਮਲਕਕੁਝਹੁਣਖਵਾਇ॥ ਮਲਕਆਖਿਆਅਵੇਪੰਜਾਜਾਏ
 ਇਸਤਪੇਨੁਹੁਣਖਵਾਇ॥ ਜਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਪਿਛੇਫਿਰਕੇਦੇਖੇਤੁਭਾਈਲਾਲੇਖੜਾਹੈ॥
 ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਲਾਲੇਤੁਰੀਦੁਕਲਿਆਉ॥ ਭਾਈਲਾਲੇਦਉੜਘਰਆਏ
 ਕਰਿਖੰਨੀਰੋਟੀਕੋਧੇਰੀਲੈਗਾਇਆ॥ ਉਧਰੇਪੰਜਾਬਾਮਣੁਲੁਚੀਆਕਚਉੜੀਆਲੈਆਇਅ॥
 ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਸਜੇਹਥਕੋਧੇਰੀਰੋਟੀਲੀਤੁਭਾਈਲਾਲੇਦੀ॥ ਅਤੇਖਬੇਹਥਲੁਚੀਕਚਉ
 ਝੀਲੀਤੁਭਾਗੇਦੀ॥ ਵੇਵੇਹਥਪੀੜੇਕੋਧੇਰੀਰੋਟੀਵਿਚੋਦੁਪਸਿਮੇ॥ ਅਤੇਲੁਚੀਕਚਉੜੀਵਿ
 ਚੋਲੋਹਸਿਮੇ॥ ਜਿਤਨੀਮਜਲਸਥੈਠੀਆਹੀਤਿਤੁਨੀਬਿਸਮਾਵਹੋਇਗਈ॥ ਤਾਗੁਰਨਾਨ
 ਜੀਕਹਿਆਮਲਕਆਦਮੀਆਵੇਲੋਹੁਦਾਬ੍ਰਹਮਭੋਜਕੀਤਾਹਈ॥ ਇਹੋਰੋਟੀਸੁਦਦੇਘਰਦੀ
 ਹਈ॥ ਬ੍ਰਹਮਭੋਜਭਾਈਲਾਲੇਦੇਘਰੋਹੋਦਾਹੈਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ॥ ਮਲਕਦਾਚਲੇਕੁਝਨਾਹੀਮਨਵਿ
 ਚਬਹੁਤੇਰਾਗੁਸਾਖਾਵੈ॥ ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹਗੁਰੂ॥ **ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥** ਅਤੇਖਾਂਪਠਾ
 ਏਅਗੇਮੁਸਾਹਿਬਆਹਾ॥ ਅਤੇਖਾਂਪਤਬਹੁਤਦੁਖੀਆਹਾ॥ ਦਾਰੁਬਹੁਤਕਰਿਰਹਿਆਅ॥ ਦਾ
 ਹਾ॥ ਅਤੇਮਲਕਭਾਗੋਨੁਆਖਣਲਗਾ॥ ਐਮਲਕਮੈਕਿਆਕੋਰੇਮੇਰਾਬੇਟਾਜੁਆਨਚੰਗਾ
 ਹੋਦਾਨਾਹੀ॥ ਮਲਕਭਾਗੋਖਾਂਨੁਕਹਿਆਖਾਂਜੀਕੋਈਕਾਮਲਫਕੀਰਪਕੜੇ॥ ਤੁਮਾਗਬੇਟ
 ਚੰਗਾਹੋਵੈ॥ ਤੁਖਾਂਪਠਾਣਕਹਿਆਮਲਕਮੈਕਿਆਜਾਣਤੁਹੋਜੋਕਾਮਲਕਉਣਹੈਅਰਕਾਂ

ਮਲਨਾਹੀ॥ ਮਲਕ ਕਹਿਆ ਖਾਂਜੀ ਤੁਮ ਫਕੀਰੋ ਸੁਭ ਨੇਕੋ ਪਕੜੋ ਕੋਈ ਨਿਕਲ ਰਹੇ ਗਾ॥ ਤੁਖਾਂ
 ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਫਕੀਰਾ ਕੋ ਪਕੜੋ ਫਕੀਰ ਲਗੇ ਪਕੜੀ ਵਨਾ॥ ਵਿਚੇ ਫਿਰਦਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਭੀ ਪਕ
 ਰੀਆ॥ ਖਬਰ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਤੁਖਾਣ ਨੂਹੇਈ॥ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਜਾਇ ਦੇਖੇ ਤੁਕਿਆ ਦੇਖੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਭੀ ਬਧਾਥੈ ਠਾਹੈ॥ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਦੇਖ ਕਰਿ ਥੈਰਾ ਗਵਿਚ ਆਇਆ॥ ਜਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ
 ਖੈਰਾ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਥੈਰਾ ਗਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਲਾਲੇ॥ ਭਾਈ ਲਾ
 ਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀਏ ਹੁਕਿਆ ਹੋਇਆ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਿਲੰਗਾਰਾ ਗਵਿਚ ਸਬਦ **ਕਾਰਿਆ**
 ਜੈਸੀ ਮੈਂ ਮਾਵੈ ਖਸਮ ਕੀ ਬਾਣੀ ਤੈਸਾ ਕਰੀ ਗਿਆ ਨਵੇਲਾ ਲੋ॥ ਪਾਪ ਕੀ ਜੰਦ ਲੈ ਕਾਬਲੇ ਧਾਇ
 ਆਜੇ ਰੀਮ ਗੈ ਦਾਨ ਵੇਲਾ ਲੋ॥ ਸੁਮਧਰ ਮਦੇ ਛਪਖਲੇ ਦੇ ਕੁੜ ਫਿਰੈ ਪਰਧਾਨ ਵੇਲਾ ਲੋ॥ ਕਾਜੀ
 ਆਬਾ ਮੁਣਾ ਦੀ ਗਲ ਬਕੀ ਅਗਦ ਪੜੈ ਸੈਤਾਨ ਵੇਲਾ ਲੋ॥ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਆਪੜਹਿ ਕਤੇਬਾ ਕਸ
 ਟ ਮੈਂ ਕਰਹਿ ਖੁਦਾਇ ਵੇਲਾ ਲੋ॥ ਜਾਤੁ ਸਨਾਤੀ ਹੋਰ ਹਿੰਦਵਾਣੀ ਆਇਹੁ ਭੀ ਲੇਖੇ ਲਾਇ ਵੇਲਾ ਲੋ
 ਖਨਕੇ ਸੋਹਿਲੰਗਾ ਵੀ ਮੈਨਾਨ ਕਰਤ ਕਾਰੁੰ ਗੁਪਾਇ ਵੇਲਾ ਲੋ॥ ਫਿਰ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ
 ਮੁੰਗਲਾ ਹੀ ਸੀ ਹੋਸੀ॥ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਕੀਤਾ ਰਾਗ ਤਿਲੰਗਾ ਵਿਚ॥ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਗੁ
 ਣ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਮਾਸ ਪੁਰੀ ਵਿਚ ਆਖ ਮਸੇਲਾ॥ ਜਿਨ ਭੀ ਪਾਈ ਰੰਗ ਰਵਾਈ ਥੈਰਾ ਵੇਖੈ ਵਖਾਇ ਕੇ
 ਲਾ॥ ਸਚਾ ਸੋਸਾਹਿਬ ਸਚਤ ਪਾਵਸੁ ਸਚੜਾ ਨਿਆਉ ਕਰੇ ਗੁਮ ਸੇਲਾ॥ ਕਾਂਇਆ ਕਪੜੁ ਟੁਕਟੁ
 ਕੋਹੇ ਸੀ ਹਿੰਦੁ ਸਤਾਨ ਸਮਾਲ ਸੀ ਬੋਲਾ॥ ਆਵਨਿ ਅਠਤ ਰੈ ਜਾਨ ਸਤਾਨ ਵੈ ਹੋਰ ਭੀ ਉਠ ਸੀ ਮਰ
 ਦ ਕਾਚੇਲਾ॥ ਸਚ ਕੀ ਬਾਣੀ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਸਚੁ ਸੁਣਾਇ ਸੀ ਜਚ ਕੀ ਵੇਲਾ॥ ੩॥ ਤੁਭਾਈ ਲਾਲੇ

ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੁਗਲ ਏਰੀ ਜੁਲਾਮੀ ਕਰੈਗਾ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਾਏ ਸਭ ੪੪
ਬੋਲਿਆ॥ ਖੁਰਾਸਾਨ ਖਸਮਾਨ ਕੀ ਆਹਿ ਦਸਤਾਨੁ ਰਾਇਆ॥ ਆਪੇ ਦੇਸ ਨ ਦੇਈ ਕਰਤ॥
 ਜਮ ਕਰਿ ਮੁਗਲ ਚੜ੍ਹਾਇਆ॥ ਏਤੀ ਮਾਰ ਪਈ ਕਰਲਾਣੇ ਤੇ ਕੀ ਦਰਦ ਨ ਆਇਆ॥ ੧॥ ਕਰਤਾ
 ਤੀ ਸਭ ਨਾ ਕਾਜੇਈ॥ ਜੇ ਸਕਤਾ ਸਕਤ ਕਉ ਮਾਰੇ ਤਾਮ ਨ ਹੋਸੁ ਨ ਹੋਈ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਕਤਾ ਸੀਹੁ
 ਮਾਰੇ ਪੈਵੇਗਾ ਖਸਮੇ ਸਾਪੁ ਰਸਾਈ॥ ਰਤ ਨ ਵਿਗਾੜ ਵਿਗੋਇ ਕੁਤੀ ਮਾਇਆ ਸਾਰ ਨ ਕਾਈ॥ ਆ
 ਪੇ ਜੋਨਾ ਵਿਛੋੜੇ ਆਪੇ ਵੇਖਤੇ ਰੀਵੁ ਰਿਆਈ॥ ੩॥ ਜੇ ਕੋਈ ਨਾਉ ਪਗਾਏ ਵਰਾ ਸਾਦ ਕਰੇ ਮਨ ਭਾਣੇ
 ਖਸਮੇ ਨਦਰੀ ਕੀ ਨਾ ਆਵੈ ਜੇਤੇ ਚੰਗੇ ਦਾਣੇ॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੀਵੇ ਤਾ ਕੇ ਛੁਪਾਏ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਵਖਾ
 ਏ॥ ੩॥ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਮਾਣੁ ਸਵਿਚ ਬਹਾਨਾ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਖਕਾਰੁ ਬੁਝੈ ਸੋਈ ਸ॥
 ਹਸੁ ਲਤ ਨਾ॥ ੪॥ ਬੋਲੁ ਹੁਕਾਈ ਜੀਵਾ ਹੁਗੁਰੂ॥ **ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥** ਆਗੇ ਬਾਲਾ ਸੰਸਾਰੁ ਲਵੈ
 ਹੀ ਗਇਆ ਸੀ॥ ਪਿਛੇ ਗਇਆ ਮਰਦਾਨਾ॥ ਆਗੇ ਬਾਲੇ ਨ ਕਾਲੁ ਵੇਦੀ ਪੁਛੁ ਦਾਸੀ॥ ਅਵੇ ਬਾ
 ਲਾਤੁ ਹਮੇਗਾ ਪੁਤੁ ਚੰਗਾ ਭੁਲਾ ਖਟ ਦਾ ਕਮਾਵਦਾ ਗਵਾਇਆ॥ ਬੋਲਿਆ ਖਿਆਮ ਹਤਾ ਕਾਲੁ ਤੂੰ
 ਤਾਪੀ ਜਵਾਈ ਨ ਜਾਇ ਪੁਛੁ ਮੈ ਨ ਕਛੁ ਨ ਆਖਾ॥ ਅਸਾ ਹੋਏ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪਿਛੇ ਗ
 ਵਾਈ ਹਈ॥ ਤਿਉ ਵੇ ਮਰਦਾਨਾ ਗਇਆ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਕਾਲੁ ਨ ਕਲਿਆਣ ਦਿਤਾ॥ ਕਾਲੁ ਆਖਿਆ
 ਦੇਹ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਨਕ ਦੀ ਆਖ ਬਰਾ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਮਹਤਾ ਜੀਤੁ ਸੀ ਗਿਣਤੀ ਕਾਈ ਨ ਕ
 ਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਤੇਰੇ ਘਰ ਕੋਈ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਅਕੈ ਗਾਮ ਕ੍ਰਿਸਨ ਅਵਤਾਰ ਲੀਤਾ ਹਈ॥ ਮਹਤਾ ਜੀਤੁ ਸੀ
 ਅਨੰਦ ਗਾਵਹੁ॥ ਕਾਲੁ ਆਖਿਆ ਸੁਣਦੇ ਹੋਲੇ ਕੋ ਨਾਨਕ ਮੇਰਾ ਨਵ ਰੂਪੀਆ॥ ਏਹੁ ਬਿਆ ਕਲ ਰੂਮ

ਨਾਇ

ਆਖਦਾ ਹੈ ਤੇ ਰੇ ਪਰਚੰਦ ਮਰਸੂਰ ਜਹੇ ਇਆ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜਜਮਾਨ ਤੈਨੂੰ ਏਹ
 ਖਬਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਾਰੀ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਦੀ ਖਬਰ ਹੈ। ਖਬਰ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੂੰ ਹੋਈ। ਜੇਮ
 ਰਦਾਨਾ ਨਾਨਕ ਪਾਸੋਂ ਆਇਆ ਹੈ। ਗਾਇਬ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਆਦਮੀ ਭੇਜ ਕਰ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਸਦਿ
 ਆ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਇਕਾਲੀ ਆਇਤਾ। ਗਾਇਆ ਆਖਿਆ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਦੀ ਆਖਬਰਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਸਉਗਾਇ ਜੀ ਨਾਨਕ ਦੀ ਆਖਬਰਾ। ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਪਾਤੁਸਾਹਾ ਦਾ ਪਾਤੁਸਾਹਾ। ਨਾਨਕ ਪੀਰ ਦਾ ਪੀਰ। ਨਾਨਕ ਜੀ ਫੁਕੀ ਗਏ ਸਿਰਫੁਕੀ ਗਏ। ਗਾ
 ਇਜੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਤੁਲਕੇ ਦੀ ਨਾਹੀ। ਨਾਨਕ ਦੇ ਉਪਰ ਹਿਕਮ ਦਾਇ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਖਦਾਏ
 ਵਰਾ ਮਰਾਤ ਬਾਇਤਾ ਹੈ। ਤਾਰਾਇਕ ਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਬਿਰਦ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੂੰ ਕਿਵੇਂ ਨਾਨ
 ਕ ਨੂੰ ਇਥੇ ਕੁਲੀ ਲਿਆਵੇ। ਉਸਦਾ ਦੀਦਾਰ ਕਰੀਏ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗਾਇਜੀ ਭੈਰਵ ਮੇਰੇ ਹਥ
 ਨਾਹੀ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਹਥਾਂ। ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਵਲੋਂ ਤੁਖਸੀਰ ਨਕਰ ਜਾਂ। ਗਾਇਆ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
 ਇਹ ਚੰਗਾ ਆਈ ਅਸਾਨਾ ਲਿਕਰ ਸੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਕ ਹੋਰ ਕੰਮ ਕਰੋਗਾ। ਗਾਇ
 ਆਖਿਆ ਆਖ ਜੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਾਲਾ ਸੰਧੂ ਮਿਲੇ। ਗਾਇਬ ਲੇਨੂੰ ਸਦਿ ਆ। ਸਗ
 ਆਖਣੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਮਰਦਾਨੇ ਨਾਲ ਜਾਇ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਅਸਾ ਤੇ ਨੀ ਲੈ ਆਇ। ਅਤੇ ਜੇਨਾ
 ਆਵੇ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤ ਆਜ ਜੀ ਕਰੀ। ਅਤੇ ਆਖਣਾ ਜੋਗਾਇ ਆਖਦਾ ਹੈ ਹਿਕਮਾਰੀ ਮੈਂ ਨੀ ਦੀ
 ਦਾਰ ਦੇ ਹਥ ਦਾਇ ਦੇਵਾਸਤੇ। ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਗਇਜੀ ਤੁਸੀਂ ਹਿਕਮਾਰੀ ਭੇਜ ਦੇਹੋ ਅਸੀਂ ਤੁ
 ਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਦਸਵਾਰੀ ਜਾਵੀ ਅੰਗੇ। ਗਾਇਕ ਹਿਅ ਭੁਲਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਖਦਾਏ ਤੇ ਗੁਲਾ ਕਰੇਗਾ
 ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਏਮ ਨਾ ਬਾਦ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਾਰਿਆਏ।

ਆਇਕਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਆਖਣ ਲਗੇਗਾ ਰੁਜੀ ਰੁਏ ਬਲਾਰ ਕੁਟੀ ੪੫
 ਤੁਸਾਰੇ ਦਰਸਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਚਾਹਿਰਖ ਦਾਹੇ। ਤੁਸੀਂ ਗਾਇਤਾਈ ਦਰਸਨ ਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
 ਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਗੇ ਕਾਲ੍ਹ ਪੈ ਦੁਖਣਾ ਪਉਂਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀਂ ਭੇਰ
 ਣਾਤਾ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਗਾਇਕ ਹਿ ਆਮੇਰੀ ਦੇ ਹਵਨੀ ਹੋਈ ਹੈ ਨਾਹੀ ਤੁਸੀਂ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਸਿਰ ਦੇ ਪਰਣੇ
 ਆਵਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਗਾਇਤਾ ਭਾਰ ਅਸਾਨੀ ਗਰਦਨ ਉਤੇ ਹੈ ਚਲੇ
 ਲਾਹਿਆ ਵੀਏ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਲਾ ਸੰਧੂ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਮਿਰਸੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇ। ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆ
 ਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਅਸੀਂ ਤੁਲਵੀਂ ਹੀ ਜਾ ਦੇ ਆਹੇ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਨਾਪੁ
 ਰਹੇ ਵਣ ਦੇ ਉ। ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਅਜ ਪੰਥੀ ਦੇ ਨੇ ਹੋਇ ਹੈ ਨੇ ਫੇਰ ਪੰਥ ਵਿਨ ਆਏ ਹੀਏ
 ਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਏਹ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਿ ਪਰੇ ਆਇ ਪਾਇਆ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ
 ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਤੁਸੀਂ ਪੇਵਾ ਗੁਰਾਇ ਕੁਝ ਖਰਾਪ ਆਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸੀਂ
 ਆਨਾ ਲੋਕੇ ਰਕੁਣ ਨਾਹੀ ਚਲਦਾ। ਉਥੇ ਹੁਣਿ ਦਾ ਲੀਤੀ। ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ। **ਸਾਖੀ**
ਰਚਲੀ। ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਤੇ ਚਲੇ ਦਸਵੇਂ ਦਿਨ ਆਇ ਤੁਲਵੀਂ
 ਵੇਰੇ। ਗਾਇਨ ਖਬਰ ਹੋਈ। ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਲੈ ਆਇ ਹੈਨ। ਕਾਲ੍ਹ ਅਤੇ ਲਾਲ੍ਹ
 ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਤੇ ਇਕਠੇ ਹੋਇ ਬੈਠੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੁਣਿ ਆਜੇ ਨਾਨਕ ਅਸਾ ਰੂਪੁ ਤੁਸੀਂ ਆਇ ਆਹੇ। ਪਰ
 ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੰਦ੍ਰਾਨ ਸੰਧੂ ਦੇ ਖੁਹ ਉਤੇ ਹੈ। ਚੰਦ੍ਰਾਨ ਬਾਲੇ ਦੇ ਪਿਉ ਦਾ ਨਾਉਂ ਸੀਏਹ ਤੇ ਇਕਠੇ ਹੋਏ ਕੇਰ
 ਏ। ਜਾਵੇ ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖਨਿ ਜੇ ਸਿਰ ਤੇ ਗਜ ਚਹੁ ਦਾ ਅੰਗ ਛਾਹੇ। ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਚਾਦਰ ਉਤੇ ਹੈ

੩

ਹੋਗਇਕਅੰਗੋਛਾਹਥਹੈਗਜਭੁਫਦਾਅਤੇਹਿਕਅੰਗੋਛਾਤੇਭੁਭੀਹੈ।ਕਾਲੁਦੇਖਕਰਿਕਉਤੀ
 ਲਹੋਇਗਇਆ।ਤਾਲਾਲੁਸਿਅੰਛਾਸੀ।ਪਰਕਾਲੁਥੋਛੇਟਾਸੀ।ਲਾਲੁਅੰਥਿਆਭਾਈਕਾ
 ਲੁਅਸੀਸਿਓਗਮਵੇਦੀਦੇਪੁਤਦੇਵੇਅਹੇਅਤੇਹਿਕਸੇਥਨਾਰਸੀਦੇਪੈਣੇਅਹੇਤੇਰੀਅਤੇਮੇਰੀ
 ਸੰਗਮਾਹਿਕੋਹੈ।ਤੁੰਇਸਤਾਈਗਇਪਾਸਲੈਚਲਾਕਾਲੁਪਕਰਰਹਿਆ।ਲਾਲੁਅੰਥਿਆਪੁ
 ਤਨਾਨਕਮੈਤੇਗਚਾਚਾਹਾਂ।ਅਤੇਤੁੰਦਿਚਅਤੇਮੈਦਿਚਫਰਕਵਰਿਆਦੋਥੋਨਾਈਹੈ।ਕੁਲਾਤੁ
 ਕਾਲੁਦਲੇਨਦੇਖਕੁਭੀਬੀਬੀਵਲੇਅਤੇਮੇਰੇਵਲੇਦੇਖਾ।ਪਿਉਅਤੇਚਾਚੇਦਿਚਫਰਕਕੁਣਨਾਹੀ।
 ਤੁੰਪਰਿਚਲਾ।ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਜੀਅਸਾਪਾਹਿਇਕੋਮਾਇਆਹੈਅਤੇਬਹੁਤੇਪਰ
 ਛੋਰੁਹੈਨਾ।ਤੁਅੰਮਾਬੀਬੀਪੈਗਤੇਦੁਹਿਪਈ।ਤੁਲਾਲੁਅੰਥਿਆਪੁਤਨਾਨਕਤੁਸਾਧਹੈਅਤੇ
 ਸਾਧਾਨੰਦਇਆਹੀਲੋਨੀਦੀਹੈ।ਕੁਲਾਤੇਰੀਮਾਉਹੈਅਤੇਮੈਤੇਗਚਾਚਾਹਾਂਅਤੇਭਾਈਕਾਲੁ
 ਪਿਤਾਹੈਦੇਖਮੇਗਾਭਿਰਾਉਸਰੀਕਹੈ।ਮੈਇਸਅਗੇਹੁਤਨਾਹਿਕਫਸਕਦਾ।ਕਿਉਜੇਮੈਥੋਵ
 ਰਾਹੈਅਤੇਤੇਗਤਾਪਿਤਾਹੈ।ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਗਗਰਾਮਕਲੀਵਿਚਸੁਬਦੁਬੋਲਿਆ।**॥੧॥**
 ਹਮਾਰੀਮਾਤਾਕਹੀਏਸੰਤੋਖਹਮਾਰਾਪਿਤਾ।ਸਾਤਿਹਮਾਰਾਚਾਚਾਕਹੀਐਜਿਨਸੰਗਮਨਆਜਿ
 ਤਾ॥੧॥ਸੁਣਲਾਲੁਗੁਣਐਸਾ।ਸੁਗਲੇਲੇਕਬੰਧਨਕੇਬਾਪੇਸੇਗੁਣਕਹੀਐਕੈਸਾ॥੧॥ਰਹਾਉ
 ਭਾਉਭਾਈਸੰਗੰਗਮਾਰੇਪ੍ਰੇਮਪੁਤਸੋਸਾਚਾ।ਧੀਹਮਾਰੀਧੀਰਜਬਨੀਐਸੋਸੰਗਹਮਰਾਚਾ॥
 ੩॥ਸੀਤੁਹਮਾਰੇਸੰਗਸਹੇਲੀਮਾਤਿਹਮਾਰੀਚੇਲੀ।ਏਹੁਕਟੇਬਹਮਾਰਾਕਹੀਐਸਾਸਿਸਾਸਿਸ
 ਗਥੇਲੀ॥੩॥ਏਕੰਕਾਰਹਮਾਰਾਖਾਂਵਦਾਜਿਨਹਮਥਨਤਬਨਾਏ।ਉਸਕਉਤਿਆਗਅਵਰਕਤ

ਲਾਗੇ ਨਾਨਕ ਸੇ ਦੁਖ ਪਾਇ ॥ ੪ ॥ ਤਾ ਫਿਰ ਲਾਲ ਕਹਿਆ ਕੁਈ ਕਾਲੁ ਏਹ ਨਾਨਕ ਅਸਾਥੇ ਰਹਿਅ ॥ ੪੬ ॥
 ਹੀ ॥ ਪਗਈ ਸਤਾਈ ਹਿ ਕਵਾਰੀ ਗਾਇ ਪਾਸ ਲੈ ਚਲੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗਾਥਾ ਮਾਨ ਭੀ ਨਾਰਹੇ ਕੁਲਾਪੁਤ
 ਗਾਇ ਪਾਸ ਤਾ ਚਲਾ ॥ ਕੁਲਾ ਜੀ ਕੁਲੇ ਲੈ ਚਲੇ ਗਾਇ ਪਾਸ ॥ ਅਗੇ ਗਾਇ ਮੰਜੀ ਉਤੇ ਬੈਠਾ ਆਗਾ ॥
 ਪਰ ਦੇਹ ਵਰ੍ਹਿਆ ਹੀ ॥ ਜਿਉ ਗਾਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂਰੁ ਠਾਤਿ ਉਠਿ ਠਣੁ ਲਗਾ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਜਾਦੇ ਮੰਜੀ ਉਤੇ ਬੈਠੀ ਮਿਆ ਅਤੇ ਗਾਇ ਦੋ ਪੈਰਾਤੇ ਹਥ ਰੱਖੇ ॥ ਤਾ ਗਾਇ ਕਹਿਆ ਤਪਾਵਤੁ ਜੁਲਮ ਕੀਤੋ
 ਮੈ ਤੇਰੇ ਪੈਰ ਪੁਜਣੇ ਦੇਵਾਸਤੇ ਸਦਾਇਆ ਸੇਤ ਉਮੈ ਨੁਮਾਰਿਆ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਗਾਇ
 ਜੀਤੁ ਸੀ ਵੇਰੇ ਹੋ ਅਸੀਤੁ ਸਾਰੇ ਨ ਫਰਹਾਂ ॥ ਫੇਰ ਗਾਇ ਕਹਿਆ ਤਪਾਤੁ ਮੈ ਨੁਬਖਸਾ ਅਤੇ ਕਰਤਾਰ ਬੇ
 ਰੀ ਬਖਸਾਇ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਗਾਇ ਜੀਤੁ ਸੀ ਪੁਰ ਦੇ ਬਖਸੈ ਹੋਇ ਹੋ ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਗਾਇ ਕ
 ਹਿਆ ਤਪਾ ਮੈ ਉਤੇ ਕੁਝ ਆਪਣੀ ਵਲੋ ਤੀਰੀ ਮਿਹਰ ਵਾਨਗੀ ਕਹਿ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਗਾਇ ਜੀ ਜਿਥੇ ਅਸੀ ਤਿਥੇ ਤੁਸੀ ॥ ਤਾ ਗਾਇ ਕਹਿਆ ਤਪਾ ਮੇਰੀ ਪੁਰੀ ਤਪਾਵੈ ਜਾਤੁ ਪੈਰ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇਰ
 ਖੇ ॥ ਗਾਇ ਬਹੁਤ ਅਰਪੀ ਨ ਹੋਇਆ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੰਜੀ ਉਤੇ ਬੈਠਾ ॥ ਤਾ ਗਾਇ ਪੈਰਾਤੇ ਸਿਰ
 ਰਖਿਆ ॥ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਬਿਗਸਿਆ ॥ ਫੇਰ ਗਾਇ ਕਹਿਆ ਵੇਰੇ ਮੇਰਾ ਸੁਧੇ ਬਾਮਣ ਨੁ ਸਦਾ ਲਿਆਉ
 ਉਮੇਰਾ ਸੁਧੇ ਬਾਮਣ ਨੁ ਸਦਿ ਲਿਆਇਆ ॥ ਸੁਧੇ ਆਇ ਅਸੀ ਰਵਾ ਦਾਇਤਾ ॥ ਆਖਿ ਓਸ ਗਾਇ ਜੀ
 ਸੁਖੀ ਰਹੋ ॥ ਗਾਇ ਕਹਿਆ ਸੁਧਾ ਆਪਣੇ ਪਰ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਲਿਆਉ ॥ ਅਤੇ ਇਥੇ ਰਸੇਈ ਕਹਿਆ ਤੇਤ ਪੇ
 ਨੀ ਮੇਰੇ ਹਜ਼ੂਰ ਜਿਵਾਇ ॥ ਅਤੇ ਤਪਾ ਜੀ ਰਸੇਈ ਕਿਆ ਜੇਵੇ ਹੋ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਗਾਇ ਜੀ
 ਜੇ ਕਛੁ ਕਰਤਾਰ ਭੇਜਦਾ ਹੋ ਸੇਈ ਜੇਵੇ ਆਹੋ ॥ ਤਾ ਗਾਇ ਕਹਿਆ ਤਪਾ ਮੈ ਹੋਰ ਸਵਾਸਤੇ ਪਾਛਿਆ ਹੈ

ਜੇਆਖੇਅਤੇਖਾਵੇਤਾਬਕਰਾਸਵਾਰੀਐ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਗਾਇਜੀਉਥੇਫਰਮਾਇਸ
ਦੀਜਾਇਨਾਹੀ। ਜੇਕੁਝਆਪਣੀਖਸੀਭੇਜੇਸੋਈਅਸਾਨਹਛਾਏ। ਤਾਗਾਇਕਹਿਆਵੇਉਮੇ
ਦਾਬਕਰਾਝਬਸਉਗਉਤੁਰਤੁਹੈ। ਸੰਧਾਬਅਣਭੰਬੇਲੈਅਜੇਇਆ। ਗਾਇਕਹਿਆਭਲਾਸੁਧ
ਪਹਿਲੇਕੁਝਮਿਠਾਕਰਿਲੈ। ਅਤੇਪਿਛੋਸਲੇਣਾਖਾਸਨ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਗਗਮਾਰੂਵਿ
ਚਸਬਦ **ਬੋਲਿਆ**। ਮਿਠਾਮਰਮਸਲੇਣਾਸੰਜਮਖਟਾਖਗਾਧਿਆਨਾਐਸਾਭੇਜਨਜੇਨਰਮ
ਚਵੈਸੋਮਾਣਸਪਰਧਾਨ। ੧॥ ਗਾਇਜੀਭੇਜਨਐਸਾਕਰੀਐ। ਅਉਰਸਗਲਪਰਹਰੀਐ।
੧॥ ਰਹਾਉ। ਮੇਵਾਮਗਨਲਗਾਸਚੇਤੀਜਿਸਖਾਧੇਰਿਪਤਾਵੈ। ਸਤਿਗੁਰਬਿਰਛਫਲਿਆਸ
ਣਗਲੀਸੋਫਲਚੁਣਚੁਣਖਾਵੈ। ੨॥ ਅਮ੍ਰਿਤਫਲਰਸਨਾਮਧਣੀਕਾਸੋਪੀਵੈਜਿਸਦੇਵੈ। ਸਫ
ਲਿਓਦਰਸਨਅਕਾਲਮੂਰਤਿਹੈਤੁਕੇਰਿਦੇਸਮੇਵੈ। ੩॥ ਕਹੁਨਾਨਕਸੋਖਗਾਸੁਆਦੀਦੇਕੰਕਾ
ਰਗੁਲੀਆ। ਅਉਰਸੁਆਦਸਭਫੀਕੇਲਾਰੇਜਬਸਚਨਾਮਮੁਖਦੀਆ। ੪॥ ਤਾਫਿਰਰ
ਇਕਾਲੁਨੁਪੁਛਿਆਕਿਉਕਾਲੁਕਿਉ। ਤਾਲਾਲੁਕਾਲੁਨੁਆਖਿਆਭਾਈਤੇਰਾਕੀਮਨਾਹੀਬੋਲ
ਣਾ। ਤੁੰਅੰਮਾਬੀਬੀਪ੍ਰੰਡਕਢੀਗਾਇਦੇਪੈਰਤੇਫਹਿਪਏ। ਅਜੀਗਾਇਜੀਅਸਾਨੀਹੋਰਜਾ
ਇਗਾਕੋਈਨਾਹੀਗਾਇਜੀਜਿਉਜਾਣੇਤਿਉਨਾਨਕਨੁਅਪਣੇਪਾਸਹੀਰਖੇ। ਗਾਇਕਹਿਆ
ਤਪਾਮਾਉਤੇਰੀਬਹੁਤਬਿਲਲਾਟਕਰਦੀਹੈ। ਅਤੇਅਸੰਤੰਨੁਆਖਨਾਹੀਸਕਦੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾ
ਨਕਜੀਕਹਿਆਗਾਇਜੀਤੁਸੀਨਿਸੰਗਾਐਜੇਕੁਛਆਖਣਾਹੋਵੈ। ਤਾਗਾਇਕਹਿਆਤਪਾ
ਜੀਇਥੇਰਹੋ। ਅਤੇਖੇਤੀਕਰੇਤੁਸਾਡੇਆਗੇਕਾਮੇਲਾਇਦੇਵੇਆਹੋ। ਅਤੇਨਾਹਲਾਨਾਪਤਾ।

ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਗ ਸੋਰਠ ਵਿਚ ਸਬਦ **ਬੋਲਿਆ** ॥ ਮਨਹਾਲੀ ਕਿਰਸਾਣੀ ਕਰਣੀ ਸਰਮ ੪੭
 ਪਾਣੀ ਤਨਖੇਤਾ ॥ ਨਾਮ ਬੀਜ ਸੰਤੋਖ ਸੁਹਾਗਾਰ ਖਗਰੀ ਬੀਵੇ ਸਾ ॥ ਕੁਓ ਕੁਗਤ ਕਰਿ ਜੀ ਮਸੀ
 ਸੇਘਰਿ ਭਾਗ ਠਵੇਖਾ ॥ ੧ ॥ ਭੋਲਿਆ ਮਾਇਆ ਸਾਥ ਨਹੋਇ ॥ ਇਨ ਮਾਇਆ ਜਗ ਮੋਹਿਆ
 ਵਿਰਲਾ ਬੁਝੈ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਲਾਲ ਕਹਿਆ ਅਜੀਜੇ ਹਟਿਆ ਖੇਤਾ ਹਟਹੀ ਬੋਹੇ ॥ ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਉੜੀਆਖੀ ॥ ਹੁਣ ਹਟਿ ਕਰਿਆ ਰਜਾ ਸਚ ਨਾਮ ਕਰਵਥਾ ॥ ਸੁਰਤਿ ਸੁਬਦ ਕਰ
 ਭਾਂਡ ਸਾਲਤਿ ਸਾਵਿਚਤਿ ਸੰਨੇਰਖਾ ॥ ਸੰਤਾ ਸੇਤੀ ਵਣਜ ਕਰ ਲੈ ਲਾਹ ਮਨਹ ਸਾ ॥ ੨ ॥ ਤਾਫੇਰ ਲਾਲ
 ਗਾਇ ਬੋਅਖਵਾਇਆ ਜੀ ਇਸ ਦਾ ਮਨ ਫਿਰਨੇ ਤੇ ਹੋਤਾ ਘੋੜਿਆ ਦੀ ਸੁਭਿਦਾ ਗਰੀ ਕਰੇ ॥ ਤਾਂ
 ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਉੜੀਆਖੀ ॥ ਸੁਣ ਸਾਸਤ ਸੁਭਿਦਾ ਗਰੀ ਸਤਿਘੋੜੇ ਲੈ ਚਲਾ ॥ ਖਰਚ
 ਬਨ ਚੀਰੀਆਈਆ ਮਤ ਮਨ ਜਾਣੇ ਕਲਾ ॥ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਦੇਸ ਜਾਇਤਾ ਸੁਖ ਲਹੇ ਮਹਲਾ ॥ ੩ ॥
 ਤਾਕਾਲਾ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਚਾਕਰੀ ਕਰੇ ॥ ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੋਗ ਦੀ ਪਉੜੀਆ
 ਖੀ ॥ ਲਾਇ ਚਿਤ ਕਰਿ ਚਾਕਰੀ ਮਨ ਨਾਮ ਕਰਿ ਕੇਮਾ ॥ ਬਨ ਬੁਦੀਆ ਕਰਿ ਧਾਵਣੀ ਤਾਕੇ ॥
 ਖੇਪੀ ਨਾਨਕ ਦੇਖੈ ਨਦਰ ਕਰਿ ਚੜ੍ਹੇ ਚਵਗਣਵੀਨਾ ॥ ੪ ॥ ਤਾਫੇਰ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰ ਆਖਿਆ
 ਜੀ ਤਪਾ ਅਸਾਨ ਕੁਝ ਫਰਮਾਇਸ ਕਰਮ ਸੀ ਕੁਝ ਲਪਟੀਐ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਗ ਸ
 ਰੋਗ ਵਿਚ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ ॥ ਹੀਕ ਫਰਮਾਇਸਾ ਆਖੀਐ ਜੇ ਮਨੇ ਸਾਈ ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਜੋਰ ਨਚ
 ਲਈ ਕਰਿ ਜੋਰ ਪਿਦਾਈ ॥ ੧ ॥ ਐਸਾ ਸਾਹਿਬ ਗਾਇ ਜੀ ਕਿਸੇ ਦੁਸ ਨ ਆਵੈ ॥ ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਮਾ
 ਵਣੀ ਜੋ ਉਸੇ ਭਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਕਮ ਨ ਚਲਈ ਕੋਈ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ॥ ਸੇਖ ਮਸਾਇ

ਕਸਿਧਸਾਧਸੁਕੁਲਿਖੀਏਲੇਖੇ॥੩॥ਦਸਅਵਤਾਰੀਆਇਆਜਗਹੁਕਮਚਲਾਇਆ॥
 ਅਤਿਕਾਲਧਰਤੀਪਏਕਿਛਹਾਥਨਾਆਇਆ॥੩॥ਬਰੇਬਰੇਮਹਾਬਲੀਜੇਧੇਅਰਸੁ
 ਰੇ॥ਕਹੁਨਾਨਕਸੁਭਦੇਖੀਆਸੁਭਧਰਤੀਪੂਰੇ॥੪॥ਤਾਫਿਰਗਾਇਕਹਿਆਤਪਾਜੀਤੁ
 ਸੀਲੰਗਰਚਲਾਵੇ॥ਤ੍ਰੈਖੁਹਤੁਸਾਰੇਤੁਲਕਕਰਦੇਨੇਹਾ॥ਨਾਹਾਲਾਨਾਪਤਾ॥ਤੁਸੀਫਕੀ
 ਰਾਨਬੈਰੇਖਵਾਵੇ॥ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਗਾਗਾਸਾਵਿਚਸੁਖਦ **ਬੋਲਿਆ॥** ਲੰਗਰ
 ਏਕੁਖਦਾਕਾਦੁਜਾਸੰਗਰਨਾਹੀ॥ਦੁਸਰੇਲੰਗਰਨਾਚਲੈਬਿਰਜਗਤਨਰਗਈ॥੧॥
 ਗਾਇਬੁਲਾਰਸੁਣਥੇਨਤੀਯਹਿਅਰਜਹਮਾਰੀ॥ਖਾਲਕਸਚਾਏਕਹੈਜਿਨਖਲਕਸਦ
 ਰੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਦਾਤਾਆਪਰਹੀਮਹੈਸੁਭਖਲਕਸੁਭਲੋ॥ਦੇਵਨਕੋਆਪੇਪਸੀਸਹ
 ਲਿਆਪ੍ਰਤਪਲੋ॥੩॥ਜੀਉਪਾਨਤਨਪੰਨਦੀਏਦੀਨੇਰਸੁਭੇਗਾ॥ਆਪੇਕਛੁਨਹੋਵਈਪ੍ਰ
 ਭੁਕੀਏਸੁਜੇਗਾ॥੩॥ਸੁਭਨਾਕੇਸਿਰਏਕਸਿਧਸਾਧਧੀਚਾਰੇ॥ਨਾਨਕਮੰਗਤੁਸੁਭਕੇ
 ਇਕਦਾਤਾਸਿਰਜਨਹਾਰੇ॥੪॥ ਸੰਮਤ ੧੫੫੩॥ ਅਤੀਪੋਹਵਦੀਦੀ॥ ਬੋਲਹੁਭੁ
 ਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ॥**ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥** ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਤਲਵੰਡੀਓਚਲਣਲਗਾ॥ਤ
 ਗਾਇਬੁਲਾਰਨੁਖਬਰਹੋਈਜੇਨਾਨਕਤਪਾਫਿਰਚਲਿਆਹੈ॥ਕਾਲੁਲਾਲੁਜਾਇਗਾਇ
 ਪਾਸਰੁਨੇ॥ਤਾਗਾਇਉਮੇਦੇਨੁਕੇਜਿਆਤਪੇਨੁਸਾਦਿਲਿਆਉ॥ਉਮੈਦਾਰਾਇਦਾਨਫਰ
 ਸਦਿਲਿਆਇਆ॥ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਆਇਗਾਇਨੁਦਆਇਆਖੀ॥ਗਾਇਕਹਿਆਤ
 ਪਾਜੀਮੈਨੁਗੁਸਤਾਕੀਮਾਫਕਰਨੀ॥ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਗਾਇਜੀਤੁਸੀਦਰਗ

ਰੇਆਫਹੋ। ਰਾਇ ਕਾਹਿ ਆਤੁ ਪਾਜੀ ਤੁਸੀ ਕਰੇ ਕੁਝ ਨਾਹੀ ਤੁਸੀ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੁ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ੪੮
ਜੀ ਕਹਿ ਆਗਾਇ ਜੀ ਅਸਾ ਰੇ ਹਥ ਨਾਹੀ ਜੇ ਅਸੀ ਇਥੇ ਰਹੀਏ। ਜਿਥੇ ਰਖੇ ਗਾਤਿ ਬਾਓ ਰਹੀਏ
ਗੇ। ਰਾਇ ਬਹੁਤ ਜਤਨ ਕੀਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੋਇ ਆਖ ਲਾਸਾ। ਤੁਰਾਇ ਰਿਠਾ ਜੇ ਰਹਿੰਦਾ ਤਨ
ਹੀ। ਤੁਰਾਇ ਇਹੁ ਆਖਿ ਆਤੁ ਪਾਜੀ ਕਾਈ ਫੁਰਮਾਇ ਸਕਰੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜੀ
ਫੁਰਮਾਇ ਸਾਸਾ ਰੀ। ਹਿਕੋ ਝਲਣ ਵਾਲਾ ਹੋ। ਚੁਣਤੁ ਸੀ ਅਸਾ ਨਰ ਜਾਇ ਦੇਵਹੁ। ਤੁਰਾਇ ਬੋਲਿ
ਆਰਜਾਇ ਤੁਸਾ ਰੀ ਲੋੜੀ ਦੀ ਹੋ। ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਹਰਿ ਪਛਲੇ ਪਹਰਿ ਨਾ ਵਣਗਾਇਆ
ਸੀ। ਰੇਖੇਤਾ ਖਰਚ ਲਦਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਮੁਹਵਚਨ ਹੋ ਜੇ ਇਥੇ ਟੋਕਾ ਵਿਆ
ਭੀ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਇਹ ਗਲ ਰਾਇ ਸੁਣੀ ਰਾਇ ਖਬਰ ਦਾਰ ਆਹਾ। ਰਾਇ ਆਖਿ ਆਤੁ ਪੇਦੇ
ਮੁਹਟੇ ਭਾਨਿ ਕਾਲਿਆ ਹੋ। ਇਥੇ ਟੋਕਾ ਪੁਟੇ ਪਰਤ ਪੇਦੇ ਨਾ ਵਦਾ। ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਭੁ
ਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਤੇ ਭਾਈ ਲਾਲ ਦੇ ਪਰਿਵਤ ਆਏ। ਭਾਈ ਲਾਲ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈ
ਨਿਗਲ ਹੋਇਆ। ਤੁਸਾ ਮੈ ਨਵਰਸ ਨ ਦਿਤਾ। ਪੰਜ ਦਿਨ ਰਹੇ ਫਿਰ ਵਿਦਾ ਲੀਤੀ। ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ
ਜੀ ਵਾਹੁਗੁਰੂ। **ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।** ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਲੀ ਮੀ ਉਦਾਸੀ ਲੀਤੀ। ਧਰਤੀ ਬੀਗਲੇ
ਫਾਕੇ ਗਏ। ਉਥੇ ਇਕ ਦਿਨ ਦੇ ਇਕ ਦਿਨ ਤੇ ਦਿਨ ਕੁਝ ਨਾ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਉਣ ਅ
ਹਾਠੀ ਹੋਇ ਰਹਿਆ। ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈ ਕੁਖਾ ਮਰਦਾਹਾ। ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਦਿਲਾਜ ਕਰਾ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਏਹੁ ਮਰਦਾਹੋ। ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਕਿ ਉਮਰਦਾਨਾ। ਮਰਦਾਨੇ
ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈ ਕੁਖਾਹਾ। ਮੈਨੂੰ ਕੁਖਾ ਏਗਈ ਕਲੇਜੇ ਨੂੰ। ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਮ

ਰਦਾਨਾਇਨਾਬਾਇਆਨਾ ਲਖਖਰੀਆਹੈ ਨਜਿਤਨੀ ਖਾਇਸੀਘੋਤਿਤਨੀਆਖਾਇ। ਮਰਦਾ
 ਨੇਆਖਿਆਜੀਮੈਨਜੇਅਕਖਵਾਦਾਹੈਸੋਤੂੰਮੈਨੁਮਸਕਰੀਆਕਰਦਾਹੈ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀ
 ਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਤੈਨੁਮਸਕਰੀਆਨਾਹੀਕਰਦਾ। ਤੂੰਜਿਤਨੀਆਖਾਇਸਕੈਤਿਤਨੀਅ
 ਖਾਇ। ਅਤੇਹੋਰਪਲੇਨਧੰਨੈ। ਮਰਦਾਨਾਲਗਾਤੇੜਤੇੜਖਾਵਣਾ। ਜਿਉਜਿਉਖਾਵੈਤਿਉਤਿਉ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤਦਾਸੁਆਦਆਵੈ। ਛੇੜਸਕੈਨਾਹੀਕਿਤਨੀਆਕੁਖਾਵੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਦਾਸੁਆਦਜੇਲ
 ਤੀ ਗੋਸਤੋੜਕਰਗੰਢਧੰਨਿਲੀਅਸਾ। ਅਗਲੇਦਿਨਭੁਖਲਗੀਅਸਚੁਪਾਤਿਆਕਦਿਕੇਲਗ
 ਖਾਵਣਾ। ਜਿਉਖਾਪੀਆਇਕਘੜੀਨਗੁਜਰੀਜੇਲਗਾਹਥਪੈਰਮਾਰਨਾ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀ
 ਹਸਿਆ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਮੈਮਰਦਾਹਾਂਤੇਤੂੰਹਸਨਾਹੈ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮ
 ਰਦਾਨਾਮੈਤੈਨੁਆਖਿਆਸੀਪਲੇਨਾਲੈਤਉਕਿਉਲੀਤੀਆ। ਅਤੇਤਉਕਿਉਖਾਪੀਆਮੈਤੈ
 ਤੈਨੁਮੈਨੇਕੀਤਾਮਾਹਾ। ਖਾਂਦਾਭੀਆਹੈਤਾਮੈਨੁਪੁਛਕਰਿਖਵੇਆਹਾ। ਉਥੇਬੁਟਾਅਕਦਾਅ
 ਹਾ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਆਪਣੇਹਥੋਤੇੜਕਰਖਖੜੀਆਮਰਦਾਨੇਨੁਖਵਾਈਆ। ਮਰਦਾਨਾਖਾ
 ਵਣਨਾਲਉਠਥੈਠਾ। ਅਗੈਅੰਨਕਾਉਰਦੇਸਜਾਇਪਏ। ਉਥੇਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਏਹਸਹ
 ਰਤਾਹਛੁਹੈਕੁਝਾਇਥੇਮੈਖਾਇਆਵਾ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਇਤੁਸਹਰਨਾ
 ਵੜਾ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਜਿਥੇਵਸਦੀਆਵਦੀਹੈਉਥੇਆਖਦਾਹੈਜਾਹਿਨਾਹੀ। ਉਜਾਨਿਉ
 ਜਾਨਵਿਚਲੀਤੇਫਿਰਦਾਹੈ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਜਾਹਿਭਾਈਮਰਦਾਨਿਆਤੇਹੀਖ
 ਸੀਤੂੰਜਾਣਾ। ਥੈਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹਗੁਰੂ। ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥

ਮਰਦਾਨਾ ਜਾਇਦਾਸ ਦੀ ਵਿਚਵਨੀਆ ਅਗੇ ਚਾਰ ਰੰਨਾ ਖੜੀਆ ਆਪਣੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਹਸਦੀਆ ੪੯
ਆਹੀਆ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਜੋ ਰਿਠੇ ਨੇ ਲਗੀਆ ਵੰਡੀਆ ਪਾਵਨਾ। ਓਹ ਆਖੇ ਮੈਂ ਲੈਂਦੀਆ ਓਹ ਆਖੇ
ਮੈਂ ਲੈਂਦੀਆ। ਓਹ ਰੰਨ ਪਾਗਾ ਗਲ ਵਿਚ ਪਾਇ ਗਈ। ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਛਤਾ ਕਰਿਧ ਗਾਇਆ। ਓਹ
ਪਹਿਰਿ ਗੁਜਰ ਗਾਇਆ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾ ਆਇਆ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿਆ। ਤੁਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪੁ
ਛਿਆ ਜੀ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾ ਆਇਆ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ
ਲੈ ਆਵੀਏ। ਤੁਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਥੇ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਛਤਾ ਹੋਇਆ ਬਧਾ ਹੈ। ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ
ਨੇ ਕਰੋ ਅਤੇ ਓਹ ਰਹੇ ਨਹੀਂ। ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚਲਾ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਦੇ ਵੇਚ ਲੇ
ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਲੈਨਾ ਅਗੇ ਦੇਖਨ ਤੁਹਾ ਮਰਦਾਨਾ ਛਤਾ ਹੋਇਆ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਅਗੇ ਜੋ ਰੰਨਾ ਖੜੀਆ ਆਹੀ
ਆਸੋ ਚਮਕ ਆਈਆ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਖ ਕੋ। ਓਹ ਪਾਗਾ ਬਾਲੇ ਦੇ ਗਲ ਪਤਿਆ। ਜਿਸ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਦੇ
ਗਲ ਪਾਇਆ ਸੋ ਛਤੀ ਹੋਇ ਗਈ। ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਗਲ ਪਤਿਆ ਸੋ ਕੁਤੀ ਹੋਇ ਗਈ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਰਿਠੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ। ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਰਿਠੇ ਗੁਰੂ ਜੀ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਨਹਿ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਗਲੇ ਪਾਗਾ ਤੇੜਾ। ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਜਾਵੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਗ
ਲੇ ਪਾਗਾ ਤੇੜਿਆ। ਮਰਦਾਨਾ ਆਵੀ ਹੋਇਆ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਉਂ
ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲ ਜੀ। ਭੁਲੀਆ ਬਲਾਈ ਆਵਿ ਚਲੀ ਤੇ ਫਿਰਤਾ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ
ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਏ ਫਾਥੇ ਨਾ। ਅਸਾ ਤੇ ਤੂੰ ਮਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਓਹ ਨਾਵੇ ਗਰਨਾ ਦੇਖ

ਸਮਾਏ। ਦੇਖਨਤਾਛੁੜੀਤੇਕੁਤੀਹੋਈਆਹੈਨਾ। ਤਾਉਨਾਦੇਖਸਮਾਠਿਠਾਜੋਇਹਕੋਈਕਲਾਵਾਨ
 ਹੋਨੀ। ਓਹਦੇਹਾਦੇਪੈਰਤੇਫਰਿਪਏ। ਕੁਈਬਾਲੇਆਖਿਆਭਾਈਉਥੇਹੀਰਿਗੋ। ਓਹਦੇਵੇਸਿਖਹੋ
 ਉਤੁਨਾਦੁਹਾਦੇਪਿਛੇਸੰਗਤਿਹੋਈ॥ ੩੦॥ ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹਗੁਰੂ॥ **ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥** ਆ
 ਗੇਸੀਪਲਾਈਪਦਾਸਹਰਿਗਜੇਸਿਉਨਾਭੁਦੀਨਗਰੀਰੇਦੁਮਹੀਨੇਵਿਚਗਏ। ਉਥੇਦਾਰਾਜਸਿ
 ਉਨਾਭੁਆਹਾ। ਕੇਹਾਆਹਜੇਕੋਈਪੁਤਮੰਗਦਾਤਾਪੁਤਦੇਦਾ। ਜੇਕੋਈਮੀਹਮੰਗਦਾਤਾਮੀਹਦੇ
 ਦਾ। ਅਤੇਕਲਾਵਾਨਆਹਾ। ਜਦਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਥੇਜਾਇਥੈਠੇਤਾਕਲਾਉਸਦੀਹਿਰਗਈ॥
 ਜੇਕੋਈਕੁਝਮੰਗੇਸੋਕੁਝਹੋਵੈਨਾਹੀ॥ ਸਿਉਨਾਭੁਕਹਿਆਆਪਣੇਵਜੀਰਨਾ। ਅਰੇਪਰਸਰਾਮਏ
 ਹਕਿਆਹੁਆ। ਹਮਾਰੀਨਗਰੀਮੈਕਿਨੇਪਾਪਕੀਆਹੈ। ਪਰਸਰਾਮਵਜੀਰਕਹਿਆਰਾਜਾਜੀ
 ਪਾਪਕਿਸੀਨਾਹੀਕੀਆ। ਰਾਜੇਕਹਿਆਕਿਆਹੁਆ। ਤਾਪਰਸਰਾਮਕਹਿਆਰਾਜਾਜੀਤੇਹੀਨ
 ਗਰੀਮੈਇਕਅਤੀਤੁਆਇਆਹੈ। ਅਰਉਸਕੇਸਾਥਦੇਇਦੇਲੇਹੈਨਾ। ਯਹਿਕਛਹੁਆਹੈ॥ ੪॥
 ਜੇਕਹਿਆਪਰਸਰਾਮਉਨਕੀਖਬਰਲੇਹਾ। ਪਰਸਰਾਮਹਛੇਭੋਜਨਬਣਾਇਕੈਲੈਚਾਲਿਆ॥
 ਜਾਇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਅਗੇਰਖੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਕਿਆਹੈਭਾਈ। ਪਰਸਰਾਮ
 ਵਜੀਰਕਹਿਆਸਾਧਜੀਯਹਭੰਗਾਗਤੁਮੰਕੋਰਾਜੇਸਿਉਨਾਭੁਭੋਜਿਆਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਗਾਗਮਾਰੁਵਿਚਸਬਦਬੋਲਿ॥ **ਆ॥** ॥ ਰਸਕਸਸੁਆਦਅਨੇਕਹੈਧਿਖਫਲਿਮੀਠੇਚਾਖਾ। ਕਿ
 ਰਪਕਰੇਜਿਸਆਪਣੀਤੁਕੋਰਾਖੇਆਪ॥ ੧॥ ਪਰਸਰਾਮਭੋਜਨਫੇਰਲੇਗਾਇਆ। ਜਾਇਰਾ
 ਜੇਨੁਪਰਸਰਾਮਆਖਿਆਜੀਓਹਭੋਜਨਖਾਤਾਨਾਹੀ। ਰਾਜੇਕਹਿਆਰੇਪਰਸਰਾਮਓਹਕਿ

ਸਬਾਤ ਕਾਥੈ ਪਾਰੀ ਹੈ। ਪਰ ਸਰਾਮ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਕਹਿ ਨਾਹੀ ਸਕਤਾ। ਜੇ ਹੁਕਮ ਹੋਵੈ ਤੇ ਅਪ ੫੦
 ਛੁਗਾ ਬਣਾਇ ਕੈ ਲੇ ਜਾਈਐ। ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਪਰ ਸਰਾਮ ਭੁਲੀ ਧਾਤਾ। ਪਰ ਸਰਾਮ ਅਪਣ
 ਰਾ ਬਣਾਇ ਕੈ ਆਇਆ ਗੈ ਖੜਾ ਹੋਇਆ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ। ਪਰ ਸਰਾਮ ਸੁ
 ਟੁਬਾਤ ਹਮਾਰੀ। ਕੈ ਸੋਵਾ ਪਾਰੀ। ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਤੇ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ। ਏ
 ਥਿਖ ਭੁਰੀ ਆਗੈ ਦਲਾਧਰੀ ਆਖੈ ਡਾਇਵਾਨਾ। ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਅਪਾਰ ਹੈ ਦੇਤੀ ਜਨਮ ਵਿਗਾਨਾ। ੨॥
 ਫੇਰ ਪਰ ਸਰਾਮ ਰਾਜੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਕਹਿਆ। ਜੀ ਅਪਣੁ ਰਾਨਾ ਲੀਆ ਨਾ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਆ।
 ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਪਰ ਸਰਾਮ ਸੀਤ ਕਾਲ ਹੈ ਤੂੰ ਭੁਲੇਖ ਸਤ ਲੈ ਜਾਇ। ਪਰ ਸਰਾਮ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ
 ਪਰ ਸਰਾਮ ਹਛੇ ਬਸਤ ਲੈ ਗਇਆ। ਅੰਨਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਪਉੜੀ ਆਖੀ। ਕਾਇਆ ਕਪੜਾ ਸੁਠਹੈ ਇਨ ਕਉ ਦੇਖਨ ਭੁਲਾ। ਸੁਇਨਾਰੁ ਪਾਮਾਲ ਧਨ ਦੇਈ
 ਨਰ ਕਕਾ ਮੂਲਾ। ੩॥ ਪਰ ਸਰਾਮ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਮ ਆਪਣਾ ਭੇਦ ਕਹੈ ਤੁਮਾਰਾ ਪਰੇ ਜਨ ਕਿਅ
 ਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ। ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਨਿਵਾਰਤੁ ਅਜਮਤਿ ਸੁਣੀ ਬਾਤੁ। ਗੁਣਾ ਮ
 ਨ ਕਰਤਾ ਰਕਾਹਿਰ ਦੇਉ ਪਜੀ ਸਾਂਤੁ। ੪॥ ਤਾ ਫੇਰ ਪਰ ਸਰਾਮ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਓਹੁ ਕੁਝ ਹੋਰ
 ਹੀ ਬਚਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਸਰਾਮ ਕੈ ਸੇ। ਰਾਜਾ ਜੀ ਤੁਮਾਰੀ ਅਜਮਤਿ ਕੀ ਨਿਦ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਰ ੦ ਰਾਜੇ ਕਹਾ
 ਜਾ ਆਗਾਖ ਬਰਦਾਰ। ਰਾਜਾ ਆਪ ਹੀ ਆਇਆ। ਰਾਜਾ ਆਇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਹਥ
 ਜੋੜ ਕੇ ਖੜਾ ਹੋਇਆ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੋਗ ਦੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ। ਸੁਣਗ ਜਾ ਸਿਉ ਨਾਭ
 ਤੂੰ ਮਤਿ ਧੁਧ ਤੇਰੀ ਰਾਸ। ਨਾਨਕ ਪੜਦਾ ਦੂਰਿ ਕਰਿ ਤਾਹੋ ਵੈਦਾਸ ਨਦਾਸ। ੫॥ ਤਾ ਗੁਜਾ ਸਿਉ

ਨਾਭੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਪੈਰਤੇਫਹਿਪਇਆ॥ ਆਖਣਲਗਾਜੀਤੁਸੀਮੈਨੂਕਿਰਤਾਰਥਕਰੇ
 ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਹੁਤਗਜੇਤੇਖੁਸੀਹੋਇਆ॥ ਇਹਹਕੀਕਤਸੁਣਕਰਿਗੁਰੂਅੰਗਦਨੁਰੇ
 ਗਚੜਗਇਆ॥ ਗੁਰੂਅੰਗਦਸਤਾਈਪਹਿਰਿਇਕਰੰਗਹੀਰਹਿਅਯਾ॥ ਅੰਮੀਲਾਲੀਚੜ
 ਗਈਕੋਈਓਹਲਾਲੀਸਹੀਨਕਰਿਸੇਘੋ॥ ਜਾਗੁਰੂਅੰਗਦਪਿਡਵਿਚਆਇਆਤਾਫੇਰ
 ਆਖਿਓਸਆਖਭਾਈਬਾਲਾ॥ ਫੇਰਭਾਈਬਾਲਾਸੰਗਲਿਖਾਵਣਾ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਨਗਜਾਸਿਉਨਾਭੁਮੰਦਰਵਿਚਲੇਗਇਆ॥ ਲਗਾਪੁਛਣਜੀਤੁਮਾਰਾਨਾਉਕਿਆਹੈ॥ ਤੁਮ
 ਜੰਗੀਪੁਰਖਹੋ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਗਾਗਮਾਰਵਿਚਸਬਦਬੋਲਿਆ॥ ॥ ਜੋਗੀਜੁਗਤੁਨਾ
 ਮਨਿਰਮਾਸਿਲਤਾਕੈਮੈਲਨਰਾਤੀ॥ ਪ੍ਰੀਤਮਨਾਥਸਦਾਸਤਿਸੰਗੀਜਨਮਮਰਨਗਤਬੀਤੀ
 ੧॥ ਗੁਸਾਈਤੇਰਾਕਉਨਾਮਕੈਸੇਜਾਤੀ॥ ਜਬਘਾਟਿਭੀਤੁਰਿਮਹਲਬੁਲਾਇਪੁਛੇਧਾਤਾਨੇਰੇ
 ਤੀ॥ ੧॥ ਫੇਰਗਜੇਪੁਛਿਆਜੀਤੁਸੀਬ੍ਰਹਮਣਹੋ॥ ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਉੜੀਆਖੀ
 ਬ੍ਰਹਮਣਸੇਜੋਬ੍ਰਹਮਬੀਚਰੈਪੂਜੇਹਰਿਗੁਣਪਾਤੀ॥ ਏਕੋਨਾਮਏਕੋਨਗਾਇਣਸਭਮਹਿਏ
 ਕੋਜੋਤੀ॥ ੨॥ ਫੇਰਗਜੇਪੁਛਿਆਜੀਤੁਮਖੜਹੋ॥ ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਉੜੀਆ
 ਖੀ॥ ਆਹਿਘਟਿਛਾਬਾਜਿਹਬਾਠੰਡੀਤੋਲਉਨਾਮਅਜਾਚੀ॥ ਸਿਰਸਾਹਸਿਰਸਾਂਈਏਕੋਣ
 ਏਜਚੇਬਹੁਭਾਤੀ॥ ੩॥ ਫੇਰਗਜੇਪੁਛਿਆਜੀਤੁਮਗੋਰਖਹੋ॥ ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਭੋ
 ਗਈਪਉੜੀਆਖੀ॥ ਪਰਨਪਰਗਗਨਗਗਨਪਰਗੋਰਖਤਾਕਾਅਗਮਗੁਰੂਪੁਨਵਾਸੀ
 ਅੰਤਰਿਬਾਹਰਿਏਕੋਜਾਣੈਤਾਨਾਨਕਭਇਆਉਦਾਸੀ॥ ੪॥ ਤਾਗਜਾਸਿਉਨਾਭੁਗੁਰੂਨਾਨਕ

ਨਕਜੀਦਾ ਸਿਖੋਇਆ ॥ ਸਗਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਪਣਾ ਅਤੇ ਰਜਤ ਨੂਜ ਪਾਵਣਾ ॥ ਤਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ੫੧
 ਕਜੀ ਪ੍ਰਾਣ ਸੰਗਲੀ ਉਚਾਰੀ ॥ ਇਕ ਸਉਤੇ ਗਾਇਆ ਉਥੇ ਲੋਕ ॥ ਦੁਇ ਵਰੇ ਤੇ ਪੰਜਮ ਹੀ ਨੇਓ ਥੇਰਾ
 ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਰਹਿਆ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ॥ **ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਰਲੀ ॥** ਤਾਫੇਰ ਹਿਕ ਵਿਸ
 ਇਤੁ ਅਸਰਾ ਪਨਾਹ ਰਾਜੇ ਦੀਆ ਹੀ ॥ ਉਸ ਵਿਲਾਇਤ ਨੂਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚਲਿਆ ॥ ਰਾਜੇ ਨੂੰ
 ਮੰਜੀ ਬੈਠਾਇ ਕਾਰੀ ॥ ਫੇਰ ਅਸਰਾ ਪਨਾਹ ਦੀ ਵਲਾਇਤ ਨੂੰ ਚਲੇ ॥ ਜਿਥੇ ਝੰਡੇ ਬਾਢੀ ਦੀ ਮੰਜੀ ਹੈ ॥
 ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਦਾ ਪ੍ਰਾਵਿਚ ਹੋ ॥ ਤੁਮਰ ਦਾ ਨਾਵਿਟ ਰਖ ਨਾਹੋਇਆ ॥ ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਰੀਤ ਤਾਰੇ
 ਮਰਦਾਨਾ ਆਖੇ ਜੀ ਮੈ ਆਗੇ ਨਾਹੀ ਜਾਵਾ ॥ ਮੈਨੂੰ ਵਿਦਾ ਦੇਹਾ ॥ ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖੇ ਮਰਦਾਨਾ
 ਆਗੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਬਲਾਈ ਹੈਨਾ ॥ **ਤੁਮ ਦੁਖ ਦਾ ਨਾਹੀ ਤੁਮ ਅਸਾਹੀ ਨਾਲ ਰਹਾ ॥** ਮਰਦਾ
 ਨਾਰਹੇ ਨਾਹੀ ॥ ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਰੇ ਆਖੇ ਲਗਦਾ ਨ
 ਹੀ ॥ ਮੈ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹਈ ਤੁਮ ਮਾਲਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਕੋ
 ਈ ਭੁਤ ਲਗਾ ਸੇ ਮੈ ਨਾਹੀ ਆਖਿ ਰਹੇ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਪਾਸੋ ਵਿਦਾ ਲੀਤੀ ਗਇਆ ॥ ਪਿਛੇ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਪਾਛਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਿ ਆ ਕਰੀ ਮੈ ॥ ਮੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੇ ਸਾਰੇ ਜੀ
 ਆਵੈ ॥ ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਿਹ ਵਿਨ ਜੰਗਲ ਧਾਰ ਵਿਚ ਬੈਠ ਰਹੇ ॥ ਅਗੇ ਚਲੇ ਨਾਹੀ ॥ ਜਾਣ
 ਇਪਹਿਰ ਗੁਜਰੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ॥ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਰਾਖ ਸਪਕ ਨਿਆਹੈ ਕ
 ਨਾਹਿ ਵਿਚ ਤੁਸ ਦਾਹੈ ਸਾ ॥ ਤੁਮ ਮੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਅਜੀਤ ਲੀਤ ਦੇਹਾ ॥ ਖਾਵਣ ਦੇਹਾ
 ਬੇਲਗੇ ਜੇ ਨਾਹੀ ॥ ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਇਆ ॥ ਆਖਣ ਲਗਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਨਾਲ ਸੀ

ਜਿਉ

ਤੇ ਦੀ ਸਰਮ ਭਾਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸਾਡੇ ਕੰਮ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਜੀ
 ਕੇਰੀ ਕਦਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੋ ਹਾਂ ਨਵਾਉ ਪਰਿ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਫੇਰ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਸਾ ਜਾਇਆ ਨੂੰ ਤਾਖਾਇ ਲੈ ਸੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਰਾ ਹਥ ਪ
 ਕਾਡੇ ਆਗੇ ਇਕ ਪਲ ਕਥਾ ਤੁਹੇ ਦੀ ਹੈ ਜਾਪੇ ਨਾ ਹੀ ਜੇ ਇਥੇ ਆਹੇ ਕਉ ਥੈ ਆਹੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਹਸਿਆ ਹਸ ਕੇ ਪੁਛੁ ਫਲ ਗੋ ਕਿਉ ਮਰਦਾ ਨਾ। ਮਰਦਾ ਨਾ ਸਿਰ ਮਿਦਾ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਇਹ ਕਛਾ ਹੋ ਜੇ ਤੁਪਦਾ ਹਈ ਸੋ ਮਰਦਾ ਨੇ ਦੇ ਤਲ ਦੇ ਦੇਵਾ
 ਸਤੋ। ਜੇ ਗਾਖ ਸਤੁ ਲਕਰਿ ਖਾਵੇ ਪਰ ਅਸੀਂ ਛਪਰ ਹੀਏ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ
 ਜੀ ਜੇਹੇ ਆਇਤੇ ਹੋ ਨ ਆਏ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਦੇਖ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਰਤਾਰ ਕਿ
 ਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿਉ ਖੜਾ ਆਹਾ ਤਿਉ ਗੁਪ ਸਮਰਦਾ ਨੇ ਨੂੰ ਪਕੜ ਕੜਾਹੇ ਵਿਚ ਪਤਿਆ ਗੁਸੇ
 ਨਾਲਾ ਕੜਾਹਾ ਅਜੇਹਾ ਠੰਡਾ ਹੋਇ ਗਇਆ ਪੋਹ ਮਾਹ ਦਾ ਕਕਰ ਜੀ ਮਦਾ ਹੈ। ਗਾਖ ਸੋਹੈ ਗਾਨ ਹੋਇ
 ਗਇਆ ਹੋਠੇ ਅਗਨ ਖੁਸ਼ ਗਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਵਾਧਾਨ ਵਿਖਾਈ ਦਿਤੀ। ਗਾਖ ਸੋਥੇ
 ਲਿਆ ਸਚ ਆਖਤੁ ਕਉ ਫੁਹੈ। ਤਿਉ ਰੇ ਆਏ ਜੇ ਮੇਰਾ ਕੜਾਹਾ ਤਪਿਆ ਆਹਾ ਸੀ ਤੁਲ ਹੋਇ ਗਇਆ
 ਸਚ ਆਖਤੁ ਕਉ ਫੁਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿਆ ਹਸਿ ਕਰਿ ਆਖਿਆ ਕੌਰਾ ਗਾਖ ਸਖਾ
 ਏਇ ਸਤਾਈ ਕਿਉ ਨਾ ਹੀ ਖਾਦਾ ਕਿਉ ਰਖਿਆ ਹਈ। ਗਾਖ ਸੋਥੇ ਲਿਆ ਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿਉ ਕਰਿ
 ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਿਧਰੇ ਪੈਦਾ ਹੋਇ ਆਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਾਗ ਮਾਰੁ ਵਿਚ ਸਬਦ **ਬੋਲਿਆ**
 ਫੂਟਾ ਆਗੈ ਭਰਮ ਕਾ ਮਨ ਹਿਭਾਇ ਭਿਧਾ ਸਾ। ਕਾਟੀ ਬੇਰੀ ਪਗਹ ਤੇ ਗੁਰ ਕੀ ਨੀਬੰਦ ਖਲਾਸ

ਥਾਹੁ ॥ ੧ ॥ ਮੇਰਾ ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹਿਓ ॥ ਤੁਪਤ ਕਨਾਹ ਬੁਝ ਗਇਆ ਗੁਰਸੀਤ ਲਨਾਮ ਟੀਓ ॥ ੨ ॥
 ੧ ॥ ਰਹਿਓ ॥ ਜਬ ਤੇ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਭਾਇਆ ਤਉ ਛੋੜ ਗਇਨਿ ਗੰਗਾਗਾ ॥ ਜਿਸ ਕੀ ਅਟਕਤਿ ਸੇਤੇ ਛੁ
 ਟੀਤਉ ਕਹਾ ਕਰੈ ਕੋਟ ਵਾਰਾ ॥ ੩ ॥ ਚੁਕਾਭਾਰਾ ਭਰਮ ਕਾਹੇ ਇਨਿ ਹਕਰਮਾ ॥ ਸਾਗਰ ਤੇ ਕੰਢੈ ਚ
 ਨੈ ਗੁਰ ਕੀ ਨਿਧਰਮਾ ॥ ੪ ॥ ਸਚ ਬਾਨ ਸਚ ਬੈਠ ਕਾ ਸਚ ਸੁਆਉ ਬਣਾਇਆ ॥ ਸਚ ਪੂਜੀ ਸਚ
 ਦੁਖੈ ਨਾਨਕ ਪਰਿਪਾਇੰ ॥ ੫ ॥ ਤਾ ਕੋ ਰਾਖ ਸਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਦੁਹਿ ਪਾਇਆ ॥ ੬ ॥
 ਉਠੇ ਨਾਹੀ ॥ ਆਖੇ ਜੀ ਮੈ ਵਡੇ ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਹੋਨ ਮੈ ਨੁਬਖ ਸੀ ਐ ਜੀ ॥ ਜਿਉ ਤਉ ਮੈ ਨੁਬਖ ਸੀ ਐ ਜੀ
 ਤਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਤੇ ਗਰਾਮ ਦਾਸ ਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾਈ ॥ ਇਸ ਤਾਈ ਮੈ ਨੇਗਾ ਤਾ ਤੇਰੀ ਗ
 ਤੇ ਹੋਵੈ ਗੀ ॥ ਤਾ ਕੋ ਰੇ ਰਾਖ ਸਾ ਆਖਿਆ ਜੀ ॥ ਇਹ ਭੀ ਮੇਰੇ ਸਿਰਮ ਬੇਤੇ ॥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਆਖੇ ਸੋਭੀ
 ਮੇਰੇ ਸਿਰਮ ਬੇਤੇ ॥ ਪਰ ਮੈ ਨੁ ਸੁਟਿ ਨਾਹੀ ॥ ਤਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿ ਕਰਿਆ ਆਖਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬ
 ਲਾ ॥ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੇਰੀ ਤੂੰ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥ ਤਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁ ਆਖਿਆ ਕੋਰੇ
 ਜੀ ਮੈ ਨੁ ਕੁਝ ਹੁਕਮ ਕੀਚੈ ॥ ਤਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕੋਰੇ ॥ ਆਕੁ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇਖਾਵਣੁ
 ਲੈ ਆਵੁ ਮਰਦਾਨਾ ਭੁਖਾਹੈ ॥ ਕੋਰੇ ਰਾਖ ਸਾ ਜੀ ਗਲ ਵਿਚ ਦਉ ਤ੍ਰਿਯਾ ਜਾਇ ਕਰਿ ਐਸਾ ਮੇ ਵਾਲੈ
 ਆਇ ਅਜੇ ਤ੍ਰੇਖ ਸੀ ਹੋਏ ॥ ਆਇ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖਿਓ ਸਾ ॥ ਤਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ
 ਆਖਾਉ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਸਭੇ ਕੁਝ ਖਾਧਾਹੈ ॥ ਤੂੰ ਮੈ ਨੁ ਖੁਸੀ ਕਰਿ ਮੈ ਤੇਰਾ
 ਆਖਿਆ ਨਹੀ ਮੀ ਨਿਆ ॥ ਤਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਰਾਜੀ ਖੁਸੀ ਹਾਂ ॥
 ਤੂੰ ਅਸਾ ਤੇ ਖੁਸੀ ਰਹੁ ਖਾਉ ਮੇਵਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੇਹਾ ਥਾਟਾ ਮੈ ਨੁ ਆਵਦਾ ਹੋ ਤੇਰੇ ਜੇਹੇ ॥

੫੨

ਆ

ਦੇਉ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਤੈਂ ਬਖਰੇ ਕਰਿ ਧਰਾ ਧਰ ਅਤੇ ਵੰਡਾ ਭੰ
 ਈ ਬਾਲੇ ਤੈਂ ਬਖਰੇ ਕੀਤੇ ਹਿ ਕਮਰ ਦਾਨੇ ਨੂੰ ਦਿਤੇ ਸੁ। ਅਤੇ ਹਿ ਕੁਆਪਲੀ ਤੇ ਸੁ। ਅਤੇ ਹਿ ਕੁਗੁਰੂ
 ਦੇ ਅਗੇ ਰਖਿ ਥਿ ਸੁ। ਤਾਲੇ ਗੋਖਾ ਵਣਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਪਣਾ ਬਖਰ ਕੋਰੇ ਰਾਖ ਸਨ ਦਿ
 ਤਾ। ਕੋਰੇ ਅਗੇ ਕੁਲਾਹਿ ਨਿ ਬਰਨਾ ਕੀਤੀ। ਕੋਰੇ ਲੈ ਦੇ ਮਹ ਵਿਚ ਪਾਇ ਲੀਤਾ। ਕੋਰੇ ਦੇ ਕੰਪਾ
 ਟਖਲ ਗਏ ਕੋਰੇ ਹੋਰ ਸਰੂਪ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਜਾ ਬਾਲਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨ ਦੇਖਨ ਤਾ ਕਿਆ ਦੇਖਨ
 ਜੇ ਅਜਗੈ ਧੀ ਫੁਤੇ ਲੈ ਗਇਆ। ਤੁਗੁਰੂ ਈ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਏਹ ਕਿ ਆਹੋਇਆ। ਤੁਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਦੇਖ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ। ਤੁਗੁਰੂ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸ
 ਨੇ ਤੁਥੀ ਹੈਰਾਨੁ ਲਗੀ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਰਤਾਰ ਅਸਾਨੂੰ ਜੇ
 ਦਿਸ ਪਰਤੀ ਲਿਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਸਤੇ ਦੇਖ ਕਰਿਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ ਦੇਖ ਦਾਜਾਇ।
 ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਭਲਾ ਜੀ ਜੇ ਕਰਤਾਰ ਦਿਖਾਏ ਸੋ ਦੇਖਨਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਸਤਵੇਦਿ ਨ ਉਥੋਂ ਚਲੇ। ਕੋਰੇ ਨੂੰ ਮੰਜੀ ਬਹਾਇ ਚਲੇ। ਥੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਹੁ ਗੁਰੂ।
ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਅਗੇ ਸੇਤਾਲੀ ਆਦਿ ਨਾਦਾ ਗੁਆਹਾ। ਇਕ ਦਿਨ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਚੁੰਦੀ
 ਭੁਖ ਲਗੀ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੀ ਉਤਰਨਾ ਹੀ ਸਕਦਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਓ
 ਚਲ ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਵਡਾ ਸਹਰ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਉਥੇ ਤੂੰ ਆਖੇ ਗਾ ਸੋ ਕਰੀ ਐਰੇ। ਮਰਦਾਨੇ ਅ
 ਖਿਆ ਜੀ ਪਲੇਤਾ ਕੁਲਾਹੀ। ਫਿਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਨਹ ਬਨ ਪਲੇ ਸਾਈ ਮਾਰੇ ਨਾ। ਸ
 ਹਿਰ ਮਰਦੇ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾ ਸੋ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੈਰਾਨਾ ਲੇਰੇ ਤਫਰੇ ਲੀ ਵਿਚੋਂ ਲਾਲ ਨਿਕਲ ਆ

ਇਆ। ਆਖਿਉ ਸਮਰਦਾਨਾ ਚਾਇਲੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਇਸ ਪਥਰਨੇ ਮੈ ਕਿ ਆਕਰ ॥ ੫੩ ॥
 ਤੁਛੇ ਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਪਲੇ ਬੰਨਣ ਨੂੰ ਦੁਹਾ ਆਹੇ ਲੈ ਪਲੇ ਬੰਨਣਾ। ਮਰਦਾਨੇ
 ਆਖਿ ਆਜੀ ਪਲੇ ਬੰਨੇ ਭੁਖਨਾ ਹੀ ਜਾਈ ਪੇਟ ਪਵੈ ਬਾਝਾ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨ ॥
 ਉਹ ਦੇਖ ਸਹਰਿ ਨ ਜਰਿ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਭੁਲਾ ਜੀ। ਤ੍ਰਿਹੁ ਕੋਹ ਤੇ ਸਹਰਿ ਨ ਜਰ
 ਆਇਆ। ਜਾਵੇ ਜਾਵੇ ਮਰਦਾਨਾ ਛਿਤ ਹੋਇ ਗਇਆ ਮਸੇ ਮਸੇ ਸਹਰਿ ਸਾਇਆ ਸਹਰਾ ਆਇ
 ਵੇਲੇ ਤੁਹਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਕੁਝ ਆਖਾ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਤ ਰਿਜਾ ਮੀ ਆਹਾ ਆਖਿ ਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਸਹਰਿ ਦਾਨਾ ਉਥਿ ਸੰਭਰ ਪੁਰਹਈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਨਾਉ ਭਾਵੇ ਕੁਝ ਹੋਵੈ
 ਮੈਨੂੰ ਭੁਖ ਖਾਇ ਗਈ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਜਾਹਿ ਮਰਦਾਨਾ ਜਵਾਹਰੀ ਦੇ ਲਕੇਏ ਹੁ
 ਲਾ ਲਵੇ ਚਲਿਆਉ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਇਸ ਦਾ ਮੁਲ ਕਿ ਆਪੈ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਮਰਦਾਨ ਜੇ ਕੋਈ ਮੁਲ ਆਖੀ ਗਾ ਸੇ ਮੈਨੂੰ ਆਇਆ ਥੋ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਇਹਿ ਕਜਵਾਹਰੀ ਨੂਲ ॥
 ਲਵਿਖਾਇਆ। ਉਸ ਜਵਾਹਰੀ ਆਖਿ ਆਇਸ ਕੇਤੀ ਨ ਪੈ ਸੇ ਮੁਲ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਵੀਚਾਰ ਕੀਤਾ ਲ ॥
 ਲਵਾ ਮੁਲ ਤੁਹਾ ਬਹੁਤ ਆਖਦੇ ਹੈਨ ਮੈ ਪੁਛ ਆਵਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਲਾਲ ਦੇ ਤਿਨ ਪੈ ਸੇ ਮਿਲ
 ਦੇ ਹੈਨ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਵਰੇ ਜਵਾਹਰੀ ਪਾਸ ਲੈ ਜਾਇ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ
 ਆਜੀ ਮੈ ਤਾ ਵਰਾ ਅਤੇ ਛੋਟਾ ਨਾ ਹੀ ਜਾਣਦਾ। ਤੁਸੀ ਮੈਨੂੰ ਵਸੋ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮ
 ਰਦਾਨਾ ਸਾਲ ਸਗਾਇ ਜਵਾਹਰੀ ਦਾਨਾ ਉਹਈ। ਇਹ ਵੰਤ ਜਾਇ ਕਰਿ ਪੁਛੁਣੁ ਲਗਾ। ਜਾਰੇ
 ਸਾਲ ਸਗਾਇ ਜੁ ਉਹਰੀ ਚਾਵ ਕਾਨ ਕੇਹਨਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੇ ਕਾਵ ਸਿਆ ਭਾਈ ਉਹ ਪਾਰਿ ਹੋਦਾ ਹੈ।

ਤਾਮਰਦਾਨਾਉਸਦਾਪਾਰਿਪੁਛਕਰਿਗਇਆ। ਜਾਇਅਵਾਜਕੀਤੋਸਾ। ਅੰਦਰੇਗੁਲਾਮਭੇਜਾਇ
ਤਾਕਉਣਭਾਈ। ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਭਾਈਕੁਝਸਉਦਾਵੇਚਣਾਹੈ। ਗੁਲਾਮਜਾਇਕਰਿਕਹਿਆ
ਜੀਕੋਈਬੰਦਾਸਾਹਿਬਕਾਹੈਕਹਤਾਹੈਕੁਝਸਉਦਾਵੇਚਣਾਹੈ। ਜਉਹਰੀਕਹਿਆਅੰਦਰਿਲਿ
ਆਉ। ਮਰਦਾਨੇਨੂੰਅੰਦਰਲੈਗਏ। ਪੁਛਣਲਗੇਭਾਈਕਿਆਸਉਦਾਕਰਨਆਇਆਹੈ।
ਮਰਦਾਨੇਹਥਲਾਲਕਢਿਦਿਤਾ। ਜਉਹਰੀਹਥਲੈਕਰਿਦੇਖੈਤਾਕਿਆਵੇਖੇਜੇਇਸਲਾਸਉਪ
ਰਿਲਿਖਿਆਹੈਜੇਕੋਈਏਹਲਾਲਲਿਆਵੈਤਿਸਨਉਸਉਰੁਪਈਯਾਮਿਹਮਾਨੀਦੇਵਣੀਮੁਲ
ਵਗਈ। ਭਾਵੈਖਾਵਦਵੇਚੋਭਾਵੈਨਵੇਚੋ। ਜਉਹਰੀਸਉਰੁਪਈਯਾਗਿਣਮਰਦਾਨੇਨੁਹਥਰਿ
ਤਾ। ਅਤੇਲਾਲਾਪਣੇਪਾਸਰਖਿਓਸਾ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਮੈਖਾਵਦਪਾਸੋਪੁਛਆਵ
ਜਾਹਿਭਾਈਪੁਛਆਉ। ਮਰਦਾਨੇਸਉਰੁਪਈਯਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਅਗੇਆਨਰਾਖਿਆ।
ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਇਹਕਿਆਲਿਖਿਆਇਆਹੈਮੁਲਾ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿ
ਆਜੀਉਸਦਿਤੇਮੈਲਿਆਇਆਹਾਂ। ਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਜਾਇਜੇਏਯ
ਓਰੁਪਈਯਾਮੁਲਾਦਿਤਾਹੈਕੋਕਿਆਦਿਤਾਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭੁਲਾਜੀ। ਮਰਦਾਨੇਫੇਰ
ਜਾਇਜਉਹਰੀਨੁਪਾਛਿਆ। ਅਜੀਖਾਵਦਆਖਦਾਹੈਏਹਸਉਰੁਪਈਯਾਤੁਸਾਕਿਆਦਿਤਾ
ਹੈ। ਇਸਦਾਮੁਲਾਦਿਤਾ। ਉਸਜਉਹਰੀਆਖਿਆਭਾਈਇਸਲਾਲਤੇਲਿਖਿਆਹੈਜੇਕੋਈਏ
ਹਲਾਲਲਿਆਵੈਕੁਵੇਵੇਚੋਭਾਵੈਨਵੇਚੋਉਸਤਾਈਸਉਰੁਪਈਯਾਮਿਹਮਾਨੀਦੇਵਣੀ। ਤੇਰਾਲ
ਲਾਮਾਮਾਨਤਪਇਆਹੈ। ਖਾਵਦਬੋਪੁਛਆਉ। ਮਰਦਾਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂੰਆਏਆਖਿਆ

ਜੀਜਤਿਹਰੀਇਉਆਖਦਾਹੈ। ਜੇਇਸਲਾਲਤੇਲਿਖਿਆਹੈਜੋਕੋਈਇਸਲਾਲਨੂੰਵੇਚਣਨ ੫੪
ਆਵੇਤਿਸਨਉਸਉਰੁਪਈਯਾਮਿਹਮਾਨੀਦੇਵਣੀ। ਭਾਵੇਵੇਚੇਭਾਵੇਨਵੇਚੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕ
ਜੀਆਖਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾਵੇਚਨਾਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਮੈਕਿਆਜਾਣਾਤੁੰਜਾਣਾ। ੩੦
ਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਮੈਤੈਨੁਕਿਸਵਾਸਤੇਪੁਛਦਾਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿ
ਆਜੀਮੈਨਾਹੀਜਾਣਦਾਤੂੰਮੈਨੁਕਿਸਵਾਸਤੇਪੁਛਨਾਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰ
ਦਾਨਾਮੈਤੈਨੁਇਸਵਾਸਤੇਪੁਛਨਾਹੈ। ਏਹਲਾਲਨਾਹੀਇਹਪ੍ਰਮੇਸਰਦਾਨਾਉਹੈ। ਓਹਜਤਿਹਰੀ
ਤਿਨਪੈਸੇਵੈਦਾਆਹਾ। ਉਸਦੀਉਹਨਜਰਿਆਹੀ। ਅਤੇਓਹਜਤਿਹਰੀਸਉਰੁਪਈਯਾਮਿਹ
ਮਾਨੀਦੇਵਣਲਗਾ। ਵਿਣਮੁਲਲੀਤੇ। ਏਹਕਰਤਾਰਦਾਨਾਉਲਾਲਹਈ। ਭਾਵੇਵੇਚਭਾਵੇ
ਰਖਾ। ਜੇਕੁਖਨੰਗਕਬਲਕਰੇਤਾਰਖਨਾਹੀਤਾਵੇਚਾ। ਤਾਮਰਦਾਨਾਸਮਾਝਿਗਇਆ। ਮਰ
ਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਹਉਨਾਹੀਵੇਚਦਾ। ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਨਾਹੀਵੇਚ
ਦਾਤਾਸਉਰੁਪਈਯਾਉਸਦਾਫੇਰਦੇਆਉ। ਅਤੇਲਾਲਆਪਣਾਲੈਆਉ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿ
ਆਭੁਲਾਜੀ। ਮਰਦਾਨਾਉਸਜਤਿਹਰੀਪਾਸਗਇਆ। ਜਾਇਕਰਿਆਖਣਲਗਾਸਾਹਜੀ
ਤੁਸੀਸਉਰੁਪਈਯਾਆਪਣਾਲਉ। ਅਰਲਾਲਫੇਰਦੇਉਖਾਂਵਦਨਾਹੀਵੇਚਦਾ। ਜਤਿਹਰੀਕ
ਹੀਆਭੁਲਾਭਾਈਲੇਹੁਆਪਣਾਲਾਲਾ। ਲਾਲਮਰਦਾਨੇਦੇਹਥਾਇਤੇਸੁ। ਮਰਦਾਨੇਆਪਣਾ
ਲਾਲਲੀਤਾ। ਅਤੇਮਰਦਾਨੇਸਉਰੁਪਈਯਾਜਤਿਹਰੀਦੇਅਗੇਗਥਿਆ। ਆਖਿਓਸਸਾਹਜੀ
ਇਹੁਆਪਣਾਸਉਰੁਪਈਯਾਗਿਣਲਉ। ਜਤਿਹਰੀਮਰਦਾਨੇਨੂੰਆਖਿਆਭਾਈਇਸਲਾਲਪਰ

ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਦੇਹੁ ਲਾਲ ਲਿਖਿਆ ਵੇਤਿ ਸਕਉ ਸਉਰੁ ਪਈਯਾ ਮਿਹਮਾਨੀ ਦੇਵਣੀ। ਹਮੇਤ
 ਅਪਣਾਧਰਮ ਰਖਣਾ। ਏਹੁ ਪਈਯੇ ਤੁਮਾਰੇ ਹੋਹ ਮਾਰੇ ਨਾਹੀ। ਭਾਵੇ ਲਾਲ ਦੇ ਚ ਭਾਵੇ ਨਾਵੇ
 ਤੁਮਾਰਾ ਨੇ ਲਾਲ ਨਾ ਲੇਹੁ ਪਈਯੇ ਦੇਵੇ ਸਤੁਆ ਨਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖੀਆ। ਤੁਗੁ
 ਰੁਨਾਨਕ ਜੀਆ ਥਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਪਈਯੇ ਕਿਉ ਲਿਖਿਆ ਏਓ। ਤੁਮਾਰਾ ਨੇ ਆਖਿ
 ਆਜੀਰੁ ਪਈਯੇ ਮੈਂ ਦੇ ਰਹਿ ਆਓਹ ਲਏ ਨਾਹੀ। ਓਹ ਆਖੇ ਅਰੇ ਭਾਈ ਹਮੇ ਆਪਣਾ ਧਰਮ
 ਖਣਹੋ। ਲਾਲ ਪਰ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਦੇਹੁ ਲਾਲ ਦਿਖਾਵੇ ਤਿਸ ਕਉ ਸਉਰੁ ਪਈਯਾ ਮਿਹ
 ਮਾਨੀ ਦੇਵਣੀ। ਅਥੇ ਦੇਹੁ ਪਈਯੇ ਤੁਮਾਰੇ ਹੋਹ ਮਾਰੇ ਨਾਹੀ। ਮੈਕੀ ਆਕਰਾ ਤੁਛੇ ਰਗੁਰੁ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਤੁਛੇ ਉਜਾਇ ਕੇ ਆਖ ਸਾਹਜੀ ਜਾਵੇ ਚੀਏ ਤਾਮਿਹ ਮਾਨੀ ਲੇਵੀਏ
 ਅਤੇ ਜੇਵੇ ਚੀਏ ਨਾਹੀ ਤਾਮਿਹ ਮਾਨੀ ਕੋ ਚੀਏਵੀਏ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾਜੀ। ਮਰਦਾਨਾ ਉਸ
 ਬੇ ਸਉਰੁ ਪਈਯਾ ਫੇਰ ਲੈ ਗਇਆ। ਜਾਇ ਕਹਿ ਆਖਿ ਓਸ ਸਾਹਜੀ ਅਸੀਰੁ ਪਈਯੇ ਕੇ ਹੋਲਈ
 ਯੋ। ਵੇਚੀਏ ਤਾਮਿਹ ਮਾਨੀ ਭੀ ਲਈਯੋ। ਜੇਨਾ ਵੇਚੀਏ ਤੁਕੇ ਹੀ ਲਈਯੋ। ਏਹੁ ਪਈਯੇ ਆਪਣੇ
 ਫੇਰ ਲਓ ਖਾਵਣ ਨਾਹੀ ਲੈਣਾ। ਜਉ ਹਰੀ ਲੈਨਾਹੀ ਮਰਦਾਨਾ ਫੇਰ ਲੈ ਆਇਆ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਰਖੇ ਨਾਹੀ ਅਤੇ ਜਉ ਹਰੀ ਲੈਨਾਹੀ। ਤੁਸਤਿ ਫੇਰੇ ਮਰਦਾਨੇ ਪਾਏ। ਮਰਦਾਨਾ ਛਿਤਾ ਹੋਇ ਕੇ
 ਰੁਪਈਯੇ ਜਉ ਹਰੀ ਕੇ ਪਰਿਸੁਟਿ ਆਇਆ। ਜਉ ਹਰੀ ਆਪਣੇ ਜੀ ਵਿਚ ਵੀਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਭੁ
 ਈਏਹੁ ਪਈਯੇ ਮੈਨੂੰ ਫੇਰ ਲੈਣੇ ਜੋਗ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਏਹੁ ਸਤੁ ਅਜੇਹੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਸਨਕਾ ਦਿਕ
 ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਿਕ ਮੇਹੋਂ ਨਾ। ਅਤੇ ਲਾਲ ਭੀ ਅਚੰਭੇ ਦਾ ਠਿਠਾ। ਜਿਸ ਤੋ ਲਿਖਿਆ ਆਹਾ।

ਇਤਨੀ ਮੇਰੀ ਉਮਰਿ ਹੋਈ ਹੈ ਵਡੇ ਵਡੇ ਮੁਲ ਦੇ ਲਾਲ ਰਿਠੇ ਆਹੋ ॥ ਇਹੁ ਮਿਹਮਾਨੀ ਕਿਸੇ ਤੇ ਲਿਖੀ ॥ ੪
 ਨਾਹੀ ॥ ਇਹੁ ਕੋਈ ਕਦਰ ਤੀਲਾ ਲਾ ਰਿਠਾ ॥ ਪਰ ਉਸ ਖਾਵੁ ਦਨੀ ਕੁਠੀ ਰਿਠਾ ਚਾਹੀ ਐ ॥ ਏਹੁ ਬੀਚਾ
 ਰ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਆਪਣੇ ਅਧਰ ਕੇ ਗੁਲਾਮ ਨ ਕਹਿਆ ॥ ਅਧਰ ਕਾ ਤੁੰਦ ਉਨ ਮਤ ਕਿਤੇ ਵਲ ਜਾ ਦੇਰ
 ਹਨਾ ॥ ਤੁੰਦ ਉਨ ਨ ਜਾਣਨ ਦੇਵੈ ॥ ਅਤੇ ਮੈਥੋਂ ਆਵੁ ਨਾਹੀ ॥ ਤੁੰਦ ਲਾ ਅਧਰ ਕਾ ॥ ਗੁਲਾਮ ਸਹਰੇ ਬਾਹ
 ਰਿਨਿ ਕਲਾਂ ਆਇਆ ॥ ਆਇ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਤਾ ਤੈ ਥੈਰੇ ਹੋਨਾ ॥ ਅਧਰ ਕਾ ਦੂਰ ਥੈਰ ਰਹਿਆ ॥ ਅਤੇ ਮਰ
 ਦਾ ਨਾ ਬੋਲ ਨਾਹੀ ਸਕਦਾ ॥ ਭੁਖ ਅਜੇਹੀ ਲਗੀ ਹੈ ਜੋ ਆਖਣੀ ਗਲ ਨਾਹੀ ॥ ਪਰ ਰੁਰਦਾ ਕੁਝ ਮ
 ਹਿਆ ਖਦਾ ਨਾਹੀ ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਦਰ ਹੀ ਸਦਾ ਹੈ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੫
 ਇਕ ਪੜੀ ਗੁਜਰੀ ਤਾ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਜਤੁ ਹਰੀ ਕੁਲੀ ਸਾਜ ਸਿਨਾ ਲਿਆਇਆ ॥ ਨਾਲੇ ਰੁਪਈਯੇ
 ਤੇ ਨਾਲੇ ਮੇਵਾ ਪਕਵਾਨ ਮਿਠਿਆਈ ਬਹੁਤ ਵਸਤ ਲੈ ਆਇਆ ॥ ਨਫਰਾ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ॥ ਆਇ ਕਰ ਰੁ
 ਪਈਯੇ ਵਸਤਿ ਸੁਭਾਨਾ ਮਗਰ ਖੀ ॥ ਰਖਿ ਕਰਿ ਹਥਿ ਜੋਨ ਅਗੇ ਖੜਾ ਹੋਇਆ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਜੀ ਕਿਉਂ ॥ ਤਾ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਹ ਸਉ ਰੁਪਈਯਾ ਤੁਮ
 ਰਾਹੋਂ ਏਹੁ ਆਪਣਾ ਲੇਹੁ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਜੀ ਜੇ ਦੇ ਚੀਏ ਤਾ ਮਿਹਮਾਨੀ
 ਕੀ ਲਈਏ ਅਤੇ ਜੇ ਨਾ ਦੇ ਚੀਏ ਤਾ ਕੇ ਹੀ ਲਈਏ ॥ ਫਿਰ ਜਤੁ ਹਰੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਨਾਹੀ ਜਾਣਤਾ ਕਿ
 ਓਹ ਸਾਲ ਬਾਕਿ ਤੁਮ ਲਾਲਹੋ ॥ ਮੈਂ ਤੋ ਬਹੁਤ ਬਿਸਮਾਦ ਹੋਇ ਗਇਆ ਹੋ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਗਗਮਾ ਰੂ ਵਿਚ ਸਬਦ ਧੋਲਿਆ ॥ ੧ ॥ ਲਾਲੇ ਲਾਲ ਉਪਾਇਆ ਲਾਲੇ ਲਾਲ ਦਿਸਨਾ ॥ ਜਿਨਾ ਲਾ
 ਲੀ ਨੇਤ੍ਰ ਮਹਿ ਦੂਜਾ ਨਾ ਜਾਣਨਾ ॥ ੧ ॥ ਸੁਣ ਸਾਲ ਸਤੁੰ ਜਤੁ ਹਰੀ ਆਪਣਾ ਲਾਲ ਪਛਾਣੁ ॥ ਕੂੜੇ ਲ

ਲਨਗੀਢਬਨਅਪਣਾਸਾਹੁਸਿਵਾਣਾ॥੧॥ਰਗਉ॥ਕੰਕਰਪਥਰਮੇਲਕੋਨਾਉਸਦਾਇਉ
 ਸਾਹਾ॥ਬਿਨਸਤਿਗੁਰਪੁਰੇਅੰਧਹੈਮੁਲਨਬੁਝੈਰਾਹਾ॥੨॥ਮੇਰਾਮੇਰਾਕਾਰਿਸੀਜਿਓਰਾਤੀਅ
 ਤੇਰੇਹਾ॥ਕਾਈਆਸਨਉਪਜੀਆਕਲਰਵੁਠਾਮੇਹਾ॥੩॥ਸੁਣਸਾਲਸਇਕਥੇਨਤੀਜੇਕਰਮ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇ॥ਨਾਨਕਦੇਕਅਗਾਧੀਅੰਦੁਖਨਲਾਗੈਕੋਇ॥੪॥ਸਾਲਸਕਹਿਆਜੀਤੁਮ
 ਗਨਾਉਕਿਆਹੈ॥ਅਰਤੁਮਹੋਤੇਕਓਣਹੋ॥ਅਰਤੁਮਾਰਦੇਸਕਓਣਹੋ॥ਅਰਤੁਮਾਰਭੇਖਕ
 ਓਣਹੋ॥ਹਮਕਓਹੈਗਨਗੀਲਗਰਹੀਹੈ॥ਬਡੇਬਡੇਅਤੀਤਖਟਦਰਸਨਦੇਖੈਹੈ॥ਅਰਮ
 ਓਰਕੁਭੇਖਦੇਖੈਹੈ॥ਪਰਤੁਮਾਰਭੇਖਪਾਇਆਨਾਹੀਜਾਤਾ॥ਮੈਤੋਬਿਸਮਾਦਿਹੋਇਰਹਿਆ
 ਹੋ॥ਤੁਮਆਪਹੀਬਤਾਵਹਾ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਸਾਲਸਨਾਉਹਮਾਰਾਨਾਨਕਾਨਿ
 ਰੰਕਾਰੀਹੈ॥ਹੋਤੇਹੈਨਿਰੰਕਾਰਕੋਨਿਰੰਕਾਰਕੇਦੇਸਕੇਪੈਅਰਭੇਖਕੁਭੀਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈ॥ਤਾਸਾਲ
 ਸਕਹਿਆਜੀਤੁਮਨਿਰੰਕਾਰਕਓਜਾਣਤੇਹੋ॥ਤੁਮਨਿਰੰਕਾਰਦੇਖਿਆਹੈ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਰਾਗਮਾਰੂਵਿਚਸਬਦ **ਬੋਲਿਆ**॥ਬਿਮਲਮਝਾਰਿਬਸਸਨਿਰਮਲਜਲਪਦਮਨਜਾਵ
 ਲਹੇ॥ਪਦਮਨਜਾਵਲਜਲਭਿਰਸਿਸੰਗਤਿਸੰਗਦੇਖਨਹੀਭੇ॥੧॥ਦਾਦਰਤੰਕਧਹਿਨਜਾਨ
 ਸਰੇ॥ਕੁਖਸਿਸਿਧਾਲਧਸਸਿਨਿਰਮਲਜਲਅਮ੍ਰਿਤਿਨਾਲਖਸਰੇ॥੧॥ਰਗਉ॥ਬਸਜਲ
 ਨਿਤੁਨਵਸਤਿਅਲੀਅਲਮੇਰਚਚਾਗੁਨਰੇ॥ਚੰਦਕੁਮਦਨੀਵਰਹੁਨਿਵਸਸਿਅਨਭਉਕਾ
 ਰਨਰੇ॥੨॥ਅੰਮ੍ਰਿਤਿਖੰਡਦੁਪਮਪਸਿਚਸਿਤੁਬਨਚਤਰਰੇ॥ਅਪਨਾਆਪਤੰਕਧਹਿਨਛੇਰਾਸਿ
 ਧਿਸਨਪ੍ਰੀਤਜਿਓਰੇ॥੩॥ਪ੍ਰੰਤੁਸੰਗਧਸਹਿਜਨੰਮੂਰਖਅਗਮਸਸਸੁਨਰੇ॥ਅਪਨਾਆਪ

ਤੁੰ ਕਬਹਿ ਨ ਛੋੜ ਸਿਸੁ ਆਨ ਪ੍ਰਛੁ ਜਿ ਉਰੇ॥ ੪॥ ਇਕ ਪਾਖੰਡੀ ਨਾਮ ਨਰਾਚਾਹਿ ਇਕ ਹਰਿ ਚਰਿਤ ੨੬
 ਰੰਝੀਰੇ॥ ਪਰ ਬਲਿ ਥਿਆ ਪਾਵ ਸਨਾਨ ਕਰ ਸਨਾਨ ਆਜ ਪਰੇ॥ ੫॥ ਤਾਂ ਉਸ ਜਤਿ ਹਰੀ ਕਹਿ
 ਆਜੀ ਮੈਂ ਨਾਨਿ ਹਾਲ ਕਰੋ ਏਹੁ ਪਈਯੇ ਲਓ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ਆਕੁ ਈ ਜਹ ਉਰੀਏ
 ਹਰੁ ਪਈਯੈ ਤੁਸਾਨੁ ਰਖਣੇ ਮਿਲੈ ਹੈ ਨਾ॥ ਤੁਸਾਨੂੰ ਹੀ ਕੰਮ ਦੇ ਹੈ ਨਾ॥ ਅਸੀਂ ਫਕੀਰ ਅਤੀਤ ਆਹੇ॥
 ਤਾਜ ਉਹਰੀ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇਵਾ ਅਤੇ ਪਕਵਾਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਭੋਜਨ ਕਰੋ ਏਹੁ ਤਾਅਚ ਵੀ॥ ਤਾਗੁ
 ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੈ ਨਾਹੀ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਬੋਲੈ ਨਾਹੀ॥ ਅਤੇ ਅੰਦਰੋ ਆਖੈ ਕਿ ਵੈਲੈ ਨਾ॥
 ਤਾਂ ਭੁਲਾਹੋ ਵੈ॥ ਮੈਖੁ ਰਾਖਹੁ ਤੁਭਾ ਹਾ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਗਾਗਾ ਗੁਣਿ ਚ ਸਬਦ **ਚੋਲਿਆ**
 ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਕਵਾਨ ਸੇਭੋ ਜਨ ਕਹੀ ਮੈਲੁ ਚੀਲੋ ਚਾਪੁਰੀ॥ ਮਿਠਿਆਰ ਸਨਾਰ ਸਕਸਬੇ ਲੇਤਾ ਮਨ
 ਰੋਹੁ ਜੁਰੀ॥ ੧॥ ਸੁਣ ਸਾਲ ਸਤੰਭਾਈ ਮੇਰੇ॥ ਸਮਝੁ ਪਵੀਤਾ ਹੋਇ ਨ ਬੇਰੇ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਮੇਵਾ ਮਿ
 ਲਣੁ ਤੁਮਾਰਾ ਕਹੀਏ ਸਤਿ ਕੇ ਬਾਗੇ ਜੇਕੋ॥ ਖਾਵਣ ਖਾਇ ਆਪਾਵੈ ਸੋਈ ਜੋ ਬਿਖਤੋ ਮਨੁ ਆਤੇ ਕੋ॥
 ੨॥ ਤਾਅਪਰ ਕਾਗੁ ਲਾਮ ਅਗੋਹੀ ਖਾਵਣ ਪਾਸਹੁ ਗੁਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਦੇ ਪੈਰਾਤੇ ਛਾਹਿ ਪਾਇਆ॥ ਤਾਂ
 ਗੁਰਨਾਨ ਕਜੀ ਅਪਰ ਕੇ ਗੁਲਾਮ ਤੇ ਬਹੁਤ ਖਸੀ ਹੋਇਆ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਸਬਦ ਦੀ ਪਉੜੀ ਅ
 ਖੰ॥ ਉਤਮ ਜਨਮ ਸੋ ਸਾਕਤ ਕਹੀ ਮੈਂ ਨੀਚ ਨਗਾਇਣ ਪਾਵੈ॥ ਲੋਭੁ ਲਹਰਿ ਤੇ ਛੁਟੇ ਤੇਈ ਸਾਪਸੀ
 ਗਗੁਣ ਗਾਵੈ॥ ਸੁਣ ਸਾਲ ਸਦਿ ਹੋ ਗਲਾਤੇ ਗਾਪ ਨਗਾਇਣ ਮਾਨਾ॥ ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸੀ ਗਾਮਿ
 ਲਾਇ ਆਉਚੇ ਪਦ ਠਹਿਰਾਨਾ॥ ੪॥ ਤਾਫੇਰ ਸਾਲ ਸਗਾਇ ਜਉ ਹਰੀ ਹਥ ਜੇਕੁ ਕਰਿ ਆਜ ਜੀਕੀ
 ਤੀ॥ ਜੀ ਮੇਰੀ ਗਤ ਕਰੋ ਆਪਣੇ ਸਾਂਈ ਦੇਵਾ ਸਤੇ॥ ਅਸਾਨੂੰ ਇਸ ਬਲਾਇ ਵਿਚੋ ਕਵੈ॥ ਤਾਗੁ

ਜੁਰ
ਦੀਨ

ਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਸਾਲਸਰਾਇਤੁਆਪਣੇਅਧਰਕੇਗੁਲਾਮਦੇਪੈਰਤੇਢਹਿਪਉਤਾਤੇਗ
ਗੰਤਹੋਏ।ਸਾਲਸਰਾਇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਅਧਰਕਾਤਾਸਾਧੁਪੈਜੇਤੁਸੀਆਥੇਤਾਸਗਦੀਪੈਰੀਪ
ਵਾ।ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸਾਲਸਉਪਰਿਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਆ।ਆਖਉਸਸਾਲਸਰਾਇਕਰਤ
ਰਅਗੇਮਥਾਟੇਕਾ।ਸਾਲਸਰਾਇਜਉਹਰੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਪੈਰਤੇਢਹਿਪਇਆ।ਤਾਗੁਰੂ
ਨਾਨਕਜੀਸਾਲਸਰਾਇਨੁਆਪਣੇਸਿਰੇਲਾਹਿਕਰਿਅੰਗੇਛੁਦਿਤਾ।ਆਖਉਸਭਾਈਸਾ
ਲਸਸਿਰਤੇਥੰਨਾ।ਸਾਲਸਲੈਕਰਿਸਿਰਤੇਥਧਾ।ਥੰਨਣਨਾਲਸਾਲਸਰਾਇਦੇਕਪਾਟਖਲਗ
ਏ।ਸਾਲਸਰਾਇਦਾਰੰਗਹੋਇਗਇਆ।ਸਾਲਸਰਾਇਨੁਸਥਦਪ੍ਰਾਪਤਹੋਇਆ।ਸਤਿ
ਗੁਰਦਤਾਨਾਮਕਰਿਨੈਖੋਲਭਪ੍ਰਾਣ।ਏਕਜੇਵਣਜਵਣਜਿੰਨਿਆਬਹੁਰਿਨਾਆਵੈਪ੍ਰਾਣ।੧॥
ਸਤਿਗੁਰਨਾਨਕਪੁਰਾ।ਬਚਨਕਾਜੁਰਾਪੁਰਾ।੧॥ਰਹਾਉ।ਅਗਮਾਨਿਗਮਾਦਿਖਾਵਤਾਖੋ
ਲੇਨੇੜਅਨੰਤਾ।ਜਗਤਵਣਜਾਗਸੁਗਲਹੈਸਾਹੁਏਕਭਗਵੰਤਾ।੨॥ਵਣਜਹਮਾਗਸਚਪ੍ਰ
ਜੀਹਮਰੀਨਾਮ।ਆਠਪਰਿਧਨਲਾਗਰਹੈਸੇਈਹਮਾਰੇਕਾਮ।੩॥ਸਾਲਸਧਿਨਵੈਥੇਨ
ਤੀਤੁਮਸੁਨਲੇਹੁਕਰਤਾਰਾ।ਕਾਚੇਰੰਗਉਤਾਰਕੇਚਾਨ੍ਹੇਰੰਗਅਪਾਰਾ।੪॥ਗਾਥਿਲਾਵਲਸ
ਬਦਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਾ।ਗੁਰਕਾਸਬਦਨਿਧਾਨਹੈਮਨਮੁਖਆਵਾਗਉਨਾ।ਸਖਜੁਨੀਭਰ
ਮਾਈਐਫਿਰਪਾਵੈਗਾਭਉਨਾ।੧॥ਤੇਰਾਨਿਰਮਲਹੀਰਾਨਾਮਹੈਕੋਈਪਰਥੇਗਾਪਰਖੰਨਹਾਰ
ਜੀਉ।੧॥ਰਹਾਉ।ਬੇਦੀਅੰਤਨਜਾਨਿਆਪ੍ਰਪੰਡਤਬੀਚਾਰਾ।ਬੇਨਾਹਰਕਾਨਾਮਹੈਜਿਸਚਕ੍ਰਤਿਤੋਰਾ
ਗ।੩॥ਅੰਦੁਨਪਾਏਸਚਕੋਦੇਖਨਿਵਿਚਨਿਵਾਣਾ।ਜਿਨਲੇਇਣਹਰਿਦੇਖੀਏਸੇਲੇਇਣਪਰਵਾਣਾ।੪॥

ਕਚਹੁ ਕੰਚਨ ਹੋਇਆ ਮਾਨ ਕਧਰੇ ਅਧਾਰਾ ਜੀਵੁ ਖੁਲਾ ਕੋਰੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ॥ ੪॥ ੫੭
 ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਬਿਸੰਭਰ ਪੁਰਵਿਚ ਅਧਰਕੇ ਗੁਲਾਮ ਨੁਅਤੇ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਜਥੁ ਹਰੀ ਨੂੰ ਦੁਹਾ
 ਨੁਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕੀਤਾ ॥ ਬਡੀ ਮਿਹਰ ਵਾਨਗੀ ਕੀਤੀ ॥ ਉਨਾਨੀ ਮੰਜੀ ਬਹਾਇਆ ॥ ਆਖਿਓ ਸੁਸੁਣ ਸਾ
 ਲੋ ਸਰਾਇ ਜਿਚ ਰਤੁ ਜੀਵੈ ਤਿਚ ਰਤੇ ਰੀ ਮੰਜੀ ॥ ਅਤੇ ਜਾਤੋ ਰੀ ਦੇਹ ਛੁਟੇ ਤਾ ਅਧਰਕਾ ਬੰਹੇ ਗਾ ॥ ਹੋਰ ਤੇ
 ਰੀ ਅਉਲਾ ਵਦਾ ਕੇ ਮੰਨਾ ਹੀ ॥ ਪਹਲੇ ਮੰਜੀ ਇਸਦੀ ਆਹੀ ਪਰ ਅਸਾਨੇ ਗੁਰੂ ਉਗਥਿਆ ॥ ਕਿਉ ਜੇਹੀ
 ਕਸੈ ਸਾਗੀ ਸੁਤ ਵਿਚਤੁ ਇਸਦਾ ਸਾਹਿਬ ਪੈ ॥ ਅਤੇ ਦਿਨ ਭੀ ਬੋਲੇ ਆਏ ਰਹੇ ਪੈਨ ਵਰੇ ਦੁਏ ਤੇ ਸਤੁ ਮਹੀਨੇ
 ਤੈ ਜੀਵਣੀ ॥ ਫੇਰ ਤੇ ਰੀ ਦੇਹ ਛੁਟੇ ਗੀ ॥ ਇਸਦਾ ਸਤੇ ਪਹਿਲੇ ਮੰਜੀ ਤੈਨੂੰ ਬੈਠਾਇਆ ਪੈ ॥ ਅਤੇ ਅਧ
 ਰਕੇ ਦੇ ਚਿਤੁ ਕਾਈ ਨਾਹੀ ॥ ਪਰਹੁ ਕਮਾਨੀ ਰੰਕਾਰ ਦਾਈਵੇ ਪੈ ॥ ਉਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾਇਵੇ ਰਤੇ ਸਤ
 ਮਹੀਨੇ ਰਹਿਆ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਆਖੈ ਜੀਤੁ ਇਥੇ ਰਹਣ ਆਇਆ ਪੈ ॥ ਕਉ ਦਾਸੀ ਹੋਇ ਨਿਕਲਿਆ ਪੈ
 ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਅਰੋਹ ਸੇ ॥ ਅਤੇ ਜੀਸੇ ਮੰਨ ਵਿਚਾਗੀ ਵਤੀ ਖਾਵਾਂ ॥ ਦੇ ਬੋਝੇ ਦੇਹ ਰੂਮਾ ਕੀ ਆਧਾਤੁ ॥
 ਨਾਹੀ ਛੁਡਦਾ ॥ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੁਛ ਆਖਾ ਨਾਹੀ ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹਾਂ ॥ ਜਾ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਜਥੁ ਹਰੀ ਦੀ ਦੇਹ
 ਛੁਟੀ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਅਧਰਕੇ ਗੁਲਾਮ ਨੇ ਮੰਜੀ ਬੈਠਾਇ ਕਰਿ ਚਲਿਆ ॥ ੩੩॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾ
 ਏ ਜੀਵਾ ਹਗੁਰੂ ॥ **ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚਲੀ ॥** ਬਿਸਹਰ ਦੇ ਸਨੂੰ ਚਲੇ ਸਮੰਦ ਦੇ ਟਾਪੂ ਵਿਚ ਭਿਹ ਦੇ ਸਾ
 ਹਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀਹੁ ਏਕਿ ਪਰਚਲਿਆ ਪੈ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾ
 ਨਾ ਜਿਧਰ ਕਰਤਾਰ ਲੈ ਜਾਦਾ ਪੈ ਤਿਧਰ ਚਲਿਆ ਚਲਾ ॥ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਬਿਸੰਭਰ ਪੁਰਜੇ
 ਰਹਿਓ ਕਿ ਆਕੀਤੋ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇ ਕੁਝ ਅਸਾਨੁ ਹੁਕਮ ਕਰਤਾ

ਰਦਾਆਹਸੇਈਅਸਾਕੀਤਾਅਸਾਅਧਰਕੇਨੀਮੀਜੀਬਹਾਵਣਾਸੀ। ਚਲਮਰਦਾਨਾਹੁਣਤਾਰਹੇ
ਨਾਹੀ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਹੁਣਤਾਅਖਮੈਨੂੰਉਸਸਹਰਿਦਾਨਾਉਲੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿ
ਆਮਰਦਾਨਾਅਸੀ। ਧਿਸੁਹਰਦੇਸਸਮੁੰਦਦੇਟਾਪੁਵਿਚਉਥੇਹਿਕਸਾਧਹੈਉਸਦਾਦਰਸਨਕਰੀਏ
ਗੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਥੇਚਲਿਆ। ਜਾਦੇਜਾਦੇਦੇਖਨਤਾਕਿਆ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਅਸੀ
ਕਿਸਉਪਰਜਾਦੇਆਹੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਭਾਈਬਾਲਾਅਸੀਕਿਸਉਪਰਜਾਦੇਆਹੇ
ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਤੇਰੀਆਤੂੰਹੈਜਾਣ। ਤੇਨੁਸਭਕਿਛੁਨਦਰਿਆਵਦਯੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕ
ਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਭਾਈਬਾਲਾਅਸੀਮਛੀਤੇਜਾਦੇਆਹੇ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਦੈਰੀਮਛੀ
ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਪੈਤੀਕੋਹਲਮੀਹੈ। ਅਤੇਪੰਜਕੋਹਚਉਤੀਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ
ਜੀਵਿਚਗਿਣਤੀਖਾਧੀਪਰਮੁਹਕਿਝਨਆਖਿਆ। ਤਿਨਦਿਨਅਤੇਤਿਨਰਾਤ੍ਰੀਉਸਮਛੀਤੇਚਲੇਗ
ਏਸਹਜਨਾਲਾ। ਜਾਮਛੀਦਾਚੋਹਰਾਨਜਰਆਇਆਤਾਮਰਦਾਨਾਹੈਗਨਹੋਇਗਇਆ। ਮ
ਛੀਮਹਆਰਿਆਤਾਮਰਦਾਨਾਕੀਖਿਆ। ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਅਵੇਮਰਦਾਨਾਕਿਉਕੰਮ
ਦਾਹੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜਜਮਾਨਇਹਮਛੀਅਸਾਨਨਿਗਲਜਾਦੀਹੈ। ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਆ
ਖਿਆਗੁਸੇਹੋਇਕੈਅਵੇਮਰਦਾਨਾਅਜੇਤੈਨੁਪ੍ਰਤੀਤਨਾਹੀਆਵਦੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਧਿਸਮਾਦ
ਹੋਇਰਹਿਆਏਨਿਰੰਕਾਰਤੇਰੀਕੁਦਰਤਤੂੰਧੰਨਬਣਆਵਨਾ। ਇਕਘਨੀਗੁਜਰੀਤਾਮਛੀਉਗਾਸੀ
ਕੀਤੀ। ਮਛੀਦੇਮੁਹਵਿਚੋਅਨੇਕਪ੍ਰਕਾਰਦੇਕੁੰਜਨਨਿਕਲੇ। ਤਾਮਰਦਾਨਾਆਪਣੇਜੀਖਸੀਹੋਇਅੰ
ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਤੂੰਕਉਣਹੈ। ਅਰੋਮਛਨਰਆਹਬੋਲਿਆਜੀਮੈਮਛਹਾਤਾਗੁ

ਰੂਨਾਨ ਕਜੀਆ ਥਿਆ ਭੁੰਏ ਜੇਤ੍ਰੇ ਸੋਈ ਆਖਾ ਤਾਮਛੁ ਬੋਲਿਆ ਤ੍ਰਿਨਾਨ ਕਨਿਰੰਕਾਰੀ 40
ਉਨਾ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਭੁੰਏ ਤ੍ਰਿਕਿਆ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਤਾਫੇਗਮਛੁ ਆਖਿਆ ਜੀਤ੍ਰਿ
ਤੇਜੁਗਵਿਚੋਤ੍ਰੇ ਅਸਾਭੁਗਤ ਕੀਤੀ ਇਕਰੀ ਪਰਮੁਰਤ ਪੁਜੀਆ ਹੀ। ਤਿਸੁ ਤੇ ਅਸਾਤੇ ਤੁਸਾ
ਨਜਨਮਾ ਮਿਲਿਆ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਫੇਰ ਪੁਛਿਆ ਤ੍ਰਿਮਛੁ ਕਿਉ ਕਹਿਹੋਇਆ। ਤਾਫੇਗਮ
ਛੁ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਇਕਵਿਨ ਤੇ ਮੈਨੁ ਕਛੁ ਕੰਮ ਆਖਿਆ ਮੈਂ ਤਾਗੁ ਫਲੀ ਕੀਤੀ। ਤੁਸਾ ਮੈਨੁ ਕਹਿ
ਆਜਦ ਤੈਨੁ ਕੰਮ ਆਖਦੇਹਾਂ ਤਦ ਤ੍ਰਿਕਰਦਾਨਾ ਹੀ। ਤਾਮੇਰੇ ਮੁਹਇਤ ਨੀ ਨਿਕਲ ਗਈ ਜਾਂਕਿ ਅੰ
ਮਛੀ ਦੀਤ੍ਰੇ ਰਹਿਤ ਨਫਦਾ ਹੈ। ਉਸੁ ਬਚਨ ਦਾ ਮਦਕਾ ਮੈਨੁ ਮਛੁ ਹੀ ਕਰਦਾ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ
ਤ੍ਰਿਮਨੁ ਖੋਦਾ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਹਸਿਆ ਹਸਕੇ ਆਖਿ ਉਸ ਆਖਹੁ ਇਕਿਆ
ਆਖਦਾ ਹੈ। ਤਾਮਛੁ ਕਹਿਆ ਮੈਂ ਤੇਗਾਗਹ ਉਡੀਕਦਾ ਸਾ। ਜੇਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਇਸਗਾਹਿਆ ਵੈਗੰ
ਹੁਣੁ ਤ੍ਰਿਆਇਆ ਹੈ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਤ੍ਰਿਮਨੇ ਰਬ ਆਪਣਾ ਆਖਾ। ਮਛੁ
ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਤੇਗਾਬਚਨ ਪੁਗਾਹੋਇ ਮੁਕਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਭੀ ਖੋਲਾ ਸੀ ਹੋਵੈ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ
ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਇਤਨੀ ਤ੍ਰਿਗੀ ਆਹੀ ਕਲਤੇ ਗੀ ਦੇਹ ਛੁਟੇਗੀ। ਮਛੁ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਜਿਚਰ ਮੇਰੀ
ਦੇਹ ਛੁਟਦੀ ਨਾਹੀ ਤਿਚਰ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹੋ। ਮਰਦਾਨੇ ਨਨਾ ਲੇਭੇ ਜਨ ਦੀ ਖੁਸਾਲੀਆ
ਤੇ ਨਾ ਲੇ ਆਪਣੀ ਜਿਵ ਬਚੀ ਦੀ ਖੁਸਾਲੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਰਹੁਇ ਸਜੀ ਦਾ ਕੁਝ ਭਾ
ਲਾਹੋਵੈ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਹਸਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਧਾਣਾ। ਤਾਭਾਈ ਧਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਧਾਲੇ
ਦੇ ਆਖਣ ਦੀ ਕਾਈ ਨਹੀ ਰਹੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਬੁਰਾ ਆਖਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕ

ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾ ਤੈ ਨ ਕਦ ਆਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਬੁਰਾ ਆਖ ਦਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਅ
 ਪਣਾ ਆਪ ਜੀ ਭਾਲਿਆ। ਵੀ ਚਾਰ ਕਰਿ ਰਿਥੇ ਠਾਏ ਹੁਪ੍ਰੇ ਸੰਰਦੀ ਜਾਤ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈ ਸੰਰਤਰੀ
 ਜਥਾ ਧ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮਰਦਾਨਾ ਗਲ ਵਿਚ ਪਲਾਘਤਿ ਖੜੋਤਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਕਿ ਉਮਰਦਾਨਾ ਕਿਉ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਇਤਨੀ ਮੁਦਤ ਹੋਈ ਤੇ ਰੋਨਾ ਲਫਿਰਦਿਆ
 ਪਰ ਅਸਾ ਤੈ ਨ ਜਾਤੇ ਨਾਹੀ ਅਸੀ ਭੁਲੇ ਆਹੇ। ਤੂੰ ਅਸਾ ਨੁਬਖ ਸਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿ
 ਆਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾ ਜੇ ਤੈ ਨ ਨਾਲ ਲੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਅਸਾ ਤੇ ਰਾ ਆਸ ਭੁਕ ਬੁਲ ਕਰਿ ਲੀਤੀ ਆ।
 ਤੁਸੀ ਅਸਾ ਤੇ ਜੀ ਅਪਰਾਨ ਹੋ। ਤੂੰ ਇਲ ਵਿਚ ਕਾਈ ਗਿਣਤੀ ਨਾ ਕਰੇ। ਗਤੀ ਮਛ ਦੀ ਪਿਠ ਤੇ
 ਰਹੇ। ਕੁਲ ਕਹੇ ਦੇ ਸਵਾਪ ਹਰ ਦਿਨ ਚੜੇ ਮਛ ਦੀ ਦੇਹ ਛੁਟੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਕਾਈ ਮਛ ਚਲ ਅਸੀ ਭੁੀ ਆਇ ਮਿਲਾਰੇ। ਇਤਨਾ ਵਚਨ ਆਖ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅ
 ਗੇ ਹੋਇਆ। ੨੫॥ ਬੋਲਹੁ ਕਾਈ ਜੀ ਵਾਹ ਗੁਰੂ॥ **ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥** ਅਗੇ ਸਮੰਦ੍ਰ ਲਹ
 ਗਦੇ ਦਾ ਆਹਾ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਅਗੇ ਤਾ ਸਮੰਦ੍ਰ ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਹੀ ਕੋਈ ਜਹਾ
 ਜਨਾਹੀ ਤੂੰ ਕਿਧਰ ਜਾਵੇਗਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਬੋਲ ਨਾਹੀ। ਤਾ ਗੁ
 ਈ ਬਾਲਾ ਬੋਲਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਤਾ ਗਲ ਵਿਚ ਪਲਾਘਤਿ ਖੜੋਤਾ ਸੀ ਵਤ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜਜਮਾਨ ਅਗੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਹੀ ਨਾ। ਕਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਵੇਖਤ ਮਾਸਾ ਚੁਪ
 ਕਰਿ ਰਹਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਪਿਛੇ ਮੇਰੇ ਚਲੇ ਆਵਹਾ। ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਪਿਛੇ ਮੈ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਜਿਉ ਧਰਤੀ ਤੇ ਚਲੇ ਆਵੇ ਆਹੇ। ਤਿਥੇ ਸਮੰਦ੍ਰ ਉਤੇ ਚ

ਲੇਜਾਈਐ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂਲਗਾ ਆਖਣ ਜੀਖੁਦਾਏ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਭੇਦ ਕੋਈ ਨਾ ॥ ੨੫੯ ॥
 ਹੀ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਚੁਪ ਕਰਿ ਜਾਹਿ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀਹੁ ਏ ਅਸਾਨੂ ਤੁ
 ਕਰਿ ਸਦਾ ਹੋ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਵਡੀ ਬਲਾਇ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ
 ਜੀਵਤਿ ਅਗੇ ਕਿਉ ਜਾਦਾ ਹੈ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪਿਛੇ ਮੁੜਦੇ ਹਨ ਤੁਕੀ ਆਇ ਮਿਲਦੀ
 ਹੈ। ਪੰਜ ਗਤੀ ਤੇ ਪੰਜ ਦਿਨ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਵਿਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਕਲਿਆਣੀ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ
 ਕਜੀ ਦੀਨ ਜਗਿ ਇਕ ਰੰਗ ਪਾਇ ਆਗ ਜਸ ਵਾਦਾ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਓਹ ਰੰਗ
 ਚਾਇ ਲੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਰੰਗ ਚਾਇ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਹਥ ਦਿਤਾ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰੰਗ ਹਥ ਲੀ
 ਤਾ ਕਲ ਵੇਰੇ ਵੇਦ ਅਤੇ ਬਿਕਰਾਲ ਰੂਪ ਕਰਿ ਕੇ ਆਈ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਸਾਮਣੇ ਦਓਨੀ। ਜਿਉ
 ਨਜੀ ਕਾ ਆਈ ਤਿਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਲ ਦੇ ਮੁਹ ਵਿਚ ਰੰਗ ਦਿਤਾ ਕੁਕ ਦੀਨ ਹੀ। ਪਿਛੇ ਨਾਰਦ ਆਇ
 ਆ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਕਲ ਨਾ ਲਖ ਬਾਰਿ ਦਾਰਹੇ ਅਤੇ ਅਸੀ ਨਾਰਦ ਗੁਸੰ
 ਈ ਨ ਲਖੇ ਰੰਗ ਐ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀ ਕਲ ਤਾਈ ਕਿ ਆ ਆਖ ਦੇ ਹੋ। ਕਲ ਤਾ
 ਹੁਕਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਕਾਰ ਕਰ ਦੀ ਫਿਰਦੀ ਹੈ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਨਾਰਦ ਗੁਸੰ ਈ ਸੈਸ
 ਰਉ ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਕਾਰਹੈ ਕੇ ਅਸਾ ਤਿਪਰ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਸੈਸਾਰ ਉਤੇ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ
 ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਅਸਾ ਪਾਸ ਕਿਉ ਆਈ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੁਛੀ ਐ ਉਸ ਪਾਸੋਂ ਨਾਰਦ ਕਲ ਨੇ ਸਦਿ
 ਆ ਕਲਿ ਅਗੇ ਖੜੀ ਆਇ ਹੋਈ। ਨਾਰਦ ਪੁਛੀ ਆ ਕਲ ਮਾਤਾ ਤੈਨੂੰ ਤਾਜਾ ਪਾਤੇ ਹੁਕਮ ਨਾਹੀ ਤੁਇ ਬੇਕਿ
 ਉ ਆਈ ਤਿ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੁਛੀ ਏ ਹਿ ਕੇ ਲੋਕਾਨੂੰ ਛੁਡਾਵੈ। ਤੁਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ॥

ਜੇਅਸਾਗੁਹੋਵੈਗਾਸੋਸਭੇਛੁਟੈਗਾ। ਅਤੇਤੇਰੇਵੰਦਭੁਨੇਗਾ। ਤੇਰੇਸਭੇਵਾਲਪਟੇਗਾ। ਹੁਣੇਤੇਰੇ
 ਕੰਮਕਰਿਛੁਟੈਆਹੋ। ਪਰਤੇਰੇਕਰਮੇਨਾਰਦਆਇਗਇਆ। ਤਾਕਲਿਬੋਲੀਮੈਤਾਹੁਕਮਨਾਲ
 ਫਿਰਦੀਹਾਂ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਤੂੰਕਿਸਦੇਹੁਕਮਨਾਲਫਿਰਦੀਹੈ। ਤਾਂਕਲਕਹਿਆਮੈ
 ਨਿਰੰਕਾਰਦੇਹੁਕਮਨਾਲਫਿਰਦੀਹਾਂ। ਤਾਂਫਿਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਅਸੀਕਿਸਦੇਆਹੋ। ਤਾਂ
 ਕਲਿਕਹਿਆਤੂੰਸੀਨਿਰੰਕਾਰਦੇਹੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਤੂੰਨਇਥੇਆਵਣਾਜੇਗਨਾਹੀ
 ਸੀਸਾਰਥੇਨਾਪਇਆਹੋ। ਤਾਂਕਲਿਕਹਿਆਤੂੰਆਪਨੂਰਖਾ। ਅਤੇਤੇਰੇਨਾਲਹੋਕੋਈਇਕਅਪ
 ਤਿਸਨੁਭੀਰਖਾ। ਹੋਰਸੀਸਾਰਨਾਲਤੁਓਕਿਆਹੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਜੇਕੋਈਅਸਾਰ
 ਉਪਦੇਸਕਮਾਵੈਗਾਤਿਸਉਪਰਤੇਰੇਜੇਰਨਚਲੈਗਾ। ਭਾਵੈਕੋਹਜੇਰਤੂੰਕਰੇਗੀ। ਅਸਾਆਪ
 ਨਿਰੰਕਾਰਥੇਬਖਸਾਇਹੈਨਾ। ਤਾਨਾਰਦਕਹਿਆਸੁਣਿਕਲਿਮਾਤਾਇਹਬੁਢਾਹੋ। ਨਾਨਕਨਿ
 ਰੰਕਾਰੀਹੈ॥ ੨੫॥ ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ॥ ਸਾਖੀਹੋਰ **ਚਲੀ॥** ਉਥਹੁਅਗੇਚਲੇਪੰ
 ਦ੍ਰਹਿਦਿਨਅਤੇਪੰਦ੍ਰਹਿਰਾਤੀਈਵੇਪਉਣਅਹਾਰੀਕੁਏਚਲੇਗਏ॥ ਅਗੇਟਾਪੁਵਿਚਬਿਸਹ
 ਰੰਦੇਸਾਆਹਾਉਸਦਾਰਾਜਸੁਪਰਸੈਨਆਹਾ। ਬਰਾਰਾਜਕਰਦਾਆਹਾ। ਉਤਸਹਰਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਹਿਉਤਰਿਆ। ਇਕਦਿਨਗੁਜਰਿਆਵੁਜਾਦਿਨਗੁਜਰਿਆ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆ
 ਥਿਆਜੀਜੇਹੁਕਮਹੋਵੈਤਾਮੈਸਹਰਿਵਿਚਹੋਇਆਵਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਕਿਉਮਰ
 ਦਾਨਾਕਿਉਜਾਦਾਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਮੈਬਹੁਤਾਦਿਨਾਕੁਖਾਹਾਂ। ਸਹਰਵਿਚਕੁਸੁਮੁਹ
 ਪਵੈਤਾਪਾਇਆਵਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਛਿਆਕਿਉਭਾਈਬਾਲਾਮਰਦਾਨਾਕਿਆਆਖਦਾਹੈ

ਤਾਭਾਈਧਾਲੇਆਖਿਆਜੀਜਨਮਦਾਸੁਭਾਉਜਾਵਾਨਾਹੀ॥ਅਤੇਤੁਸੀਨਿਰੰਕਾਰਦੀਜਾਤ ੬੦
ਹੋ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹਸਿਆਹਸਿਕਰਿਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਕਿਧਰਜਾਸੀ॥ਮਰਦਾਨੇਆ
ਖਿਆਜੀਜਿਧਰਹੁਕਮਹੋਵੈ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਹਿਕਝੰਢਾਬਾਢੀਤਖ
ਣਹਈ॥ਉਸਬੇਜਾਵੈਹੋਰਬੇਨਜਾਵੈ॥ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਉਸਨੁਤਾਮੈਨਾਹੀਜਾਣਦਾਤੁਸੀ
ਕਾਦੀਨਿਸਾਨੀਦਸੋ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਉਸਦੇਪਿਉਦਾਨਾਉਪਾਖਰਹਈ
ਤੀਉਭਿਜਾਇਕਰਿਪੁਛੇਜੇਪਾਖਰਬਾਢੀਦਾਪੁਤਜੇਝੰਗਬਾਢੀਹੋਸੋਕਿਬੇਰਹਦਾਹੋ॥ਮਰਦਾ
ਨਕਹਿਆਭੁਲਾਜੀਮੈਜਾਦਾਹਾ॥ਮਰਦਾਨਾਸਹਰਿਵਿਚਜਾਇਕਰਿਲਗਾਪੁਛਣਿ॥ਪਾਖਰ
ਬਾਢੀਦਾਪੁਤਝੰਗਬਾਢੀਕਿਬੇਰਹਦਾਹੋ॥ਪੁਛਦਾਪੁਛਦਾਕੋਹਤੇਗਇਆ॥ਤਾਹਿਕਸਆਖਿ
ਆਤੰਕਉਣਹੋ॥ਕਿਬੇਆਇਆਹੋ॥ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭਾਈਤੁਮੈਨੁਦਸਮੈਨੁਭਿਹਪੁਛਲ
ਵੈਗਾ॥ਤੁਮੈਨੁਉਸਦਾਘਰਦਸਾ॥ਉਸਆਖਿਆਹੋਉਇਵਨਾਹੀਦਸਦਾ॥ਤੁਆਪਣਾਨਾਉ
ਅਤੇਵਰਨਦਸੈਗਾਤਾਹਉਤੇਨੁਦਸਾਗਾ॥ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭਾਈਇਜੈਨਗਰੀਦੀਰੀਤ
ਏਗਾਹੋ॥ਤਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਭਾਈਮੇਰਾਨਾਉਮਰਦਾਨਾਹੋ॥ਅਤੇਮੇਰਾਵਰਨਮਿਰਾਸੀਹੋ॥
ਤਾਉਸਫੇਰਪੁਛਿਆਭਾਈਮਰਦਾਨਾਤੇਗਵਤਨਕਉਣਹੋ॥ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਭਾਈਜੀਮੇਰਾਵ
ਤਨਪੰਜਾਬਸਹਰਤੁਸਾਕਦੀਸੁਣਿਆਹੋ॥ਉਸਪੰਜਾਬਦਾਪਰਗਨਾਗਾਇਕੋਇਦੀਤਲਵ
ਰੀਹੋਓਹਮੇਰਾਵਤਨਹੋ॥ਤਾਉਸਫੇਰਪੁਛਿਆਭਾਈਮਰਦਾਨਾਉਥੇਇਕਨਾਨਕਤਪਾ
ਖੜੀਹੋਉਸਦਾਤੁਮਹਰਮਹੋ॥ਤਾਮਰਦਾਨਾਹਸਿਆ॥ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭਾਈਤੁਆਪ

ਏਨਾ ਉਦਸ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਮਿਰਾਸੀ ਹਾਂ। ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਕਿ ਆਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਤੁਓਹ ਹਸਿਆ ਹਸ ਕਰਿਆ
 ਖਿਆ ਮਰਦਾ ਨਾ ਓਹ ਅਸਾ ਰੂਪੁ ਰਤੁ ਨ ਯਾਰ ਹਈ। ਤੁਮਰ ਦਾ ਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਸਿਏ
 ਏਦਾ ਹੈ। ਤੁਓਨ ਆਖਿਆ ਨ ਜਾਰਿਆ ਵੈ ਤੁਮਿ ਏਣ ਲੀਚੈ। ਤੁਮਰ ਦਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਓਹ
 ਤੁਥਾ ਹਿਰਥੈ ਠਾਹਈ। ਤੁਓਸ ਆਖਿਆ ਚਲ ਦੇਖਾ ਭਾਈ ਮੈਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਇ। ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਖਿਆ
 ਜੀ ਗੁਰਨਾਨ ਕ ਮੇਰੇ ਤੇ ਰੰਜ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਪਾਹਿ ਲੇ ਤੂੰ ਏਥੇ ਥਾਢੀ ਨੂੰ ਦਸਾ। ਪਿਛੇ ਤੈ ਨੂੰ ਗੁਰਨਾਨ ਕ
 ਜੀ ਪਾਸ ਲੈ ਜਾਵਾਗਾ। ਤੁਓਸ ਆਖਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਮਰਦਾ ਨਾ। ਓਹ ਮਰਦਾ ਨੇ ਨੂੰ ਏਥੇ ਥਾਢੀ
 ਦੇ ਲੈ ਚਲਿਆ। ਤੁਮਰ ਦਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਤੁਮਾ ਪੁਣਾ ਨ ਉਦਸਾ। ਉਸ ਆਖਿਆ ਭਾ
 ਈ ਮੇਰਾ ਨਾ ਉਨਾਨ ਕ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਨਾਨ ਕ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਨਾ ਹੀ
 ਜਾਣਦਾ। ਤੁਓਸ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾ ਨਾ ਮੇਰਾ ਨਾ ਉਦਿ ਦਸੈ ਏਹੈ। ਤੁਫੇਰ ਮਰਦਾ ਨੇ ਅ
 ਖਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਹੋ ਦਾ ਕਉ ਏਹੈ। ਤੁਫੇਰ ਉਦਿ ਦਸੈ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾ ਨਾ ਇਥੇ ਦਾ ਜੇ ਰਾਜਾ
 ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸਦਾ ਭਾਣ ਜਾਹਾਂ। ਤਿਚ ਗਨੁ ਜਾਇ ਸ੍ਰੀ ਰੇ ਥਾਢੀ ਦੇ ਪਰਿਆਏ। ਸ੍ਰੀ ਰੇ ਥਾਢੀ ਅਗੈ
 ਮੰਜੀ ਥੈ ਠਾਵਣ ਦਾ ਆਹਾ। ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਰੇ ਰਿਠਾ। ਸ੍ਰੀ ਰੇ ਧਹੁ ਤਾ ਅਦ ਬਕੀ ਤਾ ਮੰਜਾ ਵਿਛ
 ਇਦਿ ਤੇ ਸਾ। ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਮਰਦਾ ਨੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਥੈ ਠਾ ਭਾਈ ਮਰਦਾ ਨਾ। ਤੁਓਦ੍ਰ ਸੈਣ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਦਾ ਹਥ ਪਕੜ ਕਰਿ ਲੈ ਥੈ ਠਾ ਮੰਜੀ ਤੇ। ਸ੍ਰੀ ਰੇ ਪਾਛਿਆ ਜੀ ਇਹ ਭਾਈ ਕਿਥੋ ਹੈ। ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ
 ਆਖਿਆ ਇਹ ਤੇਰਾ ਪੁਰ ਪੁਛ ਦਾ ਫਿਰ ਦਾ ਆਹਾ। ਮੈਂ ਇਸ ਤਾਈ ਲੈ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਸ੍ਰੀ ਰੇ ਪੁ
 ਛਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਉ ਏਹੈ। ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿ ਆਹੈ। ਤੁਮਰ ਦਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਮ

ਰਦਾਨਾਹੈ॥ ਅਤੇ ਹੋਵਾ ਮਿਰਾਸੀ ਹਾਂ॥ ਆਇਆ ਹਾਂ ਨਾਨਕ ਪਾਸ ਹੁ॥ ਤਾਝੰ ਰੇ ਪਾਛਿ ਆਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ੬੧
 ਨਾਮ ਸਾਨੁ ਜੇ ਪੁਛੁਦਾ ਆਹੇ ਤਉ ਅਸਾਨਾ ਲਕਿਆ ਕੰਮ ਆਹਾ॥ ਅਸਾਨੇ ਤੂੰ ਕਿਆ ਜਾਣਦਾ ਆਹੇ
 ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਅਸਾਏ ਹੁਤੁ ਸਾਨਾ ਲਕੰਮ ਆਹਾ॥ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸਾ ਪਾਸ
 ਭੇਜਿਆ ਆਹਾ॥ ਤਾਝੰ ਰੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਨਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਨਾਨਕ ਕਥਿ
 ਏਹੋ ਦਾਹੈ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਜੀ ਤੁਸੀ ਤਾਨ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਪਰ ਓਹ ਤੁਸਾਨੁ ਜਾਣਦਾ
 ਹੈ॥ ਤਾਓ ਸੁ ਅਸਾਨੁ ਤੁਸਾ ਪਾਸ ਭੇਜਿਆ ਆਹਾ॥ ਤੁਸੀ ਓਥੋ ਤੋੜੀ ਚਲੇ॥ ਤਾਝੰ ਰੇ ਧਾਢੀ ਆਖਿਆ
 ਜੀ ਕੁਲਾ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਚਲਦੇ ਆਹੇ॥ ਮੰਜੀ ਅਸਾਨੁ ਵੁਣ ਲੈਣਦੇ ਹਾਂ॥ ਚਲਦੇ ਹਾਂ॥ ਜਾਮ ਜੀਵੁ
 ਏਮ ਕੇ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਚਲੇ॥ ਝੰਡੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਿ ਚਵੀ ਚਾਰ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਕੁਝ ਲੈਭੀ
 ਜਾਈ ਐ॥ ਝੰਡੇ ਪਾਛਿ ਆਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤੁਸਚ ਆਖਾ॥ ਨਾਨਕ ਦਾ ਸਰੂਪ ਕਿਆ ਹੈ॥ ਜੇ ਗੁਰੂ
 ਸੇ ਤੇ ਹਾਇ ਲਾਜ ਕਰੀਏ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸ ਦੀ ਦਾਹੈ॥ ਤਾਝੰ ਰੇ ਸੁ
 ਸਾਇਆ ਜੇ ਅਤੀ ਤਫਕੀਰ ਹੈ॥ ਕੁਛ ਭੋਜਨ ਬਣਾਇ ਲੈ ਚਲੀਏ॥ ਝੰਡੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਸੁਣੁ ਹਛਾ
 ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤਉ ਆਖਿਆ ਹੈ ਸੈ ਸਮਾਝਿਆ ਹੈ॥ ਪਰ ਤਉ ਤਾਵ ਲਾਨ ਹੋਹੁ॥ ਓਹ ਸਾਧਫਕੀ
 ਰ ਹੈ ਅਸੀ ਓਸ ਪਾਸ ਖਾਲੀ ਕਿਉ ਕਰ ਜਾਈ ਐ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਿ ਚਵੀ ਚਾਰ ਕੀਤਾ ਓਹ
 ਤਾਪਉਣ ਅਹਾਰੀ ਹੈ ਨਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨਾ ਲਾਹ ਠਜਾ ਲਵਾਹਾ॥ ਹੁਣ ਤਭੋਜਨ ਦੀ ਜਾਹਗਾ ਆਈ ਹੈ ਕੁ
 ਲ ਭੋਜਨ ਤਾਖਾਈ ਐ॥ ਮੇਰਾ ਸਹਰਿ ਵਿਚ ਇਸੇ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ ਹਾਂ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਝੰਡੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ
 ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਤਉ ਕੁਝ ਸਮਝੀ ਹੈ ਸੋ ਕੁਲੀ ਸਮਝੀ ਹੈ ਪਰ ਸੁਧੋਇ॥ ਵੁਇਫਕੀਰ ਕੁਝ ਬੈਠੇ ਨੀ॥ ਤੁਕੁਝ

ਕਰਨਾਹੈਸੇਬਕਰਿ। ਤਾਸ੍ਰੰਬਾਢੀਕਹਿਆਕੁਈਮਰਦਾਨਸੁਬਹੋਦਾਹਾਂ। ਤਾਸ੍ਰੰਬਾਢੀਕਿਅਕੀ
 ਤਾਸ੍ਰੰਬਾਢੀਬੋਦਾਸੇਪੀਰੀਆਹਾਂ। ਤਾਸ੍ਰੰਬਾਢੀਜੇਦੇਬਾਗਵਿਚਗਇਆਅਤੇਪਰਆਖਗਇਆਏ
 ਹਜੇਕਟਲਬਫਲਦੇਫੁਲਮੈਆਦੇਸੇ। ਸੋਤੁਸੀਸਲੁਣਾਕਰੋਅਤੇਰੋਟੀਆਪਕਾਵਉ। ਅਤੇਫੁਲ
 ਦਾਸਾਗਛਮਕੋ। ਏਘਰਿਆਖਗਇਆ। ਅਤੇਮੱਧਾਪਿਥਾਗੋਹਛਾਮੇਵਾਲੈਆਇਆ। ਲੈਕਰਿ
 ਮਰਦਾਨੇਨਲਾਸਆਪਣੇਸਿਰਤੇਪ੍ਰਸਾਦਿਅਤੇਮੇਵਾਆਖਿਓਸੁਚਲਕੁਈਮਰਦਾਨਤੇਗਨਾਨਕ
 ਫਕੀਰਕਿਬੋਹੈ। ਮਰਦਾਨਾਈਤੇਈਤੇਕਿਬੇਆਵੈਜਿਥੇਗੁਰੂਨਾਨਕਅਤੇਮੈਥੈਠੇਆਹੋਉਦਿਅ
 ਨਵਿਚ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਗੁਰਜੀਕਰਿਤਾਰਕਰਤਾਰ। ਤਾਸ੍ਰੰਬਾਢੀਆਖਿਆਸਾਧਜੀਕਰਤਾ
 ਰਕਰਤਾਰ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਤੇਮੈਦੋਹਾਆਖਿਆਆਉਕੁਈਮਰਦਾਨਾਤ੍ਰੰਸਤਿਕਰਤਾ
 ਰਆਉਥੈਠੇਜੀ। ਤਾਸ੍ਰੰਬਾਢੀਪਰਸਾਦਿਅਗੋਰਾਖਿਆਅਤੇਮਥਾਟੇਕਿਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਕਹਿਆਕੁਈਸ੍ਰੰਬਾਢੀਹਕਿਆਲਿਆਇਆਹੈ। ਤ੍ਰੰਬਾਢੀਆਖਿਆਜੀਇਹਤੁਸਾਰੇਵਾਸਤੇਰਸੇ
 ਈਲੈਆਇਆਹਾਂ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਕੁਈਸ੍ਰੰਬਾਤ੍ਰੰਅਸਾਨੁਜਾਣਦਾਹੈ। ਤਾਸ੍ਰੰਬਾਢੀਕਹਿ
 ਆਜੀਮੈਨਾਹੀਜਾਣਦਾਤਾਤੁਸੀਤਾਮੈਨੁਜਾਣਦੇਆਹੋ। ਤਾਤੁਸਾਮੈਨੁਯੋਦਕੀਤਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀਫੇਰਗੁਰੂਜੀਪੁਛਿਆਕੁਈਸ੍ਰੰਬਾਏਹੁਪ੍ਰਸਾਦਿਕਿਬੇਆਦਾਹਈ। ਤਾਸ੍ਰੰਬਾਢੀਆਖਿਆਜੀਏਹਪ੍ਰਸ
 ਦਿਪ੍ਰਮੇਸਰਭੇਜਿਆਹੈ। ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਛਿਆਕੁਈਸ੍ਰੰਬਾਤ੍ਰੰਸਚਆਖਤ੍ਰੰਪ੍ਰਮੇਸਰਨੁਜਾ
 ਣਦਾਹੈ। ਤਾਸ੍ਰੰਬਾਢੀਆਖਿਆਸੋਜੀਕਉਣਹੈਜੋਪ੍ਰਮੇਸਰਨੁਜਾਹੀਜਾਣਦਾ। ਮੈਤਾਅਦਮੀਹਾਂਜੀਆ
 ਜੇਤੁਸਭਪਰਪ੍ਰਮੇਸਰਨੁਜਾਣਦੇਹੈਨਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹਸਿਆਆਖਜੀ। ॥੫॥

ਤੁੰ ਕਰੋ ਕਣਾਇ ਕਜਾਣ ਦਾਹੈ॥ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀ ਕੋਈ ਹੈ॥ ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਬਾਢੀ ਆਖਿਆ ਜੀਏ ਹਰ ਸੇਈ ੬੩
 ਅਚ ਵੇ ਬਹੁਤਾ ਵਿਨਾ ਦੇ ਭੁਖੇ ਹੋ॥ ਹੋਰ ਹਕੀਕਤਾ ਪਿਛੋ ਪੁਛ ਆਹੋ॥ ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀਏ ਹ
 ਸਿਖ ਸਚ ਆਖਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸਾਵਿਤ ਪਾਵਹੁ ਮੁਹਾ॥ ਹਕੀਕਤਾ ਤੁਨ ਸਨਹੀ ਗਈਆ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਹਸਿਆ ਹਸਿ ਕਰਿਆ ਆਖਿਆ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ॥ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮਰਦਾਨਾ ਸਚ०
 ਹੈ ਮਰਦਾਨਾ ਬਹੁਤਾ ਵਿਨਾ ਦਾ ਭੁਖਾ ਹੈ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਜੋੜ
 ਕਿਸ ਦਾ ਹੈ ਇਥੇ॥ ਸ੍ਰੀ ਰੂਪਾਢੀ ਅਤੇ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਰਾਜੇ ਦਾ ਭਾਣਾ ਜਾਮਾ ਹਾਇ ਦੁਸੈਣਾ॥ ਇਦੁ ਸੈਣ ਅਤੇ
 ਸ੍ਰੀ ਰੂਪਾਢੀ ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਪਰਚ ਦੇ ਆਹੋ॥ ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਰਸੇਈ ਮੁਹ ਪਾਵਹੁ॥
 ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮੁਹ ਚੇਲ ਦਾ ਤਿਥੇ ਆਹਾ॥ ਜਿਥੇ ਸਾਧ ਹੋਵਾ ਆਹਾ॥ ਪਵਿਤ੍ਰ ਭੋਜਨ ਹੋਵਾ ਹਾਂ॥ ਨਾਰੀ
 ਤੁਪਤਿ ਏ ਮਹਾਰੀ ਆਹਾ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਰੂਪ ਜਬ ਖਰੇ ਕਰਿ॥ ਅਤੇ ਹਿਕ ਬਖ
 ਰ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਕਢ ਦੇਹਾ॥ ਸ੍ਰੀ ਰੂਪ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਤਾੜੈ ਰੋਪ ਜਬ ਖਰੇ ਕਰਿ ਕਰ ਦੇਹੋ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਆਖਿਆ ਆਚਰਿ ਬਾਤੁ ਹੈ ਅਤੇ ਪੰਜ ਵੇਰੇ ਨਾਲ ਪਰਚਣ ਵਾਲਾ ਇਦੁ ਸੈਣ ਰਾਜਾ ਇਦੁ ਹੋਨਾ॥
 ਉਸਤਾਈ ਲੈ ਆਵਸੀ ਤੁੰ ਅਸੀਂ ਰਸੇਈ ਅਚ ਵੀ ਮੈਂ ਰੋ॥ ਸ੍ਰੀ ਰੂਪ ਜਬ ਖਰੇ ਕੀਤੇ॥ ਅਤੇ ਇਕ ਵੰਗੁ
 ਦਾ ਕਰਿ ਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਦੇਵੁ ਲਗਾ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਖਾਵਾ॥ ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅ
 ਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਭੁਖਾ ਹੈ ਤੁਕਿ ਉਨਹੀ ਖਾਵਾ॥ ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਖਾਵੈ ਗੇ ਤੁਮੈਂ ਭੀ
 ਖਾਵਾਗਾ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਭੁਖਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਾਡੇ ਖਿਆਲ ਨਪਾਇਆ ਕਰ
 ਅਤੇ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਰੂਪ ਇਦੁ ਸੈਣ ਨੂੰ ਲਿਆਵਸੀ ਤੁੰ ਅਸੀਂ ਚਵੀ ਮੈਂ ਰੋ॥ ਤੁਮਰ ਦਾਨਾ ਭੁਖਾ ਆਹਾ ਮਰਦਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੋਤਾਇ ਬੇਕਟੀਆਇਆ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਆ ਖਦੇ ਹੋ ਅਸਾ ਰੂਪੁ ਗਤ ਨ ਅਸ ਨਾਉ ਹੈ। ਇਤਨਾ ॥ ੬੩ ॥
 ਸੁਠਤੁ ਸਾਕਿ ਉਥੋ ਲਿਆ। ਤਾਇ ਦੁਸੈ ਏਕ ਹੋਆ ਭਾਈ ਸੁੰਗਤੈ ਨੁਆ ਪੇਖ ਬਰਹੋ ਸੀ। ਜੇ ਮਿਲੀਏ
 ਤਾਂ ਸੁੰਗਤੈ ਆਖਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀ ਚਲੇ। ਮੇਜੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲੇਗਾਇਆ ਗੰਧ ਸੋਭਿਨਾ ਮੁਹ ਪਾਇਆ ਨਾਹੀ। ਤੁਸਾਰੇ
 ਵਾਸਤੇ ਤੁਸੀ ਚਲੇਤਾ ਭਲਾ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈ ਏਕ ਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਗੇ ਅਸਾਨ ਕੋਈ ਨਾਹ ਜਾਣਦਾ। ਅ
 ਤੇ ਇਹ ਅਸਾਨ ਜਾਹਰਿ ਕਰਨਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਇ ਦੁਸੈ ਏਕ ਸੁੰਗਤੈ ਨੁਆ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਸੁੰਗਤੈ ਹੁਣ ਜਾਹੀ।
 ਅਸੀ ਭਲ ਕੇ ਮੇਰੇ ਲੀਐ ਗੇ। ਤਾਂ ਸੁੰਗਤੈ ਆਖਿਆ ਜੀਤਿ ਹੁਣੇ ਨੁਆ ਮੁਹ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਮੁਹ ਪਾਇ ਦੇ ਨਾਹੀ
 ਤੁਸੀ ਆਖਦੇ ਤੇ ਅਸੀ ਭਲ ਕੇ ਜਾਈਐ ਗੇ। ਇਹ ਬਣਦੀ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈ ਏਕ ਚਾਰ ਕਰ ਕੇ ਆਖਿਓ ਸਚ
 ਲਭਾਈ ਸੁੰਗਤਿ ਆਪ ਨੀਆ ਰਤੁ ਗੁਜਰਿਆ ਹੀ। ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈ ਏਕ ਅਤੇ ਸੁੰਗਤੈ ਵੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ
 ਆਇ। ਦੁਹਾਵੀ ਚਾਰ ਕੀਤਾ ਇ ਦੁਸੈ ਏਕ ਸੁੰਗਤੈ ਨੁਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਸੁੰਗਤੈ ਕੁਝ ਬੋਲੀ ਦਾ ਭੀ ਮਹਰਮ ਹੈ ਕੀਅ ॥
 ਬੋਲੀ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੁੰਗਤੈ ਆਖਿਆ ਜੀ ਬੋਲੀ ਕੁਝ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰਾ ਤਾ
 ਇ ਦੁਸੈ ਏਕ ਅਤੇ ਸੁੰਗਤੈ ਬਾਢੀ ਇਕ ਪਹਰਿ ਗਈ ਤਾ ਦੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਆਖਿਆ ॥ ੬੪ ॥
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿ ਕਰਿਆ ਆਖਿਆ ਆਉ ਭਾਈ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਮਾਓ ਪੁਰਾਤਨ ਜਾਗਾ ਤਾ ਸੁੰਗਤੈ
 ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁੰਤਾ ਅਸਾਨੁ ਹੁਣ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤੁੰਤਾ ਅਸੀ ਕਦ ਪੁਰਾਤਨ ਮਾਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ
 ਆਪੁ ਛੁਡਾਈ ਇ ਦੁਸੈ ਏਕ ਨੁ। ਤਾਂ ਸੁੰਗਤੈ ਇ ਦੁਸੈ ਏਕ ਨੁ ਆਖਿਆ ਕਿਉਂ ਜੀਏ ਹੁਸਾਧ ਕਿਆ ਆਖਦਾ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈ ਏਕ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਨਾ ਹੀ ਜਾਣਦਾ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਬੋਲਿਆ ਤੁੰਜੇ ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਦੇਹਾ ਆਖਦੇ
 ਮੇਰੇ ਨਾਨਕ ਮੇਰਾ ਪੁਰਾਤਨ ਅਸ ਨਾਉ ਹੈ। ਹੁਣ ਕਿਉਂ ਮੁਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈ ਏਕ ਕਹਿਆ ਸੁੰਗਤੈ

ਕਾਈ ਨਿਸਾਨੀ ਦੇਵੈ ਤਾ ਜਾਈ ਐ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੁ ਕਾਈ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਇਸੁ ਤੇ ਨ
 ਤਾਖਬਰ ਕਾਈ ਨਾਹੀ ਪਰ ਤੁ ਤਾਖਬਰ ਦਾਰਹੈ ਨਾ। ਤੈ ਨ ਤਾ ਆਪਣੀ ਖਬਰ ਮਲੁ ਮਹੈ ਨਾ। ਤਾਇੰ
 ਸੈਣ ਮਚਲੇ ਹੋਇ ਕਹਿਆ ਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਨਾਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤੁਸੀ ਕੇਹੀ ਮਲੁ ਮੀ ਕਹੈ ਹੋ। ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਾਈ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਭੰਗ ਦਿਨ ਜਾਦ ਕਹਿ ਜੋਗ ਜੇਜਨ ਕੇ ਦੇ ਅਸੀ ਸੇਵਕ ਆਹੈ ਤੇ
 ਜਗ ਵਿਚ ਰਾਜੇ ਜਨ ਕਹੈ ਸਨੀ ਬਾਬਤ ਸਾਂਗੁ ਭੰਗਾਇਆ ਆਖਿ ਭੰਗ ਸਨੀ ਮੇਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੀਸੀ
 ਹੋ ਸਦੀ ਆਹੀ। ਅਸਾ ਨੁਕਾਰ ਨ ਭੂਧਲਾਇਆ ਅਸਾ ਸੁਠੀ ਸਾਹਦੀ ਭੁਗੀ। ਅਸੀ ਗਜੇ ਦੇ ਬਹੁਤ
 ਨਜੀ ਕੀ ਆਹੈ। ਅਸਾ ਜਾਤਾ ਅਸਾ ਗੁਰੂ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਰਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਅਸਾ ਨੁਕੇ ਹਾਰੁ ਹੈ। ਅਤੇ ਗਜੇ
 ਛਲ ਕੀਤਾ ਆਹਾ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਤਾ ਗਜੇ ਹੋ ਸਈ ਕੀ ਕਰਣੀ ਆਹੀ। ਪਰ ਅਸਾ ਨੁਕਰ ਤੇ ਭੁਲਾਵਣਾ
 ਆਹਾ ਤਾ ਅਸੀ ਕਿਆ ਕਰੀ ਐ। ਜਾ ਅਸਾ ਨੁਰਾਜੇ ਆਪਣੇ ਮੁਹ ਥੀ ਕਹਿਆ ਕੈ ਫੇਰ ਤੁਸਾ ਨੁਜਨ
 ਮਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀ ਅਸੀ ਇਕ ਠੇਰ ਹਦੇ ਆਹੈ। ਤੁ ਤੁਸਾ ਕਹਿਆ ਕਾਈ ਕਿਆ ਜਾਪੇ ਇਥੈ ਦੇਵਿ ਛੇ
 ਕੀਥੇ ਜਾਇ ਪਈ ਐ ਗੇ। ਫੇਰ ਤੇਰਾ ਅਸਾ ਗੁਮੇਲ ਹੋਵੈ ਗਾ ਕਿਨਾ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਤੁਸਾ ਅਸਾ ਤੁਸਾ ਨੁਕਹਿ
 ਆਵੇ ਖਭਾਈ ਜੀ ਅਸਾ ਸੁਠੀ ਭਗਤ ਪੁਰਨ ਹੋਈ ਆਹੀ। ਪਰ ਅਸਾ ਵਿਚ ਦੇਇਖ ਤੇ ਹੋਏ ਆਹੈ। ਇਕ ਤੇ
 ਅਸੀ ਮੂਰਤ ਪੂਜ ਦੇ ਰਹੇ। ਅਤੇ ਹਿਕ ਸੁਰਬੋਲਿਆ। ਪਰ ਅਸਾ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰਿ ਭੰਗ ਰਾਜਾ ਜਨ ਕਮ
 ਹਨੇ ਕਰ ਦਾ ਆਹਾ। ਜਾ ਤੁਸੀ ਮੂਰਤ ਨ ਪੂਜੇ ਅਸੀ ਮੂਰਤ ਪੂਜ ਦੇ ਰਹੀਏ। ਅਤੇ ਅਸਾ ਨਾਲ ਜੋ ਹੋਰੁ
 ਗੇਟ ਹਲ ਨੁ ਆਹਾ ਭੰਗ ਮਛੋਇਆ। ਤੁਸੀ ਤੁਸੀ ਮਿਲ ਕਰਿ ਗਜੇ ਪਾਸ ਖੜੇ ਹੋਇ। ਅਸਾ ਆਖਿ
 ਆਗ ਜਾਜੀ ਇਹ ਕਿਆ ਹੋਇਆ। ਅਸਾ ਤਾ ਤੇ ਗਾ ਆਖਿਆ ਆਖਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਅਸੀ ਜੋ ਫੇਰ ਜਨ

ਮਸ਼੍ਹੇ ਸੇਏ ਹੁਕਿ ਆਤੁ ਸਾਰੇ ਆਤੁ ਮੇ ਆਈ। ਤੁਰਾ ਜੇ ਜਨ ਕ ਕਹਿ ਆਸੁ ਟੁਕਾਈ ਮੈ ਤੁਸਾਨੁ ਸਚ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ੬੪
 ਆਆਗਾ। ਮੈ ਤੁਸਾਨੁ ਸੁਠਨਾ ਹੀ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ। ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਆਖੇ ਲਗੇ ਨਾ ਹੀ। ਤੁਮੈ ਕੋ ਆਕਰਾ ਅਤੇ ਮੇ
 ਰੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਫੁਲ ਤੁਸੀਨੂੰ ਦੇਹੇ ਜੇ ਤੁਸੀ ਮਨ ਖੁਸ਼ ਨ ਆਵੇਗੇ। ਤੁਮ ਸਾਫੇ ਰਮਿਲ ਕਰਿ ਆਖਿ ਆਜੀਅ
 ਸੀ ਜਨਮ ਹੀ ਆਵੇ ਦੇ ਰਹੀਏ। ਕੇ ਕਦੀ ਅਸਾਨੂੰ ਖਲਾਸੀ ਭੀ ਹੋ ਸੀ। ਤੁਰਾ ਜੇ ਜਨ ਕ ਕਹਿ ਆਤੁ ਸਾਨੂੰ
 ਭੁਗਤੁ ਪੁਰਨਹੈ। ਪਰ ਰਹ ਦੇ ਜਨਮ ਭੁਗਤੁ ਸੀ ਕਲਜੁ ਗਵਿਚ ਚਿਪਰੇਗੇ। ਤੁਸਾਨੁ ਪੁਰਨ ਮਿਲੇਗਾ
 ਤੁਸਾਨੂੰ ਕੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਦੇਸੇਗਾ। ਹੋਰ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਨੁਜਾਏ ਗਾਨਾ ਹੀ। ਅਤੇ ਤੁਸਾਨਾ ਲਲ ਗਕੇ ਬਹੁਤ ਤਰ
 ਨਗੇ। ਪਰ ਕਲਜੁ ਗਵਿਚ ਚਿਪਰੇਨਾ ਹੀ। ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਅਤੇ ਜੇ ਕਾਈ ਹੋਰ ਨਿਸਾਨੀ ਮੰਗੇ ਤੁਹੋਰ ਕੀ
 ਦੇਵਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਇਸੇ ਨਿਸਾਨੀ ਨਿਸਾਹੇ ਵੀ ਤਾਤੁ ਜਾਣਾ। ਤੁਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਕਹਿ ਆਜੀ ਅਗੇ ਬੋਲੇ ਨਾ ਹੀ। ਪਰ
 ਹਿਕ ਜਬਾਬ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੇਹਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਾ ਖੁਭੁਈ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਨਿਸੰਗ ਆਖਾ। ਤੁਇੰਦ੍ਰ
 ਸੈਣ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੇਰਾ ਮਨੋਰਥ ਕਿ ਆਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮੇਰਾ ਮਨੋਰਥ ਦੇਹੁ ਆਹਾ। ਜੇ
 ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਇਕਰੇ ਆਹੇ ਅਤੇ ਭੁਗਤੁ ਭੀ ਇਕਰੀ ਕੀਤੀ ਆਹੀ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਅਸੀ ਤੁਸਾਨੂੰ ਪਾਸ ਆਏ ਹੋ
 ਜੇ ਹਿਕੇ ਤਾਤੁ ਸੀ ਅਸਾਨੂੰ ਭੁਧਾਰੇ। ਹਿਕੇ ਅਸੀ ਤੁਸਾਨੂੰ ਭੁਧਾਰੀਏ। ਅਸਾਨੂੰ ਤੁਸਾਨੂੰ ਬਚਨ ਆਹਾਏ ਹੋ
 ਮਨੋਰਥ ਦੇਹੀ। ਤੁਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਧੋਲਿ ਆਸੁ ਟੁਕਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਭੀ ਜਾਣਹਾਂ ਤੇਰੀ ਬਾਤ ਭੀ ਪੁਰਨਹੈ
 ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਕਰ ਦੇਹੇ ਤਾਤੁ ਭੀ ਦੇ ਕੁਝ ਕਰੇ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿ ਆਭਾਈ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਅਸੀ
 ਆਏ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਭੀ ਦੇਵਾਸਤੇ ਭੀ ਆਏ ਹਾਂ। ਪਰ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਅਸਾਨੂੰ ਵਚਨ ਆਹਾ। ਤੁਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਆਖਿ
 ਆਜੀ ਤੂੰ ਵਚਨ ਦਾ ਪੁਰਾਹੈ। ਪਰ ਵਚਨ ਤਾਪੁਰਾਹੈ ਇਆ। ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀ ਚਾਹਿ ਦੇਹੇ ਸੇਤਾ ਅਸਾਨੂੰ ਖੁਸ
 ਨਾ ਹੀ ਆਵੇ ਦੀ ਅਸਾ ਆਪ ਹੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਹੈ। ਪਸੀਟ ਅਸਾਨੂੰ ਖੁਸ ਆਵੇ ਦੀ ਨਹੀ। ਜੇ ਕੁਝ ਕਰ ਦੇਹੇ

ਸੋਝੰਡੇ ਨਾਲ ਕਰੋ॥ ਅਸਾਹੀ ਨਾਲ ਹੋਈ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਰਜਾਇਤੁ ਸਾਰੀ॥ ਅਸਾਵਚਨੁ
 ਰਨਕਰਨਾ ਆਹਾ॥ ਅਗੈ ਤੁਸਾਰੁ ਵੈਸੋਈ ਥਾਇਪਵੈ॥ ਤਾਇਦੁ ਸੋਣੁ ਆਖਿਆ ਕੁਈ ਝੰਡਾ ਜੇ ਕੁਛ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਆਖਦੇ ਹੋ ਨਸੋਮਨੇ॥ ਤਾਝੰਡਾ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਮੈਕਿਆ ਜਾਣਾ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਆ ਆਖਦੇ ਹੋਨਾ॥ ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਗ ਰਾਮ ਕਲੀ ਵਿਚ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ॥ ਈਧਨ ਤੇ ਥੋਸੰਤਰ ਭਾਰੇ॥ ਆਟੀ ਕੋਲ ਲਵਹਿ ਦਿਸਤਿ
 ਅਗੈ॥ ਓਪਰ ਚਰਨ ਤੁਲੈ ਅਕਾਸਾ ਘਟਿ ਮੈਸਿੰਧ ਕੀ ਆਪ੍ਰਗਾਸ॥ ੧॥ ਅੰਸਾ ਸਮਰਥ ਹਰਿ ਜੀ ਓਆਪਾ॥
 ਨਿਮਖ ਨ ਬਿਸਰੈ ਜੀ ਅਭੁਗਤ ਨ ਕੈ ਆਠ ਪਹਰ ਮਨ ਤਾਕ ਓਜਾਪਾ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਤਾਝੰਡੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈ
 ਤਾਕੁ ਝੁਨਾਹੀ ਸਮਝਦਾ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਰਥ ਦਿਤਾ॥ ਈਧਨ ਦੇਹੀ ਵਿਚ ਹਰੀ ਆਹੈ ਨ ਅਤੇ ਥੋਸੰਤਰ
 ਜਠਰ ਦੇਹੀ ਵਿਚ ਅਗਨ ਹੈ ਮਿਟੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਜੋ ਪਾਣੀ ਪੀਵੀ ਹੈ ਬਾਲ ਕਰੀ ਦੇਹੀ ਕਚੀ ਮਿਟੀ ਹੈ॥
 ਤੇ ਇਸਤਾਈ ਪੋਹਿ ਨਾਹੀ ਸਕਦੀ॥ ਕਿਉ ਨਾਹੀ ਪੋਹ ਦੀ ਜੇ ਉਥੇ ਨਾਮ ਦੀ ਲਿਉ ਹੋ ਦੀ ਤੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਨਾਮ ਮੈ
 ਸਹੈ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਪਾ॥ ਤੇ ਰੇਤਾਈ ਲਗੇ ਕੁਝ ਨਾਹੀ॥ ਤਾਝੰਡੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਹਦੇ ਹੋ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇ
 ਸਰ ਜਪੇ ਮੈ ਗਰੀਬ ਤਖਾਣੁ ਮੈ ਗਕਈ ਲਾਕਿ ਥੋਖਾਵੈ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੂਜੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ॥ ਪਹ
 ਲੇ ਆਖਨ ਪਾਛੇ ਦੂਧਾ ਮੈ ਲੋਕੀ ਨੇ ਸਾਬਣ ਸੁਧਾ॥ ਭੁੰਤੇ ਨਿਰਭਉ ਸੁਰਤਾ ਫਿਰੈ॥ ਹੋਨੀ ਕਉ ਅਨਹੋ ਨੀ ਹਰੈ
 ੨॥ ਤਾਫੇਰ ਝੰਡੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਕੁਝ ਸਮਝਿ ਓਨਾਹੀ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਰਥ ਦਿਤਾ॥ ਜਾਬਾਲਕ
 ਗਰਭ ਵਿਚ ਹੋਦਾ ਹੋਤਾ ਦੁਪਨਾਹੀ ਹੋਦਾ॥ ਥਣਾ ਵਿਚ ਮਖਣੁ ਜਮਰ ਹਦਾ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਬਾਲ ਕਜਨ ਮਲੈ ਦਾ
 ਹੈ ਤਾਦੁਪਨਿ ਕਲਦਾ ਹੈ॥ ਤੁੰਚਿਤਾ ਨਾਕਰਾ॥ ਅਚਿਤ ਹੋਇ ਰਹਾ॥ ਓਸ ਸਾਹਿਬ ਰਿਜ ਕ ਅਗੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅ
 ਤੇ ਜੀ ਓਪਿਛੇ ਪੈਵੇ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਤੁੰਕਿਉ ਰੁਰਦਾ ਹੈ ਤੁਤਾ ਨਿਰਭਉ ਹੈ॥ ਭੁੰਤੇ ਰਾਹੈ॥ ਇਹ ਜੇ ਦੇਹ ਤੇ ਰਿਜ ਕ ਹੈ
 ਸੋ ਅਣਹੋਈ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਤੁੰਜੇ ਹੋ ਸੋ ਸਦਾ ਹੈ॥ ਹੋਦਾ ਆਇਆ ਹੈ॥ ਏਹੁ ਤੇ ਰਾਹੀ ਪਸਾਰਾ ਹੈ॥ ੩॥ ਤਾਫੇਰ

ੴ ਕਹਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀ ਇਵ ਕਹ ਦੇਹੇ ॥ ਅਤੇ ਓਹ ਗੁਪਤਿ ਗਲ ਹੈ ਮੈ ਕਿਆ ਜਾਣਾ ॥ ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ੬੫
 ਤੀਜੀ ਬੋਲਿਆ ॥ ੧ ॥ ਦੇਹੀ ਗੁਪਤਿ ਇਹ ਦੇਹੀ ਵੀ ਮੈ ॥ ਸਗਲੇ ਸਾਜ ਕਰੈ ਜਗ ਦੀ ਸੈ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਾ ਤਿਸੇ
 ਲਕਰੇ ਬਾਖਿਆਨਾ ॥ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮਰਤਿ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨਾ ॥ ੨ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਝੰਡੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਕੁਝ ਨਾਹੀ ਸਮਝਿ
 ਆ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਰਥ ਦਿਤਾ ॥ ਏਹ ਦੇਹੀ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੈ ਗੀ ॥ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਇਸ ਦੇ ਸੁਫਲ
 ਦੇਹੀ ਹੈ ਸੋ ਗੁਪਤਿ ਓਹ ਦੇਹੀ ਨਾਲ ਜਾਸੀ ॥ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਹੀ ਇਥੇ ਹੀ ਛੁਡ ਜਾਵੈ ਗਾ ॥ ਓਹ ਦੇਹੀ ਇਸ ਪ੍ਰ
 ਈ ਨਹੀ ਸੁਝਦੀ ॥ ਏਸ ਕੁ ਸਾਜ ਜਗ ਦੀ ਸਦੇ ਬਣਾਇ ਹੋਇ ਹੈ ਨਾ ॥ ਏਸੇ ਗਲ ਦਾ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰਣਾ ॥
 ਇਥੇ ਹੈ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਾ ਤਿਸੇ ਵਿਚ ਕਰੈ ਭਾਵੈ ਬੇਦਾਸਾਸਤ੍ਰ ਵਿਚ ਕਰੈ ॥ ਪਰ ਸਾਧ ਸੰਗਾ ਤਿਸੇ ਚੋਤੁ ਰਤ ਲਭੇ ਗਾ
 ਅਤੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਅਤੇ ਵੇਦਾ ਵਿਚੋ ਚਿਰ ਕਾਲ ਭੇਗਾ ॥ ੩ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਝੰਡੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਓਹ ਤਾ ਦਿਸ ਨਾਹੀ ਅ
 ਵਦਾ ॥ ਅਤੇ ਇਹ ਤਾ ਦਿਸ ਆਵਦੀ ਹੈ ॥ ਸਭੇ ਸਰੂਪ ਜਿਤ ਨਾਹੈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੇਗ ਦੀ ਪਉ
 ਤੀ **ਆਖੀ** ॥ ਦਿਸਟ ਮਾਨ ਕੇ ਕਹੈ ਆਦਿ ਸਟਾ ॥ ਆਦਿ ਸਟਿ ਦੇਖ ਕੁਲੀ ਸਭਾ ਸਿ ਸਟਿ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀ ਚਾਰ
 ਬੀ ਚਾਰੇ ਕੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੀ ਪਰਮ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥ ਤਾਂ ਝੰਡੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਕੁਝ ਨਾਹੀ ਸਮਝਦਾ
 ਤੁਸੀ ਕਿਆ ਆਖ ਦੇਹੇ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਰਥ ਦਿਤਾ ॥ ਸੁਣ ਕਾਈ ਝੰਡਾ ਜਿਤ ਨੀ ਦਿਸਟਿ ਮਾ
 ਨ ਹੈ ਸਭਾ ਅਦਿਸਟਿ ਹੈ ॥ ਹੋਇ ਹੋਇ ਕੋਛ ਪਜਾਵਾ ਹੈ ॥ ਇਕਾਖਿ ਨ ਵਿਚ ਕਈ ਰੰਗਤ ਮਾਏ ਕਰ ਦਿਖਾਵਦ
 ਹੈ ॥ ਜਾਹਿਰ ਨ ਜਰ ਆਵਦਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਨਾ ਅਦਿਸਟਿ ਸੰਸਾਰ ਆਖਦਾ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਜੋ ਦੇਖ ਦਿਆਹੀ ਆਖੀ
 ਅਗੇ ਜਾਵਾਂ ਰਹਿ ਦਾਹੈ ਤਿਸ ਨੇ ਆਖ ਦੈ ॥ ਨਦਿਸ ਆਵਦਾ ਹੈ ॥ ਦਿਸਟ ਮਾਨ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕੋਈ ਅਜੇਹਾ ਬ੍ਰਹਮ
 ਬੀ ਚਾਰੇ ਤਾ ਉਸ ਕੀ ਪਰਮ ਗਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ੫ ॥ ਤਾਂ ਝੰਡਾ ਬਾਢੀ ਪੈ ਗਤੇ ਫਹਿ ਪਇਆ ॥ ਓਠੇ ਨਾਹੀ ਦੇਹੇ ਅ

ਖੇਜੀਹਿਉਕੁਲਾਹਾ। ਤੂੰਮੈਨੁਬਖਸਾ। ਮੈਤੈਨਾਨਾਇਤਨੀਆਬਾਤਾਕੀ। ਤੀਆਹੈਨਾ। ਤੁੰਇਦ੍ਰੁਸੈਣਕਹਿ
ਆਉਠਭਾਈ। ਤੂੰਤਾਂਰੁਕੈਈਨਾਹੀ। ਨਾਨਕਜੀਤੇਰੇਹੀਵਾਸਤੇਆਇਆਹੈ। ਤਾਤ੍ਰੰਭਾਉਠਖੜ੍ਹਾਹੋਇ
ਆ। ਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਲੈਆਇਭਾਈ। ਤੂੰਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਅਛਾਈਪਹਰਿਰਾਤਗਈਸੀ।
ਤਾਤ੍ਰੰਪ੍ਰਸਾਦਿਅਗੇਗਥਿਆਲਗੇਜੇਵਣਾ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਤੇਭਾਈਬਾਲਾਅਤੇਇਦ੍ਰੁਸੈਣਜਾਅਪ
ਪ੍ਰਸਾਦਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਜੇਵਿਆਅਤੇਅਧਾਰਹੋਆਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਲੈਭਾਈ। ਤੂੰ
ਇਹਪ੍ਰਸਾਦਿਤੂੰਜੇਵਾ। ਤੁੰਇਦ੍ਰੁਸੈਣਆਖਿਆਲੈਭਾਈ। ਤੂੰਗਊਠਾਇਲੈ। ਤੂੰਰੇਗਾਇਸੀਤਾਲੈਕਰਲ
ਗਾਜੇਵਣਾ। ਜਿਉਅਧਾਪ੍ਰਸਾਦਿਜੇਵਿਆਆਹਾ। ਤਿਉਤ੍ਰੰਦੇਕਪਾਟਖਲਗਏ। ਤੂੰਬਿਦੇਹ
ਰੇਇਗਇਆ। ਤੂੰਰੇਨੀਸਕੁਕਿਛੁਵਿਸਰਿਗਇਆ। ਜਾਇਦ੍ਰੁਸੈਣਦੇਖੈਤਾਤ੍ਰੰਬਾਬਿਦੇਹਹੋਇਗ
ਇਆਹੈ। ਤੁੰਇਦ੍ਰੁਸੈਣਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੁਆਖਿਆਜੀਇਹਕਿਆਕੀਤੋ। ਤੁੰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
ਆਖਿਆਭਾਈ। ਇਦ੍ਰੁਸੈਣਅਸਾਨੁਕਰਤਾਗਏਥੇਲਿਆਏਆਮਹਾ। ਸੋਇਸੇਵਾਸਤੇਅਸੀ
ਕਿਆਕਰੀਐ। ਤੁੰਇਦ੍ਰੁਸੈਣਕਹੀਆਜੇਤੈਕਰਣਾਕਿਆਆਹਾ। ਅਤੇਕੀਤੋਕਿਆ। ਤਾਗੁ
ਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਭਾਈ। ਇਦ੍ਰੁਸੈਣਜੇਕਛੁਤਸੀਕਹੇਸੋਰੇਵੈ। ਤੁੰਇਦ੍ਰੁਸੈਣਕਹਿਆਤੁਸੀ
ਇਸਤਾਈਮੰਜੀਧਰਾਵਣਾਆਹਾ। ਇਸਵਖਤਮੰਜੀਕਿਥੇਧਰੇਗਾ। ਤੁੰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿ
ਆਗਤਾਕਿਤਨੀਕਹੈ। ਤੁੰਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਗਤਪਹਿਰਿਹੈ। ਤੁੰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ
ਭਾਈਬਾਲਾਜਲਲਿਆਉਇਸਨਾਨਕਰੀਏ। ਅਤੇਤ੍ਰੰਰੇਨੀਨਵਾਵਉ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨਾਤਾਅ
ਤੇਤ੍ਰੰਰੇਨੀਨਵਾਇਆ। ਤੁੰਤ੍ਰੰਰੇਦੀਖਮਾਰੀਉਤਰੀ। ਤ੍ਰੰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਪੈਗਤੇਛਹਿਪਇਆ

ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਾਛਿਆਕਿਉਗੁਈਝੰਡਾਕਿਉ। ਝੰਡੇਆਖਿਆਜੀਤੈਨਸਭਕਿਛਮਲਮਹੈ
ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਗੁਈਝੰਡਾਅਸਾਤੈਨਮੰਜੀਬਹਾਵਣਹੈਸੀ। ਝੰਡੇਆਖਿਆਜੀ
ਜਿਉਤੈਰੀਰਜਾਇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਝੰਡੇਬਾਢੀਨੈਮੰਜੀਸੰਭਪੀ। ਤਾਂਗੰਜੇਸੁਧਰਸੈਨਨੁਖਬਰ
ਹੋਈ। ਹੀਕਜੇਮੇਰੇਨਗਰਾਂਵਿਚਤਪਾਆਇਆਹੈ। ਉਸਝੰਡੇਬਾਢੀਨੁਸਤਿਗੁਰਕੀਤਾਹੈ। ਸੁਧਰ
ਸੈਨਗਜੇਕਹਿਆਉਸਤਪੇਨਮੇਰੇਪਾਸਲਿਆਉ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਤੇਗੁਈਬਾਸਾਅਤੇਮਰ
ਦਾਨਾਅਤੇਇਦ੍ਰਸੈਣਅਤੇਝੰਡਾਬਾਢੀਇਹਪੰਜੇਉਦਿਆਨਜੰਗਲਵਿਚਥੈਰੇਆਹੈ। ਜੇਗਜੇਦੇਆ
ਦਮੀਆਇਆਇਕਰਆਖਣਲਰੇਜੇਈਹਾਤਪਾਕਉਣਹੈ। ਰਾਜੇਜੀਨੇਬੁਲਾਇਆਹੈ। ਤਾਇਦ੍ਰ
ਕਹਿਆਤੁਮਕਉਣਹੈ। ਉਨੇਆਦਮੀਓਨੇਕਹਿਆਹਮਰਾਜੇਨੇਕੁਜੇਹੈ। ਤਾਂਇਦ੍ਰਸੈਣਕਹਿਆਕਿ
ਉ। ਉਨੇਕਹਿਆਜੀਤਪੇਕਉਬੁਲਾਇਆਹੈ। ਤਾਇਦ੍ਰਸੈਣਉਠਿਖੜਾਹੋਇਆਚਲੇਮੈਂਗਜੇਕੀ
ਨਿਸਾਕਰਿਆਵਤਾਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਇਦ੍ਰਸੈਣਕਿਉ। ਤਾਇਦ੍ਰਸੈਣਕਹਿਆਜੀਓਹ
ਤੋਜਾਣਤਾਨਹੀਤੁਮਕਉ। ਅਰਤੁਮਤੋਕਿਸੇਕੇਬਰੇਮੈਂਨਹੀ। ਅਰਮੇਰਾਮਾਮੁਹੈਉਸਕਾਕਿਛਬਿਖ
ਨਨਹੋਇ। ਮੈਂਉਸਕੀਨਿਸਾਕਰਿਆਵਤਾਹੈ। ਤੁਮਕਿਆਕਹਤੇਹੈ। ਇਦ੍ਰਸੈਣਗਜੇਸੁਧਰਸੈਣਨੂੰ
ਜਾਇਸਲਾਮਕੀਤਾ। ਸੁਧਰਸੈਣਗਜੇਕਹਿਆਆਉਪੁਤਕਛਕਹੈਗਾ। ਇਦ੍ਰਸੈਣਕਹਿਆਰਜਾ
ਜੀਮੈਂਕਹਣਹੀਆਇਆਹੈ। ਰਾਜੇਕਹਿਆਕਹਪੁਤਕਹਾ। ਤਾਂਇਦ੍ਰਸੈਣਕਹਿਆਜੀਇਹਆਦਮੀ
ਤੁਮੇਰੇਜੇਥੇਤਪੇਕਉਬੁਲਾਵਣੇ। ਰਾਜੇਕਹਿਆਪੁਤਮੈਂਕੁਜੇਥੇ। ਇਦ੍ਰਸੈਣਕਹਿਆਕਿਸਵਾਸਤੇ।
ਰਾਜੇਕਹਿਆਪੁਤਮੈਂਸੁਣਿਆਥਾਜੇਝੰਡੇਬਾਢੀਕਉਪੁਰਨਕੀਆਥਾ। ਮੈਂਇਸਵਾਸਤੇਬੁਲਾਇਆ

ਥਾਜੇ ਮੈਂ ਓਸ ਕੋ ਦੇਖੋ। ਤੁਹਾਇ ਦ੍ਰੁਸੈ ਏਕਹਿ ਆਗਾਜਾ ਜੀ ਦੇਖਣੇ ਦੇਖਣੇ ਮੈਂ ਬਹੁ ਬਹੁ ਤਫਾਵਤ ਹੋ। ਏਕ ਦੇ
 ਖਣੇ ਮੈਂ ਰੁਲਾਹੇ ਤਾਹੈ ਅਰਏ ਕਦੇ ਖਣੇ ਮੈਂ ਬਹੁ ਹੋਤਾਹੈ। ਤੁਹਾਜੇ ਕਹਿ ਆਪੁ ਤਾਜਿ ਤ ਦੇਖਣੇ ਮੈਂ ਰੁਲਾਹੇ ਏਸੇ
 ਏਮੁ ਸੁਕ ਓਕਹੁ। ਐਉ ਸੀਤ ਰਾ ਦੇਖੋ। ਤੁਹਾਇ ਦ੍ਰੁਸੈ ਏਕਹਿ ਆਗਾਜਾ ਜੀ ਓਹ ਤੋ ਪੂਰਨ ਸਾਧ ਹੈ। ਓਸ ਮੈਂ
 ਅਰਕ ਰਤਾ ਰਮੈ ਭੇਦ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ। ਅਰਓਹ ਤੋ ਬੇਤਮਾਹੈ ਤੁੰ ਕਿਸ ਪਰੇ ਜਨ ਪਰ ਦੇਖਤਾਹੈ। ਤੁਹਾਜੇ
 ਕਹਿ ਆਪੁ ਤ ਮੈਂ ਸਾਧ ਮਰਤਿ ਕਰਿ ਦੇਖਤਾਹੈ। ਤੁਹਾਏ ਗਇ ਦ੍ਰੁਸੈ ਏਕਹਿ ਆਗਾਜਾ ਜੀ ਸਾਧ ਮੁਰਤ ਦੇਖ
 ਏਕਾਯ ਹਿਤ ਰਾਨਾਹੀ। ਜੇਜਾ ਬਤੇ ਸੇ ਅਰਿ ਬੁਲਾਈ ਐ। ਸਾਧ ਮੁਰਤਿ ਦੇਖਣਾ ਆਪ ਨਿਵਾਰ ਕਾਰਿ ਦੇ
 ਖੀਤਾਹੈ। ਤੁਹਾਜੇ ਕਹਿ ਆਪੁ ਤੁੰ ਰੁਲਾ ਕਹਤਾਹੈ ਜੇ ਤੁੰ ਕਹੇ ਸੇਈ ਮੈਂ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਇ ਦ੍ਰੁਸੈ ਏਕਹਿ ਆਗਾਜਾ
 ਜੀ ਭੁਲੇ ਭੋਜਨ ਲੇਹੁ ਅਰ ਭੁਲਾ ਮੈਂ ਵਾਲੇਹੁ। ਅਰ ਅਧੀਨ ਗੀ ਸੇ ਤੁੰ ਜਾਇ ਮਥਾ ਚਰਨੇ ਪਰਗਾਥੋ। ਸ
 ਧ ਮੁਰਤਿ ਦੇਖਣੇ ਕੀਇਹ ਰਓਸ ਹੈ। ਰਾਜਾ ਸੁਧਰ ਸੈ ਏਕ ਰਮਾ ਦਾ ਬਲੀ ਆਹਾ। ਰਾਜੇ ਓਹ ਮੰਨ ਲੀਤੀ
 ਭੁਲੇ ਭੋਜਨ ਭੁਲਾ ਮੈਂ ਵਾਲੇ ਬਸੁ ਨਾਲ ਲੀਤੇ ਨਾਲ ਇ ਦ੍ਰੁਸੈ ਏਲੀਤਾ। ਅਇਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਅਗੇ ਮ
 ਥਾਟੇ ਕਿਆ ਜੇ ਕਛੁ ਲਿਆਇ ਆਸੀ ਸੋ ਅਗੇ ਰਖਿ ਓਸਾ। ਇ ਦ੍ਰੁਸੈ ਏਹੋ ਲਿਆ ਜੀ ਰਾਜਾ ਕਰਮ ਵਿ
 ਤਹੈ ਇਸਤਿ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ। ਤੁਹਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੰਠ ਬਾਪੀ ਦਿਤੀ। ਅਤੇ ਰਾਗਾ ਬਿਲਾਵਲਾ ਵਿਚ
 ਸਬਦ **ਬੋਲਿਆ**। ਏਕੋ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਸੁਪਰ ਮੈਂ ਏ। ਅੰਜਨ ਗਿਆਨ ਪਾਇਆ ਤਿਹਨੇ ਏ। ਮਿਟੈ ਅੰਧ
 ਆਗਾਏ ਬਿਕਾਰਾ। ਐਸਾ ਸਾਹਿਬ ਮੀਤ ਹਮਾਰਾ। ੧॥ ਸੁਣ ਸੁਧਰ ਸੈ ਏਇਹ ਬਾਤ ਹਮਾਰੀ। ਏਕੋ
 ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਛਤ੍ਰ ਪਾਰੀ। ੧॥ ਰਗ ਓ। ਅਠਾਰਹ ਰਾਜੇ ਤੁ ਮਰਯਤ ਕੀਨੇ। ਸੁਭ ਸੇ ਵਕਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਉ ਮਨ
 ਰੀਨੇ। ਐਸੀ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰੀ। ਜਬ ਗੁਰਮਤਿ ਉਪਜੀ ਰਿਦੇ ਬੀਚਾਰੀ। ੩॥ ॥

ਸਉਟਾ ਪੁਕਾਰਾ ਜਤੁ ਮਾਰਾ। ਤੀਨ ਦੀਪਤੁ ਮਚਰਨ ਪੁਜਾਰਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹਿ ਸਤੇ ਉਚੇ। ਸੁਧਰਸੈ ੬੩
 ਨਤੁ ਮਲਿਹ ਮਲ ਸੁਚੇ। ੩॥ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਇੰਦ੍ਰ ਮੰਗਤੁ ਮੰਗਾ। ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਆਪੇ ਕਰਤਾਰਾ। ਕਿਹੁ ਨਾਨ
 ਕ ਜਿਸ ਆਪਦਾਇਆ ਲਾ। ਤਿਸ ਸਰਬ ਸੁਖ ਸਭ ਮਿਟੈ ਜੰਜਾਲਾ। ੪॥ ਰਜੇ ਸੁਧਰਸੈ ਨੁ ਸਉਟ
 ਪੁਦਾਰਾ ਜਾ ਕੀਆ। ਇਕ ਛਤ੍ਰ ਰਾਜ ਦਿਤਾ। ਅਮਰੇ ਅਠਾਰਾ ਰਾਜੇ ਆਹੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ
 ਕੁਜੀ ਅਤੇ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਤਿਨ ਦੀਪਦਾਰਾ ਜਲਗਾ ਕਰਨਾ। ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੋਇਆ।
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਗਾ ਜਾ ਸੁਧਰਸੈ ਏਵੇ ਖੇਡੈ ਚੀਰੀ ਸਕਰਦਾ ਹੋਵੈ। ਤੰਜਾਣੇ। ਤਾਰਾ ਜੇ ਸੁਧਰਸੈ
 ਏਕਹਿਆ ਅਤੇ ਹਥ ਜੇ ਝਖ ਝਾਹੋਇਆ ਜੀਹੁ ਕਮ ਕਰੇਤਾਂ ਮੈਰਾਜ ਭੀ ਇਸੇ ਨੁ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਮੈਤੁਸ਼ੇ
 ਰੇ ਨਾਲ ਫਿਰਨਾਹਾਂ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਅਸਾਝ੍ਹੰਗਾ ਜੋਇ ਥੇ ਮੰਜੀ ਬਯਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਮੰਜੀ ਭੀ
 ਅਸਾਝ੍ਹੰਗੇ। ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਇਕ ਛਤ੍ਰ ਜੇ ਰਾਜ ਦਿਤਾ ਹੈ ਸੋ ਰਾਜ ਭੀ ਅਸਾਝ੍ਹੰਗੇ। ਤੈਨੂੰ ਰਾਜ ਤੇ ਮੰਜੀ ਦੇਵੇ ਦਿਤੇ
 ਹੈਨ। ਤੈ ਝੰਗਾ ਅਸਾਨ ਕਰਿ ਦੇਖਣਾ। ਤਾਝੰਗੇ ਅਤੇ ਸੁਧਰਸੈ ਏਵੇ ਹਾਮ ਥੇਟੇ ਕੋ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ
 ਕਹਿਆ ਹੁਣ ਅਸੀ ਖੇਡੀ ਮੈਰੇ। ਤੁਸਾਰੇ ਹੀ ਵਾਸਤੇ ਕਰਤਾਰ ਬਿਆਇਆ ਹੈ। ਸੋ ਤਾਪੁ ਰੀਹੋਈ।
 ਤਾਰਾ ਜੇ ਸੁਧਰਸੈ ਏਵੇ ਧੈਰਾਗਾ ਛਤ੍ਰਾ ਬਹੁਤਾ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਰਾਜਾ ਕਿਉ ਰਾਜੇ
 ਕਹਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀ ਗਉਨ ਕਰੇਗੇ ਅਸਾਝ੍ਹੰਗਾ ਪ੍ਰਾਨ ਹਿਤੁ ਹੋਵਨਗੇ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ
 ਅਸੀ ਤੁਸਾਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਆਹੇ। ਤੁਸੀ ਅਸੀ ਹਿ ਕਹੀ ਹੋਇ ਜਾਵੀ ਮੈਰੇ। ਤੁਸਾਰੀ ਗੁਣੀ ਨਹੀ ਕਰਣੀ।
 ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਰਹਣਾ। ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀ ਕੋਈ ਦਿਨ ਠਹਿਰੇ ਅਸਾਝ੍ਹੰਗਾ ਤੁਮਾ ਠਹਿਰ ਰਹੇ। ਤਾਂ ਇੰ
 ਦ੍ਰ ਸੈਣ ਆਖਿਆ ਜੀਹੁ ਲਾਗੇ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਭੀ ਮਨੀਏਗਾ ਹਿ ਕਮ ਹੀ ਨਾਰਹੇ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿ
 ਆ ਕੁਲਾਰਾ ਜਾਤੇ ਰਾਆ ਬਿਆ ਭੀ ਫੇਰਣਾ ਨਾਹੀ। ਹਿ ਕਮ ਹੀ ਨਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਝੰਗੇ ਅਤੇ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈ

੬ ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਸਧਰ ਸੇਵਾ ਸਰਹੇ। ਚੋਲ ਹੁਤਾਈ ਜੀਵਾ ਹਗਗਾ। **ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।** ਫਿਰ ਸਿ
ਲਸਿਲਾ ਦੀ ਪੰਨ ਚਲੇ। ਸਮੁੰਦ ਸਮੁੰਦ ਪਾਣੀ ਉਤੇ ਉਤੇ ਜਿਉ ਧਰਤੀ ਉਤੇ ਜਾਈ ਦਾਹੇ। ਤਿਵੇ ਪਾਣੀ
ਉਤੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਫੁੱਲ ਮਹੀਨੇ ਸਹਜਿ ਨਾਲਿ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਖੁਸੀ ਆਵੈ ਤਿਥੇ ਹੀ ਬਹਿ ਜਾ
ਵੈ। ਅਗੇ ਸਿਲਸਿਲਾ ਦੀ ਪਵਿਚਰੀ ਮਧਈ ਆਹੀ। ਜੇ ਇਕਤੁ ਪਾਏ ਆਹੈ ਰਾਜੇ ਸਧਰ ਸੇਵਾ
ਸਾ। ਸਧਰ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਤਿਨ ਦੀ ਪਾਦਾਵ ਚਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਾ। ਅਤੇ ਫੁੱਲ ਬਾਛੀ ਹਿਕ ਉਥੇ ਰਹਿ ਦਾਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ
ਰਨ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਾ। ਇਹ ਜਾਇ ਤੈ ਸਹ ਰਿਦੇ ਉਦਿਆਨ ਬੈਠੇ। ਤੁਸਤਿ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ਤੁਮਰ
ਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਜੇ ਹੁਕਮ ਹੋਵੈ ਤੁਮੈ ਸਹ ਰਿਦੇ ਖਾਵਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਾਸਿ ਕਰਿ ਬੋਲਿ
ਆਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਭੁਖ ਲਗੀ ਹਈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੁਸਾਨੁ ਤੁਕਰਤਾਰ ਏਹੋ ਜੇਹਾ ਕੀਤਾ
ਹੈ ਮੈਂ ਤੁਸਾਨਾ ਲਹਠਿ ਕਰਿ ਫਿਰਦਾ ਹੀ। ਹੁਣ ਤੁਸਹਰ ਆਇ ਆਹੈ ਇਥੇ ਤਾਕੁਲ ਮੁਹਪਵੈ ਨ
ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਕੁਲ ਸੰਤੋਖ ਪਕੜਾ। ਤੁਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਭੁਲਾ ਜੀ। ਚੁਪ
ਕਰਕੇ ਮਰਦਾਨਾ ਬਹਿ ਗਇਆ। ਬੈਠ ਕਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਇਸ ਸਹਰਿ ਦਾਨਾ ਉਕਿਅ
ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਸਹਰਿ ਦਾਨਾ ਉਧੁਹ ਮੁਪਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਥੇ ਦਾਰਾ
ਜਾਬੁਹ ਮੁਹ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਉ ਮਧਰ ਬੈਨ ਹੈ। ਏਹੋ ਗਲਾ ਹੋਈ ਆਸਨ ਜੇ ਰਾਜਾ ਮਧਰ ਬੈਨ ਸਿਕਾਰ ਬੇ
ਲਣ ਆਇ ਨਿਕਲਿ ਆਸੀ। ਖੋਲ ਦਾ ਸਿਕਾਰ ਇਧਰੇ ਆਇਆ। ਦੇਖੇ ਤਾਤੈ ਮਨੁ ਖਉ ਜਾਨਵਿਚ
ਬੈਠੇ ਹੋਨ। ਰਾਜਾ ਦੇਖ ਕੇ ਖੜਾ ਹੋਇਆ। ਲਗਾ ਪੁਛੁਣਤ ਮਕਉ ਏਹੋ ਤੇਹੋ। ਉਜਾਨਵਿਚ ਬੈਠੇ ਹੋ
ਮਰਦਾਨਾ ਬੋਲਿ ਆਆ ਦਮੀ ਹੋਤੇ ਹੈ ਅਉਰ ਕਉ ਏਹੋ ਤੇਹੋ। ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਆਤੁ ਮਸਾਹਿਰਾ ਸਿਉ ਬਾ
ਹਰਿ ਕਿਉ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਸਹਰਿ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਿਸ ਕੇਦੁ ਆਰੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ। ਤੁਧਰਾ

ਜੇ ਪੁਛਿਆ ਤੁਮ ਅਤੀਤ ਹੋ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਤੈ ਨੁਕਿਆ ਨ ਦਰਿਆ ਵਤਾਹੈ। ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਆਤੂ ਕਿਸ ਵੰ
ਰਉ ਸਬੋਲਤਾਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈ ਜਾਤਾ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਾਥੇ ਲਦਾਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਕੁਖਨ
ਲਾਛਿਤਾਹੈ ਦਿਆਹੈ। ਤੁਮ ਮੈ ਆਖਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਅਸੀ ਪਰਦੇ ਸੀਹਾਂ। ਤੁਗੁਰੂ ਜੇ ਫੇਰ ਪੁਛਿਆ ਹੋਭਾਈ
ਤੁਸੀ ਕਿਸ ਨਗਰ ਸੇ ਆਏ ਹੋ ਤੁਮਾਰੀ ਬੋਲੀ ਸਮਝੀ ਨਹੀ ਜਾਤੀ। ਤੁਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈ ਕਹਿਆ ਜੀ ਹਮ ਪੰ
ਜਾਬ ਕੀ ਧਰਤੀ ਸੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਕਦੀ ਪੰਜਾਬ ਸੁਣਿਆ ਹੋਗਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਜੇ ਸਮਝਿਆ ਜੇ ਨਹੀ ਤਾਓਹ
ਹੈ ਨਾ। ਰਾਜੇ ਪੁਛਿਆ ਹੋਭਾਈ ਤੁਮਾ ਬਿਸਹਰਿ ਦੇ ਸਰਾਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਕਾਹੈ ਤੁਮੇ ਓਹ ਭੀ ਦੇਖਿਆਹੈ।
ਤੁਮ ਮੈ ਆਖਿਆ ਗਾਇਨੀ ਉਹਾ ਹੀ ਸੇ ਆਇਹੈ। ਤੁਮ ਮੈ ਰਾਜੇ ਨੁਪੁਛਿਆ ਜੀ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਉ ਕਿਆਹੈ।
ਤੁਮ ਕਉਣ ਹੋਤੇ ਹੋ। ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਆਹਮ ਅਪਣਾ ਨਾਉ ਬਤਾਵੈਗਾ। ਪਰਤੁਮ ਅਪਣਾ ਨਾਉ ਬਤਾਇ। ਅ
ਰਉ ਸਮਹੰਤ ਕਾ ਨਾਉ ਬਤਾਇ ਮਹੰਤ ਤੇ ਬੋਲਤਾਨਾਹੀ। ਤੁਮ ਮੈ ਕਹਿਆ ਮਹੰਤ ਕਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕ
ਰਹੀ। ਅਰਮੇਰਾ ਨਾਉ ਬਾਲਾ ਅਰਉ ਸਕਾਨਾਉ ਮਰਦਾਨਾਹੈ। ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਆਸੁਣ ਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
ਰਾਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਅਰਝੈ ਰੇ ਬਾਦੀ ਕੋ ਦੇਹੀ ਮਹੰਤ ਪੁਤਾ ਪਦੇ ਆਇਆਹੈ ਸਚ ਕਹੀਓ। ਤੁਮ ਮੈ ਕਹਿਆ
ਹਾਂ ਜੀ। ਪਰਤੁਮ ਅਪਣਾ ਨਾਉ ਬਤਾਵਉ। ਅਰਅਪਣਾ ਬਰਨ ਬਤਾਵਉ। ਅਰਸਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ਬ
ਤਾਵਉ। ਤੁਗੁਰੂ ਜੇ ਕਹਿ ਆਹਮਾਰਾ ਨਾਉ ਮਧਰ ਬੈਣ ਅਰਰਾਜੇ ਹੋਤੇ ਹੋ। ਅਰਬਰਣ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਾਹੈ
ਅਰਸਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰਹੈ। ਤੁਬ ਮੈ ਕਹਿਆ ਕੁਲਾਜੀ ਸੁਣਿਆ ਜੀ ਰਾਜਾ ਜੀ ਏਹੁ ਦੀ ਪਕਉ
ਣਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਜੇ ਮਧਰ ਬੈਣ ਕਹਿ ਆਸੁਣ ਅਤੀਤ ਇਹ ਸਿਲਾ ਸਿਲਾ ਦੀ ਪਹੈ। ਤੁਛਿਰ ਮੈ ਪੁਛਿਆ ਰਾ
ਜਾ ਜੀ ਏਹਾ ਕੇਤੇ ਰਾਜੇ ਰਾਜ ਕਰਤੇ ਹੋ। ਤੁਗੁਰੂ ਜੇ ਬੋਲਿਆ ਸੁਣਭਾਈ ਅਤੀਤ ਏਹਾ ਤੀ ਨਦੀ ਪਮੈ

ਠਾਹਿਰਾਜੇਰਾਜਕਰਤੇਹੈ। ਤਾਫੇਰਮੈਨੇਪੁਛਿਆਰਾਜਾਜੀਉਨਗਾਜਿਉਕਾਕਿਆਨਾਉਹੈ। ਤਾਂ
 ਜੇਮਧਰਬੈਨਕਹਿਆਸੁਣਅਤੀਤਾ। ਕਉਲੈਨੈਨ॥ ੧॥ ਅਧਰਬੈਨ॥ ੨॥ ਸੁਧਰਬੈਨ॥ ੩॥ ਸਖਰਬੈ
 ਨ॥ ੪॥ ਅਸਰਾਪਨਾਹ ੫॥ ਸਗਰਬੈਨ॥ ੬॥ ਧੀਰਬੈਨ॥ ੭॥ ਲਾਲਮੈਨ॥ ੮॥ ਰਾਇਮੈਨ॥ ੯॥
 ਸੁਖਸਾਗਰ॥ ੧੦॥ ਨਾਗਾਪਰਸਰਾਮ॥ ੧੧॥ ਰਾਜਾਮਟਕਾਪਟਕਾ॥ ੧੨॥ ਸੁਧਿਸੰਭਾਲਕਾ॥ ੧੩॥
 ਬੁਧਬਥੇਕਬਾਲਕਾ॥ ੧੪॥ ਰਾਜਾਨੈਨਜੇਤਿ॥ ੧੫॥ ਰਾਜਾਬਲਸਿੰਘਾਰ॥ ੧੬॥ ਰਾਜਤੁਰਤਰੰਗ
 ੧੭॥ ਰਾਜਾਮਗਨਰਾਇ॥ ੧੮॥ ਤਾਰਾਜੇਮਧਰਬੈਨਨਮੈਫੇਰਪੁਛਿਆਰਾਜਾਜੀਇਨਾਅਠਰਾ
 ਉਪਰਸਿਰਦਾਰਕਉਨਹੈ। ਤਾਰਾਜੇਕਹਿਆਸੁਣਕੁਈਅਤੀਤਾ। ਸਕੁਨਾਦੇਉਪਰਕਉਲੈਨੈਨਹੈ।
 ਰਦਾਰਾ। ਉਸਦੇਸਕੁਸਲਾਮੀਹੈਨਾ। ਤਾਮੈਨੇਕਹਿਆਰਾਜਾਇਹਗਲਝੁਠਕਿਉਬੋਲੀਆ। ਸਕੁ
 ਗਲਾਸਚਬੋਲਕਹਿਏਹਗਲਝੁਠਬੋਲੀਆ। ਤਾਰਾਜੇਮਧਰਬੈਨਕਹਿਆਸੁਣਅਤੀਤਤੈਕਿਆ
 ਸਮਾਝਿਕਹਿਏਹਬਾਤਕਹੀ। ਤਾਂਮੈਫੇਰਕਹਿਆਰਾਜਾਸਕੁਨਾਉਪਰਸੁਧਰਬੈਨਹੈ। ਤਾਰਾਜੇਕ
 ਹਿਆਅਤੀਤਤੈਕਿਆਜਾਣਤਾਹੈ। ਤਾਫੇਰਮੈਕਹਿਆਰਾਜਾਇਉਮੈਜਾਣਤਾਹੈਜੇਮੇਰੇਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਨੇਸੁਧਰਬੈਨਨਸਕੁਨਾਦੇਉਪਰਿਰਖਿਆਹੈ। ਤਾਰਾਜੇਮਧਰਬੈਨਕਹਿਆਤੈਕਹਤਾ
 ਹੈਕੇਤੇਰਾਮਹੀਤਕਹਤਾਹੈ। ਤਾਂਮੈਕਹਿਆਰਾਜਾਮੇਰਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਤਾਹੈ। ਤਾਰਾਜੇਕਹਿਏਹ
 ਗੁਰੂਤੈਬੋਲਤਾਹੀਨਾਹੀ। ਤਾਫੇਰਮੈਕਹਿਆਮੇਰਾਗੁਰੂਤੈਬੋਲੇਗਾਜਦਕੇਈਬੁਲਾਵੇਵੇਵਾਲਾ
 ਆਵੇਗਾ। ਰਾਜੇਕਹਿਆਅਤੀਤਹਮਬੁਲਾਵੇ। ਤਾਮੈਨੇਕਹਿਆਬੁਲਾਏਸਕਦਾਹੈਤਾਬੁ
 ਲਾਇ। ਤਾਰਾਜਾਘੋੜੇਤੈਉਤਰਿਆ। ਉਤਰਿਕਹਿਨਜੀਕਆਇਕਹਿ॥ ॥

ਸੇਨੁ ਪਾਛਿ ਅਸਾ। ਅਰੇ ਭਾਈ ਇਨ ਕੀ ਅਵਾਜ ਕਿ ਅਹੈ। ਤੁਮੈ ਨੈ ਕਹਿਆ ਇਨ ਕੀ ਅਵਾਜ ਕਰਤਾ ੬੯
ਰ ਕਰਤਾ ਰਹੈ। ਤੁਮ ਜੇ ਨੇਨੇ ਆਇ ਕਰਮਾ ਖਿਆ ਮਹੰਤ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰਾ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਦੀ ਸਮਾਪ ਪੁਲੀ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਜੀ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਭਾਈ। ਤੁਮ ਜੇ
ਬਾਟੇ ਕਿਆ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਉ ਰਾਜਾ ਮਧਰ ਥੈਨਾ। ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਨਗਰ ਮੈ ਚ
ਲੇ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਉ ਰਾਜਾ ਮਧਰ ਥੈਨਾ। ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਨਗਰ ਮੈ ਚਲੇ। ਤੁਮ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹਮਾਗਾ ਨਗਰ ਦੇ ਹੀ ਹੋ। ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਈਹ ਉਜਾੜ ਮੈ ਥੈ ਠਨਾ ਕਿਅ
ਫਾਇਦਾ ਹੋ। ਤੁਮ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਹਮ ਫਕੀਰ ਅਤੀ ਤਹੈ ਹਮ ਕੋ ਉਜਾੜ ਹੀ ਖਸਤੀ
ਹੈ। ਤੁਮ ਫੇਰ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਸਹਾਰਿ ਮੈ ਕੋਈ ਭੰਡਾਰੇ ਕੀ ਖਬਰ ਲੇਵੈਗਾ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਾ
ਬਿਲਾਵਲ ਵਿਚ ਸੁਖ ਵਧੋਲਿਆ। ਏਕ ਭੰਡਾਰਾ ਨਾਮ ਕਾ ਜਿਨ ਸਭ ਕਿਛੁ ਦੀਆ। ਭੁਖ ਨੰਗ ਸਭ
ਛੀਨ ਕੇ ਅਪਨਾ ਕਰਿ ਲਿਆ। ੧॥ ਅਮੈ ਸਾਨਾ ਮਨ ਛੇਡੀ ਅਮੈ ਸਦ ਸੰਗ ਹਮਾਰੇ। ਲੇਖਾ ਕਬਹੂੰ ਪੁਛ
ਈ ਸੁਖ ਖਸਨ ਹਾਰੇ। ੧॥ ਰਹਾਉ। ਕੇਜ ਨ ਉਤਮ ਹਮ ਕੀ ਆਸੀ ਤੁਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਜਲ ਸੀਤਲ ਰਸ
ਨਾਮ ਪਿਆਹਿ ਰਵੇ ਮੈ ਸਾਂਤ। ੩॥ ਬਸਤ੍ਰ ਧ੍ਰੁਹਮ ਪਛਾਣਿਆ ਕਾਂਇ ਆਕੈ ਸੰਗ। ਲਖ ਚਉਰਾ ਸੀਏ ਕ
ਹੈ ਹੁਏ ਨਿਰਭੰਗ। ੩॥ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਰਾਜੀ ਦੁਸੁਣ ਸਭ ਸੂਰਪ ਸਾਰਾ। ਭਵਿ ਸਟਿ ਮਾਨ ਸਭਾ ਬਿਨ ਸਜਾਇ
ਰਹੈ ਏਕੀ ਕਾਰਾ। ੪॥ ਤੁਮ ਰਾਜਾ ਮਧਰ ਥੈਨ ਪੈ ਗਤੇ ਦਹਿ ਪਇਆ। ਆਖੈ ਜੀ ਕੁਝ ਮੈਨੁ ਆਗਿਆ
ਕਰੀਐ। ਸੇਮੈ ਸੇਵਾ ਕਰਾ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਮਧਰ ਥੈਨ ਏਹੁ ਅਸੀ ਤੁਸਾਨੁ ਕਹੈ
ਹਾਂ। ਜੇ ਅਸਾ ਮਧਰ ਮੈਨ ਨੁਇ ਕਛੁ ਰਾਜਾ ਦਿਤਾ ਹੋ ਜੇ ਕੋਈ ਮਨੇਗਾ ਉਸ ਦਾ ਭੁਲਾਹੈ ਵੈਗਾ। ਅਤੇ ਜੇ

ਕੋਈ ਨਾਮ ਨੈ ਗਾਓ ਜਾਣੇ। ਅਸਾ ਆਪਣੀ ਵਲੋਂ ਆਖਣਾ। ਤੁਹਾ ਜੇ ਮਧਰ ਬੈਨ ਕਹਿਆ ਜੀਓ
ਹ ਅਸਾ ਭਾਪਾ ਤੁਸਾ ਹੁ ਅਤੇ ਹਮਾਰਾ ਜਾ ਅਸੀ ਉਸਦੀ ਰਯਤ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਰ
ਤੁਹਾ ਚਿਤੁ ਆਵੈ ਭਾਈ ਮਧਰ ਬੈਨ। ਇਹ ਗਾਯਕ ਭਾਗ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਿਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਨਾਲ ਨਾ ਹੀ ਚਲ
ਵਾ। ਗਾਯਕ ਮਧਰ ਬੈਨ ਕਹਿਆ ਅਸਾ ਤੁਸਾ ਭੇਧ ਚਨ ਨਾਲਿ ਕੰਮ ਹੈ। ਗਾਯਕਿਆ ਵਸਤ ਹੈ। ਤੁਹਾ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਹੁਤ ਹਦ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇਆ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਗਾਯਕ ਮਧਰ ਬੈਨ ਅ
ਸੀ ਹੁਣ ਰਮਤੇ ਆਹੇ। ਤੁਹਾ ਜੇ ਮਧਰ ਬੈਨ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜੀ ਜਿਸਤੁ ਗਾਯਕ ਅਹੋਵੈ ਤਿਸੇ ਤੁਹਾ ਸੁਧ
ਰ ਸੈਨ ਨਾਲ ਮਿਲੀਐ। ਤੁਹਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮਧਰ ਬੈਨ ਜਿਸਤੁ ਗਾਯਕ ਅਸਾ ਅਹੇ
ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਿਸੇ ਤੁਹਾ ਸੁਧ ਰ ਸੈਨ ਅਹੇ ਖੜਾ ਹੋਵਣਾ। ਤੁਹਾ ਮਧਰ ਬੈਨ ਕਹਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਤੁਸ
ਥੇ ਭੀ ਬਹੁਤ ਕਹਿ ਜਾਣੀਐ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਸੀ ਲੇਖੀ ਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਉਨੀ ਅਹੀ ਨੇ ਮਧਰ ਬੈਨ ਪਾਸਿ ਰਹਿ ਆ। ਅਗੇ ਵਿਦਾਲੀ ਤੀਜੀ ਬੁਦੀ ਪਨੁ ਚਲੇ॥ ੨੭॥ ਬੋਲਹੁ
ਗੁਈ ਜੀ ਵਾਹ ਗੁਰੂ॥ **ਸਾਖੀ ਹੋ ਚਲੀ॥** ਜਾਵੇ ਜਾਵੇ ਕਿਥਾ ਤਿਥੀ ਕਿਥਾ ਤਿਥੀ ਸਮੁੰਦਰੀ ਵੇਚਲੇ
ਗਏ। ਇਕ ਸਹਰ ਪਹਾੜ ਦੇ ਉਪਰਿ ਆਹਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਇਸ ਪਹਾੜ ਉਪਰਤਾ ਕੋਈ
ਸਹਰਿ ਨ ਜਰਿਆ ਵਤਾ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿਆ ਆਖਿ ਓਸ ਮਰਦਾਨੇ ਤੇ ਗਾਯਕੀ ਵਸਤ ਹਰਿ
ਚ ਵਸਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੁਧ ਨੁ ਦਯਾ ਤੁਰਸ ਨਾਹੀ ਸੈਤੀ ਦਿਨ ਅਤੇ ਸੈਤੀ ਰਾਤੀ ਈਵੇ
ਚਲੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਹੁਣਿ ਸਹਰਿ ਆਇ ਆਹੈ ਤੁਮੈ ਹੁਣੇ ਦੇਵੇ ਹੋ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣਕੁ
ਈ ਬਾਲਾ। ਅਹੇ ਮੈ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮਰਦਾਨਾ ਸਚਾ ਹੈ ਇਕ ਤਾਕੁ ਖਾਹੈ। ਅਤੇ ਜਨਮ ਦਾ ਸੁਭਾਉ ਨਾਹੀ

ਜਾਵਾ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਸੁਣਿਜਿਜਮਾਨਤੈਨੂਤਾਗੁਰੁਸਵਾਰਿਆਪਰਮੈਨੂਤਾਨਾਸਵਾਰਸੀ १०
ਘਿਓਸਾਫੇਰਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਏਹੁਓਹਜੇਹਾਹੀਜਿਥੇਕੜਾਹੋਵਿਚਤੁਲੀਦਾਆਹੈ। ਮਰ
ਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਪਾਇਆਕੁਠਾਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਚਲਮਰਦਾਨਾਤੈਨੂਇਸਸਹਰਿ
ਦਾਤਮਾਸਾਦਿਖਾਈਏ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਹੰਓਨਾਹੀਦੇਖਦਾ। ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆ
ਮਰਦਾਨਾਜਰੂਰਦੇਖਣਾਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਤੂੰਜਾਣਾ। ਕੋਹਾਦੇਹਾਉਪਰਆਹਾਉਥਹੁਚਲ
ਕਰਿਪਹਾੜੀਦੈਹੇਠਜਾਇਥੈਰੇ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਨੂਪੁਛਿਆਜੀਇਸਸਹਰਦਾਨਾਉ
ਕਿਆਹੈ। ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਇਸਸਹਰਦਾਨਾਉਦੇਵਗੀਪਾਰਹੈ। ਅਤੇਇਥੇ
ਦਾਗਜਾਦੇਵਲੂਤਹੈ। ਏਹੁਦੇਵਾਦਾਵਤੁਗਾਜਕਰਦਾਹੈ। ਸਤਾਰਹਲਖਦੇਉਇਸਦੇਸਲਾਮੀਹੈਨਾ।
ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਇਸਸਹਰਿਵਿਚਵੜਨਾਕੁੰਭਲਾਨਾਹੀ। ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆ
ਰਦਾਨਾਅਸਾਇਸਸਹਰਿਵਿਚਜਾਣਾਹੈ। ਦੇਵਲੂਤਗਜਾਦੇਵਾਦਾਸਿਕਾਰਖੈਰੁਣਆਇਆਸੀ। ਦੇ
ਖੈਤਾਤੈਮਨੁਖਥੈਰੇਹੈਨਾ। ਤਾਂਦੇਵਲੂਤਕਹਿਆਇਕਸਦੇਵਨੂਇਹਜੇਤੈਮਾਨੁਖਥੈਰੇਹੈਨਾਸੇਅਸਾਡੀਖ
ਗਕਹੈਨਤੂੰਇਨਾਨਪਕੜਲਿਆਉ। ਏਹਸਿਕਾਰਮੈਨੁਬਹੁਤਮੁਦਤਪਿਛੋਰਥਆਇਆਹੈ। ਤੂੰਦੇਵਉ
ਤੇਰੇਮਰਦਾਨੇਦਾਰੰਗਜਰਦਹੋਇਗਇਆ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਹੁਣਤਾਏਦੇਵਾਤਾਗੁਰੁਨਾਨ
ਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਦੇਖਕਰਤਾਰਦੇਰੰਗਤਮਾਸੇ। ਦੇਖਥੈਠਾ। ਤਾਮਰਦਾਨਾਚਪਕਰਿਰਹਿਆ
ਤੂੰਦੇਉਨੇਨੇਏਆਏਤਾਮੀਧੋਹੋਇਗਏ। ਹੋਰਸਭਕਿਛੁਉਨਾਨੁਨਜਰਿਆਵੈਪਰਅਸੀਨਜਰਿਨਾਅ
ਈਏ। ਤਾਂਓਹਦੇਉਫਿਰਗਏ। ਉਨਗਜੇਥੇਜਾਇਕਹਿਆਜੀਓਹਤਾਅਸਾਨੁਨਜਰਿਨਹੀਆਵੇ

ਤਾਦੇਵਲਤਕਹਿਆਅਰੇਅਭਿਰਜਾਹੁ। ਤਾੜੈਦੇਉਰੇਰਗਏ। ਓਹਭੀਅੰਧੋਹੋਇਗਏ। ਹੋਰਆਏਓਹ
ਭੀਅੰਧੋਹੋਏਗਏ। ਸਤਿਵਾਰੀਦੇਵਆਏਸਭੇਅੰਧੋਹੋਇਜਾਵਨਾ। ਰਾਜੇਦੇਵਲਤਕਹਿਆਅਰੇਦੇ
ਵਦੁਤਵਜੀਰਯਹਿਕਿਆਹੋਤਾਹੈ। ਜੇਜਾਤਾਹੈਸੋਈਅੰਧੋਹੋਇਜਾਤਾਹੈ। ਤਾਦੇਵਦੁਤਕਹਿਆ
ਗਾਜਾਜੀਮੈਅਰਜਕਰਤਾਹੈ। ਜੇਤੁਮਸੁਣੋ। ਰਾਜੇਕਹਿਆਕਹੁਦੇਵਦੁਤਾ। ਦੇਵਦੁਤਕਹਿਆਰ
ਜਾਏਹੋਕੋਈਕਲਾਵਾਨਪੁਰਖਹੈਏਕਮੇਰੇਜੀਮੈਮਸਲਤਆਈਹੈਜੇਤੁਮਾਰੇਜੀਲਗੇਤੋਮੈਕ
ਹੈ। ਰਾਜੇਕਹਿਆਕਹੁਵਜੀਰਜੇਤੁਕਹੋਗਾਸੋਭਲੀਹੀਕਹੋਗਾ। ਵਜੀਰਕਹਿਆਮੈਉਨਕੀਸੇ
ਵਾਕੇਨਮਿਤਜਾਤਾਹੈ। ਜੇਮੈਅੰਧਾਨਹੁਆਤੋਤੁਮਇਨਕੀਸੇਵਾਹੀਕਰੀਓਅਰਧੁਰਾਨਾਮਾਰੋ। ਅ
ਰਜੇਮੈਭੀਅੰਧਾਹੁਆਤੁਉਜੋਕਛਤੁਮਾਰੇਜੀਆਵੈਸੋਕਰੀਓ। ਤੁਬਰਾਜੇਦੇਵਲਤਕਹਿਆਕੁਲਾ
ਵਜੀਰਕੁਲਾਕਹਿਆ। ਤੁਬਦੇਵਦੁਤਵਜੀਰਆਤਮਾਸੁਪਕਰਕੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਾਸਆਇਆ
ਆਇਕਰਿਮਥਾਏਕਿਓਸਾ। ਵਜੀਰਆਪਣੇਮਨਵਿਚਵੀਚਾਰਕੀਤਾਭਾਈਮੈਤਾਅੰਧਾਨਾਹੁ
ਆਇਹੁਕੋਈਕਲਾਵਾਨਪੁਰਖਹੈਨਾ। ਵਜੀਰਪੁਛਿਆਜੀਤੁਮਾਕਿਸਨਗਰਸਿਉਆਏ।
ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹਮਅਮਰਾਪੁਰਨਗਰਸੇਆਏ। ਵਜੀਰਪੁਛਿਆਜੀਅਮਰਾਨਗਰ
ਕਿਸਤਰਫਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਿਵਜੀਰਅਮਰਾਨਗਰਤਰਫਤੇਨਿਆਰਹੈ। ਵ
ਜੀਰਪੁਛਿਆਜੀਤੁਮਾਰਾਨਾਉਕਿਆਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹਮਾਰਾਨਾਉਨਾਨਕਨਿਰੰ
ਕਾਰੀਹੈ। ਤਾਫੇਰਵਜੀਰਪੁਛਿਆਜੀਤੁਮਹੋਤੇਕਉਣਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹਮਹੋਤੇਹੈਨਿ
ਰੰਕਾਰੀ। ਤਾਵਜੀਰਕਹਿਆਜੀਤੁਮਚਸੇਸਹਰਿਮੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹਮਫਕੀਰਅਤੀ

ਤਹੈ ਜਗਾ ਥੈ ਠੇਤਹਾ ਹੀ। ਤਾ ਵਜੀਰ ਜਾਇ ਗਜੇ ਦੇ ਵਲੁ ਤਨੁ ਖਬਰ ਕੀਤੀ। ਰਾਜਾ ਜੀ ਤੇ ਰੇ ਸਹਰਿ ਮੈ 99
 ਵਡਾ ਕਲਾਵਾਨ ਪੁਰਖ ਆਇ ਆਪੈ। ਤਾ ਵਜੀਰ ਰਾਜੇ ਕਉ ਕਹਿਆ ਤੁੰ ਚਲ ਜੋ ਕਾਈ ਤੇ ਰੇ ਮਨ ਮੈ ਆ
 ਵੈ ਸੋਈ ਧਾਰ ਕਰਿ ਚਲ ਜੇ ਤੇਰੀ ਪੁਰੀ ਹੋਵੈ ਜਾਨ ਜੋ ਕਲਾਵਾਨ ਪੁਰਖ ਹੈ। ਅਰਜੇ ਨ ਪੁਰੀ ਹੋਵੈ ਤੇ ਜਾਣ
 ਜੋ ਕਲਾਵਾਨ ਨਾਹੀ। ਤੁਬ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਕੁਲਾਵਜੀ ਰਾਗਾ ਜੇ ਅਪਨੇ ਮਨ ਮੈ ਮੈ ਸੀ ਧਾਰੀ ਜੋ ਮੇਰੀ ਤੇ
 ਖਰਾ ਕਹੈ ਮੈ ਤਉ ਇਨਾ ਕਉ ਖਾਵੇ ਗਾ। ਅਰ ਮੈ ਭੀ ਅੰਧਾ ਹੁਆ ਤਉ ਮੈ ਇਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਗਾ। ਏਹ
 ਧਾਰ ਕਰਿ ਚਲਿਆ ਨਾਲੇ ਵਜੀਰ ਨਾਲੇ ਲਸਕਰਿ ਦੇਵਾ ਦਾ। ਜਿ ਤੇ ਨੇਗ ਜੇ ਸਣੇ ਆਹੋ। ਬਿਨ ਵਜੀਰ
 ਸਭ ਅੰਧੇ ਹੋਇ ਗਏ। ਹਿ ਕੋ ਵਜੀਰ ਸੁਜਾ ਖਾਰਹਿਆ। ਵਜੀਰ ਰਾਜੇ ਕਉ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਗਜਾ ਜੀ ਕੀ
 ਖਬਰ ਹੈ ਆਤ ਮੇਰੀ ਕਹੋ। ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਵਜੀਰ ਜੇ ਤੂੰ ਕਹਿਤਾ ਥਾ ਸੋ ਸੁਚੀ ਕਹਿਤਾ ਥਾ। ਤਾ ਵੇਰ
 ਵਜੀਰ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਅਬ ਤੁਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈ ਕਿਆ ਆਵਤੀ ਹੈ। ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਵਜੀਰ ਅਬ ਮੁਝ ਕੋ
 ਨਜਰਿ ਆਵੈ ਤੂੰ ਮੈ ਚਰਨ ਪਕੜੇ। ਤਾ ਵਜੀਰ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਸਾਤਿ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਕੇ ਮੁਹ ਸੋ ਲਿਖਾ ਸਕਰਤਾ ਹੈ।
 ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਵਜੀਰ ਮੈ ਸਾਤਿ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਮੈ ਕੁਛੁ ਦੇਖਣਾ ਥਾ ਸੋ ਮੈ ਦੇਖਿਆ। ਤਾ ਵਜੀਰ ਕਹਿਆ ਏਨਾ
 ਕਨਿ ਰੰਗਾਰੀ ਤੇ ਪੁਰਨ ਕਲਾਵਾਨ ਹੋਤੁ ਮਰਾਜੇ ਕੋ ਦਰਸਨ ਦੇਹੋ। ਅਬ ਰਾਜੇ ਕਉ ਪੁਤੀਤ ਆਈ ਹੈ।
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਕਿਉ ਗਜਾ ਦੇ ਵਲੁ ਤਾ ਅਖੀ ਆਖੇ ਲੁ ਦੇਖਾ। ਰਾਜੇ ਦੀ ਆਖ ਆਖ ਲੁ
 ਗਈ ਆ। ਰਾਜਾ ਦੇ ਵਲੁ ਤਚਰਨੀ ਲਗਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਰਾਜਾ ਕਰਤਾਰ ਤੈ ਨ ਚਿਤ ਆਵੈ
 ਅਤੇ ਤੈ ਆਪਣਾ ਭੁਖ ਛੁਡਾ। ਰਾਜਾ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਅਬ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਤੇ ਛੁਟਾ। ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਹੀ ਵਾਸ ਤੇ ਇਸਨ ਗਰ
 ਮੈ ਆਇਓ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਰਾਜਾ ਤੇ ਰੇ ਨਾਲਾ ਸਾਡਾ ਵਚਨ ਆਹਾ ਅਸੀ ਤੇ ਰੇ ਵਾਸ ਤੇ ਅ

੧੯ ਏਪੈ। ਤੁਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲੇ ਉਪਰ ਮੰਦਰੇ ਮੇ ਅਰਬ ਸੇਈ ਭੋਜਨ ਕਰੇ। ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਹਸਿ ਕਰਿਆ ਖਿਆ ਰਾਜਾ ਤੁਰਾ ਖਾਜ ਅਸਾਰੇ ਕੀ ਮਨਾਹੀ। ਤੁਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਮ ਅਪਣਾ ਹੀ
 ਖਾਜ ਖਾਈ। ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਠ ਕਰਿ ਰਾਜੇ ਨਾਲ ਚਲਿਆ। ਜਾਸਹ ਰਿਵਿਚ ਆਇ ਤੁਰਾ
 ਜਾਵੇ ਵਲਤ ਲੈ ਮਹਲਾ ਅੰਦਰਿ ਵੜਿਆ। ਰਾਜੇ ਦੇਵਾਨੁ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਹਛੇ ਮੇਵੇ ਚੁਣ ਲੈ ਆਉ ਬਹੁ
 ਤੇ। ਸਤਿ ਦੇਵ ਮੇਵੇ ਦੇਵਾ ਸਤੇ ਵਿਦਾ ਕੀਤੇ। ਅਤੇ ਸਤਿ ਦੇਵ ਹੋਰ ਸੀਧੇ ਦੇਵਾ ਸਤੇ ਵਿਦਾ ਕੀਤੇ। ਚਉਦਹ
 ਦੇਵ ਸਭ ਸਮਿ ਗਿਲੇ ਆਏ। ਆਏ ਕਰਿ ਰਾਜੇ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖੇ। ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਸਾਧ ਜੀ ਇਹ ਮੇਵਾ ਖਾ
 ਵੇ। ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਰਾਜਾ ਅਸੀਏ ਹਮੇਵਾ ਤੁਖਾ ਸੀਏ ਨਾ ਤੁਆ ਪਣਾ ਖਾਜ ਛੱਡੇ
 ਗਾ। ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜੇ ਤੂੰ ਛੱਡਾਵੇ ਗਾ ਤੁਛ ਰੀਏ ਗਾ। ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਰਾਜੇ ਸੁਪਰ
 ਸੈਣ ਨੀ ਜਾਣਦਾ ਹੋ। ਰਾਜੇ ਦੇਵਲਤ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਓਹ ਤੁਮੇ ਰੀਖੁ ਰਾਕ ਪੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਰਾਜਾ ਦੇਵਲਤ ਜੇ ਤੂੰ ਉਸਨੁ ਅਸਾਜੇ ਹਾਕਰਿ ਦੇਖਾਹਿ ਤੁਅਸੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੇ ਵੀਏ।
 ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਮ ਸਤਿ ਕਰਿ ਜਾਣੇ ਤੁਮਾਰਾ ਬਚਨ ਪੁਰਨ ਹੋਇ ਰਹੈ ਗਾ। ਹਮ ਤੁਮ ਤੇ ਭੀ ਅਪਕ
 ਕਰ ਜਾਣੈ ਗਾ। ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਵਾ ਅਚ ਵਿਆ। ਅਤੇ ਮੈਨੁ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਰ ਸੇਈ ਤੁ
 ਯਾਰ ਕਰਿ ਲੈ। ਮਰਦਾਨਾ ਭੁਖਾ ਹੈ ਬਹੁਤਿਆ ਦਿਨਾ ਦਾ। ਗਤ ਛੁਛੁ ਪਹਿਰ ਗਈ ਆਹੀ ਜਾ ਪ੍ਰਸਾਦ
 ਤੁਯਾਰ ਹੋਇਆ। ਤੁਰਾਜੇ ਅਤੇ ਵਜੀਰ ਦੁਹਾਮਤਾ ਆਪਿ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਹਥ ਜੇੜਖ ਜੇੜੇ ਹੋਇ। ਆਖਣ
 ਲਗੇ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੁਯਾਰ ਹੋ। ਤੁਸੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਇ ਕਰਿ ਅਚ ਵੇ। ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉ
 ਮਰਦਾਨਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਚਲੋ। ਜਾਇ ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੇ ਵੁਣੁ ਲਗੇ। ਮਰਦਾਨੇ ਭੀ ਜੇ

ਵਿਆਮਤੇਮੈਭੀਜੇਵਿਆਮਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਜੇਵੇਦੀਸਮਾਧਲਗਗਈ।ਸਵਾਪਹਿਰਲ ੭੩
ਗੀਰਹੀ।ਜਾਸਮਾਧਖਲੀਤਾਅਪਣਾਜੋਰਹਿਆਪ੍ਰਸਾਦਿਸੋਗਜੇਅਤੇਵਜੀਰਦੁਹਾਨੁਗੁਰੂਨਾਨ
ਕਜੀਦਿਤਾ।ਤਾਉਨਾਵੇਹਾਖਾਧਾਤਾਦੁਹਾਨੁਅਰਾਮਨਿਗਮਦੀਸੋਝੀਹੋਈ।ਦੇਵੇਮਸਤਹੋਇਗ
ਏ।ਤਾਮੈਨੇਆਖਿਆਜੀਏਹਤਾਬਿਦੇਹਹੋਇਗਏ।ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਭਾਈਬਾਲਾ
ਤੁੰਦੇਖਕਰਤਾਰਦੇਤਮਾਸੋ।ਜਾਚਾਰਘੜੀਆਗੁਜਰੀਆਤਾਦੁਹਾਦੀਖੁਮਾਰੀਉਤਰੀ।ਪਰਪੂਰਨ
ਮੰਹਾਪੁਰਖਹੋਏ।ਲਗੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੁਆਖਣਜੋਜੀਅਸੀਤਾਖਾਕਕੰਨੇਭੀਕੁਝਨਾਹੀ।ਖਾਕ
ਕੀਆਵਦੀਹੈਪਰਅਸੀਕੰਮਨਹੀਆਵਦੇ।ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਦੇਵਲੁਤਤੇਨੁਅਸਾਇਥੇ
ਮਸੰਦਕੀਤਾ।ਅਤੇਤੇਗਵਜੀਰਤੇਗਟਹਲੀਆਕੀਤਾ।ਤੂੰਨਿਰੰਕਾਰਹੀਜਪਅਤੇਕਿਸੇਜੀਦਾਬੁਰਾ
ਨਮੰਗਾ।ਕਿਸੇਜੀਆਦਾਘਾਤਨਕਰਿਤੁਸਿਧਾਖਾਜਹੀਖਾਹੁ।ਤਾਉਨਾਵੇਹਾਆਖਿਆਜੀਅਸਾਨੁ
ਕਖਤੇਨਨਦੀਸਕਤਨਾਹੀਰਹੀ।ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਥੇਦੇਵਾਦੀਸੰਗਤਕੀਤੀਦੇਵਨਿਰੰਕਾਰਹੀਜ
ਪਦੇਹੈ।ਨਉਮਹੀਨੇਉਥੇਰਹੇ।ਬੇਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹਗੁਰੂ ੩੮॥ **ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ।** ਉਥੇਅਗੇ
ਪਸਰਨਾਮਾਸਹਰਿਹੈਉਸਸਹਰਿਜਾਦੇੜੈਮਹੀਨੇਲਗੇ।ਉਥੇਦਾਰਾਜਾਤੀਖਨਤੇਨਵਣਮਾਣੁਅੰ
ਦਾਰਾਜਾਆਹਾ।ਅਤੇਆਪਭੀਵਣਮਾਣੁਆਹਾ।ਜਾਉਸਸਹਰਿਵਿਚਗਏਤਾਵਣਮਾਣੁਆਦੀਨ
ਜਾਹਿਪਏ।ਵਣਮਾਣੁਇਨਾਥੇਰੁਹੇ।ਅਤੇਮਰਦਾਨਾਉਨਥੇਰੁਹਿਆ।ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਕਿ
ਉਭਾਈਬਾਲਾਤਾਮੈਆਖਿਆਸੁਖਜੀ।ਫੇਰਮਰਦਾਨੇਨੁਪੁਛਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾਮਰਦਾਨੇਅੰ
ਖਿਆਜੀਇਹੁਕਿਆਬਲਾਇਹੈਨਾ।ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਇਹਵਣਮਾਣੁਹੈਨਾ।ਅ

੬੦ ਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀਵਣ ਮਾਣੁ ਦੇਹੈ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਵਣ ਮਾਣੁ ਦੇਹੈ
 ਹੈ ਨਾ। ਬਹੁਤ ਨਸਰਾਏ ਅਤੇ ਹਿਕਮਤ ਰਹਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਪੁਛਿਆ ਕੁਈ ਤੀਕੁ ਉਣੈ ਹੈ। ਵ
 ਣ ਮਾਣੁ ਅਗੇ ਚੀਕਮਾਰੀ। ਜਿਉ ਕਰਿ ਜੀਗਲ ਦੇ ਪਸੁ ਚੀਕਮਾਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਮੈਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੁਛਿਆ
 ਜੀਏਹੁ ਤੁਥੇ ਲਵੇ ਨਾਹੀ। ਚੀਕਮਾਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕੁਈ ਬਾਲਾਇ ਨਾ
 ਦੀ ਬੋਲੀਏ ਪੁਰੈ। ਓਹ ਜੇ ਚੀਕਮਾਰ ਕਰਿ ਨਠਾ ਮਾਹੁ ਸੈਈ ਜੀਗਲ ਦਾ ਮੇਵਾ ਲੈ ਆਇਆ। ਦੁਰੋ ਅਗੇ
 ਰਖ ਕਰਿਆ ਪਿਦਰ ਹਟਿਖ ਜੋਤਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਚਾਇਲੈ। ਤੁਮੈਂ ਆ
 ਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਤੁਯੇ ਹਾਕੇ ਹਾਪਰ ਸਾਇ ਮੁਹ ਨਾਹੀ ਪਾਵੇ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕੁਈ ਬਾ
 ਲਾਇ ਪੁਪਰ ਸਾਇ ਪਵਿਰੈ। ਏਹ ਵਣ ਮਾਣੁ ਕੰਦ ਮੁਲ ਦਾ ਮਹਾਰ ਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਜੀ ਅਜ ਤੋ ਕੋਈ
 ਬਹੁਤ ਰੁਝ ਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਉਥੇ ਜੀਗਲ ਵਿਚ ਹਿਕਮਤੀ ਨਾਰੈ। ੩੮॥ ਬੋਲ ਪੁਕਾਈ ਜੀਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਸਾਖੀ
 ਹੋਰ ਚਲੀ। ਤੁਮੈਂ ਗੋਚ ਲੇਜਾ ਦੇ ਜਾ ਦੇ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਏ ਤਿਥੇ ਬੈਠੇ ਹੀ
 ਰਹੀਏ। ਚਾਰ ਦਿਨ ਪੰਜ ਦਿਨ ਕਈ ਸਤਿ ਦਿਨ ਕਈ ਦਇ ਦਿਨ ਵੀ ਸਤਿ ਮਹੀਨੇ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਦਿਨਾ
 ਵਿਚਟਾ ਪੁਅਤੇ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਵਿਚ ਚਲੇ ਜਾਵੀਏ। ਅਗੇ ਹਿਕਮਤ ਹਰਿ ਕੁਦਰਤੀ ਦਾ ਆਇਆ ਕੋਹਾ ਚ
 ਹੁਤੇ ਨਦਰਿਆ ਵਣ ਲਗਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੋਈ ਸਹਰ ਭੀ ਆਵਸੀ। ਕਿਅਸੀ ਉਜਾ
 ਕੁ ਵਿਚ ਹੀ ਚਲੇ ਜਾ ਸੀਏ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨੀਆ ਕੁਹ ਕੁਖਲ ਗੀਹਈ।
 ਤੁਮੈਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੁਖਲ ਗੀਹੈ ਤੁਕਿ ਸੇ ਕੁਝਾਇ ਥੇ ਅਗੇ ਆਵਰ ਖਿਆਹੈ ਸੋਖਾਈਏ।
 ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜੇ ਮਰਦਾਨਾ ਓਹ ਦਰਿ ਨਾਹੀ ਓਹ ਦੇਖ ਸਹਰਿ ਨਦਰਿਆ ਵਣ ਦਾਹਈ।

ਜੇਤੇਰੀਖਸੀਹੋਵੈਸੋਖਾਵੇ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਕਿਸੇਦਿਨਈਵੇਜਿੰਦਨਿਕਲਜਾਸੀ। ਤਾਗੁ ੭੩
ਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਜਿੰਦਭੀਨਿਕਲਵੀਹੈਨਾ। ਅਤੇਜੇਕੁਖਨਾਲਨਿਕਲੇਗੀਤਾ
ਅਸੀਫੇਰਪਾਇਲਈਏਗੇ। ਤੁੰਡਰਨਾਹੀਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਤੂੰਸਚਾਹੈ। ਤੈਨੂੰਤਮਾਕਿਸੇਗਲ
ਦੀਨਾਹੀ। ਅਸੀਕਿਜਾਪੇਤੇਰੋਨਾਲਕਿਉਕਰਜੀਵਦੇਫਿਰਦੇਆਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ
ਮਰਦਾਨਾਤੂੰਈਵੇਜਾਣਜੇਜੀਵਦੇਫਿਰਦੇਹਾਂਸੋਅਸਾਨੂਕਰਤਾਰਹੀਜੀਵਾਇਦਾਹੈ। ਚਲਅਗੇਦਿ
ਖਾਕਰਤਾਗੋਕਿਆਕਰਦਾਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਕੁਲਾਜੀ। ਅਸਤੇਅਸਤੇਮਰਦਾਨੇਨੂੰਵਿਲਾ
ਵਦੇਵਿਲਾਵਦੇਚਹੁਕੋਹਾਤੇਲੈਗਏਸਹਰਦੇਗੁਇਰੇਜਾਇਥੈਠੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਚਨਕੀਤਾਮ
ਰਦਾਨਾਆਇਆਹੀਸਹਰਿਜਾਇਕੁਝਖਾਇਆਉ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਮੇਰੇਪਲੇਤਾਕੁਝ
ਨਾਹੀਮੈਕਿਥੋਖਾਵਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਚਨਕੀਤਾਮਰਦਾਨਾਅਸਤੇਨੂੰਸਾਰਾਸਹਰਿਸਉਧਿ
ਆਹੈਭਾਵੈਕਿਥੋਖਾਹਿ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਜੇਕੋਈਚੋਰਕਰਪਕੜੇਤਾਕਿਆਕਗਾਫੇਰ
ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਚਨਕੀਤਾਮਰਦਾਨਾਜੇਕੋਈਤੈਨੂੰਪਕੜੇਗਾਤਾਤੂੰਅਸਾਰਾਨਾਉਲਈਤੈਨੂੰ
ਪਕੜਕਰਿਛੁਰਿਦੇਵਨਗੇ। ਭਾਵੈਕਿਥੋਹਥਪਤੇ। ਮਰਦਾਨੇਜੀਵਿਚਜਾਤਾਜੇਇਸਦੇਜਿਥੋਕਿ
ਥੋਪੁਰਸੁਨਯਾਰਹੈਨਾ। ਮਰਦਾਨਾਜਾਇਸਹਰਵਿਚਵਾੜੇਆ। ਦੇਖੋਕਿਆਜੇਸਭੇਸੁਵਰਨਦੀਪ
ਰਤੀਹੈ। ਜਿਥੇਕਿਥੋਸੁਵਰਨਨਜਰਿਆਵਦਾਹੈ। ਮਰਦਾਨਾਕੁਦਰਤਿਦੇਖਕੇਹੈਗਾਨਹੈਇਰਹਿ
ਆ। ਮਰਦਾਨੇਦੀਕੁਖਦੂਰਹੋਇਗਈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਇਕਸਨੂਪਾਛਿਆਜੀਇਸਸਹਰਿਦਾਨਾ
ਉਕਿਆਹੈ। ਉਸਅਗੇਪੁਛਿਆਅਰੇਭਾਈਤੂੰਕਹਾਸੋਆਇਆਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀ

ਹਮਦੁਗਸਿਉ ਆਏ ਹੈ। ਪਰ ਜੀ ਇਸ ਨਗਰ ਕਿਨਾਉ ਮੈਂ ਨਦਸਾ। ਤੁਓ ਨਕਹਿਆ ਤੁੰ ਅਪਣਾਨ
 ਉਬਤਾਇ। ਤੁਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾਨ ਉਮਰਦਾਨ ਹੈ। ਤੁੰ ਮੈਂ ਨਗਰੀ ਦਾਨ ਉਦਸਾ। ਤੁ
 ਧਰਮ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਮਰਦਾਨਾ ਨਗਰੀ ਦਾਨ ਉਸੁ ਵਰਨ ਪੁਰੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਰੇ ਭਾਈ ਈ
 ਹਾਕਾਗਾ ਜਾ ਕਉ ਨਹੈ। ਤੁਓ ਨਕਹਿਆ ਈ ਹਾਕੇ ਰਾਜੇ ਕਾਨ ਉਕਉ ਲੈ ਨਹੈ ਸੁਰਸਿਧ ਕਾ ਬੇਟਾ
 ਹੈ। ਜਿਸ ਕੇ ਸਲਾਮੀ ਸੁਭਹੀ ਰਾਜੇ ਹੈ। ਤੁਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਰੇ ਭਾਈ ਈ ਹਾਕਾ ਚਲਣ ਕਿਆ ਹੈ।
 ਈ ਹਾਤੇ ਸੋ ਨੇ ਕੀ ਧਰਤੀ ਹੈ। ਅਰਤੇ ਰਾਨਾ ਉਕਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਕਹਿਆ ਮੇਰਾਨ ਉਧਰਮ ਸਿੰਘ ਹੈ।
 ਅਰਕੋਈ ਆਵੈ ਜੋ ਚਾਹੀਏ ਸੋ ਕੋਈ ਲੇਖਾਵੈ। ਈ ਹਾਧਰਮ ਕੀ ਚਾਲੀ ਹੈ। ਮਰਦਾਨਾ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ
 ਹੋਇਆ। ਆਖਿਓ ਸੁਭਾਈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੈਂ ਨੂਖਲ ਰਾਹੀ ਹੈ। ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਸੁ
 ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਈ ਹਾਕਿ ਸੀ ਕਉ ਮਨੇ ਨਾਹੀ ਜਿਸੁ ਦੁਕਾਨ ਪਰਜਾ ਵੈ ਕਿਸੀ ਉਪਰ ਸੋ ਉਠਾਇ ਲੈ
 ਜੋ ਕਿਛੁ ਚਾਹੀਏ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਤੋ ਯਹਿ ਕਾਮ ਹੋਤਾ ਨਹੀ। ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਹਾਥ
 ਦੇਵੈ ਤੁਓ ਹਮਲੇਵੈ। ਫੇਰ ਉਸ ਪੁਛਿਆ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਕੋਈ ਅਉਰ ਭੀ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਦਇਅ
 ਉਰਭੀ ਹੈ। ਤੁਓ ਸਕਹਿਆ ਉਨ ਕੀ ਭੀ ਲੋਆਉ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਭਇਓ ਉਨਾਹੀ ਆਵ
 ਤੇ ਭਇਬਰੇ ਸੰਤੋ ਖੀ ਹੈ। ਉਸ ਕਹਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਤੁਤਉ ਖਾਇ। ਮਰਦਾਨੇ ਨਹਿ ਕਸਦ ਕਾਨ ਪਰ
 ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਕਹੁ ਭਾਈ ਕਿਆ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜੋ ਕੋਈ ਕੁਝ ਦੇਵੈ ਸੋ ਹਮਲੇ ਤੇ ਹੈ। ਧ
 ਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੁੰ ਅਪਣਾ ਅਹਾਰ ਲੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾ ਅਹਾਰ ਛਾਈ ਸੇਰ
 ਹੈ। ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਰੇ ਅਛਾਈ ਸੇਰ ਤੇ ਲਵੇਗਾ ਮਿਠੀ ਆਈ ਲੁਚੀਆ। ਜਾਉ ਸਵ

ਏਧਿ ਛੋਪਾਏਤਾਮਰਦਾਨੇਨਿਠੇਸੋਇਨੇਦੇਵਦੇਹੈਨਾਸੁਇਨੇਦੀਰੂਹੀਏਸੁਇਨੇਦੇਛਾਥੇਹੈਨਾਨਾ
 ਕੋਈਮੁਲਲੈਦਾਹੈਅਮਰਦਾਨੇਆਪਣਾਮਹਾਰਲੈਕਰਿਖਾਧਾਘਾਇਕਰਿਆਥਿਓਸਧਰਮਸਿ
 ਘਜੀਤੁਸੀਮੇਗੀਨਿਸਾਕਰੇਸੁਇਨੇਦੀਧਰਤੀਹੈਸਭੁਸੋਇਨਾਹੀਸੋਨਾਹੈਨਾਕੋਈਮੁਲਲੈਦਾ
 ਹੋਇਖਾਇਥੇਇਉਕੰਮਕਿਉਕਰਚਲਦਾਹੈਤੁਧਰਮਸਿਘਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਇਥੇਜਤਨ
 ਕੋਈਨਾਹੀਇਥੇਜਤਨਹਿਕੋਹਈਪੀਹਣਪਕਾਵਣਦਾਅੰਨਕੁਦਰਤਿਨਾਲਜਮਦਾਹਈਗਰ
 ਜੇਦਾਹੁਕਮਏਹੋਹੈਜੋਗਾਹੀਏਸੋਬਾਹਰਿਤੁਲੇਆਉਅਰਤੁਯਾਰਕਰਿਰਖੋਆਪਕੁੰਘਾਵੇਜੋਆ
 ਵੈਸੋਆਪਣਾਮਹਾਰਲੈਜਾਵੇਅਰਅਉਰਜੇਤੇਕਾਰਖਾਨੇਹੈਨਾਅਰਕਾਰੀਗਰਹੈਨਾਕੋਈਕੰਮ
 ਕਰਾਇਲੈਜਾਵੇਓਹਆਪੇਹੀਕਰਿਦੇਤੇਹੈਨਾਕੋਈਮੁਲਨਮਜੂਰੀਕੁਝਨਾਹੀਮੰਗਦੇਗਰਜੇਕ
 ਹੁਕਮਹੈਧਰਮਨਗਰਹੈਅਮਰਦਾਨਾਇਉਕੰਮਚਲਦਾਹੈਅਮਰਦਾਨਾਏਹੁਗਲਸੁਣਕੈਬਹੁ
 ਤੁਖਸੀਹੋਇਆਅਮਰਦਾਨੇਦੇਜੀਵਿਚਆਇਆਜੋਇਸੇਸਹਰਿਰਹੀਏਫੇਰਮਰਦਾਨਾਆ
 ਪਣਾਤੇਖਕਰਿਕੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਾਸਆਇਆਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਏਹ
 ਸਹਰਿਦੀਆਗਲਾਅਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਲਉਗੁਰੂਜੀਸਹਰਿਦੀਆਗਲਾਸਹਰਿਵਿਚਧ
 ਰਤੀਸੁਇਨੇਦੀਹੈਜੋਸਮਗੀਸਕੁਸੋਨੇਦੀਅਤੇਭਲੇਭੁਲੇਭੋਜਨਤਯਾਰਕੀਤੇਹੋਇਹੈਨਾਨਾਕੋ
 ਈਮੁਲਲੈਦਾਹੈਨਾਮਜੂਰੀਮੰਗਦਾਹੈਕੋਈਕੁਝਲੈਅਤੇਕੁਦਰਤਿਨਾਲਦਾਣਾਪੈਦਾਹੋਦ
 ਹੈਜਤਨਕੋਈਨਾਹੀਨਾਕੋਈਖੁਹੈਅਤੇਪਾਣੀਮੀਹਦਾਅਤੇਘਗਾਵਿਚਟੋਕੁਆਦਾ
 ਜਲਬਹੁਤਹੈਅਜੀਇਜੇਹੀਆਇਸਸਹਰਿਦੀਆਗਲਾਹੈਨਾਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿ

ਆਮਰਦਾਨਾ ਕੁਝ ਖਾਧੇ ਭੀ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਸਾਧ ਜੇਹਾ ਮਿਲ ਗਇ
ਆ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਗਲਾ ਪੁਛੀ ਆਉਂਦਾ ਮੈਂ ਨੂੰ ਸੁਭੇ ਦਸੀਆਂ। ਅਤੇ ਉਸ ਮੈਂ ਨੂੰ ਅਦਾਈ ਸੇਰ ਮਿਠਿਆਈ
ਅਤੇ ਲੁਚੀਆਂ ਖਵਾਈਆਂ। ਹਿਕ ਸਦਕਾ ਨਦਾਰ ਨੂੰ ਆਖਿਓ ਸਾਇਜ਼ ਨੂੰ ਅਹਾਰ ਅਦਾਈ ਸੇਰ ਤੇ
ਲਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਕੜੀ ਵਟੇ ਸਭ ਸੁਇਨੇ ਦੇ। ਅਤੇ ਜੀ ਉਸ ਹੋਰ ਗਲ ਭੀ ਆਖੀ ਸੀ ਜੇ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਭੀ
ਹੈ। ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਜੀ ਦੁਇ ਅਤੀ ਤਹੈ ਨਉ ਦਿਆ ਨਵਿ ਚਥੈ ਠੇਹੈ ਨੀ। ਉਸ ਆਖਿਆ ਉਨ ਕੋ ਭੀ ਲੈ
ਜਾਇ। ਫੇਰ ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਜੀ ਭਾਇ ਨਾਹੀ ਲੇਤੇ ਓਇ ਬਰੇ ਸੀ ਤੇ ਖੀ ਹੈ ਨਾ। ਅਹਿ ਗਲ ਭੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੈਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤ ਆਵੈ। ਤੁਓ ਭੁਲੀ ਗਲ ਆਖੀ ਹੈ ਮੈਂ ਬਹੁਤਰ
ਜੀ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਹੋਇ ਆਹਾ ਅਤੇ ਜੇ ਸੋ ਆਵੈ ਹਾਂ ਤੁਮੈਂ ਰੰਜ ਹੋਵਾਹਾਂ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ
ਆਜੀ ਇਥੇ ਤਾ ਅਜਬ ਤਮਾਸਾ ਬਿਠਾ। ਇਥੇ ਕੰਮ ਕਿਉਂ ਕਰ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
ਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਧਰਮ ਕਲਾ ਹੈ। ਇਥੇ ਪਾਪ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਕਰਦਾ। ਸਚ ਅਤੇ ਸੀਤੋ ਖਵਰ
ਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਥੇ ਤੁਰਕ ਦੀ ਜਾਤ ਹੀ ਨਾਹੀ। ਵੇਖੋ ਮਤ ਮੁਹ ਆਖ ਬਹਿਦਾ ਹੋਵੈ ਜੇ ਮੈਂ ਮਿਰਾਸੀ ਤੁਰਕ ਹਾਂ। ਇ
ਥੇ ਤੁਰਕ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇ ਭੀ ਨਾਹੀ। ਨਾਇਥੇ ਮੁਰਤ ਜਾਣ ਦੇ ਨੀ। ਇਹ ਸੋ ਧਰਮ ਨਗਰੀ ਇਥੇ ਹੀ ਹਈ। ਤੁਮਰ
ਦੋਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਸੇ ਨਗਰੀ ਰਹੀਏ। ਤੁਮਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
ਆਪਣੇ ਹਥ ਨਹੀਂ ਹਥ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਥੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰ
ਖਮ ਖਨ ਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨੇਕ ਨਾਹੀ ਕਰ ਦੇ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ। ਮਰਦਾਨਾ
ਇਥੇ ਮਥ ਨ ਨਾਹੀ ਕਰ ਦੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਭੋਗ ਹੋਵਾ ਹੈ।

ਤਾਧਰਮਕਲਾਵਰਤਦੀਹੈ॥ਜਿਥੇਮਥਨਹੋਦਾਹੈਤਿਥੇਧਰਮਉਠਜਾਦਾਹੈ॥ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁ ੭੫
 ਛਿਆਏਹਤਾਮਚਰਜਸੁਣਾਇਓ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਕਰਤਾਰਦੀਆ
 ਥਾਭਾਮਚਰਜਹੈਨਾ॥ਕਿਤਨੀਆਕੁਕੋਈਦੇਖੇਗਾ॥ਜਿਤਨੀਆਕਿਸੇਨੁਦਿਖਾਈਹੈਸੁਤਿਤਨੀ
 ਆਕੁਕਿਨੇਤ੍ਰਿਠੀਆਹੈਓਹਥਿਅੰਤਹੈ॥ਜੇਕੋਈਹਿਕਰਾਈਸਮਾਨਦੇਖਦਾਹੈਤਾਇਹੁਬੰਦਾਆ
 ਫਰਜਾਦਾਹੈ॥ਜਰਨਾਹੀਸਕਦਾ॥ਅਤੇਓਹਕਰਤਾਰਕੈਸਾਹੈਜੇਦਿਖਾਵੈਹੋਰਅਤੇਕਰੇਹੋਰ॥ਫਿਰ
 ਮਰਦਾਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੁਪੁਛਿਆਜੀਇਸਰਾਜੇਦੀਹਦਕਿਥੋਤੋੜੀਹੈ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅੰ
 ਜਿਥੋਅਸੀਚਲੇਆਹੇ॥ਤਿਥੇਸਿਟੀਅਤੇਪਾਣੀਤੋਚਲੇਆਹੇ॥ਅਤੇਮਰਦਾਨਾਅੰਨਜੀਮਣਦੇਵਾਸ
 ਤੇਕਰਤਾਰਜੀਆਨੂੰਅੰਨਰਿਜਕਪਹੁਚਾਇਅੱਲੇੜੇ॥ਸੁਇਨਾਤਾਕਿਸੇਖਾਵਣਾਨਾਹੀਨਾ॥ਅਤੇਓਹ
 ਉਚਾਪਗੜਜੇਦੇਖਦਾਹੈਉਸਦੇਪਰੇਸਕੁਸੁਇਨੇਦੀਧਰਤੀਹੋਈ॥ਅਤੇਪਗੜਸੁਇਨੇਦੇਹੋਨੀ॥ਤਾਮ
 ਰਦਾਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੁਪੁਛਿਆਜੀਇਸਰਾਜੇਦੀਹਦਕਿਥੋਤੋੜੀਹੈ॥ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅੰ
 ਮਰਦਾਨਾਇਸਦੀਹਦਨਉਹਜਾਰਸੁਤਮੈਜੋਜਨਹੈ॥ਏਗੁਰਾਜਾਕਲਜੁਗਵਿਚਕੋਈਨਾਹੀ॥ਇਹਕ
 ਲੀਕਾਲਵਿਚਵਡਾਗਾਜਾਹੈਇਸਦੇਤੁਲਕੋਈਨਾਹੀ॥ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਸੁਪਰਮੈਣਨਾਏਭੀ
 ਵਡਾਹੈ॥ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਸੁਪਰਮੈਣਨੁਅਸਾਕਰਤਾਰਥੇਵਡਾਕਰਾਇਆਹੈ
 ਨਾਹੀਤਾਓਹਭੀਇਸਦਾਸਲਾਮੀਆਹਾ॥ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਹਿਓਆਖਨਸੱਕਦਾ॥ਪਰ ੭੬
 ਤੁਸੀਤਾਪਉਣਅਹਾਰੀਹੋਪਰਹੁਇਤਾਸਹਗਿਵਿਚਆਇਹੋਹੁਣਤਾਕੁਏਅਹਾਰਮਖੋਤਾਮੈਲੈਆਵਾ
 ਤੁਸੀਤਾਸਹਗਿਵਿਚਜਾਦੇਨਾਹੀ॥ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਦੇਖਕਰਤਾਰਦੇਰੰਗਤ
 ਮਾਸੇ॥ਚੁਪਕਰਿਜਾਇ॥ਮਰਦਾਨਾਚੁਪਕਰਕੇਬਹਿਗਇਆ॥ਸਤਿਦਿਨਗੁਜਰਗਏ॥ਅਤੇਮਰ

ਦਾਨਾਜਾਇਕੇਖਾਇਖਾਇਆਵੈ। ਜਾਅਠਵਾਇਨਹੋਇਆਤਾਮਰਦਾਨਾਆਇਆਅਹਾਅਹਾਰਨਾ।
ਤਾਉਸੇਧਰਮਸਿੰਘਦੀਨਜਰਿਪਏਆ। ਤਾਉਸਮਰਦਾਨੇਨਕਹਿਆਅਰੇਭਾਈਤੂੰਜੋਕਹਿਤਾਥਾ।
ਜੇਵੇਅਤੀਤਅਵਰਹੈਨਓਹਤੇਹਮੇਰੇਖੇਨਹੀ। ਵਹੁਕਹਾਰੈ। ਅਕੈਤੁਹੀਏਰਬੈਲਤਾਥਾ।
ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਮੈਨਾਹੀਸੁਠਬੈਲਤਾਓਹਦੋਨੇਅਤੀਤਉਦਿਆਨਮੈਬੈਰੈ। ਅਰਬਹੁਤ
ਸੀਤੋਖੀਹੈਨਾ। ਕਿਸੀਕੇਦੁਆਰੈਪਰਨਾਹੀਜਾਤੇ। ਤੁਧਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿਆਜੇਕੋਈਓਨਕੋਲੇ
ਜਾਵੈਤੁਓਖਾਵੇਕੋਨਾਖਾਵੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਓਨਕੀਖੁਸੀਆਵੈਤੁਓਖਾਵੇਨਾਹੀਤੋਨਾਖਾ
ਵੈ। ਤਾਉਸਫੇਰਕਹਿਆਯਹਕਿਆ। ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਓਹਪਉਣਅਹਾਰੀਹੈ। ਜੇਕਹੀ
ਪਵਿਤ੍ਰਦੇਖਤੇਹੈਤਉਅਚਵਤੇਹੈਨਾਹੀਤਉਨਾਹੀਅਚਵਤੇ। ਤਾਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿਆਤੇਈਹਾਕੁ
ਪਾਇਨਕਿਆਦੋਖਿਆਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਮੈਤਾਕੁਪਾਵਨਕੁਛਨਹੀਦੇਖਿਆਫੇਰਉਸ
ਕਹਿਆਤੇਏਹੁਧਾਤੁਕਿਉਕਹੀ। ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਤੁਮਲੇਚਲੇ। ਤਾਧਰਮਸਿੰਘਪੰਜਸੇਰਵ
ਸਤੁਆਪਲੀਤੀਅਤੇਆਦੁਈਸੇਰਮਰਦਾਨੇਨਖਵਾਇ। ਲੋਕਰਿਵਸਤਿਧਰਮਸਿੰਘਅਤੇਮਰ
ਦਾਨਾਕੋਥੇਆਇਜਿਥੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਤੇਮੈਂਦੋਨੋਬੈਰੇਆਹੇ। ਧਰਮਸਿੰਘਮਰਦਾਨੇਨੁਪੁਛਿ
ਆਅਰੇਭਾਈਇਨਕੀਅਵਾਜਕਿਆਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਇਨਕੀਅਵਾਜਕਰਤਾਰਕਰ
ਤਾਰਹੈ। ਤਾਧਰਮਸਿੰਘਪ੍ਰਸਾਦਿਅਗੇਰਖਕਾਰਿਮੁਹਬਚਨਕੀਤੇਸੁਸਾਪਨੀਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰ
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਖੀਆਖੋਲੀਆਅਤੇਮੈਂਭੀਅਖੀਖੋਲੀਆ। ਦੁਹਾਵਚਨਕੀਤੇਆਖਿਆ
ਆਉਭਾਈਸਤਿਸਤਿਕੂਰਤਾਰਜੀਸਤਿਕਰਿਤਾਰਬੈਰੇਜੀ। ਤਾਧਰਮਸਿੰਘਬੈਰਕੇਅਗੇਰਖਿਆ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਏਹੁਕੁਛਕਿਆਹੈਭਾਈ। ਤਾਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿਆ

ਜੀਤਮਾਰੇਵਾਸਤੇਗੋਬਿੰਦਪਰਸਾਦਿਕੇਜਿਆਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਕੁਏਈਤੇਰਾਨਾਉਕਿ ੨੬
 ਆਹੈ॥ ਅਤੇਤੇਰੀਜਾਤੁਵਰਨਕਿਆਹੈ॥ ਤਾਉਸਕਹਿਆਜੀਨਾਉਤੇਧਰਮਸਿੰਘਹੈ॥ ਅਰਈਗਾਜਾਤੁ
 ਬਰਨਸਭਨੇਕਾਏਕਹੀਹੈ॥ ਈਹਾਘਾਟੇਥਾਪੇਕੋਈਨਹੀ॥ ਈਹਾਤੇਸਭਨੇਪਾਸਤੇਏਕੋਗੋਬਿੰਦਬਾ
 ਧੇਹੈ॥ ਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਧਰਮਸਿੰਘਈਹਾਕਾਰਾਜਾਕਉਣਹੈ॥ ਤਾਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿ
 ਆਜੀਈਹਾਕਾਰਾਜਾਕਉਲਨੈਨਹੈ॥ ਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਛਿਆਕੁਏਈਹਾਜਾਜੇਰਾਜਕਰਤਾ
 ਹੈਸੋਤਾਵਾਧੇਹੈ॥ ਤਾਫੇਰਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿਆਜੀਉਸਕੇਸਿਰਉਪਰਛੜਕਰਤਾਰਦੀਆਹੈ॥ ਪ
 ਰਓਹਕਿਸੀਪਾਸੇਸਲਾਮਨਾਹੀਕਰਾਵਤਾ॥ ਆਪੇਤੀਜੀਅਸੇਸਲਾਮੀਸਭਰਯਤਰਹਤੀਹੈ
 ਅਰਸਤਾਰਾਜੇਇਸਕੀਆਨਮਾਨਤੇਹੈ॥ ਪਰਏਹੁਆਪਕਿਸੀਪਰਨਾਹੀਜਾਪਤਾਕਰਤਾ॥ ਏ
 ਹੁਏਹੀਸਮਝਤਾਹੈਜੋਗੋਬਿੰਦਕੇਸਭਬੰਦੇਹੈ॥ ਜੈਸੇਸਭਹੀਹੈਤੇਸਾਏਕਮੇਭੀਬੰਦਾਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀਵਿਚਧਾਰੀਜੋਉਸਕੇਦੁਆਰੇਗੁੰਨਾਹੀਜਾਵਣਾ॥ ਅਤੇਉਸਦਾਦਰਸਨਭੀਜਰੂਰਕਰਣਾਹੈ॥
 ਜਿਸਗਾਜਵਿਚਅਭੁਮਾਨਜੀਤਿਆਹੈ॥ ਅਤੇਅਸਤਾਸੁਧਰਸੈਣਨੂੰਇਸਦੇਉਪਰਿਕੀਤਾਹੈ॥ ਏ
 ਥਾਕਰਤਾਰਕਿਆਕਰੇ॥ ਏਹੁਵੀਚਾਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਜੀਵਸੀ॥ ਤਿਚਰਾਨੁਧਰਮਸਿੰਘਕ
 ਹਿਆਜੀਪਰਸਾਦਿਧਰਮਸਾਦਅਚਵੀਏ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਕੁਏਈਧਰਮਸਿੰਘਅਸੀ
 ਪਰਸਾਦਿਨਾਹੀਅਚਵਦੇ॥ ਤਾਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿਆਜੀਕੁਏਈਜੀਸਾਧਜੀਤੁਸੀਜੇਨਾਹੀਅਚਵਦੇ
 ਸੋਕਿਉਨਾਹੀਅਚਵਦੇ॥ ਇਸਵਿਚਦੇਖਤੁਸਾਕਿਆਰਾਖਿਆਹੈ॥ ਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿ
 ਆਕੁਏਈਧਰਮਸਿੰਘਦੇਖਪਰਸਾਦਿਵਿਚਕੋਈਨਾਹੀਪਰਰਾਜੇਬੀਚਦੇਖਹੈ॥ ਤਾਧਰਮਸਿੰਘਕ
 ਹਿਆਜੀਤੁਮਗਾਜੇਕੋਦੇਖਕਿਉਲਗਾਇਆ॥ ਰਾਜਾਤੇਧਰਮਸੁਮਾਹੈ॥ ਅਰਜੇਕੋਈਰਾਜੇਕਾਦੇ

30 ਖਨਜਰਿਆਇਆਹੈਤਾਤੁਹਮਕੋਕਹੋ। ਤੁਹਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਜਿਸਮੈਦੇਖਹੋਤਾਹੈਸੋਈ
 ਜਾਣਤਾਹੈ। ਅਰਮਭਿਰਕਿਆਜਾਣਤਾਹੈ। ਅਰਮਭਿਰਸੀਸਾਰਪਉਨਬੁਛੀਹੈ। ਤੁਧਰਮਸਿੰਘ
 ਕਹਿਆਜੀਇਹੁਨਿਰਵੇਗਾਕਿਉਕਹਿਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਹੋਇਰਹੇਗਾ।
 ਤੁਫੇਰਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿਆਜੀਇਹੁਪਰਸਾਦਿਉਹੀਪਇਆਰਹੇ। ਤੁਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ
 ਤੁਮਰਜੇਕੋਖਬਰਕਰੇਗਾਤੁਬਰਾਜਾਹਮਸੇਸਮਝੈਗਾਤੁਬਪ੍ਰਸਾਦਿਹਮਅਚਵੇਗਾ। ਤੁਬਧਰਮਸਿੰਘ
 ਵੀਚਾਰਕੀਤਾ। ਭਾਈਏਹੁਅਚਰਜਹੋਇਆਜੇਗਜੇਨੁਇਨਕਿਆਵੇਖਲਗਾਇਆਹੈ। ਧਰਮਸਿੰ
 ਘਨੁਹੈਗਨਗੀਲਰੀ। ਤੁਧਰਮਸਿੰਘਰਾਜੇਕਉਲਨੈਨਨਜਾਇਕਹਿਆ। ਰਾਜਾਜੀਤੇਰੇਨਗਰ
 ਮੈਤੀਨਾਮਤੀਤਾਇਉਤਰੈਹੈ। ਏਕਤੇਆਇਕੈਸਹਰਿਮੈਅਹਾਰਕਰਿਜਾਤਾਹੈ। ਅਰਦੇਆਵ
 ਤੇਨਾਹੀ। ਤਿਨਕੋਮੈਓਹਾਅਹਾਰਲੇਗਾਇਆਥਾ। ਓਹਅਚਵਤੇਨਾਹੀ। ਮੈਤੋਓਨਕੋਕਹਿਆਹੈਸੋ
 ਧਜੀਯਹਤੇਧਰਮਨਗਰੀਹੈਤੁਮਅਚਵਤੇਕਿਉਨਾਹੀ। ਤੁਮਅਹਾਰਕਉਕਿਆਵੇਖਲਗਾਇ
 ਆਹੈ। ਜੇਓਨਕਮਹੰਤਹੈਸੋਓਨਕਹਿਆਪਰਸਾਦਿਕਉਵੇਖਕੋਈਨਾਹੀ। ਵੇਖਰਾਜੇਮੈਹੈ।
 ਰਾਜੇਕਹਿਆਧਰਮਸਿੰਘਤੁਮਓਨਪਾਸਤੇਪੂਛਤੇਰਾਜੇਮੈਕਿਆਵੇਖਹੈ। ਤੁਬਫੇਰਧਰਮ
 ਸਿੰਘਕਹਿਆਜੀਮੈਏਹਬਾਤੁਕਹੀਥੀ। ਪਰਉਸਨੇਕਹਿਆਭਾਈਜਿਸਕਉਵੇਖਹੋਤਾਹੈਸੋਈ
 ਜਾਣਤਾਹੈਅਰਮਾਨਤਾਹੈ। ਤੁਬਰਾਜੇਕਹਿਆਧਰਮਸਿੰਘਤੁਮਹਮਰਾਵੇਖਥੀਚਾਰਵੇਖੋਓਨੇ
 ਹਮਕੋਕਿਆਵੇਖਲਗਾਇਆਹੈ। ਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿਆਜੀਤੁਮਚਲਕਰਪੁਛੋ। ਤੁਬਰਾਜੇਕ
 ਉਲਨੈਨਕਹਿਆਧਰਮਸਿੰਘਓਇਕਹਾਥੈਠੇਹੈ। ਤੁਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿਆਰਾਜਾਜੀਓਇਸਿ
 ਲਸਿਲਾਪਹਾੜਕੀਵਾਵਨੀਥੈਠੇਹੈ। ਰਾਜੇਕਹਿਆਅਰੇਘੋੜਾਲਿਆਵੇ। ਰਾਜੇਘੋੜਾਮੰਗੇ।

ਇਆਮਾਰਿਜੀਵਿਚਵਿਚਾਰਕੀਤੇਸੁਜੇਮੇਰੇਸਹਰਿਵਿਚਭੰਡਾਰੇਦੀਅਟਕਾਉਤਾਕਿਸੀਕੋਨਾਹੀ ੧੧
 ਅਤੇਜੇਮੇਰਿਛਲੈਜਾਤਾਹਾਅਤੇਓਹਕਬੁਲਨਕਰਨਤਾਇਹਭੀਕੁਛਨਾਹੀ। ਭੁਲਾਹੁਣਤਾਈਵੇਹੀ
 ਚਲਾ। ਸਾਇਤਨਾਗੁਜਰੀਜੇਘੋੜਾਆਇਖੜਾਹੋਇਆ। ਰਾਜੇਕਹਿਆਧਰਮਸਿੰਘਚਲੋਤੋਓਇ
 ਅਤੀਤਕਹਾਹੈ। ਧਰਮਸਿੰਘਰਾਜੇਕਉਲਨੈਨਨੁਲੈਆਇਆਜਿਥੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਥੈਠਾ। ਆਹ
 ਅਗੇਮਰਦਾਨਾਤਾਰਵਜਾਇਦਾਹੈ। ਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਤੇਮੈਂਦੋਨੇਮਸਤਮਗਨਸਮਾਧਿਲਗੀ
 ਹੋਈਥੈਠੈ। ਤਾਗਜਾਘੋੜੇਤੋਉਤਰਖੜਾਹੋਇਆ। ਮਰਦਾਨਾਤਾਰਵਜਾਇਦਾਸੀਪਰਤਾਰਵਿਚਮ
 ਰਦਾਨਾਭੀਮਸਤੁਹੋਇਆ। ਮਰਦਾਨਾਭੀਜਾਹੀਜਾਣਦਾਜੇਕੋਈਆਇਆਹੈਕਿਨਾਹੀਆਇਆ।
 ਤਾਗਜੇਕਉਲਨੈਨਧਰਮਸਿੰਘਨੁਪੁਛਿਆਦੇਖਧਰਮਸਿੰਘਇਨਕੀਰਵੀਸਕਿਆਹੈ। ਧਰਮਸਿੰ
 ਘਕਹਿਆਜੀਇਹਪੁਰਨਸਾਧੈ। ਰਾਜੇਕਹਿਆਹਮਕਿਉਕਰਿਜਾਣੈ। ਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿਆਜੀ
 ਤੁਮਾਇਨਕੋਬੁਲਾਵੈ। ਰਾਜੇਕਹਿਆਹਮਕਿਉਕਰਿਬੁਲਾਵੈ। ਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿਆਜੀਇਨਕੋਕਹੋ
 ਸਾਧਜੀਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰ। ਰਾਜੇਕਹਿਆਇਉਕਹੀਯੋ। ਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿਆਇਉਕਹੀਏ।
 ਰਾਜੇਨੇੜੇਹੋਇਕਰਆਖਿਆਸਾਧਜੀਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕੀਸਮਾਧਖੁਲੀ। ੩੦ ਰ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸਤਿਕਰਤਾਰਜੀਸਤਿਕਰਤਾਰ। ਪਿਛੋਮੈਂਭੀਪਲਕਾਥੇਲੀਆ। ਮੁਹਆ
 ਖਿਆਭਾਈਸਤਿਕਰਤਾਰਭਾਈਜੀਆਵੇਥੈਠੈ। ਤਾਗਜੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਾਸੇਪੁਛਿਆਜੀਮਹੰਤਜੀ
 ਤੁਮਜੇਭੰਡਾਰਾਨਾਮਚਵਿਆਮਹਮਕੋਦੇਖਲਗਾਇਆਸੁੰਤੋਤੁਮਬਤਾਵਉਹਮਕਉ। ਤਾਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਕਹਿਆਦੇਖਤੁਮਕਉਇਹਲਗਾਹੈ। ਜੇਤੁਮਕਹਤੇਹੋਜੇਸਭੀਗੋਵਿਟਕੇਕੀਏਹੈਮੈਂਜੇ

ਏਕਹਮਭੀਕੀਏਹੈ। ਜੇਤੁਮਯਹਿਬਾਤਜਾਣਤੇਹੈਤੋਅਵਰਾਪਾਸਤੇਆਨਕਿਉਮਨਾਵਤੇਹੈ। ਤਾਰਾਜੇ
 ਕਹਿਆਹਮਕਿਸੀਪਾਸਤੇਨਹੀਮਨਾਉਤੇ। ਓਹਆਪੇਹੀਮਾਨਤੇਹੈ। ਹਮਤੋਕਿਸੀਕਉਕੁਛਫੁਰਮਾਇ
 ਸਨਾਹੀਕਰਤੇ। ਕਿਸੀਪਰਜਾਬਤਾਨਾਹੀਕਰਤੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਚਨਕੀਤਾਸੁਣਗਜਾਕਉ
 ਲਨੈਨਾਸਾਸੁਧਰਮੈਣਨੁਤੁਸਾਸਭਨਾਉਪਰਸਿਰਦਾਰਕੀਤਾਹੈਅਤੇਹੋਰਜਿਤਨੇਗਜੇਹੈਨਸਭ
 ਉਸਦੇਸਲਾਮੀਕੀਤੇਹੈਨਾ। ਤੁਸਾਡੇਜੀਵਿਚਕਿਆਆਵਦੀਹੈ। ਗਜੇਕਉਲਨੈਨਕਹਿਆਜੀਈ
 ਹਾਪਰਮਸੁਖਹੈ। ਹਮੇਤੁਮਾਰਾਕਹਿਆਕੀਆਅਰਸਿਰਪਰਮਾਨਿਆ। ਪਰਹਮਾਰਾਦੇਖਦੂਰਕਰੋ
 ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਚਨਕੀਤਾਗਜਾਤੇਗਾਦੇਖਦੂਰਕਰਨਦੇਵਾਸਤੇਸਤਿਹਜਾਰਜੇਜਨਆਇਹਾ।
 ਤੁੰਅਸਾਨੂੰਨੀਹੇਜਾਣਦਾਪਰਅਸੀਤੁਸਾਨੁਜਾਣਦੇਹੈ। ਪਰਗਜੇਸੁਧਰਮੈਣਦਾਸਲਾਮੀਰਹੈਗਾਤੁੰਭ
 ਲਾਹੇਵੀਗਾ। ਇਹਸਾਰੀਧਰਮਸਾਮਿਗਾਰੀਥਾਇਪਵੈਗੀ। ਨਾਹੀਤਾਤੇਗੀਖਸੀਜੀਆਵੀਸੋਕਰੀ।
 ਗਜੇਕਉਲਨੈਨਕਹਿਆਜੀਜੇਤੁਮਕਹਿਆਸੋਮੈਉਸਕਾਹੁਕਮਨਫੇਰੇਗਾ। ਪਰਜੀਮੇਰੇਆਤਮੇਕ
 ਕੁਰਮਦੂਰਕਰੋ। ਤੁਮਜੇਕਹਿਆਤੁਹਮਕੋਨਹੀਜਾਣਤਾਅਰਹਮਤੁਮਕੋਜਾਣਤੇਹੈ। ਅਜੀਓਹਕਦ
 ਕੀਅਸਨਾਈਹੈਅਰਕਦਕੀਪ੍ਰੀਤਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਿਗਜਾਕਉਲਨੈਨਜਬਗਜ
 ਜਨਕਬਿਦੇਹੀਥਾਤਬਤੁਰਾਜੇਕਾਖਾਸਾਇਸਨਾਨੀਥਾ। ਸਵਾਪਹਰਿਗਤੁਰਹਤੀਇਸਨਾਨਤੁੰਹੀਕਰਾ
 ਵਤਾਥਾ। ਗਜੇਕੀਤੇਹੋਪਰਿਬਹੁਤਮਿਹਰਵਾਨਗੀਬੀ। ਪਰਤੁੰਯਾਦਕਰਏਕਦਿਨਗਜੇਨੈਤੁਮਕੋ
 ਕਹਿਆਰੇਮਘਗਤੁੰਹਮਕੋਜਲਸੀਤਲਪਿਲਾਉ। ਪਰਕਾਗਕਾਜਗਕਾਮੈਕਹਤਾਹੈ। ਤਾਤੈਨੈਕਹਿ
 ਆਗਜਾਜੀਕਹੀਏਜੀ। ਗਜੇਜਨਕਕਹਿਆਰੇਮਘਗਜਗਹੀਮਚਲਜਲੁਹੈ। ਜਬਤੁੰਗਇਆ

ਤਾਤੇਰੇਆਤਮੇਏਹੀਬਾਸਨਾਉਪਜੀਜੇਹਮਰਜੇਨਾਹੁਏ।ਜਬਤੈਜਲਰਾਜੇਕੇਆਗੇਰਾਖਿਆਤਬਰਾ ੭੮
ਨੇਜਲਪੀਆਤਾਤੇਰੇਉਪਰਗਾਜਾਬਹੁਤਪ੍ਰਸੰਨਹੁਆ।ਅਰਤੁਸੁਕਉਗਾਜੇਨੇਕਹਿਆਅਰੇਮਘਰਾਤੁ
ਕੁਝਮਾਂਗਾ।ਤੈਕਹਿਆਜੀਮੈਕੁਛਨਾਹੀਮਾਗਤਾ।ਤਾਰਾਜਾਨਕਅੰਤਰਿਜਾਮੀਥਾਰਾਜੇਨੇਕਹਿ
ਆਰੇਮਘਰਾਮਾਗਤੇਚੁਕਾਹੈਅਬਕਿਉਮੁਕਰਤਾਹੈ।ਜੇਤੈਮਾਗਿਆਸੇਹਮਤੁਮਕਉਦੀਆਹੈ।ਫੇ
ਰਤੈਕਹਿਆਜੀਮੈਤੈਕੁਛਨਾਹੀਮਾਗਿਆ।ਤਾਫੇਰਗਾਜੇਨੇਤੁਮਕੋਕਹਿਆਰੇਮਘਰਾਜਬਤੈਜਲਕੇ
ਗਇਆਥਾਤੁਬਤੈਆਪਣੇਆਤਮੇਕਹਿਆਥਾਜੇਹਮਰਜੇਨਾਹੁਏ।ਅਬਹਮਤੁਮਕਉਗਾਜਦੀਆ
ਪਰਹਮਸੇਕੁਝਬਰਾਗਾਜਕਰੇਰੇ।ਹਮਾਰੀਤੁਮਾਰੀਉਗਕੀਅਸਨਾਈਪ੍ਰੀਤਹੈ।ਤਾਰਾਜੇਕਉਲਨੈ
ਨਕਹਿਆਸੁਣਿਤੇਜੀਤਬਤੇਰਾਨਾਉਕਿਆਥਾਅਰਮੇਰਾਨਾਉਕਿਆਥਾ।ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
ਕਹਿਆਸੁਣਗਾਜਾਕਉਲਨੈਨਤੇਰਾਨਾਉਸਫਾਚੰਦਥਾਅਰਮੇਰਾਨਾਉਗੋਵਰਧਨਥਾ।ਤਾਰਾਜੇਕ
ਉਲਨੈਨਕਹਿਆਜੀਤੁਓਹੀਗੋਵਰਧਨਹੈ।ਅਬਤੇਰਾਨਾਉਕਿਆਹੈ।ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕ
ਹਿਆਮੇਰਾਨਾਉਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈ।ਤਾਫੇਰਗਾਜੇਕਉਲਨੈਨਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਪੈਗਤੇਹ
ਥਿਰਖਕਰਆਪਣੇਮਥੇਤੇਰਖੇ।ਮੁਹਬਚਨਕੀਤਾਜੀਤੁਮਭਲੇਬਚਨਾਕੇਸੁਰੇਹੇ।ਅਬਚਲੇਸ
ਹਰਮੰਦਰੇਮੈਗਾਜਗਾਨਕਰੇ।ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਗਾਜਾਹਮਅਤੀਤਫਕੀਰਹੈਤੁ
ਮਗਾਜੇਹੇਤੁਅਮੰਦਰੇਮੈਸੋਹਿਤੇਹੇ।ਹਮਉਦਿਆਨਮੈਸੋਹਤੇਹੈ।ਤਾਰਾਜੇਕਹਿਆਤੁਪਾਜੀਏਹੁਰਾ
ਜਤੁਮਾਰਾਹੈਬੈਠਕਰਿਗਾਜਕਰੇ।ਅਰਹਮਤੁਮਾਰੇਆਗੇਟਹਲਕਰਤੇਹੈ।ਜੇਤੁਮਕਹੋਸੇਹਮਤੁਮ
ਰੇਆਗੇਕਾਰਕਰੇ।ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਗਾਜਾਤੁਗਾਜਕਰਤਾਹੈਸੇਹਮਹੀਰਾਜਕਰ

ਤੇਰੇ। ਤੁਮ ਅਰਹਮ ਦੇ ਨੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ਬਿਭੇ ਵ ਕਛ ਨਾਹੀ। ਪਰ ਏ ਕੁਹ ਮਾਗ ਬਚਨ ਮਾਨੇ। ਗਜੇ ਕ
 ਹਿ ਆਜੀ ਏ ਕ ਬਚਨ ਕਿਆ ਤੁਮ ਕਹੋ ਸੇਈ ਕਰੇ। ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਬਝੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ਹੋ। ਗਜੇ ਜਨ ਕ
 ਕੀ ਬਰੇ ਬਰੇ। ਤੁਮ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਤੁਮ ਗਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈ ਏ ਕੇ ਸਲਾਮੀ ਰਹੇ। ਤੁਮ ਗਜੇ ਕਉ
 ਲਨੈ ਨ ਕਹਿ ਆਜੀ ਏ ਕ ਸੁਧਰ ਸੈ ਏ ਕਿਆ ਜੇ ਕਹੋ ਤੇਰੇ ਸੁਧਰ ਸੈ ਏ ਕੇ ਸਰੋ ਕੇ ਸਲਾਮੀ ਹੋਵੇ।
 ਯਹ ਕਿਆ ਬਾਤ ਹੈ। ਤੁਮ ਗੁਰ ਜੀ ਮੈ ਨੇ ਕਹਿ ਆਗੁ ਰਜੀ ਜੇਤੁ ਸੀ ਆਖ ਦੇ ਹੋ ਸੇ ਤੁਮ ਗਜਾ ਮਨ ਦਾ ਹੈ
 ਫੇਰ ਅਗੈ ਬਾਤ ਕਿਆ ਜੇ ਗਜਾ ਕਹਿ ਦਾ ਹੈ ਸੇ ਤੁਮ ਸੀ ਭੀ ਮਨੇ। ਤੁਮ ਫੇਰ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਕ
 ਹੁ ਗਜਾ ਤੁਮ ਕਿਆ ਆਖ ਦਾ ਹੈ। ਤੁਮ ਗਜੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੰਦਰਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰੇ। ਤੁਮ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਕੁ ਲਾਗਾ ਜਾਚ ਲੋ। ਗਜਾ ਅਤੇ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈ ਨੁ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁ ਲੈ ਕਰਿ ਮੰਦਰ ਵਿ
 ਚ ਆਇਆ। ਤੁਮ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਖੇ ਤੁਮ ਗਜੇ ਜਨ ਕ ਪਾਸੇ ਭੀ ਵਡੀ ਸਮਿਰਾਇ ਹੈ। ਅਤੇ ਗਜ
 ਭੀ ਸਤਿਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਗਜੇ ਜਨ ਕ ਦਾ ਬਚਨ ਪੂਰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਗਜਾ ਜਨ ਕ ਅਸਾਧਾ
 ਪੂਰਨ ਗੁਰ ਆਹਾ ਪਧਰਾ ਮਹੀ ਨੇ ਗਜੇ ਕਉ ਲਨੈ ਨ ਪਾਸਿ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਹਿ ਆਗੁ ਜਗਨ
 ਕੀਤੀ ਫੇਰ ਵੈਦਾ ਹੋਇ। ਗਜੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਏ ਹੁ ਗਜਾ ਕਿਸੀ ਕਉ ਅਪਣੇ ਹਥ ਕਰ ਕੇ ਦੇਹੁ ਅਰ ਮੈ
 ਤੁਮਾਰੇ ਸਾਥ ਹੀ ਚਲਤਾ ਹੋ। ਤੁਮ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੁ ਏ ਗਜਾ ਗੁਰ ਜਨ ਕ ਕਾਦੀ ਆਗ
 ਜੈ ਤੁਮ ਕਉ ਅਭਿਰਹਮ ਕਿਸ ਕਉ ਦੇਵੈ। ਗਜਾ ਤੁਮ ਹੀ ਕਉ ਹੁ ਕਮ ਹੈ। ਤੁਮ ਗਜੇ ਕਉ ਲਨੈ ਨ
 ਖੜੇ ਹੋਇ ਕੇਤੁ ਜੀ ਮਕੀਤੀ। ਤੁਮ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਹਿਰ ਨਿਕਲ ਖੜੇ ਹੋਇਆ। ਫੇਰ ਸੁਮੰਰ ਪਰ
 ਬਤਨੁ ਚਲੇ। ਤੁਮ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਇਹ ਜੇ ਮਕਾ ਆਖ ਦੇ ਹੈ ਨ ਸੇ ਕਿਧਰੇ। ੩੦॥

੧੬ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ **ਸਾਖੀ ਮਕੇ ਕੀ ਤੁਥਾ ਮਦੀ ਨੇ ਕੀ॥** ਨਸੀਹਤ ਨਾਮਾ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ੭੬
 ਜੀ ਕੀ ਤੁਥਾ॥ ਸਾਹੁ ਸਰਫ ਨਾਲਿ ਤੁਥਾ ਰੁਕ ਨਦੀ ਨਾ ਲਾਮ ਕੇ ਮਦੀ ਨੇ ਦੇਗ ਹੋਇ॥ **ਗਾਗਤਿ ਲੀ**
ਗਮ ਹਲਾ ੧॥ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਤੁਮਾ ਮਾਲਮ ਤਾਰਨੇ ਕੇ ਨਮਿਤੁ ਭੁਖ ਉਦਾਸੀ ਕਾ ਧਾਰ ਕਾਰੇ ਸਭੁ ਧ
 ਰਤੀ ਕਾ ਸੇ ਲਕੀ ਤੁਥਾ॥ ਅਤੇ ਸਭੁ ਠਉ ਤੁਥਾ ਵਿਖੈ ਆਪਣੇ ਅਸਥਾਨ ਮੁਕਾਮ ਥਾਪੇ॥ ਇਕਾ ਦਿਨ ਸਹਰਿ
 ਬਿਦਰਦ ਖਣਦੇ ਸਾ ਅੰਦਰਿ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਬੈਠਾ ਸੀ ਤੁਹਾ ਜੀ ਮਕੇ ਕੀ ਹਜ ਕਉ ਚਲੇ ਸੇ॥ ਤੁਮਰ ਦਾ
 ਰਬਾ ਥੀ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤੁ ਸਾਹਜੀ ਹਾਜੀ ਮਕੇ ਮਦੀ ਨੇ ਕੀ ਹਜ ਕਰਨ ਚਲੇ ਹੈ ਨਾ॥ ਕਿਉ
 ਜੇ ਮਕਾਮ ਦੀ ਨਾ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਪਰਹੈ॥ ਜੇ ਕੋਈ ਮਕੇ ਮਦੀ ਨੇ ਕੀ ਹਜ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਖੁਦਾਇ ਦੁਲ ਆਵ
 ਦਾ ਹੈ॥ ਹੁਕਮ ਹੋਵੈ ਤੁਠਿ ਭੀ ਹਜ ਕਰ ਮਕੇ ਮਦੀ ਨੇ ਕੀ॥ ਤੁਥਾ ਬਾਬੇ ਲਿਆ॥ ਜੇ ਮਰਦਾ ਨਿਆ ਮਕ
 ਮਦੀ ਨਾਇ ਸਦੇ ਅੰਦਰਿ ਮਿਹਰਿ ਹੈ॥ ਜੇ ਮਿਹਰਿ ਆਵਦੀ ਹੈ ਤੁਥਾ ਪਰ ਬੈਠਾ ਮਕੇ ਮਦੀ ਨੇ ਕੀ ਹਜ ਕ
 ਰਦਾ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਬੁਜਰਗ ਵਰਦਾਨ ਸਵੈ ਦਸਦੀ ਦਾ ਹੈ॥ ਤੁਥਾ ਬਾਬੇ ਲੇ ਕਥੇ ਲਿਆ॥ **ਸਲੋਕ**॥ ਮੁਖ
 ਮਕਾਮ ਨ ਮਦੀ ਨਾ॥ ਸਿਰਮੁ ਸਲਾਮ ਸਤ ਕਮਸੀ ਤੁਥਾ॥ ਨਕ ਕਬਰ ਬਾਜ਼ ਵਰਨਾਇ ਮਾਮਾ॥ ਕੁਲ ਮਾ
 ਅਲਹੁ ਕਰਾਨ ਜਬਾਨਾ॥ ਤੁਮਾ ਮਿਅੰਗ ਸੀ ਹਰਫ ਕਾਇਦਾ ਅਲਫ ਬੇ ਪਛਾਨਾ॥ ਰੁਹ ਅਜਾਦ ਸਿਰਮ
 ਬਗਦਾਇ॥ ਨੈਨ ਨ ਥੀ ਕਰਨਿ ਕਾ ਬਾਹਿ ਹਜਰ ਤਿਪੈਰ ਰਸੂਲਾ॥ ਨਾਨਕ ਐ ਸੈ ਅਮਲ ਜੇ ਕਰੈ
 ਸੇਵਰ ਗਾਹਿ ਪਵੈ ਕਬੂਲਾ॥ ਜਾਇ ਹਬਾਬਾ ਧਰਨ ਬੋਲਿਆ॥ ਤੁਮਰ ਦਾ ਨਾਇ ਸਮਾਇ ਹੋਇ ਕੈ
 ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹਿਆ॥ ਤੁਥੇ ਰਬਾ ਬੋਲਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਜੇ ਇਹੁ ਆਦਮੀ ਅਪਣਾ ਅੰਦਰਿ ਸੋਧੇ
 ਜੇ ਆਪ ਨ੍ਰਪਛਾਣੇ॥ ਤੁਥੇ ਹੋਹੈ ਸਭੇ ਕੁਛ ਪਰਏ ਹੁਦਨੀ ਆਦੇ ਲਾਲ ਚਕੁਲਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ॥ ਅਪਣਾ

ਪਰੁਲਾਇਤਾਹੈ ਸਾਮਿਰਗਕੀਨਿਆਈ। ਮਿਰਗਕੀਨਾਭਵਿਚਕੁਸਤੁਰੀਹੈ। ਅਤੇਸ਼ਾਕੁਸੁ
ਪਵਾਫਿਰਦਾਹੈ। ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀ। ਸਚੇਪਾਤਸਾਹੁਜੇਤੇਰੇਦਿਲਆਵਦੀਹੈਸੇ
ਈਕਰਹੁਜੀ। ਤਾਫੇਰਥਾਥਾਥੋਲਿਆ। ਮਰਦਾਨਿਆਤੁੰਸਚਆਖਦਾਹੈ। ਜੇਫਕੀਰਾਨੁਦੇਸਪ
ਰਦੇਸਦੇਖਣਭੁਲਾਹੈ। ਅਸੀਭੀਮਕਾਮਦੀਨਾਦੇਖਾਗੇ। ਅਤੇਇਕਦੁਇਸੁਖਨਮਕੇਦੇਕਾਜੀਰ
ਕਨਦੀਨਨਾਸਭੀਕਰਨੇਹੈਨਾ। ਤਾਇਕਦਿਨਥਾਥਾਨਾਨਕਤੇਮਰਦਾਨਾਉਠਚਲੇਮਕੇਕੀਰਜਕਓ
ਤਾਦੁਜੀਮਜਲਗਏਤਾਚਾਰਹਾਜੀਅਰਦੇਕਸਾਹੁਸਰਫ ਫਕੀਰਗਾਹਿਵਿਚਦੇਖਕਾਰਿਫਕੀਰੀ
ਦਿਆਪੇਵਦਾਵਲੇਹੈਗਾਨਹੋਇਰਹਿਆ। ਹਾਜੀਆਨੁਕਹੇਣਲਗਾਜੇਤੁਸੀਖੜੇਹੋਵਹੁਤਾਇਸਫ
ਕੀਰਪਾਸੇਫਕੀਰੀਦਾਜਥਾਥਕਹਦੇਗਾ। ਜੇਇਸਫਕੀਰਫਕੀਰੀਦਾਜਥਾਥਦੁਰਸਤਿਤਿਤਾ
ਤਾਕਾਮਲਫਕੀਰਹੈ। ਅਤੇਜੇਇਸਫਕੀਰੀਦਾਜਥਾਥਨਵਿਤਾਤਾਇਸਦੇਬਸਤਾਕਿਸਥਤਫਕੀ
ਰਦੀਸਭਖੇਹਿਲਾਹਗੇ। ਤਾਸਾਹੁਸਰਫਥਾਥੇਪਾਸਆਇਆ। ਕਹਿਣੇਲਗਾਅਰੇਭਾਈਤੁਮਕਉਣ
ਹੋਤੇਹੋ। ਤਾਥਾਥਾਥੋਲਿਆਹਿਅਲਾਦਰਵੇਸੁਅਵਲਪੁਛਣਾਫਕੀਰਕਉਤਕਸੀਰਹੈ। ਕਿਸਵਾ
ਸਤੇਜੇਫਕੀਰਦੁਨੀਆਕੋਲੋਨਾਉਮੇਦਹੈ। ਤਾਸਾਹੁਸਰਫਹੈਗਾਨਹੋਇਕਰਚਪਕਾਰਿਰਹਿਆ
ਤਾਸਾਹੁਸਰਫਮਨਵਿਚਕਹਿਆਕਿਭਾਈਇਹਫਕੀਰਫਕੀਰੀਦੇਫਿਰਕੇਵਿਚਕੁਸਲਹੈ। ਜਿ
ਸਐਸਾਜਥਾਥਫਕੀਰੀਕਾਵਿਤੁਹੈ। ਪਰਭੀਪੁਛਦੇਹਾਂਦੇਖਾਕਿਆਕਹੈਗਾ। ਸੁਆਲਸਾਹੁਸਰ
ਫਾ। ਹੇਅਹਿਸਫਕੀਰਅਵਲਮਾਸਪੁਰਸਮਸੁਆਲਈਸੁਖਨਰਾਜਵਾਬਧਿਦਹਦਰਵੇਸਾਹੁ।
ਅਵਲਫਕੀਰੀਚੀਸਤਿ। ਅਖਰਫਕੀਰੀਚੀਸਤਿ। ਖਾਨਾਫਕੀਰੀਚੀਸਤਿ। ਕੁਲਫਕੀਰੀਚੀਸਤਿ।

ਕੁਲੀ ਦੇ ਫਕੀਰੀ ਚੀ ਸਤਿ। ਮਕਬਰੇ ਫਕੀਰੀ ਚੀ ਸਤਿ। ਗੰਜ ਫਕੀਰੀ ਚੀ ਸਤਿ। ਤੁਰੀ ਕਾ ਫਕੀਰੀ ੮੦
 ਚੀ ਸਤਿ। ਸੁਜਨ ਫਕੀਰੀ ਚੀ ਸਤਿ। ਰੇਸਮ ਫਕੀਰੀ ਚੀ ਸਤਿ। ਲੁਕਮਾ ਫਕੀਰੀ ਚੀ ਸਤਿ। ਖਿਰਕ
 ਫਕੀਰੀ ਚੀ ਸਤਿ। ਕੁਫਨੀ ਫਕੀਰੀ ਚੀ ਸਤਿ। ਫੁਹੇ ਨੀ ਫਕੀਰੀ ਚੀ ਸਤਿ। ਜਾਮ ਫਕੀਰੀ ਚੀ ਸਤਿ।
 ਸਲਾ ਫਕੀਰੀ ਚੀ ਸਤਿ। ਸੋਲੀ ਫਕੀਰੀ ਚੀ ਸਤਿ। ਕਿਸਤੀ ਫਕੀਰੀ ਚੀ ਸਤਿ। ਮੁਤਕਾ ਫਕੀਰੀ
 ਚੀ ਸਤਿ। ਹਰਿ ਕਈ ਸੁਆਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇ ਹਰ ਕਾਮਲ ਫਕੀਰ ਅਸਤਿ। ਵਾਅਲਾ ਨਾਲੁ ਕਮੇ ਫਕੀ
 ਰ ਅਸਤਿ। ਗਾਹੁ ਫਕੀਰੀ ਗੁਮ ਕਰ ਦੇ ਫਕੀਰੀ ਕਚ ਦਾਨੀ। **ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹੁ।** ਅਵਲੁ ਫ
 ਕੀਰ ਫਨਾਹਿ ਅਸਤਿ। ਆਖਰਿ ਫਕੀਰ ਬਕਾਇ ਅਸਤਿ। ਖਾਨਾ ਫਕੀਰੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਅਸਤਿ। ਕੁਲੁ ਫ
 ਫਕੀਰੀ ਖਮੋਸ ਅੰਨ ਜਗਨ ਅਸਤਿ। ਕੁਲੀ ਦੇ ਫਕੀਰੀ ਅਜੀ ਜੀਵ ਬੰਦਗੀ ਅਸਤਿ। ਮਕਬ
 ਰੇ ਫਕੀਰੀ ਹਲੀਮੀ ਅਸਤਿ। ਗੰਜ ਫਕੀਰੀ ਪਾਥੇ ਸੀ ਅਸਤਿ। ਤੁਰਕਿ ਫਕੀਰੀ ਬੇਦਾਰੀ ਅਮਰ
 ਅਸਤਿ। ਸੁਜਨਿ ਫਕੀਰੀ ਅਕਲ ਅਸਤਿ। ਰੇਸਮ ਫਕੀਰੀ ਦੀਦਾਰ ਅਸਤਿ। ਲੁਕਮਾ ਫਕੀਰੀ
 ਸਬਰੀ ਅਸਤਿ। ਖਿਰਕਾ ਫਕੀਰੀ ਗੋਸਤੀ ਅਸਤਿ। ਖਫਨੀ ਫਕੀਰੀ ਜ਼ਿਦਾਮੁਰਦਾ ਅਸਤਿ। ਸੁ
 ਆ ਫਕੀਰੀ ਮਨੰਦ ਪੇਸ਼ ਮੁਰਸਦ ਖਾਕੁ ਅਸਤਿ। ਫੁਹੇ ਨੀ ਫਕੀਰੀ ਖਾਕੁ ਰੋਈ ਅਸਤਿ। ਜਾਮ ਫ
 ਕੀਰ ਹਰਿ ਕਿਆਇ ਵਿਆਹਾਮੁਰਾਦ ਗਾਸਲ ਕੁਨੰਦ ਸੋਲੀ ਵਾਦਿਲ ਕੁਸਾਈ ਫਕੀਰੀ ਬਰਦਾਪੇਸ਼
 ਮੁਰਸਦਿ ਅਸਤਿ। ਕਿਸਤੀ ਫਕੀਰੀ ਰੋਗਾਰਦਾ ਅੰਦਿਜ਼ਾਨ ਅਸਤਿ। ਵਸਲਾ ਫਕੀਰੀ ਜਥਾ
 ਲ ਸੈਫ ਸਾਹਿਬ ਕਰਾਮਾਤਿ ਅਸਤਿ। ਵਰਿਮਿ ਹਰਿ ਵਕੁਹਰਿ ਮਾਮੁਰਾ ਅਸਤਿ। ਮੁਤਕਾ ਫਕੀਰੀ ਮਨ
 ਬਸਤਾ ਗੋਸ਼ਾਨ ਸੀਨੀ ਅਸਤਿ। ਅਗਰ ਕਸੇ ਬਈ ਤੁਰੀ ਕਾ ਅਮੰਦ ਕੁਨੰਦ ਮੁਕਾਮ ਫਕੀਰ ਅਸਤਿ

ਵਮਲਾਨਾਨੁਕਮੇਫਕੀਰਾਮਸਤਿ॥ ਫਕੀਰੀਗਚਦਾਨਦਾ॥ ਫਕੀਰੀਗੁਮਕਰਦਾਅਸਤਿ॥ ਤਾਫੇਰ
 ਸਾਹੁਸਰਫਪੁਛਿਆ॥ ਸੁਆਲਸਾਹੁਸਰਫ॥ ਕੁਜਾਮੀਨੀ॥ ਕੁਜਾਮੀਨੀ॥ ਜਬਾਬਬਾਬੇਨਾਨਕ
 ਕਹਿਆ॥ ਯਾਮੀਨੀਯਾਮੀਨੀ॥ ਫੇਰਸਾਹੁਸਰਫਪੁਛਿਆ॥ ਚਿਹਸਤਿਮੀਨੀ॥ ਚਿਹਸਤਿਮੀਨੀ॥
 ਬਾਬੇਆਖਿਆ॥ ਬੁਗੇਨਾਨਕਏਕਧੀਨੀਏਕਧੀਨੀ॥ ਫੇਰਸਾਹੁਸਰਫਪੁਛਿਆ॥ ਜਬਾਬਅਗ
 ਰਸੁਆਲਤੁਗਮੇਅਸਤਿਪੁਰਸਮਅਹਿਲਜਬਾਬਬੁਗੇਦਰਵੇਸਾ॥ ਕੁਲਾਹਸੁਮਾਚਮਜਬਾਬ
 ਤਾ॥ ਬਾਬੇਆਖਿਆਜੇਮਨੁਆਮੂਰੇਤਬਮੂਰਮੂਰਵੈ॥ ਬਿਨਮਨਮੂਰੇਜਗਤਿਨਪਾਵੈ॥ ਮੂਰਕਾਟ
 ਗੁਰਆਗੇਧਰੇ॥ ਮਨਮਤਾਂਤੀਆਗਗੁਰਮੰਤਲੈਤਰੇ॥ ਮੂਰਮੂਰਾਏਹੋਇਸਕੁਕੀਰੇਨਾ॥ ਜੋਬੈਰ
 ਰੀਪਰਖੈਗੁਰਬੈਨਾ॥ ਮੂਰਮੂਰਾਇਕੀਇਹਗਤਿਭਾਈ॥ ਕੋਗੁਰਮਾਖਿਬਿਰਲਾਮੂਰਮੂਰਾਈ॥
 ਸੁਆਦਸਨੇਹਮਮਤਾਸਭੁਤਜੀਯੀ॥ ਤਉਨਾਨਕਏਹੁਕੁਲਹਪਹਿਰਯੀ॥ ੧॥ ਫੇਰਸਾਹੁਸਰਫ
 ਪੁਛਿਆ॥ ਜਬਾਬਅਗਰਤੁਗਸੁਆਲਮੇਪੁਰਸਮਅਹਿਲਜਬਾਬਬੁਗੇਦਰਵੇਸਾਹਬਿਰ
 ਕਾਸੁਮਾਚਮਜਬਾਬਸਤਾ॥ ਬਾਬੇਆਖਿਆਪਰਮਤਿਮੂਰੀਦਹਰੰਨਕਫਨੀਟੋਪੀਮਨਸਬਦ
 ਗਹਨੀ॥ ਬਾਹਿਤਾਦਰੀਆਉਕੀਆਬਰੇਤੀ॥ ਸਹਜਿਘਰਿਬੈਠਤੁਗਸਿਖਿਆਚੇਤੀ॥ ਹਰਖ
 ਸੋਗਕੀਨੀਅਹਰਨੀ॥ ਪਹਰਿਕਫਨੀਦੁਸਟਿਬਿਗਾਰਨੀ॥ ਸੁਨਿਘਰਿਬਸਤੀਬਸਾਈ॥ ਤਉ
 ਕਫਨੀਕੀਜੁਗਤਿਪਾਈ॥ ਕੁਟੰਬਛੇਦਹੁਆਇਕੇਲਾ॥ ਪਹਿਰਕਫਨੀਨਾਨਕਭਾਈਆਸੁਹੇਲਾ
 ੨॥ ਫੇਰਸਾਹੁਸਰਫਪੁਛਿਆ॥ ਜਬਾਬਸੁਆਲਅਗਤੁਗਮੇਪੁਰਸਮਅਹਲਜਬਾਬਬੁਗੇਦ
 ਰਵੇਸਾ॥ ਕੁਪੀਨਸੁਮਾਚਮਜਬਾਬਸਤਿ॥ ਤਾਬਾਬੇਆਖਿਆ॥ ਗੁਰਸਬਦਦੀਖਿਆਪ

ਰਇਵਾਵੇਨੁ ਅਟਲਰਹਨੀ। ਮਨਸਹਜਗਹਨੀ। ਵਿਸਟਥਾਂਧਕੁਮਤਾਠਹਿਰਨੀ। ਦਸਵੇਦੁਆ ੮੧
 ਰਤਾਸਚਰਨੀ। ਅਠਿਸਠਹਾਟਤਾਨਲਈਜਗੋਟੀ। ਜਗਨਮਰਨਾਪਹਰਿਬੋਲੀਗੋਟੀ। ਕਾਮਬੰਧ
 ਪ੍ਰਗਟੇਨਿਤਕੁਲਾ। ਉਲਟਿਲੰਪਕਾਪੀਵੈਜਲਾ। ਗਰਬੁਲੰਦਮਾਤਿਹਿਰੀਛੋਟੀ। ਏਹੁਜਗਤਨਾਨਕ
 ਪਹਰਬੋਲੀਗੋਟੀ। ੩॥ ਫੇਰਸਾਹਸਰਫਪੁਛਿਆ। ਜਥਾਬਤੁਰਾਸੁਆਲਸੇਪੁਰਸਮਾਅਹਿਲਜ
 ਬਾਬਬੁਗੋਦਰਵੇਸੁਗਾ। ਪਾਪੇਸਸੁਮਾਚਮਜਬਅਸਤਾ। ਸਰਬਗਿਆਨਅਹਨਗੀਤੀ। ਪਾਵਕ
 ਪਵਨਜਾਤਮਨਕੀਤੀ। ਪਰਨਿਤਰਵਰਕੀਰਹਤਰਹਨੀ। ਕਾਟਨਾਖੋਦਨਾਮਨਮਾਹਿਸਹਨੀ। ਦਰੀ
 ਆਉਮੈਲਾਗੀਤੁਬਕਰੀਆਛੀ। ਕੁਊਭੁਗਤਿਕਰਿਲੀਉਸਾਖੀ। ਏਹੁਮਤਿਮਾਥਿਕਰਿਹੋਪਿਨਹਿ
 ਤਜਪਾਪੇਸੁਹੋਇਬੁਹਮਰਹਨੀ। ਬਿਨਬੁਹਮਚੀਨੇਪਾਪੇਸਤਿਆਗੇ। ਕਹੈਨਾਨਕਉਹਪਟਿਨਲਾਗੇ
 ੪॥ ਫਕਰਕਹਾਵੈਬੰਧੇਦੁਆਰਾ। ਮਾਇਆਸੰਗਕਰੇਬਿਉਹਾਰਾ। ਫਕਰਕਹਾਵੈਪਕੜੇਲਾਠੀ। ਫ
 ਕਰਨਾਹੀਉਹਅਮਰਕਾਸਾਬੀ। ਪਕਰਕਹਾਵੈਪਗਪੈਜਾਰਾ। ਓਹਕੀਆਜਾਵੈਫਕੀਰੀਕੀਸਾਗ।
 ਫਕਰਕਹਾਵੈਪਕੜੇਕਾਸਾ। ਦੁਕਪਵਨਕੀਥਾਪੇਸਾਸਾ। ਫਕਰਕਹਾਵੈਕਪੜੇਹੀਛਾਵੈ। ਓਹਫਕੀ
 ਰਗਸਤਿਮਾਹਿਸਮਾਵੈ। ਫਕਰਕਹਾਵੈਕਮਰਤਲਵਾਰਾ। ਫਕਰਨਾਹੀਉਹਮਨਸਬਦਾਰਾ। ਫਕ
 ਰਹੋਇਸਖਆਸਨਚੜੇ। ਤੁਭਕਿਉਅਕਾਸਟੁਟਨਹਿਪੜੈ। ਫਕਰਕਹਾਵੈਸਿਰਦਸਤਾਰਾ। ਓਹਫ
 ਕਰਿਹਰਿਹਰਫਮੈਖੁਆਗਾ। ਫਕਰਕਹਾਵੈਚੜੇਤੁਰੰਗਾ। ਸਰਿਗਰਦਾਨਮਾਇਆਕੇਸੰਗਾ। ਫਕਰ
 ਕਹਾਵੈਸੁਆਲਾ। ਮਹਾਜੰਜਾਲੀਸਦਾਜਵਾਲਾ। ਫਕਰਮੁਸਾਫਰਪਾਣੀਪਉਣਾ। ਚਲਤਾਗਮਤਾਆ ੮੨
 ਵਾਗਉਣਾ। ਇਤਨਿਆਫਕੀਰਾਬੀਗਹਿਹੀਭੁਲਾ। ਨਾਨਕਖੈਰਕਮਾਵੈਸੁਫਲਿਓਫਲਾ। ਪਾਤਾ

ਫੇਰ ਸਾਹੁ ਸਰਫ ਪੁਛਿਆ ਸੁਆਲ ਕੀਤਾ। ਕਹੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਯਹਿ ਜੋ ਫਕੀਰੀ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹ
ਰਤੇ ਹੋਨਾ। ਅਰਫਕੀਰੀ ਕਾ ਕੇਖ ਕਰ ਕੇ ਆਪ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰ ਕਹਾਵੇ ਤੇ ਹੋਨਾ। ਜਿਉ ਇਸਤਰਹਿ ਫਕੀਰੀ ਹਾਸ
ਲਨ ਹੋਈ। ਨਗੁ ਹੀ ਨਾਉ ਦਾਸੀ ਕੋ ਗਹੀਰਹਿ ਆ। ਏਕ ਅਵਰ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈ ਬਾਤ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਿਉ
ਤੇ ਬਸਤ੍ਰ ਫਕੀਰੀ ਕੇ ਹੋਨਾ। ਤਿਨ ਕੀ ਆਸ ਭੁਖ ਸੀ ਅਤਾ ਕਹੀ ਐ ਜੀ। ਜਿਉ ਹਮਾਰੀ ਨਿਸਾਹੇ ਵੈ। ਤੁਧ
ਏ ਆਖਿਆ ਸੁਣਹੋ ਸਾਹੁ ਸਰਫ ਫਕੀਰੀ। ਪਹਲੇ ਫਕੀਰੀ ਅੰਦਰ ਚਹੀ ਐ। ਫਕੀਰੀ ਮੈ ਸੀਹਿੰਦੁ
ਵੈ ਗੁਰਸਤਿ ਮੈ ਰਹੈ। ਭਾਵੈ ਉਦਾਸ ਮਾਹਿ ਹੋਵੈ। ਅਰਫਕੀਰੀ ਰਹੇ ਵੈ ਅਤੇ ਅਮਲ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਆ ਕੇ ਕਰੇ।
ਅਰਲਿ ਬਾਸ ਫਕੀਰੀ ਕਾ ਕਰੈ ਮੁੰਡ ਮੁੰਡਾ ਵਣਾ। ਅਰਟੇ ਪੀਖ ਫਨੀ ਲੰਗੋਟੀ ਪਹਰੈ। ਤੁਧ ਏਹੁ ਸਤ੍ਰ
ਬਸਤ੍ਰ ਫਕੀਰੀ ਕੇ ਤੇ ਬਹਿਤੇ ਬਕਰਿਓ ਰਤੇ ਹੋਨਾ। ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੋ ਹੈ ਵਾਨ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਬੰਦੇ ਤੂੰ ਜੋ ਅਸਾਨ ਪ
ਹਰਿਦਾ ਹੈ ਸੋ ਕਿਉ ਪਹਿਰਦਾ ਹੈ। ਜਿਉ ਸਕੇ ਅਸੀ ਬਸਤ੍ਰ ਗਜੇ ਉਨਾ ਹੀ ਜੈ ਸਾਹੇ ਵੈ। ਤੁੰ ਤੂੰ ਅਸਾਨ ਪਹ
ਰਿ। ਅਤੇ ਜੇ ਕਾਈ ਹਿਰਸ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਮਨ ਵਿਚ ਰਹੀ ਹਈ ਤਾਨ ਪਹਰਿ। ਪਹਿਲੇ ਟੋਪੀ ਬੋਲੀ। ਸੁ
ਣਿਹੋ ਹੈ ਵਾਨ ਬੰਦੇ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਟੋਪੀ ਪਹਰਣੀ ਅਰੁ ਸਿਰ ਮੁੰਡਾ ਵਣਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਬਾਲ ਕਕਾ ਹੈ। ਜੇ ਬਾਲ ਕਕੀ
ਭਾਂਤ ਮਨ ਹੋਈ ਤਾ ਮੈਨ ਪਹਰਿ। ਅਤੇ ਜੇ ਸਿਆਣਾ ਹੋਵੈ ਤਾ ਨਾ ਪਹਰਿ। ਸਿਰ ਅਜਾਬ ਚੜੀ ਗਾ। ਬਹੁਤ
ਖਫਨੀ ਬੋਲੀ। ਸੁਣਹੋ ਹੈ ਵਾਨ ਬੰਦੇ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਤੂੰ ਜੋ ਮੈਨ ਪਹਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਜੋ ਖਫਨੀ ਹਾਂ ਸੋ ਮਰਦੇ ਦਾ ਪ
ਹਰਨਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਜੀਵਦਿਆ ਮੁਰਦਾ ਹੋਇ ਰਹੈ ਤਾ ਪਹਰਿ। ਅਤੇ ਜੇ ਕਾਈ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਹਿਰਸ ਮਨ ਵਿਚ
ਹਈ ਤਾ ਨਾ ਪਹਰਿ। ਗੁਰਸਤਿ ਵਿਚ ਰਹਾ। ਬਹੁਤ ਫਹੋੜੀ ਬੋਲੀ। ਸੁਣਵੇ ਬੰਦੇ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਤੂੰ ਜੋ ਮੈਨ
ਪਹਲੇ ਦਾ ਹੈ ਸੋ ਕਿਉ ਲੈਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਜੋ ਫਹੋੜੀ ਹਾਂ ਸੋ ਮਿਸਲ ਗੁਦੜ ਦੀ ਹਾਂ। ਜੇ ਗੁਦੜ ਦੀ ਭਾਂਤ ਹੋਇ ਰ

ਹੇਅਤੇਧੁਏਦੀਸਾਹਿਨਾਸਰਲਰਹੈਬੁਰਾਭੁਲਾਸਭਹੁਸੁਦੇਤਾਤੁਮੈਨੁਹਥਫਨਾਨਾਹੀਤਾਮਤਿ ੮੨
 ਫਨਾ। ਤੁਫੇਰਧੁਆਬੋਲਿਆਵੇਬੰਦੇਖੁਦਾਇਦੇਆਤੁਮੈਨੁਮਤੁਜਲਾਇ। ਜਿਤੁਪਹਿਲੇਆਪੁ
 ਏਪੰਜਹਵਾਸੁਜਲਾਏ। ਤਾਮੈਨੁਪੁਖਾਇਨਾਹੀਤਾਮਤੁਪੁਖਾਇ। ਜਿਉਕਰਿਮੈਪੁਖਦਾਰਹਦਾ।
 ਰਤੁਦਿਹਜੇਏਵੇਵਾਫੁਪੁਖੇਅਤੇਪੁਦਾਇਵਲਹੇਵੇਤਾਮੈਨੁਪੁਖਾਇ। ਨਾਹੀਤਾਮਤਿਪੁਖਾਇ। ਮੇਰੇ
 ਹੀਵਾਫੁਸਆਹਾਦੀਫੁਰੀਹੋਇਰਹਾ। ਤਾਫੇਰਤੁਬੀਬੋਲੀਜੇਵੇਮੀਆਬੰਦੇਖੁਦਾਏਦੇਮੈਨੋਜੇਹਥ
 ਲੇਦਾਹੈਜੋਕਿਉਲੇਦਾਹੈ। ਹੇਰਨਾਭਾਉਆਦੇਮਹਸਿਧੇਹੈਨਅਤੇਮੇਰਾਮੁਹਅਪੁਠਾਹਈ। ਜੇਲੋਕ
 ਜਹਾਨਦੇਸਨਾਲੇਮਹਅਪੁਠਾਕਰਿਰਖੇਤਾਮੈਨੋਹਥਿਲੇ। ਨਾਹੀਤਾਮਤਿਮੇਰੇਨਜੀਕਆਵੇ। ਫੇਰ
 ਸੇਲੀਬੋਲੀਅਵੇਬੰਦੇਖੁਦਾਇਦਿਆਮੈਹਾਈਬੰਧਨਬਰਦੇਦਾ। ਜੇਮੈਨੋਗਲਰਖਦਾਹੈਤਾਪਹਿ
 ਲੇਮਰਸਾਦਿਅਗੈਬਰਦਾਹੋਇਰਹਾ। ਜਿਧਰਖੈਚੀਤਿਧਰਹੀਜਾਹਿ। ਉਜਰਿਨਾਆਣਾ। ਤੁੰਤੁਮੈ
 ਨਗਲਪਾਇਨਾਹੀਤਾਮਤਿਗਲਪਾਇ। ਫੇਰਪਉਦੇਬੋਲੇਵੇਬੰਦੇਖੁਦਾਇਦਿਆਅਸੀਸੀਗਲ
 ਬੰਦੀਵਾਨਾਦੇਹਾਂਜੇਅਸਾਨੇਪੈਰੀਪਾਇਆਲੇਨ੍ਹਹਿਤਾਆਪਣੀਦਉਨ੍ਹਦਲੀਲਦੁਨੀਆਦੀ
 ਦੁਰਜਰਖਾ। ਦੁਰਬਦਰਿਖੁਆਰਨਹੋਦਾਫਿਰਪੁਦਾਇਵਲਆਉ। ਆਸਣਉਨ੍ਹਕਰਾਇਹੁਤ।
 ਫਕੀਰੀਦੇਬਸਤੁਬੋਲੇ। ਬਹੁਨ੍ਹਫਕੀਰੀਕਾਕਿਆਗਹੈ। ਜੇਇਕਬਾਰਪਰਤਿਆਗਨਿਕਲੇਫਿ
 ਰਪਹਿਪਰਜਾਇਕਰਿਹਥਿਤਰੇਨਾਹੀ। ਸਬਰਕਰਿਕੋਰੋਸਾਪਕਨ੍ਹਕੇਬਹਰੇ। ਰਬਵਲਪਿਆ
 ਨਲਾਇਕਰਾਇਕੇਤਾਮਨਿਕਲਗਾਇਆ। ਇਕੇਤਾਪੁਦਾਇਆਇਮਿਲਿਆ। ਇਕਬਾਰਦੁਨੀਆਂ
 ਨੂਤਰਕਨਿਕਲੇਫੇਰਉਸੇਦੁਨੀਦਿਆਲੋਕਾਅਗੇਟਕਨ੍ਹੇਮਗਿਣਲਗਾਤਾਪੁਦਾਏਨਾਲੇਟਿਰਿਆ

ਜਰਦਰਹੇਹਿਹੋਇਆ। ਬੇਮੁਖਹੋਆ। ਕਿਸੇਮਜਲਨਪਹੁਤਾ। ਅਵੇਹੀਫਕੀਰੀਕਮਵੈਤਾਪਰ
ਹੀਰੁਲਾਹੈ। ਖਦਾਇਦੇਗਹਿਭੀਚਲੇਅਤੇਦੁਨੀਆਨਾਲੇਕੁੀਸਰਖਰਹੈਵੈ। ਜਰਦਕਦਖਦ
ਇਦੇਫਕੀਰੀਆਖਗਏਹੈਨਾ। ਜਿਸਅੰਦਰਫਕੀਰੀਕੀਤੀਸੇਫਕੀਰਹੋਆਖਦਾਇਨਪਹੁਤਾ।
ਅਤੇਜਿਸਨਕੀਤੀਸੇਸੁਵਾਗੀਹੋਆ। ਜੇਸੇਭਾਡੁਭਗਤੀਆਸਮਾਂਗਪਾਵਤੁਹੈਜੇਗੀਦਾਓਹ
ਜਾਣੀਤਾਹੈਜੇਜੇਗੀਹੈ। ਪਰਜੇਉਸਦੇਲਛਣਜਾਹਰਿਹੋਦੇਹੈਨਤਾਸਕੁਕੇਈਆਖਦਾਹੈਜੇਭੁ
ਡੁਭਗਤੀਆਹੈ। ਭੁਖਜੇਗੀਦਾਕੀਤਾਹੈਸਾ। ਤਿਉਸਿਧਹੋਵੈਪੀਰਹੋਵੈਸੰਤੁਹੋਵੈਮਹਾਪੁਰਖਹੋਵੈ
ਭੁਗਤਹੋਵੈਸਾਧੁਹੋਵੈ। ਜੇਫਕੀਰਹੀਹੋਵੈਸੇਹੋਇਰਹੈਤਾਸਚੀਫਕੀਰੀ। ਨਾਹੀਤਾਸੁਠੀਫ
ਕੀਰੀ। ਦੀਨਦੁਨੀਆਦੁਯਾਵਲੇਗਇਆ। ਪਰਬੰਦੇਦੇਹਥਕਿਛੁਨਾਹੀ। ਜਿਸੇਦੇਵੈਤਿਸੇਮ
ਉਲਾ। ਸਲੇਕਾ। ਗਲਾਵਤਨਜੇਗੀਆਪੈਰੀਜੇਗਨਪੀਧਾ। ਤਿਸੇਅਕਲਨਅਪੜੇਜੇਥੇ
ਪਿਰੀਆਦੀਸੰਧਾ। ੧। ਤਾਸਾਹੁਸਰਫਆਖਿਆਵਾਹੁਵਾਹੁਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਵਾਹੁਵਾਹੁਤੇਰੀ
ਫਕੀਰੀਨਵਾਹੁਵਾਹੁਖਦਾਇਨੀਜਿਸਦੀਏਕੁਏਭੀਆਈਆਹੈਨਾ। ਅਤੇਏਕੁਭਰਜਾਈਹੈਨਾ।
ਫਕੀਰੀਓਸਦਾਨਾਓਹੈਜੇਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਤੁਧਕੀਤੀਹੈ। ਅਤੇਗਰਆਈਭੀਤੇਰੇਲਾਇਕਹੈ।
ਜੇਹਧੀਓਸਦਾਨਾਓਹੈਜੇਸੇਖਫਰੀਦਕੀਤੀਹੈ। ਪੀਰੀਓਹੀਹੈਜੇਖਆਜਮੇਨਦੀਜਿਸਦੀਕੀਤੀ
ਹੈ। ਪਾਤਸਾਹੀਓਹੀਹੈਜੇਰਸਾਲਤਿਪਨਾਹਿਕੀਤੀਹੈ। ਅਦਲਓਸਦਾਨਾਓਹੈਜੇਉਸਰਖਿਤਾਥਕੀਤ
ਹੈ। ਭੁਗਤਓਹੀਹੈਜੇਕਬੀਰਕੀਤੀ। ਜੇਗਓਹੀਹੈਜੇਠੇਰਖਨਾਥਕੀਤਾਹੈ। ਤਿਆਓਹੀਹੈਜੇਗਜੇਭੁਰਥਗੀਰੇ
ਪੀਚੰਦਕੀਆਹੈ। ਤਪਓਹੀਹੈਜੇਗਜੇਜਨਕਕੀਆਹੈ। ਸੀਲਿਆਸਓਹੀਹੈਜੇਦੇਵਦਤਕੀਆਹੈ। ਤਪਓਹੀਹੈਜੇ

ਜੇਲਛਮਣਕੀਆਹੈ। ਜੇਰਓਹੀਹੈਜੇਹਵਣਤਕੀਆਹੈ। ਜੁਧਓਹੀਹੈਜੇਦਹਸਰਕੀਆਹੈ। ੮੩
 ਏਓਗਓਹੀਹੈਜੇਗਜੇਰਮਚੰਦਕੀਆਹੈ। ਸਤਿਓਹੀਹੈਜੇਸੀਤਾਕੀਆਹੈ। ਗੁਰਸਤਿਓਹੀ
 ਹੈਜੇਬਾਬੇਆਦਮਕੀਆਹੈ। ਜਾਂਇਤਈਸਿਫਤਸਾਹਸਰਫਕੀਤੀਤਾਫਿਰਥੈਗਗਵਿਚਹੋਇਗ
 ਇਆ। ਤਾਸਬਦਧੋਲਿਆ। **ਗਗਧਨਾਸਰੀ। ਜਕੜੀ॥** ਨਿਤਪੁਛੇਪੰਤੁਜੇਇਸੀ। ਪੀਆ
 ਕਬਹੁਮਿਲਾਵਹੋਇਸੀ। ਮਿਲਦਰਦਵਿਛੋੜਾਖੋਇਸੀ। ੧॥ ਤੁਧਿਰਹੀਆਸੁਮਾਇਜੀਉਬ
 ਲੋ। ਮੈਕੰਤਨਦੇਖਿਆਨੈਨਭੁਗੇ। ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਨਿਤਕਾਗਓਰਾਰੇਬਨਰਹੇ। ਨਿਸਤਾਰੇਗਣਤੀਨ
 ਸੋਹੇ। ਜਿਉਲਵੈਬਬੀਹਾਤਿਵੈਲਹੇ। ਮੋਹਿਭਰਿਪੀਆਬਿਨਪਲਨਬਿਹਾਵਈ। ਜਿਉਜਲਬਿ
 ਨਮੀਨਤਨਛਾਵਈ। ਜਿਉਵਿਛੜੀਕੂਜਕੁਰਲਾਵਈ। ੩॥ ਸਾਹਸਰਫਨਾਥੀਉਤਾਵਲਾ। ਇਕ
 ਚੋਟਨਥੀਵਨਚਾਵਲਾ। ਕਿਆਦਰਸਨਕੁਲਾਬਾਵਲਾ। ੪॥ ਜਬਾਬ॥ **ਧਨਾਸਰੀ। ਜਕੜੀ**
 ਕਰਿਸਹਿਜਸੀਗਾਰਬਣਾਈਐ। ਕਰਿਕਰਈਕਜਲਾਪਾਈਐ। ਮਨਮਾਰਨਮਾਗਭੁਗਾਈਐ
 ੧॥ ਏਓਕੰਤਮਿਲਾਵਹੋਇਸੀ। ਪੁਛਪੰਤੁਤਿਸਿਆਵੈਜੇਇਸੀ। ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਹੁਮਿਲਿਆ
 ਤਪਤਬੁਝਾਈਐ। ਦੇਖਦਰਸਨਨੈਨਾਪਾਈਐ। ਸਹੁਮਿਲੈਤਾਸਭਕਿਛਪਾਈਐ। ਜਾਭਾਣੁ
 ਤਾਗਲਲਾਈਐ। ੨॥ ਕਿਉਕਾਗਓਰਾਰੇਬਨਰਹੇ। ਕਿਉਤਾਰੇਗਣਤੇਦੁਖਸਹੁ। ਪੀਉਬੀਦਬ
 ਬੀਹਾਚੁਪਗਹੇ। ਜੇਵਿਛੜਿਆਹੋਵੈਤਾਗਮਦਹੇ। ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਣਤੁਬਾਵਲਾ। ਸਾਹਸਰਫ
 ਨਾਥੀਉਤਾਵਲਾ। ਇਕਸੈਚੋਟਨਥੀਵੈਚਾਵਲਾ। ਸੁਆਲਕਾ ਜਬਾਬਬਾਬੇਨਾਨਕਦਿਤਾ
 ਤਾਸਾਹਸਰਫਕੇਮਨਸੰਤੋਖੁਹੋਆ। ਨਿਸਾਹੋਈ। ਫਹਿਪੈਗੀਪਾਇਆ। ਬਾਬੇਕੇਲੇਸਾਹਸਰਫ

ਵਿਦਾਹੋਇ ਕੈਗਜੀਆਦੀਮਜਲਸਵਿਭਾਇਆ। ਤਾਹਾਜੀਆਸਾਹੁਸਰਫਨੁਪੁਛਿਆ।
 ਕਹੋਸਾਹਜੀਫਕੀਰਪਾਸੇਫਕਰਿਕਜਬਾਬਪੁਛਿਆ। ਕਹੈਜੀਫਕੀਰੀਵਿਚਬਹੁਤਕਾਮਲਹੈ
 ਇਤਣੇਨੋਬਾਬਾਕੀਹਾਜੀਆਵਿਚਆਇਆ। ਆਇਇਕਠੇਹੋਇਚਲੇ। ਤਾਹਾਜੀਆਆਪ
 ਵਿਚਕਹਿਆਜੇਏਹੁਫਕੀਰਹਿਦੁਹੈਕੇਮੁਸਲਮਾਨਹੈ। ਤਾਬਾਬੇਆਖਿਆਮਸੀਹਿਦੁਫਕੀਰ
 ਹਾ। ਤਾਹਾਜੀਆਕਹਿਆਜੇਏਹੁਗੁਰੂਹਿਦੁਆਕਾਨਾਹੀ। ਹਿਦੁਕੀਰਦੁਆਰਕਾਤਕਹੈ। ਅ
 ਹੈਤੁਰਕਸਤਾਨਹੈ। ਤਾਕਿਤੁਨੀਕਮੁਦਤਿਪਿਛੇਦੁਆਰਕਾਜਾਇਪਹੁਚੇਜਾਅਗੈਚਲੈਤਾਫੇਰ
 ਹਾਜੀਆਕਹਿਆਜੇਜੀਤੁਹਿਦੁਫਕੀਰਹੋਇਕੈਅਗੈਕਿਉਚਲਿਆਹੈ। ਆਗੈਜੇਇਕਜਾਗਾ
 ਆਵੈਗੀਉਥੇਹਿਦੁਆਨਮਾਰਛੇਡੀਦਾਹੈ। ਅਤੇਜਿਨਾਮੁਸਲਮਾਨਾਨਾਹਿਦੁਜਾਦੇਹੈਨਾਉਨਾ
 ਨੁਭੀਉਬਹੁਦੇਹਾਜੀਬਜੇਗਾਰਕਰਦੇਹੈਨਾ। ਤਾਫਿਰਬਾਬਾਬੇਲਿਆਜੇਜੀਜਿਥੈਓਹਜਾਹਿਗਆਵੈ
 ਗੀਤਿਥੈਅਸਾਨੇਛੇਡਜਾਇਆਹੋ। ਅਸੀਆਪਣਾਆਪਬਚਾਇਲਾਹਾਗੇ। ਤਾਫੇਰਹਾਜੀਅ
 ਕਹਿਆਜੇਜੀਅਸਾਨੇਨਾਸਆਵੈਨਾਹੀ। ਤਾਬਾਬਾਉਥਾਈਬਹਿਰਹਿਆ। ਕਹਿਣੇਲਗਾਮ
 ਰਵਾਨਾਇਨਾਹਾਜੀਆਤਾਈਜਾਣੇਦੇਹਾ। ਜੇਅਸਾਨੇਨਸੀਬਹੈਹਜਮਕੇਦੀਤਾਅਸੀਭੀਜਾਹਿ
 ਹੋ। ਮਰਦਾਨਿਆਏਹੁਗੁਰੂਮੈਸਾਹੈਜੇਮਿਹਰਮੁਹਬਤਕਰਦਿਆਜਾਈਐ। ਤਾਫੇਜਪਹੁਚੀ
 ਐ। ਅਤੇਜੇਹੁਜਤਹਾਸਾਮਸਕਰੀਕਰਦਿਆਜਾਈਐਤਾਹਾਜੀਨਾਹੀਹੋਦਾ। ਤਾਫਿਰਹਾਜੀਅ
 ਕਹਿਆਜੀਹਾਜੀਕਿਉਕਰਿਹੋਵੀਦਾਹੈ। ਅਤੇਮਿਹਰਿਕਿਉਕਰਿਕਰੀਐ। ਓਹਕਉਣਅਮਲੇਹੈ
 ਨਜਿਨਾਅਮਲਾਕਰਿਹਜਦੁਰਸਤੁਹੋਵੈ। ਤਾਫਿਰਬਾਬੇਨਾਨਕਹਾਜਰ **ਨਾਮਾਕੀਤਾ।** ਹਜਰ

ਕਉ ਮਿਹਰੈ। ਗੋਰਗਜਰਕਉ ਬੇਮੇਹਰਿ ਹੈ। ਈਆਨ ਦੇਸਤਿ ਹੈ। ਬੇਈਆਨ ਕਾ ਫਰ ਹੈ। ਗੁਮ ੮੪
 ਨਲਾਨਤੀ ਹੈ। ਪਸਗੈ ਬਤੁ ਦਮੁ ਹਕਾਲਾ ਹੈ। ਦਿਆਨਤੁ ਦਾਰਸੁ ਰਖ ਹੈ। ਬੇਦਿਆਨਤੁ ਰੋਇ ਸਿਆ
 ਹੁ ਹੈ। ਅਕਿਰਤੁ ਘਣਜਰਦੋਇ ਹੈ। ਦੋਰਗਦੋਜਕ ਹੈ। ਸਚੁ ਭਿਸਤੁ ਹੈ। ਹਿਰਸੀ ਫਿਰੂਨ ਹੈ। ਬੇਹਿਰ
 ਸੀ ਅਉਲੀਆ ਹੈ। ਇਲਾਮੁ ਹਲੀਮੀ ਹੈ। ਤੁਵਜਿਆ ਬੁਲਦੀ ਹੈ। ਫਕੀਰੀ ਸਬਰੀ ਹੈ। ਨਸਬਰੀਮ
 ਕਰੂਰੀ ਹੈ। ਜੋਰੁ ਜਲਮੁ ਹੈ। ਦੁਆਇਦਉਲਤਿ ਹੈ। ਬਦਦੁਆਇਕਹਿਰ ਹੈ। ਇਨਸਾਫੁ ਸਾਫੁ ਹੈ। ਚੇ
 ਗੀਲਾਲ ਚਹੈ। ਜਾਰੀ ਪਲੀਤੀ ਹੈ। ਸਿਫਤਿ ਉਜੂ ਹੈ। ਬਾਗਬਲੇਲ ਹੈ। ਕਰਾਮਾਤੁ ਕਹਰ ਹੈ। ਠਾਹੁ
 ਪੀਰ ਹੈ। ਬੇਗਹੁ ਬੇਪੀਰ ਹੈ। ਵਰਦਵਦਰਦੈਸ ਹੈ। ਬੇਦਰਦਕਸਾਈ ਹੈ। ਰੋਜੀਬਖਸਰਹੀਮ
 ਤੇਗਮਰਦਾ ਹੈ। ਅਦਲਪਾਤਸਾਹੁ ਹੈ। ਇਤਨਿਆਟੇਲਿਆਜੇਜਾਣਜਣਾਵੈ। ਤੁਤੁਨਾਨਕਦਾਨਸ
 ਵੰਦਕਹਾਵੈ। ੧॥ ਇਤੁਨਾਹਜਰਨਾਮਾਬਾਬੇ ਕੀਤਾ। ਤੁਤਿਹੁਗਜੀ ਹੈਗਨਹੋਇਰ ਹੈ। ਆਖਣਲ
 ਗੈਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਅਸੀਖੁਦਾਈਕੋਲੋਰਦੇਹਾ। ਕਿਉਜੋਭਹੁਜਤੀ ਹੈਨਬੇਜੀਨਾਹੀਬਾਦੀ ਹੈ
 ਨਾ। ਮੁਸਲਮਾਨੀਅਸਾਜਾਤਾਅਸਾਨੀ ਹੈ। ਪਰਅਮਲਕਰਨੇਇਸਦੇਬਹੁਤਮੁਸਕਲਹੈਨਾ। ਤਾ
 ਬਾਬਾਬਹਿਰਹਿਆ। ਆਖਣਲਗਾਜੇਮਰਦਾਨਿਆਇਨਾਹਜੀਆਨੁਜਾਣੇਦੇਇ। ਜੇਅਸਾਡੇ
 ਨਸੀਬਹੈਤਾਅਸੀਭੀਜਾਹਗੇ। ਤੁੰਸਬਦਗਾਉ। ਸਬਦਕੇਭੇਗਪਉਦਿਆਨੇਮਕੇਜਾਇਪਹੁਚ
 ਗੇ। ਤਾਮਰਦਾਨਲਗਾਸਬਦਗਾਵਣਾ। ਅਤੇਹਾਜੀਰਵਦੇਰਹੇ। ਤਾਜੀਗਲਵਿਚਸੀਹਭੂਘਿਆ
 ਨਸੀਹਇਕਠੇਆਇਹੋਇ। ਤਾਮਰਦਾਨਾਰਗਇਆ। ਕਹਣੇਲਗਾਜੀਉਜਾਕੁਵਿਚਬੈਰੇਹਾਅਸ
 ਨੇਕੋਈਹੁਣੇਸੀਹੁਭੂਘਿਆਨੁਖਾਇਜਾਸੀਤਾਅਸੀਕੀਕਰਸਾਹਾ। ਤਫੇਰਬਾਬਾਬੋਲਿਆ।

ਤੈਨੇ ਭੁਧਿ ਆਨੁ ਖਾਇ ਜਾਸੀਤਾ ਅਸੀਸੇ ਸਾਰ ਕਿਉ ਕਹਿ ਰਖਾਗੇ ॥ ਅਸੀਤੇ ਹੀ ਹਰਿ ਕਿਤੇ ਰਖਿਆ
 ਕਰ ਦੇਹਾ ॥ ਤੈਨੇ ਅਸਾਹੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਆਵ ਦੀ ਨਾਹੀ ॥ ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਜੀਅ ਸਾਨੇ ਤੁਸਾ
 ਰੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਆਵੇ ਨਾਹੀ ਤੁਸਾ ਰੇ ਨਾਲ ਕਿਉ ਫਿਰਹਾ ॥ ਜੇ ਤੁਸਾਹੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੈ ਤੁਸਾ ਰੇ ਨਾਲ ਪਿਛੈ ਲਗਾ
 ਫਿਰਦਾਹਾ ॥ ਤੁਮਰ ਦਾਨਾ ਸਬਦ ਗਾਵਣ ਲਗਾ ॥ ਗਾਵਦਿਆ ਗਾਵਦਿਆ ਤੀਸਰਾ ਪਹੁਰਿ ਹੋਆ ॥
 ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਭੋਗ ਸਬਦ ਕਾ ਪਾਇਆ ॥ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਦੁਚ ਨਸਾ ਜੋ ਸਬਦ ਕੇ ਭੋਗ
 ਪਉ ਦੇਹੀ ਮਕੇ ਜਾਇ ਪਹੁਚਾਗੇ ॥ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਵੇਖਾਉ ਠਕ ਰਿਲਹ ਦੇ ਪਿਰੇ ਦੇਖਖੰ
 ਕੀ ਹੈ ॥ ਤੁਮਰ ਦਾਨਾ ਉਠ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਜੋ ਮਕੇ ਦੇ ਬੁਰਜ ਅਤੇ ਮੁਨਾਰੇ ਦਿਸਣ ਲਗੇ ਹੈਨਾ ॥ ਮਕੇ ਦੇ ਨਜੀ
 ਕ ਆਇ ਪਹੁਚੇਹਾ ॥ ਨਿਸਾਨੀਆ ਮਕੇ ਦੀ ਆਵਿਸ ਆਈਆ ॥ ਤੁਮਰ ਦਾਨਾ ਬੋਲਿਆ ਜੀਸਚੇ
 ਪਾਤਸਾਹ ਅਸੀਸ ਮਕੇ ਆਇ ਪਹੁਚੇਹਾ ॥ ਤੁਮਰ ਦਾਨਾ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ॥ ਆਖਿਉ ਸਗਰੀਬ
 ਨਵਾਜਾ ਜੇ ਬੇਅਸੀ ਬੈਠੇਹਾ ॥ ਉਠਾਉ ਬਹੁਤ ਕਾਵਰਹੁ ਦਿਹਾ ਕਾਗਹੁ ਸੀ ॥ ਅਤੇ ਤੇ ਹੀ ਕੁਦਰਤਿ ਨ
 ਲ ਬੈਠਿਆ ਬੈਠਿਆ ਫਿਰਹੁ ਪਹੁਚਾਇ ਪਹੁਚੇਹਾ ॥ ਪਾਤਸਾਹ ਤੇ ਹੀ ਕੁਦਰਤਿ ਗਤਿ ਮਤਿ ਤੁ
 ਹੈ ਜਾਣੈ ॥ ਅਸੀਸ ਮਲਮੁਤ ਦੇ ਕੀਟਹਾ ॥ ਤਾਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ॥ ਅਸਾ ਸੁਖ ਨ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ ਕਾਜੀ
 ਮਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਕਰਨੇ ਅਸਨਾ ॥ ਅਤੇ ਇਕ ਦੁਇਨ ਸੀਹਤਾ ਕਾਰੁ ਹਮੀ ਦ ਪਾਤਸਾਹ ਮਦੀ ਨੇ ਰਹਿ ਦਾਹੈ
 ਉਸ ਨਾਲ ਕਰਨੇ ਹੈਨਾ ॥ ਮਤਿ ਖੁਦਾਇ ਵਲ ਆਵ ਦਾਹੈ ਵੈ ॥ ਬਹੁਤ ਜਾਲ ਮਹੈ ॥ ਜੋ ਕੋਈ ਉਸ ਦੀ ਬੰਦ
 ਵੇਚ ਆਵ ਦਾਹੈ ਸੋ ਵਿਚੇ ਮਰਦਾਹੈ ॥ ਤਾਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਮਕੇ ਦੇ ਨਜੀ ਕ ਆਇ ਕੇਹਾ ਜੀ ਆਬਾਣੀ ਕੀਤਾ
 ਨੀਲਾ ਹਥ ਮਾਹਿ ਆਸਾ ਲੀਆ ਅਰਇਕ ਹਥ ਕੂਜਾ ਲੀਆ ॥ ਸਿਰ ਪਰ ਮੁਸਲਾ ਪਹਰਿਆ ॥ ਤਾਬਚਨ

੨੬

ਉਇਆਮਰਦਾਨਿਆਸਾਤ੍ਰਿਹੁਕੁਟਾਦਾਸੇਲਕੀਤਾਸੀ। ਅਤੇਸਭਦੇਸਭਿਰੇਆਸਨ। ਪੂਰਬਦਖ ੬੫
ਵੁਤਿਤਗ। ਚਉਥੀਕੁਟਪਛਮਕੀਰਹੀਸੀ। ਤਿਲੰਗਦੇਸਾ। ਮਕੇਮਦੀਨੇਦੀਹਜਿਸੇਖਦਾਇਲੈਆ
ਇਆਹੈ। ਹਜਿਕਰਨਕਊਅਤੇਇਕਵਇਸੁਖਨਕਾਜੀਰੁਕਨਆਲਮੁਨਾਲਭੀਕਰਨੇਹੈਨਾ। ਤਾ
ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਕੁਲਾਹੈਵੈਜੀ। ਅਸਾਡੇਵਿਲਦੀਮੁਰਾਦਪੂਰੀਹੋਈਹੈ। ਅਰਦਾਸਨਾਸੇਕਰਸਕ
ਦੇਮਕੇਦੀਹਜਵਾਸਤੇ। ਸੇਤੇਰੀਕੁਦਰਤਲਮਕੇਆਇਪਹੁਤੇਹਾਂ। ਸਾਖੀਸਾਹਸਰਫਕੀਤਥਾਹ
ਜੀਆਕੀਪੂਰੀਹੋਈ। ਅਗੇਮਕੇ **ਦੀਸਾਖੀਚਲੀ**। ਤੁਬਥਾਥਾਨਨਕਹਾਜੀਦਰਵੇਸਬਣਿਕਰਿਜ।
ਇਮਕੇਕੀਹਜਿਕਊਹਜਰਕੁਦੇ। ਮਕੇਦੀਮਸੀਤਵਿਚਜਾਇਥੈਠੇ। ਲਗੇਸਰੇਕਲਾਮਗਬੀਦੀਸਿ
ਫਤਿਕਰਨਗਾਵਨਲਗੇ। ਦਿਨਗਜਗਨਕੀਤੀ। ਰਾਤਕਊਉਸੀਮਸੀਤਵਿਚਪੈਸੁਤੇ। ਪੈਰਮਕੇ
ਦੇਮਹਿਰਾਬਵਲਕਰਿਕੇ। ਅਤੇਸਿਰਪੂਰਬਦਿਸਾਵਲਕੀਤਾ। ਜਾਪਹੁਰਡੇਦਾਇਕਰਾਤਰਹੀਤਾਮੁਲਾ
ਜੀਵਣਮਸੀਤੀਕਾਵਾਨੁਕਸਆਇਆ। ਤੁਚਗਾਗਥਾਕਰਿਹਾਜੀਆਪੈਰਦੇਖਣਲਗਾ। ਜਾ
ਦੇਖੇਤਾਕੀਦੇਖੇਹੋਰਹਾਜੀਸਭੇਆਪੋਆਪਣੀਮਕਾਮੀਵਲਪਏਹੈਨਾ। ਕਲਜੇਨਵਾਹਾਜੀਦਰਵੇਸਆ
ਇਆਹੈ। ਸੇਬੇਤੁਰਾਹਕਿਬਲੇਰੇਇਲਤਾਕਰਕੇਸੁਤਾਹੈ। ਤੁਜੀਵਣਮਨਵਿਚਗੁਸਾਖਾਧਾ। ਜੇਏਮੇਮ
ਨਕੇਮੁਨਾਫਕਜੇਖਦਾਇਦੇਘਰਵਲਪੈਰਕਰਿਸੁਤਾਹੈ। ਤੁਜੀਵਣਗੁਸਾਖਾਇਕਰਿਥਾਥੇਦੇਮਗਰਵਿ
ਚਇਕਲਤਦੀਆਰੀਓਸਾ। ਆਖਣਲਗਾ। ਮਵੇਬੰਦੇਖਦਾਇਦੇਆਤੁੰਕਊਣਹੈ। ਹਿੰਦੂਹੈਕੇਮੁਸਲ
ਮਾਨ। ਜੇਤੁੰਖਦਾਇਦੇਘਰਵਲਪੈਰਕਰਿਸੁਤਾਹੈ। ਤੁਬਥਾਥੇਆਖਿਆਮੁਲਾਜੀਵਣਜੀਅਸੀਕੁਲੇਹੈ।
ਤਾਂਤੁੰਅਸਾਡੇਪੈਰਸਿਪੈਕਰਿ। ਤੁਮੁਲਾਜੀਵਣਥਾਥੇਦੀਆਟੰਗਾਪਕੜਕੇਫੇਰੀਆ। ਤੁਨਾਲੇਮ

ਕੇਦਾਰੁ ਪਾਠਿ ਰਿਆ ਅਗੇ ਮਸੀਤਾ ਦਾਰੁ ਪਾਠਿ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜਾ ਪੁਰਬ ਸਉ ਹਾਸੀ। ਫੇਰ ਫਿਰ ਕਰਿ ਉਤਰੁ
 ਖੋਹੇ ਇਖੜੇ ਤਾ। ਤਾਮੁ ਲਾਜੀ ਵਣ ਅਤੇ ਹੋਰ ਹਾਜੀ ਜੋ ਮਸੀਤੀ ਵਿਚ ਆਸੇ ਸੇ ਸਭੇ ਹੋਰ ਨਹੋ ਇਹਾਏ।
 ਆਖਣ ਲਗੇ। ਯਾਰੇ ਹੁਣ ਕਿ ਆਮਤਿ ਕਾਦਉ ਰਨ ਜੀ ਕਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਯਾਰੇ ਇਹੁ ਕੋਈ ਅਉਲੀਆ
 ਲਹੁ ਕਹੈ। ਇਸਦੀ ਕੀਮਤਿ ਕੋਇ ਪਾਇ ਨਹੀ ਸਕਦਾ। ਇਹੁ ਇਸ ਜਮਾਨੇ ਦਾ ਕੋਈ ਵਲੀ ਪੈਦਾ ਹੋਆ ਹੈ
 ਤਾਬਾਬਾ ਉਠਿ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ। ਉਜੁ ਕਰ ਕੇ ਕਿ ਬਲੇ ਰੋਇ ਖੜ੍ਹੇ ਇਕ ਰਿਸ ਬਦਰਾ ਗੁਬ ਸੰਤ ਵਿਚ ਆ
 ਲਾਪਿਆ। ਤੁਦ ਹੁਚੇ ਤੁਕੇ ਦਿਨ ਅੰਸ ਨਿ। ਜਿਤੁ ਮਉ ਸਮ ਬਾਬਾ ਹਜਿ ਕਾ ਬੇਕੀ ਕਉ ਜਾਇ ਪਉਤਾ
 ਈਦ ਕੇ ਦਿਨ ਮਕੇ ਕੀ ਹਜ ਹੋਵੀ ਹੈ। ਤਾਬਾਬੇ ਸਬਦਰਾ ਗੁਬ ਸੰਤ ਵਿਚ ਬੋਲਿਆ। **ਗਗਬਸੀਤਮਹ**
ਲਾ ੧॥ ਨਉ ਸਤਿ ਚਉਦਹਿ ਤੀਨ ਚਾਰ ਕਰਿ ਮੁਹਲਤਿ ਰਾਸਿ ਬਹਾਲੀ। ਚਰੇ ਦੀਵੇ ਚਹੁ ਹਥ ਦੀਏ ਏਕ
 ਏਕੀ ਵਾਰੀ। ੧॥ ਮਿਹਰਿ ਵਾਨ ਮਧ ਸੁਦਨ ਮਾਧੇ ਐਸੀ ਸਕਤ ਤੁਮਾਰੀ। ੧॥ ਰਹਾਉ। ਪਰ ਪਾਰਿ ਲਸਕ
 ਰਪਾਵ ਕਤੇ ਗਧਰ ਮਕਰੇ ਸਿਕਦਾਰੀ। ਪਰਤੀ ਦੇ ਗਮਿ ਲੇਇ ਕਵੇਰਾ ਕੁਰਾਗ ਤੇਰਾ ਭੰਗੁ ਗੀ। ਨਾਸਾ ਬੁਰਹ
 ਵੈਛਿ ਗਮ ਗੈ ਨਾਰਦ ਕਰੇ ਖਆਰੀ। ਲਬ ਅੰਧੇ ਗਬੰਦੀ ਖਾਨਾ ਅਉਗਣੁ ਪੈਰ ਲੁਗਾਰੀ। ੨॥ ਪੁਜੀ ਆਰ
 ਪਵੈ ਨਿਤ ਮੁਗਧ ਪਾਪ ਕਰੈ ਕੁਟਵਾਰੀ। ਭਾਵੈ ਚੰਗਾ ਭਾਵੈ ਮੰਦਾ ਜੋਸੀ ਨਦਰ ਤੁਮਾਰੀ। ੩॥ ਆਦਿ ਪੁਰ
 ਖਕੇ ਅਲਹੁ ਕਹੀ ਐਸੇ ਖਾਆਈ ਵਾਰੀ। ਦੇਵ ਲਦੇ ਵਤਿਆ ਕਰਿ ਲਾਗਾ ਐਸੀ ਕੀਰਤ ਚਾਲੀ। ੪॥ ਕੁ
 ਜਾਬਾਂ ਗਨਿ ਵਜ ਮੁਸਲਾਨੀ ਲਹੁ ਪਬਨ ਵਾਰੀ। ਪਰ ਪਾਰੀ ਮੀਆ ਸਭ ਨਾਜੀ ਆਬੋਲੀ ਅਵਰਤੁ ਮਾਰੀ।
 ੫॥ ਜੇਤੀ ਮੀਰ ਮਹੀ ਪਤਿਸਾਹਿ ਬਕਦਰ ਤਕਉ ਵਹਮਾਰੀ। ਚਰੇ ਕੰਟ ਸਲਾਮ ਕਰਹਿ ਗਾਪਰਾਪਰ ਸਿਫ
 ਤਤੁ ਮਾਰੀ। ੬॥ ਤੀਰਥ ਸਿਮਤ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਿਛੁ ਲਾਹਿ ਲੇਵਿਹਾਰੀ। ਨਾਨਕ ਨਾਮਾ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈ

ਮੇਕਾਪਤੀਸਮਾਲੀ॥੮॥ **ਉਸਕਾਪੁਮਾਰਥਾ॥** ਜਾਏਹੁਅਸਦਿਪਦੀਬਾਬੇਨਾਨਕਮਕੇਅਗੇ ੮੬
ਖਲੇਇਕਰਿਗਾਵੀ॥ਤਾਹਾਜੀਆਪੁਛਿਆ॥ਹਾਜੀਦਰਵੇਸਜੀਏਹਸਰੇਦੁਜੇਤੁਸਾਆਪਈ
ਹਿਦੀਜਥਾਨਵਿਚਆਖਿਆ॥ਸੋਤੁਸਾਮਕੇਅਗੇਕੀਜਾਣਕਰਿਸਿਫਤਕੀਤੀ॥ਅਸਾਕੁਤਾਕਛ
ਮਲੁਮਨਹੋਆ॥ਤਾਬਾਬੇਆਖਿਆਮੁਲਾਜੀਵੁਣਜੀਏਸਾਸਿਰਰਦਾਮਹਰਮੁਖਦਾਇਹੋ॥ਅਕੇ
ਬੇਨਾਬਹੁਤਾਚਾਰਕਤੇਬਾਹੋਨਾ॥ਇਹੁਮਕਾਮਦੀਨਾਆਦਜਗਾਦਕਾਤੀਰਥਹੋ॥ਮਹਾਂਦੇਵਕਾਇ
ਸਵਿਖੇਲਿਫੁਹੋ॥ਚਹੁਕੰਦਾਵਿਚਬ੍ਰਹਮਾਵਿਸਨਮਹਾਂਦੇਵਕੋਮਕਾਮਹੋਨਾ॥ਅਤੇਮਹਾਂਦੇਵਕਉਬ
ਬਾਆਦਮਭੀਕਹਿਦੇਹੋਨਾ॥ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਦੁਹਾਕਾਬਨ੍ਹਾਹੋ॥ਹਿੰਦੂਆਕੇਅਠਸਠਤੀਰਥਤਦ
ਪਾਕਪਵਿਤ੍ਰਹੋਵਨਜੇਚਾਰੇਕੰਦਾਕਉਪਰਦਖਣਾਕਰਨਾ॥ਉਤਰਪੂਰਬਦਖਣਪਛਮਚਾਰੇਤਰਫ
ਕੋਮਕਾਮਾਤੀਰਥਲਿਫੁਕੀਹਜਦਰਸਨਕਰਨਾ॥ਅਤੇਇਸੀਤਰਹਿਮੁਸਲਮਾਨੇਕੀਭੀਕਹਦੇਹੋਨ
ਜਿਚਰਸੁਮੇਰਕੁਮੇਰਕੋਗਿਰਦਨਾਹੀਫਿਰਦੇਤਿਚਰਪਾਕਕੋਈਨਾਹੀਹੋਵਾ॥ਅਤੇਤੀਰਥਹਜਥਾ
ਇਕਿਸੇਦਾਨਾਹੀਪਉਦਾ॥ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਾਕੋਮਕਾਮਰਦਕਰਦੇਹੋਨਾ॥ਅਤੇਮੁਸਲਮਾਨਹਿੰ
ਦੂਆਕੇਮੁਕਾਮਰਦਕਰਦੇਹੋਨਾ॥ਵੈਦੇਫਿਰਕੇਖੁਦਾਇਦੇਮੁਕਾਮਾਦਾਬ੍ਰਹਮਚਿਤਵੈਦੇਹੋਨਾ॥ਤਾਜੀ
ਵੁਣਘੋਲਿਆ॥ਜੀਓਹਸਰੇਦਤੁਸਾਕਹਿਆਸੀਉਸਕਾਭੀਥਿਆਨਮੈਕੂਸਮਝਾਈਐਜੀ॥ਤਾ
ਬਾਬਾਘੋਲਿਆ ਹੁਕਮਹੋਆਮੁਲਾਜੀਵੁਣਜੀ॥ਅਵਲਾਅਵਲਖੁਦਾਇਤਾਸਾਆਪਣੀਕੁਦਰ
ਤਕਰਕੇਨਉਖੰਡਾਜੇਮੀਨਸਾਜੀ॥ਨਉਮਕਾਮਆਦਮੀਆਕੀਠਉਤਕੀਤੀ॥ਤਿਨਾਕੋਉਪਰ
ਅੰਬਰਕੀਤਾਅਸਮਾਨਾ॥ਸਤਿਸਿਤਾਰੇਤੁਮਾਮਾਲਮਕੇਸਾਹਦਿਕੀਤੇਹੋਨਾ॥ਨੇਕੀਬਦੀਕੇਗਾਮ॥

ਹਾਇਹੁਸਾਤੋਸਿਤਾਰੇਅਸਮਾਨਵਿਚਫਿਰਤੇਹੈਨਾ। ਚਉਦਹਤਬਕਾਹੈਨ ੧੪॥ ਅਤਿ ੧ ਤਬਕਉ
 ਪਰਿ। ਅਰਸਤਿ ੧ ਤਬਕਿਜੇਮੀਨਕੇਤਲੇਹੈਨਾ। ਬਾਦ ਆਬ ਆਤਸਿ ਖਾਕਾਇਹੁਅਰਥਾਨ॥
 ਸਰਖਦਾਇਤਾਲਨੇਸਾਜੀਹੈ। ਅਰਥਾਨਸਰਕੀਸਿਫਤਿਚਉਹਾਕਿਤੇਬਾਵਿਚਕੀਤੀਹੈ। ਚਾਰੇ
 ਕਿਤੇਬਾਚਉਹਾਜਮਾਨਿਆਅੰਦਰਿਸਿਰਦਾਰਹੈਨਾ। ਚਉਹਾਹਥਧੁਮੇਕੇਦਿਆਵਿਚਹੈਨਾ। ਧੁਮ
 ਮੇਕਉਜਬਗਈਲਕੀਕਹਿਤੇਹੈਨਾ। ਤੀਨਕਉਮਥਾਧੇਆਦਮਆਪਣੇਜੁਸੇਤੇਪੈਦੇਕੀਤੀਹੈ। ਦੋ
 ਵੇਤੇਆਦਮੀਗਖਸਤਿਨਾਕਉਤੀਨਲੇਕਥਾਂਟਦੀਏਹੈਨਾ। ਚਹੁਜਗਾਕੀਮੁਹਲਤਿਚਉਹਾਕਤੇ
 ਬਵਿਚਬੰਨਬਹਾਲੀਹੈ। ਸੇਈਚਾਰੇਦੀਵੇਹੈਨਾ। ਆਪੋਆਪਣੇਸਮੇਜਾਗਦੇਹੈਨਾ। ਚਾਰੇਕਤੇਬਾ
 ਚਉਹਾਕੰਟਾਵਲਕਿਸਮਤਿਕਰਾਦਿਆਹੈਨਾ। ਜੁਗਾਜੁਰੀਤੁਰਿਚਾਰੇਚਗਾਗਧੁਮਾਰੇਸਨਕਰਦਾ
 ਹੈ। ਐਸੀਸਕਤਮਧਸਦਨਮਾਧੇਕੀਹੈ। ਜੇਚਾਰੇਜਮਾਨੇਆਏਇਕਰੇਹੋਦੇਹੈਨਾ। ਚਾਰੇਮਜਬ
 ਆਪਿਵਿਚਖੁਦੀਬਖੀਲੀਕਾਰਿਮਰਦੇਹੈਨਾ। ਦੋਵੇਫਰਜਦਥਾਧੇਆਦਮਕਿਗੁਸੇਹਰਾਮਵਿਚਲ
 ਨੁਮਰਦੇਹੈਨਾ। ਬੇਸਕਿਦੇਵੈਤਰਫਾਦੋਜਕਚਲੀਆਜਾਦੀਆਹੈਨਾ। ਦੁਨੀਆਹਰਾਮਖਰਦਨੀ
 ਵਾਸਤੇ। ਹੁਣ੍ਹਿਹੁਕਿਤਾਬਾਕਾਅਮਲਬੰਦਹੋਆਹੈ। ਮਸਰਕ ਜਨੁਬ ਗਰੁਬ ਤਿਨਾਕੀਆਕਿ
 ਤਾਬਾ। ਰਿਗਉਰਫਤਉਰੇਤਮਸਰਕੀਜੁਜਉਰਫਮੰਜੀਲਜਨੁਬੀ। ਸਿਆਮਥੇਦਉਰਫਜੰਬੂਰ
 ਮਗਰਬੀ। ਸੇਧੁਮਨਕਹੀਐਅਤੇਜੇਹਨੇਜਨੁਬੀਹੈਨਸੇਵੈਸਕਹੀਅਹਿ। ਅਰਜੇਹਨੇਜਨੁਬੀ
 ਹੈਨਾ। ਹੁਣਅਮਲਅਥਰਬਏਉਰਫਫਰਕਾਨਕਾਹੈ। ਸਮਾਲੀਰੋਇਇਸਕਤੇਬਕਾਹੁਕਮਹੈ
 ਸੋਭੀਸੇਖਾਲਇਆਹੈ। ਹੁਣਸੇਖਾਕੀਵਾਰੀਆਈ। ਤਾਸੇਖਾਦੇਵਤਿਦੇਵਤਿਆ॥

ਅਰਤੀਰਥਜੋਹਿਦੁਆਕੇਆਸਨਾ। ਤਿਨਾਕਉਕਰਲਗਾਇਆਹੈ। ਹਾਸਲਲਾਗੇਲੇਣਾ। ਐਸੀ ੮੭
ਕੀਰਤਚਲਾਈਸੇਖਾਨੇ। ਅਰਥਾਪਣੇਮਕਾਮਜਾਹਰਿਕੀਤੇਲਾਗੇਗੇਰਸਤਾਨਾਕੀਪੂਜਾਕਰਨੇ।
ਅਰਹਿਦੁਆਕੇਮਕਾਮਮਨੀਮਾਟਿਗਿਨਾਇਦੀਏਮਨਸੁਖਕੀਤੇ। ਤਿਸਕਰਕੇਜਿਦਉਠਖਨੀਹੋ
ਈ। ਸਚਅਵਲਭੁਲਗਾਇਆ। ਤੁਬਦਰਗਾਹਮੈਦੇਵਾਂਤਿਆਫਿਰਿਆਵਕੀਤੀ। ਕਿਹੋਪ੍ਰਮੇਸਰ
ਜੀਅਬਹਮਾਰਤੇਜਕਲਜਗਾਇਖੇਪਾਟਿਗਾਇਆਹੈ। ਜਗਹੋਮਬਲਵੈਸਪੁਰਬਹਿਦੁਆਕਉ
ਸੇਖਜੇਤੁਸਾਸੀਸਾਰਵਿਚਭੇਜੇਹੈਨਾ। ਪਰਸਤਸਨਾਹੀਕਰਨੇਦੇਤੇ। ਇਤਨੀਅਰਦਾਸਦੇਵਤਿਆਕੀ
ਨਿਰੰਕਾਰਸੁਣੀਕ੍ਰੋਧਅੰਦਰਿਆਏ। ਤੁਬਦਰਗਾਹਅਗੇਸਭਪੀਰਪੈਕੰਬਰਅਉਲੀਏ। ਸਾਲਕਸਾ
ਦਕਸਿਧਜੇਕੋਈਉਸਮਕਾਮਕਉਪਹੁਤਾਸੀਕੀਹਿਦੁਕੀਮੁਸਲਮਾਨਸਭਹਜੂਰਅਸਨਿ। ਤੁਸੰ
ਚੇਸਾਹਿਬਕੀਨਿਗਾਹਿਨਾਨਕਦਰਵੇਸਉਪਰਪਈ। ਹੁਕਮਹੋਆਬਾਰਖਦਾਇਦਾਜੇਏਨਾਨਕ
ਦਰਵੇਸਆਗੇਆਉ। ਤੇਰੇਕਉਮੈਆਪਣਾਹੁਕਮਦੀਆਹੈ। ਤੁਮਜਾਹੁਸੀਸਾਰਵਿਖੇਸਚੁਕਾਰਾਹੁ
ਦਰਸਤਿਕਰਿ। ਦਰੇਗਉਠਾਇਦੇਇ। ਤੁਅਗੇਤੇਨਾਨਕਦਰਵੇਸਅਰਜਕੀਤੀ। ਕਿਹੋਸਚੇਪਾਤੁਸਾ
ਹਅਗੇਤੁਧਖਤਮਪੈਕੰਬਰਕਾਪੈਕੰਬਰਮਹਮਦਮੁਸਤਿਫਾਭੇਜਿਆਹੈ। ਸੀਸਾਰਵਿਖੇਅਜੇਹੁਣ
ਤਕਉਸਕਾਅਮਲਸੇਖਲਈਜਾਦੇਹੈਨਾ। ਹੋਰਸਕਿਸੇਕਾਹੁਕਮਨਾਹੀਚਲਣਦੇਦੇ। ਅਸਾਨੁਹੁ
ਮਕਦਚਲਣਦੇਹਗੇ। ਤੁਹੁਕਮਬਾਰਖਦਾਇਕਾਹੋਆ। ਏਨਾਨਕਦਰਵੇਸਹਉਅਬਰਬਣਏਦਕੰ
ਹੁਕਮਮਹੀਮਦਕਉਦੀਆਸੀ। ਜੇਤੂੰਏਕੋਏਕਖਦਾਇਕਾਨਾਮੁਜਪਾਇ। ਹੋਰਸਕਾਨਾਮਕੋਈਨਾ
ਜਪੈ। ਬਿਨਾਪਰਵਰਦਿਗਾਨਾਅਤੇਤ੍ਰੀਹਸਿਪਾਰੇਫੁਰਕਾਨਕਉਪਰਅਮਲਕਰਾ। ਸੋਤਾਭਿਇਦੁ

33 ਨੀਆਵਿਚ ਜਾਇ ਕੈ ਪਾਤਸਾਹੀ ਲਾਗਾ ਕਰਨੇ। ਜੋ ਰਜੁ ਲਮ ਗਊ ਗਰੀਬ ਯੂਓ ਲਾਗਾ ਤੁ ਕਬੀਰ ਕ
 ਰਨੇ। ਤਿਸ ਤੇ ਉਸ ਕੀ ਉਮਰ ਕਾ ਨਾਸੰਭਾਇਆ ਫੁਨੀ ਹੋਆ। ਅਬ ਨਾਨਕ ਦਰਵੇਸ਼ ਤੁਮ ਕਉ ਹੁਕਮ
 ਹੈ। ਛੁਤੀ ਸਸਿ ਪਾਰੇ ਕੀ ਕਿਤਾਬ ਤੁਮ ਕੋਗੇ। ਤੀ ਸਸਿ ਪਾਰੇ ਫੁਰਕਾਨ ਕਾ ਮਤਾ। ਅਗਾਛੁ ਆਸਿ ਪਾਰੇ
 ਅਸਾਡੀ ਤਰਫੋਗਾ ਛੁਤੀ ਸਰਾਗ ਕਾਗਰੀ ਥਾਪਕ ਰਿਫੇਰੈ ਚਾਰ ਕੁਟ ਕਉ ਵਰਤਾਇ ਦੇਇ। ਅਰ
 ਏਕ ਹੀ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰੇ। ਦੁਸਰਾ ਮੇਰਾ ਸਰੀ ਕ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਤਿਸ ਕਉ ਜਪੀਐ। ਸੋਹੁਇ ਹੁਕ
 ਮ ਨਾਨਕ ਦਰਵੇਸ਼ ਕਉ ਹੋ ਆਪੈ। ਜੋ ਜਾਇ ਕਰਿ ਜਗਤਿ ਵਿਚ ਖੈਰ ਕਾ ਦਊਰ ਫੇਰਾ। ਅਗੇ ਤ੍ਰਿਹੁ ਜ
 ਮਾਨਿ ਆਵਿਚ ਤ੍ਰੈ ਨਾਮ ਰਬ ਦੇ ਅਸਨਿ। ਅਵਲ ਆਵਿ ਪੁਰਖ ਸਚਾ। ਫੇਰ ਰਾਮ ਫੇਰ ਕ੍ਰਿਸਨ ਨੀ
 ਲਾਪੇਸ ਮਗਰ ਥੀ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਤੁਰਕ ਅਲਹੁ ਭੀ ਕਹਦੇ ਹੈਨ। ਹੁਣੁ ਰਬ ਕਾ ਨਾਮ ਸਚੁ ਹੈ। ਸਤਿ
 ਨਾਮ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜਪ ਆਦ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ਹੈ। ਉਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋ ਸੀ ਭੀ ਸਚਾ। ੧॥ ਜੋ ਕੋਈ
 ਹਕ ਰਾਸਤੀ ਉਪਰਖ ਨਾ ਹੋਵੈ ਗਾਸੇਈ ਪਾਕ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਅਤੇ ਮੀਆ ਜੀ ਵਣਜੀ ਹੁਣੁ ਤੁਸਾਡਾ ਰਾਜਪ
 ਤੁਸਾਹੀ ਭੀ ਤੁਸਾਡੀ ਹੈ। ਅਰਤੁਸਾਡੇ ਹੀ ਲਸਕਰ ਹੈਨ। ਅਤੇ ਪਾਰਿ ਪਾਰਿ ਮੀਆ ਸਭੁ ਨਾਜੀਆ ਕਾ
 ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਤੁਸੀ ਹੀ ਹੈ। ਅਰਬੇ ਲੀ ਭੀ ਤੁਮਾਰੀ ਅਉਰ ਹੈ। ਪਰਬੇ ਲੀ ਤੁਮਾਰੀ ਕੋਲੋ ਹੋਵੁਖ
 ਸਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਸਮਝਦੀ ਨਾਹੀ। ਰਬ ਫੁਰਮਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਧਰਮ ਕੀ ਕੁਟਵਾਰੀ ਕਰੇ ਗਾ। ਤਿਸ
 ਕੀ ਧਰਤੀ ਅਰਤਿ ਸਕੀ ਦੇਗ। ਜੇ ਏਕ ਵਾਰੀ ਪਕਵੀ ਹੈ ਜਹਾਂ ਤੁਕਨਿਆ ਮਤਾ ਹੈ। ਸਭੁ ਇਕ ਤੇ ਵਾਰੀ
 ਪਕਵੀ ਆਪੈਨਾ। ਅਰਭਾਗ ਭੰਡਾਰੀ ਹੈ। ਜੇ ਹੀ ਜੇ ਹੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਬਾਬ ਕਲਮ ਵਰੀ ਹੈ। ਤੇਹਾ ਹੀ ਭਾਉ
 ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਜੇ ਸਚ ਕੀ ਕੁਟਵਾਰੀ ਕਰੇ ਤਿਸੀ ਭਾਗ ਭੰਡਾਰੀ। ਜਿਸ ਕਉ ਏਡਾ ਬਖਸ਼ਿਓ ਹੈ ਸੋ

ਸਾਹਿਬ ਕਾ। ਅਤੇ ਫੇਰ ਕਛੁ ਹੋਰ ਮੰਗੇ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਹਿਰਸ ਕਰੇ ਅਤੇ ਹਥ ਖੜੇ ਕਰਿ ਕੇ ਰਬ ਕੋ ਲੋਕ ੮੮
 ਛੁਹੇ ਰੁਮੰਗਿ। ਤਿਸ ਕਾ ਕੀ ਹੋਲ ਹੋਗਾ। ਸੇ ਤਾਨ ਕਾ ਹੁਕਮ ਤਿਸ ਪਰਿਗਾਲ ਬੋਹੈ ਗਾ। ਅਰਲ ਬੁ
 ਅੰਧੇ ਰੋਕੇ ਥੀ ਖਾਨੇ ਪਾਈ ਅਹਿ ਗੇ। ਅਰਲਾ ਲਚ ਅਤੇ ਲਾਨਤ ਕਾਤ ਵਕ ਉਸ ਕੇ ਗਲੇ ਪੜੇਗਾ।
 ਅਰੁ ਬਦਕਾਰੀ ਕੇ ਜੰਜੀਰ ਤਿਸ ਕੇ ਪਾਉ ਵਿਖੇ ਪੜੇਗਾ। ਅਰਲਾ ਹਾਉ ਸਕ ਉਸ ਜਾਇ ਮਿਲੇਗਾ ੧
 ਅਰਨਾਰਦ ਸੇ ਤਾਨ ਕੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰੀ ਮੈਗਾ। ਖੁਆਰ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਕਰ ਸਗਾ। ਅਰੇ
 ਸੇਖ ਜੀਵਣੁ ਜੀਭਾਵੇ ਮੰਦਾ ਕਰੇ ਭਾਵੇ ਚੰਗਾ। ਜੇ ਸੀਤੁ ਮਾਰੀ ਨਦਰਿ ਹੈ ਤੈ ਸਾਹੀ ਕਰੇ। ਜੇ ਸਾਕਰੇ ਗੇ
 ਤੈ ਸਾਹੀ ਪਾਵਹੁ ਗੇ। ਦਰਗਾਹਿ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਕੀ। ਅਬ ਤੁਮ ਆਦਪੁਰਖ ਕਉ ਅਲਹੁ ਕਹੁ ਤੇ ਹੇ।
 ਅਰਬ ਸਿ ਆਈ ਤੁਮਾਰੇ ਕਉ ਸੇਖਾ ਕੀ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਅਰਦੇ ਵਲ ਅਰਦੇ ਵਤੇ ਪੁਰਾਤਨ ਤੀਰਥ ਜੋ ਥੇ।
 ਖਵਾਇ ਕੇ ਹੀ ਦੁਆ ਕਉ ਦੀਏ ਹੋਏ। ਸੇ ਤੁਮ ਹੁਨੇ ਮਨ ਸੁਖ ਕਰਿ ਕੈ ਤਿਨ ਕਉ ਕਰਿ ਲਗਾਇਆ ੨
 ਹੈ। ਅੰਧੇ ਸੀ ਕੀਰਤੁ ਤੁਮਾਰੀ ਕਲਜੁਗ ਵਿਖੇ ਚਲੀ ਹੈ। ਕੁਜਾ ਅਰਧਾਂਗ ਅਰਮੁਸ ਲਾਜੇ ਨੀਲ ਰੂਪ
 ਬਨਵਾਰੀ ਕਾਭੇ ਖਥਾ ਸੇ ਤੁਮਾਰੇ ਪਰਿਪਰਿ ਮੀਆ ਸਰੁ ਨਾਜੀ ਅਵਿਖੇ ਵੇਰਿ ਤਿਓ ਆਪੇ। ਅਰਚਾ
 ਰੋਕੁੰਟਾ ਤੁਮਾਰੇ ਆਗੇ ਸਲਾਮ ਕਰਹਿ ਰੀਆ। ਅਰਕਰਤੀ ਆਪੇ ਸ। ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਜੇ ਹੁਕਮ ਰਬ
 ਦਾ ਅਜੇ ਤੁਮਾਰੇ ਹਥ ਹੋ। ਅਰਬੇ ਲੀਕੁ ਤੁਮਾਰੀ ਅਉਰ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਣ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਪੈਸੇ ਰੂਰ
 ਦੇ ਹੈ। ਤੁਸੀ ਮੀਰਮਹੀ ਪਤਿ ਸਾਹਿਬ ਹੋ। ਅਰਿਘਰਘਰ ਤੁਮਾਰੀ ਸਿਫ ਤਿਹੋਤੀ ਹੈ। ਅਰਨਾਨ ਕਦ
 ਰਵੇ ਸਜੇ ਚਾਰੇ ਕੰਟ ਕੇ ਤੀਰਥ ਕਾਟੀ ਦਾਰ ਕਰਿ ਆਇਆ। ਕਛੁ ਲਾਹਾ ਵਰਿ ਆਈਆ ਖਰੀਜ ਮਾਨੇ
 ਦੇਹਾ ਮੰਗਾ ਦੌਰ ਜੇ ਰਬ ਨੇ ਮੇਏ ਕਾਘ ਨੀਯਾ ਦਕਰੀ ਰਬ ਮੈ ਕੈ ਨੇ ਵਿਸਰੇ ਨਾ ਹੀ। ਜਾਇ ਤੁਈ ਗਲ

ਬਾਬੇਆਖੀਤਾਫੇਰਮੁਲਾਜੀਵਣਕਹਿਆ। ਨਾਨਕਦਰਵੇਸਜੀਉਸਾਹਜਮਾਫਕਿਚਉਹਾਕਤੇਬੰ
ਦੇਦਰਸਤਿਕੀਤੀਹੈ। ਅਸਾਕੁਤਾਇਕਸੇਮਗਰਬੀਹੀਦੀਖਬਰਹੈ। ਏਹਕੀਸਿਰਹੈ। ਤਾਬਾ
ਬੇਆਖਿਆਮੁਲਾਜੀਇਸਹੰਕੀਕਤਕੋਕੋਇਨਾਹੀਪਾਇਸੁਕਦਾਇਹੋਜੋਲੋਇਖਲਕਾਜਿ
ਮੀਨਜਮਾਨਖੜਾਹੈਬਾਬੇਆਦਮਕਾਜੁਸਾਏਹੋਹੈ। ਖਾਕੀਪੁਤਰੇਜਸਾਬਿਚਾਰੋਕੰਟਾਕੋਸਿਜ
ਦੇਕਰਦਾਹੈ। ਅਫਤਾਬਮਹਤਾਬਾਇਸਕੀਆਚਸਮਾਹੈਨਾ। ਚਾਰੇਤਰਫੁਖਦਾਇਹੈ। ਏਸੀ
ਆਲਮਕਬੀਰਤੇਕਈਆਲਮਸਗੀਰਪੈਦਾਹੋਇਕਰਮਰਿਮਰਿਨਪੈਦਹੋਇਗਏਹੈਨਾ। ਚਾਰੇ
ਕਤੇਬਾਚਾਰੇਜੁਗਾਵਿਖੈਏਹੀਪੜਤਾਬਾ। ਤੁਮਾਅਦਿਨਅਰਗਤਸਿਜਦੇਕਰਦਾਹੈ। ਚਾਰੇਤਰਫ
ਕਉ। ਬਾਬਾਆਦਮਐਸੇਅਮਲਕਰੇ। ਅਰਉਸਕੀਉਮਤਿਹਿਦਮੁਸਲਮਾਨਗਾਹਿਸੈਤਾਨਪ
ਫਲੇ। ਹੁਣਹੁਕਮਪਾਕਖੁਦਾਇਕਾਦਰਵੇਸਨਾਨਕਕਉਆਇਆਹੈ। ਜੇਅਗੇਸੇਖਾਕਉਹ
ਉਹੁਕਮਦੀਆਸਾ। ਜੇਤੁਸੀਸਚਅਦਲਪਰਚਲਹੁ। ਸਬੁਣਾਫਿਰਕਿਆਅੰਦਰਾਇਕੋਜਾਣ
ਹੁਰਬਾ। ਸੋਤਾਆਪਣੀਆਤੁਦਬੀਰਾਕਰਕੈਲਾਗੇਸੀਸਾਰਕਉਅਜਾਰਦੇਣੇ। ਹਰਾਮਹਲਾਲਅੰ
ਪਣੇਇਖਤਿਆਰਵਿਚਰਾਖਿਆਹਿਨੇ। ਕਿਤੇਬਕੇਗਾਹਿਤੇਕੁਲਗਏਹੈਨਾ। ਕਤੇਬਕਛਅਵਰਿ
ਕਹਤੀਹੈ। ਵਹੁਕਛਅਵਰਅਮਲਕਰਤੇਹੈਨਾ। ਅਬਉਨਹੁਕਾਅਮਲਮਨਸੁਖਹੁਆਹੈ। ਅ
ਮਲਨਾਨਕਦਰਵੇਸਤੁਮਾਗਚਲਿਆਹੈ। ਤੁਮਆਪਸਕੋਸੰਭਾਲੋ। ਜੇਤੁੰਦਨੀਆਅੰਦਰਿਜਾਹਿ
ਸਬੁਨਾਥਾਨਾਮੁਕਾਮਾਜੇਤੇਨਉਖੰਭੁਪ੍ਰਿਥਮੀਉਪਰਹੈਨਾ। ਤਿਨਾਕੀਜਾਰੰਤਕਰਕੇਹਜਰਤਮਕੇ
ਮਦੀਨੇਕੀਹਜਕਰਾ। ਅਰਉਮਤੀਜੇਹੈਨਤੁਮਾਮਆਲਮਹਜੰਦਾਹਜਾਰਕੀਆਤਿਨਾਕੀਰ

ਖਿਆਕਗ।ਕੀਹਿਦੁਕੀਮੁਸਲਮਾਨਕੀ।ਵੇਵਕੀਦਾਨੇਕੀਹੋਰਆਲਮਬਹੁਤੀਆਭਾਂਤਾਕਾਹੈ। ੮੬
ਤਿਨਾਕੀਖਬਰਲਹਾਕਿਸਕੀਪ੍ਰਸਤਕਰਦੇਹੈਨਾ।ਮੁਲਾਜੀਵਣਜੀਅਸੀਇਸਆਲਮਕਾਮੁ
ਸਾਹਦਾਦੇਖਕਰਿਅਜਬਹੋਰਾਨਹੋਇਗਏਹਾਅਤੇਅਜਬਹੋਰਾਨਗਮਨਵਿਚਵਰਤਰਹੀਹੈ।
ਜੇਦਰਗਾਹਿਵਿਚਤਰੀਦਪੈਕੰਬਰਾਅਉਤਾਰਾਕਉਏਹੋਦੀਹੈ।ਜੇਖਲਕਸਭਖਾਲਕਕੇਜੇ
ਤੇਹੋਈਹੈ।ਜੇਖਾਲਕਕਉਖਲਕਯਾਦਕਰੇਤੇਫੇਰਖਾਲਕਕੇਮਿਲੇ।ਆਦਮਜਾਤਹੋਇਕਰ
ਦੁਨੀਆਹਰਾਮਬਦਕਰੈਸੇਤਾਨਕੀਪ੍ਰਸਤਸਕਰੈ।ਸੇਫੇਰਕਿਆਮਤਿਕੇਵਖਤਜੁਸਾਸੈਤਾਨਕ
ਕਾਧਰੈਗਾ।ਅਰਫੇਰਖਰਾਬਹੋਵੈਗਾ।ਚਉਰਾਸੀਲਖਜੀਅਜੇਨਮਹਿਫੇਰੀਐਗਾ।ਕੀਹਿਦੁ
ਕੀਮੁਸਲਮਾਨਆਪੋਆਪਣੇਅਮਲਪ੍ਰਦਾਨਾ।ਹੁਕਮਨਾਨਕਫਕੀਰਹਿਦੁਜੇਕੇਈਰਦਸੁਣੀਦਾਮ
ਸੋ।ਸੇਤਿਸਨੇਹੁਕਮਹੋਸਚੇਸਾਹਿਬਕਾ।ਜੇਤੁੰਦੁਨੀਆਵਿਚਜਾਇਆਪਣਾਇਲਮਨਸੀਹਤਿਜਾਹ
ਰਿਕਰਿ।ਨਾਉਪਾਕਖੁਦਾਇਕਾਜਾਹਰਿਕਰਿ।ਅਗਿਇਕਲਖਅਸੀਹਜਾਰਪੈਕੰਬਰਅਤੇਹੋਰਾ
ਵਤਾਰਾ।ਕੁਗਤਾਸਿਧਸਾਧਿਕਵੁਲੀਅਉਲੀਏ।ਗਤਿਸਕਤਬਸਲਾਰਮੁਲਾਪੰਡਤਾਜੇਦੁਨੀਆ
ਵਿਚਭੇਜੇਹੈਨਾ।ਸੋਆਲਮਕਉਗਹੁਕੇਕਾਦਿਜਾਇਕਾਰਿਤਮਾਮਉਮਤੀਕਉਕੁਸਤਦਾਖਲ
ਕਰਹੀ।ਸੋਨਾਨਕਉਹਸਰੋਆਪਣੇਰੋਟੀਕਪੜੇਵਾਸਤੇਲਾਲਚਵਿਚਫਸੇਹੈਨਾ।ਸਚਕਾਰਾਹੁਛਰੀ
ਆਹੈਨੇ।ਚਾਰਕਤੇਈਹੋਦੇਅੰਧੇ।ਰੁਆਲਮਵਿਚਹੋਏਰਹਿਆਹੈ।ਹੁਕਮਪਾਕਰਬਦਾਰਵੇਸਨਾ
ਨਕਕੋਏਹੋਹੋਆਹੈ।ਜੇਚਾਰੇਚਰਾਗਕਲਜਗਵਿਚਰੇਸਨਕਰਾ।ਚਾਰੇਕਦਮਸੁਵਾਬਦੇਦਰਸਤਿਕ
ਰਜਾਹੀਤਾਇਹੁਜਮੀਨਗਰਕਹੋਦੀਹੈ।ਅਤੇਦੁਨੀਆਵਿਚਤਰੀਕੀਹੋਇਰਹੀਹੈ।ਜੇਕੋਈਕਲ

ਜਗਦਿਚਬੀਜਾਚਾਇਗਾਇਆਹੈ। ਸੋਈਆਪਣੀਉਪਮਾਵਡਿਆਈਵਿਚਖੁਆਰਗੇਇਸਿਆਹ
ਕਰਕੇਆਪਣਾਇਥੇਆਇਆਹੈ। ਅਗੇਦੋਜਕਮਤੇਲਾਨਤਕਾਤਵਕਦਰਗਾਹਿਵਿਚਤਯਾਰਹੈ
ਫੇਰਹੁਕਮਰਬਦਾਇਸਰਓਸਹੋਆਹੈ। ਜੇਸਭਪੈਕੰਬਗਕਾਖਾਤਮਮਹੀਮਦਮਸਤਫਾਵੁਨੀਆਇ
ਚਬੀਜਾਚਾਇਗਾਇਆਹੈ। ਤਿਸਭੀਬਹਤਰਿ॥ ੧੩॥ ਫਿਰਕੇਆਪਣੇਮਜਬਕੋਬਧੇਹੈਨਾ। ਅਤੇ
ਹੋਰਜੇਦਸਨਾਮਸੰਨਿਆਸੀਧਾਰਹਿਪੰਥਕੰਨਫਟੇਗਵਲਾ। ਧਾਰਹਿਪੰਥਗਮਾਨੰਦਬੈਰਾਗੀਕੇ
ਸੀਸਾਰਵਿਚਵਰਤੇਹੈ। ਹੋਰਫਿਰਕਿਆਕੀਗਣਤੀਕਛੁਨਾਹੀ। ਜੇਆਪੋਧਾਪੀਹੋਇਫਿਰੈਹੈਨ
ਤਿਨਕੀਪੁਮਧੁਰਦਰਗਾਹਿਸਚੇਸਾਹਿਬਕੀਵਿਚਸੁਣੀਹੈ। ਬਾਬੇਜੀਵਚਨਕੀਤਾਮੁਲਾਜੀ
ਵਣਜੀਅਸੀਸੁਠਨਰਹਣਦੇਹਗੇ। ਹੁੰਉਕਲਜੁਗਾਵਿਚਕਈਜੁਸੇਬਕਾਈਰਖਾਗਾ। ਜੇਕ
ਛਕਰਾਮਾਤਸਿਫਤਦਰਗਾਹੋਤੇਸਾਅਸਾਜੇਗਾਮਿਲਿਆਹੈ। ਸੋਈਸਭੁਣਾਮਹਲਾਜੁਸਿਆ
ਮੇਰਿਆਵਿਚਆਦਿਜੁਗਾਵਿਵਰਤੇਗਾ। ਅਤੇਸਦਾਸਰਬਦਾਇਕੋਵਰਨਖਦਾਇਤਾਲਾਪ
ਰਦਾਆਇਆਹੈ। ਹੁਣਤਕਕਲੀਕਾ ਲਕਲਜੁਗਾਵਿਚਨਾਸਭੇਹਿੰਦਹੋਇਮਕੇਨਾਸਭੇ
ਮੁਸਲਮਾਨਹੋਇਮਕੇ। ਆਪੋਆਪਣੀਸੈਤਾਨੀਮੇਰਚੇਸਭਾਬੁਨਬੈਂਠੀਹੈ। ਰੋਟੀਕਪ
ਨੇਕਾਰਨਾਵੇਖਾਅਗੇਜੇਰਬਭਾਵਸੀਸੋਈਹੋਇਗੀ। ਅਸਾਰੀਗਲਕਾਈਨਾਹੀਚਲ
ਵੀ। ਕਲਜੁਗਾਵਿਚਖੁਦਾਇਆਪੋਆਪਣੇਨਿਆਉਤਪਾਵਸਕਰੇਗੇ। ਜੇਹੋਅਮਲਕੋ
ਈਕਰੇਗੇਤੇਵੇਹੋਗੀਪਾਵੇਗੇ। ਜਦਿਇਤਹੀਗਲਮੁਲਾਜੀਵਣਸੁਣੀਤਾਤਮਾਕੀਵਿਚਆਇ
ਗਾ। ਲੋਦੋਤਾਜੀਆਨੂ। ਜਿਤਹੇਹਾਜੀਸੁਤੇਪਇਸਸਨਮਕੇਦੀਮਸੀਤਾਵਿਚਬੇਖਬਾਰਿ

ਤਿਨਾਕਉਦੇਹਿਦੇਹਿਮਾਰਨਜਟਗਇਆਆਖਣਲਗਾਯਾਰੇਸੁਣਹੁਨਾਨਕਦਰਵੇਸਹਿਦਕੀਨ ੮੦
ਸੀਹਤਾਅਤੇਸਾਇਤਹੀਅਸਾਡੇਰੁਖਵਲੇਮਕਾਫਿਰਖੜੇਤਾਹੈ। ਅਤੇਮਲਾਜੀਵਣੁਬਾਧੇਨਕਹ
ਣਲਗਾਦਰਵੇਸਜੀਏਹੁਤੇਰੇਹਿਦਕੇਹਾਜੀਦਰੇਗਗਇਆਇਕੈਕਾਬੋਦੇਲੇਗਭੀਖਗਾਬਕੀਤਿ
ਹੈਨਾ। ਇਤਣੇਨੇਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਨਅਉਲੀਆਨਿਮਾਜਉਪਰਆਇਖੜੇਤਾਕਾਜੀਮਕੇਦਾ। ਬਾ
ਬੇਦੀਅਤੇਕਾਜੀਰੁਕਨਲਾਲਮਦੀਸਲਾਮਲੇਕੀਹੋਈ। ਬਾਬੇਆਖਿਆਕਾਜੀਜੀਅਸੀਤੁਸਾ
ਡੇਦੀਦਰਕੀਹਜਵਾਸਤੇਹਜਾਰਕੋਹਾਤੇਆਏਹਾ। ਅਸਾਡਾਮੁਕਾਬਲਾਹੋਰਸਭਨਾਕਉਮਾਨਲੋਹੇਇ
ਆਹੈ। ਅਤੇਰਦਬਦਲਕਰਮਨਸੁਖਕੀਤੀਆਹੈ। ਬਾਕੀਹਿਕਫਿਰਕਾਹਿਦੁਕਾਤੇਮੁਸਲਮਾਨਾ
ਕਾਰਹਿਆਹੈ। ਦੋਵੇਰਾਹੈਰਹੈਮੁਸਲਮਾਨਆਖਦੇਹੈਨਹਿਦੁਮਨਸੁਖਹੈਨਾ। ਅਤੇਹਿਦੁਆਖਦੇਹੈ
ਨਮੁਸਲਮਾਨਮੁਨਸੁਖਹੈਨਾ। ਅਤੇਅਸਾਨੇਪੁਕਖਦਾਇਕਾਹੈਆਹੈ। ਜੇਚਾਰਕਤੇਬਾਉਪਰਅਮਲ ੨
ਕਰੇ। ਅਬਪੜੇਗੁੜੇਸਵਾਬਨਾਹੀ। ਅਮਲਕਰਨਾਸਦਾਬਹੈ। ਹੋਰਪੜਨਾਗੁੜਨਾਸਵਾਬਨਾਹੀ।
ਖੁਦਾਇਫੁਰਮਾਇਆਹੈ। ਇਸਆਖਰੀਜਮਾਨੇਅੰਦਰਬਗੈਰਬੀਦਗੀਅਤੇਨੇਕਅਮਲਾਬਾਸੁਖ
ਲਾਸੀਕਿਵੈਨਾਹੀ। ਕਾਜੀਜੀਇਕਦੁਇਸੁਖਨਹਕਰਾਸਤੀਕੇਕਰਨੇਆਸਨਾ। ਸੋਜੀਵਦਿਆਮੇਲ ੦
ਅਸਾਡਾਤੁਸਾਡਾਖਦਾਇਤਾਲਾਕੀਤਾਹੈ। ਕਲਜਗਵਿਚਦੇਇਫਿਰਕੇਤਹਕੀਕਕੀਤੇਹੈਨਾ। ਅਤੇ
ਤਿਨਾਵਿਚਸਕਹੈਕਾਫੁਰਮੁਲਹਦਾਕਾ। ਜੋਸਚਹੈਸੋਇਸਪਾਕਾਜਾਮੇਵਿਚਦਰਜਕੀਚੇ। ਅਤੇਜੇ
ਦਰੇਗਗਮਰਾਹਿਹੈਨਤਿਨਾਕਉਰਦਕਰੀਐ। ਤੁਸਾਡੇਦੀਨਕਾਪਰਿਮਕਾਮਦੀਨਾਹੈ। ਜੇਇਥੇਕਜਾ
ਇਹੋਇਨਿਬੜੇਸੋਸਹੀ। ਆਪੋਅਪਣੇਅਮਲਜਾਹਰਿਕੀਚਨਸਚਰਖੀਐ। ਦਰੇਗਮਨਸੁਖਕਰੀ

ਐ। ਜਦੁ ਬਸੁ ਅਲਹ ਕਰਾਸਤੀ ਕਾ ਚਲਿਆ। ਇਕ ਵਲ ਸਾਰੇ ਮਕੇ ਦੇ ਗਜੀ ਅਤੇ ਇਕ ਵਲ
 ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਬੇਦੀ। ਹਕਰਾਸਤੀ ਕੀ ਗੁਫਤ ਸੁਨੀ ਦੇ ਹੋਈ। ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਉਪਰਿ ਨਿਬੇੜਾ ਹਿੰਦੁ
 ਤੁਰਕ ਦਾ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕੀਤਾ। ਹਿੰਦੁ ਹਿੰਦੁ ਕਰਿ ਖਲਾਰੇ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਏ
 ਖੜੋਤੇ। ਚਾਰੇ ਮਜਬ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਗਾਹਿ ਉਪਰ ਕਾਇਮ ਕੀਤੇ। ਬ੍ਰਹਮਣ ਖੜੀ ਵੈਸ ਸੂਦ੍ਰ ਆ
 ਪੋ ਆਪਣੀ ਕਤੇਬ ਉਪਰਿ ਚਾਰੇ ਮਜਬ ਚਲਨਿ। ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਕੋਰ ਦੇ ਨਾਹੀ। ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਜਮ
 ਨੇ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਸਿਰ ਦਾਰ ਹੋਨਾ। ਘਟਿ ਵਪ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਜਿਸਈ ਮਾਨ ਅੰਦਰਿ ਕੋਈ ਖੜਾ ਹੈ।
 ਤਿਸ ਕਉ ਭੁੰਗੀਈ ਮਾਨ ਪਾਰ ਪੁਰਸਲਾਤਿ ਕੇ ਕਰੇ ਗਾ। ਦਰਗਾਹ ਰਬ ਦੀ ਵਿਚ ਜਾਤਿ ਸਫਾਤ
 ਮਜਬ ਕੋਈ ਪਛੁਦਾ ਨਾਹੀ। ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਪੁਛੀ ਐਗਾ। ਪਾਤਸਾਹਿ ਉਮਰਾਇ ਕਜੀ ਮੁਫਤੀ ਮਲਾ
 ਇਨਾ ਕੋਲੇ ਅਦਾਲਤਿ ਕਾਹਿ ਸਾਬ ਪੁਛੀ ਐਗਾ। ਜੇਤੁ ਮਹੁਫਰ ਮਾਨ ਰਬ ਦਾ ਲੈ ਕਰਿ ਕਿਸ ਕਉ ਹ
 ਕਪਹੁ ਚਾਇਆ ਹੋ। ਜੇਨੇ ਅਦਲ ਨਾਹੀ ਕੀਆ ਤੇਨੇ ਕੋ ਹੁਣੈ ਜਕ ਗਈ। ਐ ਅੰਦਰਿ ਪਦੇ ਸੜੇ
 ਹੋਨਾ ਤਿਬ ਹੋਤੇ ਬਹ ਕਰ ਦੇ ਹੋਨਾ। ਕਬੂਲ ਕਾਈ ਨਾਹੀ ਪਉਦੀ ਜਾਇਤੁ ਫੀਨ ਸੀਹਤਿ ਬਾਬੇ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ। ਆਖੀਤਾ ਮੁਲਾਜੀ ਵਣ ਗੁਸਾ ਕਰ ਕੇ ਅਵਾਜ ਕੀਤਾ। ਸੁਰੇ ਕਲਾ ਮਾਰ ਬਦੇ ਲਗਾ ਪੜ
 ਨਾ। **ਸੁਆਲ ਮੁਲਾਜੀ ਵਣ ਸੁਰਾ।** ਹਮਦ ਸਨਾਈ ਰਬ ਨੇ ਦੇਇ ਮਨ ਬੀਰ ਸੁਲਾ। ਸੇਇ ਮਚਾਰੇ
 ਰਹੈ ਨ ਪੜ ਕਲ ਮਾਪੇ ਕਬੂਲਾ। ਲਿਖਿਆ ਦਰਦ ਰਗਾਹ ਦੇ ਦੇ ਕੋ ਪਾਕ ਅਲਾਹਿ। ਉਪਰ ਕਲ
 ਮਾਨ ਬੀ ਦਾ ਪੜਹਿ ਹੋਇ ਪਾਕ ਐਗਾਹਿ। ਇਸ ਗਈ ਲਫਰੇ ਸਤਾਜ ਦਫ ਕੇ ਸੀ ਕਰ ਨਾਇ।
 ਤਿਸ ਰੋਜ ਮੁਆਸਰ ਰੇਹੁ ਪਉ ਸੀ ਗਲ ਕਹਾਇ। ਉਰੂ ਸੀ ਦੁਨੀਆ ਐਤੁ ਭਾਂਤਾ ਜਿਉ ਪੇਵੇਦੀ

ਕਪਾਹਿ। ਤਪਸਨਜਿਮੀਅਸਮਾਨਦੁਇਰੁਖਾਸਨਵਰੇਤਾਇ। ਤਦਕਾਜੀਹੇਸੀਆਪਰਬਪਾਸਮੁ ੯੧
 ਫਤੀਨਬੀਰਸੁਲਾ। ਪੁਛਸਨਖੇਲਕਿਤਾਬਨੇਨੇਕਬਦਸਭੁਲਾ। ਸੁਰਸਤਿਪੁਛੀਅਸਨਉਮ
 ਤੀਜਿਨਾਹਕੀਤੇਸਵਾਬਅਜਾਬਾ। ਹਜਰਤਿਕਾਫਰਮਾਇਆਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਾ। ਤਿਸ
 ਰੋਜਮੁਹਸਰਫੇਹਕੇਰੋਸਨਸੇਈਖਰਾਬਾ। ਜੋਰਿਤੀਘਾਂਗਨਜਾਗਦੇਸੁਤੇਪਦੇਨਪਾਕਾ। ਮੁਤਨਬੀਏਰ
 ਬਤੇਦਰਤੇਮਿਲੀਤੁਲਾਕਾ। ਬੇਨਿਮਾਜਤੇਸਗਭੁਲੇਜੇਰਹਦੇਰਾਤੀਜਾਗਾ। ਓਦਿਕਰਨਅਲਹਦੀ
 ਥੰਦਗੀਵਰੇਤਿਨਾਨੇਕੁਗਾ। ਹਰਿਪਲੀਤੀਕਾਫਰਾਪਰਅਭਿਰਤਿਨਾਲਮੁਹਾਬਾ। ਓਹਵੇਲਾਵਖ
 ਤਨਜਾਣਦੇਨਾਕਿਛੁਭਿਮਰਥਿਤਾਬਾ। ਦੇਜਕਸੜਦੇਪਾਈਅਨਤਨਤੇਸਹਨਅਜਾਬਾ। ਅਜਰਾਈ
 ਲਫਰੇਸਤਾਆਖਰਕੋਰੇਖਗਬਾ। ਸੁਰਸਗਬਹਰਾਮੁਹੈਬੋਜਾਭੰਗਗਨਾਹਾਜੀਵਣਸਾਮਤਿਨਫ
 ਸਿਕੀਪਾਸਨਕਲਸਜਾਇ। ੧॥ ਜਵਾਬਧਾਬਾਨਾਨਕਸਾਹਸੂਰਾ। ਹਮਦਸਨਾਈਰਬਨੇ
 ਵਾਹਦਿਲਾਸਰੀਕਾ। ਅਵਤਾਰਾਪੈਕੰਬਗਾਇਕਸਕਿਆਨਕਰਿਤਹਕੀਕਾ। ਲਖਚਉਰਾਸੀਆ
 ਲਮਾਕਾਨਹੈਵਾਨੁਨਬਾਤਾ। ਵਾਹਦਿਲਾਸਰੀਕਹੈਮੁਖਹੁਅਲਾਵਨਜਾਪਿ। ਵਾਹਦਿਲਾਸਰੀਕ
 ਹੈਇਕਕਾਦਰਪਾਕਇਲਾਹਿ। ਕੁਦਰਤਿਲਖਰਸੁਲਹੈਨਸਚਦਰਗਹਿਪਾਨਨਗਾਹਿ। ਕਸਮ
 ਇਕਖੁਦਾਇਹੈਕੁਦਰਤਕਈਰਸੁਲਾ। ਜੀਵਣਨੀਯਤਿਰਾਸਕਰਿਦਰਗਹਿਪਵਹਿਕਬੂਲਾ।
 ਲਿਖਿਆਦਰਦਰਗਹਿਦੇਏਕੋਪਾਕਖੁਦਾਇ। ਦੋਇਮਹੋਆਨਹੈਇਗਾਜੇਤੋਆਖੀਆਫਨਾਹਿ
 ਇਸਗਈਲਫਰੇਸਤਾਜਦਿਫਕੇਸੀਕਿਰਨਾਇ। ਜੀਮੀਅਸਮਾਨਇਉਉਰਸਨਜਿਉਪੇਵਾਪਿ
 ਵੇਕਪਾਹਿ। ਮੁਫਤੀਕੋਈਨਰਬਦਾਜੇਖੇਲੇਪਾਸਕਿਤਾਬਾ। ਯਾਰਨਕੋਈਅਲਹਦਾਜੇਕਰੇਸੁਆ

ਲਜਵਾਬਾ। ਵਾਹਾਇ ਲਾਸਰੀਕਹੈ ਕਾਜੀਮੁਫਤੀਆਪਾ। ਆਪੇਖੋਲਕਿਤਾਬਨੇਆਪੇਕਰੇਹਿਸਾ
ਬਾ। ਆਪੇਬਖਸਮਿਲਾਇਦਾਦੇਇਸਜਾਈਆਪਾ। ਇਕੋਇਕਖੁਦਾਇਹੈਜਿਸਦਾਮਾਇਨ
ਬਾਪਾਗੰਦੀਪਵੈਸੁਨਿਆਗਜਿਉਖੋਟੇਖਰੇਮਿਲਾਇ। ਸਿਕਾਸਚਰਲਾਇਕੈਖੋਟੇਕਫੈਜਲਾ
ਇ। ਹਰੀਚਾਰਜਲਾਇਸੀਆਪਸੁਨਿਆਗਬਾ। ਖੋਟੇਬੀਸਨਪਾਕਫੀਕਾਇਮਖਰੇਕੁਤਬਾ।
ਜਰਬਾਲਗਸਨਖਰਿਆਪਰਖੋਟੇਕਿਤੇਨਕਮਾਸਾਹਿਬਏਵੈਪਰਖਸੀਜਿਵੈਸਰਾਫਾਵੈਮਾਖ
ਰੇਖਜਨੇਪਉਸਨੀਖੋਟੇਭਿਚਸਨਫਾਲਾ। ਖੋਟੇਮਿਲਸਨਪਾਕਨਾਲਖਾਸੀਜਾਇਰਵਾਲਾ।
ਨਕਆਖੀਜੀਵਣਾਮੁਖਤੇਸਚਅਲਾਇ। ਰੇਜਮੁਆਸਰਰੇਹਨੇਪਉਸੀਗੁਲਕਹਾਇ। ਹੋਸੀਕਿ
ਆਮਤਿਦੁਨੀਪਰਿਕਛੁਅੰਤਨਓੜਕਤਾਹਿ। ਤੁਦਿਕਾਜੀਮੁਫਤੀਕੋਨਹੀਕਾਜੀਆਪਿਅਲਾਹਿ
ਹੈਰਹਿਸਾਬਨਹੋਸੀਆਰਬਾਨੀਦਰਗਾਹਿ। ਤੁਲਬਾਪਉਸਨਆਕੀਆਕੀਤੇਜਿਨਾਗੁਨਾਹਿ। ਉ
ਇਪਉਸਨਦੇਜਕਹਾਵੀਐਗਲਸੰਗਲਰੇਇਸਿਅਹਿ। ਨੇਕਅਮਲਾਵਲੇਰੇਖਸਨਹੋਸਨਪਾਕਅ
ਉਗਾਹਿ। ਬਾਦਿਅਮਲੀਬਦਮਾਮਲੀਸੋਹੋਸਨਅੰਤਨਾਹਿ। ਅਮਲੀਸੋਫੀਉਸਦਿਹਮਿਲਕਰਸਨਏ
ਠਸਲਾਹਿ। ਹੋਰਨਹੋਸੀਪਾਸਕੇਇਕਅਲਹਆਪਗੁਆਹਿ। ਅਮਰਹਯਾਤੀਭਿਸਤੁਵਿਚਪਾਸਨਸਚ
ਅਲਾਹਿ। ਛੁਟਨਸੋਈਨਾਨਕਾਮੁਰਸਦਿਜਿਨਾਪਨਾਹਿ। ੩॥ **ਹਾਰੀਸਾ।** ਮੁਸਲਮਾਨਕਹਾਵਨਮੁਸ
ਕਲਜੇਹੋਏਤਾਮੁਸਲਮਾਨਕਹਾਵੈ। ਅਵਲਾਅਵਲੁਦੀਨਕਰਿਮਿਠਾਮੁਸਲਮਾਨਮਾਲਮੁਸਾਵੈਰਬਕੀਰਜਾਏਮ
ਨੇਮਿਰਉਪਰਕਰਤਾਮਨੇਆਪਗਵਾਵੈ। ਹੋਇਮੁਸਲਮਦੀਨਮੁਹਾਣੇਮਰਣਜੀਵਣਕਾਭਗਮਚੁਕਾਵੈ। ਨਾਨਕਸਰ
ਬਜੀਅਮਹਿਰੀਮਤਹੋਵੈਤਾਮੁਸਲਮਾਨਕਹਾਵੈ। ੩॥ **ਆਇਤੁ** ਮਿਹਰਮਸੀਤੁਸਿਦਕਮੁਸਲਾਹਕੁਲਾਖਕੁਰਾਨ

ਸਰਮਸੁੰਨਤਸੀਲੋਰੋਜਾਹੋਹਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਕਰਨੀਕਾਬਾਸਚਪੀਰਕਲਮਾਕਰਮਨਿਮਾਜਾਤੁ ੬੨
 ਸਬੀਸਾਤਿਸਤੁਵਸੀਨਾਨਕਰਖੇਲਾਜਾ। ੩॥ ਮੁਸਲਮਾਨਮੁਸਾਵੈਆਪਾਸਿਦਕਸਬੁਰੀਕਲ
 ਮੇਪਾਕਾ। ਪਤੀਨਛੇਤੋਪਤੀਨਚਾਇ। ਸੋਮੁਸਲਮਾਨਭਿਸਤਕੋਜਾਇ। ੪॥ ਸੁਰਾ। ਹੋਕਪਰਾਇ
 ਆਨਾਨਕਾਉਸਸੁਰਉਸਗਾਇ। ਗੁਰਪੀਰਹਾਮਾਤੁਕੁਰੇਜਾਮਰਦਾਰਨਖਾਇ। ਗਲੀਭਿਸ
 ਤਨਜਾਈਐਛੁਟੈਐਸਚਕਮਾਇ। ਮਾਰਨਪਾਇਹਰਾਮਮੈਹੋਇਹਲਾਲਨਜਾਇ। ਨਾਨਕਗਲੀ
 ਕੁੜੀਐਕੁੜੇਪਲੇਪਾਇ। ਦੁਨੀਆਜੇਤੀਕੁੜੀਐਕੁੜੇਪਲੇਪਾਇ। ਦੁਨੀਆਜੇਤੀਕੁੜੀਆਰਦਰ
 ਗਹਿਲਹਾਨਿਨਜਾਇ। ਦੇਨਸਜਾਈਜੀਆਕਉਸੇਈਲਹਨਸਜਾਇ। ਨਾਨਕਬਾਜੀਕੁੜਈ
 ਕੁੜੇਚਲੇਗਾਇ। ੬॥ ਹਦੀਸ। ਪਰਹਰਿਕਾਮਕ੍ਰੋਧਥੁਠਨਿਦਾਤਜਮਾਇਆਮਹਿਕਾਰਚੁਕਾਵੈ
 ਤੁਜਕਾਮਕਾਮਨੀਮੇਹਤਜੈਤਾਅਜਿਨਮਾਹਿਨਿਰੰਜਨਪਾਵੈ। ਤੁਜਮਾਨਅਪਮਾਨਪ੍ਰੀਤਸੁਤਦਾਰਾ
 ਤੁਜਪਿਆਸਆਸਰਾਮਾਲਿਵਲਾਵੈ। ਨਾਨਕਸਾਚਾਮਨਵਸੈਸਚਸਬਦਹਰਿਨਾਮਸਮਾਵੈ। ੭॥
 ੧ ਸੁਰਾ। ਜਿਨਾਸਚੁਪਛਾਣਿਆਪਾਸੁਨਭਿਸਤੀਜਾਇ। ਹਕਹਲਾਲੀਖਾਵਣਾਸਚਤਿਨਾਹਕੋਰਾ
 ਜੇਰਨਕੀਚੈਕਿਸੇਪਰਉਤਮਮਧਮਕੋਇ। ਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਨੇਵਹਾਨਸੀਹਤਹੋਇ। ੮॥ ਨਸੀ
 ਹਤਹਿੰਦੁਆਸੁਰਾ। ਦਇਆਕਪਾਹਿਸੰਤੋਖਸੁਤਜਤਗੰਢੀਸਤਿਵਟਾਇਹੁਜਨੇਉਜੀਆਕਾਹਈ
 ਤਾਪਾਂਝੇਘਤਿ। ਨਾਏਹੁਤੁਟੈਨਮਲਲਗੈਨਾਏਹੁਜਲੇਨਜਾਇ। ਧਨਸਿਹਿੰਦੁਨਾਨਕਾਜੇਗਲਚਲੈ
 ਪਾਇ। ੯॥ ਹਦੀਸਿ। ਚਉਕੜਮੁਲਅਣਾਇਆਬਹਿਚਉਕੇਪਾਇਆ। ਸਿਖਕੰਨਚੜਾਈਆ
 ਗੁਰਬ੍ਰਹਮਣਥੀਆ। ਓਹਮੁਆਓਹਸੁਨਪਾਇਆਵੇਤਗਾਗਾਇਆ। ੧॥ ਆਇਤ। ਲਖਚੋਰੀਆ॥

ਆਲਖਜਾਗੀਆਲਖਕੁੜੀਆਲਖਗਾਲਾ। ਲਖਠਗੀਆਪਹਿਨਾਮੀਆਰਾਤੁਦਿਨਸਜੀਆ
 ਨਾਲਾ। ਤੁਗਕਪਾਹੁਕਤੀਐਥਾਹਮਣਵਦੇਆਇ। ਕੁਹਿਬਕਰਗਰਿਨਖਾਇਆਸਭਕੋਆਖੇ
 ਪਾਇ। ਹੋਇਪੁਗਣਾਸੁਟੀਐਭੀਫਿਰਪਾਈਐਹੋਗ। ਨਾਨਕਤਗਨਤੁਟਈਜੇਤੁਗੋਹੋਵੈਜੋਗ॥
 ਨਾਇਮੀਨਐਪਤਿਉਪਜੈਸਾਲਾਹੀਸਚਸੂਤਾ। ਦਰਗਹਿਅੰਦਰਪਾਈਐਤੁਗਨਤੁਟਸਪੁਤਾ॥
 ੧੧॥ **ਹਦੀਸਾ॥** ਤੁਗਨਇਵੀਤੁਗਨਨਾਥੀ। ਭੁਲਕੇਬਕਪਵੈਨਿਤਦਾੜੀ। ਤੁਗਨਪੈਰੀਤੁਗਨਹ
 ਥੀ। ਤੁਗਨਜਿਹਵਾਤੁਗਨਅਖੀ। ਵੇਤੁਗਾਆਪੇਵਤੈ। ਵਟਪਾਗੇਅਵਰਾਪਤੈ। ਲੈਭਾੜਕਰੇ
 ਵੀਆਹੁ। ਕਢਕਾਗਲਦਸੈਰਾਹੁ। ਸੁਣਵੇਖਹੁਲੇਕਾਇਹੁਵਿਡਾਣਾ। ਮਨਅੰਧਾਨਾਉਸੁਜਾਣਾ॥੧੨॥
ਆਇਤਾ॥ ਗਉਬ੍ਰਾਹਮਣਕਉਕਰਣਾਵਹੁਗਬਰਤਰਣਨਜਾਈ। ਪੋਤੀਟਿਕਾਤੇਜਪਮਾਲੀਧਾ
 ਪਾ। ਨਮਲੇਛੁਪਾਈ। ਅੰਤਰਿਪੁਜਾਪੁਜਾਹਿਕਤੇਬਾਸੰਜਮਤੁਰਕਾਭਾਈ। ਛੋਡੀਲੈਖੰਡਾਨਾਮਲਇਐ
 ਜਾਹਿਤਰੰਦਾ॥੧੩॥ ਮਾਣਸਖਾਣੇਕਰੇਨਿਵਾਜਾ। ਛੁਰੀਵਗਾਇਨਤਿਨਗਲਤਾਗਾ। ਤਿਨਪਾਰਿਬ
 ਹਮਣਪੂਰੇਨਾਦਾ। ਤਿਨਾਭਿਆਵਹਿਓਈਸਾਦਾ। ਕੁੜੀਰਾਸਕੁੜਾਵਾਪਾਗ। ਕੁੜਬੋਲਕਰਹਿਅਹ
 ਗਾ। ਸਰਮਧਰਮਕਾਤੇਰਾਵਗਾਨਾਨਕਕੁੜਰਹਿਅਰੁਪੁਗਾ॥੧੪॥ ਮਥੈਟਿਕਾਤੇਜਪੋਤੀਕਖਾਈ
 ਹਥਛੁਰੀਜਗਤਕਸਾਈ। ਨੀਲਬਸਤ੍ਰਪਹਿਰੇਵਹਿਪਰਵਾਣਾ। ਮਲੇਛੁਪਾਨਲੇਪੁਜਾਹਿਪੁਗਣ
 ਆਭੁ। ਖਿਆਕਾਕੁਠਾਬਕਰਾਖਾਣਾ। ਚਉਕੇਉਪਰਕਿਸੇਨਜਾਣਾ। ਵੇਕੈਚਉਕਾਕਫੀਕਾਗਾਉਪ
 ਰਾਗਾਇਏਏਕੁੜਿਆਗਾ। ਮਤਿਭਿਟੈਵੇਮਤਿਭਿਟੈ। ਇਹਅੰਨਅਸਸੁਆਫਿਟੈ। ਤੁਨਫਿਟੈਫੇੜਕਰੇ
 ਨਾ। ਮਨਜੂਠੇਚੁਲੀਭਰੇਨਾ। ਕਹੁਨਾਨਕਸਚਧਿਆਈਐ। ਸੁਚਹੋਵੈਤਾਸਚੁਪਾਈਐ॥੧੫॥

ਜੇਮਹਾਕਾਘਰਿਮਹੈਘਰਿਮਹਿਪਿਤਰੀਦੇਇਮਾਅਗੈਵਸਤਸਿਵਾਣੀਐਪਿਤਰੀਚੇਰਕਰੇਇ। ੬੩
ਅਹਿਹਥਦਲਾਲਕੇਮੁਸਟੀਏਹਕਰੇਇ। ਨਾਨਕਅਗੈਸੇਮਿਲੈਜੇਖਟੇਘਾਲੇਦੇਇ। ੧੬। ਜਿਉਜੇ
ਰੁਸਿਰਨਾਵਣੀਆਵੈਦਾਰੇਵਾਗ। ਜੂਠੇਜੂਠਾਮੁਖਵਸੈਨਿਤਨਿਤਹੋਇਖੁਆਗ। ਸੁਚੇਇਹਨਆਖੀਅ
ਹਿਬਹਨਿਜਿਪਿਰੁਪੋਇ। ਸੁਚੇਸੇਈਨਾਨਕਾਜੇਨਮਨਵਸਿਆਸੋਇ। ੧੭। ਜੇਕਰਿਸੂਤਕੁਮਨੀ
ਐਸਭੁਤੈਸੂਤਕਹੋਇ। ਗੋਹਿਅਤੇਲਕੜੀਅੰਦਰਿਕੀਲਾਹੋਇ। ਜੇਤੇਦਾਣੇਅੰਨਕੇਜੀਆਧਾਸੁਨਕੇ
ਇ। ਪਹਿਲਾਘਾਣੀਜੀਉਹੋਜਿਤਹਰਿਆਸਭੁਕੋਇ। ਸੂਤਕਕਿਉਕਰਰਖੀਐਸੂਤਕਪਵੈਰਸੇਏ
ਨਾਨਕਸੂਤਕਏਵਨਊਤਹੋਰੀਆਨਉਤਾਰੈਪੋਇ। ੧੮। ਮਨਕਾਸੂਤਕਲੋਕੁਹੋਜਿਹਵਾਸੂਤ
ਕਕੁਨਾਅਖੀਸੂਤਕਵੇਖਣਾਪਰਤਿਆਪਰਧੰਨਰੂਪ। ਕੰਨੀਸੂਤਕਕੰਨਪੈਲਾਇਤਧਾਰੀਖਾਹਿ।
ਨਾਨਕਹੀਸਾਅਦਮੀਬਧੇਜਮਪੁਰਜਾਹਿ। ੧੯। ਸਭੁਸੂਤਕਭੁਰਮਹੈਦੂਜੈਲਗੈਜਾਇ। ਜੀਮਣ
ਮਰਣਹੁਕਮਹੈਭਾਣੈਆਵੈਜਾਇ। ਖੀਣਾਪੀਣਾਪਵਿਤ੍ਰਹੈਦੇਤੇਨਰਿਜਕਸੇਧਾਹਿ। ਨਾਨਕਜਿਨੀ
ਗਰਮਖਬੁਝਿਆਤਿਨਾਸੂਤਕਨਾਹਿ। ੨੦। ਭੰਡੁਜੀਮੀਐਭੰਡੁਨਿਮੀਐਭੰਡੁਮੰਗਵਣੀਆਹੁ। ਭੰਡੁ
ਹੋਵੈਦੇਸਤੀਭੰਡੁਚਲੈਰਾਹੁ। ਭੰਡੁਮੁਆਭੰਡੁਭਾਲੀਐਭੰਡੁਹੋਵੈਧੰਧਾਨ। ਸੋਕਿਉਮੰਦਾਆਖੀਐ
ਜਿਤਜੀਮਹਿਗਜਾਨ। ਭੰਡੁਹੁਹੀਭੰਡੁਉਪਜੈਭੰਡੁਧਾਸੁਨਕੋਇ। ਨਾਨਕਭੰਡੁਧਾਹਗਏਕੋਸਠਾਸੇ
ਇ। ੨੧। ਜਿਤਮੁਖਸਦਾਸਲਾਹੀਐਭਾਗਚਤੀਚਾਗ। ਨਾਨਕਤੇਮੁਖਉਜਲੇਤਿਤਸਚੇਦਰਬਾਰ
੨੨। ਪਹਲਾਸੁਚਾਆਪਿਹੋਇਸੁਚੈਬੈਠਾਆਇ। ਸੁਚੈਅਗੈਰਾਖਿਓਨਕੋਇਨਭਿਟਿਓਜਾਇ। ਸੁਚੈ
ਇਕੋਜੇਵੇਆਲਗਾਪੜਨਿਸਲੋਕਾਕੁਹਥੀਜਾਈਸੁਟਿਆਕਿਸਏਹੁਲਗਾਦੇਖਾ। ੨੩। ਅਨਿਦੇ

ਵਤਾਪਾਣੀ ਦੇ ਵਤਾਬੈ ਸੰਤਰ ਦੇ ਵਤਾ ਲੁਣ ਪੰਜ ਵਾਪਾਇਆ ਘਿਤਾ। ਤੁਹੇ ਆਪਾ ਕਪਵਿਤਾ। ਪਾਪੀਸਿ
 ਉਤਨ ਗਤਿਆ ਥੁਕਾ ਪਈਆ ਤਿਤਾ। ਜੇਤੁ ਮੁਖਨਾ ਮਨ ਉਚੁ ਗਹਿ ਬਿਨਨਾ ਵੈਰ ਸਖਾਹਿ। ਨਾਨਕ
 ਏਵੈ ਜਾਣੀ ਐਤਿਤੁ ਮੁਖ ਥੁਕਾ ਪਾਹਿ। ੩੪। ਤੁਗਨ ਹਿੰਦੁ ਪਾਇਆ ਤੁਗਨ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਦੋਵੈ ਭੁ
 ਲੇ ਗਹਿ ਤੇਗਾਲ ਬਭਾਇਆ ਸੇਤਾਨਾ। ਹਿੰਦੁ ਸੰਗਲ ਸੁਤਦਾ ਤਿਸ ਕਉ ਭਉ ਨਹੀ ਕੋਇ। ਕੁਏ
 ਬੈਰੇ ਚਉ ਕੋਵਿ ਚਭਾਵੈ ਬਾਹਿਰਿ ਹੋਇ। ਹਿੰਦੁ ਬਪਾਸੁ ਤੁਸਿ ਉਤਿਨ ਕਉ ਛੁਟਣ ਅਸਾਨਾ। ਤ੍ਰਿਕ
 ਲਸੰਗਲ ਸਰੇ ਦਾਛੁਟੇ ਨ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਕੀਪੀ ਜਿਉ ਦਰੀਆਉ ਦੀਵੀਨ ਕਿਨਾਰੇ ਦੋਇ। ਆਪੋ ਅੰ
 ਪਣੇ ਦੀਨ ਵਿਚ ਬਧੇ ਹੋ ਸਨ ਲੋਇ। ਹਿੰਦੁ ਬੰਧਨ ਲੋਕ ਦੇ ਕੋਇ ਨਾ ਸਕੈ ਹੋਨਾ। ਬੰਧਨ ਕਟੇ ਤੁਰਕ ਜੇ
 ਮਾਰਨਿ ਪਿਡਾ ਅਧੋਨਾ। ਬੰਧਨ ਚੰਗਾ ਸੁਤਦਾ ਤੁਟੇ ਪਾਈ ਐਹੋਗ। ਜੇ ਬੰਧਨ ਤੁਟੇ ਤੁਰਕ ਦਾਤਾ ਕਾਫਰ
 ਹੋਇ ਨਿਕੋਗ। ਕਰਮੀ ਬਧੇ ਜੇ ਮਰਨਿ ਮਰਫਿਰ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ। ਖੁਲੇ ਬੰਧਨ ਜੋ ਫਿਰਨਿ ਸਨ ਮਨ ਮਰਨ
 ਤਾਹਿ। ਸੁਨਤਿ ਹਿੰਦੁ ਤੁਰਕ ਦੀ ਕੰਨੋ ਸੁਣੀ ਐ ਦੋਇ। ਸੁਨਤ ਬਾਝੇ ਜੀਵਣਾ ਹਿੰਦੁ ਤੁਰਕ ਨ ਹੋਇ। ਆਲ
 ਤਕਟੀ ਤੁਰਕ ਦੀ ਹਿੰਦੁ ਗੋਰਾ ਛਿਦਾਇ। ਜਰਬ ਸਗਾਵਨ ਆਪਣੀ ਨਿਆਰਾਹਿ ਆਖਦਾਇ। ਹਿੰ
 ਦੁ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਇਦਰ ਗਹਿਲ ਹਨਿ ਨ ਜਾਇ। ਫੈਲਫ ਕੜਜਗਨ ਵਿਚ ਹਿੰਦੁ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਤੀਜਾ
 ਦੀਨ ਚਲਾਇਆ ਮੁਸਲਬੀਆ ਅਸਾਨਾ। ੩੫॥ **ਸੁਆਸਰੁ ਕਨ ਦੀਨ ਕਾਂਜੀ ਸੂਰਾ।** ਆਖੇ ਕੰ
 ਜੀਰੁ ਕਨ ਦੀ ਸੁਣਨਾ ਨ ਕਦਰਵੇਸਾ। ਜੇ ਐ ਬੇਕਲ ਸੇ ਪਾਕਹੈ ਨ ਸੋ ਅਲਹ ਦੇ ਦਰ ਪੇਸਾ। ੩॥
 ਅਵਲਨਾ ਉਖੁਦਾਇ ਦਾਦੋਇ ਮਨ ਬੀਰ ਸੁਲਾ। ਨਾਨਕ ਕਲਮਾਯਾ ਦਕਰਿ ਦਰਗਾਹਿ
 ਪਵਹਿ ਕਬੂਲਾ। ਲਿਖਿਆ ਦਰਦਰਗਾਹ ਦੇ

ਇਕਸਥਾਨ ਕੋਇ। ਰਹੈ ਮਹੀ ਮਦਓ ਮਤੀ ਕਲਮਾਪਾ ਕਥਰੋਇ। ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਫਰਮਾਇਆ ਸਿ ੬੪
 ਖਿਆਵਿ ਚਕਿਤਾਬਾ। ਦੇਜ ਕਜਲ ਦੇ ਨਪਵਾਨਿ ਜੋ ਪੜ੍ਹ ਦੇ ਕਲਮਾਪਾ ਕਾ। ਤ੍ਰੀਹੇ ਰਖਨ ਰੋਜ ਤੇ ਪੰਜੇ
 ਵਕਤਿ ਨਿਮਾਜਾ। ਰਿਸਤ ਤਿਨਾ ਕਉ ਰੋਜ ਤੀਲਥੇ ਸਭ ਅਜਾਬਾ। ਆਤਮ ਦੇ ਜਕਹਾ ਵੀ ਐ ਕਾਫ
 ਰ ਨਿਤ ਜਲੰਨਾ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਮੁਸਲਮੀ ਜੋ ਖਾਕੂ ਸੰਗ ਮਿਲੰਨਾ। ਕਾਇਮ ਹੋਇ ਕਿਆ ਮਤੀ ਵਤਨ
 ਆਵਨ ਜਾਨਾ। ਰੁਕਨ ਲਹੂਹ ਅਮਾਨਤੀ ਜੇ ਸਾਬਤ ਰਖੇਈ ਮਾਨਾ। ੩੬॥ **ਜਬਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ**
ਗਾ। ਸੁਣਹੋ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਵੀ ਆਖੀ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿ। ਜਿਨਾਈ ਮਾਨਸਲਾਮਤੀ ਸੇਵਰ ਗਾਹਿ ਪਾਇਨ
 ਗਾ। ਅਵਲ ਨਾਉ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਕੇਤੇ ਨਬੀ ਰਸੂਲਾ। ਰੁਕਨ ਲੀਯਤਿ ਰਾਸ ਕਰਿ ਦਰਗਾਹਿ ਪਵਹਿ
 ਕਬੂਲਾ। ਲਿਖਿਆ ਦਰਦਾਰਿ ਗਾਹ ਦੇਹਿ ਕਸਬਾ ਝਨ ਕੋਇ। ਦੁਜੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜ ਕੈ ਰੰਗ ਰਿਖਾਏ ਦੇ
 ਇਕ ਦੁਕਦਰਤਿ ਲਖ ਕਰਿ ਲਖ ਹੁਲਾਖੀ ਅਸੀਖਾ। ਨਾਨਕ ਕੀ ਮਤਿ ਨਾਪਵੈ ਸਾਹਿਬ ਅਗਮਾ ਬਿਅੰਤ
 ਆਦਮ ਹਵਾਸਿ ਰਜਿਆ ਕੁਦਰਤਿ ਬੰਦੇ ਦੋਇ। ਦੁਹਥੀ ਉਪਜੀ ਮੇਦਨੀ ਜੀਅ ਜੰਤ ਅਲੋਇ। ੩੭॥
 ਲੇਪੈ ਕੈ ਬਰੀਆਇ ਆਇ ਸਦਨੀ ਆਕੇ ਮਾਹਿ। ਨਾਉ ਮਹੀ ਮਦਮਸਤ ਫਾਹੇ ਆਥੇ ਪਰਵਾਹਿ। ਤਿਠੀ
 ਅਸਚਾਰ ਕਿਤਾਬ ਸੇਧਹਿ ਕਸਬਾ ਝਨ ਕੋਇ। ਵਾਹਿਦੇ ਲਾਸਰੀ ਕਹੈ ਦੁਜਾਹੇ ਆਨਹੋਇ। ਢੂਢ ਸ
 ਚਉਦਹਤ ਬਕਫਿਰ ਸੂਰਤ ਨਾਹਿ ਖੁਦਾਇ। ਸੁਣਸ ਅਵਜਾਜ ਰਸਦਾ ਗੈਬੀ ਪਰਦੇ ਮਾਹਿ। ਪਰਦੇ
 ਅੰਦਰਿ ਨੁਰਹੈ ਬਿਅੰਤ ਅਫਤਾਬ ਮਹਤਾਬਾ। ਨਾਹਿ ਨਮੂਨਾ ਰਬਦਾ ਨਾਹੀ ਜਾਤ ਸਫਾਤ ਕਿਤਾਬਾ।
 ਫਿਰ ਸੇਧਿਓ ਸਿਅੰਦਰਿ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਆਪ ਖੁਦਾਇ। ਪਾਕ ਪਸ਼ਿਓ ਸਕਲ ਮਾਹਿ ਕਸਦਾ ਮਹੀ ਮਦਨ
 ਲਮਿਲਾਇ। ਹੋਆ ਮਸੂਕ ਖੁਦਾਇ ਦਹੇ ਆਤੁ ਲਾਇ ਲਾਇ। ਅਲਹ ਬੇਨਮੂਨ ਹੋ ਬੇਚਗੂ ਨਕਹਾ

ਇਹ ਅਲਹ ਆਸਕ ਸਚ ਦਾ ਹੋਰ ਮਸੂਕ ਨ ਕੋਇ ਰਹਿ ਦਾ ਬੇਪਰਵਾਹਿ ਹੈ ਇਕੋ ਕਰਤਾ ਸੋਇ ॥
 ਇਕ ਦਿਹਾ ਤੇ ਜਾਇ ਆਸਾਂ ਮੈਂ ਗਜੇ ਮਾਹਿ ॥ ਮਨ ਵਿਚ ਖੁਦੀ ਬਿਚਾਰੀ ਅਸਮੇਰੇ ਤੁਲ ਕੋ ਨਾਹਿ
 ਅੰਦਰ ਸਬ ਮੈਂ ਗਜ ਦੇ ਕੀਤੀ ਅਸੁਖ ਦੀ ਬਿਕਾਰਾ ॥ ਜਬ ਰਾਈ ਲਾਇ ਖਾਈ ਅਨ ਕੁ ਦਰਤਿ ਸੁਤਰ
 ਕਿਤਾਗਾ ॥ ਹਿਕ ਸੇ ਹਿਕ ਸੇ ਸੁਤਰ ਪਰ ਤੈ ਤੈ ਸੰਦੂਕਾ ॥ ਹਿਕ ਹਿਕ ਹੋ ਸਰਵਾਨ ਸੰਗ ਪੁਤ੍ਰ ਦੀ ਜਾਈ
 ਕੁਕਾ ॥ ਅਵਲ ਮਾਖਰ ਦੇ ਖਕਰ ਹੋਇ ਰਹਿ ਆਹੈ ਗਨਾ ॥ ਕੁਦਹੀ ਗਹੁ ਨ ਖਲਈ ਚੁਕੇ ਸਾਨ ਅ
 ਸਾਨਾ ॥ ਪੁਛਿਓ ਸਜਬ ਰਾਈ ਲੋਨੇ ਕੁਦ ਖਲੇ ਗਾਗਾ ॥ ਜਬ ਰਾਈ ਲਪੁਕਾਰੀ ਆਹੈ ਨਾ ਬਿਅ
 ਤ ਅਥਾਹੁ ॥ ਹਿਉ ਭੀ ਪੈਂਦੇ ਨਹੋ ਆ ਅਗੇ ਹੀ ਦਾਖੇ ਲਾ ॥ ਆਮ ਦਰਫਤ ਕਦੀ ਮਹੈ ਕਦੀ ਨ ਰਹਦੇ
 ਮੇਲਾ ॥ ਆਖਿ ਆ ਜਬ ਰਾਈ ਲਤ ਬਖੋਲ ਸੰਦੂਕਾ ਦੇਖਾ ॥ ਆਖਿ ਆ ਜਬ ਰਾਈ ਲਤ ਬਖੋਲ ਸੰ
 ਦੂਕਾ ਦੇਖਾ ॥ ਇਕ ਲੀਤ ਸਸੁਤਰ ਕਤਾਰ ਤੇ ਸਚ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਬੇਕਾਰ ॥ ਠਿਠ ਸਖੋਲ ਸੰਦੂਕ ਹਿਕ
 ਅੰਤ੍ਰੇ ਭਰੇ ਮਿਆਨਾ ਗੈਬ ਅਜ ਗੈਬੀ ॥ ਤਿਸ ਮਾਤ ਕਰਤੇ ਰਚੀ ਚਉਗਾਨਾ ॥ ਹਿਕ ਅੰਤ੍ਰੇ ਛੋੜ ਕੈ ਹੋ ਆ
 ਅੰਧ ਗਾਥਾ ॥ ਚਾਨਣ ਫੇਰ ਦਿਖਾਇ ਭਿਨ ਵਿਚ ਵਸਦੇ ਤਬ ਕਾ ਪਾਗਾ ॥ ਹਿਕ ਸੇ ਹਿਕ ਸੇ ਤਬ ਕਵਿਚ
 ਕਈ ਅਸੀਖ ਅਭਿਤਾਗਾ ਕਈ ਮਹੀਮ ਦਮੁ ਸਤਫਾ ਕਛ ਅੰਤ ਨ ਪਾਗਾ ਵਾਗਾ ॥ ਪੁਛੇ ਮਹੀਮ ਦਮੁ ਸਤਿਫਾਇ
 ਬੇਪੈ ਕੰਬ ਰੁਕੋਇ ॥ ਅਗੇ ਕਹਨ ਪੈ ਕੰਬ ਰਾ ਕਈ ਅਸੀਖ ਲੋਇ ॥ ਠਿਠ ਸਸਪਤ ਪਤਾਲ ਫਿਰ ਠਿਠ ਸ
 ਸਪਤ ਅਕਾਸਾ ॥ ਹਿਕ ਸੇ ਹਿਕ ਸੇ ਤਬ ਕਵਿਚ ਕਈ ਰਸੁ ਲਖ ਵਾਸਾ ॥ ਫਿਰ ਆਖੀ ਸੁਮੁਹ ਕਲਾਮ ਇ
 ਹ ਵਾਹ ਦਿਲਾ ਸਰੀਕਾ ॥ ਅਸੀਖ ਅਭਿਤਾਗ ਪੈ ਕੰਬ ਰਾ ਕੋ ਸੇ ਨ ਲਪੀਲੀ ਕਾ ॥ ਕੋਤੇ ਨ ਰਮਹੀ ਮਦੀ ਰੁਠੇ
 ਨ ਧੀਰ ਸੁਲਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕੁਦਰਤਿ ਦੇ ਖਕਾਰਿ ਗਈ ਖੁਦੀ ਸਭੁ ਕੂਲਾ ॥ ਲੋਵਾਲੀ ਦਰਗਾਹ ਦਾ ਅੰਤ ਨ ਪਾਗਾ

ਕਈ ਅਸੀਖਾਤੁ ਬਕਰਿ ਬੇਅੰਤ ਬੇਸੁਮਾਰਾ। ਇਕੋ ਦਰਦਰਗਾਹ ਇਕਾਇਕੋ ਪਾਕੁ ਦਾਇ। ਦੁਜੀਕੁ ਦੰਪ
 ਦਰਤ ਸਾਜ ਕੈ ਹੋਆ ਬੇਪਰਵਾਹ। ਇਕੋ ਆਸ ਕਾ ਪਹੈ ਹੋਰ ਮਸੂਕ ਨ ਕੋਇ। ਕੁਦਰਤ ਕਈ ਮਸੂਕ
 ਹੋਵਾ ਵਾਕਰ ਦੇਸੇਇ। ਸਾਹਿਬ ਕਿਸੇ ਨ ਦੇਖਿਆ ਸੁਭ ਕੁਦਰਤਿ ਨੂਲ ਪਟਾਇ। ਕੁਦਰਤਿ ਅੰਤ ਨ ਪਾ
 ਵਨੀ। ਫਿਰ ਫਿਰ ਪਕੇ ਖਾਹਿ। ਖਾਕੂ ਤੇ ਫਿਰ ਉਪਜਹਿ ਕਈ ਅਸੀਖਾ ਲੇਇ। ੩੭॥ ਜਿਤ ਦਰਲਖ ਮਹ
 ਮਦਾ ਲਾਖਿ ਬ੍ਰਹਮੋ ਬਿਸਨ ਮਹੇਸ਼। ਲਖਿ ਲਖ ਗਾਮਵਤੀ ਰੀਅਹਿ ਲਖ ਗਾਹੀ ਲਖ ਵੇਸ। ਲਖ ਲਖ
 ਉਥੇ ਜਤੀ ਹੈ ਸਤੀ ਤੇ ਸੀਨੀ ਆਸ। ਲਖਿ ਲਖਿ ਉਥੇ ਗਰਖਾਲਖ ਲਖਿ ਨਾਥਾਨਾਥ। ਲਖਿ ਲਖਿ ਉ
 ਥੇ ਆਸ ਨਾਗਰ ਚੇਲੇ ਰਹਿ ਗਾਸਿ। ਲਖਿ ਲਖਿ ਵੇਵੀ ਦੇਵੇ ਦਾਨੇ ਲਖਿ ਨਿਵਾਸ। ਲਖਿ ਪੀਰ ਪੈ ਕੰਬ
 ਰ ਅਉਲੀਏ ਲਖ ਕਾਜੀ ਮੁਲਾਸੇਖਾ। ਕਿਸੇ ਸਾਂਤ ਨ ਆਈ ਆਬਿਨ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੈ ਉਪਦੇਸ਼। ਸਾਧਿਕ
 ਸਿਧ ਅਗਨ ਤਹੈ ਕੇਤੇ ਲਖ ਅਪਾਹ। ਇਤਨਿਆ ਮਾਪ ਵਿਤਹੈ ਬਿਨ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦ ਬੀਚਾਰ।
 ਸਿਰ ਨਾਥਾ ਕੈ ਏਕ ਨਾਥ ਸਤਿ ਨਾਮ ਕਰਤਾਹ। ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤ ਨਾਪੈ ਵੈ ਬੇਅੰਤ ਬੇਸੁਮਾਰਾ। ੩੮
 ਲਖ ਲਾਖਿ ਪਰਤ ਅਕਾਸ ਹੈ ਨਿਪੁਰੀ ਅਲਖ ਅਨੰਤ। ਲਖਿ ਲਖਿ ਨਿਤ ਅਵਤਾਰ ਪਰਿਕਰ ਦੇ ਚਰਤ
 ਬੀਅੰਤ। ਲਖਿ ਲਖਿ ਕੁਰਮ ਮਛਿ ਕਛਿ ਲਖ ਲਾਖਿ ਭੁਏ ਬੈਰਾਹਿ। ਲਖਿ ਲਾਖਿ ਉਥੇ ਨਗ ਸਿੰਘ ਬਾਹ
 ਨ ਲਖ ਅਥਾਹਿ। ਗਾਮਾਂ ਕ੍ਰਿਸਨ ਅਗਨ ਤਹੈ ਬੇਪਕਲੀ ਕੀ ਲਾਖਿ। ਆਵਨ ਜਾਵਨਿ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਕਰਤੇ
 ਅਖ ਫਰਕ। ਕੇਤਨਿਆ ਅਵਤਾਰ ਲਾਖਿ ਬੀਤੇ ਅੰਤ ਨ ਪਾਹ। ਕੇਤੀ ਆਹੋਈ ਆਉ ਮਤੀ ਕਛੁ ਅੰਤ ਨ
 ਪਾਗਵਾਰ। ਲਖ ਪੀਰ ਪੈ ਕੰਬਰ ਅਉਲੀਏ ਗਉ ਸਿਕੁਤ ਬਲਾਖਿ ਪੀਰ। ਤੁਰਸਨ ਖੜੇ ਦੀਦਾਰ ਨੇਤ੍ਰਿ
 ਸਨ ਖਰੇਜ ਹੀਰਾ ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਪਾਤਸਾਹ ਸਿਰਸਾਹ ਪਾਤਸਾਹ। ਕਾਇਮ ਦਾਇਮ ਕੁਦਰਤੀ ਕਾਰ

ਰਬੇ ਪਰਵਾਹ ॥ ੩੦ ॥ ਘੁੰਮੇ ਆਇਨਾ ਆਖ ਦੇ ਬੇਦ ਪੜਨ ਮੁਖ ਚਾਹਾ ਬਿਸਨ ਕਿਸਨ ਕਦੀ ਬਪੜੇ
ਹੁਕਮੀ ਪਰਹਿ ਅਉਤਾਰਾ ॥ ਸਿਵ ਪੁਕਾਰਨ ਵਰਖੜੇ ਦੇ ਵੀ ਦੇਵ ਅਸੀਖਾ ਅਪੁਰੇ ਹੋਇ ਕੇ ਸੁਗਮਰਨ
ਸਚ ਸਦਾ ਬਖਸਿਦਾ ॥ ੩੧ ॥ ਚਾਰ ਕੁਤੇ ਘਾਸੇ ਧੀਆ ਸੋਧੇ ਚਾਰੇ ਧੇੜੇ ਦਾ ਸੋਧੀ ਨਉ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ
ਬਹੁ ਬਿਧ ਹੋਇ ਰੇਦਾ ॥ ਸਾਹਿਬ ਇਕੋ ਗਾਹਿ ਦੇਇ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ॥ ਦਾਵੇ ਉਤੇ ਲੜ ਮਰਹਿ ਰਹਿਅ
ਖਵਾਇਆ ਮਾਨ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾ ਵਾਛੂ ਭਿਆਜ ਗਵਿਚ ਵਰਤੈ ਖੈਰਾ ॥ ਨਾਕਾ ਹੂ ਸਿਉ ਦੇ ਸਤੀ ਨਾਕਾ ਹੂ
ਸਿਉ ਵੈਰਾ ॥ ੩੨ ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਰੁਕਨ ਦੀ ਸਚੇ ਸੁਣ ਹੁਜ ਵਾਧਾ ॥ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਫੁਰਮਾਇਆ ਸਿਖ
ਯਾਵਿਚ ਕਿਤਾਬਾ ॥ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਜਕੋ ਸਨ ਸੇ ਕਿਉ ਕਰ ਕਲਮੇ ਪਾਕਾ ॥ ਮਕਰੂ ਤੀਹੋ ਰੋਜੇ ਪੰਜ
ਨਿਮਾਜ ਤਲਾਕਾ ॥ ਲੁਕਮੇ ਖਾਹਿ ਹਰਾਮ ਦਾ ਸਿਰ ਤੇ ਚੜਨ ਅਜਾਬਾ ॥ ਜੋ ਗਾਹਿ ਸੈ ਤਾਨੀ ਗੁਮ ਬੀਏ ਸੇ
ਕਿਉ ਕਰਿ ਕਰਨਿ ਨਿਮਾਜਾ ॥ ਆਤਮ ਦੇ ਜਕੁ ਹਾਵੀ ਐ ਆਇਆ ਤਿਨਾਨ ਸੀਧਾ ॥ ਭਿਸਤ ਹਲਾਈ
ਖਾਵਣਾ ਕੀਤਾ ਜਿਨਾ ਪਲੀਤਾ ॥ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮੁਸਲਮੀ ਜੋ ਜੁਮੇਵਿ ਚਮਰਨਿ ॥ ਕਾਇਮ ਹੋਇ ਕਿਆ
ਮਤੀ ਫੇਰਨ ਜਨਮ ਪਰਨਿ ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੀ ਰੁਕਨ ਦੀ ਕਲਮਾ ਸਚ ਪਛਾਨਾ ॥ ਹਿਕੋ ਰੂਹ ਅਮਾਨਤੀ
ਜੋ ਸਾਬਤ ਰਖੇਈ ਮਾਨਾ ॥ ੩੩ ॥ ਮੁਸਲਮਾਨ ਖਵਾਇ ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਆਖਨ ਰਾਮਾ ॥ ਦੁਹਾ ਦਾ ਵਾਪ ਕਰਿ
ਆਗਾਲ ਬਗਾਇਆ ਸੈ ਤਾਨਾ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮਰਤਿ ਨਿਰਮਲੀ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਪਾਕਾ ॥ ਅਮਲਾ ਉਤੇ ਨਿਬੜੇ
ਸੁਹੇ ਨਿਮਾਣੀ ਖਾਕਾ ॥ ਅਰਬਾਨਾ ਸਰਮੈ ਲਕੈ ਜੁਮੇਰ ਚੇ ਖਵਾਇ ॥ ਆਪੇ ਸਾਜਨਿ ਵਾਜਦਾ ਆਪੇ ਕਰੇ
ਫੁਨਾਹਿ ॥ ਕਾਇਮ ਦਾਇਮ ਕੁਦਰਤੀ ਸਚਾ ਬੇ ਪਰਵਾਹਾ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਇਕੋ ਹੋਰ ਸੈ ਤਾਨੀ ਗਾਹੁ
ਸਵਾਲ ਖਯੈ ਕੰਬਰਾ ਆਇ ਦੁਨੀਆ ਮਾਹਿ ॥ ਆਪੇ ਅਪਨੀ ਨਉ ਬਤੀ ਆਪ ਚਲਾਇ ਗਾਹਿ ॥ ਅੰ

ਥੇਓਥੇਏਕੁਹੈਦੁਜਾਨਾਹੀਕੋਇ। ਦੁਜਾਆਪਜਣਾਇਕੋਗਏਸਭੇਹੀਰੋਇ। ਨੀਚਾਅੰਦਰਿਨੀਚਜਾ ੬੬
 ਤਨੀਚੀਹੁਅਤੁਨੀਚਾ। ਜਿਥੇਨੀਚਸਮਾਈਅਨਉਥੇਨਦਰਿਤੇਹੀਬਖਸੀਸਾ। ਬਾਦਪੀਰਆਬੀਪ
 ਦਰਿਖਕਸਿਮਾਦਰਿਜਾਨਾ। ਦਾਈਦਾਇਆਰੇਜਸਬਖੇਲੇਸਗਲਜਹਾਨ। ਨੇਕੀਬਦੀਵਖਾਣੀਏ
 ਮਲਕਲਮਉਤਿਹਜੁਗਾਅਮਲੀਆਪੋਆਪਣੀਕੋਨੇਕੋਦੁਗਾ। ਜਿਨਾਹਕੁਪਛਾਇਆਸੇਚਲੇਮ
 ਸਕਤਿਘਾਲਾ। ਨਾਨਕਤੇਮੁਹਸੁਰਖੁਰੋਹੋਰਚੰਦੀਲਘੀਨਾਲਾ॥ ੩੪॥ ਸੁਆਲਰੁਕਨਦੀਨਸੁਰਾ॥
 ਆਖੇਰੁਕਨਲਨਾਨਕਾਕਹੈਰਸੁਲਖੁਦਾਇ। ਜੇਈਕਰੈਬੁਰਿਆਈਆਸੇਈਲਹੈਸਜਾਇ। ਨਾਮ
 ਏਨਾਬਾਪੜੇਨਾਕੁਈਨਬੀਰਾ। ਜੇਬਦਅਮਲਕਮਾਵਦੇਤਿਨਾਗਲੀਜੰਜੀਰਾ। ਤਿਨਾਉਪਰਿਮੁਸਤ
 ਫਾਇਭੁਰੇਨਾਹੀਸਫਾਤਾ। ਦੇਜਕੀਆਤਸੀਘਤੀਅਨਤੇਬਹਿਕਰਨਨਾਪਾਕਾ। ਤੇਬਹਿਪੁਕਾਰੇਲਖਵ॥
 ਰਪਵੈਨਕਾਇਕਬੁਲਾ। ਮਿਲਨਸਜਾਈਰੁਹਨੇਪੁਛੀਐਭੂਲਅਭੂਲਾ॥ ੩੫॥ ਜਵਾਬਨਾਨਕਸ॥
ਹਸੁਰਾ॥ ਨਾਨਕਆਖੇਰੁਕਨਦੀਇਕੋਪਾਕਖੁਦਾਇ। ਆਪੇਬੁਰਾਕਰਾਇਦਾਆਪੇਭੁਲਾਕਰਾ
 ਇ। ਆਪੇਬਖਸਮਿਲਾਇਦਾਆਪੇਦੋਇਸਜਾਇ। ਇਕੋਇਕਵਰਤਦਾਹੋਗੁਕਿਸਨੇਪੁਛਾਜਾਇ
 ਹੁਕਮਪਛਾਣੈਖਸਮਕਾਆਇਆਸੇਪਰਵਾਨਾ। ਨਾਨਕਤਾਕੋਤਾਕਹੈਇਕੋਰੁਹਅਮਾਨਾ। ਬੇਨੀ
 ਜਿਉਦਰੀਆਵਦੀਰਹਨਮੁਹਾਣੇਪੀਰਾ। ਬਨਨਪੰਰੁਜਗਾਤਿਕੀਬਹੁਤਮੁਰੀਦਬੋਪੀਰਾ। ਪੁਛਨ
 ਖੇਲਜਗਤੀਦੇਮੰਗਨਮਾਲਜਗਤਾ। ਦੇਣੀਆਈਤਿਨਾਕੁਜਿਨਾਕਮਾਇਪਾਪਾ। ਬੀਨਨਿਪੁਲ
 ਦਰੀਆਵਤੇਪਾਤਸਾਹਪਾਤਸਾਹ। ਲਘੇਅਗਣਤੀਮੇਰਨੀਪੁਛਨਸਕੇਕਾਇ। ਲਘੇਬਹੁਤੀਉ।
 ਤੀਲਖਅਸੀਖਾਪੁਰਾਅਮਲੀਆਪੋਆਪਣੀਕੋਨੇਕੋਦੁਗਾ। ਜਿਨੀਨਾਮਧਿਆਇਆਸੇਜਗ

ਵਿਚਪਾਤਸਾਹਾਮਮਲੀਆਪੋਆਪਣੀਲੇਖੇਮਿਲੈਸਜਾਇ॥੩੬॥ਕੁਟਕਗਏਘਰਆਪਣੇਪਾ
 ਤੁਸਾਹਾਗਇਆਦਰਬਾਗਚੇਰਮਿਲੇਵਿਚਬੰਦੀਏਰਯਤਿਗਏਘਰਿਬਾਗਾਬਾਜਾਰੀਬਾਜਾਰ
 ਵਿਚਉਨਲਾਇਆਏਬਜਾਰਾਕਰਨਿਕਿਸਬਕਿਸਬਾਤੀਏਕਿਸੇਖਾਨੀਜਾਇ॥ਨਚਨਭੰਡਮਤਾਈ
 ਆਤਾਇਫੇਸੰਗਬਣਾਇ॥ਵਾਚਨਪੰਡਤਿਪੋਥੀਆਗੀਤਾਭਗਵਤਿਗਾਇ॥ਮੁਲਾਪੜਨਰਿਸਾਲੜੇ
 ਕਰਨਸਰੋਦਹੁਗਾਇ॥ਆਪੋਆਪਣੀਕਾਰਬਾਰਲਗੀਸਭਾਜਾਇ॥ਪੁਰੇਗੁਰਮੁਖਭਉਜਲੋਲਾਇ
 ਚਰਨੀਘਤੀਲੀਘਾਇ॥੩੭॥ਸੁਣਹੁਨਿਸਾਨੀਪੁਰਸਲਾਤਵਾਲਹੁਨਿਕੀਕਹਾਇ॥ਖੰਡੇਕੋਲੋਤ੍ਰਿ
 ਖੜੀਅਗਲੇਹੇਜਿਉਤਪਤਾਇ॥ਤੁਲੇਵਹੇਨਦੀਪ੍ਰਿਤਦੀਉਬਲੇਤੇਗਰਜਾਇ॥ਸੁਰਾਪਿਅਰੁਹੇਵਿਚ
 ਫਿਰਹਿਜੇਕਟਿਕਟਿਪਾਪੀਆਖਾਹਿ॥ਪੀਰਖੜੇਲੋਥੇੜੀਆਸਾਦਿਲੈਜਿਮੁਰੀਦਬੈਠਾਇ॥ਚੋਰਉਚ
 ਕੇਲਾਲਚੀਹਰਾਮਖੇਰਬਦਰਾਹਿ॥ਠਗਬਟਪਾੜੇਗਹਿਜਨਲਾਇਤਧਾਰੀਖਾਹਿ॥ਬੇਉਸਤਾਰ
 ਬੇਮੁਰਸਦਾਇਨਾਮਿਲਦੀਬਹੁਤਸਜਾਇ॥ਲੇਖੁਗਮਅਕਿਰਤਘਣਤਾਓਹਲਗੇਕਰਨਕਹਾ
 ਏ॥ਕੁਟਣੀਆਮਤੇਲੋਲੀਆਇਨਾਰੂਹਾਵਰੀਸਜਾਇ॥ਕੁਰਕੇਜੇਰਗਰੀਬਪਰਿਮਾਇਆਲੈਨ
 ਛਿਨਾਇ॥ਰਖਪਗਈਅਮਾਨਤੀਜਦਮੰਗਮੁਕਰਿਪਾਇ॥ਖਸੁਲੈਨਪਗਈਜਿਮੀਨੋਦੇਵਦੀਸ
 ਚਕਗਾਇ॥ਕਾਢੇਕੋਲੇਖਾਕੂੜਦਾਸੈਦੇਦਰਬਭੁਲਾਇ॥ਇਨਾਕੋਮਾਜਾਮਨਕੋਨਹੀਭਾਰਉਠਾ
 ਦੇਨਚੜਾਇ॥ਕਟਿਉਤਾਰੇਪੁਰਸਲਾਤਬਹੁਕੇਕਰੇਕਹਾਇ॥ਕਟਿਕੇਫੇਰਸਵਾਰੀਅਨਗਾਹਿਵਤ
 ਉਥੇਹੀਪਾਹਿ॥ਕੇਤੇਹੀਅਸੀਖਜਗਾਵਿਚਭਉਜਲਲਹਨਸਜਾਇ॥ਬੀਤੇਅਸੀਖਾਚਉਕੜੀਫਿਰਸ
 ਟੀਅਨਧਰਤੀਪਾਇ॥ਲਖਚਉਗਸੀਜੇਨਵਿਚਭੰਭੁਲਭੁਸੇਖਾਇ॥ਮਾਨਸਦੇਹੀਪਾਇਕੇਫਿਰ

ਸਾਹਿਬ ਕਰੇ ਨਯਾਦਾ ਅੰਦਰੋ ਕਪਟੀ ਭੁਭਿ ਮੁਖ ਨਿਉ ਦਾਜਿ ਵੈ ਕਮਾਨਾ ਤੋ ਪਚੀ ਨਿਵੈ ਬੰਦੁ ਕਲੈ ਲੈ ॥ ੮੭ ॥
ਮਿਰਗੇ ਮਾਗਾ ਕਰ ਕੇ ਘੰਨੁ ਰਿਗ ਬੰਨੀ ਨਿਵ ਬੇ ਮੁਖ ਕਰਨ ਸੰਘਾਰਾ ਅੰਦਰੋ ਵੇ ਸਸਚ ਜਿਭਾ ਵੈ
ਨਿਵੈ ਕਿਨਾਹਿ ਓਇ ਦਰਗਹਿ ਅੰਦਰ ਸੁਰਖਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਚੁਣ ਖਾਹਿ ਕੋਵਿ ਰਲਾ ਮਾਰਗ ਸਚ ਦੇ
ਕੋਟੀ ਮਧੀ ਹੋਇ ਸੇਈ ਹਜਾਰੀ ਨਾਲਾਹ ਲਖੀ ਨ ਪਾਈ ਮੈ ਸੋਇ ਜਿਉ ਪਾਰ ਸਾ ਅੰਦਰਿ ਪਥ ਗਜਿਉ
ਪਾਰ ਜਾਤੁ ਬਨ ਮਾਹਿ ਜਿਉ ਗਉ ਆ ਅੰਦਰ ਕਾਂ ਮਧੇ ਨ ਤਿਉ ਸਾਧ ਮਨੁ ਖਾਮਾਹਿ ਕੋਈ ਲਖ ਨਹੀ
ਈ ਸਾਧੂ ਚਲਤਿ ਅਪਾਰਾ ਕੋਈ ਸਿਵਾ ਏਇ ਕੋ ਕੋਤਾ ਓਹ ਭੀ ਸਾਧੂ ਏ ਚਾਗਾ ਨਾਤਰ ਸਭਾ ਵਗਾ ਬਾਜ
ਹੈ ਬੈਠੇ ਜਾਲ ਵਿਛਾਇਆ ਮਾਇਆ ਮੁਲ ਹੁਣਿ ਛਾਇ ਕੋਟਿ ਰਮਾਇ ਆਲੈ ਨ ਛਗਾਇ ਸਭ ਬੈਠੇ ਜਾਲ
ਵਿਛਾਇ ਕੋ ਕੋਟਾ ਸੇਇ ਬੇ ਆਇਆ ਇਕ ਮੁਰਗ ਅਵੇਹੇ ਆਵੇ ਦੇ ਲੈ ਜਾ ਦੇ ਜਾਲ ਉਡਾਇ। ਬਚ ਕਚਾ
ਪਣੇ ਵਾਸਤੇ ਸਿਰ ਪਾਪ ਉਠਾਵਨ ਮਛਾਰਾ ਬਜਰ ਪਾਪ ਨਉ ਤਰਨਿ ਨਿਰਸਾਤ ਲਖ ਨਨ ਪਤਾਗਾ ॥ ੮੮ ॥
ਕਉਡੀ ਤੁਲਹ ਲਾਲ ਦੀ ਨਹੀ ਦਮਨਾ ਕੋਟਿ ਹਰਾਮਾ ਕਉਡੀ ਅਖ ਟਭੰਡਾਰ ਹੈ ਕੋਟਿ ਦਰਬਨ ਕਿਨਹੁਕੁ ॥
ਮਾਜੇ ਸੀਚਿ ਏਗ ਅੰਗਾਰ ਕੀ ਵਣੁ ਖੰਡੁ ਸਕਲ ਜਲਾਇ। ਰੰਚਕ ਸਿਮਰਨ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਕੋਟਿ ਪਾਪ ਜਲ
ਜਾਇ। ਪਾਪ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੋਉਤ ਮਧ ਮੁਜਾਨਾ ਹਤਿ ਆਖਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ ਮਨ ਮੈ ਲੇਹੁ ਪਛਾਨਾਗਾ
ਉਬਹ ਮਣਮਾਰੀ ਮੈ ਗੋਤੀ ਹਤ ਕਰਾਇ। ਗਣਿ ਹਤਿ ਆਕੰਨਿ ਆਹਤਿ ਆਵਿ ਸਾਸਿ ਘਾਤ ਅਧਕਾਇ।
ਕੋਟਿ ਨਵੈ ਪਾਪ ਸਮਿ ਹਤਿ ਆਏ ਕਕਹਾਇ। ਖਟਿ ਹਤਿ ਆਕੇ ਤੁਲਹੈ ਜੇ ਗੁਰਤੇ ਸਿਖ ਫਿਰ ਜਾਇ। ਵਿਸ
ਸਘਾਤ ਇਕ ਕੋਟ ਸਮ ਹਤੇ ਮਾਇ ਅਰ ਬਾਪਾ ਅਉਰ ਹਤਿ ਆਸ ਕਉਤਰੇ ਹੋਹੁ ਤਿ ਆਨਹਿ ਜਾਤਿ। ਕੋ
ਟ ਪਾਪ ਕੇ ਤੁਲਹੈ ਆਕਿਰਤ ਪਣਾ ਨਰੋਇ। ਮਹਾ ਪਾਤਕੀ ਜਾਣੀ ਮੈ ਜੋ ਰਵੈ ਪਗਈ ਜੋਇ। ਏ ਸਭੁ ਪ

ਪਾਇਕਤਕਾਰਿਜੇਤੇਵਰਤਨਲੋਇ। ਆਦਿਸਟਿਬਿਚਾਰੇਦੋਖਕੋਸਭਪਾਪਚਨੈਸਿਰਸੇਇ। ਸੰ
 ਈਆਨਿਦਕਨਾਮਰੈਜੀਵੈਬਰਸਅਪਾਰ। ਸਭਪਾਪੀਦਾਫੇਨਿਆਨਿਦਕਕੋਸਿਰਭਾਰਾਪ
 ਨਨਪੁਰਾਨਕੁਰਾਨਬਹੁਭੇਦਨਪਾਵੈਕੋਇ। ਚਾਰਕਤੇਬਾਬੇਦਚਾਰਪੜਗੁਨਚਲੇਰੋਇ। ਮੁਲਾਂ
 ਬੰਧਾਨਿਮਾਜਕਰਿਆਹੀਨਿਸਕਰਹਿਪੁਕਾਰਾ। ਖਲਕਤਿਕੂਕਸੁਣਾਇਆਲਹੇਨਾਪਣੀਸੰ
 ਗ। ੪੦॥ ਪਤਿਆਨਪਾਵੈਭੇਦਕਹੁਬਾਝੇਆਸੇਝੀਪਾਇ। ਜਿਨਬੁਝਿਆਤਿਨਸੁਝਿਆਸਚਾ
 ਇਕਖੁਦਾਇ। ਮੇਟੀਪਗਨੀਬੰਨਕੈਲੀਮਾਸੀਮਲਾਖੇਲਾ। ਲੁਕਮਾਖਾਵਨਰਿਸਵਤੀਕਹਣਦਰੇ
 ਗੀਬੋਲਾ। ਛੁਡਨਗਹੁਕਿਤਾਬਦਾਪਕਨਨਗਹੁਸੈਤਾਨਾ। ਦੁਨੀਆਦੋਜਕਜਲਮਰਨਕਿਆਮ
 ਤਹੋਇਹਰਾਮ। ਲਖਚਉਰਾਸੀਉਮਤੀ। ਸਿਰਜੀਆਪਅਲਾਹਿ। ਗੁਨਾਗੁਨਉਪਾਇਕੈਕੀਤੀ
 ਅਸਫੇਰਸਲਾਹਿ। ਇਕੋਪਾਕਖੁਦਾਇਹੈਸਿਰਸਾਹਪਾਤੁਸਾਹ। ਬਿਨਾਵਜੀਰੇਰਾਜਹੈਅਗ
 ਮਾਬਿਅੰਤਅਥਾਹਿ। ਦੁਜੀਕੁਦਰਤਿਸਾਜਕੈਕੀਤਾਆਤਮੁਰੂਹ। ਕਾਨਹੈਵਾਨਨਬਾਤਝੈਸਿਰਤੀ
 ਨੈਕੇਭੂਪਾ। ਖਾਸੇਬੰਦੇਕੁਦਰਤੀ। ਸਿਰਜੇਖੁਦਕਰਤਾਗ। ਸਿਫਤਿਕਰੇਨਕਤੇਬਪਤਿਸਭਉਪਰਿਸਿ
 ਰਦਾਗ। ਇਕਦੁਆਦਮਲਖਕਰਿਲਖੇਲਖਅਸੀਖ। ਇਕੋਜੁਸਾਰੂਹਇਕਰਾਹਿਸੈਤਾਨੀਬਿਅੰ
 ਤ। ਸਭਨੀਗਹੀਇਕਰਬੁਕੁਦਰਤਿਕਈਰਸੂਲਾ। ਚਾਰਕਤੇਬਾਕੁਦਰਤੀਮਨੈਪਵੈਕਬੁਲਾ।
 ੪੧॥ ਬੰਦੇਇਕਖੁਦਾਇਦੇਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਨ। ਦਾਵਾਰਾਮਰਸੂਲਕਰਿਲਜਮਰਦੇਬੇਈਮਾਨ।
 ਜੋਗਕਫਰਹਰਾਮਹੈਕਿਸੈਨਕਰਹੁਰੰਜਲਾ। ਜੇਤੀਦੁਨੀਆਬੰਦਗੀਦਰਗਾਹਿਪਵੈਕਬੁਲਾਖਾ
 ਸਾਜੁਸਾਅਦਮੀਚੁਣਿਆਸਭਨਾਮਾਹਿ। ਦੇਵੈਖਬਰਖੁਦਾਇਦੀਬੇਦਕਤੇਬਸੁਣਾਇ। ਦਾਵ

ਛੁਡੇ ਮੇ ਮਨੇ ਦਰਗਾਹਿ ਪਵਹੁ ਕੁਧੁ ਲਾ ਚਾਰ ਕਤੇਬਾ ਸੋਧ ਕੈ ਆਖੈ ਪਾਕਰ ਸੁਲਾ ॥ ਇਕੋ ਨੂਰ ਖਵ ० ੮੮
 ਇਹੋ ਇਕੋ ਆਦਮ ਰੂਹਾ ਜਾਨ ਬੁਝਾਵਾ ਕਰਹਿ ਪਵਹਿ ਕੁਛ ਰਕੇ ਖੁਹਾ ॥ ਇਕੋ ਪਾਕ ਖੁਦਾ ਇਹੋ ਇ
 ਕਾਤੁ ਸਥੀ ਹਥਾ ॥ ਮਣ ਕੇ ਇਕ ਸੇਰੰਗ ਦੇ ਕੁਦਰਤਿ ਰਿਖਾਇ ਲਾਖੇ ॥ ਜੀ ਵਤੁ ਮਾਰਹਿ ਜੀ ਆਤਾ ਪਰਿ ੨
 ਛੁਰੀ ਹਰਾਮਾ ॥ ਮਰਦਿਆ ਪਾਕ ਹਲਾ ਲਹੈ ਕਠੀ ਰਵਾ ਕਲਾਮਾ ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਕੋਈ ਮਾਰਸੀ ਸੋ ਕੁਰੀ
 ਮਾਰਨ ਤਾਰਾ ॥ ਕਿਆ ਮਾਤੁ ਲੇਖਾ ਨਿਬੜੈ ਛੁਟੈ ਕਿਵੈ ਨਯਾਰਾ ॥ ਇਕ ਸਾਦਮ ਬਾਹਰੀ ਸਭੇ ਸ
 ਈ ਹਲਾ ਲਾ ॥ ਰਬ ਰਜਾਈ ਜੋ ਮਰੈ ਤਿਨ ਪਰ ਛੁਰੀ ਕਮਾਲਾ ॥ ਜਿਤੁ ਈ ਉਮਤਿ ਰਬ ਦੀ ਅਰਬਾ
 ਨਾਸ ਰਮਾਇ ॥ ਜਿਤੁ ਈ ਉਮਤਿ ਰਬ ਦੀ ਅਰਬਾ ਨਾਸ ਰਮਾਇ ॥ ਕਾਨਹੋ ਵਾਨ ਨਬਾਤ ਤੈਰ ਉਥਾ
 ਇਨ ਸਕਹਾਇ ॥ ਸਭੁ ਨਾਇਕੋ ਰੂਹੋ ਪੰਚਤਨ ਪਾਕ ਖੁਦਾਇ ॥ ਬਾਸੁ ਅਲਹ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਪਹਰੇਖ ०
 ਇਗੁਨਾਹਿ ॥ ਕਾਇਮ ਦਾਇਮ ਕੁਦਰਤੀ ਇਕੋ ਪਾਕ ਅਲਾਹ ॥ ਚਉ ਪੜਸਾਜੀ ਖਲਕ ਦੀ ਫਿਰ
 ਫਿਰ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ੪੨ ॥ ਸੁਆਲ ਰੁਕਨ ਦੀ ਕਾਜੀ **ਸੁਰਾ** ॥ ਰੁਕਨ ਲਾ ਆਖੈ ਨਾਨਕਾ ਸਚ ਕਤੇ
 ਬ ਕੁਰਾਨਾ ॥ ਤੈਰ ਕਤੇਬਾ ਮਨ ਸੁਖ ਕਰ ਚਉਥਾ ਮਨ ਫੁਰਕਾਨਾ ॥ ਹੁਕਮ ਨ ਚਲੇ ਤ੍ਰਿਗਾਦਾ ਮਨੇ ਨਮ
 ਸਲ ਮਾਨਾ ॥ ਇਕਾਏ ਕੀ ਹੋਇ ਰਹੈ ਸਾਬਤਿ ਰਖਈ ਮਾਨਾ ॥ ੪੩ ॥ **ਜਬਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹੁ ਸੁਰਾ** ॥
 ਨਾਨਕ ਆਖੈ ਰੁਕਨ ਦੀ ਪੜ ਕੇ ਦੇਖਾ ਕਿਤਾਧਾ ॥ ਚਾਰ ਕਤੇਬਾ ਚਾਰ ਜੁਗ ਚਹੁ ਮਜਬਾ ਵਿਚ ਆਪਿ ॥
 ਚਾਰ ਕਤੇਬਾ ਚਹੁ ਜੁਗੀ ਵਰਤਹਿ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ॥ ਤੈਰ ਦੀ ਆਤੋਹਿ ਰੁਕਨ ਦੀ ਤਿਸ ਤੇ ਲਗਾਹਿ ਅਜਾ
 ਬਾ ॥ ਮਨ ਅਲਹ ਦੇ ਕਉ ਲਨੇ ਮਨ ਕਤੇਬਾ ਚਾਰਾ ॥ ਅਰਬਾ ਨਾਸ ਰਮਾ ਤੈਰ ਚਾਰ ਅਲਹਿ ਦੇ ਯਾਗਿ ॥
 ਚਾਰੇ ਕਉ ਲਖੁ ਦਾਇ ਦੇ ਚਾਰੇ ਮਜਬ ਏਕਾ ॥ ਚਉਗਾ ਵਿਚ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਏਕਾਏ ਕੀ ਵੇਖਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮਣ ਛ

ਤੀਵੈ ਸਸੁ ਦੁਚਾਰੇ ਵਰਨ ਪਛਾਨਾ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਨਉ ਬਤੀ ਚਲੇ ਨੀ ਸਾਨ ਬਜਾਇ। ਚਾਰੇ ਜਾ
 ਰੇ ਚਹੁ ਜੁਗੀ ਚਰਿ ਗੁਣ ਲਾਏ ਗਾਹਿ। ਚਾਰੇ ਵੇਖ ਜਹਾ ਨ ਵਿਚਰ ਖਈ ਮਾਨ ਖੁਦਾਇ। ਖੁਦੀ ਨ ਕਿ
 ਸੇ ਮੇਟੀ ਆਕਰ ਦੇਖਿ ਚੋਤਾਣਾ ਆਜ਼ਾਰੇ ਨੀ ਨਿਤ ਕਰਹਿ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਕਾਦਰ ਕਿਨੇ ਨ ਦੇ
 ਖਿ ਆਕਰ ਰਤਿ ਗਰਬ ਗੁਮਾਨ। ਦਾਵੈ ਉਤੇ ਲੜ ਮਰਨਿ ਪੜ੍ਹਨਿ ਪੁਰਾਨ ਕੁਰਾਨ। ਕੇਤੇ ਲਖ ਪੈ
 ਕੰਬਰ ਉਮਤਿ ਲਖ ਅਲੋਇ। ਕੁਲ ਮਾਇ ਕੁਖੁ ਦਾਇ ਹੈ ਦੁਈ ਦਰੋ ਗਬ ਗੋਇ। ਵਾਹ ਦਿਲਾਸ ਹੀ ਕ
 ਹੈ ਪੰਚਤਨ ਪਾਕ ਖੁਦਾਇ। ਨਾਹਿ ਨ ਮੁਨਾ ਜਿਸ ਦਾ ਬੇਚ ਗੁਨ ਕਹਾਇ। ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨ ਬੋਲ ਦਾਦ
 ਆਹੋ ਇਨਹੋਇ। ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਰੁਕ ਨ ਦੀ ਅਲਹ ਜਾਰ ਨ ਕੋਇ। ਚਾਰੇ ਜਾਰ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਅਰ
 ਬਾਨਾ ਸਰ ਕੁਲਾ। ਬਾਦੀ ਆਬੀ ਆਤੁ ਸੀਖਾ ਕਨਿ ਮਾਣੀ ਨਾਲ। ਪੰਜ ਵਾਰੁ ਹਮੇ ਲਾਇ ਕੈ ਹੋਏ
 ਪੰਚਤਨ ਪਾਕ। ਚਹੁ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਜੋਰ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕਹੇ ਨ ਪਾਕਾ। ਇਕ ਨਾਮ ਸਰ ਕ ਬਾਧਿ ਆਇਕ
 ਨਾਮ ਨਿ ਆਗ ਰੂਥਾ। ਇਕ ਜਨੁ ਬਾਮਨਾਇ ਦੇ ਇਕ ਸਮਾਲ ਦਰੁਦਾ। ਤਾਏ ਕੁੰਟਾ ਭਾਲੀ ਆਤਾਏ ਸੇ
 ਕੇ ਧੇਧੇਦਾ। ਤਉ ਰੇਤ ਅੰਜੀਲ ਜੈ ਬੁਰਤੈ ਪੜ੍ਹਿ ਡਿਠੇ ਬੇਦਾ। ੪੪। ਰਹਿ ਆਫਰ ਕਾਨ ਕਤੇ ਬਨੇ ਕਲ
 ਜੁਗਮਹਿ ਪਰਵਾਨਾ। ਮਤੁ ਲਬ ਦੁਹਾਨਾ ਪਾਇ ਆਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਜਿਸ ਗੁਣ ਦੇ ਹਿਸੇ ਪਾਇ
 ਸੀ ਜਿਸ ਕਉ ਕੁਇ ਆਨ ਸੀਬਾ। ਨਾਨਕ ਕਲ ਜੁਗਤਾਰ ਸੇ ਪਰ ਗਾਇ ਭਾਇ ਆਰ ਸੀਦਾ। ਬੇਦਾ ਅ
 ਬਰ ਬਣ ਬਾਹਰੇ ਜੇ ਕੋ ਕਰਮ ਕਰੇਇ। ਤਿਸ ਪਰ ਗਜ ਬਸੈ ਤਾਨ ਦਾਰ ਬਨੇ ਦੋਈ ਦੇਇ। ਨਾਹਿ ਸੇ
 ਰੋਤੀ ਤਰਪਵੈ ਰੋਜਾ ਨਾਹਿ ਨਿਮਾਜ। ਅਮ ਲਾਭਾ ਬੁਝੈ ਮਨੇ ਜਗਤੁ ਨੀ ਅਜਾਬਾ। ਦੋਜ ਕਦੁ ਨੀ
 ਆਕਾਰ ਨੇ ਅਹਿ ਨਿਸਾਫਿ ਰਹਿ ਰੰਜੂਲਾ। ਕਰਮ ਨਿਮਾਜਾ ਬਹੁ ਕਰਹਿ ਪਵਹਿ ਨ ਕਾਇਕ ਬੁਲਾ।

ਦੁਖੀ ਦੁਨੀ ਸੁਹੇਤੀ ਏ ਜਾਇ ਤਲ ਗਹਿ ਦੁਖਾ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮਾ ਬਿਨ ਕਰੇ ਨ ਲਥੀ ਭੁਖਾ ॥ ਦੁਜੀ ਦੁਨੀ ੨੬
ਆ ਕੁਛ ਰਹੈ ਅੰਦਰ ਰਖਹਿ ਛੁਪਾਇ ॥ ਸਚ ਇਸਲਾਮ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਕੁਕਨ ਬਾਂਗ ਅਲਾਇ ॥ ਕੁਕਨ
ਫੋਲ ਵਜਾਇ ਕੈ ਰਬਾ ਬਿਰਦੀ ਗਾਨਾ ॥ ਨਚਿ ਨਚਿ ਨਾਮ ਪੁਕਾਰੈ ਦੇਵੇ ਪੁਰਤਾਲਿ ॥ ਕੁਕਨ
ਲੀਹ ਪਾਇ ਕੈ ਹੋ ਦੁਮੁ ਸਲਾਮਾਨਾ ॥ ਰਬਨ ਸੁਣਦਾਇ ਕਰਾਲ ਬੁਖਿ ਬੁਖਿ ਮੈ ਦੋ ਅਜਾਨਾ ॥ ੪੫ ॥ ਦੇਕ
ਫਗੁਣੀ ਬੰਦਗੀ ਬੰਗੀਆ ਕਰਨਿ ਨਿਮਾਜਾ ॥ ਸਚੇ ਆਰਹਿ ਸੂਰ ਪੜਹਿ ਕਾਜੀ ਕਰਹਿ ਅਕਾਜਾ ॥ ਦੀ
ਨਗ ਵਾਇਆ ਦੁਨੀ ਸਿਉ ਦੁਨੀ ਨ ਚਲੀ ਸਾਥਾ ॥ ਦੁਨੀ ਆਵੇ ਜਕੁ ਜਲ ਮੁਈ ਕੁਈ ਅਸੀਖ ਨ ਪਾਕਾ ॥ ਸੁ
ਗਸਰੀ ਅਤਿ ਸੋਧ ਕੈ ਹਰਾਮ ਹਲਾ ਲਪਛਾਨਾ ॥ ਕਰੈ ਅਦਾਲਤਿ ਸਚ ਕੀਰਾ ਹੁਸਰੀ ਅਤਿ ਮਾਨਾ ॥ ਘਾਈ
ਐ ਗਹੁ ਸਰੀ ਅਤੈ ਤਰਕੇ ਅਮਲ ਬਿਕਾਰਾ ॥ ਪਹੁਚੇ ਹਕ ਹਕੀ ਕਤੇ ਮਾਰਫਤੀ ਮਨ ਮਾਰਾ ॥ ਮਨ ਮੁਅ
ਆਲਮ ਮੁਆਚਾ ਹਮਚਾ ਹਮਰਜਾਇ ॥ ਹੁਕਮ ਪਛੁਣੇ ਰਬ ਦਾ ਸਚੇ ਮਹਲ ਸਮਾਇ ॥ ਸਚ ਪੁਰ
ਣਾ ਨਾਥੀ ਐ ਨਾਮ ਨ ਮੈਲਾ ਹੋਇ ॥ ਸਚੇ ਭਰੇ ਸਭ ਕੋ ਬਕ ਬਕਿਰਹੀ ਖਲੋਇ ॥ ਸੁਣੀ ਐ ਕਾਜੀ ਕੁਕ
ਨ ਦੀ ਪੜ ਕੇ ਵੇਖ ਕਰਾਨਾ ॥ ਇਕੋ ਰੂਹ ਅਮਾਨਤੀ ਸਾਬਤ ਰਖੇ ਈਮਾਨਾ ॥ ੪੬ ॥ ਐ ਬੇਉਥੇ ਦੁਹੀ ਜਗ
ਥਾ ਪੈਦੇ ਜਗਾਨਾ ॥ ਐ ਬੇਦੇਇ ਉਥੇ ਲੈ ਹੋਰ ਗਲਾ ਮੈਤਾਨਾ ॥ ਜੇਹਾ ਬੀਜੈ ਸੋ ਲੁਣੈ ਜੇਖਦੇ ਸੋ ਖਾਇ ॥
ਅਮਲੀਆ ਪੋਆਪਈ ਲੇਖੇ ਮੇਲੈ ਸਜਾਇ ॥ ਮਿਟੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੀ ਪੇੜੇ ਪਈ ਕੁੰਭਾਰਾ ॥ ਪਤ੍ਰਿਭਾਂ
ਡੇਇ ਦਾ ਕੀਆ ਜਲ ਦੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰਾ ॥ ਜਲਿ ਜਲਿ ਰੋਵੈ ਬਪਨੀ ਬੁਝਿ ਬੁਝਿ ਪਵਹਿ ਅੰਗਿਆਰਾ ॥ ਨਾਨ
ਕ ਜਿ ਨ ਕਰਤੇ ਕਾਰਣ ਕੀਆ ਸੋ ਜਾਣੈ ਕਰਤਾਰਾ ॥ ੪੭ ॥ ਅਵਲ ਦੁਸਮਨ ਨਫਸ ਹੋ ਦੁਜਾ ਹੋ ਸੈਤਾਨ
ਤੀ ਜਾ ਦੁਸਮਨ ਨ ਘੀ ਹੈ ਕਰ ਦੀ ਗਾਰਬ ਗੁਮਾਨਾ ॥ ਚਉਥਾ ਦੁਸਮਨ ਖਾਬ ਹੈ ਜਪਣ ਨ ਦੇ ਦੀਨਾਮਾ ॥

ਪੰਜਵਾਦੁਸਮਨਕੋਲਮਾਜਿਸਸੇਤੀਗਲਤਾਨਾ। ਛੇਵਾਦੁਸਮਨਤਾਮਹੈਜਿਸਥਾਝੁਪੈਗਾਨਾ। ਨਾਨਕ
 ਏਤੇਵੈਰੀਰੂਹਦੇਸੋਕਿਉਕਰਿਰਹੈਈਆਨਾ। ਸਾਬਤਰਖਨਰੁਹਨੇਤਉਸਾਬਤਿਈਆਨਾ। ਓਇਹੋਨ
 ਮੁਸਲਮਾਨਿਅਮਤੀਤਉਹੀਮੁਸਲਮਾਨਾ। ੪੮॥ ਪੰਜਵਾਸਿਖਵੀਸਹੈਨਸਾਬਤਕਰਨਨਦੀਨ
 ਰੂਹਨਕਾਇਮਲੇਉਰੁਨਅਮਲਾਬਾਝੁਹੀਨਾ। ਸਾਹਿਬਕਾਫਰਮਾਇਆਲਿਖਿਆਵਿਚਕੁਰਾਨਾ।
 ਬਿਨਾਇਬਾਦਤਬੰਦਗੀਹੋਰਅਮਲਸੈਤਾਨਾ। ਨਾਨਕਨਾਉਖੁਦਾਇਦਾਰਿਲਹਛੇਮੁਖਲੇਇ।
 ਅਵਰਦਿਵਾਜੇਦੁਨੀਕੇਝੁਠੇਅਮਲਕਰੇਇ। ਖਾਕੀਬਤਬਣਾਇਆਖਾਕੇਮਿਲਸੀਜਾਇ। ਜੀ
 ਵਤਖਾਕੀਹੋਇਰਹੈਫਿਰਖਾਕਨਤਿਸੇਖਾਇ। ਕੇਲੈਆਇਓਮੋਮਨੋਫਿਰਤੁਕੇਲੈਜਾਇ। ਬੋਲੈ
 ਜੀਵਣਕਾਰਨੇਬੁਰੇਨਅਮਲਕਮਾਇ। ਨਾਨਕਦੁਨੀਆਭੁਸਰੀਗਭੁਸੁਹੁਕੁਸਖੇਹੀ। ਭੁਸੁਭ
 ਸੁਕਮਾਵਣੀਭੀਰੁਸੁਭਰੀਐਵੇਹ। ਜਾਰੂਹਵਿਚੋਕਦੀਐਭੁਸੁਭਰੀਆਜਾਇ। ਅਗੇਲੇਖਾਮ
 ਗੀਐਹੋਰਦਸੁਣੀਪਾਇ। ੪੯॥ ਸੁਆਲੁਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀ **ਸੁਰਾ**॥ ਆਖੇਰੁਕਨਲਨਾਨਕਾਸਿ
 ਖਿਆਮੰਝੁਕੁਰਾਨਾ। ਆਇਆਮਹੰਮਦਮੁਸਤਫਾਖਾਸਾਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਜੁਸਾਧਰਿਓਸਪਾਕਦਾ
 ਸਾਇਆਉਸਨਮੁਲਾ। ਸਾਇਆਜੁਸਾਸਭਣੀਬਾਝੇਪਾਕਰਸੁਲਾ। ਨੂਰੀਜੁਸਾਨਬੀਦਾਮਖੀਬ
 ਹੈਨਮੁਲਾ। ਕਾਇਮਰਹਸੀਕਿਆਮਤੀਸਾਹਿਬਨਬੀਰਸੁਲਾ। ਦੁਨੀਆਅੰਦਰਆਇਆਦਉਰ
 ਕਿਆਮਤਿਮਾਹਿ। ਕਲਮਾਪਾਕਸੁਣਾਇਆਉਮਤਿਭਿਸਤਕਰਾਇ। ੫੦॥ **ਜਬਾਬਨਾਨਕਸ**
ਹੁਸੁਰਾ॥ ਆਖੇਨਨਕਰੁਕਨਦੀਨੂਰੀਇਕਖੁਦਾਇ। ਜੁਸਾਉਸਦਾਅਤਸੀਮਖੀਬਹੈਨਕਾਇ।
 ਖਾਕੀਜੁਸਾਆਦਮੀਸਾਇਬਿਨਾਨਹੀਕੇਇ। ਜਿਨਾਸਾਇਆਰਬਦਾਰਹੈਨਿਮਾਣਹੋਇ। ਕਾਇ

ਮਨਾਉਕਿਆਮਤੀਜੁਸਾਹੁਲਸੀ ਖਾਕਾ। ਨਾਨਕਆਇਆਦੁਨੀਵਿਚਮੁਖਹੁਅਲਾਇਤਾਕਾ। ਕਲਾੰ ੧੦੦
ਮਾਇਕੋਰਥਹੈਦੁਜਾਰਹਿਆਨਕੋਇ। ਸਿਫਤੀਕਈਮਹੀਮਦਾਚਲੇਸਭਹੀਰੋਇ। ਕਾਇਮਦੇਹਨ
ਰਖੀਆਜਗਵਿਚਕਿਸੇਨਮੂਲਾ। ਨਾਉਇਬਾਦਤਬੰਦਗੀਰਾਖਿਆਨਬੀਰਸੂਲਾ। ਜਿਚਰਜੁਸਾ
ਨਬੀਦਾਕਰੇਨਉਮਤਿਪਾਪਾ। ਕੀਤੁਸੁਸਫਰਰਸੂਲਜਬਰਹਿਆਸੁਅਲਹਿਪਾਕਾ। ਬੋਲਨਕੂੜ
ਅਮਿਤਿਆਦੁਨੀਆਲਾਲਚਰੂਲਾ। ਵਰਜਨਸੁਕਨਉਮਤੀਬਾਣੂਨਬੀਰਸੂਲਾ। ਰਹੀਕਿਤਾਬ
ਅਮਾਨਤੀਸਚਕਤੇਬਕਰਾਨਾ। ਨਟੁਸੇਮਾਰੀਆਉਮਤੀਲਗਦੇਜਕਦੁਨੀਹਰਾਮਾ। ਪੜਨਾਗੁ
ੜਨਾਗਹਿਗਾਇਆਪੇਰੇਦੁਨੀਨਪਾਕਾ। ਰੂਹਵਿਚਦੇਜਕਜਲਮੁਆਜਲਤਪੁਕਾਰੇਖਾਕਾ। ਜੀਵਤਰ
ਦੇਆਤਸੇਦੇਜਕਧਰਿਆਨਾਉ। ਦੋਜਕਦੁਨੀਆਬੰਦਗੀਜਿਉਅਗਨਬੂਲੂਠੇਕਾਉ। ਰਖਨਜੁਸ
ਖਾਕਬਹੁਅੰਦਰੇਮੈਲਨਜਾਇ। ਵਾਤਤਿਨਾਹਨੇਕਿਰਬਤੀਬਾਣੂਇਬਾਦਤਨਾਇ। ਚਾਰਕਤੇਬੀਖ
ਕਹੈਚਾਰੋਕਉਲਖਦਾਇ। ਚਾਰੋਕਦਮਸਵਾਬਦੇਕਾਜੀਦਿਲਵਿਚਲਾਇ। ੫੦। ਅਵਲਦੀਨਮੁ
ਸਲਮੀਦੁਜੀਖਿਗਇਤਜਾਨ। ਤੀਜੀਨੀਯਤਗਸਕਰਿਹਰਾਮਹਲਾਲਪਛਾਨ। ਚਉਥਾਹੋਇਮਿ
ਹਮਾਨਰਹੁਜਨਮਮਰਨਭਉਗੁਰਾਹੋਇਸਵਾਬਮੁਸਲਮੀਜੁਮਲੀਉਮਤਿਤਾਰਾ। ਚਾਰਵਰਨਚਾਰਾ
ਜਬਾਇਕੋਨੂਰਖਦਾਇ। ਦੁਜਾਹੋਇਨਹੋਇਗਾਨਾਨਕਸਚਅਲਾਇ। ਨਾਨਕਆਖੇਰੁਕਨਦੀਸ
ਚੇਸੁਣਹੁਜਵਾਬਾ। ਚਾਰੋਕੋਟਸਲਾਮਕਰਿਤਾਂਤੁੰਹੋਇਸਵਾਬਾ। ਮਾਲਕਆਦਮਸਿਰਜਿਆਆਲ
ਮਵਡਕਬੀਰਾ। ਕਾਇਮਦਾਇਮਕਰਤੀਸਿਰਪੀਰਾਦੇਪੀਰਾ। ਤਿਸਮੈਆਲਮਬਹੁਤਹੈਆਵੈਜਾਇ
ਅਨੰਤ। ਆਲਤਵਡਾਸਲਾਮਤੀਕੋਇਨਜਾਣੈਮੰਤੁ। ਅਫਤਾਬਮਹਿਤਾਬਦੁਇਇਹਆਦਮਕੋਨੇ

ਤੁਹਾਇਨਾਧਾਣਨਸੁਝਸੀਨਨਕਕਹੋਬਥੇਕਾ। ਚਰਖਾਫਿਰੇਅਸਮਾਨਵਿਚਰੈਨਾਇਵਸਕੇਆਹਾ।
 ਸਭੇਫਿਰਦੀਆਉਮਤੀਲਖਚਉਰਾਸੀਆਹਾ। ਸਿਜਦੇਕਰੈਖਦਾਇਨੁਆਲਮਵਡਾਕਈਰਾ।
 ਨਿਉਦਾਚਾਰੈਕੁੰਟਕਉਜਾਣਨਪੀਰਫਕੀਰਾ। ਕਾਇਮਕੁਰਸੀਅਰਸਪੈਕੁੰਤਬਸਿਤਾਰਾਏਕਾ। ਤੁੰਭੀ
 ਕਾਇਮਰੁਕਨਦੀਜੇਸਕੁਮਹਿਜਾਣਹਿਏਕਾ। ਕਬਨਨਫਸਸੈਤਾਨਦੇਕਸਮਾਕਰਹਿਜਾਗਾ। ਰੋਜੋਕਿ
 ਆਮਤਿਭੋਹਨੇਕਰਸਨਅਮਲਖਆਗਾ। ਵੇਖਤਉਰੇਤਅੰਜੀਲਨੇਜੀਬੁਰੇਫਰਕਾਨਾ। ਏਹੋਚਾਰਕਤੇ
 ਬੁਹੈਨਨਲਪੁਰਾਨਕੁਰਾਨਾ। ਸੁਣੈਕਸਮਕਤੇਬਦੀਕਰਹੁਨਕੋਇਕਬੁਲਾ। ਅਮੈਸੀਰਹਈਜੇਰਹੈ
 ਸੋਈਪਾਕਰਸੁਲਾ। ਖਾਵਨਿਕਸਮਕੁਰਾਨਦੀਕਾਰਨਦੁਨੀਹਰਾਮਾ। ਆਤਸਮੰਦਾਰਿਸਾਫ਼ੀਅਨਿ
 ਆਖੇਨਬੀਕਲਾਮਾ। ੫੧॥ ਸੁਆਲਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀ **ਸੁਰ**। ਸੁਣਹੋਨਾਨਕਹਿਦੁਆਆਖੀ
 ਰੁਕਨਲਦੀਨਾ। ਆਇਆਮਹੰਮਦਮੁਸਤਫਾਸਾਬਤਕਰਨਯਕੀਨਾ। ਸਾਬਤਕੀਤੇਸਦੀਨਨੇਪ
 ਜ਼ਹਿਕਕਲਮਾਪਾਕਾ। ਕਾਫਰਸਾਬਤਨਬੀਏਵਿਚਆਤਸਜਲਨਿਨਪਾਕਾ। ਹੁਰਾਪਰੀਆਸਭ
 ਤੇਹੋਇਰਾਮਹਿਰੁਮਾ। ਪਉਸਨਦੇਜਕਹਾਵੀਅੈਸੁਣਸੀਨਬੀਨਪੁਮਾ। ਮੁਸਲਮਾਨੀਪਾਕਹੈਪੜਨ
 ਕਤੇਬਕੁਰਾਨਾ। ਕਰਨਨਿਮਾਜਾਰੇਜੜੇਦੇਜਕਤਿਨਾਹਰਾਮਾ। ੫੨॥ **ਜਦਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰ**
 ਆਖੀਨਾਨਕਰੁਕਨਦੀਸੁਣਹੁਸਚਜਵਾਬਾ। ਕਈਮਹੰਮਦਮੁਸਤਫਾਮੋਇਵਿਚਅਜਾਬਾ। ਸਾ
 ਬਤਦੀਨਨਕਰਿਸਾਕਿਆਮਰਿਮਰਿਹੋਇਖਾਕਾ। ਖਾਕਫੇਰਜਲਾਈਅੈਘੜਿਘੜਿਭਾਂਡੇਪਾਕ
 ਇਕਨਾਦੁਪਸਮਾਈਅੈਇਕਨਾਵਿਚਧਿਸਾਬਾ। ਗੁਨਾਗੁਨਨਿਅਮਤੀਕਈਇਨਾਮਤਿਸਾਜਾ।
 ਸਿਟੀਮੁਸਲਮਾਨਦੀਵਿਚਆਤਸਲੈਅਜਾਬਾ। ਕਲਮਾਰਹਿਆਕਿਨਾਰੜੇਜਲਿਬਲਿਹੋਇਖਾਕ

ਆਤਸਥਾਸ਼ੁਨਸੁਧਰੇਕੇਤੇਨਧੀਰਸੁਲਾ। ਜਲਦੇਦੇਜਕਹਾਵੀਅੰਤੋਬਾਨਪਵੈਕਬੁਲਾ। ਕਿਥੇਨਿਮੰ ੧੧੧
ਜਾਰੇਜਨੇਕਿਥੇਸੇਭਿਸਤਾਪੁੰਗ। ਕਿਥੇਸੇਪੜਨਕਰਾਨੜੇਜਲਬਲਿਹੋਇਧੁਨਾ। ਅਗਨਤਮੁਸਲ
ਮਾਨੜੀਕਾਫਰਿਨਾਹਿਰਿਸੰਨਾ। ਜਲਦੇਰਿਸਨਰੁਵੜੇਖਾਕੁਵਿਚਮਿਲੰਨਾ। ਖੁਦੀਤਕਬਰੀਕਰਿ
ਮੁਏਸਾਬਤਭੁਇਆਨਦੀਨਾ। ਦੁਨੀਆਂਦੇਜਕਜਲਮਗਨਿਸੈਕਿਉਕਰਿਰਹੋਯਕੀਨਾ। ਲਿਖਿਆ
ਦਰਦਰਿਗਾਹਤੇਇਕਸਥਾਸ਼ੁਨਕੋਇ। ਕੇਤੇਲਖਮਹੰਮਦਾਦੋਈਲਹਨਿਨਸੋਇ। ੫੪। ਰੋਦੀਰੂਠੀ
ਏਮਨਾਵਾਇਮਹੰਮਦਵਾਹਿ। ਬਾਸ਼ੁਮਹੰਮਦਮੁਸਤਫਾਰੋਵੈਕਰੇਗਾਇਹਾਇ। ਆਈਅੰਦਰਿਖਾਬ
ਦੇਰੂਠੀਅਸਦਰਗਹਿਨੁਗ। ਰਿਸਨਾਆਓਸਮੁਸਤਿਫਾਇਰੋਇਰੋਇਭੁਈਮਨੁਗ। ਕੀਤਸਫੇ
ਰਅਵਾਜੜਾਗਾਇਮਹੰਮਦੁਗਾਇ। ਮੈਨੂੰਦੋਹਜਵਾਬਪੁੜਰੋਵੈਕਰੈਕਹਾਇ। ਕੇਤੋਲਖਮਹੰਮਦ
ਅਰੋਉਠੇਪਕਾਰਾਕੇਹੜਾਪੁਛਦੀਏਮੁਸਤਿਫਾਫਿਰਹਿਅਸੰਖਅਪਾਰਾ। ਕਛਭੜਕਅੰਤਨਪਾ
ਈਅੰਕੇਤੇਜਬਰਾਈਲਾ। ਸਭੇਅੰਦਰਿਹੁਕਮਦੇਕੇਤੇਮੇਕਾਈਲਾ। ਕਈਅਸੰਖਫਰੇਸਤੇਮਲਕ
ਲਮਉਤਬਿਅੰਤਾ। ਤੁਰਸਨਸਚਅਲਾਹਿਦੇਗਕਸਾਜਿਨਅਸੰਖਾ। ਰਿਠਸੁਏਹੁਮਸਾਹਦਾਹੋਇ
ਰਹੀਹੋਗਨਾ। ਇਥੇਕੋਇਨਜਾਣਦਾਫਾਨੀਦੁਨੀਜਹਾਨਾ। ਰੁਗਾਭਿਸਤਨਰਿਸਨੀਵੈਜਕਰਿਸੇਨ
ਕੋਇ। ਜੀਵਦਿਆਦੀਸਾਹਿਬੀਮੁਇਆਖਬਰਨਹੋਇ। ਮੋਇਖਾਕੁਸੀਗਮਿਲੇਅਰਬਾਨਾਸਰ
ਮਾਹਿ। ਸੇਭੀਫੇਰਜਮਾਈਅਨਗੁਨਾਗੁਨਰੂਆਹਿ। ਕੁੜਾਦਵਾਰਹਿਗਾਇਆਬਾਦਮਰੇਸੀਸਾਰਾ।
ਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦੇਇਜਲਬਲਹੋਇਛੁਗਾ। ਦੁਜਾਅੱਖਣਸਕਹੈਨਾਕੋਹੋਆਨਹੋਇ। ਏਕੋਪਾਕ
ਖੁਦਾਇਹੋਰਵਰਹਿਆਸਭਲੇਇ। ੫੪। ਨਾਹੀਮਹੰਮਦਮੁਸਤਫਾਨਹੀਕਿਅਵਤਾਰਾ। ਨਾਹੀਪੀਰਪੋ

ਕੰਬਰ ਅਉਲੀਏ ਨਾਹੀ ਕੁਤਬ ਸਲਾਹਾ ਜੀਵਦਿਆ ਸਭ ਰਿਸਨੀ ਮੁਇਆ ਨਾ ਰਿਸੇ ਨ ਕੋਇ। ਨਾ
 ਨ ਕਬਾਜੀ ਕੁੜਦੀ ਆਖਰ ਕੁੜੀ ਹੋਇ। ਏ ਸਭ ਜੁਸੇ ਪਾਕ ਦੇ ਧਰਤੀ ਤੇ ਅਸਮਾਨ। ਚਉਦਹ ਤਬ
 ਕਨਰ ਹਸਨੈ ਆਖਰ ਫਾਨੀ ਜਾਨ। ਬਾਦੀ ਆਈਆ ਤੁਸੀ ਚਉਥੀ ਪਾਕੀ ਨਾਲਾ ਮਗਮ ਰਫਿਰ
 ਫਿਰ ਉਪਜਾਹਿ ਜੀਆ ਜੰਤ ਵਸ ਕਾਲਿ। ਏ ਸਭ ਬੰਦੇ ਮਉਤ ਦੇ ਹੁਕਮੀ ਆਵ ਨ ਜਾਨ। ਹੁਕਮ ਨ ਬੁਝ
 ਨ ਨਾਨਕਾਖਿ ਪਿਖਿ ਮਗਨਿ ਅਜਾਨ। ੫੫॥ ਸੁਆਲ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ **ਸੂਰਾ**॥ ਆਖੀ ਰੁਕਨ ਲ
 ਨਾਨਕਾਲਿ ਖਿਆਵਿ ਚਕਰਾਨ। ਚਉਦਹ ਤਬ ਕਜਹਾਨ ਵਿਚ ਜਿਮੀਤਿ ਅਸਮਾਨ। ਤਿਸ ਵਿ
 ਚ ਨੂਰਮਹੀਮ ਦੀ ਰੋਸਨ ਬਲੈ ਚਰਾਗਾ। ਜਿਤੀ ਉਮਤ ਨ ਘੀਦੀ ਤਿਨਾ ਦੇ ਜਕਾਂ ਚ ਨ ਲਾਗਾ। ਰਹੇ
 ਕੁਰਾਨੇ ਬਾਹਰੇ ਤਿਨਾ ਨ ਘੀ ਭਰੇ ਨ ਸਫਾਤ। ਓਇ ਪਾਕ ਵਿਚ ਨ ਰਖੀ ਅਨਿਰਹ ਦੇ ਸਦਾ ਨ ਪਾਕਾ॥ ੫੬
ਜਬਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹੁ ਸੂਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਰੁਕਨ ਦੀ ਸਚੇ ਸੁਣਹੁ ਸੁਆਲਾ। ਅਸਮਾਨ ਅਸਮਾਨ
 ਲਖਿ ਲਖਿ ਪਾਤਾਲਾ ਪਾਤਾਲਿ। ਕਿਤੇ ਨੂਰਮਹੀਮ ਦੀ ਰੋਸਨ ਬਲ ਨ ਚਰਾਗਾ। ਜੇ ਲੜੇ ਦੇ ਦੁਨੀਆ
 ਦਾ ਵੜੇ ਵਿਚ ਸੜੇ ਦੇ ਜਕ ਆਗਾ। ਗੁਨਾ ਗੁਨ ਕਰਾਨੇ ਗੁਨਾ ਗੁਨ ਰਸਾਲਾ। ਗੁਨਾ ਗੁਨੀ ਉਮਤੀ
 ਬਹਿ ਬਹਿ ਕਰਨ ਮਸੂਲਾ। ਨੂਰਮਹੀਮ ਦੇ ਕੇਤੜੇ ਪੀਰ ਮਹੀਮ ਦੇ ਲਖ। ਲਖਿ ਮਹੀਮ ਦੇ ਮਸਤ ਫਾਇ
 ਚ ਹੋਇ ਅਖਰ ਕਾ। ਨਾਵਾਂ ਬਾਵਨ ਗਿਣ ਸਕੈ ਰਿਰੇ ਨ ਘੀ ਰਸੂਲਾ। ਮਜਬ ਕਈ ਅਸੀਖ ਲਖਿ ਗਿ
 ਏ ਨ ਜਾਈ ਮਲਾ। ਮਕੈ ਤਿਠੇ ਕਈ ਲਖ ਲਖਿ ਮਦੀ ਨੇ ਨਾਲਿ। ਹਾਜੀ ਕਾਜੀ ਅਸੀਖ ਲਖਿ ਗੁਨਾ ਗੁਨ ਸੀ
 ਭਾਲਾ। ੫੭॥ ਬੇਦ ਬਿਆਸਿ ਅਸੀਖ ਲਖਿ ਕਰ ਦੇ ਬੇਦ ਬੀਚਾਗਾ। ਇਕ ਸੇਇ ਕਸੇ ਤਬ ਕਵਿ ਚ ਲਖ
 ਅਸੀਖ ਅਉਤਾਗ। ਪੀਰ ਪੈ ਕੰਬਰ ਕੇਤੜੇ ਗਉ ਸਕੁਤ ਬਸਲਾਹਾ। ਫਿਰ ਨਿਤ ਬਕਿ ਅਸਮਾਨ ਵਿਚ

ਚਸਮੀਦੇਖਪਸਾਗ।ਉਥੇਪੈਕੰਬਰਿਕਈਲਾਖਿਕਈਅਸੀਖਅਉਤਾਗ।ਫਿਰਦੇਹਦੇਰੋਜਸਬ ੧੦੩
ਹੁਕਮਸਾਹਿਬਦੇਨਾਲਿ।ਅਸੀਖਅਉਤਾਰਪੈਕੰਬਰਾਫਿਰਦੇਹੇਰਪਾਤਾਲ।ਰੁਕਨਲਕਾਜੀਕੇਤੜੇ
ਮੋਨਦੀਨਮਦਾਗ।ਹਜਿਰਤਿਮੀਰਕੇਤੜੇਪੀਰਜਾਦੇਸਿਰਦਾਗ।ਸਾਹਜਹੀਦਾਕੇਤੜੇਸਰਵਰਅੰ
ਤਨਪਾਗ।ਉਮਰਿਖਿਤਾਬਅਬੁਬਕਰਿਸੇਰਅਲੀਅਪਾਗ।ਤ੍ਰਿਭੇਲਖਅਸਮਾਨਮੈਚਾਰਯਾਰਅ
ਸੀਖ।ਨਾਨਕਅੰਤਨਜਾਪਨੀਅਲਖਿਅਪਾਗਬੰਤਾ।ਕਈਅਸੀਖਇਮਾਮਹੈਨਸਹਿਸਹਾਬਾਅ
ਨੇਕ।ਸਭਨਾਦੇਸਿਰਾਇਕਰਬਅਲਖਅਪਾਰਅਲੇਖ।੪੮।ਨਾਰਦਸਾਰਦਕੇਤੜੇਵਿਸਵਾਮਿਤ
ਬਸਿਸਟਾ।ਕਈਮਛਿੰਦ੍ਰਗੋਰਖਾਕਈਅਸੀਖਾਸਿਸਟਿ।ਚਰਪਟਕੁਰਬਰਕੇਤੜੇਈਸਰਗੋਪੀਚੰਦ
ਦਤਾਦੇਵਅਸੀਖਹੈਕੇਤੜੇਗਮਾਨੰਦ।ਸਿਧਚਉਗਸੀਮੰਤ੍ਰਲੀਆਫਿਰਦੀਆਅਲਖਅਪਾਗ।ਇਹੁ
ਸਕੁਮਨਸੁਖਹੈਨਬਾਝੁਅਲਖਅਪਾਗ।ਬੇਦਕਤੇਬਾਕੇਤੜੇਬਹਿਬਹਿਕਰਨਧੀਚਾਗ।ਗੁਨਾ
ਗਨਨਸੀਹਤਾਗੁਨਾਗੁਨਕਰਗਿ।ਗੁਨਾਗੁਨਰਿਸਾਲੜੇਗੁਨਾਗੁਨਕਲਾਮਾ।ਕਲਜਗਨਾਨਕ
ਨਿਰਮਲਾਪੰਥਚਲਾਇਆਆਇ।ਬੈਦਕਤੇਬਾਬਾਹਿਰਾਇਕੋਜਪਿਆਖਦਾਇ।ਟਿਬੇਟੇਇਦੁ
ਨੀਦੇਕੀਤੇਛਾਹਿਮੈਦਾਨਾ।ਕੀਤੇਹੈਮਨਸੁਖਸਭਸਚੀਰਚਚਉਗਾਨਾ।੬੦॥ ਸੁਆਲਕਾਜੀਰੁਕ
ਨਦੀਸੁਗਾ।ਆਖੀਰੁਕਨਲਨਾਨਕਾਂਤਪਵਿਚਵਡੀਕਰਗਮਾਤਿ।ਕੀਤੇਨੀਮਨਸੁਖਸਭਬਾਝੁ
ਸਾਹਿਬਪਾਕਾ।ਜਿਤੀਪਰਦੇਦੁਨੀਕੋਰੂਤੇਨੀਸਕੁਉਠਾਇ।ਕੋਇਨਕਿਸੇਜਾਣਸੀਬਾਝੁਪਾਕਖੰਦ
ਇ।ਉਮਤਿਥਾਉਨਪਵਈਧਿਨਾਰਸੁਲਖਦਾਇ।ਬਿਨਾਖਲੀਫੇਮਰਸਦੇਕੋਇਨਪਵੈਕਬੁਲ
ਬਿਨਾਇਮਾਮਪੈਕੰਬਰਾਬਾਝੁਯਾਰਰਸੁਲਾ।ਲਿਖਿਆਵਿਚਕੁਰਾਨਦੇਜਬਰਾਈਲਗਾਮਾਗਿ।

ਜਥਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸਰ ਆਖੀਨਾਨਕਰਕੁਨਲਦੀਇਕੋਪਾਕਖੁਦਾਇ। ਦੁਜੀਕੁਦਰਤਕੁਨ
 ਹੈਸਾਹਿਬਆਪਗੁਆਇ। ਜਿਚਰਕੁਨਬਾਇਆਮਰਸਦਸਿਰਪਰਿਥਾਪ। ਮਹਰਮਹੋਏਕਲ
 ਮਦਾਖੁਦੀਉਠਾਵੁਤਾਪਿ। ਕਰੋਪਨਾਹਿਖੁਦਾਇਦੀਉਮਤਦੀਛੁਡਆਸਾ। ਅਮਲੀਆਪੋਆਪ
 ਟੀਨੇਕੀਬਦੀਕਿਸਾਸਾ। ਅਮਲੀਆਪੋਆਪਦੀਸਿਰਸਿਰਠੇਇਨੇਬੇਨਾ। ਆਪੋਨਬੀਰਸੁਲਹੈਆਪੋ
 ਲਏਹਿਸਾਬ। ਸੁਕੁਵਡਿਆਈਆਰਬਹਥਿਦੇਇਕਰਫਿਰਖਸਲੇਇ। ਦੁਨੀਆਕਾਰਨਉਮਤੀਬ
 ਹਿਬਹਿਮੇਲਕਰੇਇ। ਦੁਨੀਦਰੋਗੀਵਾਹਮੈਖਾਤਰਤੇਕਰਿਦੁਗ। ਮਥਾਰਖਜਿਮੀਨਪਰਖਾਤਰਰਖਹੁ
 ਗ। ਏਕਾਏਕੀਹੋਇਰਹੁਦੁਜਾਸੰਗਨਿਵਾਗ। ਦੁਜਾਸੰਗਕੁਸੰਗਹੈਫਾਨੀਇਹੁਸੰਸਾਰ। ਦੁਨੀਆਵਲੇ
 ਵੇਕਾਰਨੇਹਾਰਿਆਆਪਦੀਨ। ਛੇਡਤਿਕਬਰਖੁਦੀਕਉਪਕਨੁਪਾਕਜਿਮੀਨ। ਪੰਦਨਸੀਹਤ
 ਹਾਜੀਆਨਾਨਕਕਹੇਫੁਕੀਰਨ। ਗਾਹਿਸੈਤਾਨੀਜੋਗਮਥੀਏਤਿਨਾਗਲੀਜੀਜੀਗ। ਆਵਹਿਜਾ
 ਹਿਕੁਵਾਈਹਿਦੋਜਕਲਹੈਸਜਾਇ। ਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਦੇਆਪੋਪਾਕਖੁਦਾਇ। ੬੩॥ ਨਉਸੈਨ
 ਟੀਨਨਿਨਵੈਮਿਲਨਸਮੁੰਦੇਜਾਇ। ਸਾਤਸਮੁੰਦਅਵੇਹਿਆਨਦੀਆਅੰਤਨਪਾਇ। ਪਉਦੇਵਿਚਗਲ
 ਜਦੇਬੰਦਤਵੈਤਪਤਾਇ। ਬਲਨਤਲੇਤਿਨਾਦੀਹਰੀਆਜੋਬੇਅਦਲੀਪਾਤਸਾਹ। ਕਾਜੀਮੁਫਤੀਕਾਰਕ
 ਨਫਉਜਦਾਰਕਟਵਾਲ। ਉਮਰੇਤੇਈਦੁਨੀਏਦੁਜੀਰਅਮੀਰਨਾਲਿ। ਬਖਸੀਤੇਬੁਤਾਦੀਏਨਲੇਪੋ
 ਤੇਦਾਰ। ਦਾਰੋਗੇਤੇਮਸਤੇਟੀਆਕਰੇਕੁਨਵਪਾਗ। ਜੇਨਨਬਹੁਤਜਮਾਇਤਾਹੋਹਿਜਮਾਇਤਦਾਗ।
 ਖਵਨਗਰੀਬਾਲੁਟਕੈਕਰੇਜੋਗਅਫਾਰ। ਵਾਟਪੜੇਤੇਚਉਧਰੀਮਹਰਮੁਕਦਮਕੁਨ। ਚਉਕੀਦਾ
 ਰਪਿਆਦਿਆਜਲਿਬਲਿਹੋਇਪੂਨ। ਕੁਟਈਆਤੇਹਰਾਮਨੀਆਜੋਧਰੀਬਿਗਾਨੀਜਾਨ। ਵੇਸਵਾਅਤੇ

ਗਸਤੀਆਅਹਿਨਿਸਕਰਨਹਰਾਮ। ਚੇਗਜਾਗਚੁਗਲਾਖਾਵਨਲਾਇਤਧਾਰਾ। ਲੁਣਹਰਾਮੀਵਿ ੧੧੩
 ਸਾਸਘਾਤਦਰਗਾਹਿਹੋਇਖੁਆਗ। ਜੇਹਨਪਰਾਈਆਵੇਲਕੀਕੰਠੇਸੇਜਵਿਛਾਇ। ਸਰਪਰਦੇਜ
 ਕਵੈਸਨੀਲਹਸਨਬਹੁਤਸਜਾਇ। ਰਾਹਿਦਾਰਜਗਾਤੀਆਲੇਖਾਸਿਖਣਆਹਿ। ਦੁਇਦੁਇਜੋਗ
 ਵਾਲਿਆਪਰਿਘਾਰਿਚੁਣਿਆਹਿ। ਸਰਪਰਦੇਜਕਵੈਦੁਣਾਟੇਲਾਇਤਵਿਆਹਿ। ਚੰਮੇਦੋਦੋਇਛੁ
 ਬਨੇਪਥਰਦਾਕਰਿਸੇਰਾ। ਚੰਗਾਕਰਿਬਹਾਲੀਐਮੁਹਿਪਰਾਇਛੋਗ। ਕਰਨਹਰਾਮਹਰਾਮਖੋਰਤਿ
 ਨਾਭੀਚੁੰਜਲਾਇ। ਕਾਵਨਖਾਵਨਮਾਸਤਿਹਖਸਮਾਸਥਿਗਾਨਾਖਾਹਿ। ਜਲਦੇਦੋਜਕਗਈਏ
 ਜੇਦੇਨਗਾਮੀਹੀਕੁੜਾ। ਘੁਟਸਘਾਨਿਦੁਖਤਰਜਲਦੇਰੁਠੇਪੁਗ। ਸੁਣਹੋਕਾਜੀਰਕਨਦੀਪੰਦ
 ਨਸਿੰਤੁਲੇਇ। ਛੁਡਹੁਗਹੁਸੈਤਾਨਦਾਸਚਹਕੀਕਤਏਇ। ੬੩। ਬਾਝਅਲਹਦੀਬੰਦਗੀਛੁਡ
 ਹੁਅਮਲਾਥਿਕਾਰਾ। ਦਰਗਾਹਿਗਇਆਜਾਣੀਐਨਾਨਕਦੇਹਅਸਾਰਾ। ਕਰਹੁਮਸਕਤਿਜੁਪਦ
 ਜੀਸੀਸਭਿਠਾਵਹੁਭਾਰਾ। ਨਖਸਿਖਪਵੈਪਸੀਨਜਾਸੇਈਕਰਹੁਅਹਾਰਾ। ਦਸਵਾਹਿਸਾਵੰਰੁਕੋਰਾ
 ਹਿਖਦਾਈਦੇਇ। ਪਾਵਹੁਗਜਬਿਹੁਤਦਾਰਾਹੁਕੀਕਤਿਏਹ। ਪਾਣੀਪਖਾਪੀਹਣਾਧੋਵਹੁਕਦਮ
 ਪਖਾਹਿ। ਕਰਹੁਵਿਛਾਈਦੁਬੁਦੀਲਜਤਿਸਭਾਵਿਸਾਰਾ। ਸਭੇਲਜਤਾਰੇਗਹੈਦੇਹੀਨੁਪੀਨੋਨਾ। ਇ
 ਖਜਿਵੈਰਸਨਿਕਲੇਬਹੁਤਸਜਾਈਦੇਨ। ਜਵਾਈਖਾਹਿਰੋਟਨੀਲੇਣਨਨਾਲਰਲਾਇ। ਠੰਡਾਪਾਣੀ
 ਪੀਅਕੇਸਚਾਰਬਧਿਆਇ। ਛੁਡਹੁਸਭੇਨਿਆਮਤੀਕਿਆਮਤਿਨੋਕਰਿਯਾਦਾ। ਜੂਸਾਉਰੁਸੀਰੁ
 ਜਿਉਪਲਿਆਮਿਠੇਸੁਵਾਦਿ। ਖਾਧਾਪੀਤਾਨਿਕਲੇਜਿਉਤਿਲਘਾਣੀਤੇਲਾ। ਰਸਕਾਸਿਖਾਧੇਬਹੁ
 ਘੁਣੁਸੰਗਕੁਟਬੇਮੇਲਾ। ਓੜਨਿਬਾਹੁਕੋਨਹੀਨੀਵਦਿਆਮਰਿਮਾਰਾ। ਦੁਨੀਆਖੋਟੀਗਸਨੀਮਨ

ਹੁਚਿਤਹੁਵਿਸਾਰਾ। ਸੁਖਾਨੁਦੁਢੇਦਿਆਰੁਖਨੇਹਰੁਪਏ। ਰੁਖੇਰੁਖਵਿਹਾਵਹਾਸੁਖਨੇਨਸਗਏ। ਏ
 ਸੁਆਲਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀ **ਸੂਰਾ**। ਰੁਕਨਲਆਖੇਨਾਨਕਾਇਆਵਿਚਕਰਨਾ। ਵਾਲਹੁਨਿਕੀ
 ਪਰਸਲਾਤਿਖਾਨਿਅਹੁਤ੍ਰਿਖੀਜਾਨਾ। ਉਥੇਦਿਕੇਨਭੁਣਭੁਣਾਠਹਿਰਨਸਕੈਪੈਗਾ। ਮੁਸਕਲਤਿਨਾ
 ਲੰਘਣਾਜਿਨਾਕਮਾਏਵੈਰਿ। ਸਾਇਰਲੇਹੁਪੁਵਿਦਾਅਗਨਿਜਲੈਭੁਣਭੁਣਾਇ। ਕੀਪੀਦਿਸਨਆਵ
 ਈਧਾਈਪਵੈਕਹਾਇ। ਉਥੇਥੇਲੀਕੋਨਹੀਪਾਰਨਕੋਇਲੰਘਾਇ। ਗੁਨਹਗਾਰਪਾਰਨਜਾਇਨੀ
 ਤਪਨਿਤੇਵਿਲਲਾਇ। ਜਿਨਾਕਲਮਾਨਜਾਇਆਸੇਖਨੇਪੁਕਾਰਨਿਹਾਇ। ਤਿਨਾਬੇਲੀਹੋਵੈਮੁਸ
 ਤਫਾਲਏਨਫੇਰਛੁਰਾਇ। ਭਰੇਸਫਾਤਨਤਿਨਦੀਦਰਗਹਿਦੇਹਜੂਗਾ। ਬੇਈਮਾਨਕਸੁਮਤੀਨਿਤ
 ਕਮਾਇਨਕੂੜਾ। ਏ॥ **ਜਥਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੂਰਾ**॥ ਨਾਨਕਆਖੇਰੁਕਨਦੀਮੁਖਤੇਜਮਸੁਅਲ
 ਇ। ਜਿਥੇਸਾਇਰਆਤਸੀਥੇਨੇਧਹੁਤਮਲਾਹਿ। ਕਈਮਹੀਮਦਮੁਸਤਫਾਇਖਨੇਲੰਘਾਇਨਪੁਰ
 ਗੁਨਗੁਨੀਉਮਤੀਕਈਸਚਕਈਕੂੜਾ। ਪੁਛਨਤਿਨਾਜਗਾਤੀਏਜਿਨਾਕੀਤੇਧਹੁਤਮਜਾਬਾਕ
 ਈਮੁਹਾਏਮੁਸਤਫਾਇਸਕਹਿਨਦੇਇਜਥਾਬਾ। ਨੇਕੀਬਦੀਬੀਚਾਰੀਏਮਲਕਲਮਉਤਹਜੂਗਾ। ਕ
 ਟਉਤਾਰੇਪੁਲਸਲਾਤਿਜਲਬਲਹੋਵਨਪੂੜਾ। ਮੁਹਤੇਕਲਮਆਖਕੋਨਾਲਦੁਈਦਰਗਮਿਲਾਇ
 ਅਗੇਮਹੀਮਦਮੁਸਤਫਾਸਕੈਨਤਿਨਾਛੁਰਾਇ। ਸਾਇਰਦੇਮਰਜੀਵਨੇਬੇਰੀਆਦੇਮਲਾਹਿ। ਜਲ
 ਨਉਨਾਦੀਆਉਮਤੀਵਿਚਸਾਇਰਅਗਨਅਥਾਹਿ। ਬੇਪੀਗਬੇਮੁਰਸਦਾਢੇਈਕੋਇਨਦੇਇ।
 ਗਹੇਵਿਚਫਰੇਸਤੇਮਾਲਜਗਾਤੀਲੇਇ। ਬਦੀਆਤੇਤੁਲਨੇਕੀਆਮੀਜਾਕਰਨਹਿਸਾਧਾ। ਬਾਕੀਜਿ
 ਨਾਨੇਵਣੀਹੋਸਨਸੇਈਖਰਾਬਾ। ਏ॥ ਭਇਓਰਖਾਕੂਮੀਗਿਮਿਲਾਈਅਨਜਮਨਹੋਇਕਪਾਰਿ

ਚੁਣਿ ਚੁਣਿ ਕਢੀ ਅਨਫੁਟੀ ਆਖੁ ਢੀ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ। ਵੇਲਹੇ ਵੇਲਹਿ ਲਾਈ ਐਫਿਰ ਪਿਛਪਿਛਾਪਾ ੧੦੪
ਇ। ਕਤਣ ਕਤ ਕਤਾਈ ਐਤੰਦੁ ਖੋਚ ਕਢਾਇ। ਫਿਰ ਅਗਨੀ ਕੁੰਕੁਚ ਨਾਈ ਐਮੁ ਗਲੀ ਦਥਿ ਕੁਟਾਇ।
ਕਤਨ ਕੋਚੀ ਕਟੀ ਐਸੁਈ ਜੇੜਸੀ ਵਾਇ। ਪਹਰਨਹੇ ਇਕਜਾਈ ਐਫਿਰ ਤਿਸਮੈ ਲੁਖਾਇ। ਹੋਏ ਪੁਗਣੁ।
ਸੁਟੀ ਐਅਫੁਨ ਮੁਲਵਿ ਕਾਇ। ਕਰਨ ਮੁਸਾਲ ਮਿਸਾਲ ਚੀ ਆਤਸ ਨ ਲਜ ਲਾਇ। ਸਦਹੁ ਮਹੀਮਦ
ਮੁਸਤਫਾ ਲਏ ਕਪਾਹਿ ਛੁਡਾਇ। ਏਕ ਕਪਾਹਿ ਦੀ ਜੇਨਾ ਵਿਚ ਏਤੀ ਮਿਲੀ ਸਜਾਇ। ੬੧। ਫਿਰ ਪੇਵੇਪੁ
ਇਪਿਨਾਈ ਐਕਢੀ ਐਘਾਣੀ ਤੇਲਾ। ਵਟੀ ਵਟ ਕਪਾਹਿ ਦੀ ਰੀਵੇ ਮੰਦਰ ਮੇਲਾ। ਇਕ ਮਿਟੀ ਤ੍ਰਿਹਾਰੀ ਇ
ਓਜਲ ਦੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਜਲਿ ਬਲਿ ਰੇਵਨ ਬਪੜੇ ਫਿਰ ਕੋਇਨਾ ਪੁਛੇ ਆਨ। ਫਿਰ ਇਸ ਜੇਨਾ ਤੇ ਕਢਿਅੁ
ਉਲਹੇ ਇਜਾਮਿ ਆਸੇਇ। ਤੇਲੀ ਪੀੜੇ ਘਾਣੀ ਐਦੇ ਦੇਵ ਬਾਰੋਇ। ਰੀਵੇ ਪਾਇ ਜਲਾਇ ਐਜਲਿ ਬਲਿ
ਮਾਟੀ ਹੋਇ। ਸਦਹੁ ਮਹੀਮਦ ਮੁਸਤਫਾ ਤਿਸੈ ਸੁਣਾਇ ਰੋਇ। ੬੨। ਤਿਲਾ ਦੀ ਜੇਨ ਹੁਕਢਿ ਆਫਿਰ ਜ
ਮਿਆਹੇਇ ਕਮਾਇ। ਏਟੇ ਭੰਨ ਪਿਨਾਈ ਐਲਹਦਾ ਬਹੁਤ ਅਜਾਬਾ। ਇਖਾਜੇ ਵੈਰ ਸਕਢੀ ਐਪਵੈਕ
ਜ਼ਾਹਿ ਮਾਹਿ। ਵੇਦੇਤ ਉਪਕਾਈ ਐਗੁੜ ਸਕਰ ਖੰਡ ਕਰਾਹਿ। ਖਾਧਿ ਆਹੋਇ ਕਿਰਬਤੀ ਫੇਰਨ ਛੇਹਰਾ
ਕੋਇ। ਸਦਹੁ ਮਹੀਮਦ ਮੁਸਤਫਾ ਇਤਿਸਹਿ ਸੁਣਾਇ ਰੋਇ। ਕੇਤੀ ਜੇਨ ਅਵੇਹੀ ਆਗਿਣਤੀ ਗਈ ਨਜਾਇ
ਫਿਰ ਹਿਚ ਉਗਸੀ ਹੁਕੁ ਦੀ ਆਬਹੁਤੀ ਲੋਹੇ ਸਜਾਇ। ਮਰਿ ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ ਫਿਰ ਫਿਰ ਜੇਨ ਕੁਵਹਿ ਅਸੀ
ਖਾ। ਨੁਖਸੁਖ ਬਹੁਤ ਕਮਾਵੇਗਾ ਨੁਗਣੇ ਬਿਅੰਤ। ਸੁਣੇ ਨਗਮਰ ਸੁਲਕੋਇਨਾ ਰੂਹਾ ਦੀ ਫਿਰ ਜਾਦ।
ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰ ਆਇ ਕੋਉ ਮਰਗਵਾਈ ਆਬਾਦ। ਕੁੜੀ ਮਜਲਸ ਬੈਠ ਕਰਿ ਕੀਤ ਸਕੂਨ ਵਪਾਰੀ। ਜਾ
ਫਿਰ ਉਠੀ ਚਲਿ ਆਬਰ ਅਬਰ ਬਣਕਾਰ। ਬੀਨ ਚੰ ਲਾਇ ਆ ਅਜਗਾਈ ਲਸਾਖੀ ਸੰਗਨ ਕੋਇ। ਲਹੇ

ਸਜਾਈ ਅਗਲੀ ਆਕਿ ਸੇ ਸੁਣਾਇ ਰੋਇ ॥ ਮਿਲਨ ਸਜਾਈ ਬਹੁਤੀ ਆਮ ਲਿਕਾ ਲਿਖ ਉਤਹ ਜਗ ਲੇਖ
ਮੰਗਨ ਚਿਤ ਗੁਪਤਿ ਜੇ ਛੁਪਕ ਆਇ ਕੂਨਾ ॥ ਨਾਸਾ ਲੇਇ ਨ ਮੁਕਰੇ ਤੇ ਬਹਿਕਰਨ ਪੁਕਾਰਾ ॥ ਦੇਵਨ ਕੀ ਨ
ਉਗਾਹੀ ਆਮ ਪਾਰੁ ਹਥਿ ਕਾਰਾ ॥ ਆਲਤ ਜਿਹ ਬਾਮੁ ਕਰੇ ਚਖ ਚਖ ਸਾਦ ਬਿਕਾਰਾ ॥ ਹਥ ਪੈਰ ਚਾਕਰੀ
ਪੁਕਮ ਕਮਾਵਨ ਕਾਰਾ ॥ ਪੰਜ ਹਵਾ ਸਬ ਖੀਲ ਸੰਗ ਤੇ ਬਹਿਕਰਨ ਪੁਕਾਰਾ ॥ ਅਸੀ ਬੰਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਹੁਕਮ
ਕਮਾਵਹਿ ਕਾਰਾ ॥ ਰਹ ਕਰੇ ਬਦ ਫੈਲ ਬਹੁ ਰਖ ਪਨਾਹ ਰਸੁਲਾ ॥ ਲਾਗੀ ਮਿਲਣ ਸਜਾਇ ਬਹੁ ਗਏ ਸੇ ਸਭੇ ਭੁ
ਲਿ ॥ ਰਾਮ ਰ ਸੁਲ ਨ ਰਿਸ ਨੀ ਲੈ ਸਨ ਰਹ ਛੁਡਾਇ ॥ ਸਚ ਜੇ ਸਾਥੀ ਸਰੁ ਸਦਾ ਮੂਲ ਨ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥ ਸਚੁ
ਸਿਰੰਦਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਇ ਜੁਗਾਦੀ ਸੋਇ ॥ ਹੋ ਕੁੰਤੋ ਸੀ ਸਚ ਹੋ ਅਵਰ ਨ ਦਜਾ ਕੋਇ ॥ ਦੁਜੀ ਕਾਰ ਬਿਕ
ਰ ਹੋ ਪੂਰੀ ਕਿਸੇ ਨ ਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਰਕਨ ਦੀ ਸਚਾਇ ਕਖੁ ਦਾਇ ॥ ਵੰਦ ॥ ਮੋਇ ਆਜੀ ਰਦਿ ਆਸੀ
ਗਸਦਾ ਸਾਂਈ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥ ਸਚੇ ਬਾਹਰਿ ਜੇ ਰਹੈ ਸੇ ਅੰਤ ਚਲੇ ਰੋਇ ॥ ਦਰਗਹਿ ਜਾਤੁ ਨ ਜੇ ਰਹੈ ਅਬੈ ਤ
ਬੈਨ ਹੀ ਰੋਇ ॥ ਸਚੇ ਸਚ ਨਿਆਉ ਹੈ ਕਰਤਾ ਕਰੈ ਸੋ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਮੁਰਸਦ ਸਚੁ ਹੈ ਦੇਵੈ ਸਚੁ ਮਿਲਾਇ
ਸਚੇ ਮੁਰਸਦ ਬਾਹਿਰਾ ਭੰਡੁ ਲਭੁ ਸੇਖਾਇ ॥ ਮਰਦੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਇ ਰਖਨ ਕਬਰਿ ਬਣਾਇ ॥ ਸੈਵਰਿ
ਆਹੋਇ ਖਾਕ ਨੀ ਖਾਕੁ ਸੇ ਮਿਲ ਜਾਇ ॥ ਫਿਰ ਪਉਦੀ ਵਸ ਕਲਾਲ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਪਥੈ ਬਣਾਇ ॥ ਇਟਾ ਪਥੈ
ਬਣਾਇ ਕੈ ਆਵੀ ਦੇ ਨ ਚੜਾਇ ॥ ਖਾਵਨ ਅਗਨ ਅਗਣਤ ਦੀ ਜਲ ਬਲ ਕਰਨ ਕਹਾਇ ॥ ਜਲਿ ਬਲਿ ਰੋ
ਵਨ ਬਪਥੈ ਲੋਕਾ ਕਿ ਆਪੁ ਵਾਹਿ ॥ ੭੦ ॥ ਮਰੇ ਵਿਚਾਰਾ ਹੋ ਦੁਖ ਵਿਚ ਅਗਨੀ ਦੇ ਨ ਜਲਾਇ ॥ ਜਲਿ ਬਲ
ਹੋਵੈ ਭੁਸ ਮਨੀ ਪਉਣ ਖੜੇ ਉਤਾਇ ॥ ਪੜ ਕੇ ਦੇਖ ਕੁਰਾਨ ਵਿਚ ਕਿਸ ਨੇ ਵਹੀ ਸਜਾਇ ॥ ਸੋਈ ਕਾਫਰ ਦੇ
ਜ ਕੀ ਜੋ ਬਹੁਤੇ ਖਾਦਾ ਤਾਇ ॥ ਪਹਲੇ ਆਤਸਾ ਸਿਉ ਜਲੇ ਫਿਰ ਤਿਨ ਜਲਾਇ ਕਉਣਾ ॥ ਖਾਕ ਸਮਾਈ

ਥਾਕਸਿਉਪਉਤਸਮਾਣੀਪਉਤਾ। ਆਥਸਮਾਣਾਆਥਸਿਉਅਰਥਾਨਾਸਰਪਾਕਾ। ਕਿਆਮ ੧੦੫
ਤਫੇਰਉਠਾਈਅੰਗੁਹਨਿਮਾਣੀਥਾਕਾ। ਜੇਤੀਕੀਤੀਆਖਾਹਸਾਫਿਰਲੈਉਠਿਆਨਾਲਾ। ਕੀਤਾ
ਆਪਣਾਭੋਗਣਾਫਿਰਪਇਆਵਸਜੰਜਾਲਾ। ਖੋਲੈਲਖਚਉਰਾਸੀਆਪਰਿਧਰਿਰੂਪਅਨੇਕਾ।
ਰੰਗਤਮਾਸੇਖੋਲਕੈਅੰਤੋਕਫਾਏਕਾ। ੭੧॥ ਮਿਟੀਵਿਚਥੈਠਾਈਅਨਖਸੇਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਜੋਗੀਤੇ
ਸੰਨਿਆਸੀਆਖਟਦਰਸਨਹਿਦਵਾਨਾ। ਪਹਲੇਖਾਕੇਸੰਗਾਮਿਲਨਫਿਰਗੀਦੇਹੋਇਖਬੀਰਾ। ਪਰ
ਤੀਵਿਚਸੁਪੀੜੀਅਨਹੋਵਨਬਹੁਤਜਹੀਰਾ। ਇਕਦੁਰੂਹਲਖਹੋਨਪਰਧਰਕੈਨੇਰੂਪਾ। ਮਰਿਮਰਿਖ
ਕਸੰਗਾਮਿਲਨਕਰਿਕਰਿਰੂਪਕਰੂਪਾ। ਸੈਵਰਿਅਵਿਚਖਾਕਹੋਇਸਹਿਸਹਿਬਭੋਅਜਾਬਾ। ਫਿਰ
ਪਉਦੇਵਸਕੁਲਾਲਦੇਭੁੰਡੇਪੜੇਸਿਤਾਬਾ। ਭਾਨੂੰਇਟਾਬਹੁਤਬਿਧਜਲਨਪਿਜਾਵੀਸਾਲਾ। ਜਲਬਸ
ਕਰਦੇਹਾਇਗਾਇਕੋਇਨਪੁਛੇਹਾਲਾ। ਪਰਮਹੰਮਦੀਜੇਤਨੇਛਾਤਿਆਦੇਨਦੁਆਇ। ਜਲਤੇਵਿਚ
ਪਿਜਾਵਿਆਕੋਇਨਕਢੇਜਾਇ। ਦੁਨੀਆਦੀਆਵਡਿਆਈਆਰਹੀਆਵਨੀਆਮਾਹਿ। ਬਹਿਬ
ਹਿਯਾਰਮਹੰਮਦੀਤਰਿਤਰਿਲੁਕਮੇਖਾਹਿ। ਜੀਵਿਦਿਆਭੇਜਨਭਿਸਤਿਵਿਚਫਿਰਮੋਇਆਲਹਨ
ਨਸਾਰਾ। ਜਲਦੇਵਿਚਪਿਜਾਵਿਆਜਲਬਸਹੋਨਅੰਗਿਆਰਾ। ਭਾਨੂੰਇਟਾਪਕਾਇਕੈਕਢੇਢੇ
ਰਕੁਲਾਲਾ। ਗੁਨਗੁਨੀਕੁੰਨੇਪਕਨਕਾਲੇਲਾਲਾ। ਫਿਰਉਤਰਨਜਾਇਬਜਾਰਵਿਚਪਵੈਕਸੀ
ਗਮੁਲਾ। ਅਮਲੀਆਪੋਆਪਣੀਪਏਸੇਗਲੀਏਰੁਲਾ। ਇਕਨਾਪਵਨਨਿਆਮਤੀਇਕਨਾਪਵੈ
ਪਿਸਾਬਾ। ਅਮਲੀਆਪੋਆਪਣੀਲਹਨਿਅਜਾਬਸਥਾਬਾ। ਸੁਣਹੋਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਨਨਾਨਕਕਹੈ
ਜਬਾਬਾ। ੭੨॥ ਸੁਆਲਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਸੁਰਾ। ਆਖੇਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਸੁਣਹੋਨਾਨਕਪੀਰਾ।

ਅਰਥਾਨਾਸਰਕੈਤੁਭਾਂਤਉਪਜੀਕਰਿਤਦਬੀਗ। ਕਿਉਕਰਿਉਪਜੀਆਨਿਆਮਤਾਇਹਭਿਦੇਹਬ
 ਤਾਇ। ਇਕੇਤਾਜਾਣਨਫਕਰਕਛਇਕੋਬੁਝੈਆਪਖੁਦਾਇ। ਹੋਰਨਕੋਈਜਾਣਦਾਗੈਬੀਸਿਰ
 ਰਖਦਾਇ। ਪੁਛੈਪੰਡਤਿਜੋਇਸੀਕਾਜੀਤੇਓਲਮਾਇ। ਖਾਤਰਨਿਸਾਨਕੋਕਰੈਕਰਥਕੇਬਹੁਤਦ
 ਬੀਗ। ਬਿਨਾਫਕੀਰੇਸਾਦਕੋਕੋਇਨਕਦੇਜੰਜੀਗ। ੭੩॥ **ਜ**ਬਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁਗਾ। ਸੁਣ
 ਹੋਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਕਹਦੇਅਵਲਫਕੀਗ। ਸੁਣੀਐਸਚਸੰਦੇਸਨਾਜੇਬੁਝਨਸਭੇਪੀਰਾਂ। ਮਲਾਬੁਝ
 ਨਸਕਨੀਪੜਹਿਕੁਰਾਨਕਤੇਬਾ। ਪੰਡਤਿਭੇਦਨਪਾਇਨੀਪੜਿਸੁਣਿਚਾਰੇਬੇਦਾ। ਬੇਦਕਤੇਬਹੁਬ
 ਹਰਾਕਹਨਫਕੀਰਸੁਣਾਇ। ਇਹਹਕੀਕਤਿਗੈਬਦੀਜਾਣੈਆਪਖੁਦਾਇ। ਰਖੀਪੁਸੀਦਾਗੇਸਭੇਕੋ
 ਇਨਪਾਵੈਭੇਦਾ। ਪਦੇਵਿਰੋਲਪਾਣੀਐਕਥਿਸੁਣਬੇਦਕਤੇਬਾ। ਓਤਪੋਤਪਰਲੇਖਲਕਦੀਨਾਨਕ
 ਕਹੈਫਕੀਗ। ਸੁਣਹੁਹਕੀਕਤਿਸਚਦੀਕਰਿਕੋਬਹੁਤਦਬੀਗ। ਖਾਣੀਚਾਰਉਪਾਈਐਚਾਰੇਬਾ
 ਣੀਨਾਲਾ। ਸੇਤਜਅੰਰੁਜਉਤਕੁਜਾਚਉਬੀਜੇਰਜਨਾਲਾ। ਪਾਣੀਉਪਜਿਆਸੇਤਜੇਸਭੁਜੀਆਕਾ
 ੩ ਜੀਉ। ਸੇਤਜਅੰਰੁਜਭਈਅੰਰਿਓਪਰਤੀਕੀਉ। ਭੁਈਪੈਦਾਇਸਧਰਤੀਓਅੰਰੇਭੁਏਗਲੀਜਾ।
 ਤਾਤੇਉਪਜੈਅੰਨਬਹੁਅੰਨਜੇਰਜਕੀਜਾ। ਉਪਜੀਚਾਰੇਖਾਣਤਬਲਖਚਉਗਸੀਫੇਗ। ਗੁਨਾ
 ਗੁਨਪੈਦਾਇਸੀਜੀਆਜੂਨੀਫੇਗ। ਸਭੁਣਾਦੇਸਿਰਤਾਜਕਰਿਸਾਜਿਆਆਦਮਆਪਿ। ਸੁਭੇਸ
 ਈਪਛਾਣਦਾਜਾਣੈਪਾਕਨਪਾਕਾ। ਜਾਣੇਜੀਆਜਾਤਸਭੁਲਖੇਬੇਦਕਤੇਬਾ। ਇਕਆਦਮਤੇਲਖਹੋ
 ਇਬਹੁਬਿਧਕੀਤੇਭੇਦਾ। ਜਾਤੀਜਿਨਸੀਬਹੁਬਿਧੀਬਹੁਬਿਧਰਖੇਨਾਵਾ। ਬਹੁਬਿਧਬੇਦਕਤੇਬੁਭਏਅ
 ਸੰਖਾਭਾਵਾ। ਦਾਨੋਦੇਵੀਨਾਸਕਰਿਗਖਸਭੁਤਪਿਸਾਚਾ। ਸਿਵਸਕਤੀਅਸੰਖਕਰਿਖਲਕਿਜ ੩ ਪੈਤਿ

੧੫੫॥੧੪॥ਏਸਕੁਖਾਕੁਤੇਕੁਏਫਿਰਖਾਕੁਮਾਹਿਸਮਾਹਿ॥ਖਾਕੁਸੁਬੀਰਜਖਲਕਦਾਉਪਜੇਤੇ ੧੫੬
 ਖਪਜਾਹਿ॥ਦਾਣਾਏਕਗਗਾਈਮੈਖਾਕੁਨਾਲਮਲਾਇ॥ਹੋਇਨਪੈਦਾਖਾਕੁਵਿਚਨਾਵਨਿਸਾਨਨਕਾਇ
 ਇਕਤੇਦਾਵੇਲਖਹੋਇਆਬਖਾਕਦੇਜੀਆ॥ਐਸੀਕਦਰਤਰਬਦੀਅਜਰੈ॥ਬਪਦਾਇਸਕੀਆ॥ਖ
 ਲਕਖਪਾਵਨਕਾਰਨੇਫਿਰਕੇਰਚੇਅਨੇਕਾਦਾਵਾਕੁਰਿਕੈਲਲਮਰਹਿਭੁਲੇਅਥੇਕਬਿਥੇਕਾ॥ਸਾਹਿਬ
 ਦਾਵੈਬਾਹਿਰਾਸਕੁਣਾਦੇਸਿਰਪੀਰਾ॥ਦਾਵੈਅੰਦਰਜੇਰਹੈਸੇਹੋਇਅੰਤੁਜਹੀਗਾ॥ਦਾਵਾਛੁਰੇਮੋਮਨੇਮਿਲ
 ਹੁਸੇਖਾਕੇਨਾਲਾ॥ਕਾਇਮਹੋਵੈਜੁਸਨਾਛੁਟਨਕਾਲਜੰਜਾਲਾ॥ਜੀਦਿਆਖਾਕੁਸੰਗਮਿਲੇਫਿਰਖਾਕ
 ਨਾਤਿਸੈਖਾਇ॥ਕਾਇਮਤਿਸਦਾਜੁਸਨਾਮਰੈਨਆਵੈਜਾਇ॥ਬਾਝੁਕਾਇਮਜੁਸਨੇਹੋਇਨਮੁਸਲਮਾ
 ਨਾ॥ਫਿਰਫਿਰਅਗਨਜਲਾਵਈਪਾਇਆਵਸਸੈਤਾਨਾ॥ਕਾਇਮਜੁਸਾਨਜਲੈਹੋਇਜੇਕਾਇਮਧਾਤਿ
 ਸਕੈਨਅਗਨਜਲਾਇਤਿਸਾਨਿਤਨਿਤਵਧਤੀਜਾਤਾ॥ਸੋਨਾਕਾਇਮਧਾਤਿਵਿਚਸਕੈਨਅਗਨਜਲਾ
 ਇ॥ਧਰਤੀਵਿਚਦਬਾਈਐਫਿਰਖਾਕਨਸਕੈਖਾਇ॥ਧਾਤੁਸੋਇਨੇਬਾਹਰੀਜਾਵੈਧਰਤੀਖਾਇ॥ਜ
 ਲਿਬਲਿਹੋਵਨਖਾਕਨੀਫਿਰਖਾਕਸੰਗਮਿਲਜਾਇ॥ਮਹਿਮਰਿਜਮਨਮੁਨਾਫਕਾਕੁਫਰਜਿਨਾਦੇ
 ਚਿਤਾ॥ਜੇਨੇਜੇਨਕੁਵਾਈਅਨਿਮਰਿਮਰਿਜਨਮਹਿਨਿਤਾ॥ਸੁਣਹੋਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਪਤਿਕੈਦੇਖਕਿਤਾ
 ਬਾਬੁਝੇਬਿਨਾਬਥੇਕੜੇਲਗਨਿਬਹੁਤਅਜਾਬਾ॥੧੫॥ ਸੁਆਲਕਰੁਕਨਦੀ **ਸੂਰਾ**॥ ਰੁਕਨਲ
 ਆਖੇਨਾਲਕਾਦੇਵਹੁਸਚੁਨੀਸਾਨਾ॥ਰਤਿਸੂਰਦੀਹਦਹੈਵਿਚਹਿਦਮੁਸਲਮਾਨਾ॥ਹਿਦਗਊਨਖਾ
 ਵਨੀਤੁਰਕਨਖਾਵਨੀਸੂਰਾ॥ਵੇਹਾਦਾਵਾਪਕੜੀਆਸਚਲਿਖਿਆਕੇਕੜਾ॥ਇਹਕਿਉਰਦੇਆਪਵਿਚ
 ਹੋਈਚੜ੍ਹਜਾਨਾ॥ਰੁਕਨਲਆਖੇਨਾਲਕਾਮੁਸਕਲਕਰਹੁਅਸਾਨਾ॥੧੬॥ **ਜਥਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁ**

ਗਾ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਰੁਕਨ ਲਾਇ ਖਿਆਵੈ ਚਕਿਤਾ ਬਾਗਉ ਸੂਰਨੇ ਮਾਰਿਆ ਲਗਨ ਬਹੁਤ ਮਜਾ
 ਬਾਗਉ ਚਉਦਵਾਰ ਤਨ ਪੈ ਕੰਮ ਪੈ ਨਤਿ ਹਨਾਮਾ ਪੂਜਨ ਸਭੁ ਅਉਤਾਰ ਤਿਹ ਕਰ ਕੈ ਮਥੁ ਸਮਾਨਾ
 ਸੀਰਜਿ ਨਾਦ ਪੀਵੀ ਐ ਤਿਸ ਮਾਰਿਆ ਬਹੁਤ ਗੁਨਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਰੁਕਨ ਦੀ ਬਹੁ ਭੁਖਿਆ ਹੋ
 ਇਪਨਾਹਿ ॥ ਸੂਰ ਬੈਰਾਹ ਉਪਜਿਆ ਤਿਸ ਪੂਜਨ ਕਰਿ ਅਉਤਾਰਾ ਸਭੁ ਪੈ ਕੰਬਰ ਛੁਡਿ ਆ ਕਰਿ ਹ
 ਰਾਮ ਅਹਾਰਾ ॥ ਝੁਟੀ ਆਰੋ ਮਾਗਉ ਦੀ ਆਦੁ ਪਸੋ ਮੇਲੀ ਆਜੁ ਖਾਇ ॥ ਜਾਇ ਰਸਾਤਲ ਵਾਸ ਲੈ ਜੋ
 ਨ ਸਰਪ ਕੀ ਪਾਇ ॥ ਪੁਣੇ ਬਿਨ ਗਉ ਦੁਪਦਾ ਖਾਧਿ ਆਗਇ ਆਪਾਤਾਲਾ ॥ ਜੋ ਗਉ ਸੂਰ ਦਮਾਸ ਖਾਨ
 ਤਿਨਾ ਵੇਰੇ ਜੀਜਾਲਾ ॥ ਜੋ ਜੀ ਮਾਰ ਜੀਵਾਈ ਅਨਤਿ ਨ ਕੇ ਮਾਸ ਹਲਾਲਾ ॥ ਜੋ ਮੇਇ ਫਿਰ ਜੀਵਨ ਨਹੀ ਫਿ
 ਰ ਮਹਿਨ ਮਾਸ ਸੰਭਾਲਾ ॥ ਗਉ ਆਸੂਰ ਹਰਾਮ ਕਾਰਿ ਦੇ ਨੇ ਦੀਏ ਉਗਾਇ ॥ ਇਨ ਕਾ ਦੁਪਹਲਾ ਲੈ
 ਮਾਸ ਨ ਪਾਕ ਕਰਾਇ ॥ ਮਹਰਾਮ ਰਾਹ ਦੁਹਾਦਾ ਦਰਗਾਹਿ ਸਿਝੈ ਸੋਇ ॥ ਕਾਫਰ ਜਲ ਦੇ ਕੁਫਰ ਵਿਚ
 ਜੀਨਾ ਪਛਾਤੇ ਵੇਇ ॥ ੭੭ ॥ ਸੁਆਲ ਰੁਕਨ ਦੀ **ਸੂਰਾ॥** ਰੁਕਨ ਲਾਖੇ ਨਾਨਕਾ ਸਚਾ ਰੇਹੁ ਜ
 ਬਾਬਾ ॥ ਦਰਗਾਹਿ ਤਿਨਾ ਕਉ ਦੁਹਾਲ ਹੋਇ ਜੋ ਪੀਵੇ ਭੰਗ ਸਰਾਬਾ ॥ ਪੀਵਨ ਪਿਆਲੇ ਬਦ ਅਮਲ
 ਦੇ ਖਾਵਨਿ ਨਾਲਿ ਕਥਾਬਾ ॥ ਭੰਗੀ ਥੰਗਣੀ ਪੋਸਤੀ ਛਿਕਨ ਚਿਲ ਮਨ ਪਾਕਾ ॥ ਖਾਨ ਮਜੂਰ ਕਤ
 ਲੀ ਆਨ ਲਹਫੀ ਮਮਿਲਾਇ ॥ ਕਰ ਦੇਇ ਸਕਹ ਰਾਮ ਪਰ ਨਾਰੀ ਕੰਰ ਲਗਾਇ ॥ ਮੁਹਿਨ ਬਿਗਾ
 ਨੇ ਮਾਲ ਨੇਤਾਇ ਫੇਰੈ ਰੁਨਚਾਇ ॥ ਦਮੜਾ ਲੈਨ ਹਰਾਮ ਦਾ ਦੇਨ ਹਰਾਮੇ ਜਾਇ ॥ ਜੁਏ ਖੇਲ ਨਕੀ ਮਾਰ
 ਬਾਜ ਕਰ ਕੇ ਦਮੜੇ ਫੇਰਾ ॥ ਪੰਜੇ ਮੈ ਬਜੁ ਆਰੀ ਐ ਚਿਤ ਨ ਫਿਰ ਦਾਫੇਰਾ ॥ ਜੇ ਸਾਵੈ ਹੁਣ ਸਮੰਦਰ ਦਾਗ
 ਇਆਨ ਆਵੈ ਵਤਾਰੁ ਰੁਕਨ ਲਾਖੇ ਨਾਨਕਾਇ ਹਫਿਰ ਕੇ ਕਿਤੁ ਕੁਤਿ ॥ ਸੂਝਨੇ ਨਹੀ ਅਜਗਾਈ ਲ

ਦੇਵਾਬਹੁਤਸਜਾਇ। ਰੇਹੁਖਬਰਦਰਗਾਹਿਦੀਸਚੀਮੁਖਹੁਅਲਾਇ। ਹਾਲਤਿਨਾਕੀਹੋਇਗਾਜੇ ੧੦੭
ਪੀਵਨਾਮਲਾਧਿਕਾਰਾ। ਸਚਸਨੇਹਾਸੋਫੀਆਇਹੁਕੀਕੋਹੀਚਾਗਾਤਾਹਉਮਨੀਨਾਨਕਾਕਲ
ਵਿਚਅਵਲਫਕੀਗਾ। ਤਰਕੇਅਮਲਾਧਿਕਾਰਜੇਕਰਸਚੀਤਦਈਗਾ। ਸਿਫਤਸੁਣਹੋਸੋਫੀਆਜੇਪੀ
ਅਨਪਿਆਲੇਸਚਾ। ਰਹਨਖੁਮਾਰੀਗਤਭਿਹਮਨਹੁਤਿਆਗਨਕਚਾ। ਆਖੈਰੁਕਨਲਨਾਨਕਾਸ
ਚਗੁਆਹੀਭੇਇ। ਅਮਲੀਰਦਨਿਸੋਫੀਆਸੋਫੀਅਮਲਰਦੇਇ। ਸੁਗਤਨਿਬਨੈਰੁਹਾਰਾਇਕਕੂ
ਨਾਕਰਖਲਗਾਇ। ਲਿਖਿਆਜੇਕਿਤਾਬਵਿਚਸੋਈਮੁਖਹੁਅਲਾਇ। ੭੮॥ **ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹ**
ਸੁਰਾ। ਨਾਨਕਆਖੇਰੁਕਨਦੀ। ਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਾ। ਦਰਗਾਹਿਅੰਦਰਮਾਰੀਅਨਜੋਪੀਦੇਭੀਗਸ
ਗਾਬਾ। ਚਰਸਹਫੀਮੀਪੋਸਤੀ। ਚਿਲਮਾਛੁਕਨਪਿਸਾਬਾ। ਖਾਨਮਜੂਨਾਕਤਲੀਆਸੀਖੀਲਾਇਕਬ
ਬਾ। ਪੀਦੇਬੀਗਣੀਤੁਕਾਇਕੋਜਹਰੀਨਾਲਰਲਾਇ। ਦੁਨੀਆਮਾਣਨਮਸਤੀਆਦਰਗਾਹਿਲਹਨਿ
ਸਜਾਇ। ਜੇਉਤਿਲਘਾਣੀਪੀੜੀਅਨਦੁਹਾਜਹਾਨਾਮਾਹੀ। ਗਵਨਪਗਈਆਅਉਰਤਾਤਪਤਥੀ
ਮਗਲਲਾਇ। ਸਿਕਾਗਾਲਸਹਸੁਮਣਮੁਹੀਤਿਨਾਦੀਪਾਹਾ। ਜੋਅਮਲਾਧਿਕਾਰੀਸੰਗਰਚੇਤਿਨਾਮਿ
ਸੋਸਜਾਇ। ਦੁਹੀਜਹਾਨੀਜਰਦਰੇਇਹਰਹਦੇਸਦਾਖੁਆਗ। ਸੋਫੀਖਾਸੇਮਜਲਸੀਉਨਾਸਚਖ
ਮਾਗਾਚੇਰਹਰਾਮੀਕਿਆਰਬਾਜਇਨਾਪੀਨੇਘਾਣੀਪਾਇ। ਮੁਖਹੁਪਕਾਰਨਹਾਇਹਾਇਅਗੇਸੁ
ਵਿਸੈਨਾਹੀਕਾਇ। ਬਾਝੇਰੇਟੀਪਾਣੀਐਹੋਰਨਖਾਣੇਖਾਨੀ। ਕਰਨਅਲਹਾਦੀਬੰਦਗੀਸਾਬਤਰ
ਖਈਮਾਨਾ। ਪੀਅਨਧਿਕਾਰੀਅਮਲਜੇਦਰਗਾਹਿਲਹਨਨਦੇਇ। ਮੁਖਤਿਨਾਦੇਕਿਰਬਤੀਬਾਤਨ
ਪੁਛੇਕੋਇ। ਨਾਨਕਆਖੇਰੁਕਨਦੀਸਚਾਏਹੁਜਬਾਬਾ। ਜੇਦਰਗਾਹਅੰਦਰਵਰਤਦਾ। ਲਿਖਿਆਵਿ

੮੧
 ਚਕਿਤਾਬਾਬਾਸੁਆਲਾਹਦੀਬੰਦਗੀਗਲਾਹੋਰਸੈਤਾਨਾਸੋਫੀਖਾਸੇਮਜਲਸੀਦਰਗਹਿਪੈਪੈਜਾਨਾ।
 ੭੮॥ ਸੁਆਲਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀ **ਸੁਰਾ**। ਰੁਕਨਲਾਖੇਨਾਨਕਾਸਚਸੁਣਾਵਹੁਬਾਤਾ। ਕਿਥੋਆਵਨਿ
 ਆਦਮੀਕਾਨਹੈਵਾਨਨਬਾਤਾ। ਫਿਰਮਰਮਿਲਦੇਖਾਕਨਾਸਰੂਹਕਿਥੇਜਾਇਸਮਾਇ। ਗੈਬੀਖਬਰ
 ਖੁਦਾਇਦੀਰੇਵਨਫਕਰਸੁਨਾਇ। ਕਰਤਦਬੀਗਸਿਖਿਆਬੰਦਕਤੇਬਖਣਾਇ। ਗੈਬੀਖਬਰਖੁ
 ਦਾਇਦੀਕੋਇਨਮੁਖਹੁਅਲਾਇ। ਪਤਿਜੰਜੀਗਮਾਰਦੇਕਾਜੀਤੇਉਲਮਾਇ। ਜੇਕੋਸਚੁਅਲਾਇਦੇ
 ਤਿਸਨੁਆਤਸਰੇਨਜਲਾਇ। ਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਸਚਨਕਹੀਸੁਣਾਇ। ਰੂਵੈਦੋਜਕਪਉਸਨੀ
 ਲਹਸੋਨਬਹੁਤਸਜਾਇ। ਦੋਜਕਉਸਤਕਿਤਾਬਵਿਚਪੜਕਰਕਲਕਸੁਣਾਇ। ਮੋਇਆਫੇਰ
 ਨਆਇਮਾਜੇਖਬਰਾਤੇਵੈਅਗਇ। ਪੀਰਪੈਕੰਬਰਅਉਲੀਏਤਿਨਾਸਿਰਕੀਗਲਾਵਿਹਾਇ। ਵਧੇ
 ਪਏਜਿਮੀਨਵਿਚਕਈਲਖਜੁਗਾਧੀਤਾਇ। ਫੇਰਨਸੁਰਤਿਤਿਨਾਦੀਭਿਠੀਕਿਸੇਨਮੁਲਾਈਸਾ
 ਮੁਸਾਇਬਰਾਹੀਮਹੋਰਕੇਤੇਨਬੀਰਸੁਲਾ। ਫੇਰਨਤਿਰੀਆਸੁਰਤਾਰਹੇਤਿਨਾਦੇਨਾਵਾ। ਰਹੇਨਉਮ
 ਰੱਪਾਤਸਾਹਜਿਨਾਵਸਾਇਗਾਵਾ। ਪ੍ਰਾਕਸੇਤੀਮਿਲਗਾਏਕਈਵਜੀਰਪਾਤਸਾਹਾਰਯਤਅੰਤ
 ਨਪਾਈਐਅਗਮਾਬਿਅੰਤਅਬਾਹਿ। ਇਕਪੈਰਪਾਤਸਾਹਾਦੇਸਿਰਇਕਵਜੀਰਸਿਰਹੋਇ। ਇ
 ਤੁਣੀਆਹੋਈਆਉਮਤੀਪੈਕੰਬਰਅੰਤਨਕੋਇ। ਖਤਰਾਮਨਹੁਨਉਤਰੇਧਿਨਾਫਕੀਰਅਲਾਹਿ। ਖ
 ਬਰਸੁਣਾਇਅਜਗੈਬਦੀਸੀਸਾਮਨਹੁਚਕਾਇ। ੮੦॥ **ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ**। ਨਾਨਕਆਖੇ
 ਰੁਕਨਦੀਸਚਸੁਣਾਵਊਬਾਤਾ। ਅਰਬਾਨਾਸਰਆਦਮੀਕਾਨਹੈਵਾਨਨਬਾਤਾ। ਮਰਮਰਿਮਿਲਦੇਖਾ
 ਕਨਾਸਿਫਿਰਹੋਇਜਮਦੇਪਾਹਾ। ਗੁਨਾਗੁਨੀਬੂਟੀਆਸੁਰਖੀਸਬਜਾਸਿਆਹਿ। ਨੀਲੀਆਪੀ

ਲੀਆਚਿਟੀਆਹੋਰਗੁਲਾਬੀਵੰਨਾ। ਕੁਰਾਅਰਾਹਿਬਨਾਸਪਤਿਬਹੁਮੇਵੇਬਹੁਅੰਨਾ। ਖਾਨਹੈ ੧੦੮
 ਵਾਨਾਆਦਮੀਪਾਇਪਰੰਦੇਲਖਾ। ਹੋਵਨਨੁਤਫੇਬੁਟੀਓਮਹਿਮਹਿਜਮਨਵਤਿ। ਆਵਾਗਉਣਨਾ
 ਮਿਟਈਜਿਉਵਹਦੇਦਰੀਆਇ। ਇਤਈਖਬਰਅਜਗੈਬਦੀਦੇਨਫਕੀਰਸੁਣਾਇ। ਇਹਬਾਨਿਅੰ
 ਦੇਖਲਕੁਦੀਬਹੁਤਵਧਾਇਨਵੇਗ। ਦਾਣਾਪਾਣੀਖਾਇਕੋਰਖਨਡਿਗੇਪੈਗ। ਖਾਕੁਦੇਸਕੁਪੁਤਲੇ
 ਖਸਮੇਦੇਹਥਕਾਲਾਮਰਣਾਚਿਤਨਾਆਵਈਚਸੇਮਰਾਕੇਪਾਲਾ। ਜੀਆਖਾਵਨਜੀਆਕਉਜੀ
 ਆਜੀਆਅਹਾਰਾ। ਆਪੇਆਪਣੇਖੇਲਕਰਿਹਤਾਂਕੇਬਿਉਗਰਾ। ਸੁਣੀਐਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀ
 ਨਾਨਕਕਹੈਫਕੀਰਾ। ਇਕੋਗਹੁਮਰੀਦਦਾਇਕੋਸਿਰਪਾਰਿਪੀਰਾ। ੨੧। ਇਕਪੈਕੰਬਰਦੁਨੀਵਿਚ
 ਫਿਰਕਾਭੀਇਕਹੋਇ। ਇਥੇਦੀਨਅਗਣਤਪੈਨਪਾਰਲਘਾਏਕੋਇ। ਰਾਜਜਿਨਾਦਾਦੁਨੀਵਿਚਸਿ
 ਕਾਤਿਨਾਦਾਹੋਇ। ਜਰਥਾਸਗਨਅਨੇਕਬਿਧਹੁਕਮਨਮਾਨੇਕੋਇ। ਇਕੋਗਹੁਦਰਗਾਹੁਇਕੁਇ
 ਕੋਛਤੁਅਟੱਲਾ। ਇਕਾਜਰਬਜਹਾਨਪਰਿਨਾਨਕਰਾਜਅਚਲਾ। ਮਸਰਕਅਤੇਮਗਰਬਹੁਅਉਰ
 ਜਨਬਸਮਾਲਾ। ਦਰਸਨਦੇਵਣਆਉਗਿਉਮਤਿਅੰਤਨਭਾਲਾ। ਸੁਤਹਿਜਾਮੇਦੁਨੀਵਿਚਰਖੇਬਕਾ
 ਈਫੈਗ। ਮਜਬਨਜਾਣੈਰੇਸਨੀਰਖਸਨਉਮਤਿਘੇਗ। ਨਾਨਕਦਰਸਨਕਲੀਵਿਚਹੋਰਨਦਰਸ
 ਨਭਾਲਾ। ਜੁਗਜੁਗਦਰਸਨਉਤਨਾਨਾਨਕਸਾਹਕਤਾਲਾ। ਚਾਦਰਪਾਈਦਰਗਾਹਿਤੇਨਾਨਕਸਾ
 ਹਫਕੀਰਾ। ਸੁਲੇਬਹੋਘਗਣੇਕਿਸੇਦਾਕਦੇਨਹੋਇਜਹੀਰਿ। ਜੇਕੋਆਵੈਚਲਿਕੇਬਹੋਜੇਚਾਦਰਹੋਈ।
 ਕਲੀਕਾਲਬੇਤਾਸਦੀਤਿਸੇਨਲਾਗੇਫੋਟੀ। ਘਿਉਮੈਦਾਖੰਡਸਕਗਾਮਾਖਿਓਮਾਝੇਦੁਪਾ। ਖੀਰਖੰਡ
 ਮਿਠਿਆਈਆਰਬਸਕੁਕਿਛਡਿਤਾਮੁਝਾ। ਕਰਸਨਭੋਗਬਿਲਾਸਬਹੁਗੁਨਾਗੁਨਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਜੇਸ

ਰਨਪਏਗੁਰਦੇਵਦੀਸੇਭੋਗਨਆਵਿਜੁਗਾਇ॥੮੩॥ਸੁਗਤਭੁਕਾਵਣਕਾਰਣੇਆਇਦੁਨੀਫਕੀਰ
 ਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦਇਤ੍ਰਿਥੇਖਰੇਜਹੀਗ॥ਹਿੰਦੁਜਾਤਿਅਰੁਹਿਆਤੁਰਕਸੇਕਾਲੇਨਾਗਾ॥ਹਿੰਦੁਦੇ
 ਕਮਾਵਦੇਤੁਰਕਜੇਰਜਰਾਧਾ॥ਹਿੰਦੁਨਭਾਵੈਹਿੰਦੁਆਜੇਕੋਵਧਾਕਹਾਇ॥ਤੁਰਕਸਲਾਹੇਤੁਰਕਨੇਕ
 ਰਵਭਾਦੀਨਸਲਾਹਿ॥ਹਿੰਦੁਨਚਾਹਿਨਹਿੰਦੁਆਤੁਰਕਾਰਦਕਰੇਨਾ॥ਦੋਵੈਅਖੀਮੀਟਕੇਸਗਲੇਧ
 ਰਮਰਦੇਨਿ॥ਤੁਰਕਰਦੇਰਾਹਿੰਦੁਆਅਪਣਾਦੀਨਸਲਾਹਿ॥ਹੋਵੈਕਾਣਾਦੇਜਕੀਦੇਜਕਲਹੈਸਜ
 ਏ॥ਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦਇਕਰਿਮਨਸੁਖਉਠਾਇ॥ਅੰਧੇਕਾਣੇਦੇਜਕੀਦੇਜਕਪਵਨਜਾਇ॥ਕਾ
 ਣਿਆਦਾਛੁਡਸੰਗਤੁਅੰਧਿਆਨਾਨਚਲਿ॥ਦੁਹੀਚਸਮੀਵੇਖਤੁਤਾਸਚਲਹੋਮਹਲਾ॥ਨਾਨਕਕ
 ਲਵਿਚਨਿਰਮਲੀਗੁਰਸਿਖੀਪਰਵਾਨਾ॥ਅਗਣਤਿਲੰਘਾਇਉਮੰਤ੍ਰੀਸਤਿਨਾਮਪ੍ਰਧਾਨਾ॥ਸਚੋਉ
 ਰੇਸਭੁਖਨੀਦਰਗਾਹਿਲਹਨਨਦੇਇ॥ਰੋਟੀਕਪੜੇਕਾਰਨੇਕੁਨਕਮਾਵਨਲੇਇ॥ਖਾਵਣਪਹਰਨ
 ਰਬਦਾਕਰਮੀਪਲੈਪਾਇ॥ਆਸਾਧਿਰਾਨੀਜੇਕਰਨਸੇਦਰਗਾਹਿਲਹਿਨਨਜਾਇ॥ਫਿਟਤਿਨਾਦ
 ਜੀਵੁਆਜੇਪਰਕੀਆਸਕਰੇਨਾ॥ਰੋਟੀਕਪੜੇਕਾਰਨੇਮੁਖਹੁਧੁਰਥਲੇਲੀ॥ਸੁਣਹੋਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀ
 ਸਚਾਏਹੁਜਵਾਬਾ॥ਸਾਹਿਬਦਾਫੁਰਮਾਇਆਲਿਖਿਆਵਿਚੋਕਿਤਾਬਾ॥੮੩॥ਇਥੇਦੇਖਸਿਵਾਣਲੈ
 ਅਗੇਜਾਇਪਛਾਣਾ॥ਵਿਚਵਿਚਫੁਕਨੀਖਲਕਰੀਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਾ॥ਨਿਕਲੀਜਰਸਰਕਾਰਤੇਅ
 ਈਸੁਨਿਆਰੇਹਥਾ॥ਕਿਸੇਬਣਾਏਛਲਨੇਕਿਸੇਬਣਾਈਨਥਾ॥ਕਿਸੇਨੁਨਉਤੇਵਾਲੀਆਕੰਢਣਘੜੇਸ
 ਵਾਗਾ॥ਸੁਨਾਇਕਸੇਜਾਤਦਾਜੇਵਰਬਹੁਪ੍ਰਕਾਰਾ॥ਆਨਸਾਇਕਸੇਜਾਤਦੇਦਾਨੇਭਿਨਭਿਨਹੋਇ॥ਕਿ
 ਇਕਰਾਏਸੁਨਤੀਜਾਵਿਰਖਾਏਕੋਇ॥ਦੁਹਾਬਧੋਮੇਰਚੇਰੈਬਾਗਸੈਤਾਨਾ॥ਦਾਵਾਰਾਮਰਸੁਲਕਰ

ਲੜਮਰਦੇਬੇਈਮਾਨਾ। ਦਾਵਾਛੇਰੇਮੇਮਨੇਬਾਇਸਿਟਾਵਹੁਕੁਤਿ। ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਜੇਕਰਿਦੇਵੈਮਨ ੧੦੮
 ਸੁਖਾ। ਪਕੜਹੁਗਹੁਖਦਾਇਦਾਰਗਹਿਪਵਹਿਕਬੂਲਿ। ਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਦੇਸ਼ਗਨਾਰ
 ਮਰਸੂਲਾ। ਵਿਚਵਿਚਗਲਾਕੁਨੀਆਸੋਪਹੁਧੇਦਕਤੇਬਾਪੜਦੇਪਏਕੁਰਮਦੇਬਹੁਬਿਪਕੀਨੇਕੁਦਾ।
 ੮੪॥ ਬਾਰਹੁਬਰਜਮਸਮਾਨਵਿਚਨਾਲਸਿਤਾਰੇਸਤਿ। ਪੰਦਹਿਬਿਤਮਹੂਰਤਾਸਤਾਈਨਿਛੁਤਾ। ਭ
 ਵੰਪਦਕਿਜੋਗਣੀਚਸੇਪਲਧੀਚਾਰਾ। ਇਹਗਾਥਾਣੀਲੇਹੈਲਿਖੇਖਦਕਰਤਾਗਾ। ਜਿਉਸੁਰਜਬਾਰ
 ਹਬਰਜਵਿਚਤਿਉਇਕੋਇਕਖੁਦਾਇ। ਦੁਸਰਾਹੋਆਨਹੋਇਗਾਮਨਵਿਚਦੇਖਲਗਾਇ। ਚੰਗਾਮ
 ਦਾਲੇਖਸਭਾ ਨਉਗਹਿਬਾਰੇਬੁਰਜਵਿਚਇਕੋਸਚਾਸੋਇ। ਗਲਾਹੋਰਸੈਤਾਨਦੀਵਰਤਾਇਕਉਸੈ
 ਸਾਰਾ। ਬਾਵਾਬਿਬਾਦੀਸ਼ਗਨਾਜਮਣਤੇਸੰਘਾਰਾ। ਸਿਰਸਿਰਲੇਖਾਮਲੇਖਦਉਤਮਮਧਮਜਾਨਾ।
 ਕਰਮੀਆਪੋਆਪਣੀਮਸਤਕਭੁਏਨੀਸਾਨਾ। ਫਿਰਨਚੰਦ੍ਰਾਸਿਰਉਪਰੇਰੈਨਦਿਵਸਕੇਮਾਹਾ। ਕਾਰ
 ਜਸਭਸੀਸਾਰਦੇਹਕਮੇਵਿਚਹੋਵਾਹਿ। ਕਲਾਰਖੀਅਸਮਾਨਵਿਚਚਾਰੋਤਤਿਪਤਾਲਿ। ਜਿਉਜਿਉ
 ਕਲਾਫਿਰਾਈਐਤਿਉਤਿਉਫਿਰੈਸੰਸਾਰਾ। ਉਲਟਾਖੇਲਖਲਕਦਾਸਿਰਉਪਰਤਾਲਿਪਾਇ। ਸਿਰ
 ਤਲਵਹੋਜੀਮਦੇਨਿਹਚਲਕਿਉਕਰਿਜਾਹਿ। ਸਿਰਤਲਵਹਸਿਕਮਵਿਚਬਾਹਰਿਭੀਤਲਹੋਇ। ਉਮ
 ਰਹਯਾਤੀਪਾਇਨੀਨਾਨਕਸਚਬੋਗੇਇ। ਮਥਾਧਰਕੋਜਿਮੀਪਰਿਖਾਤਰਰਖਹਜੂਗਾ। ਮਿਲਿਆਰਹੇ
 ਖੁਦਾਇਨਾਲਹੋਇਨਕਬਹੁਦੁਗਾ। ੮੫॥ ਸੁਆਲਰੁਕਨਦੀਕਾਜੀ **ਸੁਰਾ**। ਰੁਕਨਲਆਖੇਨਾਨਕਾ
 ਦਰਗਾਹਿਦੀਖਬਰਸੁਣਾਇ। ਕੇਹਾਰੰਗਮਹਲਦਾਜਿਥੈਰਹੈਖੁਦਾਇ। ਕੇਹੇਬੁਰਜਮਹਲਦੇਛੁਜੇਤੇਚ
 ਉਕਾਰਾ। ਕੇਹੀਆਭਿਠੀਓਥੈਠਕਾਕਿਸਨਾਲਕੀਤੇਰਾਸਾ। ਕੇਹਾਗਾਰਾਚੂਨੜਾਕਉਣਬਣਾਵਣਹਾਰ

ਸੁਰਤ ਕਉ ਏਮਹ ਲਈ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਇ ਦੀਦਾਰਾ ਦਰਤੇ ਲਿਖਿਆ ਕੇ ਕੁਝ ਏਹ ਭੀ ਰੋਇ ਬਤਾਇ॥
ਕੋਹ ਨਾਯਾਰ ਖੁਦਾਇਦਾ ਜਿਸ ਨੇ ਠਾਕਨ ਪਾਇ॥ ਪਹੁਚੇ ਕੋਹ ਨੀ ਬੀਦਰੀ ਕਰ ਕੇ ਕਉ ਏਨਿ ਮਾਜਾ॥ ਕ
ਉਣ ਸਰੀ ਅਤਿ ਪਾਈ ਮੇ ਅਲਾਹਿ ਗਰੀਬ ਨ ਵਾਜਾ॥ ਕੋਹ ਨੀ ਸੁਨਤਿ ਪਾਈ ਮੇ ਜਾਹੋਇ ਦੀਦਾਰ ਖੁਦ
ਇ॥ ਕਉ ਏਰ ਸੁਲ ਪਹੁਚਾਇਦਾ ਦਰਗਾਹਿ ਸਚੀ ਜਾਇ॥ ਸੁਕੁਨਿ ਸਨੀਆ ਦੇਹਿ ਖਾਂਤਾਂ ਤੁਅਵਲਫ
ਕੀਰਾ॥ ਪੀਰਾ ਅੰਦਰਿ ਪੀਰ ਤੂੰ ਮੀਰਾ ਅੰਦਰਿ ਮੀਰਾ॥ ੨੬॥ **ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰਾ॥** ਨਾਨਕ ਆ
ਖੈਰ ਕਨ ਦੀਦਰਗਾਹਿ ਦੀ ਸੁਧ ਲੇਇ॥ ਰੰਗ ਅਜਾਇ ਬਮਹਲਦਾ ਹੀ ਰੇ ਲਾਲ ਜੜੇਇ॥ ਮੇਤੀ ਤੇਯ
ਕੁਤੀ ਆਮਈ ਜਿਮਦਾਨਾ ਲਿ॥ ਸੁਖਿ ਅਫਤਾ ਬਮਹਤਾ ਬਲਖਰੇ ਸਨ ਬਲਨਿ ਮਸਾਲਿ॥ ਰੰਗ ਮਹ
ਲੈ ਹੈ ਕੁਦਰਤੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਤਖਤ ਸੁਭਾਇ॥ ਘੈ ਠਾਸ ਚਾਪਾਤ ਸਾਹਾ ਸੁਲਤਾਨਾ ਸੁਲਤਾਨਿ॥ ਬਾਰ
ਹਬਰ ਜਮਹਲ ਦੇ ਨਉ ਦਰਵਾਜੇ ਨਾਲਿ॥ ਪੰਜ ਖਵਾਸ ਹੈ ਪਾਹਰ ਚਉਕੀ ਦੇ ਨ ਸੈਭਾਲਾ॥ ਬਰਜ
ਸਵਾਰੇ ਜਰੀ ਦੇ ਮੀਨਾ ਕਾਰੀ ਗਸਾ॥ ਬਣੇ ਚਉਕਾ ਠਛ ਜੜੇ ਥਾਵਨ ਚੰਦਨ ਕਾਠਾ॥ ਪਥਰ ਪਾਰਸ
ਲਾਈ ਮੈ ਪਾਰ ਜਾਤੁ ਸੰਗ ਬਾਰਾ॥ ਕ੍ਰਮ ਧੇਨ ਲਖ ਲਛਮੀ ਆਹੋਇ ਗੋਲੀ ਕਰਨ ਅਰਦਾਸਾ॥ ਲੇਪ
ਨ ਮੇਦ ਕਥੁਰੀ ਆਚੇਇ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰਾ॥ ਰੰਗ ਅਜਾਇ ਬਥੈ ਠਕਾਰਾ ਰੇ ਮੁਸਕਾਪਾਰਾ॥ ਨਉ ਦਰਵਾਜੇ
ਕੋਟ ਦੇ ਦਸਵਾਂ ਨੁਰ ਮਹਲਾ॥ ਹਉ ਜਹ ਆਤੀ ਪੁਰ ਭਰੇਤਿ ਸਵਿਚ ਕਉ ਲ ਅਚਲਾ॥ ਗਿਰਦ ਮਹਲ ਕੋ ਕੋਟ ਹੈ
ਥਾਵਨ ਕਿੰਗ ਰੇਤਿ ਸਾ॥ ਕਿੰਗ ਰੇ ਕਿੰਗ ਰੇ ਤੇ ਪਚੀ ਵਰੂਨ ਨ ਦੇਵਨ ਕਿਸਾ॥ ਸਤਿ ਸਮੁੰਦ ਖਾਈ ਆਨ ਦੀਆ
ਅਤਿ ਨ ਪਾਗਾ॥ ਕਈ ਰਖਵਾਲੇ ਸੁਰਮੇ ਪਿਆਰੇ ਹਸਦਾਰਾ॥ ਇਕ ਮਹਲ ਦੇ ਏਥਾ ਗੀਆ ਸਿਵ ਸਕਤੀ ਸੁਲਤਾਨਾ॥
ਖਿਨ ਕੀ ਖੋਲ ਦੀਦਾਰ ਦੇ ਨਿਬਹੁਤਿ ਵਧਾਇ ਨ ਮਾਨਾ॥ ਰੋ ਬੀਵ ਜਨਿ ਨਉ ਬਤੀ ਸੰਖਨ
ਗਾਰੇ ਭੂਰਾ॥ ਸੁਰਨਾਈ ਤੇ ਸੁਰਲੀਆ ਨਾਦ ਅਨਹਦ ਦੇ ਰਾ॥ " " "

ਬਾਗਾਬਰਗਾਸਿੰਦੀਆਸਾਰਗੀਆਰਬਾਬਾ। ਵਜਨਿਜਰਸਾਕੋਸੀਆਜੇਤੇਰੰਗਾਸਾਜਾ। ਗਾਵ ੧੧੦
ਹਿਛਤੀਸੋਗਾਗਨੀਸੰਗਾਖਦਿਅਲਾਪਾਹੇਗਾਗਾ। ਸੰਗਅਲਾਪਹਿਨਾਇਕਾਵਰੇਵਾਗੀਜਾਗਾ। ੮੭
ਪਹਿਲੇਭੈਰਉਗਾਵੇਹੇਪੰਚਗਾਗਨੀਸੰਗਾ। ਭੈਰਵਤੇਬਿਲਾਵਲਿਨਾਲਬੰਗਾਲੀਚੰਗਾ। ਪਿਨਾਰੀਅ
ਸਲੇਖਮੀਪਾਚੇਨਾਰਬੀਚਾਗਾ। ਮਾਲਕਉਸਫੁਨਗਾਵੇਹੇਪੰਚਸੰਗਲੇਬਾਗਾ। ਗੋਰੁਕਰੀਅਲਾਪੇ
ਦੇਵਗੰਧਾਰੀਨਾਲਿ। ਸੋਰਠਾਅਧਿਆਈਕੋਹੇਪਨਾਸਰੀਸੰਗਭਾਲਾ। ਗਾਵੈਪਨਹਿਤੋਲਗਾਗਪੰਚ
ਗਾਗਨੀਸਾਬਾ। ਤੇਲੰਗੀਦੇਵਕਰੀਕਹੁਬਸੰਤੀਸੰਧੂਗਾ। ਸੁਰਸਅਹੀਰੀਭਾਰਜਾਗਾਵਹਿਠਾਗਚੰ
ਰੂਗਾਗਾਵੈਦੀਪਕਗਾਗਨਿਪਾਚੇਗਾਗਨੀਸਾਬਾ। ਕੁਛੇਲੀਪਟਮੰਜਰੀਟੋਰੀਸਾਵਅਲਾਪਾਕਾਮੇ
ਦੀਅਰਗੁਜਰੀਸੰਗਦੀਪਕਕੇਲਾਇ। ਗਾਵਨਉਚੀਸੁਰਲੇਬੈਠਾਸੁਣੇਖੁਦਾਇ। ਪੰਚਮੁਗਾਵੈ
ਸਿਰੀਗਗਪੰਚਗਾਗਨੀਕੇਲਾ। ਬੈਰਾਨੀਕਰਿਨਾਟਕੀਗਉਨੀਆਸਾਬੇਲਾ। ਪੰਚਮਗਾਵੈਸਿੰਧਵੀ
ਸਿਰੀਗਗਕੀਨਾਰਿ। ਵਾਰੀਅਧੋਆਪਣੀਗਾਵਹਿਠਾਗਉਚਾਗਾ। ਮੇਘਗਾਗਖਸਟਮਕੋਹੇਨਾਲ
ਗਾਗਨੀਪਾਂਚਾ। ਸੋਰਠਿਗਉਰਿਮਲਾਰਿਧੁਨਆਸਾਵਰੀਸੁਸਾਂਚਾ। ਉਚੀਸੁਰਸੁਹਵਕਰੇਗਾਵੈਗਾਗ
ਉਚਾਗਾ। ਮੇਘਗਾਗਸੰਗਪਾਂਚਹੈਪਾਵੈਗੁਨੀਬੀਚਾਗਾ। ਤੀਸਰਾਗਨੀਗਾਵੇਹੇਖੰਟੇਹੀਗਾਗਾ। ਜੇਜਾ
ਗੇਸੋਈਸੁਣੇਜਾਗਾਨਿਤਿਸਦੇਭਾਗਾ। ਗਾਗਾਵਿਚਕਈਗਾਗਹੈਕਾਵਹਿਸੁਘਾਰਿਬਨਾਇ। ਤੀਸਰਾਗ
ਨੀਖਟੇਗਾਗਸਦਾਸਰਬਦਏਆਇ। ਗਾਵਹਿਤਾਰਮਿਲਾਇਕੈਸਮੇਸਮੇਕਰਿਗਾਗਾ। ਸਾਜਬਾਜ
ਸਭਵਗਹਿਹੋਵਹਿਅਨਹਦਨਾਦ। ੮੮। ਉਪਰਖਾਸੇਮਹਲਮਹਿਦੇਵੈਬਾਂਗਾਖੁਦਾਇ। ਸੁਤੇਬਾਗ
ਨਸੁਣਸਕਨਿਰਹਿਆਖੁਦਾਇਜਗਾਇ। ਸੁਤੀਪਈਨਿਭਾਗਸਕੁਸੁਣੇਨਬਾਂਗਾਕੋਇ। ਜੇਜਾਗੇ

ਸੋਈ ਸੁਣੇ ਸਾਂਈ ਸੰਦੀ ਸੋਇ। ਰਾਹ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਭੀੜ ਵਾਵਾ ਲਹੁ ਦਸਵੇਂ ਭਾਇ। ਗਾਥੀ ਜਾਇ ਨ ਸਕ
 ਨੀ ਹਉ ਮੈਰ ਥੈ ਅਨਾਇ। ਕੁਦਰਤਿ ਰੰਗ ਮਹਲ ਦੀ ਮਨ ਪਰ ਰਖਹੁ ਲਾਇ। ਦਰ ਤੇ ਉਪਗਲਿਖਿ
 ਆਇ ਕੋ ਪਾਕਿ ਖੁਦਾਇ। ਕੁਦਰਤਿ ਕਈ ਰਸੁ ਲਹੈ ਯਾਗ ਅੰਤੁ ਨ ਕੋਇ। ਜਿਸ ਦੀ ਯਾਰੀ ਪੁਰਚ
 ਨੇ ਪਹੁਤਾ ਜਾਣਹੁ ਸੋਇ। ਆਵਨਿ ਜਾਨਿ ਫਰਮਾਨ ਲੈ ਕਈ ਇਜਾਰੇ ਚਾਇ। ਕੇਤੇ ਲਾਖ ਮੁਰੀਦ
 ਕਰਿ ਹਉ ਮੈਰ ਦਰਿ ਪਾਇ। ਰਹੀ ਆਉ ਰੇ ਉਮਤੀ ਨਾ ਲੇਨ ਬੀਰ ਸੁਲਾ। ਨਿਗੁਰੇ ਰਾਹੁ ਨ ਪਾਇਨੀ
 ਮਣੀਗ ਯਾਨੇ ਕੁਲਾ। ਸਚੁ ਸਰੀ ਅਤੁ ਬੰਦਗੀ ਸਚੀ ਸੁਨਤਿ ਇਹ। ਸਚ ਦੀ ਦਾਰ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਸਚੁ
 ਨਿਮਾਜ ਕਰੇਇ। ਸਚ ਬਗ ਬਰਨ ਯਾਰ ਕੇ ਜੇ ਦੇਵੈ ਖੁਦਾਇ ਮਿਲਾਇ। ਹਿੰਦੁ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦਾਦਾ
 ਵਾਦੇਇ ਉਠਾਇ। ਨਾਨਕ ਲੇਖੇ ਇਕ ਗਲ ਹੋਰ ਗਲ ਸੈ ਤਾਨੀ। ਅਮਲਾ ਉਤੇ ਨਿਬੜੇ ਸਾਬਤ ਰਖਈ
 ਮਾਨ। ੮੯॥ ਜਾਇਤੁ ਈਨ ਸੀ ਹਤਿ ਸੁਰਾਕ ਲਾਮਾ ਕਾ ਜੀਰੁ ਕਨ ਦੀਨਾ ਲਿਹੋਈ। ਤੁਹੋਰ ਜੇਹਾ ਜੀ
 ਥੈ ਅਵਰਿ ਦੇਸੇ ਕੇਨ ਏ ਮੁਲਾਹਾ ਜੀ ਜਿਨੇ ਨ ਸੀ ਹਤੁ ਨ ਮੇਕਾ ਮਗ ਜਨ ਪਾਇਆ ਥਾ ਸੇ ਬੋਲੇ॥ ਸੁਆ
 ਲਹ ਜੀ ਅਤੁ ਥਾ ਮਉਲਾਨਿਆ **ਸੂਰਾ**॥ ਹਜੀ ਆਖਨ ਨਾਨਕਾ ਸੁਣਤੁ ਸਚੁ ਜਵਾਬਾ। ਹਿੰਦੁ ਜਲਨਿ
 ਵਿਚ ਅਤੁ ਸੀ ਸਹ ਦੇ ਬਹੁਤ ਅਜਾਬਾ। ਵਡਾ ਦੇ ਜਕਾ ਅਤੁ ਸੀ ਸਹ ਦੇ ਬਹੁਤ ਅਜਾਬਾ। ਵਡਾ ਦੇ ਜਕਾ
 ਤੁਸੀ ਨੇ ਜੇ ਜਾਇ ਨ ਕੋਇ। ਹਿੰਦੁ ਜਲ ਦੇ ਤਿਸ ਵਿਚ ਦੇ ਜਕਾ ਪਹੁਤੇ ਸੋਇ। ਉਮਤਿ ਪਾਕ ਮਹੀਮ ਦੀ ਮਿਲੇ
 ਸੁਖਾ ਕੁਸਾਥਾ। ਕਿਆ ਮਤਿ ਫੇਰ ਉਠਾਇ ਸੀ ਕਾਜੀ ਮਹੀਮ ਦਾ ਆਪ। ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਕਸੀ ਸਜੇ ਉਰੇ ਪੁਰ
 ਸੁਨਹੋਇ। ਕਿਆ ਮਤਿ ਹੋਇ ਹਿ ਸਾਬ ਸਭ ਮੁਸਲਮਾਨ ਜੇ ਕੋਇ। ਜਿਸ ਦਾ ਜੁਸਾਤਿ ਸਕਰੂ ਜਾ ਮਿਲੇ
 ਨਹੋਗ। ਦੇ ਜਕ ਕਿਆ ਮਤਿ ਰੇ ਹਰੇ ਪਉਸ ਨਵਰੇ ਸੋਗ। ਇਸ ਰਾਈ ਲਫਰੇ ਸਤਾ ਜਦ ਫੂਕੇ ਸੀ ਕਰ

ਨਾਇ। ਉਠਸਨਹਰੇਉਮਤੀਜੇਖਾਕੂਸੰਗਸਮਾਇ। ਆਪਮਹੀਮਦਮੁਸਤਫਾਮੀਜਾਕਰੇਹਿਸਾ ੧੧੧
 ਘਾਨੇਕੀਬਦੀਬੀਚਾਰਕੇਰੇਸੀਅਜਾਬਸਵਾਘਾ। ਕੁਲਮਾਜਿਨਪਛਾਨਿਆਸਹਨਨਵਤੇਤਾ
 ਇ। ਲਿਖਿਆਵਿਚਕੁਰਾਨਦੇਕਹੋਰਸੁਲਖਦਾਇ॥੮੦॥ **ਜਦਾਬਧਾਬਾਨਨਕਸਾਹਸੂਰਾ॥** ਨਾ
 ਨਕਆਖੇਹਾਜੀਆਸੁਣੀਐਸਚੁਸੁਆਲਾ। ਹਿੰਦੁਜਲਦੇਇਕਵਾਰਤੁਰਕਾਵਰੇਜੀਜਾਲਾ। ਮਿ
 ਟੀਮਸਲਮਾਨਦੀਜਮੇਹੋਇਨਬਾਤਾ। ਜਲਨਿਨਬਾਤੀਹੋਜਮਾਵਿਚਆਤਸਸਹਨਿਕਸਾਸਿ।
 ਜਲਿਬਲਕੇਲੇਹੋਇਕੋਫਿਰਮਿਲਹਿਸਿਖਾਕੂਨਾਲਾ। ਕਿਥੇਮਹੀਮਦਮੁਸਤਫਾਮੀਜਾਕਰੇਸੰਕੁਲ
 ਕਿਆਮਾਤਿਚਸਮੀਦੇਖੀਐਅੰਦਾਰਿਏਸੇਜਤਾਨਾ। ਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਜਲਨਿਇਕਠੇਆਨਿ
 ਮਹੀਮਦਮਹੀਮਦਕਿਆਕਹੋਘਰਿਘਰਿਮਹੀਮਦਹੋਇ। ਏਕਮਹੀਮਦਮੁਸਤਫਾਕਈਮਹੀਮਦਲੋਇ
 ਪਤਰਾਕੁਲਾਡਾਲਕੇਗਥਿਆਸਚਛਪਾਇ। ਭਿਨਕਸਚਸਲਾਮਤੀਰੇਸੀਕੂੜਉਠਾਇ। ਇਕੋਸਚ
 ਪਛਾਣਕੈਇਕੋਜਾਗੋਇ। ਆਮਦਰਫਤਿਨਹਹਸਕੇਗਥਨਸਕੇਕੋਇ। ਕੁਵੈਆਪਖੁਦਾਇਜ
 ਘਇਕਤੇਕਰੇਅਨੇਕਾ। ਫਿਰਅਨੇਕੋਏਕਕਰੇਨਾਨਕਕਹੋਘਥੇਕਾ। ਜਿਸਦੇਮਰਗਨਸੀਘਹੋਕਿ
 ਆਮਤਿਤਿਸਦੇਭਾਇ। ਇਸਗਈਲਫਰੇਸਤਾਜਦਿਫੂਕੇਸੀਕਰਨਾਇ। ਉਤੇਜੁਸਾਤਿਸਦਾ
 ਜਿਸਦੇਮਰਗਨਸੀਘ। ਇਕਦੁਜੁਸੇਅਸੀਖਹੋਇਨਾਨਕਕਹੋਰਸੀਦਾ। ਆਪੇਇਕਖੁਦਾਇਹੋਕ
 ਈਮਹੀਮਦਲੋਇ। ਵਾਰੇਆਪੋਆਪਣੀਉਠੀਚਲੇਰੋਇ। ਕੂੜਾਝਗਾਜੀਭਿਮਨਤੇਰਖਹੁਨਮੁਲ
 ਇਕੋਪਾਕਖੁਦਾਇਹੋਹੋਰਕੇਤੇਨਬੀਰਸੁਲਾ। ਭਿਨਕਾਭਿਗਾਹਜੀਆਰਹੇਸਕੁਮਰਛਾਇ। ਹੁਜਤਿ
 ਹਾਜਤਿਸਰੰਦੀਸਕਨਨਮੁਖਹੁਅਲਾਇ॥੮੧॥ ਸਗਾਸਰੀਅਤਿਸੋਧਕੈਸਚਨਸੀਹਤਿਕੀਨਾ।

ਪਕੜਹੁਗਹੁਤਰੀਕਤੇਕਰਿਕੇਸਾਬਤਿਦੀਨਾਪਾਵਹੁਗਹੁਕੀਕਤੇਹਕਹਲਾਲਗੁਮਾਹੀ। ਭਾਉ
 ਪਛਾਣਹੁਮਾਰਫਤਿਆਪੇਆਪੀਅਲਾਹੀ। ਨਾਨਕਆਖੇਗਾਜੀਆਸਾਬਤੁਚਾਰਈਆਨਾਰ
 ਹੁਪਛਾਣੇਮਾਰਫਤਿਆਪੇਆਪੀਪਛਾਣਾ। ਦਜਾਨਜਰਿਨਆਵਈਆਪੇਆਪਅਲਾਹੀ। ਨਾਨਕ
 ਆਖੇਗਾਜੀਆਚਾਰਕਤੇਬਗੁਮਾਹੀ। ਭ੍ਰਿਸਤਾਭ੍ਰਿਸਤਾਕਿਆਕਹੋਦੋਜਕਦੋਹੋਦੇਖਾਇ। ਜਲ
 ਦੇਰਿਸਨਰੋਹਕੇਕਪੁਕਾਰਨਗਾਇ। ਮੁਸਲਮਾਨੀਹੋਜਮਾਕਹੋਨਬਾਤੀਜੇਸੁ। ਅੰਦਰੋਬਾਹੋਰੋਅ
 ਤੁਸੀਆਖਸੁਣਾਇਨਾਕਿਸਾ। ਅੰਦਰੋਬਾਹੋਰੋਆਤੁਸੀਭੇਦਨਪਾਵੈਕੋਇ। ਨਾਨਕਆਖੇਗਾਜੀਆ
 ਜਲਦੇਰਿਸਨਦੇਇ। ਭ੍ਰਿਸਤਾਭ੍ਰਿਸਨਜਲਦੀਆਹਾਵੀਐਦੋਜਕਨਾਸਿ। ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਦਾਕੋ
 ਇਨਪੁਛੈਗਲਾ। ਦੁਨੀਆਵੇਜਕਿਆਤੁਸੀਸਭੁਘਤੇਦੀਨਜਲਾਇ। ਪੇਟਨਪਵਨਿਰੋਟੀਆਇ
 ਸਰਜਾਇਖੁਦਾਇ। ਜੇਤੇਫਿਰਕੇਦੁਨੀਵਿਚਖਾਣੇਨਾਲਪੈਵੈਦਾ। ਏਕੋਫਿਰਕਾਰਬਦਾਤਿਸਵਿ
 ਚਬਹੁਤੇਬੈਦਾ। ਆਬੀਖਾਕੀਆਤੁਸੀਬਾਦੀਚਉਥਾਨਲਾ। ਚਾਰੋਜਲਦੇਰਿਸਨੀਕਿਸਨੁਆਖ
 ਨਿਹਾਲਾ। ਜਲਨਸਿਰਹਨਿਮਾਨਕੇਵਰੀਆਤੁਸਕੇਸੰਗਾ। ਦਿਸਨਿਦੋਜਕਭ੍ਰਿਸਤਾਤਿਵਿਚਜਲਦੇ
 ਬਲਦੇਨੰਗਾ। ੯੩॥ ਸੁਆਲਗਾਜੀਆਸੁਰਾ। ਗਾਜੀਆਖਨਨਾਨਕਾਕਹੇਮ
 ਜੀਦਕਲਾਮਾਰਬੇਰੁਹਅਮਾਨਤੀਖਾਲਕਵਿਚਅਸਮਾਨ। ਜੁਸੇਰਬੇਖਾਕਵਿਚਰੋਜਕਿ
 ਆਮਤਿਹਦਿ। ਕਿਐਮਤਿਫੇਰਉਠਾਈਅਨਪੁਛੀਐਨੇਕਅਰਬਦਾਮੁਸਲਮਾਨਮਸ
 ਲਮੀਪੁਛੇਰਸੁਲਖਦਾਇ। ਕਾਫਰਾਕੋਇਨਪੁਛਸੀਗਾਹਿਸੈਤਾਨੀਪਾਇ। ਜਲਸਾਨੇ
 ਦੋਜਕਗਾਵੀਐਕੋਇਨਸੁਣੈਪੁਕਾਰਾ। ਅਜਗਈਲਫਰੇਸਤਾਕਰਸੀਅੰਤਖੁਆਰਾ। ੯੩॥

੧੧੩
 ਜਦਾ ਬਨਾਨ ਕੁਸਾਹ ਸੁਗਾ। ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਹਜੀ ਆਸੁਣੁ ਹੁਕੀ ਕਤਿ ਪਾਕਾ। ਅਰਥਾਨਾ ਸਰ ਮੇਲ
 ਕਰਿ ਨਾਉ ਪਗਯੋ ਖਾਕਾ। ਰੂਹ ਸਮਾਣੇ ਖਾਕ ਵਿਚ ਖਾਲ ਕਰੀ ਏ ਬਨਾਇ। ਦੇਵੇ ਆਬ ਉਠਾਈ ਅਨਿ
 ਗੁਨਾ ਗੁਨ ਅਉਗਾਹਿ। ਲਖ ਚਉਗਾ ਸੀ ਮੇਦ ਨੀ ਹੋਈ ਬੀ ਜਜਹਾਨ। ਕਾਨ ਹੋਵਾਨ ਨਥਾਤੁ ਤੈ ਚਉ
 ਬਾਹੋਂ ਏਨ ਸਾਨਾਉ ਪੁਜਨਿ ਚਾਰੋ ਕਾਨ ਤੇ ਫਿਰ ਚਾਰੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ। ਨਾ ਕੋ ਦੇਹਿ ਹਿਸਾਬ ਕੋ ਲੈਣੇ।
 ਗਉਨਾਹਿ। ਜੀਵਾਇ ਆਹੋਇ ਨਿਬੜੇ ਨੇ ਕੀ ਬਦੀ ਹਿਸਾਬ। ਮੋਇਆ ਕੋਇ ਨ ਪੁਛੁ ਸੀ ਗਇ ਸ
 ਵਾਬ ਅਜਾਬ। ਨੇ ਕੀ ਬਦੀ ਹਿਸਾਬ ਸਭੁ ਕਿਆ ਮਤਿ ਹੀ ਦਿਨ ਹੋਇ। ਓਰੈ ਪਰੈ ਨ ਪੁਛੀ ਅਨਿਖਾ
 ਕੁਸਮਾਣੈ ਜੋਇ। ਏ ਕਸੇਇ ਕੁਸੇਤੁ ਖਮ ਵਿਚ ਜਿ ਮੀਤੇ ਅਸਮਾਨ। ਅੰਤੁ ਰਿਬਾਹਿ ਰਇ ਕਹੈ ਨਾਨਕ
 ਸਚੀ ਜਾਨ। ਅਰਥਾਨਾ ਸਰ ਚਾਰ ਮਿਲ ਪੰਜ ਵਧੋ ਲਾਅ ਕਾਸ। ਤਿਸ ਤੇ ਕੁਇਆ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਉ ਪ
 ਗਇਆ ਸਾਸਾ। ਗੁਨਾ ਗੁਨੀ ਰੰਗ ਨੇ ਜੀਆ ਜੰਤੁ ਅਪਾਰ। ਸਭੁ ਫਾਅਗ ਨਿਜ ਲਾਇ ਸੀ ਕਿਆ ਮਤਿ
 ਏਹੁ ਅਸਾਗ। ਦੇ ਜੋ ਕਿਉਂ ਸਤ ਵਖਾਣੀ ਅਨਿ ਦੇਵੈ ਇਸੇ ਜਹਾਨ। ਏ ਕਚ ਨੁਲ ਦੇ ਪਾਲ ਕੀ ਏ ਕਪੋਰ
 ਪਿਆ ਦੇ ਜਾਨ। ਏ ਕੁਨਾ ਗਲੀ ਜੰਜੀਰੀ ਆਬ ਪੋਕਰ ਨਿਸਲਾ ਮੁ। ਮਿਲਨ ਸਜਾਈ ਪਿਧ ਵਿਚ ਸੁਣੇ
 ਨ ਕੋਇ ਕਲਾਮ। ਗਮਰ ਸੁਲਾਬ ਹੁਕ ਹਹਿ ਤੋ ਬਕਰ ਹਿਫਿਰ ਆਦਿ। ਜਾਮਨ ਕੋਇ ਨ ਬੁਰੇ ਦਾ ਮਾਰਨ
 ਦੇਇ ਅਜਾਬ। ਚੋਰ ਉਚ ਕੇਲਾ ਲਚੀ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਕੀਤਿ ਆਬ ਹੁਤ ਗੁਨਾ ਹੜੇ ਸਭ ਕੋ ਕਹੈ ਸੈ
 ਤਾਨ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦਾਰਹਿ ਆ ਸੁਦਾਵਾ ਦੂਰਿ। ਪਕੜਿ ਆਗ ਹੁਗੁਨਾ ਹਿੰਦੂ ਕੂਕੈ ਖੜਾ ਹਜੂਗ। ਕ
 ਰਦੇ ਤਾਕ ਮਹੁਕ ਮਬਹੁਮਾਰ ਹੁਗਰ ਦਨ ਜਾਇ। ਚੋਰੀ ਜਰੀ ਜੋ ਕਰਨਿ ਦੇਹੁ ਤਿਨ ਸਜਾਇ। ਸਚਿਆ
 ਕੋਇ ਨ ਪੁਛੁਈ ਜੇ ਰਤੇ ਸਚਨਾ ਲਾ। ਜਿਨਾ ਕੂੜ ਕਮਾਇਆ ਤਿਨਾ ਵਡੇ ਜੰਜਾਲ। ਜਿਨਾ ਪੰਡਾ ਪਾਪ ਕੀ

ਆਸੀਸਉਗਾਇਕੁਗਾ। ਰਿਸਨਵਿਚਜਹਾਨਦੇਹੋਦੇਸੇਈਖੁਆਗ। ਅਗੈਦੀਗਲਿਕੈਰਿਠੀਇਥੇ
 ਹੀਹੋਇਨਿਬੇੜਾ। ਅਖੀਰਿਸੇਸੋਕਹੀਐਪੜਹੁਮੁਲਾਬਹੁਤਨਝੇੜਾ। ਨਾਨਕਝਗੜਚੁਕਾਇਆ
 ਅੰਦਰਾਇਸੇਜਹਾਨ। ਦਸਹਿਸੇਇਸਦੁਨੀਵਿਚਸਤਰਕਿਆਮਾਤਿਜਾਨਾ। ਸੁਤਿਆਮੋਇਆਜੇ
 ਰਿਸੇਸੇਈਕੀਚੇਬਾਤ। ਮੋਇਆਸੁਤਾਸੁਨਹੈਜੈਸੀਰਿਸੇਖਾਕਾ। ਮੁਲਾਛੋਰਤਕਬਰੀਗਹਿਮਾਰਫ
 ਤਚਲਾ। ਰਿਸਤਾਦੇਜਕਿਦੁਨੀਵਿਚਅਗੈਕੁਕਛਗਲਾ। ਦੁਖਸੁਖਭੋਗੇਦੁਨੀਵਿਚਦੋਜਕਭਿਸ
 ਤਕਹਾਇ। ਕੋਇਨਸਕੈਤਿਨਾਕੁਰੁਖਾਕੈਨਛੁਡਾਇ। ਸੁਖੀਏਰਹਦੇਸੁਖਾਵਿਚਰਿਸਤਾਤਿਨਾਝੇਭ
 ਇ। ਭੁਖੇਦੁਖੀਪੁਕਾਰਦੇਕਰਦੇਹੋਇਗਾਇ। ਨਾਨਕਆਖੇਹਾਜੀਆਸੁਣੀਐਸਚਕਲਾਮਾ। ਜਿ
 ਤਈਖਾਕਜਿਮੀਨਪਰਿਸਭਾਮੁਸਲਮਾਨ। ਦੰਪ। ਖਾਕੋਹੋਨਿਰੂਹਾਨੀਏਕਨਹੈਵਾਨਨਬਾਤ। ਲ
 ਖਚਉਗਸੀਮੇਦਨੀਸਭਪੈਦਾਇਸਖਾਕਾ। ਖਾਕੋਉਪਜਹਿਹਿੰਦੁਆਕਾਫਰਤੇਮੁਲਹਦਿ। ਈ
 ਸਾਈਮੁਸਾਈਆਬਹੁਤਜਹੂਦਾਗਦਿ। ਰੂਮੀਜੀਗੀਇਰਮਨੀਹੋਬਸੀਤੇਕਿਲਮਾਕਾ। ਈਰਾਨੀ
 ਤੁਰਾਨੀਆਸਭਣਾਇਕੋਖਾਕਾ। ਫਿਰਦੇਲਖਚਉਗਸੀਆਗਣੀਨਜਾਈਜਾਤਿ। ਖਾਕੁਹੀਤੇਉ
 ਪਜਹਿਫਿਰਹੋਦੇਆਖਰਖਾਕਾ। ਫਿਰਦੇਲਖਚਉਗਸੀਆਸਭਖਾਕੁਤੇਬੀਆ। ਜੀਆਵੈਰੀਜੀ
 ਅਦੇਕੁਦਰਤਿਕਰਤੇਕੀਆ। ਜੇਤੇਖਾਕੀਰੂਹਹੈਨਜਲਿਬਲਿਹੋਦੇਖਾਕਾ। ਸਦਹੁਮਹੀਮਦਮੁਸਤ
 ਫਾਰੂਹਾਭਰੇਸਫਾਤ। ਜਲਦੇਰੂਹਪੁਕਾਰਦੇਜੋਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨ। ਸੜਦੇਵਿਚਪਿਜਾਵਿਆਦੇਖੇ
 ਸਭਜਹਾਨ। ਕਿਆਮਾਤਿਕੁਈਰੂਹਾਨੀਆਜੀਦਿਆਕਿਆਪਰਵਾਹਿ। ਜੀਦੇਖੁਸੀਆਮਾਣਦੇ
 ਮਰਦੇਕਰਨਕਹਾਇ। ਰਾਮਰਸੁਲਨਰੇਖਨੀਰੂਹਾਨੀਨਛੁਡਾਇ। ਏਹਵਿਚਾਰੇਕਿਆਕਰਨਅਗੈ

ਨਾਹਿ। ਰਿਸੇਨਾਹੀਮੁਸਤਫਾ ਲਏ ਸੁਖ ਬਰੀਆਇ। ਚਾਰੇ ਯਾਰ ਨ ਰਿਸਨੀਉ ਮਤਿ ਲੈਨ ਛੁ ੧੧੩
 ॥ ਕੂੜੀ ਬਾਜੀਉ ਮਤੀ ਵੇਖਨ ਭੁਲੇ ਮੁਲਾ। ਦੁਨੀ ਵਲੇ ਵੇਕਾਰ ਨੇ ਕਲਮਾ ਪੜਨਿ ਰਸੁਲਾ। ਕਲਮੇ
 ਪ੍ਰਕਾਰਿਆ ਦੁਜਾਨਾ ਹੀ ਕੋਇ। ਦੁਜੀ ਕੂੜ ਰਤਿ ਦੇਖ ਕਰਿਉ ਮਾਤਿ ਭਿਤਾਰੇਇ। ੮੬। ਕਹਾ ਸੁਰਾ
 ਮਹੈ ਕਹਾ ਸੇ ਕਾਂਨ ਗੁਆਲਾ। ਕਹਾ ਸੁਤਿ ਨਾਈਆ ਉਮਤੀ ਜਲ ਬਲਿ ਥੀਆ ਰਵਾ ਲਾ। ਕਹਾ ਮਹੰਮ
 ਤਿਫਾ ਕਹਾ ਸਿਚਾਰੇ ਯਾਗ। ਚਉਦਹ ਕਹਾ ਧੰਨ ਵਾਦ ਨੇਇ ਮਾਮ ਸਹਾਬ ਸੁਲਾਗ। ਕਹਾ ਸੇ ਸੇਖਮ
 ਕਾਗਉ ਸਕੂਤ ਬਵ ਰੂਪੀਗ। ਰਹਿਆ ਨ ਜੁਸਾਤਿ ਨਾਦਾ ਮੋਇ ਹੋਇ ਜਹੀਗ। ਨਾਉ ਨਿਸਾਨੀ ਰਹ
 ਆਖ ਗਇ ਹੁਰੀ ਬਾਦਾ। ਆਖ ਰਨਾਉ ਭੀਜਾਇ ਸੀ ਕਿਸ ਨੂਰ ਹਸੀ ਯਾਦਾ। ਆਖ ਰਿਰਲ ਸਨਿਖ
 ਲਜਲਿ ਬਲਿ ਹੋ ਸਨਿ ਸੁਆਹਿ। ਨਾਨਕ ਬਾਜੀ ਕੂੜ ਦੀ ਹੋ ਸੀ ਅਤਿ ਫਨਾਹਿ। ਵਾਰੀਆ ਪੋਆਪਈ
 ਮਲ ਕਿਸੁ ਲਤਾਨੀ। ਪੀਰ ਪੋਕੰ ਬਰ ਅਉਲੀਏ ਗਏ ਦੁਜਾਇ ਨੀਸਾਨ। ੮੭॥ ਸੁਆਲ ਹਾਜੀਅ
 ॥ ਆਖ ਨਿਹਾਜੀ ਨਾਨਕਾ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕੂਰਾਨਾ। ਫਿਰਤ ਵਲ ਦਿਨਾ ਥੀਏ ਜੋ ਹੋਇ ਮੁਸਲਮਾ
 ਕਾਇਮ ਹੋਇ ਕਿਆ ਮਤੀ ਸਾਬਤ ਰਖਈ ਮਾਨਾ। ਰਹ ਸਨਿ ਰੂਹ ਅਮਾਨ ਤੀਵਤਿ ਨਾਆ ਵਨਿ ਜਾਨ
 ਰਜਲ ਦੇਆਤ ਸੀ ਬਹੁਤੇਲ ਹਨਿ ਅਜਾਬਾ। ਕੂਕਨ ਪਏ ਮਸਾਣ ਵਿਚ ਆਤਸ ਲਏ ਹੋ ਸਾਬਾ।
 ਮਹੰਮਦ ਮੁਸਤਿਫਾ ਕੋਇ ਨ ਲਏ ਛਨੂਆਇ। ਜਿਨਾ ਕਲਮਾ ਆਖਿਆ ਵਗਦੇ ਭਿਸਤੀ ਜਾਇ। ਹੁ
 ਰੀਆ ਭਿਸਤਿ ਵਿਚ ਹੋਈਆ ਤੇ ਨਾਨ ਸੀਧਾ। ਰਾਹੁ ਸੈਤਾਨੀ ਕੂਫਰ ਦਾ ਕੀਤਾ ਜੀਨਾ ਪਲੀਤੀ। ੮੮
ਬਨਾਨ ਕੁਸਾਰ ਸੁਰਾ। ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਹਾਜੀਆ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬਾ। ਜੋ ਹੋਈਆ ਅਰਬਾਨ
 ਲਹ ਸੀ ਸਕੂ ਅਜਾਬਾ। ਨਾਕੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋ ਕਾਇਮ ਕਿਉ ਕਰਿਹੋਇ। ਕਾਇਮ ਰਹੈ ਨ ਪੋਕੰ ਬਰ

ਹੁਇ

ਲਖਿ ਸਵਾਈ ਸੋਇ। ਸਵਾਲਾਖਿ ਪੈ ਕੰਬਗਾ ਕਿ ਬੋਤਿ ਨਾਮੁ ਕਾਮਾ। ਉਮਤ ਅੰਤ ਨ ਪਾਈ ਐ ਜਲਿ
ਬੀਏ ਮਸਾਨਿ। ਕੇਤ ਕਿਆ ਅਵਤਾਰ ਲਖ ਜਲਿ ਬਾਲਿ ਹੋਇ ਪਾਕਾ। ਸਵੇ ਅਉਤਾਰ ਪੈ ਕੰਬਗਾ
ਜਮੈ ਨ ਬਾਤਾ। ਬਿਸਨਿ ਨ ਬਾਤਿ ਹੋ ਜਮਾ। ਜਲਿ ਬਲਿ ਬੀਰੇ ਏ ਅੰਗਿ ਆਗਾ। ਕਿ ਬੇਮਹਿ ਮਦਮੁ ਸਤ
ਏ ਉਮਤ ਦੀ ਸਾਗ। ਲਖ ਮਹਿ ਮਦਮੁ ਸਤ ਫਾਉ ਮਾਤਿ ਅੰਤ ਨ ਪਾਗਾ। ਪਾਕੁ ਸੇਤੀ ਮਿਲ ਗਏ ਲਾ
ਅਪਣੀ ਸਾਗ। ਜਤੀ ਭਿਤੇ ਪਰਤ ਰੀਸ ਭਾਭੁਈ ਮਸਾਣਾ। ਪਾਹਿ ਲਾਵੇ ਜੋ ਕਿ ਸਿਕਮ ਹੈ ਰਹਣ
ਇਈ ਮਾਨ। ਲਾਲ ਚਦਨੀ ਪਲੇਟਿ ਆਕੋਇ ਮਹੇ ਆਨ ਕੋਇ। ਕਾਇਮਾਇ ਕਖਦਾਇ ਹੈ ਅਵ
ਦੁਜਾ ਕੋਇ। ਰਹਦੇ ਰੁਹਾ ਮਾਨਤੀ ਲਾਖਿ ਚਉਗਾ ਸੀ ਮਾਹਿ। ਲਾਖਿ ਚਉਗਾ ਸੀ ਹਮੇਦ ਨੀ ਪਟੇ
ਉਤਾਹਿ। ਏਹੇ ਕਾਇਮ ਦੁਨੀ ਵਿਚ ਹੋਰ ਨ ਕਾਇਮ ਕੋਇ। ਜਿਨਾ ਨਾਮ ਪਰਾਇ ਆਰ ਪੈ ਨ ਕਾਇਮ
ਬਧਾ ਜੁਸਾਜੇ ਖੁਲੈ ਫਿਰੈ ਚਉਗਾ ਸੀ ਅੰਗਾ। ਮੁਲਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹਿ ਬ੍ਰਹਮਣ ਫਕਰ ਨਿਹੰਗਾ।
ਸੁਆਲਗਾ ਜੀ ਆਸਰਾ। ਆਖਨ ਹਾਜੀ ਨਾਨਕਾ ਸਚੀ ਖਬਰਿ ਸੁਣਾਇ। ਕਿ ਬਹੁ ਆਨ ਰੁਹ
ਫਿਰ ਕਿ ਬੇਜਾਇ ਸਮਾਇ। ਮੂਰਤਿ ਸੂਰਤਿ ਨ ਕਛ ਕਿ ਸਬਣਾਇ ਖੇਲਾ। ਕਿ ਸਜਗਾਇ ਆਨੁ
ਸਾਮਿ ਲਾਇ ਆਤੇ ਲਾ। ਜੇ ਇਸ ਦੀ ਕਰਹਿ ਤਸਲ ਕੀਤਾ ਤੁੰ ਅਵਲਫ ਕੀਗਾ। ਮੀਰਾ ਅੰਦਰਿ ਮੀਰੰਤ
ਅੰਦਰਿ ਪੀਰਾ। ਰੂਹਾ ਦੀ ਕੀਜਾਤਿ ਹੈ ਰੂਹਾ ਦਾ ਕੀਰੰਗਾ। ਅਸਾ ਕੁਣੁ ਨ ਸੁਣਈ ਕੋਈ ਬੁਝੈ ਫਕਰ
ਗਾ। ਏਦੀ। **ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸੁਰਸੁਰਾ।** ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਹਾਜੀ ਆਸਰੇ ਸੁਣਹੁ ਨੀ ਸਾਨਾ। ਦ
ਪਾਣੀ ਰੁਹ ਹੈ ਨਤਿ ਸਬੀ ਨੁਤਫੇ ਜਾਨਾ। ਅਉਰਤਿ ਖਸਮਾ ਮਿਲਾਪਤੋ ਮਿਲਹਿ ਸੇਨੁ ਤਫੇ ਦੋਇ।
ਦੀ ਮਿਲਾ ਜਿੰਦਗੀ ਇਕ ਦਿਖਾਇ ਸੋ। ਲਾਖਿ ਚਉਗਾ ਸੀ ਰੂਹਾ ਮਿਲਤਿ ਨਾ ਬਣਾਇ ਆਰੁ ਪਾਜੀ

ਇਰੁਹਮਿਲਲਖਚਉਗਸੀਸੁਤਾ। ਤੈਸਾਹੀਇਕਆਦਮੀਹੋਰੁਅਸੀਖਾਜਾਤਿ। ਠੀਏਪਾਣੀਤੇ ੧੧੪
ਈਗੁੰਨਾਗੁੰਨਸਫਾਤਿ। ਜਿਨਾਸੋਈਤੇਉਪਜਹਿਫਿਰਤਿਥੀਜਾਇਸਮਾਹਿ। ਆਵਾਗਉਣ
ਖਲਕਦਾਰਹੇਨਕਬਹੁਤਾਹਿ। ਲਖਚਉਗਸੀਉਪਜਹਿਮਰਿਮਿਲਹਿਸੇਖਾਕੁਨਾਲਿ। ਹੋਇ
ਖੀਰੀਰਜੋਵਿਖਰਨਸੁਕਸੁਨਹੋਇਰਵਾਲਾਹੋਗੀਤੋ। ਹੋਇਹੋਰਕਹਿਆਪੇਰੁਪਥਣਾਇ। ਜੈਸੇਸੁ
ਆਗੀਸੁਆਗਕਹਿਮਚਰਜਖੇਲਦਿਖਾਇ। ਰੁਹਾਜਾਤਿਨਪਤਿਹੋਹਿਦੁਨਮਸਲਮਾਨ। ਜੇਹੀਮ
ਜਲਸਆਵੇਹੋਪਰਹਿਸੇਤੇਹਨਾਮਾ। ਮਿਸਰਪਤਿਤਿਅਪਲੇਕਾਜੀਮੁਲਾਕੋਗ। ਹੋਰੋਕਹੁਸਮਝਾ
ਈਐਅਗੇਸਮਝਾਨਿਹੋਗ। ਜੇਸਉਪਦਸੁਣਈਐਕੁਜਹਿਨਚਿਤਕੋਰੇਗ। ਤਿਨਾਨਾਲਨਸੁਣੀ
ਐਜੋਸਬਦੇਦੋਰੇਗ। ਪਦਕਿਤਾਬਾਨਮਨਹਿਨਹਿਫਕਰਾਦੀਗਲਾ। ਖਦੀਤਿਕਬਰੀਕਹਿਮੁਏ
ਵਤਨਹਿਸਨਕਲਿ। ੧੦੦॥ ਸੁਆਲਇਮਾਮਕਰੀਮਦੀ **ਸੂਰਾ**। ਕਹੋਇਮਾਮਕਰੀਮਦੀਸੁਇਹੋ
ਨਾਨਕਸਾਹਾ। ਜਿਨਾਉਮੇਦਨਰਬਦੀਤਿਨਾਕਉਣਪਨਾਹਿ। ਪੂਜਨਸੰਗਮੁਨਾਫਕਾਦਿਲਜਿਨਾ
ਦੇਸੰਗਾ। ਵਿਚਜਲਦੇਆਤਸਹਾਈਐਚੁਨਾਹੋਇਨਿਪੰਗਾ। ਪਾਇਨਰੁਖਮਸਾਣਵਿਚਜਲੇਬ
ਲਿਹੋਨਿਸੁਆਹਿ। ਜਲਦੇਪਦੇਪੁਕਾਰਨੀਕੋਇਨਸੁਣਦਾਆਹਿ। ਬਾਣੁਨਬੀਰਸੁਲਦੇਪਾਨਨ
ਕਬਹੀਬਾਇਜਲਚਾਲਿਥੀਵਨਕੇਲਨੇਜਿਵੈਸੁਠੇਕਾਇ। ਕੋਇਨਪਛੈਬਾਤਨੀਲੇਨਕੋਇਫ
ਗਾਇ। ਭਿਸਤੀਵਾਸਨਪਾਇਨੀਬਾਣੁਰਸੁਲਖਦਾਇ। ਕੁਫਰਕਿਤਾਬਾਵਾਚਦੇਕਾਫਰਵਰੁਹਿਦਵ
ਨਾਆਖਨਿਵਾਚਕਿਤਾਬਕੁਮੋਇਫਿਰਫਿਰਆਨਾ। ਮੋਏਫੇਰਨਾਆਵਨੀਕੋਹਮਜੀਦਕਲਾਮਾ।
ਮਰਿਮਰਿਮਿਲਦੇਖਾਕਸੋ। ਕਿਆਮਤਿਥੀਏਕਿਆਮਾ। ਜੇਹਨੀਸੂਰਤਿਭੁਜਈਫੇਰਨਹੋਵੈਗਾਸਾ।

ਕਾਇਮ ਥੀਏ ਕਿਆ ਮਤੀ ਕਹੇ ਕਰੀ ਮਸਦਾਤਿ। ਰਹੇ ਅਮਾਨਤਿ ਖਾਲ ਕੀ ਰੋਜ ਕਿਆ ਮਤਿ ਹਇ॥
 ਮੋਇ ਫੇਰਨ ਉਪਜਹਿ ਹਿੰਦੁ ਕਿਤਾ ਬਾਰਹਿ। ਰਦਤੁ ਉਰੇਤੁ ਅੰਜੀਲ ਕੁਤੀ ਜਾਰਹਿ ਜੀ ਬੁਗਾਇ ਤੈ ਮਨ
 ਸੁਖ ਹੋਨ ਥੀ ਆਫੁ ਰਕਾਨ ਮਨ ਜਗਾ। ਇਸ ਜਮਾਨੇ ਦਾ ਪਾਤਸਾਹ ਕਲਾਮ ਮਜੀ ਦਕਰੀ ਨਾ। ਰਹੇ ਕਰ॥
 ਨੋ ਬਾਹਰੇ ਥੀ ਸਨ ਅੰਤ ਸੈਤਾਨਾ॥ ਜੈ ਸਜਮਾਨੇ ਦਾ ਅਮਲ ਹੋਇ ਕਰੇ ਨ ਕੋਈ ਮੂਲਾ। ਓਹ ਦਰਗਾਹਿ ਦੋ
 ਈਨ ਲਹੇ ਕੁਰੇਨ ਸਫਾਤਿ ਰਸੂਲਾ॥ ੧੦੧॥ **ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਫਕੀਰ ਸੁਗਾ।** ਸੁਣਿ ਹੋ ਸਯਾਇ ਕਰੀ
 ਮਦੀ ਚਾਰੇ ਮਨ ਕਿਤਾ ਬਾ। ਚਾਰੇ ਕਉ ਲਖ ਦਾਇ ਦੇ ਗਇ ਆਚਰਨਿ ਅਜਾਬੀ। ਮੋਇ ਫੇਰਨ ਆ
 ਵਨੀ ਰਹੇ ਅਮਾਨਤਿ ਨਾਵਾ। ਨਾਉ ਮਉਤ ਨ ਹੋਵਈ ਲਖ ਆਵਹਿ ਲਖ ਜਾਹਿ। ਰਾਮਾ ਕ੍ਰਿਸਨ ਹੋਏ
 ਅਸੀਖ ਲਖ ਲਾਖਿ ਮਹੰਮਦ ਨਾਵਾ। ਓਹੋ ਫੇਰਨ ਆਇ ਆਰਹੇ ਮਗਤ ਬਥਾਵਾ। ਖਾਨਖ ਵੀਨ ਨਾਅ॥
 ਵਨੀ ਮੀਰ ਵਜੀਰ ਪਾਤਸਾਹਾ। ਜੁਸੇ ਨਰਹ ਦੇ ਬਿਰਕਿ ਸੇਰਹ ਨਿਮਗਤ ਬਥਾਇ। ਜਿਤੁ ਏਰੁਹ ਅਮਾ
 ਨਤੀ ਤਿਨ ਹਿਮਗਤ ਬਥਾ ਲਿ। ਉਤਮ ਮਧਮ ਲਖ ਮਿਲੇ ਹਿੰਦੁ ਤੁਰਕ ਚੰਡਾਲਾ। ਇਕ ਆਵੁ ਨਿਇ
 ਕ ਜਾਹਿ ਉਠ ਆਵਾਗ ਉਠੁ ਸੰਸਾਰਾ। ਅਲਹ ਆਇ ਨ ਜਾਵਈ ਸਚੇ ਦੇਹ ਅਸਾਰੀ। ਜੈ ਸੇਬ ਰਗਿ
 ਨ ਬਾਤ ਦੇ ਤੁਟਿ ਤੁਟਿ ਪਰਤੀ ਪਾਨ। ਓਹ ਜੇਹੀ ਆਸੂਰਤਾ ਹੋ ਰਹੇ ਠੇਨਿ ਕਲ ਆਨੀ। ਅਜ ਬਤ ਮਾਸਾਰ
 ਬੁਦਾਖਾ ਲੀ ਰਹੇ ਨ ਜਗਾ। ਆਵਾਗ ਉਠੁ ਲਖ ਕਦਾਵਹ ਦਾਰਹੇ ਨ ਮਗਾ। ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਅਲਾਵੇ ਸੁ
 ਫੁਕਰੀ ਮਸਦਾਤ। ਜਿਨਾ ਉਮੇਦ ਨ ਰਬ ਦੀ ਰਹ ਦੇ ਸਦ ਲਪਾਕਾ। ਓਇ ਕਬਰਾ ਵਿਚ ਸੁਪੀੜੀ ਅ
 ਨਿਜ ਲੇਵੇ ਕਰਨੈ ਕਹਾਇ। ਅਜ ਗਈ ਲਫਰੇ ਸੁਤਾ ਦੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਅਜਾਇ। ਕਬਰਾ ਤਿਨਾ ਜਲਾਇ
 ਨੀ ਜੋ ਹੋਇ ਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਜਿਨਾਈ ਮਾਨ ਨ ਰਖਿਆ ਲਗਾ ਦੇ ਜਕ ਦੁਨੀ ਹਰਾਮਾ। ਮਿਟੀ ਮੁਸਲਮਾਨ

ਦੀ ਭਈ ਮੁਨਾਫਕ ਸੀਰੀ॥ ਆਤਸ ਸੇਤੀ ਦਾ ਪਿਆ ਚੁਨਾ ਹੋਇ ਨਿਪੰਗ॥ ਕਥ ਸੁਪਾਰੀ ਚੁਨੇ ਚਉਥੇ ੧੧੫
 ਮਿਲ ਨਿਜਿ ਪਾਨਾ॥ ਹੋਵਨ ਲਾਲ ਗੁਲਾ ਲਬ ਹਿਸਾ ਤਿਬ ਜਾ ਦੇਖਨਾ॥ ਹੋਵਨ ਨੁਤ ਫੇਸੀ ਗਥੀ ਉਪ
 ਜਨਿ ਸਿਧ ਅਰਪੀ ਗਾਇ ਹਮ ਗਤ ਬਪਾਇਆ ਦਧੇ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਜਾਸ ਨਜ ਸੇਵੇਇ॥
 ਹੋਵਨ ਰੂਪ ਕਰੂਪ ਨੇਛੇ ਈਲ ਹੋਨ ਸੋਇ॥ ਪਹਲੇ ਆਤਸ ਜੇ ਦਧਾ ਜਾਲਿ ਬਲਿ ਹੋਆ ਸੁਆਹੁ॥ ਫਿਰ
 ਨਾ ਆਤਸ ਤਿਸ ਦੇ ਹੋ ਅਲਹਿ ਆਪ ਗੁਆਹਿ॥ ਮਿਲਨ ਜੇਖਾ ਕੁਸੰਗ ਜੇ ਸਹ ਦੇ ਬਹੁਤ ਕਸਾਸਾ॥ ਸ
 ਨ੍ਰੇਵੇ ਵਿਚ ਪਿਜਾ ਵਿਅਤਿ ਸਹੇ ਛਿਆ ਮਾਸਾ॥ ੧੦੩॥ ਸੁਆਲਾਇ ਮਾਮ ਕਰੀ ਮਦੀ **ਸੁਰਾ॥** ਕਹੇ ਕਰੀ
 ਮਦੀ ਨਾਨਕਾਰੁ ਹਾਦਾ ਕੀ ਤੋਲਾ॥ ਕੇਤ ਕਹਲ ਕੇਰੂ ਹੋਨ ਕੇਤ ਕਭਾਰਾ ਬੋਲਾ॥ ਕੇਤ ਕਰ ਦੁਬਾਰੀ ਕਹੇ
 ਮੇਰਾ ਕੇਤ ਕਹੇਇ॥ ਕਉਣੁ ਹੋ ਕੀ ਮਬਣਾਇ ਦਾਜ ਸੇਗੁ ਨਾਗੁਨਾ॥ ਏਹੁ ਹੋ ਕੀ ਕਤਿ ਜੋ ਕਹੇ ਸੋਈ ਵਰਾ
 ਅਖਨਾ॥ ਰਹ ਦੇ ਕੇਹੀ ਜਾਇ ਹੈਨ ਇਹ ਭੀ ਕਹੇ ਬਿਆਨਾ॥ ਰੂਹ ਏਕ ਕੇ ਬਹੁਤ ਹੈ ਨਿਮਸ ਕਲਿ ਕਰੂ
 ਅਸਾਨਾ॥ ੧੦੩॥ **ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰਾ॥** ਨਾਨਕ ਅਖੇ ਗਾਹੁ ਏਹੁ ਸੁਣੁ ਹੋ ਕਰੀ ਮਸਦਾਤੀ॥
 ਬਾਦੇ ਕਾ ਕੀ ਤੋਲ ਹੈ ਆਬੇ ਦੀ ਕੀ ਜਾਤੀ॥ ਧਰਤੀ ਦਾ ਕੀ ਮੇਪ ਹੈ ਆਤਸ ਦਾ ਕੀ ਤੋਲਾ॥ ਕੇਤ ਕਦੁਰ ਅਕਾ
 ਸ ਹੈ ਕੇਤ ਕਾ ਖਾਪੇਲਾ॥ ਬਾਦੀ ਸੁਰਤਿ ਰੂਹ ਦੀ ਤਿਸ ਦਾਰੂਪ ਨਰੇਖਾ॥ ਆਤਸ ਨੂਰਖੁ ਦਾਇ ਦਾ ਕਛ
 ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾ ਮੇਪਾਰਖੁ ਨ ਚਰਾਗਾ ਮਹਲ ਵਿਚ ਚਾਨਣੁ ਸਬ ਹੀ ਜਾਇ॥ ਫਿਰ ਰਖ ਨਿਅੰਦ ਰਟਿ ਰੂਏ
 ਲਏ ਸਭ ਜੋਤਿ ਛੁਪਾਇ॥ ਆਬੀ ਜਾਤੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਤਿਸ ਥੀ ਨੁਤ ਫੇਹੋਹੀ॥ ਆਬੀ ਖਾਕੀ ਦੇਇ ਮਿਲ
 ਜਸੇ ਹੋਹਿ ਅਲੋਇ॥ ਹਿਕਮ ਤਿਲਖ ਹਕੀਮ ਮਿਲ ਸਾਹਿਬ ਤੁਲਨ ਕੋਇ॥ ਵਡਾ ਹਕੀਮ ਖੁਦਾਇ ਹੈਰ
 ਚੋਚਉ ਗਾਸੀ ਲੋਇ॥ ਇਕ ਸੇ ਇਕ ਸੇ ਰੂਹ ਵਿਚ ਰਚੇ ਚਉ ਗਾਸੀ ਅੰਗਾ॥ ਇਕ ਸੇ ਇਕ ਸੇ ਅੰਗ ਵਿਚ

੧੧੧ ਗਨਾਗਨੀਰੰਗਾ। ਕੁਇਆਪੁਲਾਜਮਕਾਸਤੇਕਰਹਿਅਵਾਜਾਕੁਹਿ। ਕਾਇਮਕਦਰਤਿਰਬਦੀਮਿ
 ਲੋਰਹੁਪੁਕਾਰਹਿਹੁਹਿ। ਲਖਚਉਗਸੀਤੁਖਮਹੈਤੁਖਮਾਅੰਤੁਨਕੋਇ। ਆਇਕਸੋਇਕਸੇਤੁਖਮਇ
 ਚਉਈਚਉਗਸੀਲੋਇ। ਆਵਨਿਅਗਾਣਤੀਰੁਹਨੇਜਾਵਨਿਅੰਤੁਨਕੋਇ। ਆਇਕਦੂਰੁਹਲਖਹੋ
 ਆਇਲਖਲਖਅਲੋਇ। ਕੀਪੈਮਾਨਾਰੁਹਦਾਕੇਤੁਕਕਹਾਥਿਥਾਰਾਪਸਰਿਆਜਿਮੀਅਸਮਾਨ
 ਵਿਚਰਹਿਆਸਚਾਨਣਪਾਰਿ। ਆਇਕੋਰੁਹਨਕਿਸੇਦਾਲਖਚਉਗਸੀਬੰਦਾ। ਫਿਰਲਖਚਉਗਸੀ
 ਹਇਕੋਹੋਇਖੋਲੇਬਹਾਥਿਧੰਢਾ। ਕਉਣਤੁਤਮਿਲਰੁਹਹੈਨਰੁਹਹੈਆਪਿਖੁਦਾਇ। ਅਰਬਾ
 ਨਾਸਰਮੇਲਕੈਕਰਿਵੈਰਵਿਰੋਧਦਾਇ। ਆਪੇਮਾਰੇਮਰੇਆਪੇਕੁਦਰਤਿਚਲਤਿਰਿਖਾਇ।
 ਪਰਦੇਰਾਲੇਕੁਰਮਦੇਤ੍ਰਿਤੀਉਸਸਕੁਕੁਲਾਇ। ਨਰਨਾਰੀਦੁਇਸਿਰਜਕਰਿਖਾਈਬਾਣਉਪਾਇ
 ਜੋਇਨਾਜਾਤੀਬਸੁਸੀਆਪੇਆਪਿਖੁਦਾਇ। ੧੦੪॥ ਸੁਆਲਕਰੀਮਦੀਸਦਾਤਿ **ਸੁਰਾ**। ਕ
 ਹੋਇਮਾਮਕਰੀਮਦੀਸੁਣਹੋਨਾਨਕਸਾਹਾ। ਕਿਥੋਆਲਮਉਪਜਦਾਫਿਰਕਿਥੋਜਾਇਸਮਾਇ।
 ਇਹੁਹਕੀਕਤਿਜੋਕਹੈਸੋਈਰਸੁਲਖਦਾਇ। ਏਕਾਏਕੀਹੋਇਰਹੈਦੁਜੀਰਹੋਨਜਾਇ। ਦੁਜਾ
 ਆਖਣਸਕਹੈਜਮੇਤੇਮਰਜਾਇ। ਸੋਕਿਉਮਨੀਐਨਾਨਕਾਜੋਕਾਇਮਰਹੋਨਬਾਇ। ੧੦੫॥ **ਜ**
ਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ। ਆਖੇਨਾਨਕਹਿਦਗੀਸੁਣਹੁਕਰੀਮਸਦਾਤਿ। ਉਪਜੇਆਲਮਖਾਕ
 ਤੇਫਿਰਖਾਕੋਹੋਇਨਬਾਤਿ। ਹੋਇਨਿਬਾਤੇਨਿਆਮਤੀਮੇਵੇਗਨਾਗਨਾ। ਖਾਨਹੈਵਾਨਾਆਦਮੀਨ
 ਤਫੋਹੋਇਮਜਮਾਨੀ। ਨੁਤਾਫਿਓਮਾਸਉਪਜਾਈਐਮਾਸੇਜੁਸੇਪਾਕਾ। ਰਹਿਆਸੋਗੀਦਾਹੋਇਆ
 ਪਰਿਆਨਉਨਪਾਕਾਨਿਆਮਤਿਤੇਵਿਸਦਾਕੁਇਆਮਿਲਿਆਜੇਆਦਮਸੀਰਾ। ਖਾਪਾਕਾਵ

ਕੁਕਰਾਮਵਰਿਅਗਣਤੀਰੰਗਾ॥ਵਿਸਟੇਤੇਕਈਉਪਜਹਿਜੀਆਜੀਤੁਆਪਾਰਾਮਿਟੀਮੁਸਲ ੧੧੬
 ਦੀਫਿਰਫਿਰਧਰੇਅਵਤਾਰਾ॥ਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਦੇਖੋਲੇਨਨਕਸਾਹਾ॥ਜਿਨਾਪਛਾਵਾਰ
 ਬਵਾਫਿਰਰਬਹੀਮਾਹਿਸਮਾਹਿ॥ਸਿਰਪੁਸੀਦਾਰਾਖਿਆਅਰਬਾਨਾਸਰਮਾਹਿ॥ਜੋਜਾਹਿ
 ਰਕਰੈਜਗਨਵਿਚਉਸਤਿਨਾਦੋਜਕਤਾਹਿ॥ਰੂਹਾਨੇਰੂਹਖਾਵਨੀਫਿਰਰੂਹਾਤੇਰੂਹਹੋਇ॥ਆ
 ਵਾਗਉਣਜਗਨਦਾਵਰਜਨਸਕੈਕੋਇ॥ਰੇਖਪੈਦਾਇਸਰਬਦੀਘਟਿਵਧਿਕਿਸੈਨਆਖ
 ਦੂਜਾਹੋਆਨਹੋਸੀਆਵਰਤੇਤਾਕੋਤਾਕਾ॥ਲਖਮਹੰਮਦਮਸਤਫਾਰਾਮਾਕ੍ਰਿਸਨਲਖਹੋਇ॥ਇ
 ਕੁਆਵਨਇਕਜਾਹਿਉਰਗਣਤੀਗਣੇਨਕੋਇ॥ਲਖਅੰਤਾਰਪੈਕੰਬਰਾਉਮਤਅੰਤਨਪਾਰ
 ਮਰਿਮਰਿਮਿਲਦੇਖਾਕਸੋਫਿਰਫਿਰਹੋਇਅਵਤਾਰਾ॥ਲਖਕਿਤਾਬਾਲਿਖਗਏਭੁਏਸੇਖਾਕੁ
 ਫੇਰਾ॥ਲਖਾਲਿਖਾਗੀਉਪਜਹਿਉਇਫਿਰਲਿਖਗਾਖਹਿਫੇਰਾ॥ਕਾਜੀਮੁਲਾਹਾਜੀਆਮਿਸ
 ਰਪਾਂਪੇਲਖਾ॥ਬ੍ਰਹਮੇਬਿੰਸਨਮਹੇਸਲਖਮਰਿਜੀਵਨਿਲਿਖਨਵਿਤਾ॥ਲਿਖਨਘੇਦਈਚਾਰਕ
 ਰਿਉਕੁਤਿਸਿਆਣਾਪਿਨਾਲਿ॥ਮਰਿਫਿਰਜਮਨਬਪਨੇਫਿਰਲੈਦੇਬੇਦਸੰਭਾਲਾ॥ਬੇਦਹੁਫੇਰ
 ਕਤੇਬਕਰਿਵੈਰਵਿਰੋਧਕਰਾਹਿ॥ਲਾਖਿਲਾਖਿਦਾਨੇਦੇਵਤੇਕਤਲਹੋਇਮਰਾਹਿ॥ਸਿਵਸਕ
 ਤੀਦੁਇਸਾਜੀਆਉਤਮਮਾਧਿਮਲੋਇ॥ਮਰਦੇਵੈਰਵਿਰੋਧਕਰਿਮਰਿਫਿਰਮਾਟੀਹੋਇ॥੧੦੬
 ਸੁਆਲਕਾਜੀਕਰੀਮਦੀਇਮਾਮ **ਸੂਰਾ**॥ਕਹੋਇਮਾਮਕਰੀਮਦੀਪੁਛੇਸਚੁਸੁਆਲਾ॥ਹਕ
 ਬਿਕਾਨਾਜੋਰਖਨਿਤਿਨਾਹੋਸੀਕਵਣੁਹਵਾਲਾ॥ਮੋਇਖਾਕੁਸੋਮਿਲੈਵਤਿਨਆਦਮਹੋਇ॥ਲੈ
 ਣਾਦੇਣਾਵਨੀਦਾਫੈਸਲਕਿਉਕਰਿਹੋਇ॥ਕਰਨਿਰਾਰੀਬਾਉਪਰੇਜਾਲਮਬਹੁਤੇਜੋਗਾਕੂਕਨ

ਖੜੇਯਤੀਮਬਹੁਸੁਣੇਨਕੋਈਸੋਗਾਅਵਲਨਹਾਕਮਕਰਸਨੀਲੁਟਿਲੈਸਨਿਘਾਰਿਧਾਰਿ॥
 ਏਹੁਹਕੀਕਤਿਸੋਧਕਰਿਭੇਹੋਸਚਧੀਚਗਾਰੈਬਮਕਾਮਖੁਦਾਇਦੇਜਿਥੇਲੈਨਹਿਸਾਧਕਿ
 ਤਾਬਾ॥ਲੈਣਾਭੇਣਾਦੁਨੀਦਾਕਰਨਸੁਆਲਜਵਾਧਾ॥ਕਿਉਕਰਿਲੈਣਾਲਈਦਾਕਿਸਥਿਪਭੇਣ
 ਦੇਨਾ॥ਕਹੋਇਆਮਕਰੀਮਦੀਇਹੁਫਿਰਮਿਲਕਰਿਕਿਉਲੇਨਿ॥ ੧੦੭ **ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹ**
ਸੁਰਾ॥ ਸੁਣਹੁਇਆਮਕਰੀਮਦੀਨਾਨਕਕਹੇਫਕੀਗਾ॥ਹਕਾਬਿਗਾਨਜੇਰਪੁਨਸੋਹੋਜਨਬਹੁ
 ਤੁਜਹੀਗਾ॥ਓਇਧਰਸਨਿਜੋਨਚਉਪਾਇਆਨਕਤਿਨਦੇਰੋਗਾ॥ਲੈਣਾਦੇਣਾਨਛੁਟੈਬਹੁਲਤੁ
 ਲੈਸਨਿਬੋਗਾਦੇਦੇਬਹੁਤਸਜਾਇਕੋਲੈਨਰੋਸਭੇਹਿਸਾਧਾ॥ਜਿਨਾਜੁਲਮਕਾਮਾਇਆਦੁਨੀਵਿਚ
 ਤਿਨਾਕਿਆਮਾਤਿਇਹਅਜਾਧਾ॥ਬਾਂਦਰਰਿਛਅਉਤਾਰਪਰਕਲੈਦਰਦੇਨਸਜਾਇ॥ਘਰਿਘਰ
 ਫਿਰਸਨਨਚਦੇਕੀਤਾਪਾਸਨਆਇ॥ਦਰਿਦਰਿਭੇਸਨਿਮੰਗਕੋਜੋਖਾਨਬਿਗਾਨਾਮਾਲਾਨ
 ਨਕਕਹੇਕਰੀਮਦੀਬੁਰਾਤਿਨਾਦਾਹਾਸਾ॥ਫਿਟਮਵੇਹਾਖਾਇਆਦੇਣਾਪਵੈਜੋਫੇਗਾਦੇਣਾਲੈਣ
 ਨਾਛੁਟੈਸਹੋਸਜਾਈਫੇਗਾ॥ਹਾਥੀਘੜੇਓਠਖਰਭੇਸੇਧੈਲਅਉਤਾਰਾ॥ਜਿਨਾਦੇਸਿਰਬਹੁਜੁਲ
 ਮਸੇਫਿਰਲੈਸਨਮਾਰਾ॥ਹੋਹਿਪਰੰਦੇਜਾਨਵਰਫਾਸਨਫਾਹੀਆਇ॥ਲੈਣੇਹਾਰੇਨਛੁਰਹਿਲੈਸਨ
 ਮਾਸਵਿਚਾਇ॥ਜੈਸਾਕੋਈਬੀਜਦੇਲੁਣੇਸੋਤੇਸਾਸੋਇ॥ਕਿਆਮਾਤਿਹੀਕੋਦਿਵਸਹੀਸਕੋਨਿ
 ਬੇਨਹੋਇ॥ਖਾਹਸਿਫੇਗਲਿਆਵਈਦੁਨੀਆਅੰਦਰਿਫੇਗਾ॥ਲਹਣਾਦੇਣਾਨੇਕਬਦਹੋਸੀ
 ਸਕੁਨਿਬੇਨਾ॥ਖਾਹਸਅੰਦਰਿਜੋਮਰੇਫੇਰਲੈਉਠੇਨਾਲਾ॥ਦੇਣਾਲੈਣਾਨਛੁਟੈਲਈਏਗੁਸਭੇ
 ਸੀਤਾਲਾ॥ਜੈਸੀਖੇਲਚਉਸਾਰਦੀਤੇਸਾਇਹੁਸੰਸਾਰਾ॥ਪਕਾਫੇਰਨਆਵਈਗਾਇਆਜੁਅ

ਦਰਿਵਾਰਾ। ਪਹੁਤਾਜਾਇਖੁਦਾਇਨੂਟੇਰਨਜੀਮੈਸੋਏ। ਕਾਇਮਸਿਟੀਤਿਸਦੀਕੰਚਨਵੰਨੀਹੋਇ॥ ੧੧੭
 ੧੦੮॥ ਸੁਆਲਇਮਾਮਕਰੀਮਦੀ **ਸੁਰਾ**। ਸੁਣਹੋਨਾਨਕਹਿਦੀਆਕੁਹੀਕਰੀਮਾਇਵਾ। ਹਿੰਦੀਚ।
 ਰਫਰੇਸਤੇਬ੍ਰਹਮਾਬਿਸਨਮਹਾਦੇਵਾ। ਚਉਥੀਸਕਤਫਰੇਸਤਾਕਹੇਭਵਾਨੀਜਾਹਿ। ਚਾਰੇਖਾਲਕ
 ਖਲਕਦੇਹਿਦੁਕਹਨਿਸਨਾਹਿ। ਤੁਪੇਹੀਕੁਝਬੁਝਿਆਦੁਹਾਫਿਰਕਿਆਦਾਰਾਹੁ। ਇਹੁਹਕੀਕਤ
 ਸਭਦੀਸਭਤੇਹਿਬੁਝਾਇ॥ ਲਿਖਿਆਵਿਚਕੁਰਾਨਦੇਇਕੋਪਾਕਅਲਾਹਿ। ਦੂਜਾਨੂਰਮਹੀਮਦੀ
 ਕਾਇਆਰਸੁਲਖੁਦਾਇ॥ ਬਿਨਾਰਸੁਲਖੁਦਾਇਦੇਤੀਜਾਹੋਆਨਕੋਇ। ਹੋਇਜੇਮੁਸਲਮਾਨ
 ਕੋਕਹੋਨਸੀਹਤਿਸੋਇ॥ ੧੦੯॥ **ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ**। ਸੁਣਹੁਮੈਦਕਰੀਮਦੀਜਾਣਹੁਸਦਸ
 ਨਾਹਿ। ਨੂਰੀਚਾਰਫਰੇਸਤੇਚਾਰਕਿਤੇਬ੍ਰਹਮਾਹਿ। ਅਵਲਨੂਰਖੁਦਾਇਦਾਜਾਕਾਅੰਤਨਪਾਰ
 ਨਰੋਬਲਿਅਚਗਾਇਕਸਕਤੀਕਾਅਉਤਾਰਾ। ਸਕਤੋਤੀਨਫਰੇਸਤੇਬ੍ਰਹਮਾਬਿਸਨਮਹਾਦੇਵ
 ਆਬੀਬਾਦੀਆਤੁਸੀਸਚੁਹਕੀਕਤਿਏਵਾ। ਤੀਨੋਆਪਪਛਾਇਆਹਮਸਰਅਵਰਿਨਕੋਇ॥ ਆ
 ਪੋਆਪਖੁਦਾਇਕਹੈਭਰਮਭੁਲਾਣੇਸੋਇ। ਤੀਨੋਕੀਆਗਮਾਨਬਹੁਹਮਹੀਕਹੇਖੁਦਾਇ॥ ਆਤ
 ਸਮਿਸਲਚਗਾਦੀਇਕਥੀਲੇਖਜਗਾਇ॥ ਆਤਸਹੀਤਿਉਪਜਹਿਏਤੀਨੋਹੀਦੇਵਾ॥ ਲਿਖਿਅੰ
 ਤੀਨਕਿਤਾਬਵਿਚਬ੍ਰਹਮਾਬਿਸਨਮਹਾਦੇਵਾ। ਹੋਆਅਵਾਜਾਰੋਬਦਾਸੁਣਿਆਤੀਨੋਦੇਵਾ॥ ਹਮਤੋ
 ਖਾਲਕਖਲਕਦੇਹੋਰਅਵਾਜਾਕੇਵਾ। ਤੀਨੋਇਕਠੇਹੋਇਕਹਿਗਏਸਕਤਿਕੇਦੁਆਰਾ। ਜਾਇਖੜੇਤੇ
 ਦਰਸਚੇਲਾਗੇਕਰਨਜੁਧਾਰਾ। ਪੁਛਨਤੀਨਫਰੇਸਤੇਹਮਪਰਿਭੀਹੈਹੋਰਾ। ਹੋਆਅਵਾਜਾਰੋਬਦਾ
 ਹੋਰਕੇਤੇਅੰਤਸਭਿਨਾ। ਕਵਨਪੁਰੀਕੇਦੇਵਤਮਕਹਾਬਸਹੁਕਿਹਲੋਇ। ਸੁਣਕਰਾਇਸਅਵਾਜਨੇ

ਰਹੇਸਾਮਾਧੀਹੋਇ। ਹੋਆਹੁਕਮਖੁਦਾਇਦਾਕੁਦਰਤਿਭੁਈਜਪੁਗ। ਨੂਰਮਿਲਿਆਜਾਇਨੂਰਨੋਹੋਇਰ
ਹਿਆਬੁਰਪੁਗ। ਤਿਖਨਿਰੰਗਮਹਲਨੋਪੁਰਹੋਅੰਰਿਆਨਾਲਾਅਗਿਆਹੋਈਸਕਤਿਨੋਇਕਅੰਗਤਿ
ਤਾਤਿਖਾਲਾ। ਰੇਖਾਨਿਅੰਗਫੇਕਕਰਿਵਿਚਤਬਕਵਸਹਿਕਈਲੋਇ। ਬਹੁਮੋਬਿਸਨਮਹੋਸਲਥਿਗਣਤੀ
ਅੰਤਨਕੋਇ। ਰਾਅਕ੍ਰਿਸਨਪਰਸਰਾਮਲਾਥਿਕਛਮਛਮਵਤਾਰਾ। ਨਰਸਿੰਘਬਾਵਨਿਥੋਧਲਖਕਈਥੋ
ਗਹਿਨਪਾਰਾ। ਕੋਤੇਲਖਮਹੰਮਦਾਅੰਤਨਲੋਆਲੋਇ। ਇਕਤੇਹੀਧਹਿਮੰਰਦਾਅੰਤਨਪਾਇਕੋਇ। ਬ
ਲਨਿਚਰਗਾਬਿਅੰਤਲਾਥਿਥਿਸਮੇਹੋਇਥਿਅੰਤਾ। ਵਡਾਨੂਰਸਲਾਹੀਮੈਜਿਸਥੀਕੁਏਅਨੰਤਾ। ਨੂਰਬ
ਲਿਆਚਰਗਾਇਕਇਕਚਰਗੋਲਾਥਿ। ਅਫਤਾਬਮਹਿਤਾਬਲਾਥਿਉਤਪਤਿਅਖਫਰਕੀ। ਏਕਪਲ
ਕਕੇਅੰਤਰੇਉਤਪਤਿਖਪਤਿਅਪਾਰਾ। ਲਾਵਲੀਦਰਗਾਹਿਦਾਕੋਤਾਕੋਹੋਸਮਾਗੁ। ਕੋਹੋਮਹੰਮਦਾਇਕ
ਤੁਮਦਰਗਾਹਿਕਈਅਪਾਰਾ। ਉਪਜਹਿਨੂਰਖੁਦਾਇਤੇਖਪਤਿਨਲਾਗੇਵਾਰਾ। ਸਭੁਖਾਕੁਤੇਉਪਜ
ਹਿਕਾਨਹੈਵਾਨਨਬਾਤਾ। ਨਾਨਕਆਖੇਗਾਹੁਸਚਸੁਣਹੁਕਰੀਮਸਦਾਤਿ। ਮੇਮਨਹੋਵੈਮੋਮਾਦਿਲਮਹਿ
ਫਿਰਹੋਵੈਖਾਕਾ। ਖਾਕੋਹੋਇਨਬਾਤਫਿਰਬਹੁਤਿਨਿਆਮਾਤਿਪਾਕਾ। ਕਾਨਹੈਵਾਨੋਆਦਮੀਤਾਤੇਨੂਤਫੇ
ਸਾਫਾ। ਨੂਤਫਿਓਹੋਵਨਆਦਮੀਅਵਰਿਹੈਵਾਨੀਜਾਤਿ। ਕਾਨਹੈਵਾਨੋਆਦਮੀਮਰਫਿਰਿਮਾਦ
ਮਹੋਇ। ਪਾਨਮਗਤਬਕ੍ਰਿਸਮਤੀਜੇਹੀਕਹੀਅਹਿਮੋਮਾ। ਹੋਹਿਮਨਾਫਕਸੰਗਦਿਲਮਹਿਫਿਰਹੋ
ਵਨਖਾਕਾ। ਖਾਕੋਪਰਬਤਿਪਥਰਾਪਥਰਤੇਫਿਰਧਾਤਾ। ਚੁਨਾਹੋਵੈਪਥਰਹੁਦਇਆਆਤਸਸੰਗ
ਚੁਨੇਪਾਣੀਮੋਲੀਆਹੋਵੈਮੋਮਨਪੰਗਾ। ਪਥਰਬਾਝਹੁਦਇਆਦਿਨਦਿਨਬਫਤਾਜਾਇ। ਰਹੇਸਰੀ
ਸ੍ਰੰਜਗਲਗਪਥਰਨਾਮਕਹਾਇ। ਮਿਟੀਮੁਸਲਮਾਨਦੀਲਹੇਮਗਤਬਏਹਿ। ਹੋਵਨਪਥਰਖਾਕਤੇ

ਮਹੇਮੁਨਾਫਕਦੇਹਾ। ਮੋਮਹੁਹੋਇਨਿਅਮਤਾਤਾਕੇਸੁਣਤੁਨਾਇ। ਰੀਦਮਮੋਰਾਬਿਰਜਮੰਗਨਖਾਇਮਾਹ ੧੧੮
 ਮੰਗਾਰਵਾਹਿ। ਮਿਸਰੀਖੰਡਨਬਾਤਗੁਰਮੇਵੇਗੁਨਾਗੁਨਾਰੋਗਨਕਪੜੇਤੇਲਵਧਹੋਇਨਬਾਤੇਮਮ
 ਆਤਸਥਿਨਾਨਮੋਮਹੋਇਰਹੇਜੇਧਰਤੀਮਾਹਿ। ਸੁਨਹੁਕਰੀਮਾਸਯਦਾਆਖੀਨਾਨਕਸਾਹਾ। ੧੧੦॥
 ਸੁਆਲਕਰੀਮਦੀਸਦਾਤਿਸੁਰਾ। ਕਹੋਇਮਾਮਕਰੀਮਦੀਨਪੈਕੰਬਰਦੀਜਾਦੇ। ਅਗੇਇਕਪਦਾਏ
 ਹੋਇਥੋਕਿਉਦੇਏਹਦਿ। ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਦੈਦੁਹਵਿਚਕੇਹੜੇਰਦਿ। ਰਬਿਹੁਸਚਸਲਾਮਤੀਕੁਲਮਲ
 ਮਤਿਛਰਿ। ਰਦਹੁਜਿਸਨੇਰਦਣਾਵਤਿਨਲੀਜੈਨਾਮੁ। ਕੁਨੀਦੁਨੀਆਕਾਰਨੇਮਰੀਮੋਹੋਇਹੰਗਾਮੁ।
 ਜੇਹਨੀਸਠੀਗਲਹੈਦੁਹਵਿਚਕਫਹੁਰੋਇ। ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਤੇਦੁਹਵਿਚਚੈਗਾਕੋਇ। ੧੧੧॥
ਜਦੁਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ। ਨਾਨਕਕਹੇਕਰੀਮਦੀਇਕਸਾਹਿਬਦੋਏਹਦਾ। ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇ
 ਏਹਾਫਿਰਕੇਤੁੰਰਦਾ। ਦਾਇਮਸਚਸਲਾਮਤੀਸੁਠਨਰਹਸੀਮੁਲਾ। ਜੇਕਰੇਇਥਾਦਤਿਰਬਦੀਸੋਦਰ
 ਗਹਿਪਵਹਿਕਬੁਲਾ। ਅਗੇਨਾਉਨਜਾਤਿਹੈਅਮਲਾਉਪਰਨਿਬੇਨਾ। ਅਮਲਾਬਾਸੁਮੋਮਨੇਓਸਨੇਦੇਜ
 ਕਏਗ। ੧੧੨॥ ਸੁਆਲਕਰੀਮਦੀ **ਸੁਰਾ।** ਅਕਾਸਬਾਣੀਕਹੋਇਮਾਮਕਰੀਮਦੀਸੁਣਹੋਨਾਨ
 ਕਸਾਹਾ। ਵਿਚਕਿਤਾਬਾਦੇਲਿਖਿਆਆਖਿਆਪਿਆਲਾਹਿ। ਵਿਚਜਮਾਨੇਆਖਰੀਖਾਤਮਨ
 ਬੀਰਸੁਲਾਪਿਛਲੇਸਭਮਨਸੁਖਹੈਨਤਿਨਾਮਨਹੁਨਮੁਲਾਸਭਾਹੋਸੀ। ਇਕਰੰਗਦੁਜਾਰੰਗਨਕੋਇ
 ਹਿੰਦੂਬਾਵਹੁਭੀਭੁਲਾਮੁਸਲਮਾਨਜਿਹੋਇ। ਮੁਸਲਮਾਨਮੁਸਲਮੀਰਹਨਕਿਆਮਤੁਤਕਿ। ਹਿੰਦੂਰ
 ਹਣਨਪਾਇਨੀਲਏਜਿਆਤਸਭਾਖਿ। ਨਾਉਨਿਸਾਨੀਨਾਰਹੀਰਹਿਆਹਨੁਮਾਸਾ। ਸਬੇਜਲਾਏਆਤ
 ਸੀਉਠੀਗਇਆਨਿਰਾਸਾ। ਰੋਜਕਿਆਮਤਿਰੋਹੜੇਜਲੀਉਠੇਨਾਹੀਖਾਕਿ। ਆਤਸਅੰਦਰਿਸਨਮੁ

੨੯੩
ਏਤਿ ਦੁਵਰੇ ਨਪਾਕਿ॥ ੧੧੩॥ **ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਗਾ॥** ਸੁਣਹੋ ਸੈ ਦਕਰੀ ਮਦੀ ਆਖੀ ਨਾਨਕ
ਸਾਹ॥ ਵਿਚ ਕਿਤਾ ਧਾਏ ਲਿਖਿਆ ਆਖਿਆ ਆਪੁ ਅਲਾਹਿ॥ ਵਿਚ ਜਮਾਨੇ ਆਖਰੀ ਖਾਤਮ ਦੇ
ਇਰਸੁ ਲਾ॥ ਇਕ ਨਾਨਕ ਇਕ ਮੁਸਤਫਾ ਇਜਾਸ ਨਦੇ ਇਨ ਮੁਲਾ॥ ਰਹ ਸੀ ਖਾਤਮ ਜਮਾਨ ਵਿਚ ਨਾ
ਨਕ ਸਾਹੁ ਫਕੀਰਾ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਦੇਹ ਦੇ ਸਿਰ ਪੀਰਾ॥ ਦੋ ਵੇ ਫਿਰ ਕੇ ਫੇਰ ਸੀ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾ
ਨਾ॥ ਆਸ ਨਤੀ ਜੇਗਾ ਹਿੰਦੂ ਦੇ ਵੇ ਫਾਨੀ ਜਾਨਾ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦਾ ਇਏ ਮਨ ਸੁਖੀ ਜਾਨਾ॥ ਦੀਨ
ਗਵਾਇਆ ਦੁਨੀ ਪਾਰਿ ਤੋ ਵਹਿ ਬੇਈਮਾਨਾ॥ ਆਪ ਹਿੰਦੂ ਛਤ੍ਰ ਜਾਹਿਗਤੋ ਧਾਰਿ ਕਰ ਕੇ ਦੀਨਾ॥ ਹਿੰਦੂ
ਧਰਮ ਨਰਖ ਸਾਨੀ ਹੋਸਨ ਅੰਤ ਬਿਦੀਨਾ॥ ਜੇ ਖਾਤਮ ਰਹੇ ਜਮਾਨ ਵਿਚ ਲਹੇ ਦੁਹਾ ਦੀ ਸਾਹਾ ਧਾ
ਈਏ ਹੁਮਕਾਸ ਦੀ ਜਾਣਗਾ ਅੰਤ ਸੀ ਸਾਹਾ॥ ਦੁਨੀ ਗੁਲਾਮ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਰਹੇ ਕਦਮਾ ਦੇ ਨਾਲਾ॥ ਪੀਰ ਫ
ਕੀਰ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਸੂਰਤ ਰਬ ਸੰਭਾਲਾ॥ ਫਕਰ ਖੁਦਾਇ ਦੁਇ ਇਕ ਹੈ ਦੁਜਾ ਭੇਦ ਨ ਜਾਨਾ॥ ਇਹ ਨ ਸੀ
ਹੁਤਿ ਮਾਲੀ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨਾ॥ ਪਿਛਲੇ ਸਭ ਮਨ ਸੁਖ ਹੈ ਨ ਰਹੈ ਤਿਨਾ ਦੇ ਨਾਵਾ॥ ਅਮਲਾ ਤਿਨਾ ਦ
ਏ ਵਚ ਲੈ ਜੀਉ ਸਿਅ ਵਗਾਗਾ ਵਾ॥ ਮਨੇ ਨਰਾਮ ਰਸੁ ਲਕੇ ਮਨੇ ਨਕਿ ਸਨ ਕਰੀਮਾ॥ ਦੁਨੀ ਆਕਾਰ ਨ
ਉਮਤੀ ਕਰ ਸਨ ਕੁਫਰ ਰਹੀਮਾ॥ ਲਾਲਚ ਦੁਨੀ ਹਰਾਮ ਦੇ ਲੈਨ ਖੁਦਾਈ ਨਾਇ॥ ਅਗੋ ਕੋਇ ਨ ਮ
ਨ ਦਾ ਕਹੈ ਰਸੁ ਲਖਾਇ॥ ਕਉਤੀ ਮੁਲ ਨ ਪਾਇ ਦੇ ਗਮ ਰਸੁ ਲਖਾਇ॥ ਪਾਰਿ ਪਾਰਿ ਫਿਰ ਸਾਨਿ
ਦੇ ਚਦੇ ਮੁਲ ਨ ਲੈ ਸੀ ਕੋਇ॥ ਅਜਬ ਜਮਾਨਾ ਆਇ ਆਰਥ ਨ ਮਾਨੇ ਕੋਇ॥ ਘਤ ਨ ਨਾਉ ਖੁਦਾ
ਇ ਦਾ ਕੁਝ ਆਰੇ ਦੀ ਦੇਇ॥ ਮਨ ਨਾ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰ ਕਦੇ ਇਕ ਲੀਨਿ ਸਾਨੀ ਏਹਾ॥ ਹੀਰੇ ਜੋ ਸੀ ਵਸਤੁ ਹੋ ਕ
ਉਤੀ ਮੁਲ ਨ ਪਾਇ॥ ਕਉਤੀ ਮੁਲ ਨ ਪਾਇ ਦੇ ਗਮ ਰਸੁ ਲਖਾਇ॥ ਨਹੀ ਖੁਦਾਇ ਰਸੁ ਲਕੇ ਰਾਮ

ਨਕਿਸਨ ਅਉਤਾਰਾ। ਕੁਲੀ ਕਲਾ ਰੁਵਾਇ ਕੋ ਰੂਤੀ ਉਸ ਸਭ ਰੁਮਾਇ। ਤੇ ਹੁਰੇ ਦੇ ਵੈਨ ਰਹ ਸਨੀ ੧੧੯
 ਨਾਹੀ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨਿ ਕੁਰਾਨਿ। ਮੁਲਾ ਮਸੀਤਾ ਨਰਹ ਨਿਨ ਚੀਉ ਚਿਤ੍ਰ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਜਾਤ ਸਫਾਤ ਨਰ
 ਹਸਨੀ ਸਭ ਹੋ ਸਨ ਦੇ ਕਸਮਾਨ। ਨਿਹਚਲਾਇ ਕੁਖੁ ਦਾਇ ਹੈਂ ਹੋ ਰਫਾਨੀ ਸਭੁ ਜਹਾਨ। ਉਡ ਸਨ
 ਹਰਫ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਸਚੁ ਨ ਕਹ ਸੀ ਕੋਇ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਮਜਬ ਨਰਹਸਨ ਦੇਇ। ਬੇਦ ਪੁਰ
 ਨ ਕਤੇਬਾ ਮਤਿ ਅਉਰ ਕੁਰਾਨ ਕਤੇਬਾ ਹਟੇ ਹਟਾਇ ਕਾਸਨੀ ਹੋ ਸਨਿ ਅੰਤ ਨਿਖੇਦਾ ਪਰਿ ਪਰਿਨਾਮ
 ਵਿਕਾਵ ਸੀ ਕਿੰਗ ਮਿੰਦ ਗਵਜਾਇ। ਅਗੈ ਕਉ ਰੀ ਮੁਲ ਨ ਪਉ ਸੀ ਆਈ ਵੈ ਆਬਿਰਥਾ ਜਾਇ। ਸੁਣ
 ਹੁਇ ਮਾਮ ਕਰੀ ਮਦੀ ਸਚੀ ਰਬ ਕਲਾਮ। ਦੇਜ ਕਦੁਨੀ ਆਕਾਰ ਨੇਰੇ ਟੀ ਨੇ ਹੋ ਗਨਾ। ੧੧੪॥ ਸੁਆਲ
 ਇਮਾਮ ਕਰੀ ਮਦੀ ਨ **ਸੁਰਾ**॥ ਕਹੇ ਇਮਾਮ ਕਰੀ ਮਦੀ ਸਚਾ ਰੋਇ ਸਨਾ ਹੁ। ਜਿਸ ਬਿਧ ਕਾਇਮ ਹੋਏ
 ਤਨੁ ਸੇਈ ਅਮਲ ਕਰੇ ਹੁ। ਕਾਇਮ ਹੋਇ ਕਿ ਅਮਤੀ ਜੁ ਸੇਖਾ ਕਨਥਾਇ। ਖਲੇ ਨ ਜੁ ਸਾਤਿ ਸਦਾ ਫਿਰਨ
 ਆਵੈ ਜਾਇ। ਕਉ ਏਇ ਬਾਦਤਗ ਬੀਦੀ ਜਿਤ ਕਾਇਮ ਹੋਵੈ ਰੂਹਾ ਫੇਰ ਫਿਰੇ ਚਉਰਾ ਸੀਏ ਬਹੁਤੀ
 ਹੋਇ ਨ ਪੁਹਾ। ਕੇਹੀ ਸੁਰਤਿ ਰਬ ਦੀ ਕਿ ਸਾਬਿਧ ਲਾਈ ਮੈਧਿ ਆਨ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਚਿਲੇ ਸਾਪੀ ਅਨ ਸਚ
 ਰੋਇ ਬਿਧ ਆਨ। ਖਾਤੁ ਮਇਸਜ ਮਾਨੇ ਦਾਤੁ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਫਕੀਰਾ। ਮੀਰਾ ਅੰਦਰਿ ਮੀਰ ਹੈ ਪੀਰਾ ਅੰਦਰ
 ਪੀਰਾ। ਮੁਰਸਦ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦਾਰੂਹਾ ਸਾਏ ਰਾਹਿ। ਸਚ ਹਕੀਕਤ ਸੇਧ ਕੇ ਰੋਹੁ ਕਸਨਾਹਿ। ੧੧੫॥
ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੇਗਾ ਹੁਸਤੁ ਸੁਣਹੁ ਇਮਾਮ ਕਰੀ ਮਾ। ਜੀਵਦਿ ਆਤੁ ਹੋਇ ਰਹ
 ਦੁਨੀ ਆਵਿ ਚਯਤੀ ਮਾ। ਚਾਰੋਇ ਸਕੁ ਦਾਇ ਦੇ ਮਨ ਅੰਦਰਿ ਸੁਣ ਲਾਇ। ਏਕ ਹਕਾਨੀ ਇਸਕ ਹੈਹ
 ਕੋਹ ਕਕਮਾਇ। ਗੋਸਨ ਸੀਨੀ ਹੋਇ ਰਹੁ ਪਰਤੀ ਸੀਸ ਟਿਕਾਇ। ਕਰਹੁ ਇਬਾਦਤ ਰਬ ਦੀ ਚਿਲੇ ਬੈ

ਠੇਜਾਇ। ਦੁਜਾਇ ਸਕਸਚ ਬੰਦਗੀ ਬੁਰੇ ਕੁਲੇ ਸਭਾਤਿ ਆਗਾ। ਇਕਾਏ ਕੀ ਹੋਇ ਰਹੇ ਇਰਹੇ ਨਾਜਾਗ
ਨਤੈ ਰੇਭਾਗਾਂ। ਤੀਜਾਇ ਸਕਜਹੀ ਰਹੈ ਖਾਣਪੀਣ ਸਭ ਛਾਡਾ। ਬੈਠਹੁ ਆਸਣ ਮਾਰਕਾਰਿ ਜੋਗਾ ਧਿਆ
ਨਲਾਗਾ। ਮਾਹਰ ਮਿਹਰਿ ਇਕ ਘਰਿ ਰਖਿਓ ਨਾਭਿ ਨਰਹ ਨਿਨਦੋਇ। ਆਵਾਗਓ ਨਹੋਇ ਫਿਰ
ਜੇ ਨਿਤ ਨਿਤ ਸਾਧੇ ਕੋਇ। ਚਉਥਾਇ ਸਕਮਿ ਜਾਜਹੈ ਜਿਉ ਰੀਵੇ ਜਲਹਿ ਪਤੰਗਾ। ਗੁਣੀ ਆਤਸਇ
ਸਕਦੀਇ ਸਕਮ ਸੁਕਾਸੰਗਾ। ਚਰੇਇ ਸਕਮ ਹਥ ਬਦੇਰ ਬਜਿਸੇ ਨੇ ਆਣੇ ਰਾਸਾ। ਜੋਗੀ ਭੋਗੀ ਅ
ਸਕਾ ਪੂਰਨਹੈ ਵੈਆਸਾ। ਬਾਬੁਲਗੇਇ ਸਕਦੇ ਕੋਇ ਨ ਪਵੈ ਕਬੂਲਾ। ਇਸਕ ਲਗਾਇ ਆਰਥ ਸੇ
ਜਾਹ ਰੱਖੀਏ ਰਸੁਲਾ। ਜੋਹਾਇ ਸਕਕਮਾਈ ਐਤੇਹਾ ਆਵੈ ਰਾਸਾ। ਲਗਾਰਹੈ ਰੋਜ ਸੁਬ ਪੂਰਨਹੈ
ਵੈਆਸਾ। ਹਾਜੀ ਕਾਜੀ ਸੈਵ ਸਭ ਪੁਛਨ ਕਰਿਤ ਕਰਾਰਾ। ਜਿਸਦੇ ਵਲ ਖੁਦਾਇਹੈ ਸੋਕ ਦੀਨਾ ਅ
ਵੈਹਾਰਾ। ਹਾਜੀ ਕਾਜੀ ਹਾਰ ਕਰਿ ਨਿਵਨਿਵ ਕਰਨਿ ਸਲਾਮਾ। ਕੁਸੁਨ ਚਲੇ ਕੂੜ ਦਾਉ ਪਰਿਸਚੁਕ
ਲਾਮਾ। ਹੁਜਤਿ ਤਾਜਤਿ ਸਰੇ ਦੀਆਇ ਨ ਸਕੈ ਨੇਨਾ। ਜਿਤੀ ਫਿਰ ਕੇਦੁਨੀ ਦੇ ਨਾਨਕ ਕੀਤੇ ਜੋਗਾ ਸਕੁ
ਮਜਬ ਮਨ ਸੁਖ ਕਰਿ ਸਚਾ ਅਮਰ ਚਲਾਇ। ਸਤਿਨਾਮ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਚਹੁ ਕੁੰਟੀਤ ਬਲ ਵਜਾਇ। ਐ
ਕੋਕੁਤ ਬਾਤ ਖੰਤ ਇਕਾਇਕਾ ਮੁਹਰਿ ਚਲਾਇ। ਇਕੋਹੀ ਪਾਤਸਾਹਿ ਜਗ ਕੂੜ ਨਰਹ ਸੀਜਾਇ। ਰਹਨ
ਨਬਾਨ ਮੁਕਾਮ ਤੋਗੇ ਗੀਮ ਤੀਫਨਾਇ। ਕਲਾਵਿ ਚਨਾਨ ਕਨਿ ਰਮਲਾ ਸਚਾਇਕ ਖੁਦਾਇ। ੧੧੬॥
ਸੁਆਲ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ **ਸੁਰ**॥ ਪਾਸ ਬੈਠਾ ਸੀ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਸਿਰ ਪੀਰਾਵੇ ਪੀਰਾ। ਸੁਣ ਗਲਾ
ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਹੋਇ ਰਹੀ ਆਵਲ ਗੀਰਾ। ਰੁਕਨ ਲਕਹੇ ਮਖਤੂਮ ਜੀ ਸੁਣਨਾਨ ਕਕੀਤ ਦਬੀਗਾ ਕੀ
ਤੇ ਸੁਮਨ ਸੁਖ ਸਭ ਅਵਤਾਰ ਖੈ ਕੰਬਰ ਪੀਰਾ। ਰਾਮ ਰਹੀ ਮਨ ਮਨਈ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕਰੀ ਮਾਦੋਇ। ਮਨੇਨ

ਚਾਰੋਯਾਰਨੇਖਨਵਾਦੇਚਉਦਹਿਸੋਇ। ਚਾਰਕਤੇਬਾਨਮਨਈਬ੍ਰਹਮਾਧਿਸਨਮਹੇਸਾਮੇਰਮ ੧੨੦
 ਪਾਣਨਮਨਈਮਨੇਨਾਬਾਸਕਸੇਸਾ। ਰਾਮੁਰਹੀਆਇਕਹੈਕ੍ਰਿਸਨਕਰੀਮਾਇਕੁ। ਇਕੋਹੈਖਨ
 ਵਾਦੇਕੇਚਉਦਹਿਬਲਨਿਚਗਗਾ। ਦੁਜਾਆਖਣਸਕਹੈਆਖਿਆਚੜਨਿਅਜਾਬਾ। ਪੁਛਹੁਖੰ
 ਤਦਬੀਰਕਰਿਕ੍ਰਿਸਨੁਕਰੇਕਬੂਲਾ। ਥਕੇਨਸੀਹਤਾਦੇਦਿਆਗਈਆਸਿਸਭੇਕੁਲਾ। ੧੧੭॥
ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਿਬੁਗਾ। ਨਾਨਕਆਖੇਮਖਤੁਮਜੀਸਚਾਸਬਦਪਛਾਣਾ। ਆਪੇਹੀਤੁਮਦੁ
 ਇਕੋਹੈਆਪੇਇਕਥਿਥਿਆਨਾ। ਜੇਦੁਜਾਆਖਣਸਕਹੈਤੁਸਾਕਿਉਜਾਤੇਦੋਇ। ਹਿਦੁਕਹੈਨਪਾਕ
 ਹੋਦੋਜਕਜਾਦੇਸੋਇ। ਨਾਮਨਲੈਦੇਗਾਮਦਾਕ੍ਰਿਸਨਕਹੈਫਿਰਨਾ। ਕਹਦੇਅਲਾਹਾਰਸੁਲਹੈਹੋਰਨ
 ਪੂਜਹੁਮੁਲਾ। ਤੁਰਕਨਜਪਦੇਰਾਮਕੋਹਿਦੁਨਜਪਹਿਰਸੁਲਾ। ਫਿਰਕਾਹਿਦੁਤੁਰਕਦਾਇਸਥਿਧਮ
 ਨਹੁਨਮੁਲਾ। ਆਖੇਨਾਨਕਸਚਸੁਣਮਖਤੁਮਬਹਾਵਦੀਸਾਹਾ। ਕੀਤੇਹੈਉਮਨਸੁਖਸਭਸਚੀਰ
 ਖਪਨਾਹਾ। ਰਾਮਰਸੁਲਾਕੇਤੜੇਕ੍ਰਿਸਨਕਰੀਮਾਅਲੋਇ। ਅਵਤਾਰਾਪੈਕੰਬਰਾਪੀਰਾਅੰਤੁਨਕੇ
 ਇ। ਜਾਰਿਇਸਹਾਬਖਨਵਾਦੇਏਦਕਤੇਬਬੀਚਾਰਾ। ਮੇਰਮਧਾਣੇਬਾਸਕਾਸੇਸਾਅੰਤਨਪਾਰ
 ਮਰਿਮਰਿਜਮਨਿਕਚੜੇਬ੍ਰਹਮਾਧਿਸਨਮਹਾਦੇਵਾ। ਇਕਸਚਖੁਦਾਇਹੈਹੋਰਦਰੇਗੀਭੇਵਾ। ਗਉ
 ਸੁਰਦਾਇਕਕਰਿਇਕਪਛਾਣੇਸੋਇ। ਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦੇਮਜਬਉਠਾਵੈਦੋਇ। ਵਾਵਾਹਿਦੁਤੁ
 ਰਕਦਾਮਨਤੇਰਖਹੁਨਮੁਲਾ। ਸਚਸਨੀਹਤਿਯਾਦਕਰਿਦਰਗਹਿਪਵਹਿਕਬੂਲਾ। ਸਾਹਿਬਖਦ
 ਫੁਰਮਾਇਆਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਾਮਰਿਜਮਨਮਨਸੁਖਹੈਨਮਨਿਆਚੜਨਅਜਾਬਾ। ਕੁਦਰ
 ਤਕਈਅਸੀਖਹੈਇਕਕਾਦਰਨਿਆਗਾਆਪਾ। ਕਾਦਰਕੁਦਰਤਬਾਹਰਸਭਾਜਪਦੀਤਿਸਦੇਜਪ

ਕਦਰਤਿਬੀਦੇਰਬਦੇਹੁਕਮੀਆਵਹਿਜਾਹਿ॥ ਬਰਗਾਜਿਵੈਨਧਾਤਦੇਤੁਟਿਤੁਟਿਫੇਰਜਮਾਹਿ॥ ਓ
 ਹੁਜੇਹੀਆਸੂਰਤਾਓਹਜੇਹੇਨਾਇ॥ ਕੂੜਪਸਾਰਾਖਲਕਦਾਓਜਨਵਸਾਏਗਾਵਾ॥ ਓਹਫੇਰਨਾਅ
 ਵਨੀਸਭਜਪਹਿਤਿਨਾਦੇਨਾਇ॥ ਕੁਰਮੰਭੁਲੇਆਦਮੀਮਰਜਮਨਆਵਹਿਜਾਹਿ॥ ਜੈਸਾਮੋਤੀਉਸ
 ਦਾਤੈਸਾਅਲਮਜਾਣਾ॥ ਮੋਆਕੀਮਨਾਆਵੈਈਦਾਬਿਆਗੇਰੀਸੜਹਿਮਸਾਣਾ॥ ਮਿਟੀਗੇਰਮਸਾਣ
 ਦੀਫਿਰਆਵੈਹਥਕੁਭਾਰਾ॥ ਭੁੰਗੇਇਟਾਬਹੁਬਿਧੀਘੜਘੜਿਪਰਹਿਸਵਾਰਿ॥ ਫਿਰਿਖਾਵਨਅਗ
 ਨਅਗਣਤਿਦੀਜਾਲਿਬਲਿਕਰਨਿਪਕਾਰਾ॥ ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਫਿਰਲਹੇਨਤਿਨਾਦੀਸਾਗ॥
 ੧੧੮॥ ਸੁਆਲਪੀਰਗਉਸਬਹਾਵਦੀ **ਸੂਰਾ**॥ ਆਖੇਗਉਸਬਹਾਵਦੀਸੁਣਹੋਨਾਨਕਸਾਹਾ॥ ਕ
 ਉਣਨਮੁਨਾਰੂਹਦਾਰਹਦਾਕੇਹਨੀਜਾਇ॥ ਰੂਹੇਦੀਕੀਜਾਤਿਹੈਕਉਣਸਫਾਤਿਕਯਾਇਆ
 ਇਆਕਿਸਮਕਾਮਤੇਗਾਇਆਕਿਥੇਜਾਇਸਮਾਇ॥ ਜੈਸਕਿਉਤਾਰੇਦਿਲੇਦਾਸੋਈਅਵਲਫਰੀ
 ਗਾ॥ ਸਚੇਗਹਿਜੁਲੀਦਿਆਕਦੇਨਹੋਇਜੰਹੀਗਾ॥ ਹਉਜੇਦਾਇਕਸਚਦਾਰਿਤਮਕੂੜਉਠਾਇ॥ ਪੀ
 ਰਕਹੈਸੁਣਨਾਨਕਾਮਨਕਾਸਕਚੁਕਾਇ॥ ੧੧੯॥ **ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੂਰਾ**॥ ਸੁਣਹੋਪੀਰਬ
 ਹਾਵਦੀਆਖੀਨਾਨਕਸਾਹਾ॥ ਨਾਹਿਨਮੁਨਾਰੂਹਦਾਰਹੇਨਕਿਸਹੀਜਾਇ॥ ਜਾਤਸਫਾਤੇਬਾਹ
 ਗਰੰਗਰੂਪਨਹੀਕੋਇ॥ ਕਰੈਅਵਾਜਾਗੈਬਦਾਨਦਗੀਪਵੈਨਜੋਇ॥ ਆਇਆਗੈਬਮਕਾਮਤੇ
 ਫਿਰਗੈਬੀਜਾਇਸਮਾਇ॥ ਲਖਕੁਓਰਾਸੀਜੁਸੜੇਕਈਅਸੀਖਾਰੂਹਿ॥ ਹੋਇਕਰੇਆਪਵਿਚ
 ਕਰਨਿਅਵਾਜਾਹੁਹਿ॥ ਰੂਹਖਦਾਇਨਕੁਦਕਹਾਇਕਾਜਾਤਿਸਫਾਤਿ॥ ਪੰਜੇਮਿਲਖਸੀਅਤਾਸਾ
 ਜਾਦਿਖਾਈਜਾਤਿ॥ ਜਾਤਿਸਫਾਤਿਕਯਾਇਕੋਪਾਈਪਨੇਜੰਨੀਗਾ॥ ਜੁਸਾਪਕਹਿਅਜੁਸਿਆ

ਖਾਪਿਖਾਪਿਹੋਇਜੀਗਾਰੁਹੰਧੀਧਾਇਆਆਪਿਕੁੰਕੁਨੀਵਨੀਆਲਗਾਜਾਤਿਸਫਾਤਿਖੁਦਾਇਦੀ ੧੩੧
ਨਾਉਧਗਾਇਆਠਗਾਠਗਰਗੇਸਿਮਿਲਠਗਨੇਵਜਾਨਾਉਰਖਾਇ। ਦੁਜੀਕੁਦਰਤਿਕੁੰਕੁਹੈਸਚ
ਇਕਖੁਦਾਇ। ਆਪਿਭੁਲਾਇਆਦੁਨੀਲਗਹਮਾਸੁਮਾਧਰਨਾਹਿ। ਜਦਰੁਹਜੁਦਾਹੋਇਤੁਨਤੇਨਾ
ਉਠਾਉਕਛੁਨਾਹਿ। ਸੁਭਾਕੁਦਰਤਰਬਦੀਅਰਥਾਨਾਸਰਮਾਹਿ। ਅਰਥਾਨਾਸਰਬਾਹਗਾਇਕੋਅ
ਪਅਲਾਹਿ। ਕਰੇਰਿਅਜਤਿਬੀਦਗਿਜਾਣੇਅਪਣਾਆਪਿ। ਜਿਨਾਆਪਪਛਾਣਿਆਤਿਨਾਪੁ
ਨਨਪਾਪਾ। ਆਖੇਨਾਨਕਹਿਦਗੀਸੁਣਹੁਬਹਾਵਦੀਪੀਗਾ। ਪਾਵਹੁਗਾਹੁਖੁਦਾਇਦਾਕਦੇਨਹੋਹੁਜਹੀ
ਗੁ॥ ੧੩੦॥ ਸੁਆਲਮਖਤੁਮਬਹਾਵਦੀ **ਸੁਰਾ॥** ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਣਹੋਨਾਨਕਪੀਗਾ। ਆਦ
ਮਹਵਾਰਬਸਿਰਜਿਆਕਹੁਸਚੀਤੁਦਬੀਗਾ। ਖਾਕਨਿਮਾਣੀਅੰਧਲੀਕਿਉਕਰਿਭਈਖੰਥੀਗਾ। ਸੁ
ਰਤਹੋਈਖਾਕਤੇਕਰੇਅਵਾਜਕਬੀਗਾ। ਸਹੀਸੁਅਠਾਰਹਿਆਲਮਾਗੁਨਾਗੁਨਸਰੀਗਾ। ਇਹੁਹਕੀਕ
ਤਗੋਬਦੀਕੁਹੈਸੋਅਵਲਫਕੀਗਾ॥ ੧੩੧॥ **ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ॥** ਸੁਣਮਖਤੁਮਬਹਾਵਦੀਨਾ
ਨਕਕਹੇਫਕੀਗਾ। ਅਰਥਾਨਾਸਰਮੇਲਕਰਿਖਾਲਕਕੀਆਖੰਥੀਗਾ। ਦਾਣਾਭੁਇਆਖੰਥੀਰਤੇਸੁ
ਣਸਚੀਤੁਦਬੀਗਾ। ਇਕਦਾਣੇਲਖਹੋਇਗੁਨਾਗੁਨਸਰੀਗਾ। ਅੰਨੇਭੁਇਆਖੰਥੀਰਫਿਰਨੁਤਫੇਭ
ਏਬਹੁਰੰਗਾ। ਇਕਦਾਣੇਕੀਮਤਿਨਪਵੈਰੰਗਾਰੰਗੀਅਨਿ। ਸਹੀਸੁਅਠਾਰਹਿਆਲਮਾਨੁਤਫੇਹੀਤੇ
ਕੀਨਾ। ਸੁਭਕੇਉਪਾਰਿਆਦਮੀਜਾਣੇਦੀਨਬਿਦੀਨਾ। ਅਰਥਾਨਾਸਰਹੋਇਫਿਰਜੇਮਰਥੀਵੈਖਾਕਾ।
ਖਾਕੀਆਬੀਨਪਾਕਹੋਇਬਾਦੀਨਾਰੀਪਾਕਾ। ਜਾਹੋਨਾਇਲਾਹਦਾਆਪਤੇਕਰਹਿਨਫੇਰਮਵਾਜ
ਤਾਗਾਂਢਿਲੀਆਜੇਥੀਵਨਫਿਰਸਬਦਨਕਰੇਰਬਾਬਾ। ਕਲਾਬਣਾਈਗੋਬਦੀਗੋਬੀਹੋਇਸੋਪਾਇ

ਇਕੋਤਨਾਏਕੁਤਬਗਉਸਇਕੋਜਾਏਆਪਖੁਦਾਇ। ਸੁਣਮਖਤੁਮਬਹਾਵਦੀਇਹਆਲਮਦੀਖੇਲਾ।
 ਆਪੋਆਪਵਿਛੋੜਦਾਫਿਰਆਪਕਰਾਏਮੇਲਾ। ੧੩੩॥ ਸੁਆਲਪੀਰਬਹਾਵਦੀ **ਸੁਰਾ॥** ਆਖੋਪੀ
 ੬ ਰਬਹਾਵਦੀਜੁਸਾਕੇਤੇਰਹੀ। ਕਿਉਕਰਿਥੀਆਮਵਾਜੜਾਮਿਲਰੂਪਕਾਰਨਹੁਹੀ। ਕਿਥਹਉਪ
 ਜੀਆਦਾਨਸੀਫਿਰਕੇਥੇਜਾਇਸਮਾਇ। ਬੋਲਣਹਾਰਾਕਉਣਸੀਇਹਗੋਬੀਸਿਰਫਤ੍ਰਿਸਾਇਅਮ॥
 ਬਸੀਕੇਖਾਕਸੀਬਾਦਸੀਕੇਨਾਗ। ਚਉਗਾਵਿਚੋਕਉਣਸੀਤੇਹੋਸਚਵੀਚਾਰ। ਜੇਸੁਰਤਬਨਦਿਖ
 ਇਵਾਕਰਦਾਬਹੁਤਿਸੁਮਾਰ। ਹੋਦਾਜਬਨਪੈਦਰੂਹਕਛੁਤ੍ਰਿਸੇਨਅਸਰਅਸਾਰ। ਕੁਝਸੀਕੁਝਨ॥
 ਹਸੀਇਸਦਾਤੇਇਥਿਆਨ। ਇਹਹਕੀਕਤਸਚਦੀਕੀਜੇਪ੍ਰਗਟਿਜਹਾਨ। ੧੩੩॥ **ਜਵਾਬ**
ਧਾਨਨਕਸੁਰਾ॥ ਸੁਣਹੋਪੀਰਬਹਾਵਦੀਪੰਜਖਸੀਹਤਿਰਹੀ। ਪੰਜੇਪਾਂਜੇਪੰਜਵੀਸਭਮਿਲਪੁ
 ਕਾਰਨਹੁਹੀ। ਪੰਜਮਿਲਉਪਜੀਆਦਾਨਸੀਫਿਰਪੰਜਮਾਹਿਸਮਾਹੀ। ਬੋਲਣਹਾਰਾਜਗਤਿ
 ਗਰਸੁਰੋਤਿਬਾਦਹਵਾਇ। ਗੋਬੀਪੰਜਫਰੇਸਤੇਮਿਲਕਰਿਕਰਨਿਅਵਾਜ਼। ਮਲਿਆਪਖਾਵ
 ਜੋਭੰਮਦਾਇਹੁਰਬਬਣਾਇਆਸਾਜ਼। ਆਪੋਇਕੋਰਮਰਹਿਆਜੀਆਜੰਤੁਸਭਮਾਤਿ। ਹਿ
 ਰਸਰੀਕਨਦੂਸਰਾਇਕੋਇਕੁਅੰਲਾਹਿ। ਚਾਰੇਯਾਰਮੁਸਲਮੀਰਹੇਅਲਾਹਦੇਨਾਲਿ। ਰੁਲੇਦੁ
 ਜੀਖੁਦੀਲਗਨਾਲਖਰਾਬੇਜਵਾਲਿ। ਖਾਕੀਆਬੀਆਤਸੀਬਾਦੀਚਾਰਕੁਤਬਾ। ਇਹੇਯਾਰਖੁਦਾਏ
 ਦੇਆਪਿਪੈਕੰਬਰੁਰਬਾ। ਕਾਇਮਚਾਰੇਤਰਫਦੇਕੀਤੇਚਾਰਕੁਤਬਾ। ਚਾਰੇਥੰਮੇਹਅਰਸਦੇਹਲਦੇਮੁ
 ਲਨਕਦਾ। ਕਾਇਮਕੁਰਸੀਅਰਸਹੈਕਾਇਮਾਇਕਖੁਦਾਇ। ਪੰਜੇਕਾਇਮਹੈਸਦਾਹੋਰਨਕਾਇਮ
 ਜਾਇ। ਜੋਆਇਆਸੋਜਾਇਸੀਜੋਗਾਇਆਫਿਰਆਇ। ਅਗਲਾਂਸਾਗਉਤਾਰਕੈਫਿਰਆਵੈਹੋਰਬ

ਭਾਇ॥ ਕਿਸਕੀਮਾਈਬਾਪਕਿਸਕਿਸਕਾਪੁਤਕਹਾਇ॥ ਕਿਸਕੀਜੇਰਧੀਆਕਿਸਸਭਕੁਤੇਕੀਏ ੧੩੩
 ਪਸਾਇ॥ ਜੀਵਦਿਆਸਭੁਰਿਸਨੀਮੋਇਆਨਤਿਸੇਕੋਇ॥ ਨਾਨਕਬਸੀਕੁਨਦੀਆਖਰਕੁਨੀ
 ਹੋਇ॥ ੧੩੪॥ ਸੁਆਲਪੀਰਬਹਾਵਦੀ **ਸੁਰਾ**॥ ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਣਹੋਨਾਨਕਸਾਹਾਕੋਹੀ
 ਸਰਤਰਬਦੀਰਹਦਾਕੇਹਜੀਜਾਇ॥ ਖਾਝਕਉਣਖੁਦਾਇਦਾਪਹਰੇਕਉਣਪਸਾਕਾਕਉਣਸਰੀਕ
 ਖੁਦਾਇਦਾਸਚਹਕੀਕਤਿਆਖਿ॥ ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਿਵਿਚਕਉਣਨਜੀਕਖੁਦਾਇ॥ ਦੋਨੋਮਜ
 ਬਸੇਧਕੋਸਚਾਇਕਤਿਖਾਇ॥ ੧੩੫॥ **ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ**॥ ਸੁਣਹੋਪੀਰਬਹਾਵਦੀਆ
 ਖੀਨਾਨਕਸਾਹਾ॥ ਸਚੀਸਰਤਰਬਦੀਰਹਦਾਸਚੀਜਾਇ॥ ਸਚਾਖਾਣਰਬਦਾਪਹਰੇਸਚਪਸਾਕ
 ਇਕੋਇਕਖੁਦਾਇਹੋਹੋਰਸਰੀਕਨਸਾਕਾ॥ ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਦਰਗਹਿਲਹਨਿਨਜਾਇ॥ ਮ
 ਜਬਦੁਇਮਨਸੁਖਹੋਨਤਿਸੀਦੇਗੁਮਗਾਹਿ॥ ਸੋਈਸਰੀਕਖੁਦਾਇਦਾਜਾਕਾਨਮਨਜਾਤਿ॥ ਬੇਦ
 ਕਤੇਬਹੁਬਾਹਗਾਮਨਹਦਸਬਦਅਲਾਪ॥ ੧੩੬॥ ਸੁਆਲਪੀਰਬਹਾਵਦੀ **ਸੁਰਾ**॥ ਆਖੇਪੀਰ
 ਬਹਾਵਦੀਸੁਣਹੋਨਾਨਕਸਾਹਾ॥ ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਤਿਤੇਨੀਮੁਢੋਊਠਾਇ॥ ਤੀਜਾਮਜਬਕਉਣ
 ਹੋਜੇਤਹਿਕੀਤਾਤਹਕੀਕਾਇਹੁਹਕੀਕਤਸੁਚਕਹਨਾਹਿਤਲਹੀਲੀਕਾ॥ ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਧ
 ਬੇਆਦਮਦੇਫਰਜਦਾਤੇਹਿਕਿਉਰੇਵੇਨਾਨਕਾਸਚਕਹੋਇਹਪੰਦਾ॥ ਹਾਰਿਆਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਹਾਰਿ
 ਆਸਾਹਿਕਰੀਮਾ॥ ਹਾਰਿਆਹਾਜੀਆਹਾਜੀਕਰਿਪਨਗੁਨਭਏਯਾਤੀਮਾ॥ ਹਿੰਦੂਪੁਛਦਾਪੀਰਬਹਾਵਦੀ
 ਮੁਲਤਨੇਦਾਪੀਰ॥ ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਦੀਕਹੁਸਚੀਤਦਬੀਰ॥ ੧੩੭॥ **ਜਵਾਬਨਾਨਕ ਸਾਹਸੁਰਾ**॥
 ਆਖੀਨਾਨਕਸਾਹੁਸਚਸੁਣਹੁਬਹਾਵਦੀਪੀਰ॥ ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਸਿਰਗੁਮਥੀਏਜਹੀਗਾਤੀ

ਜਾਮਜਬਪਾਕਹੈ ਨੇਕਬਦਤੇਦੁਗਾ। ਕੁਲੇਬੁਰੇਦਰਗਾਹਿਵਿਚਵਨਨਮਿਲਦੇਮੁਗ। ਕੁਲਾਕੁਲਿ
ਆਈਗਰਬਿਆਮੇਸਮਅਵਰਨਕੋਇ। ਬੁਰਾਬੁਰਿਆਈਸਹਮਿਆਨੀਚਕਰਮਬਹਿਰੇਇ।
ਦੇਵੇਰਹੇਜਹਾਨਵਿਚਪੁਰਨਪਹੁਤੇਜਾਇ। ਨਾਨਕਕਹੈਬਹਾਵਦੀਹਉਮੈਰਖੈਅਨਾਇ। ਤੀਜਾਮਜ
ਬਜਚਹੈਮਾਰਫਤੀਮਨਮਾਰ। ਨੇਕਬਦਦੁਇਗਹਿਛੁਰੁਹਰਿਦਮੁਖਾਲਕੁਸਾਰਿ। ਨੇਕਬਦਦੁਇ
ਰੂੜੇਚਲਦੇਗਾਰੀਗਾਹਿ। ਲੀਹੇਲੀਹੇਗਾਰੀਚਲੇਲੀਹੇਚਲਨਕਪੁਤਾ। ਤੀਨੇਲੀਹੇਨਮਾਨਹੀ
ਸੁਰੇਫਕਰਸਪੁਤਾ। ਹੀਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਬਾਬੇਆਦਮਦੇਫਰਜਦਾ। ਸਜ਼ਦੇਹਦਾਬੰਨਕਾਰਿਸਚ
ਕੁਲਾਇਨਪੰਦਾ। ਦਰਗਹਿਠਉਨਪਾਇਨੀਜੇਕਰਦੇਦਾਵੈਕੁਨਾ। ਦਾਵਾਰਾਮਰਹੀਮਕੇਲੜਮਰ
ਦੇਹਦੇਪੁਨਾ। ਜਿਚਰਰੁਹਮਕਲਤੇਜੁਸਾਸਾਬਤਿਨਾਲਿ। ਤਦਬੀਰਾਬਹੁਬਿਧਕਰੇਮਰਦਿਆਚਲ
ਹਿਨਨਾਲਿ। ਫਿਰੇਚਭੈਗਸੀਕੁਰਮਦਾਹੋਇਨਿਮਾਣਾਰੂਹਾ। ਕੋਇਨਪੁਛੇਬਾਤਨੀਵਾਗਾਪਿਵੰਦੀਰੂ
ਇ। ਜਿਤਏਯਾਰਮੁਹਬਤੀਖਾਣਪੀਣਦੇਮਿਤਾ। ਮੁਆਭੇਖਨਰੁਹਕੋਫਿਰਫੇਰਨਲਾਇਨਚੇਤ
ਮਿਲਦੇਆਇਮੁਹਬਤੀਦਾਮਕਾਮਦੇਯਾਰਾ। ਕੁਾਈਸਕੇਪ੍ਰੀਤਮੀਕੁਾਇਕੁਤੀਜਹਜਾਗਿ। ਆਪਿ
ਉਨਨੇਨਾਨੀਆਚਾਚੇਤਾਇਮਿਤਾ। ਆਮੇਤੋਮਾਣੀਆਫੁਫੀਫੁਫਨਕਿਤਾ। ਭਾਡੀਭਾਡੇਭੇਵੇਰੇਜਿ
ਠਾਣਭਿਗਣਅਪਾਰਿ। ਅੰਤਨਸਾਖੀਕੋਇਹੈਬਿਨਬੁਜਨਹੋਇਆਬਿਜਾਗ। ਕੁਨਮਿਪੁਨਪਬਹੁ
ਤੀਆਬਹਿਬਹਿਕਰਨਬੀਚਾਰਾ। ਕਚੇਸਾਕਕੁਸੰਗਨੀਮੋਇਆਲਹਨਿਨਸਾਰਿ। ਦੁਨੀਆਵੇਕੁਸੰ
ਗਸੁਤੁਤਜਹੁਬਹਾਵਦੀਪੀਰਾ। ਜਿਨਾਪਨਾਹੁਦਾਇਦੀਸੇਕਦੇਨਹੋਹਿਜਹੀਗਿ। ਦੁਨੀਆਵੀਸੁਕੁ
ਸਾਹਿਬੀਰਹੀਸੁਦੁਨੀਆਮਾਹਿ। ਚਾਲਿਆਰੂਹਿਇਕਲੜਾਜੁਲੇਪੁਛੇਦਾਗਾਹਿ। ਫਿਰਵਿਚਚਉਗ

ਸੀਏ ਕਰਿ ਕੇ ਰੂਪ ਅਨੇਕਾ। ਲਖਿ ਅਸੀਖਾਰੂਪ ਕਰਿ ਲਖਿ ਅਸੀਖਾਰੇਖਾ॥ ਜਿਚਰ ਰੂਪ ਨ ਕਾਇਮੇ १੩੩
 ਚਰਟਿ ਕੇ ਨ ਰਹਿੰਨਾ। ਜੇਹੇ ਵੈ ਕਾਇਮ ਜੁਸ ਨਾਮਿ ਦੇ ਚਉਗ ਸੀ ਦਉਨਾ। ਹਾਰਿ ਆਵਾਨ ਸਮੰਦ ਸਭ
 ਠਹਿਰਿ ਆਬ ਗਵਦੀ ਪੀਰਾ॥ ਜਿਤੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿ ਸਭ ਕਰਿ ਸਚ ਸਬਦ ਪਰ ਪੀਰਾ। ਆਖਰੀ ਇਸ
 ਨਾਮ ਨੇ ਦਾਨਾਨ ਕਸਾਹ ਫਕੀਰਾ॥ ਮਾਰਿ ਆਸਿ ਕਾਸਚ ਦਾਸਿ ਰਪੀਰਾ ਦੇ ਪੀਰਾ॥ ੧੪੫॥ ਸੁਆਲ ਪੀ
 ਰਬ ਗਵਦੀ ਸੁਗਾ॥ **॥** ਆਖੇ ਪੀਰਬ ਗਵਦੀ ਨਾਨਕ ਸਚ ਅਲਾਇ। ਖਤਰਾ ਰਹਦਾ ਗਤਿ ਦਿਹੁ ਕਰ
 ਮ ਸਲਾਸ ਚੁਸੁਣਾਇ। ਕਉਣੁ ਨ ਬੁਦ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਪਹਯਲ ਕਸਇ ਮ ਕਉਣਾ। ਜੇਹੇ ਹੁਕੀ ਕਤਿ
 ਰੂਸ ਦੇਹਿ ਹਉ ਸੀਸ ਨਿਵਾਵਾਤ ਉਣਾ। ਏਹੁ ਹਕੀ ਕਤਿ ਹਕ ਦੀ ਰੋਹੇ ਸਭ ਬੁਝਾਇ। ਕਾਦਰ ਮੁਲ ਨ ਰਿਸ
 ਏੀ ਸਭ ਕੁਦਰਤਿ ਭਰਮ ਭੁਲਾਇ। ਕਾਇਮ ਕਉਣਾਇ ਬਾਦਤੀ ਹੋਵਹਿ ਜੁਸਾਪ ਉਣਾ। ਹਉ ਮੁਰੀਦਤਿ
 ਸਦਾ ਸਚ ਖਬਰ ਸੁਣਾਏ ਕਉਣਾ॥ ੧੩੬॥ **ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਹ ਸੁਗਾ॥** ਸੁਣਹੋ ਪੀਰਬ ਗਵਦੀ ਆ
 ਖੀ ਨਾਨਕ ਸਾਹ। ਰਖਿ ਆਸਿ ਰੂਪ ਸੀਦ ਨਾਮੁ ਏੀ ਐਸ ਚਸ ਨਾਹਾ। ਜੁਸੇ ਨ ਬੁਦ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਪਹਯਲ
 ਕਾਇਮ ਰੂਹਾ। ਰਹਿਛੁ ਰੇਜ ਬਜੁਸਿ ਆਸਿ ਏ ਅਵਾਜਾ ਹੂਹਿ। ਦੇਇ ਨ ਬੁਦ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਪਹਯਲ ਕਾਇ
 ਮ ਦੇਇ। ਜੇ ਕਰਨਿ ਇਬਾਦਤ ਬੰਦਗੀ ਸਚ ਖਬਰ ਬਤਾਵਨਿ ਸੋਇ। ਜੁਸੇ ਬਾਣੁ ਨ ਰੂਹੁ ਹੋਰੂ ਗਾਇ
 ਨ ਜੁਸਾਨ ਹੋਇ। ਨਾਨਕ ਲੇਖੇ ਮੀਰਾ ਅਰੇ ਦੇਰਿ ਠੇ ਦੇਇ। ਮਿਲਨਿ ਸਜਾਈ ਜੁਸਿ ਆਰੂਹ ਪੁਕਾਰ
 ਨਿਗਾਇ। ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਬੀਚਾਰ ਕੇ ਮਿਲ ਅਜਾਇ ਸਜਾਇ। ਆਪੇ ਰੂਹੁ ਕਹਾਇ ਦਾ ਆਪੇ ਜੁਸਾ
 ਹੋਇ। ਏਹੁ ਤਮਾਸਾ ਦੇਖ ਕੈ ਨਾਨਕ ਰਿਤਾਰੇਇ। ਰੋਇ ਨ ਕੋਈ ਆਇ ਆਹ ਸਨ ਚਲਿ ਆਕੋਇ। ਅਗ
 ਪਿਛਾ ਸੇਖ ਕੈ ਨਾਨਕ ਰਹਿ ਆਖ ਲੇਇ॥ ੧੩੭॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰਬ ਗਵਦੀ **ਸੁਗਾ॥** ਆਖੇ ਪੀਰਬ ਗ

ਦੀ ਸੁਣਹੋ ਨਾਨਕ ਸਾਹਾ। ਇਕ ਖੁਦਾ ਇਹ ਸੁਲਹੈ ਕਿਉ ਦੁਨੀਆ ਬਹੁ ਤੇ ਰਾਹਾ। ਮਲੁ ਮਕੁ ਸੁਨਹੋ
 ਵਈ ਵਾਈ ਕੀ ਬਲਾਇ। ਠਾਹੁ ਸਚਾ ਵਾਛੁ ਕੈ ਬਹੁ ਤੇ ਹੋਈ ਗੁਮ ਰਾਹਾ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਛੁਡਿ ਆਖ
 ਛਾਹ ਕਹਲਾ ਲਾ। ਹੋ ਦੁਖਾਨ ਦਰੋਗ ਕਰਿ ਤਿਨ ਹੋ ਸੀ ਕੀ ਹਵਾ ਲਾ। ਦੋਇ ਭੁਲੇ ਰਾਹਿ ਤੇ ਸੁਚਨ ਜਾਣ
 ਨ ਮੁਲਾ। ਮਾਲ ਬੀਗਾ ਨਾਖ ਸੁਖਾਨ ਕਰ ਕਸਮਾਗਾ। ਸੁਲਾ। ਦਰਗਾਹਿ ਇਨਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਇ ਸੁਭ
 ਤੇ ਹੋ ਬਰ ਬਤਾਇ। ਪੀਰ ਕਹੇ ਸੁਣ ਨਾਨਕਾ ਖਤ ਰਾਮ ਨ ਹੁਕਾਇ। ੧੩੧॥ **ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ**
ਸੁਰਾ॥ ਸੁਣਹੋ ਪੀਰ ਬਹਾਵਈ ਆਖੀ ਨਾਨਕ ਸਾਹ। ਲਬੇ ਕਾਰਨ ਪੀਰ ਜੀ ਦੁਨੀਆ ਬਹੁ ਤੇ ਰਾਹਿ।
 ਕਾਰਨ ਕਪੜੇ ਤਾਮ ਦੇ ਬਹੁ ਤ ਹੀ ਗੁਮ ਰਾਹਿ। ਖਾਨਕਸੀ ਸਾਐ ਤੁਭਾ ਤਜਿ ਉਸਿਰ ਥੀ ਆਕ ਪਾਹਿ
 ਚਾਣਿ ਆਦੀ ਵਣੁ ਵਾੜੀ ਚ ਚੁਖ ਚੁਖ ਲਈ ਖੁਹਾਇ। ਕੂਕੇ ਇਹ ਕਪਾਹਿ ਨਿਮਾਨ ਨੀ ਖੁਸਦੀ ਕ
 ਰੈ ਕਹਾਇ। ਪਹਲੇ ਝਾਥੇ ਝੁਥੀ ਐ ਮੰਜੇ ਉਤੇ ਪਾਤਿ। ਕੂਕੇ ਇਹ ਕਪਾਹਿ ਨੀ ਹੋਉ ਦੁਨੀਆ ਵਾਟੁ
 ਫੇਰ ਮੁਹਿ ਰਿਤੀ ਵੇਲਣੇ ਖਾਵੈ ਸਕਤੀ ਭੀੜਾ। ਕੀਤੇ ਕਾਰਨ ਮਾਰੀ ਐ ਕਿਸ ਆਗੇ ਕੂਕੇ ਪੀੜਾ। ਫਿਰ
 ਖੜ ਸਉ ਪੀਪੋਂ ਵਿਆਪਤਿ ਨੁਨਾੜੀ ਬੰਦਾ। ਚੁਖਿ ਚੁਖਿ ਹੋਇ ਪਿੰਦੁ ਦੜੀ ਕਾਰਨ ਕਤ ਨਿਤੰਦਾ। ਫਿਰ
 ਸਉ ਪੀਚੁੜੇ ਲੀ ਆਕ ਤਨਿ ਬਾਹਿ ਉਲਾਰਿ। ਕੂਕੇ ਇਹ ਕਪਾਹ ਨੀ ਹੋਉ ਕਿਉ ਆਈ ਸੀ ਸਾਹ। ਫਿਰ
 ਰਸਉ ਪੀ ਜੋ ਲਾਹਿ ਆਤਾ। ਈਤੁ ਦੇਰੇ ਕਾਛਿ ਕਾਛਿ ਕਦੇ ਨ ਮਰੇ ਨੀ ਆ ਅੰਧਾ ਗਰਬੇ ਲੇਕਾ। ਫਿਰ
 ਸਉ ਪੀਚੁੜੇ ਹਿਯਾ ਸਿਰ ਨਿਸਾਨੀ ਪਾਇ। ਤੁਲੇ ਤੁਲੇ ਰਨ ਸਿਰ ਮੁਗਲੀ ਕੁਟਨ ਦੇਤਾਇ। ਫਿਰ ਸਉ ਪੀ
 ਤਿਨਾ ਦਰਜੀ ਆਜਿਉ ਜਿਉ ਖਸਮ ਕਹਨੀ। ਪਹਰਨ ਕਪੜ ਮਨ ਭਾਵੈ ਜਿਤ ਪੈ ਦੇਸੇ ਹੋ ਜੀਵਾ। ਸਭ
 ਕੋ ਹਸੇ ਹੜ ਹੜਾਇ ਕਰਤਾ ਕਰੈ ਸੋ ਹੋਗਾ। ਇਹੁ ਸਿਰ ਥੀ ਆਕ ਪਾਹਿ ਦੇ ਨਾਨਕ ਇਨਾ ਜੀਤਾ ਕੀ ਸਿਰ

੨

ਹੋਗਾ॥ ੧੩੩॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵ ਦੀ **ਸੂਰਾ**॥ ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵ ਦੀ ਸੁਣ ਹੋ ਨਾਨਕ ਸਾਹਾ ਜੁ ੧੩੪
 ਸਾਕਿ ਉਕਰਿ ਸਿਰਜਿਆ ਸਚਾ ਤੇ ਹੁਸਨਾਹ॥ ਕਉਣ ਮੁਕਦਮ ਪਿਰਦਾ ਕਿ ਸਵਸਾਇ ਲੋਗਾ॥ ਖਾਵੈ
 ਕਉਣ ਨਿਆਮ ਤੀਰਿ ਸਨੇ ਕੋ ਗਾਜੇਗਾ॥ ਕਰਦਾ ਕਉਣ ਅਵਾਜ਼ ਨਾ ਸੁਣੇ ਨਾ ਗਾ ਕਉਣਾ॥ ਜੁ ਸੇ
 ਰਖਦਾ ਕਉਣ ਹੋ ਸੁਪਨੇ ਜਾਦਾ ਕਉਣਾ॥ ਏਹੁ ਹਕੀਕਤਿ ਜੇ ਰੁਸੇ ਸੇਈ ਅਵਲਫ ਕੀਰਾ॥ ਪੀਰਾ ਅੰਦਰ
 ਰਪੀਰ ਹੋ ਮੀਰਾ ਅੰਦਰਿ ਮੀਰਾ॥ ੧੩੩॥ **ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰਾ**॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸਚ ਸੁ
 ਏਹੁ ਬਹਾਵ ਦੀ ਸਾਹ॥ ਜੁ ਸਾਸਾ ਜਿਆਨਿਆ ਮਤੀ ਸਚੇ ਸੁਣ ਹੁਸਨਾਹਿ॥ ਰੁਹ ਮੁਕਦਮ ਪਿਰਦਾ
 ਕਰਮ ਵਸਾਏ ਲੋਗਾ॥ ਖਾਵੈ ਅਗਨ ਨਿਆਮ ਤਾ ਰੂਹਾ ਤੇ ਗਾਜੇਗਾ॥ ਕਰਦੀ ਬਾਦ ਅਵਾਜ਼ ਨਾ ਸੁਣ
 ਨੇਹਾ ਰੂਹਾ॥ ਜੁ ਸੇ ਰਖਦੀ ਅਗਨ ਹੋ ਰੂਹਾ ਫਿਰੈ ਪਰਜੂਹਾ॥ ਰੂਹ ਛੁਡੇ ਜਬ ਜੁ ਸਨਾਫਿਰ ਹੋ ਵਨ ਰੂਹ
 ਅਪਾਰਾਫਿਰ ਲਗਾਵਨ ਜੁ ਸਨਾ ਕਰਿ ਰਗਹਿਤਿ ਸਛਾਰਾ॥ ਮੁਏ ਕੀਰਾ ਵਤੀ ਨਾਹੀ ਜੀਵਤ ਦੇਖ
 ਪ੍ਰਤਖਾ॥ ਜੇ ਤੇ ਦਾਣੇ ਅਨਿਦੇ ਜੀਆ ਜੀਤ ਤੁਲਖਾ॥ ਗੋਧੀ ਸਿਰ ਰਖਦਾ ਇਦਾ ਬੁਝਨ ਸਕੈ ਕੋਇ॥ ਪੀਰ ਪੈ
 ਕੰਬਰਿ ਅਉਲੀਏ ਥਕ ਬਕਿਰ ਹੋਖ ਲੋਇ॥ ਰੂਹ ਨਾਵਦਾ ਤਿਸਈ ਜਾਦਾ ਲਖੇ ਨ ਕੋਇ॥ ਏਹੁ ਇਸਾ
 ਰਤਿ ਜੇ ਬੁਝੈ ਪੀਰਾ ਦੇ ਸਿਰ ਹੋਇ॥ ੧੩੪॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵ ਦੀ **ਸੂਰਾ**॥ ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵ ਦੀ
 ਸੁਣ ਹੋ ਨਾਨਕ ਸਾਹ॥ ਚਾਰੇ ਰੂਹ ਅਮਾਨਤੀ ਰਹਦੇ ਕਉਣ ਪਨਾਹ॥ ਚਾਰੇ ਰਾਹ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਮੈ ਕਉਣ
 ਹੋਭੀ ਖੋਲਾ ਤਿਖਾਇ॥ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕਿ ਤਾਬ ਦੇ ਕਹਿ ਆਰ ਸੁਲ ਖੁਦਾਇ॥ ਬਾਸੂ ਗਾਹਿ ਸਰੀ ਅਤੇ
 ਬੰਦੇ ਪਾਕ ਨ ਹੋਇ॥ ਬਾਸੂ ਸੁਨਤ ਆਦਮੀ ਦਰਗਾਹਿ ਲਹਨ ਨ ਛੋਇ॥ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਅਸਾਨ ਨੀਵਤ
 ਨ ਪੁਛ ਸੀ ਕੋਇ॥ ਬਾਸੂ ਰੂਹ ਸੁਲਮ ਹੀਮ ਦੇ ਰੂਜਾ ਹੋਰ ਨ ਕੋਇ॥ ਵੇਇ ਮਗਾਹਿਤ ਰੀਕ ਤੇ ਸੇਇ ਮਹਕੀਕਤ

ਗਾਹਿ। ਗਾਹੁ ਮਾਰਫਤੁ ਆਖੀਐ ਚਾਰੇ ਗਾਹਿ ਖੁਦਾਇ। ਜੁ ਸਾਚਾਰ ਖਸੀਅਤਾ ਕਿਉ ਕਰਿ ਥੀਆ
 ਨ ਪਾਕਾ। ੧੩੫॥ **ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰਗ।** ਸੁਣਹੋ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਆਖੀ ਨਾਨਕ ਸਾਹ।
 ਚਾਰੇ ਗਾਹਿ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਸੁਣ ਕਰਿ ਮਨ ਮੈ ਲਾਇ। ਅਵਲ ਗਾਹੁ ਸਰੀ ਅਤੇ ਗੁਜਲ ਖਗਾਇ ਤੁਨਾਮ।
 ਭਲਾ ਮਨ ਵਣ ਸਭੁ ਸਦਾ ਬੁਧਾਨ ਸੁਣਈ ਕਾਨਾਰੇ ਜਨਿਆ ਅਤੁ ਬੰਦਗੀ ਅਵਰਿ ਰਿਆਜ ਤੁਸਾਰੀ।
 ਤੁਰਕੇ ਅਮਲਾ ਬਿਕਾਰ ਸਭੁ ਗਾਹੁ ਤਰੀਕ ਤਿਧਾਗ। ਜਾਣੇ ਹਕੁ ਹਕੀ ਕਤੇ ਬੁਝੈ ਹਕੀ ਮਖੁਦਾਇ। ਆਪੇ
 ਆਪ ਅਲਾਹਿ ਪੈ ਹੋਰ ਦੁਜਾ ਕੋਈ ਨਾਹਿ। ਜੀਵਦਿਆ ਜੇ ਮਰ ਰਹੈ ਮਾਰਫਤੀ ਮਨ ਮਾਰਾ ਮਿਲਿਆਰ
 ਹੈ ਖੁਦਾਇ ਨਾਲ ਤਉ ਹੀ ਉਤਰੇ ਪਾਰਾ। ਮੁਸਕਲ ਮੁਸਲ ਮਾਨ ਵੀ ਜੇ ਉਤ੍ਰਿਖੀ ਤਲਵਾਰ। ਕੁਲੇ
 ਗਾਹਿ ਸਰੀ ਅਤੇ ਭੇਨ ਸਜਾਈ ਮਾਰਾ। ਭੇਨ ਸਜਾਈ ਮਾਰ ਬਹੁ ਮਾਰ ਨ ਕੁਖੀ ਸਾਨ੍ਹ। ਕੁਲੇ ਜੇ ਮੁਸ
 ਲ ਮਾਨ ਹੋਇ ਤਿਸ ਤੇ ਏਹੁ ਅਸਾਗ। ਮਾਰ ਨ ਸਾਨ੍ਹ ਜਹੀਰ ਕਰਿ ਕੁਲੇ ਜੇ ਮੁਸਲ ਮਾਨ। ਕਲਮੇ
 ਗੋਇ ਨੇ ਸਾਨ੍ਹਿਆ ਕਰ ਕੇ ਬੇਈ ਮਾਨ। ਬਿਸਤਿ ਨ ਪਹੁਤਾ ਬਪੜਾ ਸਾਨ੍ਹਿਆ ਜੁ ਕੁਖਾ ਮਾਹਿ। ਖਾ
 ਧਾ ਕਾਵਾ ਕੁਤਿਆ ਮਿਲਿਆ ਨ ਪਾਕਾ ਜਾਹਿ। ਕਲਮਾ ਪਾਕਰ ਸੁਲ ਪਤਿ ਸਾਨ੍ਹਿਆ ਦੇ ਗੁਨਾਹਿ
 ਕਲਮੇ ਪਾਨ੍ਹਿਆ ਅਜਾਬ ਹੈ ਦੀ ਨਦੀ ਤੇ ਜਾਹਿ। ਜਿਸ ਨੇ ਕਲਮਾ ਆਖੀ ਆਫਿਰ ਤਾ ਕੋ ਮਿਲੇ
 ਸਜਾਇ। ਪੀਰ ਜੀਏ ਵੈ ਜਾਣੀਐ ਉਹਾ ਉਸਤੀ ਠਉ ਨ ਪਾਇ। ਜਿਸ ਦਾ ਕਲਮਾ ਆ
 ਖੀਐ ਓਹੁ ਦੇਵੈ ਫੇਰ ਸਜਾਇ। ਕਲਮੇ ਪਾਨ੍ਹਿਆ ਨ ਪਾਕੇ ਹੋਇ ਬਿਸਤ ਨ ਤਾ ਕੇ ਭਾਇ। ਕਲ
 ਮੇ ਆਖੀ ਆਇ ਹੁਗੁਣ ਹੋਇ ਗੁਨਾਹ ਪਾਕਾ। ਅਗੇ ਕਰੇ ਗੁਨਾਹਿ ਫਿਰ ਤਿਸਾਉ ਮਿਲੇ ਤਲਾਕੀ।
 ਭੁਨਾ ਭੁਨਾ ਕੁਟ ਦਾ ਫਿਰ ਲਏ ਅਛੁਣੇ ਦੀਆ ਜੇ ਭਾਗੁ ਭੁਜੇ ਖਾਕ ਦਾ ਫਿਰ ਆਵੇ ਕਿਤੇ ਨ ਕੀਮੀ।

ਤਾਰੇ ਪਰਬਤਿ ਰਾਮ ਚੰਦ ਸਤਿ ਨਾਮਾ ਲਿਖਨਾਮਾ ਬਧੀ ਪੁਲ ਸਮੁੰਦ ਪਰਿ ਲੁਟੀ ਲੰਕਾ ਨਿਦਾਨਾ ॥
 ਲਮੇ ਰੋਧੀਆ ਉਮਤੀ ਚਲੇ ਰਸਾਤਲ ਜਾਨਾ ॥ ਆਗੇ ਅਗਮ ਅਥਾਹੁ ਹੈ ਬਾਹੁ ਨ ਕਾਹੁ ਪਾਨਾ ॥
 ਚਜਮੀ ਨੇਦ ਬੀਅਨ ਚਲੇ ਰਸਾਤਲ ਜਾਹਿ ॥ ਜੀਵਨ ਬਹੁਤੇ ਬਰਖਲ ਗਫਿਰ ਆਤੁ ਸਵਿਚ ਜ
 ਲਾਹਿ ॥ ਫਿਰ ਹੋਵਨ ਗਯਦਮ ਮਾਹੀਆ ਬੁਲਹਣਿ ਜੋ ਕਿਸੀ ਸਾਰਿ ॥ ਇਕ ਵੀਲਖ ਜਲ ਜੋ ਨਹੈ
 ਜੋ ਵਥੇ ਸੇਭੁ ਏ ਅਉਤਾਗਾ ॥ ਖਾਨਜਨਾ ਵਰਿਆਦ ਮੀ ਬਹੁਨਿਆ ਮਤਿ ਦੇਨਾ ਲਾ ॥ ਫਿਰ ਹੋਵਨ ਤਿਨ
 ਨੁਤਫੇ ਜੀਆ ਜੰਤੁ ਸਭਾ ਲਾ ॥ ਰੂਚੇ ਵਸ ਜਲਾ ਏ ਕੈ ਜਲ ਬਲਿ ਹੋਵਨਿ ਖਾਕਾ ਮਣਦੀ ਸੇਰ ਨਨਿਕ
 ਲੋਹੇ ਇਮਿਟੀ ਪਾਕਾ ॥ ਗਇਆ ਰੂਹੁ ਅਸਮਾਨ ਨੋ ਆਬਤ ਜਾਤੀ ਨਾਲਿ ॥ ਰਹੀ ਜੋ ਖਾਕ ਨਿਮਾਨ ਨੀ
 ਅਰਬਾਨਾ ਸਰਿ ਭਾਲਾ ॥ ਰਹੀ ਜੋ ਮੁਸਈ ਖਾਕ ਦੀ ਹੋਈ ਫੇਰਨ ਬਾਤਾ ॥ ਖਾਨਜਨਾ ਵਰ ਆਦਮੀ ਫਿ
 ਰ ਹੋਵਨ ਨੁਤਫੇ ਖਾਕਾ ॥ ਨੁਤਫੇ ਹੋਇ ਜੀਆ ਜੰਤੁ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਲੋਇ ॥ ਇਕੋ ਤਾਜਾ ਏ ਆਪਰਬ
 ਇਕੋ ਖਾਸਾ ਧੰਦਾ ਹੋਇ ॥ ਜੇਹੇ ਅਮਲ ਕੁਮਾਈ ਅਨਫਿਰ ਕਿਆ ਮਤਿ ਪਾਵੈ ਦੇਹਾ ਕਿਆ ਮਤਾ
 ਈ ਰੂਹ ਨੇ ਮਰਫਿਰ ਜੰਮੇ ਖੇਹਾ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇਇ ਜਰਬਲ ਗਾਵਨ ਦੇਇ ॥ ਸਾਹਬ ਜਰ
 ਬੋ ਬਾਹਰ ਮਰਹਿ ਆਵਿ ਚਲੇਇ ॥ ਰਿਸਦਾ ਆਪਖੁਦਾਇ ਹੈ ਮਣਕੇ ਸਗਲੀ ਲੋਇ ॥ ਜਿਵੈ
 ਫਿਰਾਇ ਤਿਉ ਫਿਰ ਨਿਵਿਰਲਾ ਜਾਨੇ ਕੋਇ ॥ ਸਚੀ ਸੁਰਤਿ ਰਬ ਦੀ ਮੋਇ ਲੈ ਆਇਆ ਨਾਲਾ ॥ ਜੇਰ
 ਖੋਮੋਇ ਸਲਾਮਤੀ ਸੋ ਖਾਸਾ ਧੰਦਾ ਭਾਲਾ ॥ ਫਿਰ ਗਾਇਆ + ਵਰਗ ਹੋਈ ਨਾਲ ਹਨਿ ਜੋ ਗਾਣੇ
 ਸੈਤਾਨਾ ॥ ਅਲ ਸੁਨਤਿ ਮੋਇ ਹੈ ਸਿਰ ਪਰਿ ਰਬੇ ਜੋਇ ॥ ਪਵੈ ਮਰਾਤ ਬਸਯਦੀ ਬਗਾਰਿ ਖੀ ਸੁਰਹੋਇ
 ਰਬੋ ਮੋਇ ਹਲਾ ਲਖਾਇ ਨਿਕਟ ਹਰਾਮ ਨਜਾਇ ॥ ਸਭੁ ਜਗਨ ਦੀ ਕੀਚਲੀ ਤਿਸੇ ਤੇਰੇ ਖੁਦਾਇ ॥

ਖਸੁਚਾਇਦੀਜਤੀਸੁਪਨੇਮਨੀਨਜਾਇਆਮੇਸੀਰਹਣੀਜੇਰਹੈਤਿਸਕਉਕਸੁਖਾਇ। ਜੇਮਖ
ਆਖੇਸੇਥੀਵੈਚੋਥੀਵੈਸੇਫਜਥਾਨਾ। ਪਹਿਲੇਗਥਿਆਏਹੁਗੁਣਚੇਲਾਸਗਲੰਜਹਾਨਾ। ਕਿ
ਸੇਕਟਾਇਆਲਾਂਡਕਉਕਿਸੇਛੁਦਾਇਕਾਨਾ। ਸਾਬਤਸੁਨਤਿਰਬਦੀਭੰਨਨਥੇਈਮਾਨਾ।
ਬੁਰੇਦੁਹਾਦੇਪੰਥਨੇਬੁਰਾਦੁਹਾਦੇਮੇਲਾ। ਜੇਕੋਸਚਮਲਾਇਦਾਪਤਿਮਾਰਨਿਤਿਹਜੇਲਾ।
ਸਚੀਕੁਦਰਤਿਰਬਦੀਕੋਇਨਪਾਵੈਭੁਦਾ। ਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦਇਪੜਿਲੜਦੇਥੇਦਕਤੇਬਾ।
ਬੇਦਕਤੇਬਹੁਬਾਰਗਲਾਇਸਰੀਕੁਅਲਾਹਿ। ਕਈਅਸੀਖਮਹੰਮਦਾਬੁਹਮੋਬਿਸਨਕਹਾਇ।
ਕਈਅਸੀਖਾਕੁਦਰਤੀਸਾਜੀਕੁਦਕਰਤਾਰਾ। ਆਪੇਮਾਰਜੀਵਾਇਦਾਆਪੇਕਰੇਸੁਮਾਰਾ। ਇ
ਕੋਸਿਕਾਤਖਤਇਕਜਰਬਭੀਇਕਹੋਇ। ਜਾਣੇਖੁਦਖੁਦਾਇਹੈਪਾਵੈਸਚਾਸੋਇ। ਕਾਖਿਛਿ
ਨਾਇਨਅਗਨੇਛਪੇਨਅਗਨਕਦਾਹੀ। ਅਖਰਿਜਾਹਿਰਸਚਹੈਜਿਉਕਬਿਜਲਨਿਸੀਗਭੁ
ਹਿ। ਆਦਿਸਚਜਗਦਸਚਹੈਭੀ। ਸਚਨਾਨਕਹੋਸੀਭੀਸਚਾ। ਜੇਮਰਕੋਫਿਰਜੀਮਿਆਜੇ
ਈਕਚਨਿਕਚਾਮਰਿਮਰਿਜਮਨਕਚਕੇਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨ। ਕਾਇਮਤੀਜਾਰਾਹੁਹੈਮੁਸਕ
ਲਥੀਆਮਸਾਨਾ। ਨੇਕੀਬਦੀਦੁਇਰਦਕਰਿ ਆਉਅਲਾਹਦੇਪਾਸਾ। ਜੇਮਨਹਿਅਲਹਿਦੇ
ਹੁਕਮਨੇਸੋਈਬੰਦਾਖਾਸੀ। ਨਾਰਿਕਤੇਬਾਸੇਪਕੇਦੇਖਹੁਦਿਲਲਗਾਇ। ਰਬਨਵਿਚਕਤੇਬ
ਦੇਰਹੇਇਲਾਹਦਿਜਾਇ। ਰਹੇਇਲਾਹਦਸਭਦੇਵਿਚਸਭਨਾਦੇਜਾਨਾ। ਜੇਸੀਸੁਰਤਿਧਿਆ
ਈਅੰਤੈਸਾਲਾਈਐਮਾਨਾ। ਸੁਣਹੁਮਾਰਫਤਪੀਰਜੀਮਿਲਤੁਮਜਬਛਾਰਾ। ਪਹੁਜੁਸਾਆ
ਪਣਾਕਿਆਰਬਧਣਾਇਆਸਾਜਾ। ਕਾਇਮਚਾਰੇਰੂਹਹੈਚਾਰੇਜੁਸੇਸਾਬਾ। ਪੰਜਵੀਕੁਦਰਤੁਰ

ਬਦੀ ਮਿਲਹੋਇ ਪੰਜਤਨ ਪਾਕਾ ॥ ਅਵਲ ਬਾਦੀ ਰੂਹ ਹੈ ਨਾਮ ਫਰੇਸਤਾ ਜਾਨਾ ॥ ਆਤਮਿ ਦੁਜਾ ਰੂਹ ੧੩੬
 ਹੈ ਮਾਨੋ ਸੁਰਤਿ ਦੇਉ ॥ ਖਾਕੀ ਚਉਥਾ ਰੂਹ ਹੈ ਕੁਇ ਆਖਵੀ ਸਮਝੇਉ ॥ ਪੰਜ ਵਾਰੁ ਹਖੁ ਦਾਇ ਹੈ
 ਮਿਲਿ ਆਚਉ ਸੀ ਗੋਸੇਇ ॥ ਨਾਲਿ ਬਰਕਤਿ ਰਬਦੀ ਚਾਰੇ ਕਾਇ ਮਹੋਇ ॥ ਦੁਇ ਨੇਕ ਦੁਇ ਬਦ
 ਹੈ ਵੇਰੀ ਮੀਤ ਕਹਾਹਿ ॥ ਦਹ ਦਿਸ ਨਾਲ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਚਲਦੇ ਸਿਧੇ ਗਾਹਿ ॥ ਜੇਕਰੋਇ ਬਾਦਰ
 ਬਦੀ ਬੰਦਗੀ ਸੁਰਤਿ ਜਾਇ ਖੁਦਾਇ ॥ ਕਾਇ ਮਚਾਰੇ ਫਰੇਸਤੇ ਚਲਨਿ ਤਿਸ ਹਿਰਜਾਇ ॥ ਜੇ ਮਹਰੂ
 ਮਖੁਦਾਇ ਦੇ ਕਰਨਿ ਇਥਾ ਦਤਿ ਨਾਹਿ ॥ ਫਿਰਦੇ ਸਿਰਗਿਰਦਾਨ ॥ ਉਹ ਰੋਜ ਸੁਖ ਨਾਟਿ ਕਾਹਿ ॥
 ਨੇਕ ਖਸੀ ਅਤਿ ਪਾਕ ਹੈ ਬਾਦ ਫਰੇਸਤੇ ਮਾਹਿ ॥ ਬਾਦ ਪੈਵੈ ਦਖੁਦਾਇ ਨਾਲ ਖਾਸਾ ਜਾਰ ਕਹਾਇ ॥ ਅੰ
 ਤ ਸਕਵਤਿ ਬਾਦ ਦੀ ਬਿਨ ਬਾਦ ਨ ਆਤਮ ਹੋਇ ॥ ਆਬੀ ਕੁਵਤਿ ਨਾਰਦੀ ਬਿਨ ਨਾਰਨ ਆਬੀ ਹੋਇ ॥
 ਖਾਕੀ ਕੁਵਤਿ ਆਬ ਦੀ ਬਿਨ ਆਬ ਨ ਹੋਵੈ ਖਾਕਾ ॥ ਜਿਚ ਰਪੰਜ ਨ ਮਿਲਨੀ ਹੋਹਿ ਨ ਪੰਜਤਨ ਪਾਕਾ ॥
 ਬਾਦੀ ਹੋਇ ਗਲੀ ਜਜਬ ਆਵੈ ਬਹੁ ਬਦ ਹੋਇ ॥ ਹੋਵੈ ਨਾਰਗਲੀ ਜਜਬ ਕਿਸੇ ਕੀ ਮਨ ਹੋਇ ॥ ਆ
 ਬਗਿਲਾ ਜਤਿ ਜੇਕਰੋ ਗੀ ਦੀ ਹੋਇ ਸਿਆਹਾ ॥ ਬਾਇ ਬਾਇ ਖਲਕਤਿ ਸੁਭ ਕਰੇਹਾ ਬਿਨ ਕੋਈ ਲਾਇ ॥ ਅੰ
 ਕਗਲੀ ਜਤਿ ਜੇਕਰੇ ਨੇੜੇ ਛੁਪੇ ਨ ਕੋਇ ॥ ਚਾਰੇ ਮਿਲ ਗਲੀ ਜਹੋਇ ਨੇੜ ਨ ਦੁਕਨਿ ਕੋਇ ॥ ਬਿਨਾ ਬ
 ਰਕਤਿ ਰਬਦੀ ਚਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨ ਕਾਮਾ ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਪੀਰ ਜੀ ਸਚੀ ਰਬ ਕਲਾਮਾ ॥ ੧੩੬ ॥ ਸੁ
 ਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵ ਦੀ ਸੁਰਾ ॥ ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵ ਦੀ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸਦੁ ਸੁਆਲਾ ॥ ਗੁਸੇ ਅੰਦ
 ਰ ਜੇ ਮਰਨਿ ਫਿਰਤਿ ਸਕੈ ਉਹੁ ਵਾਲਾ ॥ ਕਉਣੁ ਮਰਾਤ ਬਤਿ ਨਾਦਾ ਪਾਸ ਨ ਕੇਹੜੀ ਜਾਇ ॥ ਦੋਜ ਕਜ
 ਹਿ ਕਿਉ ਜਤਾਇ ਇਹੁ ਸਚ ਰਸਾਇ ॥ ਗੁਸਾ ਕਰਕੇ ਜੇ ਮਰੈ ਵਰਾ ਮਰਾਤ ਬਪਾਇ ॥ ਲਿਖਿਆ

ਗਰਕਤੇਬਵਿਚਸੇਮਿਲੇਸਹੀਦੀਜਾਇ। ਕਾਇਮਰਹੋਕਿਆਮਤੀਮਰੈਨਜੀਮੈਸੋਇ। ਰਣਵਿਚ
ਮਰੈਸਹੀਦਹੋਇਤਿਸਦੇਹਮਗਤਬਹੋਇ। ੧੩੭॥ **ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੂਰਾ॥** ਆਖੇਨਾਨਕ
ਸਾਹੁਸਚਸੁਣਹੁਬਾਵਦੀਪੀਰ। ਗੁਸਾਕਰਿਕੇਜੇਮਰਨਿਸੇਹੋਸਨਿਬਹੁਤਜਹੀਗ। ਲਿਖਿ
ਆਚਾਰਕਿਤਾਬਵਿਚਗੁਸਾਕਰੇਹਰਾਮ। ਦੁਨੀਆਕਾਰਨਲਛਿਮਰਨਿਸੇਮੋਆਕਿਸੇਨਕਾ
ਮ। ਭਿਉਹੋਹਿਜੀਬੁਰੇਕੀਯਦਮਾਜਹਚਿਲਪੈਟੇਮਾਰਿ। ਗਣਵਿਚਗੁਸਾਕਰਿਮੁਦੇਲੈਨੇਸਾਭੁ
ਏਅਭਿਤਾਗ। ਗੁਸਾਆਤੁਸਕਰਿਮੁਦੇਜਿਉਜਲੈਪਤੰਗਦੀਪਾਨਿ। ਚਸਮੀਦੇਖਹੁਪੀਰਜੀਤਾ
ਪਾਛੇਕਰਭਿਕਲਾਮ। ਸਕਤੀਮਰਨਾਦੇਜਕੀਸਭੁਆਖਨਮੋਆਹਰਾਮ। ਸਿਵਕਾਮਰਨਾਭਿ
ਸਤਹੈਸਭੁਕੋਕਰੈਸਲਾਮ। ਜੀਵਤਪੁਜੈਸਭੁਕੋਮੁਇਆਭਿਸਤੀਜਾਇ। ਨਾਨਕਆਖੇਪੀ
ਰਜੀਸਿਵਦਰਾਮਗਤਬਪਾਇ। ਸਕਿਤਮਗਤਬਕਛਨਹੀਅੰਤਦੇਜਕਲਹੋਸਜਾਇ। ਜਿ
ਉਪਰਵਾਨੇਜਲਮਰਨਿਵਿਚਰੋਸਨਦੀਪਜਲਾਇ। ਕਰਦੇਜਾਲਮਜਾਲਮੀਸਿਰਕਰਨਗ
ਰੀਬਾਜੇਗ। ਭਇਪਉਸਨਿਦੇਜਕਹਾਵੀਮੈਜਿਉਲਹੋਸਜਾਈਚੋਗ। ਖਾਵਨਮਾਸਗਰੀਬ
ਦਾਆਖਨਥੀਆਹਲਾਲਾ। ਫਿਰਲੈਸਨਮਾਸਉਪੈਨਕੈਜਿਉਰਿਤਾਏਨਸੰਭਾਲਾ। ਮਾਰਨਮ
ਰਨਦੁਸਮਨੀਕਦੀਨਛੋਰੇਕੋਇ। ਜੈਸਾਕੋਈਬੀਜਸੀਫਿਰਲੁਣਸੀਤੈਸਾਸੋਇ। ਮਜਬਉਤੇ
ਲਨਮਰੇਜੇਹੋਵੈਧਰਮੇਹਾਨਾ। ਗੁਸਾਏਹੁਲਾਲਹੈਰਹੈਕਿਆਮਤਿਨਾਮ। ਏਹੁਨਸੀਹਤਿਪੀਰ
ਜੀਸੁਣਤਰਕੇਜੇਹਰਾਮ। ਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਦੇਆਖੀਰਬਕਲਾਮ॥ ੧੩੮॥ ਸੁਆਲ
ਪੀਰਬਾਵਦੀ **ਸੂਰਾ॥** ਆਖੇਪੀਰਬਾਵਦੀਸੁਣਨਾਨਕਸਾਹਫਕੀਰ। ਅਵਲਖੁਦਖੁਦਾਇਸੀ

ਏਹੁਹਕੀਕਤਜੇਕਹੈਸੇਅਲਹਦਾਸੁਕ॥

ਰੂਜਾਹੋਰਨਬੀਗਾ॥ਕਿਉਕਰਿਆਦਮਾਸਿਗਜਿਆਕਿਉਕਰਿਥੀਆਖੀਬੀਗਾ॥ਯਕਜਾਚਾਰਫਰੇ ੧੩੭
ਸੁੰਤੋਹੋਇਕਿਸਤਦਬੀਗਾ॥ਚਾਰੋਵਿਚਸਰੀਫਕਉਣਕਉਣਕਤੀਫਕਗਾਇ॥ਇਹੁਹਕੀਕਤਿ
ਜੇਰੁਸੈਸੋਈਰਸੁਲਖਦਾਇ॥ਅਵਲਬੁਤਨਿਵਾਜਿਆਕਿਉਕੀਤਾਫਿਰਮਨਸੁਖਾ॥੧੩੮॥
ਵਾਖਨਾਨਕਸਾਹਸੁਗਾ॥ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹੁਸਚਸੁਣਹੁਬਹਾਵਈਪੀਗਾ॥ਅਵਲਖਦਖਦਾਇ
ਸੀਫਿਰਦੁਜਾਕਰਿਤਦਬੀਗਾ॥ਕਰਤਦਬੀਗਾਮਨਵਿਚਚਾਰਮਲਾਇਕਕੀਨਾ॥ਬਾਦੀਆਬੀ
ਆਤਸੀਚਉਬੀਮਿਲੀਜਮੀਨਾ॥ਪੰਜਵਾਬੁਰਜਬਣਾਇਓਨਸੂਰਤਿਕਰਿਆਸਮਾਨਾ॥ਛੇਵੇ
ਆਪਿਇਲਾਹਦਾਰਹਿਆਪੁਸੀਦਾਮਾਨਾ॥ਕੀਤਾਹੁਕਮਖੁਦਾਇਤਬਤੀਨੇਮਲਕਬਲਾਇ॥
ਬਾਦੀਨਾਰੀਆਬਨੋਹੋਆਹੁਕਮਖੁਦਾਇ॥ਆਣੇਖਾਕਪਤਾਲਦੀਸੂਰਤਿਬੁਤਬਣਾਇ॥ਸਾ
ਜਿਆਬਤਮਲਾਇਕਾਜਿਉਹੋਈਰਬਰਜਾਇ॥ਫਿਰਹੋਆਹੁਕਮਖੁਦਾਇਦਾਬੁਤਅਗੇਕਰ
ਹੁਨਿਮਜਾ॥ਬਾਦੀਆਬੀਮੰਨਿਆਤਬਸਿਜਦੇਕਰਨੇਲਾਗਾ॥ਨਾਰੀਹੁਕਮਨਮੰਨਿਆਤਿਹਰਬ
ਆਨਾਉਸੈਤਾਨਾ॥ਲਾਨਤਹੰਦਾਤਵਕਗਲਪਾਇਕਫਿਆਬੇਈਆਨਾ॥ਤ੍ਰਿਤਾਉਸਤੋਗਿਨਾਇ
ਕੈਫਿਰਦੇਈਮਿਲੇਨਤਾਹਿ॥ਬਿਨਾਮਲਾਇਕਾਤਸੀਕਿਉਕਰਚਲਨਗਾਹਿ॥ਕਿਉਕਰਿਉ
ਪਜੈਆਲਮਾ॥ਕਾਨਹੈਵੁਨਾਨਬਾਤਾ॥ਆਤਸਬਾਬੁਪੀਰਜੀਹੋਇਜਾਤਸਫਾਤਿ॥ਹਯਦਾਰ
ਜਾਰਆਲਮਾ॥ਆਤਸਬਿਨਾਨਹੋਇ॥ਲਖਚਉਗਸੀਮੇਦਨੀਬਿਨਾਆਤਸਜਮਹਿਨਸੋਇ॥
ਆਖਨਸਕੁਫਰੇਸਤੇਸਣੀਐਬਾਰਖੁਦਾਇ॥ਹੁਕਮਨਮੰਨੇਰਬਦਾਸੋਉਸਤੋਮਿਲੇਗਿਨਾਇ॥
ਬੇਟਾਨਾਉਸਦਾਇਕੈਹੁਕਮਨਮੰਨੇਬਾਪਾ॥ਹੋਇਫਿਰੁਨੀਜਰਦਰੁਦੇਜਕਪਾਇਆਨਪਾਕਾਕ

ਰਕੋਆਫਗੁਨਾਹਿਸਕੁਆਤੁਸਲਈਮਿਲਾਇ। ਅਰਥਾਨਾਸਰਮੇਲਕਰਿਫਿਰਜੁਮੈਰਚੈ
ਖੁਦਾਇ। ਮੇਲਿਅਸੈਤਾਨਜਹਾਨਨਾਲਆਤੁਸਗੁਸਾਨਆਸਹਵਤਿਮਨੀਗਿਰਾਨਗੀਖੁ
ਦੀਤਿਕਬਰਜਾਨਾ। ਕਿਸਨਬਿਸਨਪੈਰਨਗੀਨੰਗਬੁਖਬੁਮਾਰਾ। ਫਿਰਨਾਸਿਰਗਿਰਦਾਨਹੈ
ਇਕਉਕੇਲੜੇਖੁਆਹਾਜੇਤੇਗਹਿਸੈਤਾਨਦੇਸਕੁਆਤੁਸਹੀਤੇਹੋਇ। ਆਤੁਸਬਾਹਿਰਜੇਰਹੈਨ
ਰਖੁਦਾਈਸੋਇ। ਹੋਇਆਜੁਸਾਦਰਸਤਿਜਬਅਰਥਾਨਾਸਰਮੇਲਾ। ਪੰਜਵਾਂਧੈਲਅਸਮਾਨਦੇ
ਰਬਠੀਕਬਣਾਏਖੇਲਾ। ਸੂਰਤਨਰਨਗਾਇਣੀਸਾਜੀਆਪਿਖੁਦਾਇ। ਨਰਮਾਦਾਦੁਇਆਦਮੀ
ਸੂਰਤਿਅਜਬਬਣਾਇ। ਅਦਮਤੇਹਵਾਕੁਈਬਾਵਗਨਿਤੇਕੀਨਾ। ਹਾਬਲਕਾਬਲਈਰਤੁ
ਰਹਵਤਵਲਦਿਕੀਨਾ। ਚਾਰੇਮਰਦਚਾਰਅਊਰਤਾਨਰਿਜੇੜੇਕਰਿਹੋਇ। ਅਦਲਾਬਦਲਾਅ
ਊਰਤਾਨਾਰਮਾਦਾਕਰਿਦੋਇ। ਚਉਹਾਹੀਤੇਚਾਰਮਜਬਾਕੀਨੇਖਦਕਰਤਾਗਾ। ਸਕੁਪੈਦਾਇਸ
ਚਹੁਥੀਕਛੁਤਾਕਾਅੰਤੁਨਪਾਰਵਾਗਾ। ਆਲਮਵਡਾਕਬੀਰਹੈਆਦਮਹਵਾਜਾਨਾ। ਕਾਇਮ
ਸਦਾਸਦੀਵਹੈਕਦੀਨਾ। ਆਵਨਜਾਨਾਇਨਹੀਤੇਸਕੁਉਪਜਕੈਫਿਰਾਇਨਹੀਆਹਿਸਮਾਹਿ।
ਆਦਮਹਵਾਨਮਰਨਹੈਰਸਗਲੀਆਵੈਜਾਇ। ਹਵਾਸੂਰਤਿਜਿਮੀਦੀਆਤਮਹੈਅਸਮਾਨ
ਇਨਹੀਤੇਸਕੁਉਪਜੀਲਖਿਚਉਗਸੀਜਾਨਾ। ਹਾਬਲਬੁਤਪੁਜਾਇਆਕਾਬਲਿਕਬਰਿਪੁਜ
ਇ। ਦੁਹਾਛਪਾਇਆਖੁਦਾਇਨੁਸਕੁਤਿਤੀਨੇਬੁਰਮਾਇ। ਪੁੰਜੇਬੁਤਸਵਾਬਨਹੀਨਹਿਪੁੰਜੇ
ਹੋਇਅਜਾਬਾਜਿਉਗੁਰੀਆਦੈਖੇਲਈਕਛੁਨਹੀਅਜਾਬਸਵਾਬਾ। ਰਹਿਆਖੁਦਾਇਪੁਸੀ
ਦਾਆਪਿਲਖਿਨਸਕੈਕੋਇ। ਦਾਵਾਮਜ਼ੀਆਗੋਰਕਰਿਲਖਿਮਰਦੇਰਿਸਨਦੋਇ। ਗੋਰਾਮ

ਕ੍ਰੀਆਗਿਤਾਇਕੈਹੈਇਰਹੈਨਿਆਰਾਕੋਇ। ਸੋਈਵਲੀਖੁਦਾਇਦਾਜਿਸਐਸੀਕਰਨੀਹੈ ੧੩੮
 ਇਹਾਬਲਕਾਬਲਈਰਤੁਰਚਾਰੇਸਕੇਬੀਰਾ। ਅਗਨੀਲਗੇਰਹਿਵਾਇਬਾਈਸਾਚਾਰੇਪੀ
 ਗ। ਚਾਰੇਅਉਰਤਿਚਾਰਮਰਦਸਭੁਆਦਮਕੇਫਰਜੰਦਾ। ਖੜੀਬ੍ਰਹਮਣਵੈਸੁਸੁਦਾਇਨਚਾਰੇ
 ਸੰਗਪਵਨੀ। ਚਾਰਮੁਸਲੇਚਾਰਮਜਬਚਾਰੇਭਾਈਬੰਦਾ। ਆਦਮਨਬੀਰਸੁਲੈਇਚਾਰਕਤੇ
 ਬਾਸੰਗਾ। ਬ੍ਰਹਮਣਛਤੀਵੈਸੁਸੁਦਚਹੁਚਲਾਇਗਾਹਿ। ਆਪੋਆਪਣੇਮਜਬਵਿਚਚਾਰੇਹੀ
 ਪਾਤਸਾਹਿ। ਚਾਰੇਮੁਫਤੀਚਾਰਮਜਬਬਹਿਨਨਬੀਦੇਪਾਸਾ। ਦੇਨਿਰਵਾਇਤਭੁਲਿਆਜਿਉ
 ਸਾਹਿਬਆਖਿਆਆਪਾ। ਚਾਰਮੁਸਲੇਚਾਰਕੁੰਟਜੁਗਜੁਗਕਰਹਿਸੰਭਾਲਾ। ਚਾਰਖਸੀਅਤਿ
 ਚਾਰਬੇਦਿਚਾਰੇਨਾਲਾਇਆਮਾ। ਪੰਜਮਭੁਇਆਪੈਕੰਬਰੇਆਦਮਹਜਰਤਿਜਾਨੀ। ਬਵਿਮਲਾ
 ਇਕਖਾਕਬੁਤਆਬੀਜੀਦਾਪੀਰਾ। ਆਤਮਨੁਰਖੁਦਾਇਤੇਜਾਣਹੁਕਰਿਤਦਬੀਰਾ। ਪੰਚਮ
 ਆਪਖੁਦਾਇਹੈਅੰਦਰਬਾਹਿਰਸੋਇ। ਏਹੁਹੁਕੀਕਤਪੀਰਜੀਵਿਰਲਾਜਾਣੈਕੋਇ। ਆਬੀ
 ਖਾਕੀਬਾਦਿਨਾਰਿਚਾਰੇਰੁਕਨਿਪਛਾਨਾ। ਚਾਰਇਮਾਮਚਾਰਮਜਬਾਚਾਰਕਤੇਬਾਜਾਨਾ।
 ਜੁਗਜੁਗਏਹਾਚਾਲਪੈਪੰਜਤਨਪਾਕਰਸੁਲਾ। ਆਪੋਆਪਣੇਮਜਬਵਿਚਸਭਕੋਈਕੁਇ
 ਆਕਬੁਲੀ। ਜੋਅਮਲਅਉਤਾਰਹਿਦੁਆਚਲੇਵਿਚਜਹਾਨੀ। ਇਹਭੀਚਾਰੇਮਜਬਕਰਿ
 ਕਾਰਨਮੁਤੀਆਆਨਾ। ਕਿਸੇਨਰਦਹੁਪੀਰਜੀਸਭੁਨਾਇਕਅਲਾਹਿ। ਦੂਜਾਹੋਮਾਨਹੋਇਗੰ
 ਜੋਹੋਆਬੀਆਫਨਾਹਿ। ਅਵਲਆਖਰਿਇਕਹੈਵਿਚਵਿਚਫਾਨੀਜਾਨਾ। ਆਵਨਿਜਾਨਾ
 ਗਣਤਹੀਜੀਆਜੁਗਤਿਪਛਾਨਾ। ੧੪੦॥ ਸੁਆਲਪੀਰਬਹਾਵਦੀ **ਸੂਰਾ** ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵ

ਦੀ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬੀਚਾਰੀ। ਖਾਧਿਆ ਕੁਝ ਨਿਆਮ ਤੀਉ ਪੁਜਾਹਿ ਅਮਲਾ ਬਿਕਾਰਾ। ਕਉਣ ਨਿ
 ਆਮਤਿ ਖਾਧਿਆ ਹੋਵਨਿ ਨੇਕ ਅਮਲਾ। ਏਹੁ ਕਹੀ ਕਤਿ ਗੋਇ ਕਰਿ ਕਰੇ ਕੁਮਾਮੀ ਹਲਾ। ੧੪੧॥
ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰਗ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਰਾਸਤਿ ਬਾਤੁ ਸੁਣੀ ਐਮ ਨ ਚਿਤੁ ਧਾਰਾ। ਨਿਆਮਤ
 ਜੋ ਬਾਵਿਖਾ ਕਦੀ ਖਾਧਿਆ ਹੋਇ ਬਿਕਾਰਾ। ਨਿਆਮਤਿ ਜੋ ਨੇਕ ਖਾਕਦੀ ਤਿਸ ਤੇ ਨੇਕ ਅਮਲਾ। ਨਿ
 ਆਮਤਿ ਖਾਵੈ ਜੁਹ ਵਦੀ ਲਹੇ ਖਦਾਇ ਮਹਲਾ। ਆਣੇ ਮਾਲਹ ਰਾਮ ਦਾ ਨਿਆਮਤੁ ਗੁਨਾ ਗੁਨਾ। ਖਾ
 ਧੇ ਪੀਤੇ ਹਰਾਮ ਹੋਇ ਗਾਅ ਵੇ ਹੀਜੁ ਨਾ। ਗੁਸਾ ਹੋਇ ਜਿਤੁ ਖਾਧਿਆ ਸੁਹਵਤਿ ਮੁਨੀ ਹਰਾਮ। ਖੁਦੀ
 ਤੁਕ ਬਰਸੈ ਤਾਨ ਗੀ ਕਰੇਇ ਬਲੀ ਸੀ ਕਾਮਾ। ਦੇਇ ਅਜਾਰ ਗਰੀਬ ਨੇ ਖਾਇ ਤਿਨਾ ਦਾ ਮਾਸ॥
 ਮੁਰਗੀ ਬੁਜਾ ਮੇਸਮ ਦਗਾਉ ਕਰੇ ਗਰੀਬਾ ਪਾਤਾ। ਹੋਰ ਬਿਚਾਰੇ ਜਾਨ ਵਰ ਪਾਇ ਪਰੰਦੇ ਲਾਬਿ
 ਮਾਰਨਿ ਪਾਇਆ ਹਰਾਮ ਹੋਇ ਸੇ ਹੋਹਿ ਲਜਾ ਦਾ ਭਾਖੀ। ਜਬਗਾ ਮਾਰਨ ਸਕਨੀ ਫੀਲਾ ਸੇ ਗਪਿਲ
 ਗਾ। ਬੀਏ ਹਰਾਮ ਬਹੁ ਜਾਲ ਮਾਜੇ ਮਾਰਨ ਅਰੋਚੰਗਾ। ਚੁਢਿਆ ਕੋਇ ਨ ਮਾਰ ਦਾ ਕਰਨਿ ਜੇ ਅਰੋ
 ਜੋਗਾ। ਜੋ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਨ ਝੋਤਿ ਨ ਲੈਵੇ ਪਿਰਾ ਅਪੋਕੀ। ਲਿਖਿਆ ਚਾਰ ਕਿਤੇ ਬਵਿਚ ਸਭੁ ਪਰਿ
 ਜੋਰ ਹਰਾਮ॥ ਸੋਈ ਕਲਮੇ ਪਾਕਿ ਹੈ ਜੋ ਮਨੇ ਰਬ ਕਲਾਮ॥ ੧੪੨॥ ਸਤਿ ਜੁਗ ਅੰਦਰਿ ਪੀਰ ਜੀ
 ਫਰੇ ਸਤਿ ਆਦੇ ਅਵਤਾਰਾ। ਖਾਣਾ ਤਿਨਾ ਦਾ ਬਾਦ ਸੀ ਕਛੁ ਹੋਰ ਨ ਕਰਨ ਅਹਾਰਾ। ਤੇਤੇ ਕਰਨ ਸਾ
 ਹਿ ਬਦੀ ਬਿਦਗੀ ਹੋਰ ਵਿਉਹਾਰ ਨ ਕੋਇ। ਮਹਲ ਨ ਮਾਨੀ ਬੈਠ ਕਾ ਕਾਨੇ ਛੁਪਰਿ ਹੋਇ। ਤੇਤੇ ਅੰ
 ਦਰਿ ਪੀਰ ਜੀ ਦੇਵਾ ਦੇ ਅਉਤਾਰਾ। ਖਾਣਾ ਤਿਨਾ ਦਾ ਬਾਦ ਸੀ ਕਛੁ ਹੋਰ ਨ ਕਰਨ ਅਹਾਰਾ। ਦੁਆਪ
 ਰ ਅੰਦਰਿ ਪੀਰ ਜੀ ਜਿਨਾ ਦੇ ਅਉਤਾਰਾ। ਖਾਣਾ ਤਿਨਾ ਦਾ ਨਾਰ ਸੀ ਮਛੀ ਮਾਸ ਅਹਾਰਾ। ਕਲਜੁਗ

੫੦

ਅੰਦਰ ਪੀਰ ਜੀ ਖਵੀ ਸਾਦੇ ਅਵਤਾਰਾ। ਖਾਣਾ ਕੀਤਾ ਕਿਰਬਤੀ ਕੁਖ ਅਭਖੁ ਅਹਾਰਾ। ਖਾਕੇ ਦੇਏ ਹੁਪੁਤ ੧੧੯
 ਲੇਫਿਰ ਖਾਕੂ ਮਾਹਿਸ ਮਾਹਿ। ਪੀਰ ਜੀ ਦੇਵੇ ਜਾਣੀ ਐਓਹ ਫਿਰ ਮਰਿ ਜਨਮ ਧਰਾਇ। ਬੰਦ ਗੀ ਬਾਬੂ
 ਪੀਰ ਜੀ ਪਾਣੀ ਤਾਮ ਹਰਾਮਾ। ਪਾਨ ਸਜਾਈ ਬਹੁਤਿ ਬਿਧੁ ਗਸਾ ਸਹਿਵਤਿ ਕਾਮ। ਕਲਜੁਗ ਅੰਦਰਿ
 ਪੀਰ ਜੀ ਬਿਨਾ ਅਜਾਬ ਨਾਤਾਮ। ਜੀਵਤਿ ਖਾਹਿ ਹਰਾਮ ਹੈ ਮੋਇਆ ਨਾ ਆਵੇ ਕਾਮ। ਕਲਜੁਗ ਦੁਨੀ
 ਹਰਾਮ ਹੈ ਬਿਨਾ ਅਜਾਬ ਨਾਤਾਮ। ਜੀਵਤ ਦੀ ਨਗਵਾਈ ਐਮੋਇਆ ਨਲ ਨਜਾਇ। ਕਿਸਤੀ ਰੁਬੀ
 ਅਜਾਬ ਦੀ ਕਾਫਿ ਨਸਕੋ ਕੋਇ। ਰਾਮ ਰਸੁਲਾ ਸਿਰ ਪੀਰ ਬਕਬਾ ਕਿਰ ਹੈ ਖਲੋਇ। ਭਾਰੀ ਕਿਸਤੀ ਅ
 ਜਾਬ ਦੀ ਮੁਗਾਇਆ ਪਾਸ ਨਜੋਗ। ਰੁਬੀ ਏ ਬਾਦਤ ਬੰਦ ਗੀ ਵਿਚਲਾ ਹੁਪੁਤ ਮਨ ਘੋਗ। ਅਮਲੀਆ
 ਪੋਆਪਣੀ ਸਭ ਕੋਲ ਹੋਸ ਜਾਇ। ਨੇਕ ਅਮਲਾ ਦੀਆ ਨੇਕੀਆ ਬਦੀ ਓ ਬੰਦੀਆ ਪਾਇ। ਜੇਹਾ ਬੀਜੇ
 ਸੋਲੁਣੇ ਹਥੇ ਹਥ ਨਿਥੇ ਨ। ਕਲਜੁਗ ਕਰਣੀ ਸਾਰ ਹੈ ਹੋਸੀ ਸੁਗਨ ਨਫੇਗ। ਅਦਲਨ ਕਰ ਸਨ ਪਾਤ
 ਸਾਹਸੀ ਰਵਜੀ ਰਉ ਮਰਾਇ। ਕਾਜੀ ਮੁਫਤੀ ਮਉਲਵੀ ਮੁਲਾਸੇ ਖਉਲ ਮਾਇ। ਸਭੁਣਾ ਉਪਰ ਸਦ
 ਰਹਦੇ ਹਕ ਗਵਾਇ। ਪ੍ਰਿਥਾ ਅਵੇਹਾ ਖਾਵਣਾ ਜਿਤ ਖਾਧਿ ਆਮਿਲੇ ਸਜਾਇ। ੧੪੩॥ ਸੁਆਲ ਪੀ
 ਰਬ ਗਵਦੀ **ਸੂਰਾ**। ਆਖੇ ਪੀਰਬ ਗਵਦੀ ਸੁਣਨਾ ਨਕਸਿਰ ਦਾਰਾ। ਕਿਉਂ ਕਰਿ ਮਿਲੀ ਐਰਬ ਨੇ ਕਿਉ
 ਕਰਿ ਹੋਇ ਦੀਦਾਰ। ਕੇਹੀ ਸੁਰਤ ਰਬ ਦੀ ਰਹਿਦਾ ਕੇਹੀ ਜਾਇ। ਖਾਂਦਾ ਕੀਨੀ ਆਮਤਾ ਪਹਰੇ ਕੀ ਕਵ
 ਇ। ਕਰਕੇ ਕੇਹੀ ਬੰਦ ਗੀ। ਮਿਲੇਗਾਰੀ ਬਨਵਜਾ। ਜਾਰਬ ਮਿਲੇਤਾ ਕਰਮ ਹੋਇ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ ਕਾਜਾ। ੧੪
 ੪॥ **ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰਾ**। ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹੁ ਸਚ ਸੁਣਹੁ ਬਹਾਵਦੀ ਸਾਹ। ਕਰਮ ਸਕੀਨੀ ਬੰ
 ਦ ਗੀ ਤਾਮਿਲੀ ਐ ਬੇਪਰਵਾਹ। ਨੂਰੀ ਸੁਰਤਿ ਰਬ ਦੀ ਰਹਦਾ ਸਭੁਣਾ ਜਾਇ। ਖਾਦਾਰਾ ਗਨਿਆਮਤਾ

ਪੀਦਾਸਬਦਅਘਾਇ। ਕਰਕੇਮਿਹਨਤਬੰਦਗਿਮਿਲੇਗਾਰੀਬਨਵਜਾਜਾਰਬਮਿਲੇਤਾਕਰਮਹੋਇ
 ਸਕੁਪੂਰਨਿਹੋਵੈਕਾਜਾ॥ ੧੪੫॥ ਸੁਆਸਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਰਾ॥ ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਚਾਸੁਣਹੁ
 ਸੁਆਲਾਮੁਸਲਮਾਨਛੁਡਿਆਆਖਾਣਾਖਾਜਹਲਾਸੁ। ਹਿੰਦੂਖਾਨਦਰੇਗਕਰਿਤਿਨਾਹੋਸੀਕਉਣ
 ਹਵਾਲਾ। ਓਇਪਾਸਨਕਿਸਮਜਾਇਨੇਜਾਸਨਿਕੇਹੜੀਜਾਇ। ਹੋਸੀਕੀਹਵਾਲਤਿਨਾਪਾਸਨਕੀਸ
 ਜਾਇ। ਕਲਮਾਅਸਾਡਾਆਖਕੈਖਸਖਾਨਬਿਗਾਨਾਮਾਲਾ। ਹਿੰਦੂਦਗਾਕਮਾਇਖਾਹਿਕੀਹੋਸੀਤਿਨ
 ਹਵਾਲਾ। ਆਖਨਮੁਸਲਮਾਨਇਉਅਸਾਰਸੁਲਪਨਾਹਿ। ਨੇਕੀਬੰਦੀਕੋਨਾਪੁਛੇਅਣਪੁਛੇਕਿਸਤੀ
 ਜਾਇ। ਜੇਨੀਕਲਮਾਆਖਿਆਸੇਦੋਜਕਿਲਹਨਿਸਜਾਇ। ਹਿੰਦੂਗਮਰਾਮਆਖਕੈਠਗਿਮਾਲ
 + ਬਿਗਾਨਾਖਾਇ। ਭੁਠਾਕਿਸਖਦਾਇਹੈਕਛੁਅਗੇਇਹੋਕੋਨਾਹਿ। ਏਹੁਨਸੀਹਤਿਜਾਣਕਰਿਦੋਉਬਦਿ
 ਅਮਲਕਮਾਹਿ। ਏਨਾਸਿਰਕੀਹੋਇਰੀਨੇਵਹੁਸਚੁਸਨਾਹਿ॥ ੧੪੬॥ **ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ**
 ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹਸਚਸੁਣਹੁਬਹਾਵਦੀਪੀਰਾ। ਖਾਣਾਖਾਨਹਰਮਜੇਸੋਹੋਸਨਿਅੰਤਜੀਰਾ। ਓਇਧਰ
 ਸਨਿਜੁਸਾਨਬਾਤਦਾਸਿਰਾਸਹਸਨਿਵੇਰੇਅਜਾਬਾ। ਕਟਿਕਟਿਲਈਅਨਹੋਜਮਾਸੁਣਨਕੋਈਦਾਇ।
 ਸੁਣੇਨਾਰਾਮਰਸੁਲਕੋਸੁਣੇਨਕੋਅਵਤਾਰਾ। ਉਮਤਿਛੁਡਾਇਨਕੈਤੁਭਾਤੁਆਪਿਜਲਬਲਿਹੋਇਛਾਰਾ।
 ਉਨਅਪਣੀਮੈਲਨਪੋਤੀਆਹੋਰਕਿਉਕਰਿਹੋਵਨਿਪਾਕਾ। ਨਲਕਕਹੈਸੁਣਪੀਰਜੀਸਾਣਿਉਮਤਿਰ
 ਹੋਨਪਾਕਾਮੁਖਰਾਮਰਸੁਲਾਆਖਕੈਮੁਸਿਮਾਲਬਿਗਾਨਾਖਾਹਿ। ਵਾਤਤਿਨਾਨੇਕਿਰਬਤੀਵਿਚਦੋਜ
 ਕਲਹਨਿਸਜਾਇ॥ ੧੪੭॥ ਸੁਆਸਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਰਾ॥ ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਣਹੋਨਾਨਕਪੀ
 ਰਾ। ਕਉਕਰਕਰਦਾਨਕਲਹੁਕਹੁਸਚੀਤਦਬੀਰਾ। ਕੈਬੰਦੀਇਹਖਾਕਹੈਫਿਰਮਰਦਾਕਿਥੇਜਾਇ॥

ਖਾਕਵਿਛੁਨੀਖਾਕਤੇਫਿਰਕਿਉਕਰਿਮਿਲਦੀਆਇ। ਰੂਹਵਿਛੁਨਾਜੁਸਿਭਿਕਿਉਪਹਿਰੇਜੁਸੇਅ ੧੩੦
 ਉਗਾਇਕਠਉਤੇਨੁਛੁਰਿਕੈਕਿਉਫਿਰਦਾਅਵਰੀਠਉਨਾ। ਏਹੁਹਕੀਕਤਿਜੇਨੁਸੇਸੇਈਪਾਕਫਕੀ
 ਗਾਸਿਰਪੀਰਾਦੇਪੀਰਭਿਹੁਸਿਰਮੀਰਾਦੇਮੀਰਾ॥ ੧੪੮॥ ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੂਰਾ॥ ਆਖੇਨਾਨ
 ਕਸਾਹਾਸਚਸੁਣੁਹੁਬਹਾਵਦੀਪੀਰਾ। ਖਾਹਸਮੰਦਰਿਜੇਮਹੈਸੈਕਰਦਾਨਕਲਸੈਰੀਗਾ। ਜੁਸਾਮਸ
 ਰਕਉਪਜਿਆਫੇਰਮਰਦਾਮਗਰਬਜਾਇ। ਬਾਦਉਗਾਇਖਾਕਨੇਫਿਰਮਿਲੇਉਥਾਉਆਇ। ਕੁੰ
 ਠਾਭੰਨਾਖਾਕਦਾਵਤਿਨਆਵੈਗਸਾ। ਫਿਰਭਾਂਡਾਹੋਰਬਛਾਈਐਰੂਹਕਰਦਾਤਮੈਬਾਸਾ। ਜਿਚਰਕਾਇ
 ਮਨਾਹਿਰਹਿਟਿਕੇਨਇਕਤੇਠਉਨਾ। ਏਕਪਲਕਦੇਅੰਦਰੇਕਰਿਆਵੈਦਹਿਦਿਸਦਉਨਾ। ਰੂਹਪਵ
 ਨਦੀਜਾਤੁਹੈਫਿਰਆਵੈਕਿਵੈਨਹਥਾ। ਦਿਸਟੀਮਸਟੀਬਾਹਰਹਰਦਾਲਖਅਲਖਾ। ਕੁੰਨਵਿਘੜਨਿ
 ਸਮਰਥਹੈਭਾਣਹੈਦਾਰਬਾ। ਆਪੇਕਰੇਅਜਾਬਜੇਆਪੇਕਰੇਸਬਬਾ। ਆਪੇਬੰਨੇਆਪਨੇਆਪੇਦੇ
 ਵੈਖੋਲਾ। ਆਪੇਰਹੇਖਮੇਸਹੋਇਆਪੇਬੋਲਾਇਬੋਲਾ॥ ੧੪੯॥ ਸੁਆਲਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੂਰਾ॥ ਅ
 ਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਣਨਾਨਕਕਾਰਤਾਰਾ। ਜਿਤੀਬੀਏਪੈਕੰਬਗਾਜਿਤੀਬੀਏਅਉਤਾਰਾ। ਬਾਦਸਾ
 ਹਿਉਮਰਾਇਬਹੁਕਾਜੀਮੁਫਤੀਸੇਖਾ। ਮੁਲਾਤੇਮਉਲਾਨਿਆਪੜਨਿਕਿਤਾਬਾਅਨੇਕਾ। ਪੀਰਫ
 ਕੀਰਾਅਉਲੀਏਗਉਸਕੁਤਬਸਲਾਰਾ। ਹੁਕਮਲੈਆਏਰਬਦਾਨੇਕਅਮਲਬੀਚਾਰਾ। ਇਥੇਆਏ
 ਦੁਨੀਵਿਚਘੇਰੇਨਫਸਸੇਤਾਨਾ। ਘੇਰੇਬਚਕਚਕੋੜਮੇਕਾਰਨਕਪੜੇਤਾਮਾ। ਬਿਨਾਦਰੋਗਨਆਵਨੀ
 ਲਖਹਜਾਰਾਦਾਮਾ। ਕਰਕੇਜਬਰਜਗਨਤੇਜਾਲਮਸੂਟਸੁਟਿਖਾਨਾ। ਰਬਿਪਨਾਹਿਰਸੁਲਦੀਤੁਰਕ
 ਕਰਦੇਜੇਗਾ। ਹਿੰਦੂਰਾਮਅਲਾਇਕੈਧੂਹਿਲੈਦੇਦਾਮਕਰੇਜਾ। ਦਰਗਹਿਕੀਹਵਾਲਹੋਇਸਿਰਹਿੰਦੂਮਸ

ਸਮਾਨ। ਕੀ ਸਿਰਹਾਇ ਪੈ ਕੰਬਰਾ ਜੇ ਉਮਤਿ ਦੇ ਨਮਾਨਿ॥ ੧੫੦॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰਗ॥ ਆ
 ਖੇਨਾ ਨਕਸਾ ਹੁਸਚੁ ਸੁਣਹੁ ਬਹਾਵਦੀ ਪੀਰਾ॥ ਅਵਤਾਰਾ ਪੈ ਕੰਬਰਾ ਵਿਚ ਦਰਗਹਿ ਬਹੁਤ ਜਹੀਰ
 ਉਮਤਿ ਕਰੈ ਅਜਾਬ ਬਹੁ ਪੈ ਕੰਬਰਿ ਦੇ ਸਿਰਭਾਰਾ॥ ਬਹੁ ਹਿੰਦੂ ਪਾਪਕਮਾਵ ਦੇ ਸਤਿ ਪੁਛੀ ਅਨਾਮ
 ਵਤਾਰਾ॥ ਕਾਜੀ ਵਗੈ ਗਹੇਰ ਜੇ ਵਿਚ ਜੇ ਲੀ ਬਹੁਤਿ ਹੈ ਗਾਨਿ॥ ਸਿਲਨ ਸਜਾਈ ਤਿਨਾ ਕੁਜੇ ਹੋਏ ਬੇਈ
 ਮਾਨਾ॥ ਬਧੇ ਪਾਪਾ ਕਾਰਨੇ ਸੇਹੁ ਤਿਤ ਕਛੁ ਦੇ ਨਾਹਾ॥ ਅਮਲਾ ਜਿਨਾ ਦੇ ਬਹੁ ਜੁਲਮੁ ਸਿਰਗਾਜਿ ਆ
 ਚੜਨਿ ਗੁਨਾਹਾ॥ ਗਊਰਗਰੀਬਾਨਾ ਕਰਨਿ ਲੈਰਿ ਸਵਤਿ ਹਕ ਗਵਾਇ॥ ਦਰਗਾਹਿ ਅੰਦਰ ਰਿਠ
 ਮੈ ਪਾਂਦੇ ਬਹੁਤ ਸਜਾਇ॥ ੧੫੧॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਸੁਰਗ॥ ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਸੁਣ
 ਹੋਨਾ ਨਕਸਾਹਾ॥ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦਇਹ ਦੀ ਸਿਰਪਰਾਇ ਕਮਲਾਹਾ॥ ਹਿੰਦੂ ਆਖਨ ਅਸਾ ਵਿਚ ਤੁਰ
 ਕ ਕਹਨਿ ਅਸਾ ਮਾਹਿ॥ ਦੁਹਫਿਰ ਕਿਆ ਕਿਸ ਦੁਲਸ ਚਾਹੈ ਇਸਨਾਹਿ॥ ਹਿੰਦੂ ਦਰਦਨ ਤੁਰਕ ਨੇ ਤੁਰ
 ਕ ਦਰਨਿ ਹਿੰਦੂ ਆਹਿ॥ ਦੁਹਵਿਚ ਸਚਾ ਕਓਣ ਹੈ ਸਚੀ ਕਹਿ ਸਮਝਾਹਿ॥ ਤੁਰਕ ਕਹਿਨ ਰਬ ਤੁਰਕ
 ਹੈ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿਨ ਹਿੰਦੂ ਆਹਿ॥ ਰੋਲਾ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦਾਇਲਾਹ ਦਾ ਕਰਿ ਤਿਖ ਲਾਹਿ॥ ਜੀਉ ਪਾਣੀ ਮਿਲਾ
 ਪਹੈ ਤੁਓ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨਾ॥ ਰੋਗ ਨਹ ਬਨਾ ਆਵਈ ਰਿੜਕਣ ਹਾਰ ਸੈਤਾਨਿ॥ ਬਹੁਤੀ ਆਪਣੀ ਅ
 ਨਸੀਹਤਾ ਰਿੜਕਨਿ ਹਾਰ ਸੈਤਾਨਾ॥ ਬਹੁਤੀ ਆਪਣੀ ਆਨਸੀਹਤਾ ਬਹੁਤੇ ਪੈਨੇ ਕਤੇਬਾ॥ ਅਜਬ ਹੈ
 ਗਨੀਮੇਨੇ ਵਿਚਾਇ ਕਰਬ ਦੇ ਇਥੇ ਦਾ॥ ਤਿਨਾ ਅੰਦਰ ਬਹੁਤ ਹੈ ਨਫਿਰ ਕੇ ਅੰਤ ਨਪਾਰਾ॥ ਪੀਰ ਕਹੈ ਸੁਣਿਨ
 ਨਕਾ ਕਰਿ ਰੋਹੇਤਾਰ ਪਤਾਰਿ॥ ੧੫੨॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰਗ॥ ਨਾਨਕ ਆਖੀ ਪੰਦ ਸਚੁ ਸੁਣ
 ਹੁਬਹਾਵਦੀ ਪੀਰਾ॥ ਰਿਦਹੁ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦੇਇ ਜੋਹੋਇ ਬਹੁਤਿ ਜਹੀਰਾ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਜੇ ਇਕ ਸਾਂਝੀ

ਇਕੋ ਹਦਾ ਦੋ ਨੇ ਕਰਿ ਮਨ ਸੁਖ ਤੁਜੇ ਮਲਾਹਿ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਗਦਿ ਜਹੂ ਦਾ ਕਾਫ਼ ਰਾਮੁ ਨਾਫ਼ ਕਤੇ ਮੁਲ ੧੩੧
 ਹਦਿ। ਗੁਮੀਰੀ ਗੀਇ ਰਮਨੀ ਹਥ ਸੀਤੋ ਕੇਲ ਮਾਕਾ। ਕਸ ਕਾਰੀ ਕਸ ਮੀਰੀ ਆਈ ਗਤੁ ਰਤੁ ਲਾਕਾ।
 ਕਫ਼ਰ ਫਿਰੰਗੀ ਦੇ ਜੁ ਕੀਯੁ ਨਾਨੀ ਬਦ ਗਹਿ। ਦਹਿਰੀਏ ਗੁਮ ਗਹਿ ਬਹੁ ਜੇ ਜਾਣਨਿ ਨਾਹਿ ਇਲਾਹਿ
 ਫਿਟਾ ਦੁਪਨ ਕੰਮਾ ਕਿਤੁ ਰੰਗ ਨਿਹ ਬਨਾ ਆਇ। ਜੇ ਸਉ ਵਰਿਆਰਿ ਤੁਕੀ ਐ ਸਨਿ ਸੁਕ ਮੁਢੁ ਹੁਜਾਇ
 ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਪੀਰ ਜੀ ਬਾਝੇ ਸਚ ਗੁਮ ਗਹਿ। ੧੫੩॥ ਜਾਇਤੁ ਏ ਬਿਆਨ ਪੀਰ ਬਹਾਵ ਦੀ ਨਾਲ
 ਹੋਇ ਆਸ। ਤਾਫ਼ੇ ਰਬ ਗਦਾਇ ਕਾ ਪੀਰ ਜਲਾਲ ਦੀ ਨਪੋਤਾ ਹਜਰਤ ਪੀਰ ਮਹਿਯ ਦੀ ਨਕਾਏ
 ਟਾਬੋਲਿ ਆਮਨ ਵਿਚਤੁ ਮਕਖਾਇ ਕਰਿ। ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਜਲਾਲ ਦੀ ਨਬ ਗਦਾ ਦੀ ਸੁਰਾ। ਆਖੇ ਪੀ
 ਰ ਜਲਾਲ ਦੀ ਨਸੁਣ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੂ ਫਕੀਰਾ ਹਿੰਦੂ ਸੁਰਤਿ ਦੇ ਜਕੀ ਵਿਚ ਆਤੁ ਸਹੋਇ ਜਹੀਰਾ ਜੇ ਆਵੈ
 ਗਹਿਈ ਮਾਨ ਤੇਤਾ ਰਿਸਤੀ ਪਾਵਹਿ ਬਾਝੇ। ਪੀਰ ਅੰਦਰ ਕੁਤਬ ਹੋਇ ਗਰਿਸਮ ਗਤੁ ਬਪਾਊ। ਵ
 ਲੀ ਆ ਅੰਦਰ ਵਲੀ ਹੋਇ ਸੇਖਾ ਅੰਦਰਿ ਸੇਖਾ। ਵਿਚ ਸਲਾਹ ਸਲਾਹ ਹੋਇ ਜਾਏ ਹੁਵਾਏ ਕੁਝ ਆਹਿ
 ਦੁਬਿਸਤਿ ਨਗਾਇ ਆਕੋ ਸਭੁ ਘਤੇ ਅਗ ਨਜਲਾਇ। ਨਾਉ ਨਿਸਾਨੀ ਨਾਰਹੀ ਪਏ ਕਥਾਓ ਜਾਇ।
 ਉਸ ਪਿਛੈ ਦਰੂਦ ਨਫਾਇਤਾ ਨਾ ਕੋ ਕਰਦਾ ਜਾਦਾ। ਇਹੁ ਮਰਤੁ ਬਹਿੰਦੁ ਆਉ ਮਰਗ ਵਾਈ ਨੋ ਬਾਦਾ।
 ੧੫੪॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰਾ। ਸੁਣਿ ਪੀਰ ਜਲਾਲ ਦੀ ਮਾਖੀ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬਾਹਿਦੁ ਮੁ
 ਸਲਮਾਨ ਦੇ ਏ ਰੂਰੇ ਮੈ ਗੁਮ ਗਹਿ। ਜੁਸਾਮੁ ਸਲਮਾਨ ਦਾਰ ਬਿਆਰਿ ਸਤੀ ਜਾਇ। ਆਖਰ ਹੋ ਆਖ
 ਕੜੀ ਗਈ ਸੁਖਾ ਕਖਾਇ। ਕੁਝ ਜਿਮੀ ਨਬਾਤੁ ਹੋਇ ਕੁਝ ਆਈ ਕੁਲਾਲ ਹਥਾ। ਭੁੰਨੇ ਇਟਾ ਸਾਜ ਕੇ
 ਸਾਨੀ ਨਿਪਵਾਵੈ ਘਤਿ। ਤੇਬ ਪੁਕਾਰੇ ਖਾਕੜੀ ਸੁਣੇ ਨਕੋ ਫਿਰ ਆਇ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਮਹੀਮ ਦੀ

ਫਿਰ ਕਦੀ ਨ ਕਰ ਦੇ ਜਾਵਿ। ਦੋਵੈ ਭ੍ਰਿਸ ਨ ਜਲਦੀ ਆਉ ਸਤਿ ਦੇ ਜ ਕਾਇ ਕ ਜਾਇ। ਦੁਰ ਸਗ ਮਰ ਸੁ
 ਲਾ ਦੇ ਇਸ ਕ ਨਿਨ ਭੀ ਮਾਤਿ ਛੁਡਾਇ। ਰਹੇ ਮਰਾਤੁ ਬਦ ਨੀ ਵਿਚ ਅਗੇ ਦੀ ਸੁਧ ਨਾਹਿ। ਚੁਢੀ ਵਿਹ
 ਟੀ ਰਹਿ ਸਿਰ ਫਿਰੇ ਚ ਭੀ ਰਾਸੀ ਮਾਹਿ। ਜਿਨਾ ਤੁਕੀ ਆਰ ਬਦਾ ਸੇਰ ਤੇ ਸਚ ਮਾਹਿ। ਕਾਇ ਮਥੀ ਏ ਜ
 ਗਾਨੂੰ ਦਿੰਦ ਫਿਰ ਮਰਹਿ ਨ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ। ਬਿਨਾ ਰਿਆ ਜਤਿ ਬੰਦ ਗੀ ਕਾਇ ਮਨ ਥੀ ਆਸ ਸਗ
 ਕਾਇ ਮਨ ਰਹੈ ਪੈ ਕੰਬ ਗਾਇ ਮਨ ਚਾਰੇ ਜਾਰ। ਕਾਇ ਮਨ ਥੀ ਏ ਅਉਤਾਰ ਜਗਾਰਾ ਮਾਕੂ ਸਨਿ
 ਮੁਰਾਰ। ਕਾਇ ਮਨ ਪੀਰ ਫਕੀਰ ਹੋਇ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਸਲਾਰ। ਕਾਇ ਮਨੁ ਸੇਨ ਥੀ ਏ ਰਹੇ ਸੇਕ
 ਇ ਮਨਾਇ। ਨਾਵਾ ਅੰਤ ਨਾਪਾਈ ਐਲਾ ਥੀ ਆਵਾਹਿ ਲਾ ਬਿਜਾਹਿ। ਕਾਇ ਮਨੁ ਸਾਜੇ ਰਖੈ ਕਾਇ
 ਮ ਕਹੀ ਐ ਸੋਇ। ਬਿਨਾ ਇਬਾਦਤ ਰਬ ਦੀ ਰਹਿ ਆਨ ਕਾਇ ਮ ਕੋਇ। ਮੁਸਕਲ ਮੁਸਲ ਮਾਨ ਵੀ
 ਦੁਹਰਿ ਕਤਿ ਮਾਹਿ। ਦੋਵੈ ਕਾਇ ਮਨ ਥੀ ਏ ਦਾਵਾ ਕਰਿ ਮਰਿ ਜਾਹਿ। ਨਾਨਕ ਦਾਵਾ ਛੁਡਿ ਆਵੁ ਤੇ
 ਨਿ ਆਗ ਹੋਇ। ਇਥੇ ਮਿਲਨ ਵਡਿਆਈ ਆਵਰ ਗਾਹਿ ਪਾਵਹਿ ਦੋਇ॥ ੧੫੫॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ
 ਜਲਾਲ ਦੀ ਸੁਰ। ਆਖੇ ਸੈਂਦ ਜਲਾਲ ਦੀ ਬਗਦਾ ਦੇ ਦਾ ਪੀਰ। ਪੋਤਾ ਹਜਰਤਿ ਪੀਰ ਦਾ ਪੁਛੇ
 ਕਰਤ ਦਿਬੀਰ। ਹਫਤਾ ਦੇ ਦੋ ਮਿਲਤ ਤੇ ਫਿਰ ਕੇ ਮੁਸਲ ਮਾਨ। ਅਲਾਇ ਕਦੁ ਇਕ ਹੋ ਸਚੀ ਕਹ
 ਕਲਾਮ। ਕਲਾਮ ਪੜਨ ਰਸੂਲ ਦਾ ਸੁਣਹੇ ਨਾਨਕ ਪੀਰ। ਜੋਕਿ ਆਮਾਤਿ ਰੇਹੁ ਛੇ ਥੀ ਸਨਿ ਨਾਹਿ
 ਜਹੀਰ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੋਇ ਕੀਤੇ ਨੀ ਮਨ ਸੁਖ। ਦੁਹਥੇ ਬਾਹਿਰ ਜੋ ਥੀ ਏ ਸੇ ਮੁਖ ਹੁ ਅਲਾਇ
 ਨੁਕਤਾ। ਕਲਾਪਿ ਆਪੀਰ ਜਲਾਲ ਦੀ ਕਲ ਪੰਮਲਾ ਸੇਖ। ਹਾਜੀ ਪੀਰ ਮਸਾਇ ਕਾਤੁ ਗਮ ਲੀ
 ਗਵਰ ਵੇਸਾ। ਸਾਲਿਕ ਸਾਦਕ ਕਾਜੀ ਆਗ ਉਸ ਕੁਤਬ ਦਰ ਪੀਰ। ਸੁਭਾਇ ਕਰੇ ਹੋਇ ਕਰ

ਕਰਦੇ ਬਹੁਤ ਦਿਖੀਗਾ। ਹਿੰਦੂ ਸੁਰਤਿ ਹੋਇ ਕਰਿਆ ਵੈ ਕਾਬੇ ਮਾਹਿ। ਹਿਕੇ ਸੁਖਾਇ ਅਜਮਤਾਨ ੧੩੩
 ਹੀਤਾ ਤੇ ਹੋ ਸੀ ਸਜਾਇ॥ ੧੫੬॥ ਜਵਾਬ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ **ਸੁਰਾ**॥ ਆਖੇ ਪੀਰ ਬਹਾਵਦੀ ਸੁਣ
 ਹੁਜਲਾਲ ਦੀ ਪੀਰਾ। ਨਾਨਕ ਪਾਸ ਹੁਪੁ ਛੁਣਾ ਬਹੁਤੀ ਹੈ ਤਕ ਸੀਰਾ। ਜਾਹਿਰ ਅਜਾਮਤਿ ਇਸ
 ਦੀ ਮਕਾਤਿ ਤੁਸਫੇਗਾ। ਕੀਤ ਸਗਾਹਿ ਮਨ ਸੁਖ ਸਭ ਮਾਦੇ ਹੈ ਸੁਜੇਗਾ। ਮਨਿਆ ਹੈ ਸੁਖ ਦਾਇ ਇ
 ਕੋ ਹੋਰ ਨਹੁ ਜਾਕੋਇ। ਭੁਝਾ ਮੁਰਸਦ ਪੀਰ ਹੈ ਸਚ ਗਾਹੁ ਸਾਏ ਜੋਇ। ਹਿੰਦੂ ਦੇਖ ਨ ਭੁਲਤੁ ਮੁਸਲ
 ਮਾਨ ਭਿਨਾਹਿ। ਤੂੰ ਵੈਰ ਦੇ ਸੀ ਮਜਬਾਪੁ ਤੇ ਸੀ ਦੇ ਜਕ ਮਾਹਿ। ਵਡਾ ਫਕੀਰੀ ਮਗਤ ਬਾਮਾ ਰਫਤੀ
 ਸਚ ਗਾਹਿ। ਮਾਰਫਤ ਤੇ ਜੋ ਬਾਹਿਰੇ ਸਭੇ ਹੈ ਗੁਮ ਗਾਹਿ। ਦੁਨੀਆ ਕਾਰਨ ਮਜਬਬੀ ਦੇ ਬਿਅੰਤ ਅਪਾ
 ਗੁ। ਸਚਾ ਫਿਰ ਕਾਰ ਬਦਾਜਤਿ ਨ ਲੰਘਾਏ ਪਾਗ। ਤੁਸੀ ਮਹਰਮ ਨਾਹੀ ਪੀਰ ਜੀ ਨਾਨਕ ਵਡਾ ਫ
 ਕੀਰਾ। ਗਬਿਜੀ ਨਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਸੇ ਸਭ ਨਾ ਦੇ ਸਿਰ ਪੀਰਾ॥ ੧੫੭॥ **ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰਾ**॥
 ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸਚ ਸੁਣ ਹੁਜਲਾਲਿ ਸਦਾ ਤਿ। ਵਡਾ ਬੋਲ ਨ ਬੋਲੀ ਐ ਸਾਹਿਬ ਹਬ ਕਰਾਮਾਤ
 ਸਾਹਿਬ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰੈ ਫਕਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਤਾਣਾ॥ ਸਾਹਿਬ ਨਿਤਾਇਆ ਤਾਣੈ ਹੈ ਸਾਹਿਬ ਨਿਮਾਣਿ
 ਆਮਾਣਾ। ਅਕਾਸਾ ਅਕਾਸ ਲਾਖੀ ਲਾਖੀ ਪਤਾਲਾ ਪਤਾਲਾ। ਸਭੁਣਾ ਦੇ ਸਿਰਾਇ ਕਰ ਬਸਤੁ ਦੀ ਕ
 ਰੇ ਸੁਭਾ ਲਾਜੀ ਅਜੀਤ ਵਸਿਰ ਬਦੇ ਵਸਦੇ ਲੋ ਆਲੇਇ। ਖਕਾਹੀ ਉਭਿਨੁ ਕਭਾ ਲਹੁਇ ਕਰਿ ਚੁਪ ਰਹਿ
 ਆਖ ਲੇਇ॥ ੧੫੮॥ ਸੁਆਲ ਪੀਰ ਜਲਾਲ ਦੀ **ਸੁਰਾ**॥ ਆਖੇ ਪੀਰ ਜਲਾਲ ਦੀ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਕ
 ਤਾਲਿ। ਚਉਦਹਿਤ ਬਕਿਤਾ ਬਾਵਿਚਾਇ ਸਤੇ ਪਰੇ ਜਵਾਲਾ। ਤਿਠੇ ਬਾਬੂ ਨਾਨਕ ਪਾਤਰ ਜਮਾਨ ਹੋਇ
 ਕਹਣਾ ਸੁਣ ਨਾ ਬਾਦ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸੇ ਸਚਾ ਸੋਇ॥ ੧੫੯॥ ਜਵਾਬ **ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਰਾ**॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ

ਗੁਲ

ਸਾਹਸਚਸੁਹੁਜਲਾਲਸਦਾਤਿ॥ਹਿਕੋਕੋਈਅਸਾਨਾਲਦੇਹਿਹਿਕੋਤਾਚਲਹੁਆਪਿ॥ਤ੍ਰਿਤਾ
ਬੇਟਾਨਾਲਜਲਜਲਾਲੀਨਾਮ॥ਮਜਲਸਮੰਦਰਿਧੈਰਾਯੋਇਅੰਤ੍ਰਾਧਿਆਨਾ॥ਅਖੀਅਗੇ
ਛਪਗਏਮਜਲਸੀਭਈਹੋਗਨਾ॥ਵੈਵਚਨੇਅਸਮਾਨਤੇਤਿਸਦਾਸੁਹੁਧਿਆਨਾ॥ਇਕਪਲਕ
ਦੇਫਰਕਨੇਭਿਠੇਅਗਣਤਅਸਮਾਨਾ॥ਕਈਪੈਕੰਬਰਠੇਖਕਰਪੀਰਹੋਰਹਿਅਤੇਗਨਾ॥ਫਿਰਗਏ
ਪਤਾਲਨੰਭਿਠੇਕਈਪਤਾਲਾ॥ਅਵਤਾਰਪੈਕੰਬਰਾਗਣਤਿਆਗਣੀਨਭਾਲਾ॥ਜਿਥੇਥਾਥਾਜ
ਇਥਹੋਤੇਥੇਹੀਗੁਲਹੋਇ॥ਕਾਰਨਦਰਸਨਦੇਖਵੇਆਵੈਸਗਲੀਲੋਇ॥ਕਾਰਭੇਟਸਹੀਨੀਅੰ
ਨਜਰਨਿਆਜਾਲਖਾਏਗੁਨਾਗੁਨਨਿਆਮਤਾਮੇਵੇਲਖਅਲਖਾ॥ਇਕਜਿਮੀਨਦੇਅੰਦਰੇਥਾ
ਥਾਪਹੁਤਾਜਾਇ॥ਅਗੇਕਨਾਪੁਤਯਾਰਸੀਗਾਵਨਿਸੁਬਦਿਆਲਾਇ॥ਥਾਥਾਸੁਣਿਆਸੀਗਤੀ
ਸੁਭਲਗੀਦਰਸਨਆਇ॥ਰਖਿਆਅਗੈਕਨਾਪੁਨੇਪੈਰੀਸੀਸਾਨਿਵਾਇ॥ਲਈਕਨਾਹੀਥਾਥੇ
ਤੂੰਰਕੈਪਾਈਵਿਚਕਚਕੋਲਾ॥ਫਿਰਤ੍ਰਿਤੀਕਨਾਹੀਪੀਰਨੇਥੈਠਾਸੀਜੋਕੋਲਾ॥ਇਕਪਲਕਕੇਅੰਤਰੇ
ਫਿਰਮਕੋਪਹੁਤੇਆਇ॥ਬੇਟਾਪੀਰਜਲਾਲਦਾਮੁਖਤੇਬਚਨਅਲਾਇ॥ਇਸਆਖਰਜਮਾਨੇਵਿਚ
ਨਾਨਕਵਡਾਫਕੀਰਾ॥ਮੀਰਾਦੇਸਿਰਮੀਰਹੋਪੀਰਾਦੇਸਿਰਪੀਰਾ॥ਆਖੀਓਸਮੁਹਕਲਾਮਜੇਸੇਈਤ੍ਰਿ
ਤੀਸੁਭਿਖਲਾਇ॥ਤੁਸੀਜਾਣਹੁਹੋਰਕੁਝਅਸਾਬੁਝਿਆਖਦਖਦਾਇ॥ਅਕਾਸਾਅਕਾਸਲਾਖਿਪ
ਤਾਲਾਪਾਤਾਲਾ॥ਭਿਠੇਇਕਤੇਪਲਕਵਿਚਹੋਓਭੀਜਲਕਰਿਨਾਲੀ॥ਹਿਠੇਕਈਪਤਾਲਤੇਮੇਲੀਕ
ਨਾਹੀਆਇ॥ਸਾਗੀਮਜਲਸੀਅੰਦਰੇਭਿਤ੍ਰਿਤੀਸੋਕਨਾਹੁਭਿਖਾਇ॥ਸਭੇਗਏਹੋਗਨਹੋਇਨਾਨਕ
ਵਡਾਫਕੀਰਾ॥ਹਿਕੋਤਾਖਦਖਦਾਇਹੈਕਹਿਸਕੋਤਦਬੀਰਾ॥ਸਭੇਕਦਮੀਦੂਹਿਪਏਮਨਵਿਚਬਹੁਤ

ਰਿਖਾਇ। ਅਜੀਕਾਈ ਨਿਸਾਨੀ ਰਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰਾਇ। ਬਾਬੇ ਕਉ ਸਉਤਾ ਰੀਪਾਉ ਤੇਰ ੧੩੩
 ਖੀ ਨਿਸਾਨੀ ਏਹਾ ਜੇ ਕਰੇ ਗੋਜਾ ਰਤਿ ਕਉ ਸਦੀ ਫੇਰਨ ਜਨਮ ਧਰੇਹਾ। ਬਾਬੇ ਮਕਾਤੁ ਰਿਆਕਾ
 ਜੀ ਤੇ ਉਲਮਾਇ। ਪੀਰਾ ਫਕੀਰਾ ਅਉਲੀਏ ਸਭੁ ਚਰਨੀ ਲਏ ਲਗਾਇ॥ ਮਕੇ ਦੀ ਗੋਸਟਿ
 ਪੂਰੀ ਹੋਈ॥ ਅਗੇ ਮਦੀ ਨੇ ਦੀ ਸਾਖੀ ਚਲੀ॥ ਤਬ ਧਾਧਾ ਨਾਨਕ ਮਕੇ ਵਿਚ ਬਰਸਾਇ ਕਰਹਿਆ
 ਸਭੁ ਭਾਗ ਜੀਆ ਬਾਬੇ ਦੀ ਆਨਮਨੀ॥ ਮਕੇ ਦੇ ਸਭੁ ਭਾਗ ਜੀ ਨਿਵਾਇ ਕਰਿ ਬਾਬਾ ਮਦੀ ਨੇ ਕਉ ਚਲਿ
 ਆਸੀ॥ ਓਹ ਜੇਹਾ ਜੀ ਬਿਵਰਤੇ ਚਲੇ ਬੇਸੇ ਮਕੇ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ ਬਰਸਾਇ ਕਪਿਛੋ॥ ਜਾ ਦੇਖ ਨਤਾਓ
 ਹੋਏ ਹੋਏ ਮਕੇ ਅਸਾਨਾ ਲਚਲਿਆ ਬਾਬੇ ਅਗੇ ਬੈਠਾ ਹੋਇ ਆਹੈ॥ ਤਬ ਉਨਾ ਭਾਗ ਜੀਆ ਮਕੇ ਦੇਹਾ
 ਜੀ ਆਪਾ ਸੋ ਪੁਛਿਆ॥ ਜੋਇ ਹੁਫਕੀਰ ਈਹਾ ਕਵਿਕਾ ਆਇ ਆਹੈ॥ ਤਬ ਮਕੇ ਦੇਹਾ ਜੀ ਆਕਹਿਆ
 ਜੇ ਜੀ ਇਸ ਨਹਿ ਕਬਰ ਸੋਇ ਆਹੈ ਈਹਾ ਆਇਆ॥ ਤਬ ਉਹ ਜੀ ਹੈ ਗਾਨ ਹੋਇ ਗਾਏ॥ ਲੋਗ
 ਕਹਣ ਯਾਰੇ ਏਹੁ ਫਕੀਰ ਅਤੇ ਅਸੀ ਇਕ ਠੇ ਚਲੇ ਬੇ॥ ਅਜ ਬਕਰਾ ਮਾਤ ਹੋਈ ਹੈ॥ ਏਹੁ ਦੇ ਕਹੀ
 ਦਿਨ ਮਕੇ ਆਇ ਪਹੁੰਚਾਹੈ॥ ਤਬ ਅਗਲਿਆ ਭਾਗ ਜੀਆ ਆਖਿਆ ਜੇ ਜੀ ਏਹੁ ਫਕੀਰ ਨਾਹੀ॥ ਏਹੁ
 ਸੁਰਤ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਹੈ॥ ਜਿਥੇ ਤੀਕਰ ਮਕੇ ਵਿਚ ਭਾਗ ਜੀਆ ਸਨ ਸਭੁ ਨਾਨੇ ਇਸ ਫਕੀਰ ਜਿਤਾਹੈ॥ ਅਤੇ
 ਸਾਬਹੀ ਮਕੇ ਫੇਰਿਆ ਹੋਸਾ॥ ਅਗਲੀ ਹਕੀਕਤਿ ਸਭੁ ਹਕੀਕਤਿ ਕਰਿ ਸੁਣਾਈ ਆਨੇ॥ ਭਾਗ ਜੀਆ
 ਨਹੁਣ ਮਦੀ ਨੇ ਕੀਹ ਜਿਨੇ ਚਲੇ ਆਹਈ॥ ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਤੀਕਰ ਮਕੇ ਦੇ ਉਲਮਾਇ ਭਾਗ ਜੀ ਪੀਰਾ
 ਉਸ ਕੁਤਬ ਸਲਾਰਾ॥ ਸਭੁ ਭਾਫੇਰ ਮਸਲਤ ਕੀਤੀ ਚਲਹੁ ਅਸੀ ਭੀ ਮਦੀ ਨੇ ਕੀਹ ਜਿਕਰਾਹਾ॥ ਅ
 ਗੇ ਮਦੀ ਨੇ ਵਿਚ ਚਾਰੇ ਇਮਾਮ ਪੈਨਾ ਚਾਰੇ ਮੁਸਲੇ ਪੈਨਾ॥ ਮਤਿ ਉਨਾ ਅਗੇ ਏਹੁ ਫਕੀਰ ਗਾਰੇ ਅਸਾਨੇ

ਦੀ ਨਵਿਚ ਆਵੈ। ਅਜੇਹਾ ਬਾਲਿ ਜੋ ਰਮ ਕੇ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਿਠਾ ਜੋ ਕੋਈ ਨਾਨਕ ਫਕੀਰ ਕਉ ਜੀ
 ਤਕਾਰਿ। ਆਪਣੇ ਮਜਬ ਅੰਦਰ ਲੈ ਆਵੈ। ਵੇਖਾਹੁਣਿ ਮਦੀ ਨੇ ਵਿਚ ਕੀਮੁ ਬਾਹ ਸਾਹਿਇ ਨਿਬੜੇ
 ਤਾਬਾਬਾ ਅਤੇ ਮਕੇ ਦੇ ਹਜੀ ਲੋਕ ਮਦੀ ਨੇ ਕੀਹ ਜਿ ਕਉ ਚਲੇ। ਸੁਹਰੇ ਇਕ ਠੇ ਨਿਕਲੇ ਜਦਿ ਬਾਹ
 ਰਿਆਵੇ ਤਾਬਾਬਾ ਅੰਤਰਿ ਧਿਆਨ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਛੁਪਨਿ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਤਬ ਹਜੀ ਆਆ ਬਿ
 ਆਯੋ ਰੋਠੇ ਇਹ ਤਮਾਸਾ ਫਕੀਰ ਦਾਗਾਇ ਬਹੋਇ ਗਇਆ ਹੁਣੇ ਹੀ। ਬਾਬਾ ਪਉਣ ਕਾਰੁ ਪਧਾ
 ਰਿ ਕੇ ਏਕ ਪਲ ਕਮੇ ਮਦੀ ਨੇ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ ਸਵੇ ਮਰਦਾਨੇ ਰਬਾਬੀ। ਜਿਤੁਣਾ ਪੰਜਾਬੇ ਮਕਾਹੈ ਤਿ
 ਤਣਾ ਪਰੇ ਮਦੀ ਨਹੈ। ਤਾਬਾਬਾ ਮਦੀ ਨੇ ਜਾਇ ਪਹੁੰਤਾ। ਮਦੀ ਨੇ ਵਿਖੇ ਰੁਮ ਗਾਸ ਹਾਰਿ ਹੈ। ਰੁਮ ਕਾ ਪ
 ਤਸਾਹੁ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੁ ਬਾ। ਬਡਾ ਪਾਤਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੁ ਬਾ। ਵਡਾ ਕਾਰੁ ਜੋ ਮਿ
 ਹਤ ਰੁਮ ਸੇ ਕੇ ਜਮਾਨੇ ਹੋ ਆਸੀ। ਕਾਰੁ ਨਹਾਰੁ ਨ ਦੇ ਨੇ ਭਾਈ ਆਸਨਾ। ਤਬ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੁ
 ਨੁਭੀ ਬੰਡਾ ਜਲਮ ਬਾਪੁ ਤਸਾਹ। ਜਹਾਂਤੀ ਕਰ ਰੁਮ ਬੀਸ ਭਲੁਟ ਲਈ ਸੀ। ਤਾਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਮ
 ਰਦਾਨੀ ਆਚਲ ਹੁਪਹਲੇ ਪਾਤਸਾਹ ਕੋ ਮਿਲੀ ਐ। ਅਤਿ ਇਸ ਕੋ ਭਲਾ ਹੋਵੈ। ਨਾਹੀ ਤਾ ਅਗਲੇ ਕਾਰੁ
 ਵਾਗਾਇ ਹਭੀ ਚਿਲਾ ਕਹੋਇ ਜਾਦਾ ਹੈ। ਤਾ ਚਲੀ ਐ ਪਾਤਸਾਹ ਕਉ ਮਿਲੀ ਐ। ਅਤਿ ਇਸ ਦਾ ਭਲਾ
 ਹੋਵੈ। ਤਬ ਬਾਬਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇਵੈ ਚਲੇ ਗਏ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੁ ਕੇ ਦਰਬਾਰਾ। ਅਗਲੇ ਕਾਰੁ
 ਚਾਲੀ ਰੋਜ ਖਜਾਨਾ ਜਮਾਕੀ ਆਥਾ। ਅਰਇਸ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੁ ਪੈਤਾ ਲੀ ਗੀ ਜਖ ਜਾਨੇ
 ਸਾਰੀ ਰੁਮ ਲੁਟ ਕਰਿ ਜਮਾਕੀ ਤੇ ਅਸਨਿ। ਤਬ ਬਾਬਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਲਗੇ ਪੁਛਣ ਪਾਤਸਾਹ ਕਾ
 ਦਰਬਾਰ ਕਉਣ ਸਾਹੈ। ਤਾ ਦਰਵਾਨਾ ਕਹਿ ਆਜੇ ਜੀ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੁ ਕਾ ਦਰਬਾਰ ਇਹੁ ਹੈ

ਜਿਸਦੇ ਪੈਤਾਲੀਰੀਜਖਜਾਨਾਜਮਾਹੈ। ਤਾਬਾਬੇਕਹਿਆਰੇਦਰਵਾਨਇਸਦੇਤਾਖਜਾਨਾਕਿਉਕ ੧੩੪
ਰਜਮਾਕੀਤਾਹੈ। ਤੁਬਦਰਵਾਨਾਕਹਿਆਜੀਏਹੁਮੈਸਾਜਾਲਮੁਹੈ। ਜਹਾਰੁਪਈਯਾਮੁਹਰਿਸੁਣ
ਤਾਹੈ। ਤੁਹਾਛੇਰਤਾਨਾਹੀਭਾਵੈਕਹੁੰਹੋਵੈ। ਤੁਬਸੁਲਤਾਨਹਮੀਦਕਹਿਆਜੁਕਹੁਪਈਯੇਕੀਜਾ
ਤਿਰਹੀਹੈ। ਤੁਬਵਜੀਰਕਹਿਆਜੀਕਹੁਨਾਹੀਰਹੀ। ਤੁਬਏਕੁਸਹੇਲੀਪਾਤਸਾਹਿਕੀਖਬਸੁਰਤਬੀ
ਉਸਨਪਾਤਸਾਹਿਬਜਾਰਮੈਥੈਠਾਇਆ। ਜੇਕੋਈਏਕਰੁਪਈਯਾਦੇਵੈਸੋਲੇਵੈ। ਤੁਬਏਕੁਸਉਦ
ਗਰਕੋਬੇਟੇਨੇਮਾਉਕੋਕਹਿਆਜੇਏਕਰੁਪਈਯਾਦੇਵੈਤਾਪਾਤਸਾਹਸਹੇਲੀਬੇਚਤਾਹੈਤਾਲਈਐ।
ਤਾਉਸਨੇਕਹਿਆਬਚਾਰੁਪਯਾਕਹਾਸੁਲਤਾਨਹਮੀਦਕੀਪਾਤਸਾਹਮਹਿ। ਪਰਏਕਰੁਪਈਯਾਤੇਰੇ
ਬਾਪਕੇਮਹਿਵਿਚਰੋਗਵਿਚਰੈ। ਤੁਬਉਨਸਉਦਾਗਰਬਚੇਰੁਪਈਯਾਲੇਕਰਿਕੁਬਾਖਾਨੇਗਇ
ਆ। ਸਹੇਲੀਮੋਲਲਈ। ਏਕਰੁਪਈਯੇਪਗ। ਐਸਾਪਾਤਸਾਹੁਪੈਰੁਪਈਯਾਛੇਰਤਾਨਾਹੀ।
ਤਾਬਾਬਾਬੋਲਿਆ। ਜੇਏਹੁਵਡਾਗੁਨਾਗਾਰਹੈ। ਦਰਗਾਹਖੁਦਾਇਦੀਵਡੀਸਜਾਇਪਾਵੈਗਾ।
ਲਾਨਤਹੈਇਸਦੀਕਮਾਈਕਉ। ਅਰਪੈਛਹੈਇਸਦੇਜੀਵਣੇਨੋ। ਹੇਪਰਵਰਦਗਾਰਏਹੁਬਰੁਬ
ਜੇਗਾਰਹੈ। ਅਗਲੇਕਾਰੁਕਉਜਮੀਨਝਲਿਆਸੀ। ਅਗਇਸਕਉਕਾਈਜਾਇਰਖਸਕੋਗਨ
ਹੀ। ਤੁਬਾਬੇਦਰਵਾਨਾਕਉਕਹਿਆਜੇਤੁਮਇਤਨਾਜਵਾਬਸੁਲਤਾਨਹਮੀਦਕਾਰੁਕਉਜਾਇਕਹੁ
ਜੇਛਕੀਰਤੇਰੀਡੇਵਛੀਆਗੇਖੜੇਪੈਨਦੇਇ। ਅਰਕਹਿਦੇਹੈਨਜੇਤੁਇਕਵਾਰੀਅਸਾਨਾਲਮੁਲਾਕਾ
ਤਕਹਿ। ਤਾਉਨਦਰਵਾਨਾਜਾਇਅਰਜਕੀਤੀ। ਤਾਪਾਤਸਾਹਬਾਹਰਿਆਇਆ। ਆਇਖੜਾਹੋਇ
ਆ। ਅਗੇਬਾਬਾਠੀਕਰੀਆਚੁਣਦਾਸੀ। ਤਾਸੁਲਤਾਨਹਮੀਦਕਾਰੁਕਹਿਆਜੇਜੀਇਹੁਠੀਕਰੀ

ਆਕੀਆ ਕਰੇਗੇ। ਤਾ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਜੋ ਜੀ ਇਹੁ ਠੀਕ ਰੀਆ ਦਰਗਾਹ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਲੈ ਜਾਹਿਗੇ।
ਤਾ ਪਾਤਸਾਹੁ ਕਹਿਆ ਜੋ ਜੀ ਠੀਕ ਰੀਆ ਪਹੁੰਚਦੀਆ ਨਾਹੀ। ਐਏ ਆਇ ਥੇਹੀ ਰਹ ਨਗੀਆ। ਤਾ ਫਿ
ਰ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਏਸੁ ਲਤਾਨ ਕਾਰੁ ਹਮੀਦ ਤੈ ਜੋ ਪੈਤਾ ਲੀਰੀ ਜਖਜਾ ਨਾਜਮਾ ਕੀਤਾ ਪੈਨੁ ਲਾਮ ਕਰਿਕੇ
ਸੋ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਉ ਕਾਰਿ ਪਹੁੰਚੇਗਾ। ਤੁਮਾਰਾ ਬਰਾ ਕਾਰੁ ਲੀਰੀ ਜਖਜਾ ਨਾਲੇ ਗਇਆ ਹੈ ਸਾਥ ਜੋ ਤੁਪ
ਖਜਾ ਨਾਸੀ ਜਿਆ ਹੈ। ਤੁਮਾਰੇ ਸੁਲਤਾਨ ਕਾਰੁ ਹਮੀਦ ਕਹਿਆ ਜੋ ਜੀ ਕਿਵੇ ਖਜਾ ਨਾਸਾ ਪਹੁੰਚੇਗੀ।
ਤਾ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਹੇ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਰੁ ਏਹੁ ਖਜਾ ਨਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਤੁਦਿ ਪਹੁੰਚੇ। ਜੇ ਤੂੰ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਨਾਇ
ਖਰਾਇਤ ਕਰੇ। ਤੁਮਾਰੇ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚੇ। ਨਾਹੀ ਤੁਮਾਰੀ ਹਾਹੀ ਰਹੈਗਾ। ਇਸ ਖਜਾ ਨੇ ਕੇਵਾਰ ਸਮਵਰਿ ਹੋਹਿਗੇ।
ਪਹੁੰਚੇ ਤੇਰਾ ਖਜਾ ਨਾਮਾਲ ਜਿਨਸਾ ਜੀ ਮੀਜ ਪਤਿ ਕਰੇਗੇ। ਤੁਮਾਰੇ ਪਿਛੇ ਤੇਰੀ ਰੋ ਰਮਜ ਲਕਾ ਆਹਰਿਕ ਰਹਿ
ਗੇ। ਵੇਖਤੁ ਮਾਰਾ ਬਰਾ ਕਾਰੁ ਥਾ। ਜਿਸ ਨੇ ਲੀਰੀ ਜਖਜਾ ਨਾਜਮਾ ਕੀਆ ਥਾ। ਓਹ ਮੈਸੇ ਗੀਜ ਬੋਲਿ
ਨਹੁ ਕਾਏ ਕਸਿ ਗਾਜਿ ਮੀਨ ਬਾਅਰ ਏ ਕਸਿ ਗਾਅਸਮਾਨ ਥਾ। ਤੁਮਾਰੇ ਹਤ ਰਮੁ ਸੇ ਪੈ ਕੰਬਰ ਦੀਤਾਇਤ
ਕਬੂਲਿ ਨ ਕੀਤੀ ਓਸ ਅਤੇ ਸਾਬਹੀ ਖੁਦਾਇ ਕਾਹੁ ਕਮਨ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ। ਤੁਮਾਰੇ ਫਰਮਾਨ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਕਾ
ਰਾਹਿ ਲਾਕ ਕੇ ਹੋਇ। ਜੇ ਏ ਕਾਰੁ ਤੁਮਾਰੇ ਨਾਲ ਲੀਰੀ ਜਖਜਾ ਨਾਲੇ ਗਇਆ ਵਿਚੋਇ ਕਰੀ ਜਮੇਰੇ ਗਾਹਿ ਉਪਰਿ
ਖਰਾਇਤ ਕਰਹੀ। ਤੁਮਾਰੇ ਨਾਲ ਖਜਾ ਨਾ ਪਹੁੰਚੇ। ਨਾਹੀ ਤੁਮਾਰੀ ਹਾਹੀ ਰਹੈਗਾ। ਇਸ ਖਜਾ ਨੇ ਕੇਵਾਰ
ਸਮਵਰਿ ਹੋਹਿਗੇ। ਤੁਮਾਰੇ ਖੁਦਾਇ ਕੇਹੁ ਕਮ ਕਰਿਕੇ ਤੈ ਏ ਲਾਮ ਹਜ ਗਤਿ ਮੁਸੇ ਕਾਰੁ ਉਪਰ ਕੀਤੇ।
ਜੇ ਏ ਕਾਰੁ ਕਛੁ ਥੇਰੀ ਧਰਤੀ ਖਰਾਇਤ ਗਾਹਿ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਕਰਿ। ਤੁਮਾਰੇ ਮੈਸਾਮ ਗਰੁ ਰੁਥਾ ਦਓ ਲਤਿ
ਅਤੇ ਲਸ ਕਰਿਓ ਤੇ। ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਤੈਹੁ ਕਮ ਫੇਰਿ ਓਸਾ ਜਾਚ ਉਥਾਹੁ ਕਮ ਹੋਇਆ ਤੁਮਾਰੀ ਫੇਰਿ ਓਸ

ਤਾਜੀਮੀਨ ਕਉ ਹੁਕਮ ਹੋਇ ਆਜੇ ਕਾਰ ਫਿਰ ਨ ਕੇ ਪੈਰ ਪਕੜਾ ਅਰਗਰ ਕਕਰਹਾ ਸਮੇਤ ਖਜਾਨੇ ੧੩੫
ਕਾਰਹਿ ਲਾਕ ਹੋਇਆ ਤਾਦ ਉਰਕਿ ਆਮ ਤੋਤ ਕਾਜੀਮੀਨ ਵਿਚ ਚਲਿਆ ਜਾਵੈ ਗਾ ਹੋ ਕਾਰ ਹੁਮੀਦ
ਜਿਮੀ ਕੀ ਉਸ ਨਤੁ ਗਰ ਕਕੀਤਾ ਸਾ ਜੇ ਓਹ ਸੂਮਥਾ ਜਾ ਲਮ ਨਾਥਾ ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਭਾਈ ਕਾਰੁ ਨ
ਕਾਹਾਰੁ ਨ ਥਾ ਓਸ ਨੇ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਤਾਇਤੁ ਮਨੀ ਮੁਸੇ ਪੈ ਕੰਬਰ ਕੀ ਉਮਤਿ ਹੋਆ ਮੁਸੇ ਦੇ ਪਿਛੇ ਉ
ਸਕਉ ਪੈ ਕੰਬਰੀ ਮਿਲੀ ਯਕੀਨ ਕਰਕੇ ਤੁਓ ਮਤਿ ਮਹਿਮ ਦਮੁ ਸਤ ਫਾਇ ਕੀ ਹੋਇ ਕਰਿ ਆਸਾ
ਜਲਮ ਰਜਤਿ ਉਪਰ ਕੀ ਆਹੈ ਜੇ ਜਗਤੁ ਕਪਈ ਸੇ ਕੀ ਜਾਤਿ ਹੈ ਸਭੁ ਲੁਟ ਲੀਤੀ ਹਈ ਏਹੁ ਜਲਮ
ਕੇ ਖਜਾਨੇ ਤੇ ਰੇਸਾ ਥਾ ਕਿਉ ਕਹਿ ਚਲਾਹਿ ਗੇ ਹੁਣੁ ਤੁਏ ਸਜੁ ਲਮ ਥੀ ਥਾ ਚਤੇ ਥਾ ਕਹਿ ਤਾ ਕਾਰੁ ਹਮੀਦ
ਕਹਿ ਆਜੇ ਜੀਏ ਹੁਮਨ ਮੇਰਾ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਹਿਰਸ ਵਿਚ ਗਰ ਕਰੈ ਹੋ ਜੇ ਪਿਛੇ ਹੋਈ ਸੇ ਗੁਜਰੀ ਹੁਣੁ ਤੇ
ਬਹਿ ਹੋਇ ਸਜੁ ਲਮ ਥੀ ਪਰ ਜੀ ਕੋਈ ਆਸੀਨ ਸੀ ਹਤ ਸੁਣਾਈ ਆ ਜਿਸ ਸੁਣ ਕਹਿ ਏਹੁ ਮਨ ਮੇ
ਮਹੇ ਵੈ ਅਰੁ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਗਹਿ ਉਤੇ ਸਿਵ ਕਹੇ ਵੈ ਅਰੁ ਖੁਦਾਇ ਵਲਿ ਆਵੈ ਤਾ ਥਾ ਥੇ ਨ ਕ ਸੁਲਤਾ
ਨ ਕਾਰੁ ਕੇ ਪਰਥਾ ਇਨ ਸੀ ਹਤਿ ਨਾਮਾ ਕੀਤਾ ਨਸੀਹਤੁ ਨਾਮਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਕੀਚੇ ਨੇ ਕਨਾਮੀ ਜੇ ਦੇ
ਵੈ ਖੁਦਾਇ ਜੇ ਦੀ ਸੇ ਜਿਮੀ ਪਰਿਸੇ ਹੋ ਸੀ ਫੁ ਨਾਹਿ ਦਾਇਮ ਨ ਦਉ ਲਤਿ ਕ ਸੇ ਬੇਸੁ ਆਗਾ ਨ ਰਹੇ
ਗੋ ਕਰੇ ਨੀ ਨ ਰਹੇ ਗੋ ਹਜਾਗਾ ਦਮ ਨਾਤਿ ਸੀ ਕਾਜੇ ਖਰਚੇ ਖਵਾਇ ਦੇ ਵੈ ਦਿਲਾ ਵੈ ਥਾਇ ਖੁਦਾਇ
ਹੋਤਾ ਨ ਗਾਏ ਕੇ ਲਾਨ ਥਾਇ ਤਿਹ ਕੀ ਕਰਿ ਲਦਾਨੀ ਵਹੀ ਭਿਸਤਿ ਮਹਿ ਜਾਇ ਕੀ ਜੇਤੁ ਦੁਜੀਆ
ਨਾ ਕੀਚੇ ਗੁਮਾਨਾ ਨ ਰਹੈ ਗੀ ਦੁਨੀਆ ਨ ਰਹੈ ਗਾ ਦੀ ਵਾਨਾ ਹਾਥੀ ਵਧੇ ਲ ਸਕਰਿ ਹਜਾਗਾ ਹੋਵਹਿ
ਗਰ ਕਪ ਲਮਹਿ ਨ ਲਾਗੇ ਗੀ ਵਾਰਾ ਦੁਨੀ ਕਾਰਿ ਵਾਨਾ ਕਹੇ ਮੁਲਖ ਮੇਰਾ ਆਈ ਮਉਤ ਸਿਰ ਪਰਨ ਤੇ

੫੬
 ਰਾਨਮੇਗਾ। ਕੇਤੀਚਲੀਦੇਖਵਾਜਾਵਜਾਇ। ਰਹੇਗਾਵਹੀਏਕਸਾਚਾਖੁਦਾਇ। ਆਇਆਇਕੇਲਾ ੦
 ਇਕੇਲਾਚਲਾਇਆ। ਚਲਤੇਵਖਤਕੋਈਕਾਂਮਨਆਇਆ। ਲੇਖਾਮੰਗਿਜੈਕੋਦੀਜੈਜਵਾਬਾਤੇ
 ਬਹਿਪੁਕਾਰੇਬਹੁਪਾਵੈਅਜਾਬਾ। ਖਲਕਪਰਕੀਆਜੇਰਦਮਨਾਕਮਾਇਆ। ਖਾਇਆਹਦੁਗਇਆ ੦
 ਅਜਾਈਗਵਾਇਆ। ਆਖਰਪਛੇਤਾਇਕਰੇਗਾਇਗਾਇ। ਵਰਗਾਹਿਗਾਇਆਬਹੁਪਾਵੈਸਜਾਇ
 ਲਾਨਤਵੈਤੈਕਵੈਤੈਰੀਕਮਾਈ। ਦਰੋਧਾਜੀਕਰਕੇਦੁਨੀਆਲੁਟਖਾਈ। ਪੀਏਪਿਆਲੇਦੇਖਾਏਕੁਥਾ
 ਧਾਇਖੇਰੇਕਾਰੁਜੋਹਤੇਖਰਾਧਾ। ਜਿਸਕਾਤੁਬੰਦਾਤਿਸੀਕਾਸਵਾਰਿਆ। ਦੁਨੀਆਕੋਲਾਲਚਤੇਸਾਹਿ
 ਬਵਿਸਾਰਿਆ। ਨਾਕੀਤੀਆਇਬਾਦਤਿਨਗਬਿਆਈਮਾਨਾ। ਹਕਮਤਨਕੀਤੀਆਪੁਕਾਰੇਜਹਾਨਾ।
 ਅੰਦਰਮਹਲੀਦੇਬੈਠੇਤੁਜਾਇ। ਹਰਮਾਸੇਖੇਲੇਖਸੁਬੁਈਲਗਾਇ। ਨਾਬੁਝੈਨਸੁਝੈਬਾਹਿਰਕੋਹੋਇ
 ੩ ਹਰੀਮਾਗਰੀਬਾਨੁਮਾਗੈਵੇਗਾਇ। ਦੁਸਤੀਉਜਾਕੈਫੇਰਨਵਸਾਵੈ। ਕੁਕੇਪੁਕਾਰਹਿਕੋਈਦਾਦਨਪਾ
 ਵੈ। ਕਰੋਨੀਲਖੇਨੀਜੋਨੀਬੇਸਮਾਗ। ਕਈਕਿਰਸਾਦੁਬਪੜੇਮਰੀਵਹਿਹਜਾਰਾ। ਹਕਮਕਹਾਵੈਅ
 ਦਾਲਤਿਨਹੋਇ। ਦੁਨੀਕਾਦਿਵਾਨਾਫਿਰੈਮਸਤਿਲੋਇ। ਲੁਟੇਮਲਖਸਾਗਾਖਰਚੇਅਰਖਾਇ। ਵੇਜ
 ਕਕੀਆਤੁਸਮਾਰੇਗੀਜਲਾਇ। ਨਾਕੀਜੇਹਿਰਸਵੇਖਦੁਨੀਆਦਿਵਾਨੇ। ਹਮੇਸਾਨਰਹੇਗੀਤੁਮੈਸੀ
 ਨਜਾਨੇ। ਉਠਾਇਸਫਾਏਲਾਗੇਨਵਾਰਾ। ਤੁਬਕਿਸਕੀਦੁਨੀਆਕਿਸਕੇਪਾਰਿਥਾਰਾ। ਨਾਕੀਜੇਹਿਰ
 ਸਬਹੁਦੁਨੀਯਾਕੇਯਾਰਾ। ਚੰਦਰੇਜਚਲਣਾਕੇਪਕੜਹੁਕਰਾਰਾ। ਸਰਮਿਦਾਨਹੋਵਹਿਕਛੁਨੇਕੀਕਮ ੦
 ਹਿ। ਲਾਨਤਕਾਜਾਮਾਤੁਪਹਰਿਆਨਜਾਇ। ਗਫਲਤਿਕਰਹੁਗਤਾਖਾਵਹੁਗਮਾਰਾ। ਬੇਟੀਵੇਬੇਟਾਕੋ
 ਲਹੇਨਗਾਸਾਰਾ। ਤੇਬਹੁਕਰਹੁਬਹੁਰੀਚੇਨਜੇਗਾਦੇਜਕਕੀਆਤੁਸਜਲਾਵੈਗੀਗੋਰਾ। ਮਸਾਇਕ

ਪੈਕਥਰਕੇਤੇਸਾਹਿਖਾਨਾ। ਨਾਦੀਸੈਜਿਮੀਪਰਉਨਕੇਨੀਸਾਨਾ। ਉਰਤੇਕਬੂਤਰਿਜਨਾਵਰਿਕੀਛਾਉ। ਕੇ ੧੩੬
 ਤੀਖਾਕਹੁਈਕੋਪੂਛੇਨਾਨਾਉ। ਚਾਲੀਗੰਜਜੇਨੇਨਰਬਿਓਈਮਾਨਾ। ਆਖਰਵਖਤਕਾਰੁਹੋਆਪਰੇਸਾ
 ਨਾ। ਨਦਾਨੀਏਹੁਦੁਨੀਆਫਾਨੀਮੁਕਾਮਾ। ਤੁਖਦਚਸਮਈਨੀਕੋਚਲਣਾਜਗਾਨਾ। ਹਰਿਵਖਤਬੰਦੇਤੁ
 ਬਿਜਮਤਿਸੰਭਾਰਾ। ਮਸਤੀਵਗਲਤਸੇਬਾਜੀਨਹਾਰਾ। ਤੋਬਹਿਨਕੀਤੀਆਕਰਦਿਆਗੁਨਾਹਿ। ਨਾਨਕ ੬
 ਅੰਸੇਆਲਮਕਉਤੇਰੀਪਨਾਹਿ। ੧੧॥ ਜਾਬਾਏਨਾਨਕਜੀਨਸੀਹਤਨਾਮਾਪੜਸੁਣਾਇਆਤਾਸੁਲ
 ਤਾਨਹਮੀਦਕਾਰੂਰੂਮੀਹੈਗਾਨੁਹੋਇਗਾਇਆ। ਅਤੇਮੋਮਦਿਲਹੋਇਗਾਇਆ। ਕਹਣਲਗਾਜੇਜੀਅ
 ਸੀਤਾਅਜੀਮਦੁਨੀਆਵਿਚਗਰਕਹਾਂ। ਅਸਾਡਾਕਿਆਹਵਾਲਹੋਇਗਾ। ਦਰਗਾਹਿਖੁਦਾਇਦੀਤੇ
 ਬਹੁਤੇਬਹੁਤੇਬਹੁਖੁਦਾਇਆ। ਅਜਮਸਾਕੁਖੁਦਾਇਮਲੂਮਹੋਇਆਹੈ। ਅਗੋਅਸੀਗਾਫਲਸੁਤੇ
 ਪਏਸੇਅਸਾਨੁਕੁਛਮਲੂਮਨਥਾ। ਬਾਬਾਜੀਤੇਰਾਮਸਲਾਸੁਣਕੇਅਸੀਬਹੁਤਰੁਗਏਹਾਂ। ਜੇਅਸਾ
 ਰੇਬਾਬਾਕਿਆਹੋਇਗਾ। ਤਾਫੇਰਬਾਬਾਏਲਿਆ। ਸੁਲਤਾਨਹਮੀਦਕਾਰੂਜੀਗਲੀਨੇਹੁਨਾਹੀਹੋਦਾ।
 ਅਰਖੁਦਾਇਭੀਰੀਸੁਦਾਨਾਹੀ। ਜਿਚਰਖੁਦਾਇਦੀਬੰਦਗੀਵਿਚਮੁਕਯਾਦਿਨਹੋਈਐ। ਤਿਚਰਛੁਟ
 ਣਾਮੁਸਕਲੁਹੈ। ਅਤੇਖਸਕਦੀਦੋਸਤੀਕੰਮਨਹੀਆਵਦੀ। ਖਲਕਪਿਆਲੇਨਿਵਾਲੇਦੀਯਾਰਹੈ। ਜਿ
 ਚਰਖਾਵੈਤਿਚਰਮਿਤ੍ਰਅਤੇਜੇਨਾਖਾਵੈਤਾਦੁਸਮਨਿ। ਐਸਾਰਵੀਆਖਲਕਿਕਾਹੈ। ਕੀਆਪਣੇਕੀਪਗਏ
 ਸਭਸੁਖਾਦੇਯਾਰਹੈਨਾ। ਦੁਖਦਾਮਿਤ੍ਰਕੋਈਨਾਹੀ। ਸੀਸਾਰਕੀਦੋਸਤੀਇਤਕਰਿਕੰਮਨਾਹੀਆਵਦੀ। ਸੀ
 ਸਾਰਥਾਵਹੁਖੁਦਾਇਦੀਦੋਸਤੀਭੁਲੀਹੈ। ਤਾਸੁਲਤਾਨਹਮੀਦਕਾਰੂਕਹਿਆ। ਜੀਆਦਮੀਕੀਦੋਸਤੀਨਹੀ
 ਹੋਇਆਵਦੀਖੁਦਾਇਨਾਲਦੋਸਤੀਕਿਉਕਰੀਐ। ਤਾਬਾਏਸਬਦਗਾਗਤਿਲੰਗਵਿਚਕੀਤਾ। ਗਾਗਤਿ

ਲੀਗਾ॥ ਦੇਸਤੀਯਾਰਾਦੇਸਤੀਦੇਸਤੀਸਿਰਪਰਜਾਵੇ॥ ਹੁਕਮਪਛਾਣੇਸਾਹਕਾਚਲੇਖਸਮਕੇਭਾਣੇ॥੧॥
 ਰਹਾਉ॥ ਦੇਸਤੀਤਾਪਰਜਾਣੀਐਜਾਰਚਮਚਲਾਵੈ॥ ਪ੍ਰਿਥੁਨਕਾਦੇਖਸਮਾਸਿਉਸਰਮਸਭਚੁਕਾਵੈ॥
 ੨॥ ਦੇਸਤੀਤਾਪਰਜਾਣੀਐਗੁਰਚਰਨਪਖਾਲੇ॥ ਹੋਇਨਿਮਾਣੀਸੁਤਪਵੈਖਸਮਕੇਦੁਆਰੇ॥
 ੩॥ ਜੇਰਨਲਾਗੇਦੇਸਤੀਨਹੀਮੁਲਵਿਕਾਵੈ॥ ਟਰੇਸਿਉਲਾਲਨਰੀਸੁਣੀਜੇਲਖਜਤਨਕਮਾਵੈ॥
 ੪॥ ਕੁਠਪਈਦੇਸਤੀਕਲੀਕੀਗਈਦੇਖਾਦਿਖਾਹੁ॥ ਘਾਘਾਨਾਨਕਦੇਸਤੀਤਉਕੁਲੀਜੇਤੋਨਨਿਘਾ
 ਹੁ॥੫॥ ਜਾਇਤਣਾਸਥਦਥਾਥੇਕਾਹਿਆਤਾਪਾਤਸਾਹਕਦਮਾਉਤੇਫਹਿਪਇਆ॥ ਆਖਣਲ
 ਗਾਜੇਜੀਜੇਤੂੰਹੁਕਮਕਰੈਸੋਈਕਰੀਐ॥ ਤਾਫੇਰਥਾਥੇਲਿਆ॥ ਜਿਤੁਣੇਬੰਦੀਵਾਣਹੈਨਤੇਰੇ
 ਬੰਦੀਖਾਨੇਵਿਚਾ॥ ਸੇਤੂੰਸਭੇਛੁਰਦੇਹੀ॥ ਤਾਤੇਰਾਦੁਹੀਜਹਾਨੀਕੁਲਾਹੋਵੈਗਾ॥ ਅਤੇਨਗਰੀਥਾਉਤੇ
 ਜੁਲਮਜੇਰੁਨਕਰਿ॥ ਤਾਤੁਹਿਨਖਦਾਇਦੇਗਾਹਿਦੀਖਬਰਹੋਵੈ॥ ਤਾਸੁਲਤਾਨਹਮੀਦਕਾਰੁਆ
 ਖਿਆਭੁਲਾਹੋਵੈਜੀ॥ ਤਾਜਿਤੁਣੇਬੰਦੀਵਾਣਹੈਨਸੁਲਤਾਨਹਮੀਦਕੀਪਾਤਸਾਹੀਵਿਚਸੇਸਭੁਖਲ
 ਸਕੀਤੇ॥ ਨਾਕਿਸੇਗਰੀਬਉਤੇਜੇਰਜੁਲਮਹੋਵੈ॥ ਸੁਲਤਾਨਹਮੀਦਕਾਰੁਲਗਾਖਦਾਇਦੀਬੰਦ
 ਗੀਕਰਨਿ॥ ਅਤੇਨਾਲੇਖਗਾਇਤਲਗਾਕਰਨਾ॥ ਖਦਾਇਦੇਗਾਹਿਉਤੇ॥ ਖੁਜਾਨੇਖੋਲਾਦਿਤੇਸਾ॥ ਲੀਗ
 ਰਲਾਇਦਿਤੇ॥ ਹਰਿਸੁਖਿਆਵਿਚਜਹਾਂਤਕਰੁਮਕੀਪਾਤਸਾਹੀਥੀਸਕੁਜਗਾਅੰਦਰਿਅਮਨਚੈਨ
 ਦਰਤਗਾਇਆ॥ ਘਾਥੇਨਾਨਕਦਾਸਦਿਕਾ॥ ਪਾਤਸਾਹੁਆਖਣਲਗਾਜੀਹੁਣਅਸਾਕੁਖਦਾਏਦੇ
 ਮਿਲਣਦੀਉਮੇਦਹੋਈਹੈ॥ ਤਾਫੇਰਥਾਥੇਲਿਆ॥ ਜੇਖਦਾਇਦੁਲਲਗੇਹੈਨਾ॥ ਅਤੇਖਦਾਇਦੀ
 ਬੰਦਗੀਕਰਦੇਹੈਨਾ॥ ਤਿਨਾਕੇਸਭੇਕੀਖਦਾਇਗਾਸਕਰਦਾਹੈ॥ ਅਰਖਦਾਦੀਮਿਹਰਿਉਨਕੋਹੋਈ

ਹੈ। ਤਾ ਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾ ਰੂਕ ਹਿਆ। ਜੇ ਜੀ ਤੁਸਾਨੂੰ ਮਿਹਰਿ ਤੇ ਖੁਦਾਇ ਪਾਈ ਤਹੈ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਫੇਰ ਕਹਿ ੧੩੭
ਆਸੁਲਤਾਨ ਹਮੀਦ ਕਾਗੁ। ਤੁਹਿ ਉਤੇ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਮਿਹਰਿ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸਾਨੂੰ ਭੀ ਖੁਸੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਨ०
ਹੀ ਤਾ ਵੇਰੇ ਕਾ ਰੂਕਾਗੁ ਤੁਹਿ ਲਾਕਹੋ ਇਜਾਦਾ। ਪਰ ਤੁਹਿ ਤੁਰਤੁ ਚੇਤਿਆ। ਖੁਦਾਇ ਵਲ ਆਇ ਭੀ।
ਤਾ ਫੇਰ ਸੁਲਤਾਨ ਕਹਿ ਆ ਜੇ ਜੀ ਤੇ ਗਾਦੀ ਦਾਰ ਫੇਰ ਕਹਾਹੋ ਵੇਗਾ। ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਮਦੀ
ਨੇ ਕੀ ਪਜ ਕੋ ਆਏ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਦਿਨ ਮਦੀ ਨੇ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰਾਏਗਾ। ਤੁਥ ਪਾਤਸਾਹ ਭੀ ਮਦੀ ਨੇ ਆਇਆ
ਸਗੋਰ ਹੁਣ ਮਦੀ ਨੇ ਮਾਧਿ। ਤੁਥ ਕਿਤੁਣੀ ਕਮੁਦਤਿ ਗੁਜਰੀ ਤਾ ਮਕੇ ਦੇ ਗਜੀ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ ਨਕਾਜੀ
ਮਕੇ ਦਾ। ਜਹੰਤੁ ਕਪੀਰ ਜਾਏ ਆਸਨਾ। ਅਰ ਪੀਰ ਬਹਾਵੁਣੀ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇ ਕਰਿ ਸਭ ਮਦੀ ਨੇ ਕਊ ਅ०
ਏ। ਅਰੋਚਾਰ ਇਮਾਮ ਮਦੀ ਨੇ ਕੇਜਾਇ ਕਰਿ ਗਜੀ ਆ ਕਊ ਲੇ ਆਏ। ਜਾਮਦੀ ਨੇ ਵਿਚ ਆਏ ਵੇਖਨ
ਤਾ ਕੀ ਵੇਖਨ। ਹਾਜੀ ਦਰਵੇਸ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਕਲੰਦਰ ਬੈਠਾਹੈ ਪੁਆਪਾਈ। ਅਰੋਮਰਦਾਨਾਰ ਬਾਬੀ
ਬੈਠਾ ਗਵਦਾਹੈ। ਤੁਥ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ ਨਮਦੀ ਨੇ ਕੇਹਾ ਜੀ ਆਪਾ ਸੋ ਪੁਛਿਆ। ਜੇ ਏਹੁ ਦਰਵੇਸ ਏਹੁ
ਕਦਿਕਾ ਆਇਆਹੈ। ਤੁਥਿ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਘਣੀ ਮੁਦਤਿ ਕਾਈ ਹਾ ਆਏ ਬੈਠਾਹੈ। ਤਾ ਫੇਰ ਮਕਾਬਲਾਸ
ਭੁਣਾ ਹਾਜੀ ਆਕਾਹੈ ਆਬਾਬੇ ਨਾਲਾ ਆਖਣ ਲਗੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਯਾਰੇ ਏਹੁ ਫਕੀਰ ਵਡਾ ਅਭੀਲੀਆ
ਹੈ। ਵਡੀ ਕਰਾਮਾਤਿ ਰਖਦਾਹੈ। ਜੇ ਅਸਾਨੂੰ ਮਜਬ ਵਿਚ ਆਵੈ ਤੁਅਸਾਨੂੰ ਮਜਬ ਕਾ ਵਡਾ ਮਰਾਤ ਬਾਹੋ
ਵੈ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਇਸ ਫਕੀਰ ਨਾਲ ਫੇਰ ਮੁਸਾਹਸਾ ਕਰੀਐ। ਹੈਫ ਹੈ ਅਸਾਨੂੰ ਜੇ ਹਿੰਦੁ ਫਕੀਰ ਸਭ ਭੁਣ
ਹਾਜੀ ਆਨੂ ਜੀਤ ਕਰਿ ਇਬਹੁਸਾ ਬਤ ਜਾਦਾਹੈ। ਚਲਹੁ ਹਰਿ ਵਜਹਿ ਇਸ ਨੂੰ ਜੇ ਰਕ ਰੀਐ। ਖੁਦਾਇ
ਫੁਰਮਾਇ ਆਹੈ। ਜੇ ਨੇ ਕਰਾਹਿ ਵਿਚ ਕਾ ਫਰਨੂੰ ਜੇ ਗਵਰੀ ਕਰ ਕੇ ਭੀ ਆਣੀਐ। ਇਸ ਗਲ ਵਿਚ

੨੬੯
 ਮੋਥਨਾਹੀ। ਤਾਪੀਰਥਹਾਵਦੀਆਖਿਆਜੇਏਰੁਕਨਦੀਨਕਾਜੀਏਹੁਕੋਈਆਦਮੀਨਾਹੀਜੇਤੁਸਾਡੇ
 ਹਥਆਵੈਗਾ। ਅਤੇਤੁਸੀਏਸਨੁਪਕੜਿਆਚਾਹੋਅਤੇਆਪਣੇਮਜਬਾਵਿਚਲਿਆਵਹੁਗਾ। ਏਹੁਬਾ
 ਦੀਫਰੇਸਤੇਕੀਸੂਰਤਿਹੈ। ਹਥਾਵੈਚੇਗਾ। ਏਥਹੋਇਜਾਵੈਗਾ। ਉਤਵਖਤਨਾਜਾਣਮੈਕੀਕਰੇ। ਏਹੁਫ
 ਕੀਰਪੂਰੀਕਰਾਮਾਤਰਖਦਾਹੈ। ਨਾਜਾਣਮੈਜਿਓਕਰਿਮਕੇਦਾਰੁਖਫੇਰਦਿਤਾਹੈਸਾ। ਅਤੇਗਜਬਕ
 ਰਕੇਮਦੀਨੇਕਉਸਮੇਤਰੁਮਗਰਕਕਾਰਿਛੋਠੇ। ਤਾਤਦਹੁਤੁਸੀਕਿਸਦੀਪਨਾਹੁਛੋਠੇਗਾ। ਤਮਾਮ
 ਆਲਮਫਨਾਹਿਹੋਇਜਾਵੈਗਾ। ਏਹੁਕੋਈਏਸਜਮਾਨਿਕਾਵਸੀਪੈਦਾਹੋਆਹੈ। ਮਕੇਵਿਚਵਰ
 ਹੁਦਿਨਮੁਸਾਹਥਾਹੋਦਾਰਹਿਆਇਸਨਾਲਾ। ਅਤੇਨਕੁਛਤੁਸਾਡਾਖਾਧਸਨਾਪੀਤਸੁਗਤੁਦਿਨਸੁਭੇਹ
 ਜੀਘੇਰੀਥੈਰੇਰਹੇ। ਅਤੇਏਹੁਰੇਜੇਨਾਲਹੀਰਹਿਓਆ। ਵਰਤੁਦਿਨਾ। ਅਤੇਹੁਣਭੀਰੇਜਾਹੀਹੈਸਾ। ਨ
 ਕੁਛਖਾਦਾਹੈਨਾਕੁਛਯਾਜਾਤਿਹੈਸਾ। ਉਥੇਏਸਨੁਕਿਸੇਨਜਿਤਾ। ਹੁਣਜੇਤੁਸੀਚਾਹੋਜੇਜੇਰਜਬਰ
 ਕਰਕੇਨਾਨਕਦਰਵੇਸਕਉਜੀਤੀਐ। ਏਹੁਬਿਜਾਇਗਲਹੈ। ਏਸਥਾਤਵਿਚਨੁਕਸਾਨਪੈਸਾਰੇ
 ਆਲਮਕਾ। ਅਤੇਦੁਸਰਾਖੁਦਾਇਜੇਰਨਹੀਫੁਰਮਾਇਆਜੇਹਿਦੁਪਰਜੇਰਕਰੀਐ। ਚਲਹੁਸਭੇ
 ਮਿਲਕਰਿਚਾਰਾਇਮਾਮਪਾਸਜੇਹੁਣੇਚਹੁਇਮਾਮਦੇਮੁਸਲੇਪਰਥੈਠੇਹੈਨਾ। ਸੁਭੇਮਿਲਕਰਈਦਕੇ
 ਰੋਜਹਜਮਦੀਨੇਕੀਮਸੀਤਵਿਚਜਿਤੁਦਿਨਹਜਹੋਇਗਿਤਿਸੁਰੋਜਏਹੁਦਰਵੇਸਭੀਆਪੇਆਵੈਗਾ।
 ਏਹੁਅਸਾਡੇਚਾਰਾਇਮਾਮਉਸਨੁਮਕੁਲਕਰਨਗੇ। ਮਸਲੇਕਿਤਾਬਰੇਇ। ਨਾਤਰਹੋਰਸਗਲਓਤਦਰ
 ਵੇਸਹਥਿਨਾਹੀਆਵਣਦਾ। ਹਜੈਕੋਰੋਜਸੁਕੁਆਮਿਖਾਸਹਾਜੀਕਾਜੀਪਾਤੁਸਾਹਉਮਰਾਇਸਭੁਅ
 ਵੈਰੀ। ਏਕਮੁਕਾਬਲਾਨਾਨਕਦਰਵੇਸਨਾਲਿਫੇਰਕਰਾਹੋਗੇ। ਜੇਤਜਿਕਾਦਿਨ

ਆਇਆ। ਤਬ ਸਕੁਹ ਜਕਉ ਜਾਇ ਇਕ ਰੇਹੋਇ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਅਤੇ ਹਜੀ ਆਦਮ ਕਾ ਬਲ ਹੋਇ। ੦੧੩੮
 ਸੁਆਲ ਚਾਗਇ ਮਾਮ ਸੁਗ। ਆਖੋਇ ਮਾਮ ਕਮਾਲ ਦੀ ਨ ਨਾਲੇ ਸੈਵਿ ਜਮਾਲਿ। ਗਉ ਸਲਾ
 ਲਮ ਕੁਤ ਬਦੀ ਨ ਚਾਰੇ ਹੁਕਮਿ ਕਮਾਲ। ਪੁਛ ਦੇ ਚਾਰ ਨ ਸੀ ਹਤਾਤਿ ਸਦਾ ਰੇਇ ਬਿਆਨ। ਬੋਟੇ ਆਦਮ
 ਸਫੀ ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਸਲਮਾਨ। ਰੂਹ ਅੰਦਰਿ ਸਕਹੈ ਰੂਹ ਵਿਚ ਸਚਾ ਕਉਣ। ਇਹੁ ਕੀ ਕਤ ਜੇਹਿ ਲਕਰੇ
 ਸੀਖਾਵ ਮਹੋਵਾਤ ਉਨ। ੧। ਦੁਨਾ ਪੁਛੇ ਜਮਾਲ ਦੀ ਕਹੁ ਹੋ ਨਾਨਕ ਸਾਹ। ਹਜਰਤ ਆਦਮ ਤੇ ਬੀਏ ਸਾ
 ਬਤ ਰੇਵੈ ਗਾਹ। ਹਿੰਦੂ ਸਲਮਾਨ ਦੁਇ ਕਦਰ ਤੇ ਇਸਲਾਮ। ਰੇਵੈ ਹੁਕਮ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਰੇਵੈ ਜਾਨ ਇਲ। +
 ਮਾਅਗੇ ਪੈ ਕੰਬਰ ਬਲ ਕਵਿਚ ਅਗੇ ਹੋ ਅਉਤਾਰਾ। ਤੀਜਾ ਕੇਹੜਾ ਮਜਬ ਹੋਤਿ ਸਦਾ ਕਹੁ ਬੀਚਾਰਾ।
 ਜੇ ਆਖਹਿ ਤੀਜਾ ਪਾਕਹੈ ਪਾਕਹੈ ਪਰਵਦ ਗਾਰਾ। ਆਦਮ ਸੁਰਤਿ ਹੋਇ ਕਰਿ ਕਰੇ ਨਹੋਰ ਕਗਾਰਾ। ਪਿ
 ਛੇ ਜਮਾਨੇ ਜੇ ਬੀਏ ਕਾਫਰਾ ਦੇ ਅਉਤਾਰਾ। ਹੁਣ ਬੀਏ ਹਨਿ ਮਨ ਸੁਖ ਸਕੁਹੁਣ ਅਮਲ ਮਹਮਦ ਜਾਰਾ। +
 ਜੀਤੀ ਕੀਤੇ ਬਿਆਨ ਤਾਹਿ ਅਸਾ ਬੀਅਗੇ ਆਇ। ਜਾਨੁ ਕਰ ਕੋਹਿੰਦੂ ਆਉਤਾਈ ਮਕਾਫਿਰਾਇ।
 ਸਰਤਾ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦੀਆ ਫਿਰਨ ਉਸਰ ਕਰੇ ਬਿਆਨ। ਤੈ ਕੀਤੇ ਜੇ ਮਨ ਸੁਖ ਦੁਇ ਹਿੰਦੂ ਸਲਮਾ
 ਨ। ਹਿੰਦੂ ਹੁਣ ਨਪਾਸ ਨੀ ਜੋਰ ਦੇਰ ਸੁਲਖ ਦਾਇ। ਹੁਣ ਨਉ ਬਤਿ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੀ ਤੈ ਕਿਉ ਰਈ
 ਆਇ। ਅਸੀ ਪੁਛ ਦੇਹਾਤ ਕਰਾਰ ਕਰਿ ਕਰਹੁ ਤਸਲੇ ਏਹਾ। ਅਸੀ ਕੁਛ ਰਦੇ ਨਾਹਿ ਤੁਹਿ ਨੋ ਬੀਨ
 ਸਚੇ ਸੁਣਹੁ ਸਨੇਹ। ੩। ਤੀਜਾ ਪੁਛੇ ਗਉ ਸਦੀ ਕਰ ਕੇ ਬਹੁਤ ਕਰਾਰਾ। ਅਗੇਰ ਸੁਲਖ ਦਾਇ ਹੈ ਅ
 ਰੇ ਚਾਰੇ ਜਾਗ। ਤੁਹਿ ਕੁਝ ਜਾਤਾ ਹੋਰ ਹੈ ਓਹੁ ਕੀ ਰੇਇ ਬੀਚਾਰਾ। ਅਗੇ ਹਿੰਦੂ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਹੁਣ ਆ
 ਏ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਰੂਹਾ ਵਿਚ ਜੇ ਗਾਇ ਬੀਆ ਤਿਸ ਕੁਕਹੈ ਸੈਤਾਨ। ਨਿਤਾਉ ਸਤੋ ਨਾਲ ਕੇ ਬੀਆ

ਨਾਉਇ ਬਲੀਸਾ ॥ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕੁਰਾਨ ਦੇ ਆਖੀ ਨਈ ਹਈਸਾ ॥ ੩ ॥ ਚਉਥਾ ਬੋਲੇ ਕੁਤਬ ਦੀ
 ਨਰੇ ਹੋ ਸਚ ਬੀਚਾਰਾ ਸਭੁ ਨਾਉ ਪਰ ਕਲਾਮ ਰਬ ਦੀ ਸਭੁ ਮੁਲਾਕ ਹਿਨ ਪੁਕਾਰਾ ॥ ਕੰਨੀ ਪਵੈ ਬ
 ਲੇ ਲਾਜਿ ਸਹੇ ਵੈ ਗੁਨਾਹ ਪਾਕਾ ਕਾਇਮ ਹੋਵੈ ਕਿ ਆਮਤੀ ਫੇਰਨ ਮਿਲੈ ਤਲਾਕਾ ॥ ਪੰਜ ਨਿਮਾਜਾ
 ਪੰਜ ਵਖਤ ਰੇ ਜੇ ਤੀਹ ਪਛਾਨਾ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ਚਾਗ ਮਜਬਜਾਨ ਹਿਮੁਸਲਮਾਨ ॥ ਤੁਹਿ ਕਿਉ ਸਭੇ
 ਗਦਿਆ ਕੀ ਕਰ ਕੇਤਦ ਬੀਗਾ ਜੇ ਇਨਾ ਦੀ ਕਰਹਿ ਤਸਲ ਨੀ ਨਹੀ ਦੇਵੇ ਨੀਤ ਜੀਗਾ ॥ ਬਿਨ ਕੀ ਤੇਤਸ
 ਲਨੀ ਛੁਟੇ ਕਿਸੇ ਨਜਾਇ ॥ ਪੰਜ ਵੀ ਕਉ ਏ ਕਿਤਾਬ ਹੈ ਅਸਾਭੀ ਪੜਸਮਝਾਇ ॥ ਚਾਰ ਕਿਤਾਬ ਚਾਰ
 ਮਜਬ ਚਾਰੇ ਰੂਖ ਇਮਾਮ ॥ ਅਵਲ ਕਰਹੁ ਤਸਲ ਨੀ ਪਿਛੇ ਕਰਹੁ ਕਲਾਮ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ
ਕਸਾਹ ਸੁਰਾ ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸਚੁ ਸੁਣਹੋ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ॥ ਸੇਵਕ ਮਾਲਜ ਮਾਲ ਦੀ ਕੁਤਬ ਦੀ
 ਨਗਉ ਸਲਜਾਨਾ ॥ ਅਵਲ ਇਕ ਖੁਦਾਇ ਸੀ ਦੂਜੀ ਕੁਦਰਤ ਕੀਨਾ ॥ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦਾਇਕੇ ਹਜ਼ੀ
 ਵਿਚ ਕੁਤਾਗਾ ਦੁਹਾ ਦਾਵਾ ਪਕਾਇਆ ਮਰਦੇ ਸੁਗਨ ਗਵਾਰਾ ॥ ਠਹਕ ਨਿਚੀ ਸੁਧਾ ਸਜਿ ਉਆਤਸ
 ਪੈਦੇ ਹੋਇਆ ॥ ਆਤੁ ਸਗੁ ਸਾਸੈ ਤਾਨੁ ਹੈ ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਰਦੇ ਦੇਇਆ ॥ ਲਿਖਿਆ ਕਿਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਦਾਵਾ
 ਗਮਰ ਸੁਲਾ ॥ ਸੋਧਹੁ ਚਾਰ ਕਿਤਾਬਾ ਦੇ ਚਸੇ ਪਹੁਦੀ ਸਮਸੁਲਾ ॥ ਇਕ ਖੁਦਾਇ ਕੁਦਰਤ ਦੁਸਰੀ ਮਿਲ
 ਹਿਜੇ ਦੇਵੈ ਆਇਆ ॥ ਪੈਦੇ ਦੁਹਥੀ ਕੀ ਹੋਇ ਹੈ ਦੇ ਹੋ ਸਚ ਬੰਤਾਇ ॥ ਦੁਹਥੀ ਉਪਜੀ ਆਦਾਨ ਸੀ ਹੋਏ
 ਚਾਰ ਕਿਤੇ ਬਾ ਚਾਰੇ ਕਉ ਲਖੁਦਾਇ ਦੇ ਚਉਗਾਇ ਕੋ ਭੇਦਾ ॥ ਹੁਜਤਿ ਗਹ ਸੈਤਾਨ ਦਾ ਕੀਤਾ ਜਿਨਾਕ
 ਬੁਲਾ ॥ ਸੇਵਰ ਗਹਿ ਛੇਈ ਨਲਹ ਨਿਰੁਰੇਨ ਸਫਾ ਤਿਰਸੁਲਾ ॥ ਦਾਵਾ ਛੁਰਹੁ ਇਮਾਮ ਜੀ ਆਪਾਤ
 ਮਕਸਿਟਾਇ ॥ ਨੇਕੇ ਮੁਲਨਾ ਆਵਈ ਦੇ ਜਕੁ ਸੀ ਦੀ ਭਾਹਿ ॥ ਦੁਹੀ ਸਿਰੀ ਇਕੁ ਰਬੁ ਹੈ ਹੋਰ ਨਦੁਜ

ਜਾਨਾ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ ਸੂਰਤਿ ਜਾਨ ਸੈਤਾਨ। ਤੀਜਾ ਮਜਬ ਪਾਕ ਹੈ ਜੇ ਦਾਵਾ ਕਰੇ ਨਮੂਸ ੧੩੯
 ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਕਹੇ ਖੁਦਾਇ ਰਸੂਲਾ। ਗੁਸਾ ਕਰ ਕੇ ਜਲ ਮਰਨਿ ਦੁਨੀ ਵਲੋ ਵੇਕਾਨਾ ਦੁਹ
 ਮਜਬ ਤੇ ਗਏ ਭਰੇ ਨਮੂਰ ਸਵਿਹਾਮਾ। ੩॥ **ਸੁਆਲ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰਾ**॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿ
 ਸਚ ਸੁਣਹੋ ਚਾਗੇ ਮਾਮਾ। ਗਜਤੁ ਸਾਗੁ ਦੁਨੀ ਪਰ ਕਰਹੁ ਅਦਾਲਤਿ ਬਿਆਨਾ। ਕਾਜੀ ਮੁਫਤੀ ਤੁਸਾਡੇ ਮੀ
 ਰਮਲ ਕਪਾਤ ਸਾਹੁ। ਤੁਕਮਤੁ ਸਾਗੁ ਦੁਨੀ ਪਰਿ ਅਪਣੇ ਚਲਾਇ ਗਹਿ। ਅਵਲ ਚਾਰਇ ਮਾਮ ਸਨਹਾ ਬਸ
 ਕਾਬਲ ਜਾਨਾ। ਈਰਜਤੁ ਰਜ ਚਾਰ ਭਾਈ ਆਚਾਰੇ ਪਾਕਇ ਮਾਮਾ। ਪਿਛੋ ਹੋਰ ਜੇ ਬੀਏ ਪੈ ਕੰਬ ਗਾਣਤੀਰ
 ਤੀਨ ਜਾਇ। ਇਕ ਪੈ ਕੰਬ ਚਾਰ ਯਾਰ ਸਨਿ ਪੁਰਹੀ ਚਲਾਈਆਇ। ਅਵਲ ਪੈ ਕੰਬ ਖੁਦਾਇ ਸੀਨਾ ਲੇ
 ਚਾਰੇ ਯਾਰਾ। ਬਾਦੀ ਆਬੀ ਆਤ ਸੀਖਾ ਕੀ ਚਾਰ ਧੀ ਚਾਰ। ਫਿਰ ਸਾਜਿ ਤਿਸ ਆਦਮ ਸਫੀ ਨੂਹੇ ਆਪੁ ਸੀ
 ਦਾ ਆਪਾ। ਨਾ ਭਹ ਜਮਿਆ ਕਿਸੇ ਜਾਇ ਆਨ ਕੋਈ ਮਾਇਨ ਬਾਪਾ। ਹੁਣਿ ਪੈ ਕੰਬ ਰਮੁ ਸਤਫਾਇ ਤਿਸੇ
 ਚਾਰੇ ਯਾਰਾ। ਉਮਰ ਬਿਤਾਬ ਅਬੂਬਕਰਿ ਤਿਸ ਮਾਨ ਮਲੀ ਬਿਚਾਰਾ। ਚਾਰੇ ਯਾਰ ਮੁਸਲਮੀ ਚਾਰ ਮੁਸ
 ਲੇ ਕੀਨਾ। ਪੰਜਵਾਨ ਧੀਰ ਸੂਲ ਹੈ ਜਿਨ ਕੀਤਾ ਸਾਬਤ ਦੀਨਾ। ਇਨਾ ਪਿਛੋ ਇਮਾਮ ਜੀ ਚਾਰ ਆਜਮ ਸਾਫੀ ਜਾ
 ਨਾ। ਮਾਲਕ ਅਹਿਮਦ ਆਖੀ ਅਨਿਸਾਬਤ ਚਾਰਇ ਮਾਮਾ। ਚਾਰਇ ਮਾਮ ਮੁਸਲਮੀ ਕਦੀਨ ਆਵਹਿ ਜਾ
 ਹਿ। ਜੇ ਇਨਾ ਫੂਰ ਮਾਇ ਆਕਹੇ ਤੁਮ ਕਉਣ ਚਲਾਇ ਗਹਿ। ਕੀਤੀ ਆਕਉਣ ਅਦਾਲਤਾ ਸਚ ਸੁਣਾਵਹੁ
 ਮੇਹਿ। ਜੇ ਲਿਖਿਆ ਚਾਰ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਸਭ ਖੋਲ ਸੁਣਾਵਹੁ ਸੇਹਿ। ੩॥ ਜਬਾਬ ਇਮਾਮ ਗਉਸ ਲਦੀ
ਨਸੂਰਾ॥ ਆਖੇ ਇਮਾਮ ਗਉਸ ਦੀਪਕਿ ਅਹਿਮਦ ਦੀ ਕਿਤਾਬ। ਕਰੇ ਗੁਨਾਹ ਕਈ ਰਜੇ ਤਿਸ ਨੂਵਰੇ ਮਜਬ
 ਜੇਹਾਨ ਤ ਕਰੇ ਖੁਦਾਈ ਹਾਨਤ ਕਰੇ ਰਸੂਲਾ। ਫੇਰੇ ਰੋਇ ਦੀ ਮਾਨਤੇ ਮਨੇ ਨਕੁਰਾਨ ਮਸੂਲਾ। ਦੂਜਾ ਕਈ

ਰਗੁਨਾਹੁ ਹੋਰਤਿ ਸਦੀ ਸੁਣਤਾਇ ਧੀਰਾ। ਪੀਭੁੰਣ ਸਕੀਆ ਉਸੇ ਕਰੇ ਗੁਨਾਹੁ ਅਸੀਰਿ। ਤਿਨ ਅਜਾਬੀ
 ਕਾਰਿ ਕੇ ਮਾਰੀ ਮੈ ਕਖੀ ਅਗਨ ਜਲਾਇ। ਪ੍ਰਹੀਐ ਸਾਰੇ ਸਹਿਗ ਵਿਚਟੰਗੀ ਰਸਾ ਪਾਇ। ਫਿਰ ਸਦੀ
 ਮੈ ਜਾਇ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਗਏ ਕਊਏ ਕੂਕਰ ਖਾਇ। ਕਰੇ ਕਬੀਰ ਗੁਨਾਹੁ ਜੋ ਤਿਸਦੀ ਜੇਏ ਹੁਸ ਜਾਇ। ਏ
 ਹਿ ਗੁਨਾਹਿ ਕਬੀਰ ਹੋਨ ਕਿ ਦੇਨ ਬਚਣ ਹੋਇ। ਕਾਫਰ ਹੋਇ ਭਾਵੈ ਮੁਸਲਮਾਨ ਰੂਹਾ ਵਿਚੋ ਕੋਇ। ੪॥
 ਜਵਾਬ ਇਮਾਮ ਦੂਜਾ ਸੂਰਾ॥ ਸੁਣਹੋ ਨਾਨਕ ਸਾਹੇ ਸਚੁ ਆਖੇ ਕੁਤਬ ਲੀਨਾ। ਆਦਮ ਸਾਡਿਆ ਅਮ
 ਜਾਬ ਹੋਜੇ ਹੋਵੈ ਵਡਾ ਗੁਨਾਹਿ। ਇਮਾਮ ਮਲਕੁ ਆਖਿਆ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬਾ। ਪਹਿਲੇ ਗਰ
 ਦਨ ਮਾਰੀਐ ਸੀਰਾ ਸਾਰੀ ਭੋਇ ਅਜਾਬਾ। ਬੰਦਿ ਬੰਦ ਪਿਛੇ ਕੀਜੀਐ ਚਹੁ ਕੁੰਟੀ ਦੇਇਟੰਗਾਇ। ਹੋਰਤ
 ਜੀਰਨ ਇਸਨਾ ਬਿਨ ਮਾਰੇ ਨਜਾਇ ਗੁਨਾਹਿ। ੫॥ ਜਵਾਬ ਇਮਾਮ ਤੀਜਾ ਸੂਰਾ॥ ਆਖੇ ਇਮਾਮਿ ਜ
 ਮਾਲਦੀ ਪੜ੍ਹ ਸਾਫੀ ਦੀ ਕਿਤਾਬਾ। ਆਦਮ ਸੁਰਤਿ ਰਬ ਦੀਏ ਹੁਲਾਇ ਕਨਾਹਿ ਅਜਾਬਾ। ਮਾਰਨਿ ਸਾਡ
 ਨ ਅਜਾਬ ਹੋਰ ਹੋਈ ਦਮਦਮੀਏ ਹਾ। ਖਾਣਾ ਭੋਵਹੁ ਲੋਣਾ ਬਿਨ ਲਾਵਣ ਨਾ ਲਨੇਹੁ। ਵਿਚੇ ਮਾਰੇ ਬੰਦੇ
 ਏ ਹੁਸ ਕੁਤੇ ਵਡਾ ਅਜਾਬਾ। ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬ ਦੇਹੋਇ ਗੁਨਾਹ ਪਾਕ। ੬॥ ਜਵਾਬ ਇਮਾਮ ਚੌ
 ਥਾ ਸੂਰਾ॥ ਕਹੈ ਇਮਾਮ ਕਮਾਲ ਦੀ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਮਦੀ ਕਿਤਾਬਾ। ਸਾਹਿਬ ਆਦਮ ਸਿਰਾਜਿਆ ਰਿਤੁਸ
 ਵਡਾ ਬਿਤਾਬਾ। ਕੀਤ ਸਾਪਣੇ ਤੁਲਫਿਰਾ ਤਿਤ ਸਤਖਤ ਸੁਭਾਨਿ। ਸਿਜਦਾ ਕੀਤਾ ਮਲਾਇ ਕਾਇਕਾਨਿ
 ਵਿਆਨਾਹਿ ਮੈਤਾਨਾ। ਗਨਹੁ ਦੁਖਤਰ ਸਾਜ ਕੈਨਾ ਲਿਕੀਤ ਸਤਿਸਜਨਾਹਾ। ਜੇਨੇ ਜੇ ਮੇਚਾਰਤ ਬਇਕਦੁ
 ਜੇਦੀ ਆਵਿਆਹ। ਉਸਦਾ ਜੇਨਾ ਉਸਨੁ ਅਦਲਾਬ ਦਲਾ ਕੀਨਾ। ਅਵਲਿ ਆਦਮਿ ਇਉ ਕੀਆ ਤਿਸਪ
 ਰ ਕਰਹੁ ਯਕੀਨਾ। ਇਕ ਬੀ ਆਦਮ ਲਖ ਬੀਏ ਕੀਆ ਮਸਲਾਨ ਮਨਜੂਗਾ। ਪੀਭੁੰਣ ਸਕੀ ਹਰਾਮ ਹੋਹੋਰ

ਕਰੀਹਲਾਲਰਸੁਲਾਨਾਮਾਗੀਐਨਾਸਾਫੀਐਨਹਿਦੀਜੈਬੀਦੀਮਾਹਿ। ਕਰਕੇਰੋਇਸਿਆਹੁਤਿਸ ੧੪੦
 ਸਤਿਮੁਲਕਾਵਿਚਫਿਰਾਹਿ। ਦੇਹਸਜਾਇਤੁਜਾਨਿਆਹਦਿਅਪਈਦਿਚੇਨਿਕਾਲਾ। ਕਰਨਗੁਨਾਹ
 ਕਬੀਰਜੋਤਿਨਾਕੀਚੇਇਹਹਵਾਲਾ॥ ੭॥ ਸੁਆਲਨਾਨਕ **ਫਕੀਰਸੂਰਾ**॥ ਮੁਛੇਨਾਨਕਹਿਦਕੀਸੁ
 ਏਹੋਚਾਗਇਮਾਮਾਇਮਾਮਾਜਮਦਾਫੁਰਮਾਇਆਕਰਹਿਨਮੁਸਲਮਾਨਿ। ਛੁਡਿਆਰਾਹੁਗਹਿ
 ਮਾਨਦਾਪਕੜਿਆਗਹੁਸੈਤਾਨਾ। ਆਦਮਸੂਰਤਿਰਬਦੀਭੰਨਨਿਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਆਦਮਮਾਰਿਆਅਜ
 ਬਹੈਜਿਉਛੁਹੈਮਸੀਤਅਜਾਬਾ। ਸਾਹਿਬਦਾਫੁਰਮਾਇਆਵਿਚਲਿਖਿਆਚਾਰਕਿਤਾਬਾ। ਫਹੇਮਸੀ
 ਤਫਿਰਤਿਸਰੇਗਾਰਾਇਦਾਲਾਇ। ਆਦਮਮਾਰਿਆਨਉਰੇਸਕੇਨਕੋਇਜੀਵਾਇ। ਏਹੁਅਜਾਬ
 ਅਜੀਮਹੈਸਿਰੇਨਉਤਰੇਮੁਲਾ। ਲਿਖਿਆਵਿਚਕੁਰਾਨਦੇਕਹਿਆਖੁਦਾਇਰਸੁਲਾ। ਇਮਾਮਾਜਮ
 ਬਾਸ਼ਕਿਤਾਬਹੋਰਜੁਕੀਤੀਤੀਨਇਮਾਮਾਮਾਰਨਿਆਦਮਸਫੀਨੂਪੜਿਕੈਗਹੁਸੈਤਾਨਾ। ਪਾਤਸਾਹਿ
 ਨੂਫੁਰਮਾਇਆਸਾਹਿਬਖਾਲਕਿਆਪਿ। ਲਿਖਿਆਚਾਰਕਿਤਾਬਵਿਚਸੁਣਿਹੋਕਲਮਾਪਾਕੀਐ
 ਕਬਰਕਲਮਾਆਖਿਆਇਕੋਇਕਖੁਦਾਇ। ਸਭੁਣਾਅੰਦਰਇਕਹੈਪਟਿਵਪਿਕਹੀਨਜਾਇ।
 ਲਖਿਚਉਗਸੀਜੀਆਵਿਚਰਬਹਿਕਸੇਦਾਮੁਕਾਮਾ। ਮੁਖਾਲਫਚਾਰਖੁਸੀਹਤਾਕੀਤੀਆਹੈਨਸੇ
 ਤਾਨਿ। ਹਉਮੈਪਾਈਸਭੁਸਿਵਿਚਾਇਕਦੂਜਾਮਨੇਨਕੋਇ। ਨਾਨਕਆਖੇਇਮਾਮਜੀਇਸਾਬਿਧਵਿ
 ਗਤੀਲੋਇ। ਪਾਤਸਾਹਨੇਫੁਰਮਾਇਆਸਚੇਆਪਿਖੁਦਾਇ। ਲੋਵਨਿਖਬਰਗਰੀਬਦੀਭੇਖਫਕੀ
 ਰਬਣਾਇ। ਜੋਸਾਨਸੀਨਫਕੀਰਜੇਬੀਦਗੀਕਰਨਖੁਦਾਇ। ਅੰਧੇਮੁੰਨੇਜਈਫਨੂਪੈਰੀਸਕੇਨਜਾਇ
 ਜੋਭੁਖੇਮਰਦੇਤਾਮਥਿਨਮਿਹਨਤਕਰਦੇਆਇ। ਮਿਹਨਤੇਕੰਮਨਚਲਿਆਫਿਰਚੇਰੀਕਾਰਕਮਾਇ।

੫
 ਇਕਦਿਨ ਪਕੜਿਆ ਚੋਰੀ ਘਾਤਿ ਬੰਦੀ ਮੇਲੈ ਸਜਾਇ। ਹਾਕਮ ਲਭਿ ਨ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਸਕਾਰਨ ਕੀ
 ਆਹਰਾਮਾ। ਗੁਨਾਹ ਜੇ ਮੇਪਾਤ ਸਾਹਦੇ ਜੇ ਸਦੀ ਆਨ ਲੰਗਰ ਲਾਇ। ਅਣਹੋਦਿ ਕਰਾਇ ਕੰਮ ਸਭ
 ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਜਗਾਮਾਹਿ। ਅਣਹੋਦਿ ਕਰਾਇ ਬਦਫੈਲੀ ਆਪਰਘਰਿ ਕਰਹਿ ਜਨਾਹਿ। ਜੇ ਅੰਦਰਿ ਹੋਵੈ
 ਸਭ ਕੁਝ ਹਰਾਮ ਮਾਲ ਜਰਤਾਮਾ। ਇਤਨੀ ਦੁਇਲਤ ਰਖ ਕੇ ਫਿਰ ਪਰਘਰ ਕਰੇ ਹਰਾਮ। ਲਾਇ ਕੇ ਏਹੁ
 ਸਜਾਇ ਦੇ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਦੇਇ ਸਜਾਇ। ਆਜਮ ਜਿਉ ਫੁਰਮਾਇ ਆਤਿ ਸਉ ਪਰ ਅਮਲ ਕਰਾਇ। ਜੇ
 ਭੁਖਾ ਹੋਵੈ ਤਾਮਦਾਤਿ ਸਪੇਟ ਭਰੇ ਪਾਤਸਾਹਿ। ਜੇ ਭੁਖਾ ਹੋਵੈ ਜਨਾਹਦਾਤਿ ਸਦੇਵੈ ਅਉਗਤਿ ਵਿਆਹਿ
 ਜੇ ਭੁਖਾ ਹੋਵੈ ਮਾਲਦਾਤਿ ਸਦੇਵੈ ਵਜਲ ਗਾਇ। ਜੇ ਖਾਣੇ ਨੇ ਪਾਤਸਾਹਦੇ ਇਹ ਰਿਮਿ ਹਨ ਤਿਲਏ ਕਰ
 ਇ। ਜਿਸ ਲਾਇ ਕੋ ਹੋਵੈ ਕਾਰ ਦੇਤਿ ਸਕਾਰੇ ਲਏ ਲਗਾਇ। ਜੇ ਮੇਸੀ ਹੋਇ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਸਭ ਲ
 ਗੇ ਹਲਾ ਲੇਜਾਇ। ਖਬਰ ਨ ਲਏ ਜਹਾਨ ਦੀ ਪਾਤਸਾਹੁ ਕਹਾਏ ਨਾਮ। ਸੁਬੇ ਨਾਇ ਬਾਪ ਦੇ ਸਕੁਮ
 ਲਕੀਨ ਕਲਿ ਮਾਕਾਮ। ਸਭ ਖਾਵਨਿ ਲੁਟਿ ਜਹਾਨ ਨ ਪੀਦਾਰੁ ਖਾਨ ਕਥਾਇ। ਭੁਖੇ ਮਰਨਿ ਗਰੀਬ
 ਜੇ ਸਭ ਸਿਰ ਪਾਤਸਾਹ ਅਜਾਬ। ਕਰਿ ਨ ਕਿਰਸਾਣੀ ਕਿਰਸਾਣ ਜੇ ਭਇ ਲੈ ਵਾਨੇ ਅੰਨ ਜਮਾਇ।
 ਕਰਕੇ ਅੰਨਿ ਤ੍ਰਿਭਾਵ ਲੀਝੈ ਹਿਸੈ ਕਰਨਿ ਬਣਾਇ। ਦੁਖ ਖਾਵਦੁ ਇਕਹਾਕਮੇ ਜੇ ਇਸਾਬਿਧ ਅਮਲ
 ਹੋਇ। ਕਰਿ ਇਤ ਬਾਰ ਖੁਦਾਇ ਬੇਭੁਖੇ ਮਰੇ ਨ ਕੋਇ। ਲਾਲਚ ਕਰ ਦੇਹਾਕਮਾ ਲੁਟਿ ਲੈਵੇ ਪਾਰਿ
 ਕਿਰਸਾਨ। ਝਾਏ ਹਿਸੈ ਹਾਕਮ ਭੁਖ ਮਰਤੇ ਸਭ ਨ ਸਜਾਨ। ਹੋਇ ਉਜਾੜਾ ਮੁਲਖ ਵਿਚ ਫਿਰ ਬੀਜੇ
 ਅੰਨ ਨ ਕੋਇ। ਅੰਨੇ ਬਾਝੁ ਆਦਮੀ ਮਰਿ ਜਾਵਨਿ ਰਹਨਿ ਨ ਸੋਇ। ਬਾਕੀ ਰਹੇ ਕਿਰਸਾਨ ਜੇ ਭਇ ਪਾ
 ਜੇ ਕਰਨੇ ਲਾਗਾ। ਉਦਨੀ ਪਈ ਮੁਲਕ ਵਿਚ ਲੋਕ ਗਏ ਸਭ ਭਾਗ। ਬਦਿ ਨੀਤ ਕਰਿ ਹਾਕਮਾ ਲੁਟਲੀ

ਤਾਸੁ ਭਜਨਾਨਾ ਚਸਮੀਵੇਖਾਇਮਾਮਜੀਇਉਕਿਆਮਤਿਪਹੁਚੀਆਨਾਥੀਆਫਨਾਹਜਨਾਨਸ
 ਭੁਸਿਰਪਾਤਸਾਹਮਜਾਬਾਖਾਵੇਖੇਰੀਵਾਜਜੇਪੁਛੇਕਭੀਣਜਵਾਬਾਏਨਇਜਾਰੇਆਵਦੇਸੁਬਾ
 ਮੁਲਕਾਮਾਹਿ। ਬਖਸੀਤੇਬੁਝਾਈਏਅਉਰਦੀਵਾਨਕਹਾਹਿ। ਕਾਜੀਮੁਫਤੀਮਉਲਵੀਸਿਰ
 ਸਦਰਿਤਿਨਾਸਿਰਦਾਰਾਏਦੀਬਿਜਮਤਿਦਮਲੇਲੁਟਖਾਵਇਨੇਸੀਸਾਗ। ਹਕਿਨਕੋਈਪਹੁ
 ਚਿਆਕੁਕਰਹੀਕੁਰਲਾਇ। ਜੇਲਗੇਜਾਇਨਜੀਕਕੋਅਗੇਦੇਨਪਿਆਦੇਮਾਰਾ। ਇਹਨਿਆਉ
 ਵਰਤਿਆਮਮਲਤੁਸਾਝੇਮਾਹਾ। ਰੂਧੇਨਿਆਮਤਿਪਾਸਦੁਇਸੁਭਤੁਸਾਜਿਮੇਗਨਾਹਾ। ਜਿਤੀਪਤਿ
 ਸਾਹਿਜਗਨਿਵਿਚਸੁਕੁਉਮਤੁਰਸੁਲਕਹਾਏ। ਮਿਲਗਸਸਭੇਅਜਾਬਤੁਬਛਿਰਲਗੇ। ਸੁਭ
 ਅਜਾਬਜਗਨਦੇਸਿਰਤੁਸਾਝੇਹੋਇ। ਕਰਨਿਗੁਨਾਹਜੇਉਮਤੀਤਿਨਪਟਕਾਇਹਾਰਨਕੋਇ। ੮॥
 ਜਵਾਬਚਾਰਇਮਾਮਸੂਰਾ। ਸੁਣਿਹੋਨਾਨਕਸਾਹਜੀਆਖਨਚਾਰਇਮਾਮਾ। ਜਿਤੀਕਹੀਓਨਸੀ
 ਹਤਾਹਿਕਨਕਰੇਜਗਨਾਮਾਲਜਗਤੀਜੇਰੂਵੈਇਹਭੀਰੁਸਸਵਾਬਾ। ਕਿਤੁਈਮਾਲਜਗਾਤਿਹੈ
 ਸੁਭਆਖਹੁਸੇਧਕਿਤਾਬਾ। ਉਮਤਿਕਰੇਅਜਾਬਜੇਸਿਰਰਸੁਲਗੁਨਾਹਿ। ਵਤਿਮੁਦੀਇਨਾਦਾਕ
 ਉਣਹੈਜੇਆਖਰਕਰੇਨਿਧਾਹਿ। ਅਸਾਤੁਕੁਸੁਨਬਾਣਿਅਟਬਰਾਵਿਚਗਲਤਾਨਾ। ਖਾਦੇਖਰਾ
 ਇਤਰਬਦੀਪੈਕੰਬਰਦਾਲੇਨਾਮਾ। ਤੂੰਪੈਫਕਰਖੁਦਾਇਦਾਰਹਦਾਸਦਾਨਜੀਕਾ। ਸੁਭਗਲਾਈਮਾਨ
 ਦੀਆਕਾਰਿਰੂਹੋਤਿਹਕੀਕਾ। ੯॥ ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੂਰਾ। ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹਸਚਸੁਣਹੋਚਾਰਇ
 ਮਾਮਾ। ਉਮਤਿਕਰੇਅਜਾਬਜੇਅੰਤੁਆਵਸੀਸਿਰਅਰਕਾਨਾ। ਅਰਕਾਨਮਹੰਮਦਮੁਸਤਿਫਾਸੁਭਤਿਸਦੇ
 ਸਿਰਅਜਾਬਾਦਰਗਾਹਿਲੇਖਾਮੰਗੀਐਸਕੈਨਰੇਇਜਵਾਬਾ। ਉਥੇਕੋਇਨਬੀਸੀਆਜਾਮਨਬੁਰਦਾ

੧੪੧

ਪ੍ਰੇਮਰਾਮਾਇਨਾਇਬਤੁਸੀਰਸੁਲਦੇਕਹੀਓਜਾਰਾਇ
 ਮਾਮੀਕੁਰਹੁਮਨਾਹੀਜਹਾਨਇਚਕੋਕਰੇਨਐਸਕਾਮਾ।

ਕੋਇ। ਬੇਟੀ ਮੁਹਰਿ ਨ ਚਲਈ ਪੜਨਿ ਕਲਮਾ ਬੁਕਿ ਬਗੋਇ। ਖਰੇਖ ਜਾਨੇ ਪਉਸ ਨੀ ਜਿਨਾ ਕੀ ਤੇਨੇ ਕ
 ਅਮਲਾ ਨਾਨ ਕਕਹੋਇ ਮਾਮਿ ਜੀ ਸੇਵਰਗ ਹੋ ਅੰਦਰ ਮਲਿ। ਮਾਲ ਜਗਾ ਤੀ ਜੋ ਪੁਛਿ ਮਾਤਿ ਸਦ
 ਸੁਣਹੁ ਬਿਆਨ। ਸੁਭ ਘਰਿ ਦਾ ਮਾਲ ਸੁਮਾਰ ਕਰਿ ਵਯੋ ਯਕੀ ਇਲਾਹ ਦਿਆਨ। ਦੋਹੇ ਯਕੀ ਕੀ
 ਨਾ ਦੇ ਸਕੈ ਤਾਬੀ ਸੋ ਯਕੀ ਦੇਇ। ਜੇ ਇਸ ਪਰਕਾਇ ਮਨ ਥੀ ਵੇਚਿ ਹਲੇ ਯਕੀ ਘਟਿ ਨ ਦੇਇ। ਵੇਇ
 ਨਾ ਮਾਲ ਜਗਾ ਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਸੁਣਹੁ ਬਿਆਨ। ਇਕੋ ਤਲੇ ਵਨ ਚੇਰ ਲੁਟਾਇ ਕੋ ਆਫਤਿ ਪਵੈ ਅਜਾਨ।
 ਨਾਇਤਾ ਗਾਹਿ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਨਾਇਤਾ ਕਰ ਜਗਾਨ। ਵਾਗੂ ਸਾਏ ਬਦਲੇ ਸਭਿ ਲੁਟ ਲਈ ਸੈ ਤਾਨ॥ ੧੦॥
ਸੁਆਲਨਾ ਕਸਾਹ ਸੁਰਗ॥ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਸੁਣਹੋ ਚਾਰ ਇਮਾਮਾ ਹਾਰੂ ਕਾਰੂ ਦੇਇ ਤਨ
 ਤਿਸ ਦਾ ਸੁਣਹੁ ਬਿਆਨ। ਗਤ ਮਤਾਈ ਨਉ ਸੇਰ ਵਾਇ ਨਾ ਦੀਖ ਬਰਸੁਣਾਇ। ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਚਉ
 ਤਨਾ ਕਿਉ ਕਾਰਿ ਕੀਤੀ ਆਇ। ਜੁ ਸੇਰ ਪੈ ਨ ਕਾਇ ਮਾਰ ਹੈ ਮਗਤ ਬਨਾਮ। ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਜਗਾਨ ਵਿਚ
 ਕਿਆ ਮਤਿ ਤਕ ਕਮਾਹਿ। ਕੀ ਕੀਤਾ ਅਦਲ ਨਉ ਸੇਰ ਵਾਕਾਇ ਮਰਹਿਆਨਾਮ। ਕੀ ਕਰੀ ਖਗਾਇ ਤਹ
 ਤੁਮੇ ਜਾਤਾ ਸੁਭ ਜਗਾਨ। ਕਾਰੂ ਵਿਚ ਕੀ ਐ ਬਸੀ ਹੋ ਆਜੇ ਗਰਕਾ ਬਾ। ਸੁਚ ਕਹੋਇ ਮਾਮ ਜੀ ਜਿਉ ਲਿ
 ਖਿਆ ਵਿਚ ਕਿਤਾ ਬਾ। ਜਿਉ ਚਹੁ ਮਗਤ ਬਾਇ ਆਕਰਿ ਮਸਲਾ ਸੁਭ ਸੁਣਾਇ। ਨਾਨਕ ਕਹੋਇ
 ਮਾਮ ਜੀ ਕੀ ਤਿਨਾ ਸਿਰ ਵਿਆਇ॥ ੧੧॥ ਜਵਾਬ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ਸੁਰਗ॥ ਕਹੋਇ ਮਾਮਿ ਕਮਾਲ ਦੀ ਸੁਣਨ०
 ਨਕਸਾਹ ਇਮਾਮ। ਮੁਸਾ ਲੈ ਆਇ ਆਪੈ ਕੀ ਬਰੀ ਬੇਠਾ ਮਦੀਨੇ ਆਨ। ਫੈਰਿ ਤਿਸ ਕੁਤਬਾ ਆਪਣਾ ਅੰਦਰ ਸੁਭ
 ਗਾਨ। ਸੁਭਾਉ ਮੰਤ੍ਰੀ ਮਨਿ ਮਾਕਾਰੂਨ ਮਨਿ ਆਇਲਾ ਮਾ। ਹਾਰੂ ਮਾਨੇ ਆਹੁ ਕਮ ਸਿਰ ਮਾਲਿ ਆਮੁ ਸੇ ਆਇ

ਹੇਅਉਮਤਿਪੈਕੰਬਰੀਵਰੁਮਰਾਤਧਾਪਾਇ। ਅਰੇਜਿਤੀਉਮਤੀਸਰੇਸਨਿਗੁਮਰਾਹਿ। ਮੁਸੋਰੇਅ^{੧੪੨}
 ਹੁਕਮਰਬਦਾਕਰਮਾਤਾਇਖਲਾਹਿ। ਤਿਲਾਨਕਰਾਬਣਾਇਦਾਸੇਆਇਮਿਲੀਬਹੁਤਜਗਨਾ॥
 ਆਲਮੁਤਾਸਬਜਰੀਦਾਮਨਨਿਹੋਰਨਾਆਨਾ। ਮੋਇਆਨਜੀਵਾਇਤੁਲੇਖਦਾਈਨਾਮਾ। ਇਸ
 ਬੀਧਮਿਲਸੀਸਕੁਕੋਹੋਸੀਉਮਤਿਮਾਨਾ। ਬਿਨਤਿਭੇਕਰਾਮਾਤਦੇਕੋ। ਇਨਸੀਸਨਿਵਾਇ। ਕਾਰੂ
 ਕੁਫਰਲਪੋਟਿਆਆਪਕੁਦਾਇਕਹਾਇ। ਚਾਲੀਗੰਜਖਜਾਨਿਆਉਚੇਫੇਰਬਣਾਇ। ਦਾਵਾਬ
 ਧਮਿਲਜਨਿਵਾਮੁਸੇਲਈਬਨਾਇ। ਚਾਲੀਗੰਜਕਰਿਮਾਲਦੇਤਿਸਦਾਸੁਣਹੁਬਿਆਨਾ। ਪੈਰਗੰਜਾ
 ਦੇਜਿਮੀਪਰਿਸਿਰਲਰੇਅਸਮਾਨਾ। ਬਗਾਕਰਨਨਿਗਾਹਦਸਤਿਲੜਨੇਦਾਸਮਾਨਿ। ਮੁਸਾਪੈਕੋ
 ਬਰਪਕੜੀਐਜਿਸਕੀਆਖਗਾਬਜਹਾਨਾ। ਮੁਸਾਜਾਇਪੁਕਾਰਿਆਅਰੇਬਾਰਖੁਦਾਇ। ਕਾਰੂ
 ਹੁਕਮਨਮਨਿਆਘੇਰਿਆਸੇਤਾਨਬਲਾਇ। ਮੈਲਖਜਾਨੇਲਸਕਰਾਲੜਨੇਦਾਕਰਿਸਾਜਾ। ਇਹ
 ਅਰਜਗਰੀਬਦੀਸੁਣਹੁਗਰੀਬਨਵਾਜਾ। ਤਬਹੋਆਹੁਕਮਖਦਾਇਦਾਤੁਮਫੇਰਕਰਹੁਇਲਾਮਾ॥
 ਬਿਹੁਵਾਹੀਇਲਾਮਕਰਿਫਿਰਜਾਇਕਰਹੁਇਹੁਕਾਮਾ। ਜੇਤ੍ਰੈਇਲਾਮਤੇਰੇਨਾਮਨਹਿਫਿਰਕਰਿਹੋ
 ਰਹੁਕਮਾਜਿਮੀਨਾ। ਲੋਸੀਪੈਰੋਪਕੜਕੋਹੋਸੀਗਰਕਬਿਦੀਨਾ। ਮੁਸੇਕੀਤਾਇਲਾਮਫਿਰਕਾਰੂਉ
 ਪਰਿਆਇ। ਚਿਲੋਯਕੀਜਕਾਤਿਕਾਢਿਦੇਇਬਨਾਮੇਖੁਦਾਇ। ਕਾਰੂਹੁਕਮਨਮਨਿਆਗਰਕਗਰੂ
 ਰਤਿਨਾਹਿ। ਦੁਜਾਕੀਆਇਲਾਮਫਿਰਏਹੁਕੀਮਨਿਓਸਨਾਹਿ। ਤ੍ਰੈਇਲਾਮਨਮਨਿਅਸਤਬਹੋਆਹੁਕ
 ਮਜਿਮੀਨਾ। ਪੈਰੋਪਕੜਿਓਸਕਾਰੂਏਕੀਤਾਗਰਕਬਿਦੀਨਾ। ਚਲਿਆਕਿਆਮਤਿਤੀਕੁਜਾਇਗਾਹੇ
 ਠਪਤਾਲੇਆਹਿ। ਇਹੁਸਿਰਵਿਗਾਈਕਾਰੂਏਰਬੇਜੇਮਨਿਓਸਨਾਹਿ॥ ੧੩॥ ਜਵਾਬਇਮਾਮਿਜਮਾਲਦੀ

ਸੁਗਾ॥ ਕ੍ਰੋਹੇਇਮਾਮਜਮਾਸਦੀਸੁਣਹੋਨਾਨਕਸਾਹਾ॥ ਕਾਫਰਵਡਾਨਉਸੇਰਵਾਤਿਸਦੇਸੁਣਹੁਸਨਾਹਾ॥
 ਪਾਕਨਹੋਆਮਜਬਬੀਅਦਲੋਕੁਇਆਕਬੁਲਾ॥ ਕੀਕਫਰਕੀਏਸਲਾਮਹੈਬਰਾਬਰਕੀਏਰਸੂਲ
 ਆਪੋਆਪਣੀਜਾਹਗਾਦੋਨੋਪੈਪਾਤਸਾਹਾ॥ ਦੋਨੋਜਲਫਾਆਦਮਸਫੀਦੀਆਆਪੋਆਪਣੀਜਾ
 ਇ॥ ਅਦਲੋਹੋਆਨਉਸੇਰਵਾਕੀਤਾਸਚਨਿਆਇ॥ ਕੁਠਸਬੋਟਾਆਪਣਾਜੇਹੋਆਥਾਬੁਦਗਾਹਿ॥
 ਬਸਿਪਗਈਅਉਰਤਾਰਖੀਆਆਪਣੇਜੇਗਾ॥ ਸੁਣੀਪ੍ਰਕਾਰਨਉਸੇਰਵਾਗੁਸੇਹੋਆਢੇਗਾਹੋਈਫਿਰ
 ਆਦਿਜਹਾਨਦੀਨਉਸੇਰਵਅਗੇਜਾਇ॥ ਬੈਠਪਾਤਸਾਹੀਤਖਤਪਰਲੀਤਸਪੁਤ੍ਰਬੰਧਾਇ॥ ਪਨਿ
 ਕੇਇਲਤਮਾਸਕੋਤਕੀਕਤਿਕੁਈਮਲੁਮਾ॥ ਕੁਠਸਬੋਟਾਆਪਣਾਜੇਹੋਆਥਮਲਉਨਾ॥ ਸੁਣਕੇਸਚ
 ਨਿਆਉਨੋਹਟਿਗਾਏਸਭੁਲੋਇ॥ ਫਿਰਨਹੋਈਫਿਰਯਾਦਕਾਸਕੁਰੂਰਨੇਲਾਗੇ॥ ਲੋਕਾਮੀਜਾਸੇਰ
 ਸਿਰਸਾਹੀਆਕੀਤੇਪੈਆਨੇਤੋਲਾ॥ ਪੁਗਲੈਣਾਭੇਵਣਾਮੁਖਤੇਸਚਾਬੋਲਾ॥ ਖੁਲੇਦਰਵਾਜੇਗਾਤਾਦਿਨ
 ਚੋਰੀਕਰੈਨਕੋਇ॥ ਚੋਰੀਚਰਨੀਸੋਕਰੈਜੋਨੰਗਾਭੁਖਾਹੋਇ॥ ਬਕਰੀਸੇਰਬਰਾਬਰੀਫਿਰਨਾਇਕਤੇਜਾ
 ਇ॥ ਖਾਵਨਾਇਕਤੇਪਾਗਲੇਸੇਰਨਬਕਰੀਖਾਇ॥ ਆਲਮਹੋਆਗੁਲਜਾਰਸਭਕਾਰਿਹੈਸਭਵਿਉਹਾ
 ਗਾਗਾਇਆ॥ ਭੁਸਤਿਨਉਸੇਰਵਾਅਦਲਰਹਿਆਜੀਸਾਹਾ॥ ਐਸੀਅਦਲਤਜੇਕਰੈਸੋਈਹੋਪਾਤਸਾਹਾ॥
 ਨਾਤਰਿਪਉਸੀਦੋਜਕੇਅੰਤਹੋਸੀਰੋਇਸਿਆਹਾ॥ ੧੩॥ ਜਵਾਬਾਇਮਾਮਿਕੁਤਬਦੀਨਸੁਗਾ॥ ਕ੍ਰੋਹੇਇ
 ਮਾਮਕੁਤਬਦੀਨਸੁਣਹੋਨਾਨਕਪੀਰਾ॥ ਪਾਇਆਮਗਤਬਹਾਤਮੇਸੁਣਤਿਸਦੀਤਦਬੀਰਾ॥ ਪਰਿਵਿਚ
 ਕਖਨਰਖਿਹੋਭੇਵੇਗਾਹਿਖੁਦਾਇ॥ ਫਿਰਦਾਪਰਉਪਕਾਰਨੇਸਭਕੁਤੇਬਗਾਆਹਿ॥ ਸਿਰਤੇਮਿਰਾਕੁਝ
 ਨਹੀਜੇਮਰੀਨਾਇਖੁਦਾਇ॥ ਉਹਭੀਮੁਲਨਖੁਈਭੇਵੇਖਗਾਇਤਚਾਇ॥ ਇਕਪਾਤਸਾਹੁਹੋਰਮੁਲਕ

ਦਾਨਿਤਲਕੁਦਾਹਾਤਮਨਾਨਾ। ਜੀਤਨਸਕੈਪਾਤਸਾਹਜੇਹਾਤਮਹੋਇਐਮਾਲਾ। ਕਹਿਆਹਿਕਸਿ ੧੪੩
ਵਜੀਰਨੇਇਉਹਾਤਮਜਿਣੇਨਕੋਇ। ਜੇਮੰਗੋਨਾਇਖੁਦਾਇਦੇਸਿਰਤੇਦਲੇਨਸੋਇ। ਤੁਬਹੋਆਫ
ਕੀਰਪਾਤਸਾਹਗਾਇਆਹਾਤਮਕੇਪਾਸਾ। ਬਹੁਤਅਤੀਮਗਰੀਬਹੋਇਕੀਤੀਉਸਬਹੁਤਿਅਰਦਾ
ਸਾ। ਤੁਉਤਕਅਉਖਾਕੰਮਹੈਅਟਿਕਰਹਿਆਹੈਸੋਇ। ਜੇਚਲੇਮੇਰੇਸਾਬਤੰਤਾਕੰਮਅਸਾਡਾਹੋਇ।
ਵਾਸਤਾਹਈਖੁਦਾਇਦਾਇਸਤੇਪਰੇਨਹੋਗਾ। ਉਥੇਕੰਮਨਹੋਰਦਾਕਰਿਬਕੋਸਭਜੇਗਾ। ਤੁਬਹੀਆਖਿ
ਆਹਾਤਮੇਜਿਉਕਰਿਹੁਕਮਰਜਾਇ। ਜਿਉਕਰਿਤੇਗੀਖੁਸੀਹੈਕੋਈਕੰਮਫੁਰਮਾਇ। ਤੁਬਫਕੀਰ
ਆਖਿਆਰਸਾਗਲਵਿਚਡਾਲਾ। ਰਸਾਮੇਰੇਹਥਦੇਉਠਚਲਿਹਮਰੇਨਾਲਿ। ਜਦਇਸਬਿਧਕੀਤੇਹ
ਤਮੇਤਬਕੰਬਹਿਚਉਦਹਲੇਇ। ਜੇਹੀਕੀਤੇਹਾਤਮੇਤੇਹੀਕਰੇਨਕੋਇ। ਤੁਬਪਾਤਸਾਹਮੁਰੀਦਹੋਇਲਗ
ਕਦਮੀਆਇ। ਹਥਹੁਰਯਤਿਹੋਇਕੇਚਲੇਹੁਕਮਰਜਾਇ। ਨਾਉਖੁਦਾਇਜੇਮਨੇਸੋਵਡਾਮਗਤਬਪ
ਇ। ਇਥੇਮਿਲਨਵਡਿਐਆਈਆਫਿਰਪਾਇਭਿਸਤੀਜਾਇ। ੧੪॥ ਜਥਾਇਮਾਮਗਉਸਦੀਸੁਰਾ
ਸੁਣਿਹੋਨਾਨਕਸਾਹੁਸਚਅਖੇਗਉਸਇਮਾਮਿ। ਗੁਰਮਗਤਬਪਾਇਆਸਾਬਤਰਖਈਮਾਨਾ। ਮੁਸੋਪਿ
ਛੇਪੈਕੰਬਗੀਪਾਈਗਾਰੂਰਸੁਲਾ। ਚਾਰਮਗਤਬਜੇਕਰੇਸੋਦਰਗਾਹਿਪਵੈਕਬੂਲਾ। ਅਦਲਖਗਾਇਤੁਬੀ
ਦਰਸਿਸਾਬਤਰਖਈਮਾਨਾ। ਦੀਨਵਨੀਕਾਪਾਤਸਾਹੁਜੇਗਾਗੁਰਮਗਤਬਪਮਨਾ। ਜਦਵਾਖਨਾਨਕਸਾਹੁਸੁ
ਗਾ। ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹੁਸਚਸੁਣਹੋਚਾਗਇਮਾਮਾ। ਮਜਬਮਿਲਤਕਬੂਲਨਹਿਫਿਰਕੇਕੀਤੇਨਾਕਮ
ਅਸਲਾਉਤੇਨਿਬਨੀ। ਤਬਦਰਗਾਹਪਾਈਕਬੂਲਾ। ਹੁਜਤਹੁਜਤਿਨਕੈਤੇਕੰਮਆਖੋਪਕਰਸੁਲਾ।
ਜਿਤੀਮਿਲਤਮਜਬਾਸਕੁਝਗਨੇਦੇਆਰੰਭਾ। ਸਾਹਿਬਦਰਗਾਕੇਨਹੀਜੇਰਖੈਜਹਾਨੇਬੰਭਾ। ਚਾਰੇਕਉਲ

ਜੇਤਮਪੈਰੈ ਕੋਈ ਐਸਾ ਹੋਗਾ ਜਿਸਦੀ ਵਾਲਿਖੁ ਦਾਇਪੈ ਤਿਸਵਿਚ ਵਡਾ ਜੋਗਾ ਸੁਭਹਾਥਿ ਕਰਾਮ ॥
 ਤਖੁ ਦਾਇਦੇ ਕਰੈ ਕਰਾਵੈ ਆਪਿ ॥ ਅਮਲਗੁ ਆਹਿ ਜਹਾਨ ਦੇ ਜੋ ਕਰਦੇ ਐਥ ਸਵਾਧਾ ਜੋ ਆਇ
 ਆਸੋਚਲ ਸੀਰਹ ਸਨਿ ਅਮਲ ਜਹਾਨ ॥ ਨੇਕੀ ਬਦੀ ਨਾ ਵੰਦੇ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਬਖਾਨਾ ॥ ੧੫ ॥ ਸੁ
 ਆਲਚਾਰ ਇਮਾਮ ਸੁਗਾ ॥ ਸੁਣਹੋ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦਗੀ ਆਖਨ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ॥ ਖਾਤਮ ਮਹੀਮ ਦਮੁ ਸਤ
 ਸ ਫਾ ਆਇ ਆਵਿ ਚਜਹਾਨ ॥ ਆਗੇ ਜੋ ਹੋਇ ਪੈ ਕੰਬਗਾਇ ਕਲਖ ਅਸੀਹ ਜਾਗਾ ॥ ਕੀਤੇ ਭੁਮਨ ਸੂਖ
 ਤੈਨ ਨਬੀ ਮਹੀਮ ਦਯਾਗ ॥ ਇਸਬੀ ਅਗੇ ਨਹੋਰ ਕੋ ਅਲਹ ਦੇ ਮਾਸੁਕਾ ॥ ਅਗੇ ਜੋ ਹੋਇ ਪੈ ਕੰਬਗਾ ਕੀ
 ਤੇ ਸੁਭ ਮਨ ਸੂਖਾ ॥ ਆਖਰ ਇਸ ਜਮਾਨੇ ਦੇ ਖਾਤਮ ਨਬੀ ਰਸੂਲਾ ॥ ਨਾਲ ਚਾਰੇ ਯਾਰ ਮੁਸਲਮੀ ਜੋ ਕ
 ਰਦੇ ਮਸਲਮ ਸੂਲਾ ॥ ਉਮਰ ਬਿਤਾਧਾ ਅਬੂ ਬਕਰਿ ਉਸਮਿ ਅਲੀ ਸਦਾ ਤਿ ॥ ਵਾਰ ਸਚਾਰੇ ਤਖਤ ਦੇ
 ਜੋ ਨਬੀ ਬਹਾਇ ਆਪਾ ॥ ਵਾਰੀ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਅਮਲ ਕੀਤੀ ਆਨੇ ਪਾਕਾ ॥ ਰੋਜ ਕਿ ਆਮ ਤਿਹ ਦਿਕਰ
 ਰਹ ਸੀ ਨਬੀ ਰਸੂਲਾ ॥ ਜਾਹਰਿ ਸੁਭ ਸੇਕੁ ਦਿਵਿ ਚਕੀਤਾ ਸੁਭ ਕਬਲਾ ॥ ਅਗੇ ਹੋਰ ਅਮਲ ਨਚਲ ਸੀ
 ਪੈ ਕੰਬਗਿ ਉਤੇ ਕੋਇ ॥ ਜੋ ਕਰ ਸੀ ਜੋਗਾ ਆਇ ਕੋ ਮਾਰ ਲਈ ਸੀ ਸੋਇ ॥ ਸੁਭ ਆਸੀ ਇਕ ਤੇਰਾ
 ਹਿਵਿ ਚਹੇ ਸੀ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ॥ ਇਸ ਜਮਾਨੇ ਦਾ ਪਾਤਸਾਹ ਨਬੀ ਰਸੂਲ ਸੁਲਤਾਨੀ ॥ ਚਲਿ ਆਮ
 ਲ ਮਹੀਮ ਦੀ ਇਸ ਤੇ ਪਰੇ ਨਹੋਰਾ ॥ ਖਾਦਮ ਸੁਭ ਪੈ ਕੰਬਗਰ ਬਹਿਤ ਸੁਣਹੁ ਜੋਗਾ ॥ ਤੁੰਭੀ ਆਇ ਆਨਾ
 ਨਕਾਸਾ ਹਿਬ ਵਡਿ ਕਰਾਮਾਤਾ ॥ ਜਿਤੇ ਨੀਹਾ ਜੀ ਕਾ ਜੀ ਆਗ ਉਸ ਕੁਤਬ ਸਦਾ ਤੁੰ ॥ ਜੋਗੀ ਜੋਗ ਮਸ
 ਰੇ ਵੇਕੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੇ ਸੀਨਿ ਆਸਾ ॥ ਖਟਵਰ ਸੁਨਾਵਿ ਗੰਬਗਾ ਛੁਤੀ ਪਖੰਡੁ ਉਦਾਸਾ ॥ ਸੋਪੀਹ ਈਜ ਮੀਨ ਸ
 ਭੁਛਤਿ ਓ ਆਸਨ ਪਾਸਾ ॥ ਫਿਰ ਉਮਕਾ ਆਇ ਕੈ ਕਰਿ ਕੈ ਵਡੁ ਕਰਾਮਾਤਾ ॥ ਹੁਣ ਆਇ ਆਹੋ ਪਾਤਸਾ

ਹਰਿਮਾਇਚਮਿਲਿਓਪਾਤਸਾਹੇਜਾਇ। ਜਾਲਮਕਾਰਹਮੀਦਨੁਪਤਿਓਸਿਧੇਰਾਹਿ। ਜਿਸਛਤੀਨ
 ਵਮਤੀਗੋਰਵਿਚਮੁਰਦੇਰਿਓਫੇਲਾ। ਕਢੇਰਪਈਯੇਮੁਹਵਿਚੋਪਟਿਕਰਿਸਭੇਗੋਰਾ। ਕਾਰੂਹਿਲਾਕਜੇ
 ਕ੍ਰਿਆਖਜਾਨਾਚਾਲੀਗੰਜਾ। ਇਸਪੈਤਾਲੀਜੇਕ੍ਰਿਆਰਖਿਆਖਜਾਨਾਸੰਜਾ। ਸੋਲਗਾਕਰਨਖਰਾ
 ਇਤਾਛਰਿਭਿਤਸਬੰਦੀਵਾਨਾ। ਕਰਕੇਖਾਦਮਆਪਣਾਹੋਆਮੇਮਸਮਾਨਾ। ਆਦਾਹੀਆਪਣੇਮਜ
 ਘਵਿਚਜੋਆਹਾਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਮਕਾਰਮਜੀਤਿਕੇਹੁਣਵਕ੍ਰਿਆਮਦੀਨੇਆਇ। ਇਕੇਅਸਾਤੀਨਿਸ
 ਕਰਿਇਕੇਕੁਛਕਰਾਮਾਤਭਿਖਾਇ। ਜਿਥੇਤੀਕੁਓਮਤੀਸਕੁਹੋਈਆਇਕਰੀਆਆਨਾ। ਕਰਦੇਨੀ
 ਸੰਗਸਾਰਸਭਮਿਲਕਰਿਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਦਵਾਕਰਿਪੈਕੰਬਰੀਆਇਆਹੈਅਰਥਸਤਾਨਾ। ਅਰ
 ਥਨਛਰਸਨੀਜੀਵਦਿਆਕਛਲਾਇਲੇਅਪਣਾਤਾਨਾ। ੧੬। ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੂਰਾ। ਆਖੇ
 ਨਾਨਕਸਾਹਸਚਸੁਣਹੋਚਾਰਇਮਾਮਾ। ਮਕਾਹੈਮਹਾਂਦੇਉਦਾਬ੍ਰਹਮਣਸਨਸੁਲਤਾਨਾ। ਉਪਜਿਆਬ੍ਰਹ
 ਮਣਜਾਇਵਿਚੋਹੋਇਕਰਿਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਖੇਦਅਥਰਬਣਉਲਟਿਕਰਿਰਖਿਓਸਨਾਉਛਰਕਾਨਾ। ਘਾ
 ਈਬ੍ਰਹਮੇਦੇਵਈਮਿਲਿਓਸਭਸੰਸਾਰਾ। ਚਾਰੇਜਥਾਬਕਤੇਬਦੇਚਉਹਾਚਾਰੇਚਾਰਾ। ਮਹਮਦਨਾਉਮਹਾਂ
 ਦੇਵਦਫੇਰਿਓਸਸਭੇਨਾਮਾ। ਹਿੰਦੂਨਾਮਮਨਸੂਖਕਰਿਹੋਇਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਦਾਵਾਰਖਮੁਦਾਈਆਗਾ
 ਰੂਆਜਿਥੇਕਰਾਇ। ਕੀਤੇਬ੍ਰਹਮਣਾਕ੍ਰਿਸਟਿਸਭਦਿਤੀਓਸਥਾਗਾਅਸਾਇ। ਕਲਮਾਏਕਖੁਦਾਏਕ
 ਹਿਮਹੰਮਦਰਸੁਲਸੁਣਾਇ। ਫੇਰਿਓਸਹੁਕਮਜਗਾਨਵਿਚਸਭਹੋਵੈਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਬਹੁਤਿਆਹੁਕਮਨ
 ਮਨਿਆਜੋਆਹੋਮਾਇਆਵਾਨਾ। ਜੋਮਰਦੇਕੁਖਮਜਾਬਨਾਲਸੇਮਿਲੇਪੈਕੰਬਰਿਜਾਇ। ਦੇਕਰਿਹਦੀ
 ਆਦੀਨਦਾਆਪਸੇਤੀਲਦੇਮਿਲਾਇ। ਮਿਲੀਅਕਉਮਾਨੀਚਜਾਇਉਤਮੁਮਿਲੀਨਕਾਇ। ਕੁਝਨਿ

ਆਈ ਜੋ ਰਕਰਿ ਸਾਹਮਰ ਦਾਖਲੁ ਗਵਜਾਇ। ਤੁਭੀ ਜੀਤਨ ਸਕਿ ਅਸਿ ਹਿੰਦੂ ਹਿੰਦਸਤਾਨਾ ਜੇਹੁ ਕ
ਮਨ ਹੋਵੈ ਰਬ ਦਾ ਕੀਤਿ ਅਜੇ ਰਹਗਾ ਮਾਛਿਰ ਬੀੜਾ ਚਾਇਆ ਮੋਨ ਦੀ ਸਯਾ ਦਿਸਾਹਮ ਦਾਰਾ। ਆਏਗ
ਹੀ ਖੁਰਾਸਾਨ ਦੇ ਹੋਇ ਚਿਲਤ ਨਾ ਦੀਦਾਰਾ। ਹਸੇ ਹਕਿ ਹਕਿ ਚਿਹਲਤ ਨ ਕਹੈ ਕਹਾਚ ਲੈ ਮਸਤਾਨਾ। ਦਿਸ
ਦੇ ਦਵਾ ਦਾਰ ਹੋਇ ਅਗੇਭੀ ਹਿੰਦਸਤਾਨਾ। ਅਸੀ ਸਹਾਬ ਪੈ ਕੰਬਰੀ ਆਏ ਨਾ ਲਾਇਆ ਮਾ। ਅਸੀ ਮਾਰੇ
ਹਿੰਦੂ ਕੋ ਹੁਵਿਚ ਸਾਹਮਾਰਿਆ ਹਿੰਦਸਤਾਨਾ। ਸਾਹੁ ਵਲੀ ਵਰੁਾਇਆ ਮਸੀਹੂ ਮੀਆ ਸਿਰਜੁ ਲਤਾਨਾ।
ਵਾਰਾ ਕਾਛਿਨ ਸਕਿ ਭਿਸਰਹਿ ਆਖੇ ਤਨ ਦਾਨਿ। ਜਾਨੀ ਹੋਰ ਹਦੇ ਜਾਵੇ ਤੁਸੁਨਤ ਲਹੁ ਬਣਾਇ। ਜਾ
ਦੇ ਵਲਜ ਬਰਹੈ ਬਿਨ ਜਾਇਨਾ ਮਗੈ ਜਾਇ। ਸਾਹਮਰ ਦਾ ਆਇਆ ਜੋ ਰਕਰਿ ਸਿਹਨੇ ਗਇਆ ਨ
ਪਾਰਾ। ਲਿਖ ਗਾਇਆ ਤੁਲਾ ਕਨੂੰ ਪਰਬਤਿ ਅੰਦਰਿ ਵਾਰਾ। ਤਬ ਧਰਿ ਕੇ ਹਿੰਦੂ ਦੇ ਸਕੋ ਚਲੇ ਮੋਨ ਦੀ ਨਮ
ਦਾਰਾ। ਆਏ ਹਿੰਦਸਤਾਨ ਵਿਚ ਤਬ ਲਾਗੇ ਕਰਨ ਵੀਚਾਰਾ। ਇਕ ਰਹਿਆ ਅਜਮੇਰ ਵਿਚ ਇਕੁ ਰਹਿਆ
ਮਕਨਿ ਪੁਰ ਜਾਇ। ਕਰਿ ਕੇ ਨਾਟ ਕਚੇਟ ਕਾ ਹਿੰਦੂ ਲੇਏ ਮਿਲਾਇ। ਰਹੇ ਹਿੰਦਸਤਾਨ ਵਿਚ ਫਕੀਰ ਅ
ਲਾਹ ਦੇ ਹੋਇ। ਜੋਗੀ ਹਿੰਦੂ ਨ ਜਿਤੀ ਆ ਕਰਿ ਜੋਗ ਰਹੈ ਖਲੋਇ। ਅਗੇ ਜੋਗੀ ਅਜੇ ਪਾਲ ਦਸ ਦਾ ਸੀ
ਅਜਮੇਰ। ਨਾਟ ਕਿਚੇਟ ਕਿਕਰਿ ਮੋਨ ਦੀ ਕੀਤਾ ਜੋਗੀ ਜੋਗ। ਲਈ ਅਜਮੇਰਿ ਮੋਨ ਦੀ ਬੈਠਾ ਪੀਰ ਕਹਾ
ਇ। ਰਾਜਾ ਪੁਰ ਜਾ ਹਿੰਦੂ ਦਾ ਸਭੇ ਨਵਿਆ ਆਇ। ਹਿੰਦੂ ਹੋਆਨ ਤੁਰਕ ਕੋਈ ਵੇਰ ਹੋਆਨੀ। ਅਮਲ
ਹਿੰਦੂ ਦਾ ਪਟਿਗਾਇਆ ਵਧਿ ਗਏ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਇਕ ਅਧ ਹਿੰਦੂ ਵਿਚ ਲਾਇ ਕੈਲੈ ਆਵਨਿ ਅਪਣੇ ਗਹਿ
ਵੇਰੇ ਰਯਤਿ ਹੋਇ ਕੈਮਨ ਅੰਦਰ ਦਗਾ ਕਮਾਇ। ਕਦ ਮਤੁਰਕ ਦਾ ਜਦ ਕਾ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹਿੰਦਸਤਾਨ।
ਹਿੰਦੂ ਪਟਨਿ ਦਿਨਾ ਦਿਨ ਵਧਨਿ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਇਕ ਵਜੀ ਦੀ ਤੁਰਕ ਸਭ ਹੋਇ ਇਕ ਜਾਇ। ਹਿੰਦੂ ਪ

ਟੇਆਪਿਵਿਚਵੇਵੇਬਿਰਹਾਇ। ਗੋਰਖਜਿਤਾਮਦਾਰਨੋਕਰਕੇਬਹੁਕਰਾਮਾਤਾ। ਦਾਤੀਮੁਛਮੁ ੧੪੫
ਨਾਇਕੋਮਨੀਆਨਸਦਾਤਿ। ਵਰਸਨਲਾਇਓਸਦਿਗੀਬਰੀਖਟਦਰਸਨਾਮੀਲਿਆਆਇ। ਤੁਰਕੀ
ਦਾਵਾਛਾਡਿਕੋਧੈਠਾਬਿਕੁਤਚੜਾਇ। ਅਗੇਹਿਦੂਪਰਮਸੀਤੁਰਕਨਦੀਸੇਕੋਇ। ਪੈਰਗਇਆਜਬ
ਤੁਰਕਦਾਕਲਜੁਗਵਰਤਿਆਲੇਇ। ਗਜਤੁਰਕਦਾਆਇਆਉਠਗਾਇਆਹਿਦੂਗਜਾ। ਸਭਿਮਾਨੀ
ਤੁਾਬਿਆਤੁਰਕਦੀਹਿਦੂਹੋਇਮੁਹਤਾਜਾ। ਹਿਦੂਹੋਇਮਨਸੁਖਤਬਜਬਆਇਮੁਸਲਮਾਨ। ਹੋਇ
ਫਿਰਪਾਤਸਾਹਿਜਗਅਗੇਰਖੇਨੀਸਾਨ। ਮਸਰਕਜਿਤਾਮਗਰਬੀਆਕਰਕੇਬਹੁਤਿਖਚੁਚਾ।
ਅਗੇਰਖਕੁਰਾਨਨੁਕਰਨਮਕਾਮਾਕੂਚਾ। ਦੇਹੁਰੇਦੇਵੀਦੇਵਤੇਦਿਤੇਸਭੁਗਿਛਾਇ। ਅਪਨਾਅ
ਮਲਚਲਾਇਆਗੋਰੀਪੀਰਮਨਾਇ। ਗੀਗਥਨਾਰਸਹਿਦੂਆਮਕੇਮਦੀਨੇਮੁਸਲਮਾਨ। ਗਾਹਿਚ
ਲੈਦੁਇਜਗਵਿਚਨਚਿਨਵਿਚਸੇਤਾਨਾ। ਧੀਮਾਧੀਮਾਬਹੁਕਰਨਿਲਾਇਨਵਡਾਜੇਗ। ਸਾਹਿਬਜੋਰ
ਨਾਕੁਦਈਜੇਕੁਵੇਕੁਜੇਹੋਗ। ਬੈਠਾਤਖਤਪੈਕਬਰੀਸੇਰਅਲੀਸਿਰਦਾਰ। ਕੁਾਈਕਹੀਐਰਸੂਲ
ਵਾਸਾਬਕਹਾਏਯਾਰ। ਸੇਰਅਲੀਕੀਤਾਸਫਰਜਬਹੁਯਸਨਹੁਸੈਨ। ਦਾਵਾਕਰਕੇਤਖਤਦਾ
ਲਗੇਯਦੀਦੀਹੈਨਾ। ਹਸਨਿਹੁਸੈਨੀਮਾਰਕੇਯਜੀਵਹੋਆਪਾਤਸਾਹਾ। ਮਰਵਾਹੋਆਵਜੀਰਪਾ
ਸਜੇਖਾਸਾਯਾਰਕਹਾਇ। ਸਯਦਾਕੀਤਾਖਰਚਾਫਿਰਮਾਰਿਆਜਜੀਦੀਆਇ। ਦੁਇਬਿਧਹੋਈ
ਆਉਮਤੀਦੁਇਬਿਧਚਲੈਗਾਹਿ। ਇਕਸੁਨੀਇਕਰਾਫਜੀਫਿਰਕੇਦੁਇਬਦਗਾਹਿ। ਹੋਈਆਦੁ
ਇਬਿਧਉਮਤੀਯਜੀਦੀਹੁਸੈਨੀਦੋਇ। ਹੋਵਣਲਗਾਸ਼ੁਗਨਾਰਹਿਆਮਜਬਖਲੇਇ। ਮੁਸਲਮਾ
ਨਾਆਪਵਿਚਲਗੀਹੋਵਣਮਾਗਾਰਹੀਮਕੂਫਮੁਹਿਮਹਿਦੀਕਉਣਲਹੋਫਿਰਸਾਰਾਕੁਜੇਖਦਾ

ਇਜਗਨਵਿਚਇਕਜਪਾਵਣਨਾਮ। ਹੋਰੀਤੇਹੋਰਹੋਰੀਹੋਇਗਈਵਿਸਰਗਾਇਆਫੁਰਮਾਨਾ। ਹਿੰਦੁਸ
 ਲਮਾਨਦੋਇਕੀਤੇਤਬਮਨਸੁਖਾ। ਲੈਫੁਰਮਾਨਖੁਦਾਇਦਾਤਬਨਾਨਕਕੀਆਖਰੂਚਾ। ਨਾਨਕਮੈਲੀ
 ਮਸਾਲਹਥਤ੍ਰੈਹਦਾਕਰਿਮਨਸੁਖਾ। ਮਸਰਕਮਗਰਬਜਨੁਬਹਦਿਤੀਨੋਰਹੈਖਰੂਚਾ। ਕਰਾਚਉਗਸੀ
 ਕੂਰਸੀਆਕਲਜੁਗਮੰਦਰਿਗਜਾ। ਪੰਥਚਲਾਇਆਪਰਮਦਾਸਕੁਲੈਕਰਿਸਾਜੁਸਮਾਜਾ। ਇਕੋ
 ਰੂਪਬਣਾਇਸਾਸੁਕੁਣਮਹਿਲਾਮਾਹਿ। ਉਮਤਿਸਭਸੇਕੋਮਦੀਮਿਲਸੀਆਇਅਸਾਹਿ। ਜਿਸਦੀ
 ਵੰਗਚਲੈਜਗਤਤੇਤੇਗਭੀਤਿਸਦੀਹੋਇ। ਕਰੇਅਦਾਲਤਿਸਚਦੀਜੀਤੇਸਗਲੀਲੇਇ। ਆਖੇਨਾ
 ਨਕਸਾਹਿਸਚਸੁਣਹੋਚਾਰਇਆਮਾ। ਰੇਖਹੁਣਕਰਮਾਤੁਹੋਰਸੁਣਦੇਸੇਜੋਕਾਨਾ। ਕਾਨੇਅਗਲੀ
 ਆਪਾਇਕੈਤਬਨਾਨਕਦਿਤੀਬਾਂਗਾ। ਜਿਤੀਉਮਤਿਜਮਾਸੀਸੁਨਹੋਈਸੁਣਕਰਿਹੈਗਨਾ। ਬਧੇਜੁਸੇ
 ਸਭਸਦੇਹਲੇਜੁਲੇਨਹੀਕੋਇ। ਕਾਰਖਾਨੇਛਤੀਸਚਾਰਹੋਇਗਏਬਾਦੇਹੋਇ। ਕਾਜੀਹਾਜੀਮਉ
 ਲਫੀਮੁਲਾਸੇਖਉਲਮਾਇ। ਅਖੀਵੇਖਨਤੁਰਤੁਰਾਮੁਖਹੁਨਸਕਨਿਅਲਾਇ। ਬਾਧੇਕਹਿਆਇ
 ਮਾਮਜੀਕਰਿਸੰਗਸਾਰੀਮੋਹਿ। ਬਹੁਤੀਉਮਤਿਵੇਖਕਰਿਗਰਬਕੀਆਜੇਤੇਹਿ। ਕਰਕੇਕੁਦਰਤ
 ਰਬਦੀਛੋਰੇਈਦੀਵਾਨਾ। ਗਲਵਿਚਪਲੂਪਾਇਕੈਸਕੁਕਦਮੀਲਗੀਆਨਾ। ਚਾਰੇਕਰੀਅਰਦਾਸ
 ਤਬਸੁਣੀਐਨਾਨਕਸਾਹਿ। ਜਿਉਕਰਿਅਸਾਛੁਡਾਇਆਹੋਰਉਮਤਿਭੀਛੁਡਵਾਹਿ। ਤਬਨਾਨਕਉ
 ਠਾਨਦਰਿਭੁਰਿਸਭਹੋਈਬੰਦਖਲਾਸਿ। ਬੰਦਛੁਡਾਈਸਤਿਗੁਰੁਬਖਸੈਕਰਮਰਦਾਸਾ। ਹਾਰਿਆ
 ਸਭਣਾਉਮਤੀਜਿਤੀਮਦੀਨੇਮਾਹਿ। ਹਾਰਿਆਸਭਣਾਉਮਤੀਜਿਤੀਮਦੀਨੇਮਾਹਿ। ਹਾਰਿਆਚਾ
 ਗਇਆਮਸਭਜਿਤਾਨਾਨਕਸਾਹਿ॥੧੮॥ ਜਵਾਬਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਨਸੂਰਾ। ਆਖੇਕਾਜੀਰੁਕ

ਨਦੀ ਸੁਤਿ ਹੋ ਚਾਗਇ ਮਾਮਿ ॥ ਨਾਨਕ ਆਇ ਆਜਗ ਨ ਵਿਚ ਸਚ ਲੈ ਫੁਰਮਾਨਾ ॥ ਆਖਨ ਸਭੇ ੧੪੬
 ਹਾਜੀ ਆਨਾ ਲੇਖ ਗਵਦੀ ਪੀਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਤਾਈ ਛੇੜਨਾ ਬਹੁ ਤੀਹੈ ਤੁਕ ਸੀਰਾ ॥ ਆਖੈ ਸੈਦ ਜਲਾ
 ਲਦੀ ਆਖ ਨਿਸਤੁ ਸਦਾ ਤਿ ॥ ਨਾਨਕ ਵਡਾ ਪੀਰ ਹੈ ਸਾਹਿਬ ਵਡ ਕਰਮਾਤਾ ॥ ਬਧੀ ਭਿਸ ਸਭੇ ਉਮ
 ਤੀ ਮੁਖ ਤੇ ਬਾਂਗ ਅਲਾਇ ॥ ਹਾਜਰ ਨਾਜਰ ਸੁਰੁਜਾਇ ਨਾਨਕ ਵਲ ਖੁਦਾਇ ॥ ਆਖਰ ਇਸ ਜ
 ਮਾਨੇ ਵਿਚ ਖਾਤਮ ਨਥੀ ਰਸੁਲਾ ॥ ਖਾਤਮ ਦੇ ਸਿਰਖਤ ਮਹੈ ਨਾਨਕ ਰਬ ਕਬੂਲਾ ॥ ਅਸਾ ਜਾਤਾ ਨਥੀ
 ਪਰ ਹੋਰ ਨਹੈ ਸੀ ਸੁਲਾ ॥ ਦੁਹਾਛੇ ਰਕਿਅਤੇ ਬਾਹਰਾ ਨਾਨਕ ਜਾਹਰਿ ਹੋਇ ॥ ਹੋਇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇਇ
 ਕੀਤੇ ਸੀ ਮਨ ਸੁਖਾ ॥ ਲੈ ਫੁਰਮਾਨ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਨਾਨਕ ਕੀ ਆਖ ਰੂਚਾ ॥ ਜਿਣ ਕਰਿ ਰੰਤੀ ਨੇ ਕੁੰਟ ਕਉ ਚ
 ਉਥੀ ਪਹੁੰਚ ਜਾ ਆਇ ॥ ਚਉਥੀ ਕੁੰਟ ਕੁੀ ਜਿਣ ਲਈ ਸਚੀ ਰਖ ਪਨਾਹਾ ॥ ਸਚਾ ਬਾਲਾ ਦਸਤ ਹੈ
 ਜੇ ਕਾਇਮ ਸਚ ਪਰ ਹੋਇ ॥ ਕੁੜਨ ਪਹੁੰਚੇ ਸਚ ਨਾਲ ਜੇ ਸਉ ਦਭੈ ਕੋਇ ॥ ੧੯ ॥ ਸੁਆਲ ਨਾਨ
 ਕ ਸਾਹ ਸੁਭਾ ॥ ਆਖੈ ਨਾਨਕ ਹੋਇ ਗੀ ਸੁਣਹੋ ਚਾਗਇ ਮਾਮਾ ॥ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਹਿੰਦ ਵਿਚ ਕਿਉ ਕਰਹੋਈ
 ਆਨਾ ॥ ਕਰ ਦੇ ਬਹੁਤ ਉਪਾਇ ਹੈ ਨਹੁਣ ਤੁਕ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ॥ ਯਕਸਰ ਹੋਇ ਨਹੋ ਵਈ ਸਭੇ ਕਹੋ ਬਿਅ
 ਨਾ ॥ ਜਿਚਰ ਹੁਕਮ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਤਿਚਰ ਚਲੇ ਆਜੇਗਾ ॥ ਜੇ ਭਾਵੈ ਖੁਦਾਇ ਫਿਰ ਉਪਰ ਭੇਜੇ ਹੋਗਾ ॥ ਪਤ
 ਸਾਹਦੇ ਮਾਮ ਲੇਵਰੀ ਆਵਾ ਦੇਫੇਗਾ ॥ ਸੁਰਗ ਲਹਖ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਲੋਕ ਕਰਨ ਮਨ ਸੁਖੇ ਫੇਗਾ ॥ ਤੁਸਾਨੁ
 ਭੇਜਿ ਆਗ ਬਿਸੀ ਕਾ ਫਰਪਾਵਹਿ ਗਹਿ ॥ ਜੇ ਹੋਰ ਬਨ ਮਨ ਦੇ ਹੋਇ ਰਹੈ ਗੁਮਰਾਹਿ ॥ ਲੈ ਫੁਰ
 ਮਾਨ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਆਏ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ॥ ਮਾਰਨ ਗਉਗਰੀ ਬਨਾਵਿ ਤੇ ਕੁਲਾਇ ਸੇਤਾਨਾ ॥ ਕਹਦੇ ਪ
 ਕੜ ਪਰੀਦਿਆ ਅਤਿਰਦਵੰਦ ਜੀਆ ॥ ਮਾਰਨ ਛੁਰੀ ਏਲਤ ਦੋਹਰ ਨਹ ਲਾਲ ਬੀਆ ॥ ਤੁਰਤੇ ਫਿ

ਰਦੇਜੀਆਨੂਦੇਵਨਿਤੁਰਕਮਜਾਗ। ਖਾਵਨਮਾਸਹਲਾਸਕਰਿਹੋਸਨਿਅੰਤਖਰਧਾ। ਅਗਲੀ
 ਪਿਛਲੀਸੰਭੁਗਲਾਬਿਲਕੁਲਦੇਹੁਬਤਾਇ। ਆਖਹੁਚਾਰਇਮਾਮਸਚਪੁਛੇਨਾਨਕਸਾਹੁ॥੩॥
 ਜਵਾਬਚਾਰਇਮਾਮਸੂਰਾ॥ ਸੁਣੀਐਨਾਨਕਸਾਹਜੀਆਖਨਚਾਰਇਮਾਮ। ਮਸਲਾਸੁਣੀਐ
 ਹਿੰਦਦਾਜਿਉਆਇਮੁਸਲਮਾਨ। ਰਾਜਾਜਮੁਕੋਹਦਾਦਿਲੀਦਾਪਾਤਸਾਹਾ। ਨਾਉਸਲਵਾਹੁਣ
 ਆਖੀਐਸਾਹਾਦੇਸਿਰਸਾਹਾ। ਬਧਸੁਕੋਟਿਸਿਆਲਕੋਟਿਨੀਵੀਤੁਰਕਾਦਿਵਾਇ। ਹਿੰਦੁਰੋਆ
 ਤੁਰਕਰਾਜਹੁਕਮਖੁਦਾਈਪਾਇ। ਬੇਟਾਰੰਡੀਰਨਦਾਇਕੋਹੀਘਰਿਹੋਇ। ਨੀਵੀਦਿਤਾਪਾਤਸਾਹਾ
 ਤੁਰਸਨਕੀਤਸਕੋਇ। ਤੁਰਸਨਕੀਤਸਰਬਦਾਕਾਫਰਮਨਵਧਾਇ। ਨਠੀਰੰਡੀਜਾਨਲੈਪਹੁਤੀ
 ਮਕੋਆਇ। ਪੁਰਕਾਪਾਨੇਪਟਵਾਲਮੁਖਤੇਕੂਕੇਗਾਇਹਾਇ। ਬੇਟਾਹਮਜੇਅਰਬਦਾਰੁਮੀਆਲ
 ਮਸਾਹਾ। ਰੰਡੀਕੂਕੇਦਾਦਿਦਾਦਿਕਰਮਦੇਲਪਾਤਸਾਹਾ। ਮੁਸਲਮਾਨਮਾਰਿਆਕਾਫਰਨੀਵੁਚ
 ਝਾਇ। ਬੈਠਾਪਾਤਸਾਹਤਖਤਪਰਕੰਨੀਸੁਣੀਕਹਾਇ। ਬਰਿਬਰਿਕੰਥੇਪਾਤਸਾਹਸੁਣਕੇਕਹਰ
 ਕਹਾਇ। ਧੀਜ਼ਾਰਾਖਿਆਆਲਮਸਾਹਾਚਥੇਕੋਇਜੁਆਨ। ਲਕਬਨੇਸੁਮਸੇਰਕਉਘਿਨੇਹਿ
 ਦਸਤਾਨ। ਸੁਭਖਜ਼ੀਬਈਸੀਰੂਮਦੀਨਾਲੇਸਤਰਿਖਾਨ। ਖੜੇਬਹਤਰਿਉਮਰੇਸਕਨਿਨਮੁਖਹੁ
 ਅਲਾਇ। ਸੁਭਾਖਲੇਤੀਆਮਖਾਸਕੋਇਨਬੀਜ਼ਾਖਾਇ। ਬਖ਼ਿਬਕੰਥੇਪਾਤਸਾਹਜਿਉਜਿਉ
 ਫਿਲਾਦਗਾਇ। ਬਾਹਰਿਆਇਆਸਿਕਾਰਖੇਰੁਸਾਹੁਅਲੀਇਮਾਮ। ਗਾਨਾਹਥਵਿਆਹਦਾਜ
 ਵੇਦਸਮਾਨ। ਬੇਟਾਰੁਮੀਸਾਹਦਾਸਾਹਅਲੀਸਿਰਦਾਰ। ਲੀਤੁਸਬੀਜ਼ਾਉਠਾਇਕੋਬਪੀਲਕਤਲ
 ਵਾਰ। ਚਾਰਸੈਵਰੇਅਗੇਨਬੀਬੀਹੋਇਬੀਤੀਇਹੁਬਾਤ। ਚੜ੍ਹਿਆਇਮਾਮਫੁੱਜਲੈਸਾਭਿਬਈ

ਸੀਸਾਬਾਇਕਲਖਅਸੀਹਜਾਗਗਿਣਮਿਲਿਆਨਾਸਸਗਾਬਾਦਉਕਿਆਹਿੰਦਸਤਾਨਪਰਪਹੁ ੧੪੭
 ਤੁਆਇਸਿਤਾਬਾਇਕਸਿਰਾਹਿੰਦਕੋਹਦਾਇਕਸਿਰਾਲੈਕੋਰੁਮਾਧਾਇਕਟਕਅਛਹਈਹਛਰੁਵਿਸ
 ਇਤੁਪੁਮਾਉਦਹੁਲਸਕਰਿਹਿੰਦਦੋਪਹੁਤੇਹਿੰਦਪਗਾਦਖਣਪੁਰਬਾਇਕਸਿਰਾਅਾਇਕਟਕਅਪਾਰ
 ਪੰਜਸੈਕੋਹਸੈਦਾਨਬਨਿਮਿਲੇਦੋਹੇਦਲਿਆਇੰਗਾਬੀਘੋੜੇਅੰਗਨਤਹੀਕੀਮਤਕਭੀਨਜਾਇਹੋਮ
 ਜੰਗਅਜੀਮਤਬਦਹਪਿਰਮਾਰੀਢੇਗਾਜਿਤਈਗਈਫਉਜਰੂਮਦੀਇਕੁਨਾਅਾਇਆਫੇਗਾਸਾਹ
 ਅਲੀਹੋਆਸਹੀਦਮਾਰੇਸਭੇਸਹਾਧਿਅਪੀਬਈਸੀਉਮਰੇਸਤਿਰਖਾਨਾਖਿਤਾਬਾਪਿਛੇਹਿਕਸੇ
 ਤੁਰਕਦੇਮਾਰੇਤੁਰਕਕੋਰੇਗਾਅਗੋਹੋਇਕਤਲਾਮਦਲਪਿਛੇਪਹੁਚਨਿਹੋਗਾਫੈਸਲਹੋਆਨਸੁਗਾਨਾ
 ਮੁਦਤਿਬਹੁਤਿਬੀਤਾਇਸੁਗਾਨੇਹੀਵਿਚਉਪਜਹਿਨਬੀਰਸੂਲਖੁਦਾਇਜੇਰੇਨਬੀਰਸੂਲਦੇਹੋਈਸ
 ਬਤਿਤਬਹਿੰਦਾਪਤਿਆਕੁਤਬਾਨਬੀਦਾਸੁਣਿਆਸਗਲਨਹਿੰਦਾ ੩੧॥ **ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁ**
ਗਾ ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹਸਾਚੇਸੁਣੀਐਸਚਕਲਾਮਾਪਪਣੀਮੁਦਤਿਬੋਠੀਆਤੁਸਾਖਾਪ੍ਰੀਹਿੰਦਸਤਾਨ
 ਹੁਣਤਕਹਿੰਦਨਸਾਪੀਆਸਕੁਹੋਈਨਮੁਸਲਮਾਨਾਪਾਟਿਨਹੋਈਤੁਸਾਵਲਸੁਣਹੋਚਾਰਇਮਾਮਾਜਿ
 ਚਰਅਮਲਸੀਮਗਰਬੀਤਿਚਰਤੁਮਰਜੇਗਾਹੁਣਹੁਕਮਤੁਮਾਰਾਉਰਿਆਅਾਇਪਹੁਤਾਹੋਹੋਗਾਰ
 ਹਿਆਹੁਕਮਗਰੂਬਦਾਚਲਿਆਹੁਕਮਸਮਾਲਿਾਇਕਸਪੈਰਨਚਲਸਕੋਜਿਚਰਿਹੋਹਿਨਚਾਗਾ
 ਹੁਕਮਅਥਰਬਣਬੇਦਦਾਜੇਹੋਵਹਿਚਾਰੇਅੰਗਾਚਾਰੇਮਜਬਇਕਹੋਇਤਾਚਲੇਗਾਹੁਨਿਸੀਗਾਇ
 ਕਕਰਨਦੇਕਾਰਨੇਆਇਆਨਬੀਰਸੂਲਾਦੁਨੀਆਲਾਲਚਲਗਕੋਇਕਨਾਮਗਇਆਹੋਬੂਲਾਕ
 ਲਮੋਇਕਪੁਕਾਰਿਆਇਕੋਇਕਖੁਦਾਇਸਕੁਣਾਅੰਦਰਿਇਕੁਹੋਪਟਵਧਕਿਸੇਨਜਾਏਆਖਣ

ਆਖਿਆਇ ਕਨਾਮ ਸਮਾਝਿਆਰਤੀ ਨਮੁਲਾ। ਖਾਨਹਰਾਮ ਹਲਾਲ ਕਰਿ ਚਲਿਆ ਨਾਮ ਰਸੂਲਾ। ਤੁ
 ਹਕੋਇ ਮਨ ਸੁਖ ਹੁਣ ਫਿਰ ਨਾ ਨਕ ਕੀ ਆਖ ਰੁਚਾ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ ਕੀ ਤੇ ਹੈ ਮਨ ਸੁਖਾ। ਜਿਸੇ
 ਹਥ ਫੁਰਮਾਨ ਹੋਇ ਸਚਾ ਅਮਲ ਚਲਾਇ। ਜਿਥੇ ਉਸਦਾ ਹੁਕਮ ਜਾਇ ਅਗੇ ਸਕੈ ਨਕ ਛੁਦੁ ਗਾਇ। ਹਿੰ
 ਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਏ ਮਨ ਨ ਹੁਕਮ ਕਬੂਲਾ। ਨਾਨਕ ਆਇ ਆਵੁ ਨੀਵਿ ਚਦੁ ਜਾਜ ਪੈ ਨ ਮੁਲਾ। ਗੁਜਰੇ ਨ
 ਸਲਵਾਤ ਹੈ ਜੋਤਿ ਸਪਰਬੈ ਰੋਹੇ ਰਾਮ ਰਦਾ ਹੋ ਆਖ ਜਾਇ ਜਾਇ ਫਿਰ ਹੋਇ ਸਵਾਇ ਅਜੇ ਰਾ। ਕਰ ਕੇ ਆਪ
 ਧਰਾ ਧਰੀ ਚਾਨ੍ਹ ਬਹਾਇ ਤਖਤ। ਵੇਵੈ ਵਿਕਾਹ ਥੀ ਆਪਣੀ ਦੇਸ ਵਾਈ ਬਖਤ। ਅਟਕੇ ਮਜਬ ਨ ਫੇਰਤਿ
 ਸੋਹੇਇ ਬੈਠੇ ਇਕੋ ਸਰੂਪ। ਇਕ ਜੋਤੁ ਦੁਇ ਮੁਰਤਾ ਸਕੈ ਨਕ ਹੈ ਸਪੁਤਾ। ਨਾਨਕ ਰਾਜ ਚਲਾਇ ਆਸ ਚੀਨ
 ਵਸਤਾਇ ਦੇਇ। ਹੁਲੈ ਨਹ ਲਾਈ ਕਿਸੇ ਦੀ ਖਸਨ ਕੋਈ ਲੇਇ। ਖਾਈ ਤਖਤ ਨਹ ਹੋ ਕਦਮ ਹਾਪੁਰਖ ਹੋ
 ਹੈ ਜੋਇ। ਸਵਾਈ ਤੇ ਸਵਾਈ ਆਜਾਮੇ ਖਹੇ ਸੋਏ। ਦੀਵੇ ਤੇ ਦੀਵਾ ਬਲੇ ਜੋਤੀ ਪਟਿ ਨ ਜਾਇ। ਪੀਰ ਮੁਰੀ
 ਦਾ ਧਰਾ ਧਰੀ ਨਾਨਕ ਸਚ ਅਲਾਇ। ੩੨॥ ਸੁਆਲ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ਸੂਰਾ। ਸੁਣੀਐ ਨਾਨਕ ਸਾਹਜੀ
 ਆਖ ਨ ਚਾਰ ਇਮਾਮੀ। ਜਿਉ ਕਰਤੁ ਸਾਲਈ ਹਿੰਦ ਅਸਾਸ ਭੁਕੇ ਹਿ ਆਖਿਆ ਨਾ। ਤੁਸੀ ਆਪਣੇ ਮਜ
 ਬਦਾਮ ਸਲਾਕ ਹੋ ਸੁਣਾਇ। ਲੈ ਕਰਿ ਅਵਲ ਆਖੇ ਸਭ ਭੁਭੇ ਗਲ ਬਤਾਇ। ਕਿਉ ਕਰ ਆਦਮ ਸਿ
 ਰਜਿ ਆਜਿ ਮੀਤੇ ਅਸਮਾਨ। ਅਵਲਾ ਅਵਲ ਕਉਣ ਸੀ ਜਿਸ ਸਿਰਜਿ ਆਏ ਹੁਜਾਨ। ਏਹੁ ਹਕੀ
 ਕਤ ਜੇਰ ਸੈ ਸੋਈ ਅਵਲ ਫਕੀਰਾ। ਮੀਰਾ ਦੇ ਸਿਰ ਮੀਰ ਹੈ ਪੀਰਾ ਦੇ ਸਿਰ ਪੀਰ। ੩੩॥ ਜਵਾਬ ਨਸਕ
 ਸਾਹ ਸੂਰਾ। ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸਚ ਸੁਣਹੋ ਚਾਰ ਇਮਾਮੀ। ਅਵਲ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਸੀ ਹੋਰ ਨ ਦੁਜਾਜ
 ਨ। ਬੈਨ ਮੁਨਿ ਬੇਚ ਗੁਨ ਹੈ ਜਨਾਮ ਮਰਨ ਵਿਚ ਨਾਹਿ। ਇਕੋ ਇਕ ਖੁਦਾਇ ਸੀ ਜਿ ਰਮਿਆ ਸਭੁ ਛਾਮਾਹਿ।

ਨਾਤੁਦਿਬਾਦਿਨਾਆਬਸੀਨਾਤੁਦਿਨਾਰਨਖਾਕਾਆਪੋਆਪਖੁਦਾਇਸੀਪਕਾਦੇਸਿਰਪਾਕਾਸਾ ੧੪੮
 ਹਿਬਆਪਣੇਬਿਆਲਤੇਲੀਤਸਨੁਰਜਗਾਇ।ਨੁਰਹੁਉਪਜੀਬਾਦਫਿਰਬਾਦਹੁਆਬਉਪਾਇ
 ਆਬਹੁਆਤਸਉਪਜੀਆਤਸਤੋਫਿਰਖਾਕਾਖਾਕੀਬੁਤਬਣਾਇਆਨਉਧਰਿਆਆਦਮਪਾ
 ਕਾਅਵਲਖੁਦਖੁਦਾਇਸੀਕੁਦਰਤਨੁਰਕਹਾਇ।ਬਹੁਮਾਥਿਸਨਮਹੇਸਤੋਫਿਰਕੁਦਰਤਿਲਏਬ
 ਣਾਇ।ਰਾਜਸਤਾਮਸਸਤਕੀਤੀਨਖਸੀਹਤਾਕੀਨ।ਤੀਨੋਮਿਲਗਲੀਜਹੋਇਤਾਂਤੇਕੁਈਜਮੀਨ।
 ਅਵਲਆਦਮਾਥਿਸਨਹੋਇਦੁਜਾਬਹੁਮਹੋਇ।ਤੀਜਾਆਦਮਮਹਾਂਦੇਉਮਹੰਮਦਕਹੇਸਭਕੋਇ
 ਚਉਥਾਆਦਮਕਸਪੁਰਖਜਿਨਸਾਜੀਬਹੁਤਿਸਫਾਤਿ।ਕਸੋਉਪਜੇਆਦਮੀਕਾਨਹੈਵਾਨਨਬੰ
 ਤਾ।ਲਖਚਉਗਸੀਆਜੰਤਕਛਅੰਤਨਪਾਗਵਾਗ।ਜੀਆਤੇਜੀਆਉਪਜੇਕਛਕੀਆਨਜਾਇਸੁ
 ਮਾਗਉਪਜੇਕਈਪੈਕਬਗਉਪਜੇਕਈਅਉਤਾਰਾ।ਚਹੁਜੁਗਾਦੀਚਉਕੜੀਬਾਪੀਖੁਦਕਰਤਾ
 ਗਾਸਤਿਜੁਗਰਥਸੰਤੋਖਦਾਧਰਮਅਗੈਰਥਵਾਹੁ।ਸਕੁਣਾਇਕੋਮਜਬਸੀਬਹੁਮਾਰਿਖਪਤਸੰ
 ਹੁ।ਲਖਵਰਿਆਦੀਆਰਜਾਕੋਰੇਮੰਡਪਨਾਹਿ।ਰਹਦੇਛਪਰਛਾਉਕਰਿਕੰਦਮੂਲਚੁਣਖਾਹਿ।
 ਬੇਟੀਬੇਟਾਇਕਵਾਰਹੋਇਤਵਲਦਹੋਇ।ਰਹਦੇਪਉਣਅਗਾਰਪਰਬਹੁਤਅਗਾਰਨਹੋਇ।ਜੀਵ
 ਣਦਾਨਹੀਆਸਗਾਰਹਿਦੇਸਦਾਨਿਰਾਸ।ਬਹੁਮਣਗਜਾਪਰਸਗਮਜਿਨਬੜੀਕੀਤੇਨਾਸਾ।ਖੜੇਪ
 ਣਦੇਕਾਰਨੇੜੇਤੇਧਰਿਆਅਉਤਾਰਾ।ੜੇਤੇਰਾਮਸੀਉਤਾਰਸੀਖੜੀਬੜੀਅਹੰਕਾਰਾ।ਬਲਾਹਿਰਿ
 ਉਪਰਸਗਮਦਾਚਰਨੀਸੀਸਲਗਾਇ।ਬਹੁਮਣਸਟਿਆਖੜਗਕਉਸਕੇਨਫੇਰਉਠਾਇ।ੜੇ
 ਤੇਰਥਜਤੇਦਾਜੇਰਅਗੈਰਥਵਾਹਾ।ਮਾਥਿਆਖੀਰਸਮੰਦੁਤਬਚਉਦਾਰਜੁਨਕਛਾਹਿ।ਖੜੀਰੰ

ਜੇਪਾਤਸਾਹਰਾਮਚੰਦਅਵਤਾਰਾਜਿਨਜੀਤੀਨਉਖੰਡਪ੍ਰਿਥਮੀਇਕਵਰਨਕੀਆਸੀਸਾਰ
 ਦੁਆਪਰਬਤਪੇਦਾਅਹੰਕਾਰਅਗੋਰਬਵਾਹੁ। ਹੋਇਜਾਦਵਰੁਪਸਭਵੈਸਾਦੇਪਾਤਸਾਹਿ।
 ਹੋਆਕਿਸਨਅਵਤਾਰਤਖਜਿਨਕੀਤੇਦੋਤਫਨਾਹਿ। ਸੁਭਹੋਈਇਕਵਰਨਦੁਜਾਵਰਨਨਾਮ
 ਹਿ। ਦੁਆਪੁਰਕੇਅੰਤਾਵਿਖੇਜਖਕਲਜਗਲਗਾਆਇ। ਲਲਿਸਾਸਾਜੀਕਲਜੁਗੀਕਰਕੇ
 ਬਹੁਤਾਬਿਖਾਦਾ॥ ੨੪॥ ਆਇਤਾ। ਸਾਮਕਹੋਸਿਤੰਬਰਸੁਆਮੀਸਚੁਮਹਿਆਛੇਸਚਰਹੈ। ਸੁਭ
 ਕੇਸਰਚਿਤਸਮਾਪੈ। ਸਤਿਜਗਮੀਦਰਸਚਦਰਤੈਸੁਰਨਕੋਇਅਲਾਵੈ। ਰਿਗਕਹੋਰਹਿਆਭ
 ਰਪੁਗਾਰਾਮਨਾਮਦੇਵਾਮਹਿਸੂਰ। ਨਾਇਲਾਇਐਪਗਛੁਤਜਾਹਿ। ਨਾਨਕਤਉਮੇਖਤਿਰਪਾਹਿ
 ੩॥ ਜੁਜਮਹਿਜੋਰਛਲੀਚੰਦ੍ਰਵਲਕਾਨਕ੍ਰਿਸਨਜਾਦਮਭਇਆ। ਪਾਰਜਾਤੁਗੋਪੀਲੋਆਇਆ
 ਬੰਦੁਬਨਮਹਿਰੰਗਕੀਆ। ਕਲਮਹਿਬੇਦਅਥਰਬਣਹੁਆਨਉਖਦਾਈਅਲਹੁਭੁਇਆ।
 ਨੀਲਬਸਤਲੇਕਪਨੇਪਹੇਤੁਰਕਪਠਾਈਅਮਲਕੀਆ। ਚਹੇਵੇਦਹੋਇਸਚਿਆਗੁ। ਪੜਾਹਿ
 ਗੁਨਹਿਤਿਨਚਾਰਵਿਚਾਰ। ਕੁਊਭੁਗਤਿਕਰਿਨੀਚਸਦਾਏ। ਤਉਨਾਨਕਮੇਖਤਰਪਾਇ॥ ੨੫
 ਸੂਰ॥ ਸੁਣਹੋਚਾਰਇਮਾਮਸਚਕਹੋਖੋਲਧਿਆਨ। ਮਾਰਿਆਕਿਸਨਇਦੁਪੁਰਸਭਗੋਪੀ
 ਲੰਟੀਨਿਦਨ। ਪਟੇਸੁਭੇਪਾਰਜਾਤਮੁਛੇਲਏਉਖਾੜ। ਹਿਠੋਨਿਕਲਆਇਆਰੰਥਅਥਰਬ
 ਣਵੇਦ। ਨੀਲੇਬਸਤਪਲੇਟਿਆਸਾਹਿਬਦਾਫੁਰਮਾਨ। ਸੁਭਣਾਮਨਿਆਸੀਸਪਰਿਹਿਦੁਮਸਲ
 ਮਾਨ। ਇਦੁਪੁਰੀਤੇਆਇਕਰਿਥੈਠਾਮਥਰਾਮਾਹਿ। ਬੰਦੁਬਨਬਣਾਇਕਰਿਗੋਪੀਕਾਨਖੋਲਾਹਿ
 ਫਿਰਮਥੋਰਚਲਿਆਕ੍ਰਿਸਨਜੀਅਗੋਰਖਅਥਰਬਣਵੇਦ। ਜੀਤਸਚਾਰੇਕੁੰਟਕਉਕਰਕੇਅਚ

ਰਜਖੇਡਾ ਛਿਰਨੀਲਾਜੁਧਾਪਹਰਿਕਾਰਿਥੈਰਾਮਕੋਆਨਾਇਕੋਇਕਖੁਦਾਇਹੈਇਹੋਆਖੇਮੁ ੧੪੯
 ਹਕਲਾਮਾਨੀਲਾਬਾਣਾਪਹਰਿਕਾਰਿਧਰਮੁਸਲਾਸੀਸਾ।ਆਸਾਕੁਜਾਹਬਕਰਿਕਾਜੀਹੋਆਜਗ
 ਦੀਸਾ।ਆਖੇਸਚਕਲਾਮਨੇਇਕੋਇਕਖੁਦਾਇ।ਜੈਸਾਕੋਈਬੀਜਹੈਤੇਸਾਹੀਲੁਣਖਾਹਿ।ਸਤਿ
 ਜੁਗਵਿਚਅਨਿਆਉਸੀਸੁਣੀਐਤਿਸਦਾਬਿਆਨਾ।ਇਕਵਿਗਾਨੇਕੋਮਕੋਮਾਰੀਐਸਭਜਗਤ
 ਤੇਤੇਦਾਅਨਿਆਉਸੀਸੁਣਕਾਨਪਰੇਸਭਕੋਇ।ਕੰਮਵਿਗਾਨੇਇਕਕੋਇਸਭੁਨੀਕੋਦੁਖਹੋਇ ੨
 ਦੁਆਪੁਰਕਾਅਨਿਆਉਸੀਸੁਣਕੋਈਆਵੈਕੰਮਵਿਗਾਨਾਮਾਰੀਐਉਸਦਾਗਤਸਭਕਰੈਨਕੋ
 ਇਬੀਭਾਗ।ਕਲਜੁਗਸਚਨਿਆਉਹੈਜੋਵਿਗਾਨੇਪਾਵੈਸੋਇ।ਹੋਰਸਕਿਸੇਨਾਮਾਰੀਐਭਾਵੈਕੋ
 ਈਹੋਇ।ਜੇਹਕਾਅੰਗਗੁਨਾਹੁਤਿਸਅਗੈਮਿਲੈਸਜਾਇ।ਵਿਚਕਤੇਥੇਲਿਖਿਆਆਖਿਆਪਾਕ
 ਖੁਦਾਇ।ਬਾਣੀਬ੍ਰਹਮੋਰੀਖਦੀਬੀਆਅਥਰਬ੍ਰਣਬੇਦਾ।ਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਵਿਚਤੁਬ੍ਰਹੋਇਦੁਇ
 ਭੇਦਾ।ਸਤਿਜੁਗਹੋਆਗਜਮੇਧਾਬੀਜਗਪਵਾਇ।ਹੋਮਕੀਆਸਭਦੇਵਤਿਆਛਿਰਗਾਬੀਲੋਜੀ
 ਵਾਇ।ਤ੍ਰੇਤੇਹੋਆਅਸਮੇਧਰਜੇਹੋਮਕਰਾਇ।ਮੋਇਆਛਿਰਜੀਵਾਲੀਐਕਰਿਹਲਾਲਸਭਖਾਇ
 ਦੁਆਪੁਰਹੋਆਗਉਮੇਧਛਿਰਲੀਤੀਕ੍ਰਿਸਨਨੀਵਾਇ।ਪੇਛੇਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸਨਦੇਬਿਨੁਮੰਤ੍ਰਿਨਸਕੋਉਠਾ।
 ਇ।ਤਿਥੇਹੋਈ।ਕ੍ਰਿਸਨਤਿਸਭਮੁਸਲਮਾਨਕਹਾਇ।ਤਿਥੇਹੋਇਗਾਹਿਦੁਇਰਲਿਥੈਠਨਖਾਣਾਖਾਇ
 ਹਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਇਸਬਿਧਨਿਆਰੇਹੋਇ।ਉਨਖਾਧਾਹਰਮਾਸਭਿਹਦੁਪਪੀਵਨਲੈਚੋਇ।ਗ
 ਊਮਾਤਾਹਿੰਦੁਆਪੁਜਨਕਰਨਮਸਕਾਰਾ।ਗਉਆਮਾਰਨਦੇਖਹੈਕੁਕਨਬੇਦਪੁਕਾਰਾ।ਜਿਦੋਜਿਦੀ
 ਆਪਵਿਚਹਿੰਦੁਤੁਰਕਲਜਾਹਿ।ਉਨਾਮਾਰਿਆਸੂਰਨੇਉਨਾਮਾਰੀਗਾਇ।ਦੁਹਾਕੀਤੀਹਤਿਆ

389
ਮਏਨਜੀਵੈਫੇਰਾ। ਦਰਗਹਿਸਚੀਰਬਦੀਦੁਇਲਹਨਿਸਜਾਈਫੇਰਾ। ਕਲਜੁਗਦਾਨੇਮੇਧੈ
ਜਿਨਾਕੀਤੀਆਗਉਆਮੇਧਾ। ਸਾਫੀਸਨਅਗੀਪਾਇਕੈਂਜਿਨਾਕੀਤੇਧਰਮਨਿਖੇਧਾ। ਧਰਮੇ
ਕਰਮੇਬਾਹਰੇਦਰਗਹਿਲਹਿਨਨਦੋਇ। ਹਿੰਦਮੁਸਲਮਾਨਵਿਚਦੁਹਵਿਚਚੰਗਾਕੋਇ। ਇਕ
ਰਹੋਇਕਜਾਹਿਉਠਤਬਹੀਚਲੈਗਾਹਾਦੋਏਕੈਂ। ਇਮਹੋਇਰਹੈਘੇਰਾਪੁਮਰਪਾਇ। ਦੁਹਬੀਹੋ
ਆਨਕੰਮਕੋਫਿਰਕੀਤਾਹੁਕਮਖੁਦਾਇ। ਦੁਹਕੋਊਪਰਤੀਸਰਨਾਨਕਤੁਹੀਜਾਇ। ਦੁਨੀਆਅੰ
ਦਰਿਜਾਇਕਰਿਇਕੋਨਾਮਜਪਾਇ। ਉਮਤਿਸਭੁਬਦਿਗਹਿਹੈਤੁਮਪਾਵੈਹੁਸਿਧੇਗਹਿ। ਧਰਮਚ
ਲਾਵਹੁਸਚਦਾਦੇਵਹੁਕੁਠੁਠਾਇ। ਜੇਸਰਨੀਆਵੈਦੁਹਾਵਿਚਤਿਸੋਨੇਲਉਮਿਲਾਇ। ਨਾਹਕ
ਜੀਆਨਮਾਗੀਐਰਖਕਰਹੁਗਰੀਬਾਜਾਇ। ਲਖਚਉਰਾਸੀਮੇਦਨੀਸਭੁਣਾਵਿਚਖਦਾਇ
ਚਿਟਾਬਾਣਾਸਤਿਜਗੀਪੀਲਾਝੇਤਾਮਾਹਿ। ਰਤਾਬਾਣਾਦੁਆਪਰੇਕਾਲਾਕਲਜੁਗਆਹਿ। ਉ
ਮਤਿਮੇਰੀਹੋਇਕਰਿਪਹਰੇਨੀਲਨਕੋਇ। ਨੀਲਾਬਾਣਾਤੁਰਕਦਾਪਹਿਰਿਆਬਹੁਜਿਨਹੋਇ।
ਜਬਹੋਸੀਇਕਬਰਨਸਭਤੁਬਹੋਸੀਨੀਲਾਰੰਗਾ। ਬਾਣੀਸਚਖੁਦਾਇਦੀਕਹੈਨਾਨਕਸਾਹੁਮ
ਲੰਗਾ। ਜਾਤਿਪਾਤਿਸਭਉਠਸੀਸਭਸੀਕਰਬਰਨਕਹਾਇ। ਨਾਨਕਕਹੈਇਮਾਮਜੀਇਉਲਿ
ਖਿਆਬੇਦਾਮਾਹਿ॥੨੬॥ ਜੁਝਾਬਜੁਮਲੇਮੁਸਲਮਾਨਸੁਗਾ। ਸੁਣਵੇਨਾਨਕਹਿਦੀਆਪੁਛਨ
ਮੁਸਲਮਾਨ। ਸਾਹਿਬਆਦਮਸਿਰਜਿਆਸਾਹਸਿਰਸੁਲਤਾਨ। ਆਦਮਕਾਕੀਮਜਬਸੀਏਹ
ਭੀਰੋਇਧਿਆਨ। ਅਵਲਕੇਹਕਾਮਜਬਸੀਜਦਪੈਦਾਬੀਆਜਹਾਨ। ਹਿੰਦਸੀਕੇਮੁਸਲਮਾਨਦੁ
ਹਵਿਚਇਕਠਹਿਗਾਇ। ਜੇਕਹੋਸੀਮੁਸਲਮਾਨਹੈਤੁਰਕਰੇਸਨਦੀਨਗਵਾਇ। ਹਿੰਦੁਕਹੈਸਜਾਇਹੈ

ਤਾਨੇ ਸਨਿ ਬਹੁਤਿ ਅਜਾਇ। ਕਰਨ ਮੁਅਤਲ ਨਾਨਕਾ ਖੋਲਹੁ ਰੂਮ ਸਿਤਾਧਾ। ਬਹੁਤ ਦਾ ਬਿਆਹਈ ਗਜੀ ੧੫੦
 ਆਪੀ ਰਕੀ ਤੇ ਨੀ ਸਭੁ ਜੇਹਾ। ਜਾ ਦੁਸਿਰ ਹਿਜਗਾਇ ਕੋ ਮਕਾਭਿਤਾਈ ਫੇਰਾ। ਹੁਇ ਆਇ ਆਮ ਦੀ ਨੇਹਦ
 ਰੂਮ ਦੀ। ਇ ਬਹੁ ਛੁਟ ਸੀ ਨਾਹਿ। ਅਗੇ ਕਰ ਕੇ ਬਹੁਤ ਦਈ ਰੀ ਆਹੁਣ ਹਿਕਰੀ ਚਲਤੀ ਨਾਹਿ। ਜੇ ਖੋਲੇ
 ਇ ਸਰੂਮ ਨੂੰ ਸੋਈ ਅਵਲ ਫਕੀਰਾ। ਪੀਰ ਪੈ ਕੰਬਰ ਸਭੁ ਸਦੇ ਸਿਰ ਸਾਹਾ ਦੇ ਪੀਰਾ। ੩੭॥ ਜਵਾਬ
 ਕੁ ਸਾਹਾ ਸੁਗਾ। ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦ ਕੀ ਸੁਣਹੋ ਸਭੁ ਮੁਸਲਮਾਨਾ। ਖੋਲ ਦਿਖਾਵਹੁ ਰੂਮ ਨੂੰ ਸ
 ਭੇ ਸੁਣਹੁ ਬਿਆਨਾ। ਅਰਥਾਨਾ ਸਰਮੇ ਲਕਰਿਆ ਦਮ ਸਿਰਜਿਆ ਖਦਾਇ। ਆਦਮ ਹੋ ਆਖ
 ਦਾਇ ਤੇ ਖਾਸਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਾਇ। ਜੈ ਸਾਮਜ ਬਧਾ ਪਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਭੀ ਤੇ ਸਾਹੋਇ। ਬੋਟੇ ਬੀਜੇ ਉਪ ਜੈ ਪੋਤਾ ਕਹੀਏ
 ਸੋਇ। ਆਦਮ ਹੋਇ ਚਾਰ ਪੁਤ੍ਰ ਚਾਰੇ ਰੁਕਨਿ ਪਛਾਨਾ। ਚਾਰੇ ਭੇਜੇ ਚਹੁ ਕੁਟੀ ਦੇ ਕੋ ਚਾਰ ਕਲਾਮਾ। ਹਾਬ
 ਲਭੇ ਜਿਆ ਹਿੰਦ ਨੁਕਾਬ ਲਅਰਥ ਸਤਾਨਾ। ਈਰਜਈ ਗਭੇ ਜਿਆ ਤੁਰਜਤੁਰਕ ਸਤਾਨਾ। ਚਾਰਿ ਕਤੇ
 ਥਾਸਾ ਥਦੇ ਚਾਰੇ ਕਰਿ ਉਪ ਦੇਸਾ। ਚਾਰੇ ਤਰਫਾ ਛਤ੍ਰਿ ਕੈ ਕੀਏ ਹਵਾਲੇ ਦੇਸਾ। ਸਿਰ ਤੇ ਭਾਰਾ ਭਾਰ ਕੈ ਗਹਿ
 ਆਕਿਨਾਰੇ ਹੋਇ। ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਮਜਬ ਵਿਚ ਚਾਰੇ ਪਰਚੇ ਸੋਇ। ਚਾਰੇ ਰੁਕਨਿ ਚਾਰਹ ਵਿ ਕਰਨੇ ਲਾ
 ਗੇਰਾਜਾ। ਆਪੇ ਆਪਣੇ ਮਜਬ ਵਿਚ ਕੋਇ ਨਹੋ ਆਮੁਹਤਾਜਾ। ਹਿੰਦੁ ਹੋਇ ਗਬਲੇ ਕਾਬਲੇ ਮੁਸਲਮਾ
 ਨਾ। ਭਏ ਕੁਟੁੰਦੀ ਈਰ ਜੂਤੁ ਰੋਕਾ ਫਰਜਾਨਾ। ਨਾਉ ਮਹੀਮ ਦਮ ਹਾਂਦੇ ਵਧਾਥਾ ਆਦਮਨਾਮਾ। ਚਾਰੇ ਬੋਟੇ ਚ
 ਰਮਤਿ ਚਾਰੇ ਤਰਫ ਪਛਾਨਾ। ਚਾਰ ਮਜਬ ਚਹੁ ਅੰਗ ਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਸੁਣਹੁ ਬਿਆਨਾ। ਮੁਖ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣਾਦੁ ੦ ਹੋਏ
 ਜੂਖਤੀ ਜਾਨਾ। ਵੈਸਤਿ ਪਾਇ ਸਬਲੇ ਪਾਉ ਸੂਦ੍ਰ ਪਛਾਨਾ। ਜਿਸ ਦਾ ਹੋਵੇ ਗਜਜਗ ਕਰੇ ਪਿਛਾਣਾ ਸੋਇ।
 ਹੋਰੀ ਦਾ ਕੁਹਨ ਚਲੈ ਜੋ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਕੋਇ। ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਹੋਇ ਸਸਰਕੀ ਖਤੀ ਜਨੁ ਧੀ ਜਾਨਾ। ਵੈਸਲ ਗੋਸ਼

ਗਮਗਾਰਬੀਸਦੁਸਮਾਲਪਛਾਨਾ॥ ਜਿਸਜਮਾਨੇਅਮਲਹੋਇਸੋਈਖੁਲੈਕਿਤਾਬਾ॥ ਸੋਈਜਗਪਾ
 ਤਸਾਹੁਹੋਇਲਵੈ॥ ਕਿਤਾਬਹਿਸਾਬਾ॥ ਜਿਸਜਮਾਨੇਦਾਅਮਲਹੋਇਤਿਸਵਲਹੋਇਖਰੂਚਾ॥ ਚਨ੍ਦਰਕਿਥਾ
 ਨਫਰੇਸਤੇਕੁਰਿਕਰਿਬਹੁਤੇਰੂਪਾ॥ ਚਾਰਮਵਕਲਿਚਹੁਤਰਫਚਾਰੇਹੁਕਮਬਰਦਾਰਾ॥ ਜੋਗਵਰਸਜਮਾ
 ਨਦਾਤਿਸਮਰੇਅਮਰਅਯਚਾ॥ ਚਾਰੇਵਾਰਸਤਖਤਦੇਰਹਦੇਸਦਾਹਜੂਗਾ॥ ਹਾਜਰਰਹਦੇਗਤਦਿਨ
 ਹੋਦੇਕਦੀਨਦੂਗਾ॥ ਇਸਗੰਢੀਲਜਬਗਈਲਮੇਕਾਈਲਪਛਾਨਾ॥ ਅਜਗਈਲਫਰੇਸਤਾਚਾਰਮ
 ਵਕਲਜਾਨੀ॥ ਚਾਰੇਵਰਸਤਖਤਦੇਹੁਕਮੀਬੰਦੇਚਾਰਾ॥ ਸਦਾਹਜੂਗੀਤਿਸਰਹੋਜੋਥੀਵੈਅਉਤਾਰਾ॥
 ੨੮॥ ਸੁਆਲਇਮਾਮਕਮਾਲਦੀਸੂਰਾ॥ ਕਹੋਇਮਾਮਕਮਾਲਦੀਸੂਣੀਐਨਾਨਕਸਾਹਾ॥ ਕਿਤੀਕ
 ਮੁਦਤਿਗੁਜਰੀਤਵਲਾਇਆਦਮਹਵਾਹਾ॥ ਕਿਤੀਕੁਕੁਰਸੀਆਬੀਤੀਆਏਭੀਕਰਹੁਸੁਮਾਰਾ॥ ਏਹ
 ਹਕੀਕਤਿਗੋਬਦੀਖੋਲੇਵਰਸਲਾਗਾ॥ ਵਿਚਕਿਤਾਬਾਅਰਬੀਲਿਖਿਆਬਹੁਬਿਧਭਾਇ॥ ਜਦਕਾ
 ਜਿਮੀਅਸਮਾਨਹੈਆਦਮਤਦਕਾਹਾਇ॥ ਮਸਲਮਾਨਵਖਾਣਦੇਬਹੁਬਿਧਕਰਿਬੀਚਾਰਾ॥ ਆਦ
 ਮਪੈਦਾਹੋਇਆਬਰਸਾਪੰਜਹਜਾਰੀ॥ ੨੯॥ ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੂਰਾ॥ ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹ
 ਸਚਸੁਣਿਹੋਇਮਾਮਕਮਾਲਾ॥ ਆਦਮਹਵਾਉਪਜਿਆਮੁਦਤਿਅਗਣਤੀਭਾਲਾ॥ ਕਈਅਗਣ
 ਤੀਜਗਥੀਏਗਣਤੀਗਣੀਨਜਾਇ॥ ਇਹੁਹਕੀਕਤਿਗੋਬਦੀਜਾਣੇਆਪਖੁਦਾਇ॥ ਓਰੇਬਹੁਤ
 ਵਧੀਰਕਰਿਲਿਖਗਏਬਹੁਉਲਮਾਇ॥ ਪੰਡਤਿਬਹੁਤੇਭਾਇਕਰਿਕਹਦੇਬਹੁਬਿਧਭਾਇ॥ ਆਦ
 ਮਹੋਇਚਾਰਪੁਤ੍ਰਚਾਰੇਹੀਇਮਾਮੀ॥ ਕਿਸਿਮਤਿਚਾਰੇਕੁਟਿਕਰਿਚਾਰੇਮਿਲੇਨੀਸੀਨਾ॥ ਹਾਬਲਹੋਆ
 ਮਸਰਕੀਤਿਸਥੀਕਉਮਾਚਾਰਾ॥ ਬ੍ਰਹਮਣਖੜੀਵੈਸਸੂਦ੍ਰਚਾਰਇਮਾਮਵੀਚਾਰਾ॥ ਪ੍ਰਸਤਕਰਿਅ

ਫਤਾਬ ਕੀ ਮਸਰ ਕ ਸੀ ਸਨਿ ਵਾਇ। ਜਾਣਨਿ ਰਘ ਅਫਤਾਬ ਹੈ ਹੋਰ ਨ ਕਹਨਿ ਖਦਾਇ। ੧॥ ਕਾਬਲ ਹੋ ੫੫੧
 ਆਮਗਰ ਬੀ ਤਿਸ ਬੀ ਕਉ ਮਾਚਾਰਾ। ਰੂਮੀ ਜੀ ਸੀ ਇਰਮਨੀ ਫੇਰੀ ਸਲਾਰਾ। ਪ੍ਰਸਤ ਕਰਨ ਮਹਤਾ
 ਬਦੀ ਜਾਣਨਿ ਇਹੋ ਖਦਾਇ। ਏਹ ਭੀ ਅਪਣੇ ਮਜਬ ਵਿਚ ਹੋਇ ਰਹੇ ਗੁਮਰਾਹਿ। ੨॥ ਤੁਰਸਮਾਲੀ
 ਹੋਇ ਆਤਿਸ ਬੀ ਕੋ ਮਾਚਾਰਾ। ਉਜਬ ਕਿ ਯੁਜਬ ਕਿ ਕਾਫਰ ਅਰਕਿਲ ਮਾਕਿ ਬੀ ਚਾਰਾ। ਕਾਫਰ ਹੋਇ
 ਬੁਤ ਪ੍ਰਸਤਿ ਜਾਣਨ ਬੁਤ ਖਦਾਇ। ਤਿਸ ਕਉ ਕਾਫਰ ਮਾਖੀ ਅਨ ਹੋਇ ਰਹੇ ਗੁਮਰਾਹਿ। ੩॥ ਈਰਜਨ
 ਬੀ ਹੋਇ ਆਚਾਰ ਕਉ ਮਉਪ ਜਾਤਾ। ਭੀਲ ਮਰਹਟੇ ਘੇਤੁ ਲੇਚ ਉਥੇ ਕੀ ਬਲ ਬਾਸਾ। ਕਰਨ ਪ੍ਰਸਤ ਸਿਅੰ
 ਤਸੇ ਨਾ ਉਜਹੁ ਦਾਸੋਇ। ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਮਜਬ ਵਿਚ ਚਾਰੇ ਕਾਇਮ ਹੋਇ। ੪॥ ਅਪਣਾ ਮਜਬ ਫੁਰਾ
 ਇਕਰਿ ਆਵੈ ਹੋਰ ਸਮਾਹਿ। ਤਿਸ ਕਉ ਮੁਲਹਦ ਸਭ ਕਹੇ ਕਾਫਰ ਅਸਹ ਵਿਕਹਾਹਿ। ਮਸਰ ਕਪ
 ਈਦਾਗ ਹੋਏ ਵਨ ਨ ਦੀਵਹਾਇ। ਵਬਹਿ ਗਰੁ ਬੀ ਗੋਰ ਵਿਚ ਖਾਕੀ ਦਾਗ ਕਹਾਇ। ਮਰੈ ਸਮਾਲੀ ਕਾ
 ਫਰਾਸਟਿ ਨ ਵਿਚ ਉਜਾਨਾ। ਖਾਵਨ ਕਉ ਏਕ ਕਰੇ ਗਿਦੜ ਅਉਗਭਿਘਾਨਾ। ਮਰੈ ਜਹੁਦ ਜਨੁ ਬੀ ਆਕ
 ਟਨ ਅਗਨ ਜਲਾਇ। ਦਾਗ ਕਹਾਵੈ ਆਤੁ ਸੀ ਮੋ ਆਪੇਤ ਕਹਾਇ। ਚਾਰ ਕੇਤੇ ਬਾਚਾਰ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਮਜਬ
 ਪਛਾਨ। ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਮਜਬ ਵਿਚ ਚਾਰੇ ਹੈ ਸੁਲਤਾਨ। ਜੈ ਸਖੇ ਲਚਉ ਸਾਰ ਦੀ ਬੈਰੇ ਹਦਾ ਮਲਾ। ਏਨੇ
 ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਫੁਲਿ। ਕਲ ਜੁਗ ਵਿਚ ਮਨ ਸੁਖ ਕਰਿ ਚਾਰੇ ਦੀਏ ਉਠਾਇ। ਚਾਰੇ ਦਾਗ
 ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਅਰਬਾਨਾ ਸਰਭਾਇ। ਵਿਚ ਬੇਦ ਅਬਰ ਬਣੇ ਲਿਖਿ ਆਧਰਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਦਾਗ। ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਬ
 ਹਾਈ ਐਲੇ ਇਣ ਸੇਤੀ ਦਾਬੀ। ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਬੈਠਾਈ ਏਜੇਗੀ ਤੇ ਸੰਨਿਆਸਾ। ਖਟ ਦਰਸਨ ਗੁਰਹਿ ਦੁਆ
 ਸਭੁਣਾ ਧਰਤੀ ਆਸਾ। ਜਿ ਚਰਗੀ ਗਾਛੁ ਪਨ ਨਾਹਿ ਤਿ ਚਰ ਅਗਨੀ ਦਾਗ। ਰੀਗ ਹੋ ਸੀ ਅਲੋਪ ਜਬਤ

ਬਹੋਸੀਧਰਤੀਦਾਗਾ। ਧਰਤੀਧੀਰਜਧਰਮਸਾਲਸਭੁਧਰਤੀਉਪਰਹੋਇ। ਪਿਛੋਤਤਾਵਿਰੋਲਕਰਿ
ਧਰਤੀਕਦੀਗੋਇ। ਕਲਿਜਗਧਰਤੀਪਵਿਤ੍ਰਪੈਰਹੀਨਿਮਾਣੀਹੋਇ। ਚਰਨਾਤਲੇਲੀਨਹੈਉ
ਪਰਸਗਲੀਲੋਇ। ਕਲਜਗਕੀਮਿਰਜਾਦਹੈਚਾਰਲਖਬੜੀਹਜਾਰਾ। ਸਾਰਾਕਲਜਗਭੋਗ
ਸੀਨਾਨਕਧਰਮਉਤਾਰਾ। ਧਰਤੀਗਉਸਰਪਹੈਅਹਿਨਿਸਕਰੇਪੁਕਾਰਾ। ਹੈਕੋਈਅੰਸਾਸਾ
ਧਰੈਮੈਨੋਲਏਉਬਾਗਾਦਖੀਪੁਕਾਰੈਰੈਨਾਦਿਨਪਾਪਾਭਾਰੀਹੋਇ। ਵਡਾਪਾਪਗਉਵਧਹੈਜਿ
ਸਪਰਸਾਗੀਲੋਇ। ਖਲੋਤੀਇਕਤੇਧੈਰਪਰਿਤ੍ਰੈਪਾਂਹੋਇਨਾਸਾ। ਜਾਇਕਭੀਪੈਰਛਹਿਪਵੈਸ
ਭੁਪਰਜਾਹੋਵੈਨਾਸਾ। ਚਾਰਸਵਾਬਜਹਾਨਵਿਚਇਕਰਹਿਆਤ੍ਰੈਨਾਹਿ। ਜਾਇਕਭੀਜਗਮੈ
ਨਾਰਹੈਧਰਤੀਨਿਪਰਿਜਾਹਿ। ਚਾਰੇਮਹਾਤਧਜਹਾਨਦੇਸੁਣਹੋਚਾਰਇਮਾਮਾ। ਜਿਉਜਿਉਵਰ
ਤਿਆਜਗਾਵਿਚਸਭੇਸੁਣਹੋਬਿਆਨਾ। ਖੜੀਬਾਦੀਦਾਗਹੈਮੋਇਆਖੜੇਉਰਾਇ। ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ
ਆਬੀਦਾਗਹੈਵਿਚਪਾਣੀਦੇਨਵਹਾਇ। ਵੈਸਾਆਤਸਦਾਗਹੈਵਿਚਅਗਨੀਦੇਨਜਲਾਇ। ਸੂਰ
ਧਰਤੀਦਾਗਹੈਧਰਤੀਵਿਚਥੈਠਾਇ। ਬਾਦੀਦਾਗਦੇਵਤਿਆਮਾਨਸਆਬੀਦਾਗਾ। ਅਗਨੀਦਾ
ਗਪਰੇਤਹੋਇਧਰਤੀਸੁਨਸਮਾਧਾ। ਜਿਚਰਅਮਲਦੈਤਵਾਤਿਚਰਅਗਨੀਦਾਗਾ। ਜਬਜਾਸੀਹ
ਜਦੈਤਵਾਤੁਬਹੋਸੀਧਰਤੀਦਾਗਾ। ਬਾਦੀਦਾਗਹੈਬਿਸਨਦਾਬ੍ਰਹਮੇਆਬੀਦਾਗਾ। ਦਾਗਮਹੇਸਰਅ
ਤਸੀਸਕਤੀਧਰਤੀਦਾਗਾ। ਇਕਰਿਖੀਸਰਮੁਨੀਸਰਾਦੋਬਿਧਹੈਸੀਸਾਰਾ। ਰਿਖੀਸੁਰਸੈਜੇਜਟਾਧਰ
ਮੁਨੀਸਰਮੁਨਾਏਵਾਰਾ। ਜਟਾਧਾਗੀਜੇਮਰੈਤਿਸਦੀਜੈਧਰਤੀਦਾਗਾ। ਜਾਮੁਨਿਮੁਨੀਸਰਜੇਮਰੈਤਿਸਪ
ਰਤੀਦਾਗਸਮਾਨਾ। ਆਤਸਦਾਗੀਪ੍ਰੇਤਹੈਬਿਨਕਰਮਾਗਤਿਨਹੀਹੋਇ। ਜੁਗਜੁਗਏਕੋਧਰਮਹੈਧਰ

ਮਨ ਦੁਜਾ ਹੋਇ। ਸਤਿਜੁਗ ਅੰਦਰ ਜੋ ਮਰੇ ਫਿਰ ਤੇ ਤੇ ਧਰੇ ਅਉਤਾਰ। ਤੇ ਤੇ ਅੰਦਰ ਜੋ ਮਰੇ ਫਿਰ ਦੁਆ ੧੫੩
 ਪਰ ਅੰਦਰਿ ਅਵਤਾਰ। ਦੁਆ ਪਰ ਅੰਦਰ ਜੋ ਮਰੇ ਫਿਰ ਕਲਜੁਗ ਉਤਰੇ ਸੋਇ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਦਰ
 ਰਿਜੋ ਮਰੇ ਫਿਰ ਜਨਮਨ ਦੁਜਾ ਹੋਇ। ਜੋ ਸਾਬਤ ਮਰੇ ਈ ਮਾਨ ਵਿਚ ਖਾਹ ਸਰਹੈ ਨ ਕਾਇ। ਤਿਸ ਆਵ
 ਗਉਣ ਨਹੋਇ ਫਿਰ ਆਖਿਆ ਆਪ ਖੁਦਾਇ। ਧਰਤੀ ਵਿਚੋ ਉਪਾਜਿਆ ਫਿਰ ਧਰਤੀ ਮਿਲਿਆ ਜਾਇ।
 ਕਹਿੰਦੁ ਬਾਰਖੁਦਾਇ ਤੇ ਭਇਓ ਫਿਰ ਨ ਜਨਮੇ ਆਇ। ੩੦॥ ਸੁਆਲ ਚਾਰ ਇਮਾਮ ਸੁਗਾ। ਸੁਣ
 ਹੋ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦਗੀ ਆਖਨ ਚਾਰ ਇਮਾਮ। ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਸਮਾਈ ਅਨਖਾਸੇ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਹਿੰਦੂ ਕੇ ਲੋਹੇ
 ਧਰਤ ਨਾਲ ਜੋ ਆਤਮ ਵਿਚ ਜਲਾਇ। ਹੋਇ ਜਹੂਦਾ ਕਾਫਰ ਦੇ ਜਕਲ ਪੈ ਸਜਾਇ। ਅਵਲ ਦੇ ਜਕ
 ਆਤਮੀ ਜੋ ਜੁਸੇ ਘੋਰੇ ਸਾਨ। ਰੂਹਾ ਵਿਛੁਨਾ ਜੁਸੇ ਮੁਖ ਹੁਪ ਕਰੇ ਧਾਨ। ਆਤਮ ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਸੁਣੇ
 ਨ ਕੋਈ ਦਾਇ। ਕਉਣ ਛੁਗਾਇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਜੋ ਆਤਮ ਸਤਿ ਆਸੁ ਜਾਦ। ਇਸ ਆਖਰ ਜਮਾਨੇ ਵਿਚ ਅ
 ਦਮ ਸਾਨਿ ਆਮ ਜਾਧ। ਖੁਦਾਇ ਰਸੁਲ ਫੁਰਮਾਇ ਆਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬ। ਰੂਹਾਨ ਜੁਦਾ ਜੁਸ
 ਜੋ ਅਰਥਾਨਾ ਸਰਏ ਕਾ। ਹਿਕਾਸੀ ਹਿਕਾਸਿ ਚਾਰ ਅੰਗ ਕਹੋਇ ਮਾਮ ਬਬੇ ਕਾ। ਪਿਛਲੇ ਜੁਗ ਮਨ ਸੂਖ
 ਹੋਨ ਅਮਲ ਤਿਨਾ ਦਾਨਾਹਿ। ਕਲਜੁਗ ਅਮਲ ਖਾਕ ਦਾ ਸੁਭਾ ਕੇ ਵਿਚ ਸਮਾਹਿ। ਖਾਇ ਬਿਹਿਸ
 ਤਮ ਕਾਮ ਹੋ ਦੇ ਜਕ ਦੀ ਨਹੀ ਜਾਇ। ਕਹੋਇ ਮਾਮ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੂ ਹੋਨ ਗੁਮਗਾਹਿ। ੩੧॥ ਜਵਾਬ
 ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਗਾ। ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦਕੀ ਸੁਣਹੋ ਚਾਰ ਇਮਾਮ। ਮੁਇਆ ਦੁਖ ਨਹੂਨੇ ਮਿਟੀ ਸੁਨ
 ਸਮਾਨ। ਇਕ ਦਬੀ ਅਨਾਇਕ ਸਾਨੀ ਅਨਾਇਕਾ ਦੇ ਚਨ ਨਦੀ ਰੂੜਾਇ। ਇਕ ਪਏਰ ਹੋ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ
 ਗਏ ਕਉਣੇ ਕੁਕਰ ਖਾਹਿ। ਰੂਹੇ ਦੁਖ ਨਪਹੁਚਿ ਆਖਾ ਕਮਿਲੀ ਸੰਗ ਖਾਕ। ਮੁਆਜੁ ਸਾਪਲੀ ਤਹੇ

ਇਸਿਲਖਾਕੋਹੈਵੈਪਾਕਾ। ਦਬਨਸਾਨਨਲੁਹਨਾਵਣਾਪਾਇਆਰਹੈਧਰਮਾਹੈ⁺ ਆਪੇਆਪਹੁ
 ਵਾਹਿ। ਦਬਿਆਨਮੁਸਲਮਾਨਹੋਇਸਨਿਆਨਕਾਫਰਹੋਇ। ਜੇਹੀਜਮਾਨੇਚਾਲਹੈਤੇਹੀਵਰਤੇ
 ਸੋਇ। ਜੇਹੀਤਿਸੀਨਿਆਸੀਆਖਦਰਸਨਹਿਦਵਾਨਾ। ਪਰਤੀਵਿਚਥੈਠਾਇਆਹੋਇਨਮੁਸਲਿ
 ਮਾਨਾ। ਪਰਤੀਵਿਚਥੈਠਾਵਣਾਕਲਜੁਗਦਾਗਪਰਵਣਾ। ਬੇਦਾਅੰਦਗਲਿਖਿਆਜਨਨਾਨਕਕ
 ਹੈਵਖਾਣਾ। ਹੋਰਭਿਰੇਪਰੇਦੀਆਹੁਜਤਾਪੇਸਨਜਾਵੈਕਾਇ। ਸੋਈਵਰਤੇਜਗਤਵਿਚਜਿਉਜਿਉ
 ਖਸਮਰਜਾਇ। ੩੩॥ ਸੁਆਲਚਾਰਇਮਾਮਸੂਰਾ। ਸੁਣੀਐਨਾਨਕਸਾਹਜੀਪੁਛਨਚਾਰਇਮ
 ਮਾ। ਪੰਜਖਸੀਅਤਿਬਾਦਕਹੇਤਿਸਕਾਕਰਹੁਬਿਆਨਾ। ਪੰਜਖਸੀਹਤਿਬੁਰੀਵਿਚਕਉਣਮੁਨੀਬੁ
 ਕਹਾਇ। ਪੰਜਖਸੀਅਤਨੇਕਵਿਚਸੋਭੀਮੁਨੀਬਤਾਇ। ਕਿਥਹੁਭਿਪਾਜਿਬਾਦਕਾਰੀਆਫਿਰਕਿਥੇ
 ਜਾਇਸਮਾਇ। ਪੰਜਖਸੀਅਤਿਨਪਾਕਹੈਜੀਤਮਿਲਿਆਉਠਨਾਬਿਕਾਰਾ। ਇਨਾਮਾਰਿਆਕੀਰਾ
 ਣੇਹਕੀਕਹੇਬੀਚਾਰਾ। ਕਾਮਕ੍ਰੋਧਮਰੁਲੋਭਮੋਹਪੰਜਵਾਨਲਿਅਹੰਕਾਰਾ। ਮਾਰੀਆਇਨੇਸਭ
 ਉਮਤੀਹਿੰਦੂਤੁਰਕਅਪਾਰਾ। ਇਨਾਛਰਿਆਕੀਗੁਣਗਥਿਆਕੀਸਵਾਬਾ। ਆਖਹੁਸਭਸੇਧਕੈਜੋ
 ਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਾ। ੩੩॥ ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੂਰਾ। ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹੁਸਚਸੁਣਹੋਚ
 ਰਇਮਾਮੀ। ਪੰਜਹੁਪੰਜਖਸੀਆਉਪਜੀਆਸੁਣਹੁਬਿਆਨਾ। ਆਬੀਖਾਕੀਬਾਦਨਾਰਪੰਜਵਾ
 ਰਹਹਵਾਇ। ਪੰਜੋਖਾਲਕਖਲਕਦੇਜਿਨਾਦਿਤੀਸਭਮਰਭਾਇ। ਆਬਹੁਭਿਪਾਜਿਆਕਾਮ
 ਦੋਭਿਸਹਵਤਿਮਨੀਕਹਾਇ। ਜਿਨਾਕੁਰਮਾਈਆਉਮਤੀਸਭਦੇਜਕਪਤੀਚਾਹਿ। ਗੁਸਾਉਪਾਜਿ
 ਆਆਤੁਸੋਗੁਰਪੀਰਨਮਾਨੇਕੋਇ। ਗੁਸਾਕਰਨਹਰਾਮਹੈਸੇਤਾਨਜਲਾਈਲੋਇ। ਲਾਲਚਉ

ਤਿਸਦਾ

ਪਾਜਿਆ ਧਾਵਤੇ ਜਿਸ ਲੋਕ ਕਹੇ ਸੀ ਸਾਗ। ਲੋਕੇ ਮਾਰੀਆ ਉਮਤੀ ਪੈ ਕੰਬ ਰਤੇ ਅਵਤਾਰ। ਜੇ ਵਸ ੧੫੩
 ਨਵਿਚ ਪਤਾਲ ਦੇ ਆਵਨ ਕਿਵੇਂ ਹਥ। ਜਾਲ ਪਸਾਰਿਆ ਲੋਕ ਦਾ ਚਲ ਆਵਨ ਜਾਲੇ ਫਾਸ। ਲੋਕ
 ਜਰਵਾਣਾ ਖਲਕ ਦਾ ਛੁਡਿਆ ਨਬਾ ਕੀ ਕੋਇ। ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਇਮਾਮ ਜੀ ਲੋਕ ਮਾਰੀ ਸੁਗਲੀ ਲੋਇ
 ਖਾਕੇ ਉਪਾਜਿਆ ਮੋਹ ਹੈ ਜਿਨ ਮੋਹਿਆ ਸਭ ਸੀ ਸਾਗ। ਸੁਰਤ ਹੁਸਨ ਜ ਮਾਲ ਦੀ ਬਣ ਮੋਹੇ ਅਕਾਸ
 ਪਤਾਲ। ਮੋਹੇ ਸਭੇ ਲੋਕ ਜਿਨ ਮੋਹਿਆ ਮੋਹਾ ਪਿਆਗ। ਜੁਸ ਮੋਹੇ ਮੋਹੇ ਤੇ ਜਿਤ ਮੋਹਿਆ ਆਇ ਕਰਾਰ
 ਗਰਬ ਅਕਾਸੇ ਉਪਾਜਿਆ ਚੋਆ ਰੂਪ ਅਹੰਕਾਰ। ਖਾਤਰ ਹੋ ਠਨਾਲਿਆ ਵਈ ਪੈ ਕੰਬ ਰਅਰ ਅਵ
 ਤਾਰ। ਨਿਵੈ ਨਗਰ ਦਨਗਰ ਬਦੀ ਉਚਾ ਸਿਰ ਦਿਖਲਾਇ। ਵਰੇ ਵਰੇ ਅਹੰਕਾਰੀ ਆਕੋਈ ਰਹਿਆ
 ਨਜਗ ਮੈ ਆਇ। ਪੰਜਾ ਵਿਚ ਮੁਨੀ ਬਹੇ ਲੋਕ ਵਗਾ ਸੁਲਤਾਨ। ਸਭੇ ਇਸ ਦੇ ਜੇਰ ਹੈ ਨਥਿਨ ਲੋਕ
 ਨਚਲਣ ਮਾਨ। ਲੋਕ ਮਰੇ ਮਰ ਜਾਹਿ ਸਭ ਜੀਵਾਰ ਹੈ ਨਕੋਇ। ਸਭ ਬਖੇਲੇ ਲੋਕ ਦਾ ਨਾਨਕ ਸਚ
 ਬੋਲੇ। ਲੋਕੇ ਹੀ ਤੇ ਕਾਮ ਹੋਇ ਰਸਕ ਸਿਖਾਇ ਲੁਭਾਇ। ਗਵੈ ਨਾਰ ਪਗਾਈ ਆਕੁਖ ਅਭੁਖ
 ਸਭ ਖਾਇ। ਲੋਕ ਹੋ ਨਬਰਿਆਈ ਆਪਣੇ ਪਗਾਏ ਨਾਲ। ਜੇ ਸੀ ਗੁਰ ਬਾਮੁ ਸਪਰਿਸ ਕੈਨ
 ਆਪਿ ਸੰਭਾਲ। ਲੋਕੇ ਹੀ ਤੇ ਉਪਜਾਹਿ ਫਿਰ ਲੋਕੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ। ਇਕ ਅਲੋਚੀ ਰਬ ਹੈ ਸੂਰ
 ਤ ਸਾਰਤ ਨਾਹਿ। ਪੰਜ ਨੇਕ ਖਸੀ ਅਤਾ ਸੁਵਿਹੋ ਚਾਗਇਆ। ਪੰਜ ਹੋਇ ਪੰਜ ਤਤ ਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਸੁ
 ਵਹੁ ਬਿਆਨ। ਜਤੁ ਸੇ ਮਾਰੇ ਕਾਮ ਨੂਜੇ ਆਬਤ ਤਕਾ ਪੂਤ। ਵਡਾ ਸਿਧ ਜੇ ਜਤੁ ਕਰੇ ਜਿਨ ਥੀ ਮਰਥਿ
 ਆਸਭ ਸੁਤਾ। ਜਤਿ ਕਰਿ ਹੋਇ ਸਾਧਕ ਹੋਰ ਚਉਰਾ ਸੀ ਸਿਧਾ। ਚੈਰੰ ਜੀਵ ਹੋਇ ਜਤਨ ਕਰਿ ਪਾ
 ਈ ਨਉ ਨਿਧਿ ਸਿਧਾ। ਗਤ ਦੇਹੁ ਸੁਚੇਤ ਹੋਇ ਸੁਪਨੇ ਬਿਦਨ ਜਾਇ। ਪਰ ਗਵਾਪੀ ਰੀਤਿ ਸਦੀ ਸਚ ਨਾ

ਨਕਕਹੇਅਲਾਇ। ਸਿਵਕਰਿਆਰੇਕੋਧਨ ⁺ ਕੋਧਸੰਤਾਲੇਆਪਨਤਾਨੇਕੋਆਇਨਕੋਇ। ਖਸ
 ਧਿਗਾਨੇਕੁਜਜਾਹਿਕੋਇਨਆਵੈਨੇਨਾ। ਜੈਸਾਅੰਦਰਮਾਰਕੇਵੇਹਰਿਖਲੋਵੈਸੇਰ। ਕੋਧਜਲਾ
 ਈਆਉਮਤੀਅਗੇਪਿਛੇਜੋਤੋਇ। ਨਾਨਕਕਹੈਇਮਾਮਜੀਕੋਧੇਜੇਤਨਕੋਇ। ਜੋਧੇਲੋਕੁਸਿਤੋਖ
 + ਕਰਸਹਜਹੋਇ ⁺ ਜੋਹੋਇ। ਹੋਣੀਆਹੀਸੁਹੋਇਰਹੀਮੇਟਨਸਕੈਕੋਇ। ਸਿਤੋਖੇਸਤਿਉਪਜੇਦ
 ਇਮਾਧਰਮਤੇਦਾਨਾ। ਨਾਨਕਕਹੈਇਮਾਮਜੀਸਿਤੋਖਵਡਾਪੁਧਾਨਾ। ਮਾਰੇਮੇਹਬਥੇਕੋਕਰਿਅੰ
 ਤਕਾਲਨਹੀਕੋਇ। ਨਦੀਨਾਵਸੰਜੋਗਜਿਉਜਿਚਰਨਈਵਿਚਹੋਇ। ਕੰਧੀਲਗੇਜਬਨਾਉਬਿਤੁ
 ਜਾਇਸਭਲੋਇ। ਮੇਰੀਤੇਰੀਤਿਚਰਨਜਿਚਰਾਇਕਠੇਹੋਇ। ਨਾਮਾਈਨਾਥਾਪੜੇਨਾਨਾਈਨਾਕੁ
 ਈਨਈਗ। ਕਚੇਸਾਥਕੁਸੰਗੜੀਹੰਊਕੋਸਪਰਥਾਧੋਧੀਰਾ। ਜੀਦਿਆਮੇਲੀਸੰਗਕੋਮੋਇਆਰਖ
 + ਨਸਕੈਕੋਇ। ਸੁਖਆਪਣੇਦੇਕਾਰਨੇਸਭਾਧਧੀਲੋਇ। ਨਾਕਰਿਮੇਹਨਿਕੰਬਨਾਅੰਤਨਸਾਥੀ
 ਸਾਥੀਨਾਲੇ। ਨਾਨਕਕਹੈਇਮਾਮਜੀਅਗੇਰਹੇਸੰਤਾਲਾ। ਸਿਵਮਾਰਿਆਅਹੰਕਾਰਨਹੋਰਨਕੋ
 ਇਥੀਚਾਰਾ। ਅਹੰਕਾਰੀਹੋਨਿਰਦਇਆਸਕੈਨਾਆਪਸੰਤਾਲਾ। ਹਉਮੈਵਿਚਮਗਰੁਰਹੈਮਹਾਂ
 ਅਹੰਕਾਰਚੰਡਾਲਾ। ਕਾਂਮੀਕੋਧੀਕਛਨਹੀਅਗੇਬਲੀਅਹੰਕਾਰਾ। ਸਭੁਣਾਅੰਦਰਿਅਤਬਲੀ
 ਲੋਭਵਡਾਸਿਰਦਾਗ। ਚਾਰੋਇਸਦੇਆਸਰੇਚੁਣਮਾਰਿਆਸਭਸੰਸਾਰ। ਕੋਇਨਛੁਡੀਆਜੀਵਦੰ
 ਅੰਦਰਿਸਭਜਹਾਨੀ। ਨਾਨਕਕਹੈਇਮਾਮਜੀਲੋਕਚਾਰੇਵਸਸੈਤਾਨਾ। ਪੰਜੋਨੇਕਖਸੀਅਤਾਸੁ
 ਟਹੋਚਾਰਾਇਮਾਮ। ਨੇਕਖਸੀਆਤਿਜੋਕੋਰੇਤਿਸੁਜਿਤਾਸਗਲਜਹਾਨਾ। ਬਹੀਖਸੀਅਤਜੋਕਰੈਬੁ
 ਰਾਕਹੈਸੰਸਾਰ। ਦੇਵੈਹਾਕਮਰੰਤਤਿਸਲੁਟਲਏਘਰਿਬਾਰਾ। ਬੁਰੀਆਛੁਡੁਖਸੀਅਤਾਪਕਨਖਸੀ

ਅਤਾਨੇਕਾਨੇਕੋਵਡਮਗਾਭਧਾਨਾਨਕਕਹੋਬਥੇਕਾ॥ ੩੪॥ ਸੁਆਲਪੀਰਬਹਾਵਦੀ ਸੁਰਾ॥ ੧੫੪
 ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਣਹੋਨਾਨਕਪੀਰਾ॥ ਖਬਰਸੁਣਾਵਹੁਦੀਨਦੀਪਰਕੇਸਚਤਦਬੀਰਾ॥
 ਇਕੋਇਕਖੁਦਾਇਹੈਹਰਿਜਮਾਨੇਮਾਹਿ॥ ਕੁਲਿਜਗਅੰਦਰਿਬਹੁਤਹੈਮਨਸਮਝੇਕਿਉਨਾਹਿ
 ਅਵਲਜੁਗਮਨਸੁਖਕਰਿਹੁਣਾਕਰਿਧਿਆਨ॥ ਇਸਜਮਾਨੇਜੋਬੀਏਹਿਦੁਆਦੇਇਮਾਮ
 ਜਿਤੀਅਸਾਨੇਇਮਾਮਹੈਨਸਭੇਹਾਜਰਭੇਖਾ॥ ਓਹੋਇਮਾਮਾਇਸਾਖਿਹੈਓਹਿਕਾਜੀਸੇਖਾ॥ ਅਰੇ
 ਬੀਏਫੁਊਤਜੋਤਿਹਪਰਧੈਰੇਅਉਗਾ॥ ਓਹੋਕੁਤਬਾਹੁਕਮਓਹੁਓਹਕਾਇਮਦਉਗਾ॥ ਦੁਰਿਆਬ
 ਹਿਰਜੋਕਰੇਤਿਨਾਮਾਗੀਐਕਖੀਸਾਨਾ॥ ਇਕੋਹੁਕਮਪੈਕੰਬਰੀਦੁਜਾਨਹੀਬਿਚਾਰਾ॥ ਤੁਸੀਭੀਅ
 ਪਣੇਮਜਬਦੇਜਾਹਰਿਕਰੋਇਮਾਮ॥ ਸਭੁਣਾਨਾਇਬਤੂਹੀਹੈਉਨਾਜਾਹਰਿਕਰੋਕਲਾਮ॥ ੩੫॥
 ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ॥ ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹਿਸਚੁਸੁਣਹੁਬਹਾਵਦੀਸਾਹਾ॥ ਅਸਾਵਲਜੋ
 ਭੁਗਤਹੈਨਸਭੁਤਿਨਾਦੇਸੁਣਹੁਸਨਾਹਾ॥ ਤੁਰਕੀਵਿਚਇਮਾਮਹੈਨਹਿਦੁਕੁਗਤਿਕਹਾਹਿ॥ ਅ
 ਖਣਅੰਦਰਿਦੇਇਹੈਇਕੋਭੇਦੁਰਸਨਾ॥ ਆਪੋਆਪਣੇਮਜਬਦੇਸਭੋਹਿਨਸਿਰਦਾਰਾ॥ ਜਿਤੀ
 ਭੁਗਤਿਅਸਾਵਲਕਰਿਹੋਨਾਮਉਚਾਰਾ॥ ਅਵਲਭੁਗਤਕਬੀਰਹੈਦੁਜਾਗਮਾਨੰਦਾ॥ ਪਾਇਆ
 ਕਬੀਰਮਗਾਤੁਬਾਗੁਰਮੇਲਿਆਰਾਮਨੰਦਾ॥ ਕਾਇਮਜੁਸਾਕਬੀਰਦਾਰਹਿਆਵਿਚਜੁਗਾਨਾ॥
 ਨਾਦਧਿਆਨਾਸਾਨਿਆਨਾਹਿਦੁਮੁਸਲਮਾਨਾ॥ ਗੁਰੂਕੋਲੋਊਕਨਾਬੀਆਸਿਖਪਰਵਾਨਿ॥
 ਸਾਢੇਬਾਹਰਿਭੁਗਤਹਿਨਮੀਰਾਬਾਈਆਪਪਛਾਨਾ॥ ਤੀਜਾਭੁਗਤਰਵਿਦਾਸਹੈਚਉਥਾਹੈਨਾਮ
 ਦੇਉ॥ ਪੀਪਾਨਾਮਾਪੰਜਵੇਸਤਵਾਹੈਜੋਦੇਉ॥ ਅਠਵਾਥੇਈਭੁਗਤਿਹੈਨਾਵਾਸਥਨਾਜਾਨਾ॥ ਦਸ

ਵਾਪੀਨਾ ਜਾਟਿ ਪੈ ਜਿ ਸਠਾ ਕਰਮੀ ਲਿਆ ਮਜਾਨਾ। ਭੁਗਤਿ ਤਿ ਲੋਚਨ ਯਾਰ ਵਾਧਾਰ ਵਾਧੈ ਨ ਪ
 ਛਾਨਾ। ਸਭੁ ਭਗਤਾ ਸਿਰਗੁ ਰੂਪੈ ਰਾਮਾਨੰਦ ਪਛਾਨਾ। ਮੀਰਾ ਬਾਈ ਭੁਗਤਿ ਤੈ ਅਧਾ ਕਰ ਕੇ ਨਾਰ
 ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਪੀਰ ਜੀ ਸਭੁ ਮਜਬ ਦੇ ਸਿਰਦਾਰਾ। ਗੋਰਖਈ ਸਰਮ ਛਿੜਨਾ ਬਚਰ ਪਟ ਗੋਪੀਚੰ
 ਦਾ। ਰਾਜਾ ਭਰਥਰ ਅਮਰ ਸਿਧ ਪੈ ਜਿਨਾ ਇਸ ਬਿਰਕੀਤਾ ਪਿੰਡਾ। ਸਿਧ ਚਉ ਰਾਸੀ ਅਮਰੁ ਪੈ ਭਗ
 ਤਾ ਵਿਚ ਨਹਿੰਦਾ। ਇਹੁ ਰਹ ਸਾਨਿ ਜਗਿਆਸ ਰਿਸਿ ਪਜਬ ਲਗ ਸੂਰਜੁ ਚੰਦਾ। ਵਡਾ ਭਗਤ ਫਰੀਦ
 ਹੈ ਸੇਖਾ ਅੰਦਰਿ ਸੇਖਾ। ਜੁਹਦੀ ਕਰਿ ਤਨ ਸਾਧਿਆ ਵਸ ਕੀਤੁ ਸਨਫ ਸਵੇ ਸੇਖਾ। ਸਭੁ ਪਹੁਤੇ ਖੁਦਾ
 ਇਨਾਲ ਸਭੁ ਮਹਿ ਇਕ ਪਛਾਨਾ। ਜੁਗਹ ਜੁਗੀਤ ਰਿਅਮਰ ਹੈ ਗਾਵਨ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨਾ। ਸਾਖਾਇ ਨਾ
 ਦੀ ਪੀਰ ਜੀ ਲਿਖੀ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬਾ। ਇਮਾਮਾ ਸਿਰਇਮਾਮ ਹੈ ਇਸ ਗਾਬਾ ਸਿਰਇ ਸਹਾਬਾ॥ ੩੬॥
 ਸੁਆਲ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੁਗਾ। ਸੁਣਹੋ ਪੀਰ ਬਗਵਦੀ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਪੀਰਾ। ਬੇਗੁਨਾ ਹੋ ਜੇ ਜਾਨ ਵਰ
 ਕਰ ਦੇ ਕਿਉ ਤੁਕਬੀਰਾ। ਜੇਗ ਜੁਲਮ ਹਰਾਮ ਹੈ ਸਿਰਗਾਰੀ ਬਾਹੋਇ। ਬੇਜਬਾਨ ਬਹਾਇ ਮਾਖਾਵੈ
 ਮਾਸ ਜੋ ਕੋਇ। ਜਿਤੀ ਪੈਦਾਇ ਸਰਬ ਦੀ ਕਾਨ ਹੈ ਵਾਨ ਨਬਾਤਾ। ਸਭੁ ਭਾਅੰਦਰਿ ਇਕ ਰਬ ਕੀਚ
 ਨ ਨਾਹੀ ਘਾਤਾ। ਕਿਤੀ ਸਹੀ ਪਾਕਹੈ ਕਿਤੀ ਸਈ ਪਲੀਤਾ। ਨਫ ਸੇਕਾਰ ਨ ਮਾਰੀ ਅਨ ਕਹੀ ਖੁਦਾ
 ਇਹਦੀ ਸਾਕਾਰ ਨ ਸੁਆਦ ਨਫ ਸਦੇ ਜਨਾ ਵਰਜਿ ਬੇਕਰਾਇ। ਜਿਸਨੇ ਕੋਈ ਮਾਰਸੀ ਫਿਰ ਭਹ
 ਭੂ ਕੁਹਸੀ ਆਇ। ਪਕੀਨ ਬਾਤ ਹਲਾਲ ਹੈ ਜੇ ਤੇ ਮੇਵੇ ਨਾਮਾ। ਅਪਣੀ ਖਾਹ ਸਿਜੇ ਗਿਝ ਹਿ ਸੇਕੀ
 ਤੇ ਪਾਕ ਕਲਾਮਾ। ਅੰਦਰਿ ਕਉ ਮਹੈ ਵਾਨ ਦੇ ਜੇ ਹੋਵੈ ਵਸਤਿ ਹਲਾਲਾ। ਰਬ ਰਜਾਈ ਜੇ ਮਹੈ ਤਿਸ ਪਰ
 ਛੁਰੀ ਕਮਾਸਾ ਜੇ ਕੀਤੀ ਰਬ ਹਲਾਲ ਮੈ ਲਗੀ ਹੋਵਹਰਾਮਾ। ਤਿਸ ਪਰ ਕਾਤੀਰ ਵਾਹੈ ਆਖੀਰ ਬਕ

ਲਾਮਾ। ਤੁਨੁਦਰੁ ਸਤਿਨਮਾਰੀਐ ਜੋ ਫਿਰਦਾਗਲੀਆਮਾਹਿ। ਆਈਅਜਲਜੋਗਿਨੇਤਿਸਕਰੇਹ ੧੫੫
 ਲਾਲੀਖਾਹਿ। ਬਾਝੁਪਾਣੀਤਾਮਦੇਖਾਣਹੋਰਹਰਾਮਾ। ਨਫਸਰਜਾਈਬਾਤਲੀਕਹਿਆਮੁਲਨਮਾਨ
 ਜੋਕਰੋਰਿਆਜਤਬੰਦਗਿਤਿਸਨੇਮਾਸਨਪਾਕਾ। ਸੁਭਾਅੰਦਰਿਰਮਿਰਹਿਆਹਰਿਦਮਸਾਹਿਬ
 ਆਪਿ। ੩੭॥ ਜਵਾਬਇਮਾਮਕਮਾਲਦੀਸੂਰਾ। ਕ੍ਰੋਏਇਮਾਮਕਮਾਲਦੀਸੁਣਨਾਨਕਸਾਹਫਕੀ
 ਗ। ਥੀਆਸਈਹਲਾਲਜਿਉਤਿਸਦੀਸੁਣਤਦਿਧੀਗ। ਸਾਜਿਆਗਥਿਦੁੰਦਨੋਦੇਸੁਹਾਰੀਸਾਜ
 ਆਇਆਪਿਨਪੈਕੀਬਰੀਜੋਰਬਫੁਰਮਾਇਆਕਾਜਾ। ਅਵਿਲਆਦਮਸਾਜਿਆਕਾਨਹੈਵਾਨਨ
 ਬਾਤ। ਖਾਲੀਰੁਸੇਨਜਾਇਕਾਖਾਲੀਪਾਟਿਨਬਾਇ। ਦਊਦਕੁਹਾੜਾਸਾਜਿਆਰੁਜੀਕਾਤੀਨਾਸ
 ਕੁਹਾੜਾਵਛੇਨਬਾਤਨੋਕਾਤੀਕਰੇਹਲਾਲਾ। ਖਾਲੀਥੀਜਿਮੀਨਤਬਜਾਕਟੀਹੈਵਾਨਬਾਤ। ਲਿਖੀਫੁੰ
 ਚਕਿਤਾਬਦੇਸੁਭਾਈਨਿਆਮਤਿਪਾਕਾਜੇਇਤੀਸਈਨਮਾਰੀਅਨਿਵਧਿਬਹਿਨਜਿਮੀਨੇਮਲਾਇ
 ਨਾਮਾਰਨਰਵਾਹੈਜੋਥੀਈਹਲਾਲੀਗਲਿ। ੩੮॥ ਜਵਾਬ ਨਾਨਕਸਾਹਸੂਰਾ। ਆਖੇਨਾਨਕਸਾ
 ਹੁਸਚੁਸੁਣਹੋਇਮਾਮਕਮਾਲਾ। ਜੋਗਲਬਹੋਇਇਨਸਾਨਪਰਮਾਰਨਤਿਸੇਹਲਾਲਾਗਾਉਮੇਸਬ
 ਜਾਮੁਰਗੀਆਹੋਇਹੈਵਾਨਗਰੀਬਾ। ਤਿਹਪਰਛੁਰੀਹਰਾਮਹੈਖਾਵਨਤਿਨਾਪਸੀਤਾ। ਦੁਸਮਨਜੋਏ
 ਨਸਾਨਦੇਤਿਨਾਮਾਸਹਲਾਲਾ। ਮਾਰਨਿਤਿਨਾਰਵਾਹੈਸੁਣੀਹੋਇਮਾਮਕਮਾਲਾ। ਜਬਰਾਮਾਰਨਹੀਪੀ
 ਐਜੋਕਰਨਅਗੋਤੇਜੋਗ। ਤਿਸਪਰਜੋਗਨਲਗੇਰੇਨਹਰਾਮਕਰਿਛੋਰਾ। ਜਾਲਮੁਮਾਰਨਹੀਪੀਅਨਿ
 ਚੀਤੇਸੇਰਪਿਲਗਾ। ਤਿਨਛੁਰੀਹਰਾਮਕਰਿਜੋਮਾਰਨਅਗੋਚੀਗ। ਜੋਬਿਚਾਰੇਜਨਾਵਰਿਮਾਰਨ
 ਨਉਨਾਹਲਾਲਾ। ਬਿਨਾਰਜਾਇਖੁਦਾਇਦੀਤਿਹਪਰਛੁਰੀਜਵਾਸਿ। ਮੁਈਸੈਮੁਰਦਾਰਹੈਸਹਕੇਜਾ

ਨਕਵਾਇ। ਖਾਵੀਏਹੁਤਲਾਲਹੈਤਿਸਪਰਛੁਰੀਰਵਾਇ। ਖਾਧਿਆਮਾਸਗੁਨਾਹੁਪੈਜੋਜੋਰੀਕੀ
 ਆਹਲਾਲ। ਜੋਰੀਕੁਠਾਹਰਾਮਹੈਤਿਸਤੋਹੋਇਜਵਾਲ। ਨਾਪਾਕਾਸਿਰਨਪਾਕਪੈਜੋਖਾਵੈਮਾਸਹ
 ਰਾਮ। ਮਨੀਖੁਨਤੋਭੁਪਜੈਇਹਖਾਣਕਿਸੇਨਕਾਂਮਾ। ਮਨੀਖੁਨਕੀਬੁੰਦਟੁਕਲਗੇਕਪੜੇਨਾਲਾਕ
 ਪੜਾਹੋਇਨਪਾਕਤਬਸੁਣਹੋਇਮਾਮਕਮਾਲ। ੩੬॥ ਚੰਦੀਸ ਗੰਗਤਿਲੰਗਮਹਲਾ ੧॥ ਹਮ
 ਬੰਦੇਯਕਰੰਗੀਸਾਹਿ। ਵਗਾਹਿਦੁਕਾਜੇਰਤੁਰਕਕਾਇਨਦੇਨੋਤੇਗਖਾਇਸਾਹਿ। ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜ
 ਬਹਿਦੁਕੀਹੋਤਸਕਾਈ। ਬਾਦੀਆਵੀਮੇਸਾਬਿਹਾਈ। ਚਉਕਾਰੇਕੈਭਾਭੇਪੈਵੈਕਰਮਅਕਰਮੀਕਾ
 ਰਕਮਾਇ। ਵਾਮਲੈਕੇਬੇਟੀਬੇਚੀਤਿਸਬਪਾਰਿਕਉਮਿਲੈਸਜਾਇ। ਐਸੇਅਮਲਹਿਦੁਕੇਦੇਖੋਮ
 ਤਕੋਹਿਦੁਨਾਮਕਹਾਇ। ੧॥ ਚਾਰਕੀਤੇਬੀਜੇਰਹਰਾਮ। ਗਲਕਾਟੇਨਹੀਮੁਸਲਮਾਨ। ਸੂਰਤਭੁਨ
 ਤਾਨਬੀਨਹੋਤਾ। ਪੈਕੰਬਰਕਲਮਾਕੁਕਸੁਣਾਇਆ। ਸਭੁਣਾਅੰਦਰਇਕਜਣਾਇਆ। ਇਕਜ
 ਣਕਰੀਐਤਕਬੀਰ। ਸਚੀਦਰਗਹਿਮਿਲੈਤਜੀਗ। ੩॥ ਭਾਈਮਰਜਨਬੀਬਹੁਦੁਖਪਾਇਆ
 ਪਥਰਸਾਜੁਭੁਪਰਲਗਵਾਇਆ। ਦੰਦਭਨੇਪਥਰਿਫਿਰਯਾਦ। ਨਾਨਕਅਲਹਨਕੀਤਸਯਾਦ
 ੪॥ ਤਉਰੇਤਅੰਜੀਲਜੰਬੂਰਫੁਰਕਾਨ। ਚਾਰੇਕੁਕਾਹੀਜੇਰਹਰਾਮ। ਅਲਹਿਫੁਰਮਾਇਆਮਨਿ
 ਨਕੋਇ। ਖੁਦੀਬਖੀਲੀਕਰੈਸਭੁਲੋਇ। ੫॥ ਬੇਜਬਾਨਪਰਛੁਰੀਹਰਾਮ। ਕਿਆਮਤਲੇਖਾਰਹ
 ਯਾਅਮਾਨ। ਜੋਸਾਕਰੈਤੈਸਾਹੀਪਾਵੈ। ਹਥੇਹਬੀਣਗਨੁਚੁਕਾਵੈ। ੬॥ ਸਾਬਰਦਰਦਵੰਦਰ
 ਵੇਸ। ਬੇਦਰਦਾਕਉਕਿਆਮਾਤਿਪੇਸਾ। ਦੇਣਲੈਣਾਛੁਣਨਕੋਇ। ਆਖਰਵਖਤਨਿਬੇੜਾਹੋਇ। ੭
 ੭॥ ਮਨਪਥਰਜਿਸਕਾਫਰਯੋਈ। ਆਤਸਬਿਨਾਨਚੁਨਾਹੋਈ। ਚੁਨਾਹੋਇਤਾਮੋਮਕਹਾਵੈ। ਤਬਮੋ

ਮਨਿ ਨਾਮ ਸਦਾ ਵੈ॥ ੮॥ ਟਹਕਿ ਰਾਹਿ ਵਿਚ ਰਹੈ ਹੋਗਾ ਨਾ॥ ਹਕ ਹਲਾਸ ਬਖੋਰੇ ਖਾਨਾ॥ ਹੋਇ ਹਸ
ਲਲਗੈ ਸਚ ਜਾਇ॥ ਤੁਓ ਨਾਨ ਕੁਟਰਿ ਦੀਦਾਰ ਸਮਾਇ॥ ੯॥ ਸਰਾਸਰੀ ਅਤਿ ਸਚ ਪਛਾਣੇ॥ ਸ
ਕੁਤੇ ਮੰਦਾ ਆਪ ਕਉ ਜਾਣੇ॥ ਤੁਰਕਿ ਤਰੀਕ ਤਿਬਦ ਅਮਲ ਤੁਜਾਵੈ॥ ਤੁਬ ਹਕ ਰਾਸ ਤੀਪਾਵੈ॥ ੧੦॥ ਅ
ਰਫਤ ਨਫਾ ਸਿਕਉ ਮਾਰੇ॥ ਆਪ ਤਰੇ ਸਕਉ ਮਤਿ ਤਾਰੇ॥ ਐਸਾ ਦਾਨ ਸਮਿਦ ਉਲਮਾਉ॥ ਮਰੈ ਨਜੀਵੈ ਅ
ਵੈ ਨ ਜਾਉ॥ ਤੁਬ ਲਗਾ ਦੁਨੀਆ ਅਤੁਸਮਾਹੀ॥ ਜਬ ਲਗਾ ਹਕ ਪਛਾਤਾ ਨਾਹੀ॥ ਹਕ ਮਕਾਮ ਜਿਨੀ
ਪਛਾਣਾ॥ ਸਰਪ ਰਭਿ ਸਤੋਤਿ ਸੁਹੀ ਜਾਣਾ॥ ੧੩॥ ਸਚ ਕੀ ਕਾਤੀ ਸਚ ਸਕੁਸਾਰਾ॥ ਘਾਨੁ ਤੁਘ ਜੀਵਉ
ਦਸੁ ਹਾਰਾ॥ ਸਚ ਕੀ ਸਾਣ ਲਈ ਚਿਲਕਾਇ॥ ਗੁਣ ਕੀ ਥੇਕੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ॥ ੧੩॥ ਤਿਸ ਕਾ ਕੁਠਾਰੈ ਵੈ
ਸੇਖਾ॥ ਲੋਹੁ ਲਬ ਨ ਕਿਥਾਉ ਵੇਖਾ॥ ਹੋਇ ਹਲਾਸ ਹਰਾਮ ਤੁਜਾਵੈ॥ ਤੁਓ ਨਾਨ ਕੁਸੁਨਿ ਮਸੀਤੁ ਸਮਾਵੈ॥
੧੪॥ ੧॥ ੪੦॥ ਗਾਗਤਿ ਲੰਗਮਿ ਹਲਾ **੧॥** ਅਵਲਾ ਅਵਲ ਏਕ ਖੁਦਾਈ॥ ਦੂਸਰੀ ਕੁਦਰਤ ਸਾਜਦਿ
ਖਾਈ॥ ਕੁਦਰਤ ਕਲਮਾ ਕੁਕਸੁਣਾਇਆ॥ ਇਕ ਅਲਾਹੀ ਗੁਬੁਤਾਇਆ॥ ੧॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਾਦਰ
ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਜਾਨੀ॥ ਸਿਰਪ ਰਿਮਉ ਤਸਾਹਿ ਬਸੁਲਤਾਨੀ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਸਿਰਜੇ ਆਦਮ
ਵਾ॥ ਤਿਨ ਭੀ ਕੀਤਾ ਬਹੁਤਾ ਦਾਵਾ॥ ਸਾਂਤ ਚੀਜ ਜਿਸਾ ਸਿਲੇ ਬਕਾਈ॥ ਸੇਭੀ ਮਉਤੇ ਕੀਏ ਫਨਾਈ॥ ੩
ਆਦਮੋ ਕਈ ਪੈ ਕੀ ਬਰਹੁਏ॥ ਖੁਦੀ ਤਿਕ ਬਰੀ ਕਰਿ ਕਰਿ ਮੁਏ॥ ਅਪਈ ਕੁਠੀ ਰਵਾ ਕਰਿ ਮਾਨੀ॥ ਸੇ
ਭੀ ਮਉਤੇ ਕੀਏ ਫਨਾਨੀ॥ ੩॥ ਯਾਰ ਮਸਾਇ ਕਬੂਜ ਰਹੀ ਲਾਇਕਾ॥ ਸਿਹਤੁ ਰਸਮੇ ਲਾਕਉ ਹੋਈ ਇਨ
ਇਤਾ॥ ਪਰੀ ਆਦੇ ਵਜਿ ਨਬੀ ਦੀਨੇ॥ ਸੇਭੀ ਮਉਤਾਹਿ ਲਾਕਤਿ ਕੀਨੇ॥ ੪॥ ਤੁਜ ਕੁਲ ਹਸਿਰ ਦਾਨੇ
ਬੀਨੇ॥ ਖਾਲ ਕਸੇ ਪਸਪਰ ਦੇ ਕੀਨੇ॥ ਯਾਰ ਮਹੀਮ ਦਨਿਕਟ ਖੁਦਾਈ॥ ਸੇਭੀ ਮਉਤੇ ਕੀਏ ਫਨਾਈ॥ ੫

ਮੁਰਤਾਜਾ ਅਲੀ ਸੇਰੁ ਖੁਦਾਈ॥ ਖਾਲ ਕਰ ਜਾ ਕੋ ਵਈ ਅਤਾਈ॥ ਯਾਰ ਮਹੀ ਮਦਬੰਧ ਪਭਾਈ॥ ਸੇਭੀ ਮਉਤੇ
 ਕੀਏ ਫਨਾਈ॥ ੬॥ ਲੋਹ ਕਲ ਮਜਿ ਮੀ ਅਸਮਾਨਾ॥ ਖਾਲ ਕਰ ਹਰ ਖੇ ਅਮਾਨੀ॥ ਮਰਣ ਜੀਵਣ ਕੀ ਗਮੀ
 ਨ ਕਾਈ॥ ਸੇਭੀ ਮਉਤੇ ਕੀਏ ਫਨਾਈ॥ ੭॥ ਖਾਨ ਮਲੁ ਕਉ ਮੰਗੇ ਸਿਰ ਦਾਗਾ॥ ਸੇਭੀ ਮੁਸਾਫਰ ਚਲਣਹ॥
 ਰਾਹ ਉਲਟਾ ਮਾਮੇ ਗਏ ਵਜਾਈ॥ ਸੇਭੀ ਮਉਤੇ ਕੀਏ ਫਨਾਈ॥ ੮॥ ਕਰਹੀ ਤਿਕਬਰੀ ਖੁਦੀ ਜਨਾਵਹੀ
 ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਅਨੀ ਆਤਿ ਪਾਵਹੀ॥ ਨਾਨਕ ਜੇ ਕੋ ਏਕ ਪਛਾਣੇ॥ ਤਉ ਕਛ ਪੰਦਨ ਸੀ ਹਤ ਜਾਣੇ
 ੮॥ ੪੧॥ ੩॥ ਆਇਤਾ॥ ਆਵੇ ਕਾਲ ਕਹਾ ਕੋ ਜਾਈ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀ ਅਲਿਕਾ ਸਿਸਮਾਦਿ॥
 ਪਾਣੀ ਪਵਣੁ ਅਗਨ ਫਨਿਕਾਸਾ॥ ਧਰਤੀ ਕਾਲ ਪਸਾਰਿ ਉਜਾਸਿ॥ ੧॥ ਰਵਸ ਸਿਤਾਰਾ ਮੰਰੁ ਪਹੁ
 ਏ॥ ਧੁਹ ਪੁਤਲਾਦਿ ਅਟਲ ਹੋਇ ਮੁਏ॥ ਜਤੀ ਸਤੀ ਨ ਉਨ ਬਕਹਾਈ॥ ਸਿਧ ਚਉਰਾ ਸੀ ਕਾਲ ਪਚੇ॥
 ਇ॥ ਨੀਲ ਸਬਾ ਸਰਤੁ ਟਿਰੇ ਵਦਿ ਵਾਲਾ॥ ਕਾਲ ਨ ਛੂਰੇ ਕਾਨਗੁ ਆਲਾ॥ ਮੇਨੀ ਜੋਨੀ ਫਿਰ ਫਿਰ ਬ
 ਕੇ॥ ਸੁਰਨਗੁ ਏਕਾਲ ਕੇ ਚਾਪੇ॥ ਗੁਣ ਰੰਗ ਨ ਕੋਈ ਰਹੇ॥ ਪਕੜੇ ਟਕਾਲ ਸਭੁ ਰਹੇ॥ ਖਾਣੀ ਚਾਰਨ
 ਰਹ ਸੰਜਗ ਮੈ॥ ਮੀਰ ਪੀਰ ਸਾਰਿ ਕਸਾਲਿ ਕਾ ਜੋਦੀ ਮੈ॥ ਸੋ ਸਗਲ ਸਿਧਾਵੇ॥ ਕਾਲ ਸਬਲ ਨਹੀ
 ਛੂਟਨ ਪਾਵੇ॥ ਚਉਦਹ ਤਬ ਕਾਲ ਕੇ ਵਸਾ॥ ਕਾਲ ਨ ਛੂਰੇ ਕਿਤ ਜਾਈ ਐਨਸਾ॥ ਕਾਲ ਜਲਾਦਿ ਸਭੇ
 ਜੋਰ ਖਾਇਆ॥ ਕੁਈ ਲੋਕ ਮਹਿ ਰਹਣ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਕਾਲ ਵਸਿ ਕੁਏ ਰਾਮ ਰਸੁ ਲੀ॥ ਬਰਸ ਰਨ ਨ ਕ
 ਕਾਲ ਕੁਝ ਲੀ॥ ੪੩॥ ੩॥ ਸੁਹਦੀ ਭੁਗਤ ਕਬੀਰ॥ ਠਾਗਤਿ ਲੀਗ ਮਹਲਾ ੧॥ ਬੰਦੇ ਤੈਹ ਰਿਦਮ ਸਾ
 ਹਿ ਬਨ ਜਾਨਾ॥ ਹਿੰਦੂ ਪੁਜਹਿ ਦੇਹੁ ਰੇ ਮੁਰਦੇ ਗੋਰੀ ਤੁਰਕਾਨਾ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਆਨਿ ਆਜੀਉ ਪਸਾ
 ਰੀ ਆਕਰਿ ਬਸਿਗਾ॥ ਲਾ ਕਾਲ ਕੇ ਮਾਸ ਲੀਆ॥ ਆਰਿ ਆਜੀਉ ਹਰਾਮ ਹੋਤ ਹੋ॥ ਮੁਲਾ ਕਹਤ ਹਲਾਸ ਖੀ

ਆ॥ ੧॥ ਮੁਲਾਕਹਿਤਮਾਸਪਾਕਹੈਪਾਕਪਵਿਤ੍ਰਸਭੇਕਰਿਖਾਈ॥ ਅਨੀਖੁਨਿਤੇਮਾਸਉਪਨਾਮਾ ੧੫੭
 ਸਪਲੀਤਪੁਆਇਉਭਾਈ॥ ੨॥ ਮਾਸਨਪਾਕਪਾਕਨਹੀਹੋਵੈਜੀਆਮਾਰਦੁਖਦੇਵੈ॥ ਜਿਸਕ
 ਮਾਸਜੇਹਹਿਮੁਲਾਫਿਰਮਾਸਉਹਲੇਵੈ॥ ਮੁਲਾਮੁਰਗਮੁਰਗਹੁਹਿਮੁਲਾਇਹੁਪ੍ਰਤਖਦਿਸੀਵੈ॥
 ਥਕਰੀਆਮਾਸਕਸਾਈਕੁਠੇਦਿਤਾਫੇਰਮੰਗੀਵੈ॥ ੪॥ ਘਾਤਲਿਘਾਤਿਨਮੁਖਤੇਸਾਚੀਪੜਦੇਵਿਚ
 ਜੋਹੋਈ॥ ਸਾਈਗਲਸਚਾਵੀਮੁਲਾਪ੍ਰਗਟਿਦਿਸੀਵੈਜੇਈ॥ ੫॥ ਪੁਸਤਕਪੜਿਪੜਿਹੋਦੁਕੂਲੇ
 ਮੁਸਲਮਾਨਕੁਰਾਨਾ॥ ਕਹਤਕਈਠਓਇਨਰਕਪੜਹਿਗੋਜਿਨਹਰਿਦਮਸਾਹਿਬਨਜਾਨਾ॥ ੬॥
 ੪੩॥ ਤਿਲੋਗਾ॥ ਦਰਦਵੰਦਰਦੇਸਹੈਬੇਦਰਦਕਸਾਈ॥ ਕਿਉਗਲਛੁਰੀਚਲਾਈਐਨਾਹੀਪੀ
 ਰੂਪਗਈ॥ ੧॥ ਰਹਉ॥ ਕਿਆਬਕਰੀਕਿਆਗਾਇਹੈਕਿਆਅਪਣਜਾਇਆ॥ ਸਭਕਾਲੋਹੁ
 ਏਕਹੈਸਾਹਿਬਫੁਰਮਾਇਆ॥ ੧॥ ਸਵਾਸੇਰਜਉਪੈਕਬਰਤਮਾਮਉਮਰਮਹਿਖਾਇਆ॥ ਰੂਰ
 ਦੇਰਹੈਖੁਦਾਇਬੀਨਹੀਗਲਾਕਟਾਇਆ॥ ੨॥ ਕੁਥੇਕਉਭੁਜਨਦੀਜੀਐਪਿਆਸੇਕਉਪਾਈ
 ਦਰਗਾਹਿਏਹੁਮਨਜੂਰਹੈਸਾਚੀਕਰਿਜਾਣੀ॥ ੩॥ ਕਿਆਦੀਨਮਹਿਕਿਆਦੁਨੀਮਹਿਕਿਆਦੇ
 ਜਕਮਾਹੀ॥ ਕਹਿਕਈਰਬੇਦਰਦਕਹੁਠਾਹਰਿਨਾਹੀ॥ ੪॥ ੪੩॥ ਰਾਗਗਉੜੀ॥ ਸਾਧੋਦੋਉ
 ਰਹੁਮਹਿਤੀਠਾ॥ ਹੋਦੁਤਰਕਦੋਉਕਉਲਾਗਾਸੁਆਦਲੋਕੁਕਾਮੀਠਾ॥ ੧॥ ਰਹਉ॥ ਹਿੰਦੂਕੀਦ
 ਏਆਮਿਹਰਤੁਰਕਨੀਕੀਦੋਨੋਘਾਟਿਤੇਭਾਗੀ॥ ਓਹਛੁਰੀਪਰੇਓਹਝਟਕਾਮਾਰੇਆਗਦੋਉਘਰਿਲ
 ਗੀ॥ ੧॥ ਹਿੰਦੂਇਕਦਸਬ੍ਰਤਕਉਸਾਧੋਦੁਧਸਿਘਾਨ੍ਰੇਸੇਤੀ॥ ਅਨਰੇਹਠੇਆਨਕਉਤਿਆਗੇਖਾਵ
 ਹਿਸਾਗਸਗੋਤੀ॥ ੩॥ ਰੇਜਾਰਖਹਿਨਿਮਾਜਗੁਜਾਰਹਿਕਿਬਲੇਸੀਸਾਨਿਵਾਵਹਿ॥ ਓਨਕੋਭਿਸ

ਤਕਹਾਰੇਸਾਧੋਸਾਂਝਕਉਮੁਰਗੀਆਰੇ॥ ੩॥ ਗਉਭੀਏਕੋਸੂਰਭੀਏਕੋਇਕਲੋਹੁਇਕਚਾਮਾ॥
 ਕਹਤਕਬੀਰਸੁਣਹੁਰੇਸਾਧੋਘਟਿਘਟਿਗੰਮਸਮਾਨਾ॥ ੪॥ ੧॥ ਰਾਗਗਉੜੀ॥ ਸਾਧੋਏਕਪੰ
 ਥਦੇਬਾਟਾਰੇ॥ ਆਦਿਕਅੰਤਹੋਏਕੋਵਿਚਮਾਰਗਯਹਿਫਾਟਾਰੇ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਹਿੰਦਕੀਹਦਗ
 ਉਦੇਹੁਰਤੀਰਥਬੁਤਇਸਨਾਨਾਰੇ॥ ਬਕਰੀਆਰਮਾਸਮੁਖਮੇਲਹਿਤਿਨਕੈਸੋਗਮਹਿਜਾਨਾਰੇ॥
 ਰੋਜਰਖਹਿਨਿਮਾਜਗੁਜਾਰਹਿਮਕੋਮਸੀਤਲਪਟਾਨਾਰੇ॥ ਤੁਸਬੀਫੇਰਤਕਬੀਰਨਛੁਡਹਿਤਿਨਕੈ
 ਸੇਅਲਹੁਪਛਾਨਾਰੇ॥ ੩॥ ਆਕੋਗਲੇਜਨੇਉਨਾਹੀਪੁਤਕਹਾਵੈਪਾਂਡੇਰੇ॥ ਬੀਬੀਕਉਤਾਸਨਤਿਨਾ
 ਹੀਬ੍ਰਹਮਣਕਾਜੀਦੋਨੋਕਚੇਭਾਂਡੇਰੇ॥ ੪॥ ਆਪਣੇਮੰਤ੍ਰੇਕਾਨਛਿਦਾਏਸੁਨਤਭੇਕਗਈਰੇ॥ ਜੇਕਰ
 ਹੁਕਮਖੁਦਾਈਹੋਤਾਪੁਰਹੀਕਾਟੀਨਆਈਰੇ॥ ੫॥ ਗਉਸੂਰਕੀਏਕਾਕਾਂਇਆਏਕੋਲੋਹੁਚਾਮਾ
 ਰੇ॥ ਕਹਤਿਕਬੀਰਦੇਕਹੁਨਦੇਖੈਘਟਿਘਟਿਏਕੋਗਮਾਰੇ॥ ੬॥ ੪੪॥ ਗਉੜੀ॥ ਐਸੇਲੋਗ
 ਨਸਿਉਕਿਆਕਹੀਐ॥ ਜੇਪ੍ਰਭਕੀਏਭਗਤਿਤੇਬਾਹਰਿਤਿਸਤੇਸਦਾਭੁਗਨੇਰਹੀਐ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ
 ਹਰਿਜਸੁਸੁਨਹਿਨਹਰਿਗੁਨਗਾਵਹਿ॥ ਬਾਤੁਨਿਹੀਅਸਮਾਨਗਿਗਾਵਹਿ॥ ੧॥ ਆਪਣੇਤਚੁਲੀ
 ਭਰਪਾਨੀ॥ ਤਿਹਨਿਦਹਿਜੇਹਰੀਗਾਆਨੀ॥ ੩॥ ਉਠਤਥੈਰਤਿਕੁਟਲਤਾਚਾਲਹਿ॥ ਆਪਗਏਅ
 ਵਰਨਹੁਪਾਲਹਿ॥ ੩॥ ਛਾਡਕੁਚਰਚਾਅਨਨਜਾਨਹਿ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਪੁੰਕੋਕਹਿਭਿਨਮਾਨਹਿ॥ ੪॥ ਆਪਗ
 ਏਅਵਰਨਹੁਖੇਵਹਿ॥ ਆਗਲਗਾਇਮੰਦਰਮਹਿਸੋਵਹਿ॥ ੫॥ ਅਵਰਨਹਸਤਿਆਪਹੈਕਾਨੇ॥ ਤਿਨ
 ਕਉਦੇਖਕਬੀਰਲਜਾਨੇ॥ ੬॥ ੪੫॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ॥ ਬੇਦਕਤੇਬਕਹੁਮਤਿਸੁਠੇਸੁਠਾਜੇਨਬਿਗਰੇ॥
 ਜਉਸਭਮਹਿਏਕਖੁਦਾਇਕਹਿਤੁਤੇਤਉਕਹਿਮੁਰਗੀਆਰੇ॥ ੧॥ ਮੁਲਾਕਹੁਨਿਆਉਖੁਦਾਈ

ਤੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਭਰਮ ਨ ਜਾਈ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜੀਉ ਪਕਰਿ ਕੇ ਦੇਹ ਬਿਨਾ ਸੀ ਮਾਟੀ ਕਉ ਬਿਸਮਲ ਕੀ ੧੫੮
 ਆਜੇ ਤੁਸਰੂਪ ਅਨਾਹਦਿ ਲਾਗੀ ਕਹੁ ਹਲਾ ਲਕਿਆ ਥੀਆ॥ ੨॥ ਕਿਆ ਉਤ੍ਤੁ ਪਾਕ ਕੀ ਆਮੁਹ
 ਧੋਇ ਆਕਿਆ ਮਸੀਤ ਸਿਰ ਨਾਇਆ॥ ਜਿਉ ਚੀਦਿ ਲਮਹਿ ਕਪਟਿ ਨਿਮਾਜ ਗੁਜਾਰਹੁ ਕਿਆ ਹਜ
 ਕਾ ਬੇਜਾਇਆ॥ ੩॥ ਤੂੰ ਨਾ ਪਾਕ ਪਾਕ ਨਹੀ ਸੁਣਿ ਆਤਿ ਸਕਾ ਮਰਮ ਨ ਜਾਨਿਆ॥ ਕਹਿ ਕਈ ਰਭਿ
 ਸਤਿ ਤੇ ਦੁਕਾ ਦੇ ਜਕ ਸਿਉ ਮਨ ਮਾਨਿਆ॥ ੪॥ ੪੬॥ ਜੋਰਠਾ॥ ਸਾਧੋ ਆਵੈ ਜਾਇ ਸੋ ਮਾਇ
 ਆ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਤਿ ਪਾਲ ਕਾ ਲਨਹੀ ਵਾਕੈ ਨ ਕੁਛੁ ਗਾਇਆ ਨਾ ਆਇਆ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਕੁਛੁ ਰੂਪ
 ਕਹੇ ਧਰਿ ਧਾਰਿਆ ਮੇਰ ਪੀਠ ਪਰ ਧਾਰਾ॥ ਯਹਿ ਤੇ ਖੇਲ ਪਵਨ ਕਾ ਕਹੀ ਐ ਕਲਾ ਧਾਰਾ ਬਿਰਥਾਰਾ॥ +
 ੧॥ ਕਈ ਮੇਰ ਪਰ ਬਤ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰੇ ਕਈ ਧਰਨ ਅਕਾਸਾ॥ ਏਕੁ ਮੇਰੁ ਪ੍ਰਭ ਪਿਠ ਪਰ ਥੀ ਸੀ ਆਇ ਹਥਿ ਪ
 ਆਵਹਿ ਹਾਸਾ॥ ੨॥ ਮਛੁ ਰੂਪ ਕਹਿ ਹਰਿ ਕੀ ਨਾ ਬੇਦ ਕਉ ਨ ਤੇ ਲਿਆਈ॥ ਲੇਖ ਅਲੇਖ ਦੂਹ ਤੇ ਨਿਆ
 ਰਾ ਪ੍ਰਭ ਗਰਭੁ ਜੇ ਨ ਕਿਉ ਆਈ॥ ੩॥ ਹਰਿ ਬੈਰਾਹਿ ਕੁਏ ਕਾਹਿ ਕਉ ਧਰਨੀ ਦਸ ਨਿਪਰ ਧਾਰਾ॥ ਏ
 ਤੇ ਕਾਮ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਹੀ ਝੁਠ ਕਹਿ ਤੁਸੀ ਸਾਰਾ॥ ੪॥ ਅਨੰਤ ਅਕਾਸ ਪਤਾਲਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਨੇ ਅੰਤ ਨ ਪਾਇ
 ਆ ਜਾਈ॥ ਏਕ ਧਰਨ ਬੈਰਾਹਿ ਉਥਾਰੀ ਅਵਰੋ ਕਉ ਨ ਲਿਆਈ॥ ੫॥ ਨਰ ਸਿੰਘ ਹਰਿ ਕਿਉ ਕਰ
 ਕਹੀ ਐ ਕਉ ਨ ਕਾਜ ਤਿਹ ਬਿਗਾਰਿਆ॥ ਅਜੈ ਬਿਜੈ ਸ੍ਵਾਪ ਕੇ ਮਾਰੇ ਹਿਰਨ ਕਿਸ ਦਿਹੋ ਇਨਿ ਬਾਰਿ
 ਆ॥ ੬॥ ਅਜੈ ਬਿਜੈ ਬੈਰਾਹਿ ਸਤਿਹੋ ਅਗਵਾਨੀ ਕਹਿ ਲਾਵਹਿ॥ ਸੁਨ ਕਾ ਦਿਕੇ ਸ੍ਵਾਪ ਪਾਇ ਕੈ
 ਦੈ ਤਜਨ ਮਧਰ ਆਵਹਿ॥ ੭॥ ਦੇਵ ਦੇਵ ਤੁਮਹਿ ਆਪੇ ਬਿਗਾਜੇ ਆਪ ਚਰਤ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਨਾ॥ ਆਪੇ ਮਾਰੇ
 ਆਪੇ ਰਾਖੇ ਆਪੇ ਦਾਨਾ ਥੀ ਨਾ॥ ੮॥ ਆਪੇ ਨਰ ਸਿੰਘ ਆਪੇ ਹਿਰਨ ਕਿਸ ਦਾ ਆਪ ਪ੍ਰਹਿ ਲਾਇਹੋ

੩੫੯
 ਇਆਇਆ। ਚੈਰਭਾਵਮਹਿਹਰਿਜੀਉਨਾਹੀਮਾਇਆਖੇਲਬਣਾਇਆ। ੮। ਬਾਵਨਹੋਇਕੋਬਲ
 ਨਹੀਜਾਚੈਜੋਜਾਚੈਸੋਮਾਇਆ। ਬਿਨਬਬੇਕਸਗਲਜਗਤੁਬਾਮਾਇਆਖੇਲਰਚਾਇਆ। ੯੦।
 ਪਰਸਰਾਮਹਰਿਕਿਨਬਿਧਕਹੀਐਮਹਾਅਹੰਕਾਰੀਹੂਆ। ਖੜ੍ਹੀਮਾਰਸੰਖਾਰਾਕੀਨੇਯਹਿਬਿਧਬਰ
 ਨਹੂਆ। ੯੧। ਵਰਸਾਪਤੇਭਿੰਨਸੁਆਮੀਵੈਰਬਿਧਨਹੀਭਾਵੈ। ਆਪਨਖੇਲਆਪਕਰਿਦੇਖੇਆਪੇਮਾਰ
 + ਜੀਵਾਵੈ। ੯੩। ਰਾਮਕਾਥਾਪਦਸਰਬਕਹੀਐਦਸਰਬਕਾਜਾਇਆ। ਦਸਰਬਕਾਥਾਪਰਾਮਕਾਦਾ
 ਦਾਕਹੋਕਹਤੇਆਇਆ। ੯੩। ਇਹਭੀਚਰਤਮਾਇਆਨੇਕੀਨਾਰਾਵਣਦੈਤੁਪਾਇਆ। ਮਾਇ
 ਆਰਥਿਰਾਮਹੋਇਉਤਰਿਆਗਵਣਨਾਸਕਰਾਇਆ। ੯੪। ਸਭਪਰਪੰਚਪੇਟਕੇਕਾਰਨਧੇਦਿਕ
 ਤੇਬਾਬਿਚਾਰਾ। ਵਹੁਠਾਕਰਅਸੰਭਵਕਹੀਐਗਰਭੁਜੇਨਤੇਨਿਆਗਾ। ੯੫। ਗੋਪੀਗੁਆਲ
 ਨਹੀਵਹੁਗੋਕਲਕਰਤਾਕੰਸਨਮਾਰੇ। ਵਹੁਦਿਆਲਹੈਸਭਨਾਜੀਆਉਪਰਕੋਜੀਤੇਕੋਹਾਰੇ। ੯੬
 ਗਧਾਰੁਕਮਨਕ੍ਰਿਸਨਕੀਬਾਯਹਕ੍ਰਿਸਨਦੁਹਾਕਾਧੀਰਾ। ਸੋਲਹਸੇਜਿਨਗੋਪੀਕੀਨੀਸੋਕਰਮ
 ਕਾਕੀਰਾ। ੯੭। ਆਉਦੇਵਕੀਧਿਤਾਥਾਸਦੇਵਨੰਦਮਹਰਿਘਰਿਆਇਆ। ਸੁਣਸਾਧੇਵਹੁਕਰ
 ਤਾਨਾਹੀਮਾਇਆਗਥਬਿਕਾਇਆ। ੯੮। ਬੋਧਅਵਤਾਰਕਵਨਬਿਧਕਹੀਐਸਿਲਾਰੁਪਸ
 ਸੁਣੈ। ਅਨਿਕਭੇਖਮਾਇਆਹੋਇਖੇਲੀਕੋਵਿਰਲਾਗਿਆਨੀਬੁਝੈ। ੯੯। ਮਹੀਮਦੀਨਕਾਹੇਹ
 ਰਿਕਾਰਿਆਕਉਨਪਰਮਤਿਨਚੀਨਾ। ਹਿੰਦੂਧਰਮਾਭ੍ਰਿਸਟਕਰਿਭਾਰੇਅਪਨਾਕੀਆਕੀਨਾ। ੧੦੦
 ਨਿਹਕਲੰਕਕਾਹਿਹਰਿਹੂਆਕਵਨਥਾਟਤਹਿਪਰਈ। ਦੇਵਦੈਤਦੇਉਸੁਮਪੁਰਕੇਮਾਇਆਲਨਿਲ
 ਕ੍ਰਿਮਰਈ। ੧੧। ਹਰਿਜੀਪਾਪਪੁੰਨਤੇਨਿਆਗਕਰਮਧਰਮਮੋਨਹੀ। ਵੈਰਭਾਵਤਾਹਿਨਾਹੀਭਾ

ਵੈਸਦਿਬਿਗਾਸਮਨਮਾਹੀ। ਸਤਪਰਪੰਚਮਾਇਆਨੇਕੀਨੇਇਹਬਿਧਜਗਬਉਗਨਾ। ਜਿਹਨ ੧੫੯
 ਰਾਮਕਾਲਨਿਰੰਜਨਜਾਨਾਤਹੀਤਤਪਛਾਨਾ। ੩॥ ਦਸਅਉਤਾਰਏਸਾਰੀਮਾਇਆਕਰਤਾਕਰਮਤ
 ਪੁੰਜੇ। ਕਹਤਕਬੀਰਰਾਮਅਧਿਨਾਸੀਉਪਜੇਖਪੈਸੈਵਜੇ॥ ੩੪॥ ਸਾਧੋਕਰਤਾਕਰਮਾਤੇਨਿਆਰਾਕ
 ਹਤਿਕਬੀਰਵਹੁਕਰਤਾਨਾਹੀਮਾਇਆਕੀਆਪਸਾਂਗਾ॥ ੩੫॥ ੪੮॥ ਸੁਆਲਪੀਰ **ਬਹਾਵਦੀ**
ਸੁਰਾ॥ ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਣਹੋਨਾਨਕਸਾਹ। ਸਭੇਗਲਾਛਡਿਕਰਿਚਲੀਏਸਿਧੇਗਾਹਿ। ਗਾਹਿ
 ਰਿਆਜਤਿਚਲੀਐਛੁਡੀਐਗਾਹਿਸੈਤਾਨਾ। ਛੁਡੀਐਸੁਗਨੇਦੁਨੀਦੇਛੁਡੀਹਿਦੁਸਲਮਾਨਾ। ਨਾਹੁ
 ਨਰੁਗਾਪਾਇਆਕੂਨੇਸੁਗਨੇਲਗਾ। ਜਿਉਚੇਰਮਿਲਨਜਾਇਚੇਰਨੇਠਗਿਮਿਲੈਦੇਠਗਿ। ਸਾਧਮਿਲ
 ਦੇਸਾਧੋਨੇਸਚਾਗਾਹੁਪਛਾਨਾ। ਚਲੀਏਗਾਹਿਖੁਦਾਇਦੇਜੇਆਖਰਆਵੈਕਾਂਮਾ। ਹੁਣਕੀਚੈਗਲਖੁ
 ਦਾਇਦੀਮਿਲਣਦਾਤੁਸਰਾਹੁ। ਭੂਸਿਰਿਆਜਤਿਬੰਦਗੀਰੁਸੇਸਭੁਸਨਾਹੁ। ਕਿਉਕਰਿਮਿਲੀਐ
 ਰਬਨੇਕੇਲੈਕਰਿਕੇਭੇਟਾ। ਜਿਤਪਾਈਐਦੀਦਾਰਖੁਦਾਇਦਾਫਿਰਲਗੇਨਜਮਕੀਟੇਟਾ। ਸਾਹਿਬਮਿ
 ਲੈਤਾਕਰਮਹੋਇਜਨਮਮਰਨਿਭਉਜਾਇ। ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸਚਰੁਸੇਬਾਰਖੁਦਾਇ॥ ੫੧॥
 ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸੁਰਾ॥ **॥** ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹਸਚਸੁਣਹੋਬਹਾਵਦੀਪੀਰਾ। ਗਾਹੁਖੁਦਾਈਬਖ
 ਤਹੈਕਰਦਾਬਹੁਤਜਹੀਰਾ। ਵਾਲਹੁਨਿਕੀਆਖੀਐਖੀਨਿਅਹੁਤਿਖੀਧਾਰਾ। ਇਨਾਕੇਲੋਭੀਬਰੀ
 ਕਹੈਕਿਉਕਰਿਜਾਈਐਪਾਰਾ। ਇਹੁਮਨਹਾਥੀਹੋਇਗਾਹਿਆਖਦੀਤਿਕਬਰੀਨਾਲਿ। ਕਿਉਕਰਿ
 ਲੀਪੀਐਪੀਰਜੀਉਠਭੁਰੇਸਿਆਲਾ। ਤੰਬੂਤੇਸਗਾਇਚੇਲਸਕਰੈਸੇਹਹਜਾਰਾ। ਜੇਤਕੀਆਕੀਤਾਹਈ
 ਰਬਦਾਤਾਸਾਥੀਸੁਭਵਿਸਾਗ। ਕਰਿਅਲਾਹਦੀਬੰਦਗੀਏਕਾਏਕੀਹੋਇ। ਪਾਸਨਰਖੀਐਦੂਸਰਾ

ਬਿਨਮਰਸਦਿਹੋਰਨਕੋਇ॥ ਸਿਲਮਲੁਣੀਚਟੀਐਸਚੇਮਾਰਗਲਗਿ॥ ਜਿਤੀਤ੍ਰਿਸਨਉਮਤੀਸਰੁਦੁ
 ਨਿਮਾਏਰਗਿ॥ ਆਖਰਥੇਲੀਕੋਨਹੀਬਾਝੁਪਾਕਖਦਾਇ॥ ਨਾਨਕਆਖੇਪੀਰਜੀਆਵਹੁਸਚੇਗਹਿ॥
 ੫੨॥ ਰਾਗਤਿਲੰਗਮਹਲਾ ੧॥ ਸੁਰਤਿਕਾਤੁਰਾਖਰੇਜਾਨਿਰਤਿਤਜਹੁਚਵਾਉ॥ ਆਤਮੇਕਉਨਿਗੰ
 ਹਰਾਖਹੁਸਹੀਤੁਉਲਮਾਉ॥ ੧॥ ਰੇਜਾਈਦਗੀਕਧੁਲਾ॥ ਚੁਨਤੁਦਸਦੁਆਰਮੰਦਰਹੋਇਰਹੁਰੰਜੁਲਾ॥
 ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਮਾਰਮਨੁਆਦਿਸਦਿਧਾਧਹੁਤਜਉਦਉਨਦਲੀਲਾ॥ ਤੁਸਦਿਨਸੁਗੰਧਰਾਖਹੁਤਉਪਾਕ
 ਮਰਦਿਅਸੀਲਾ॥ ੨॥ ਤੁਜਿਸਹਜਿਸੁਆਦਾਬਿਕਾਰਰਸਨਾਹੋਇਰਹੁਦਿਲਗੀਰੁ॥ ਆਤਮੇਮਹਸ
 ਚਆਨਹੁਕਫਰਕਰਿਤਕਬੀਰਾ॥ ੩॥ ਕਾਮਲਹਰਿਨਿਵਾਰਜਲਤੀਹੋਇਰਹੁਠਰੁਰਾ॥ ਕਹੇਨਾਨਕ
 ਰਾਖਰੇਜਾਤੇਗਸਿਦਕਰਹੇਮਾਮੁਰਾ॥ ੪॥ ੫੩॥ ਤਿਲੰਗਮਹਲਾ ੧॥ ਬੀਦੇਜਾਨਸਾਹਿਬਗਨੀ
 ਸਮਾਝਿਥੇਦਕਤੇਬਬੇਲਹਿਖਾਬਮਹਿਕਿਆਮਨੀ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜਾਨਦੁਨੀਆਜਮਾਲਸੁਰ
 ਤਿਦੇਖਤੇਬਿਰਨਾਹਿ॥ ਦਸਿਚਉਧੀਸਹਜਾਰਹਰਿਦਮਨਿਤਖਜਾਨੇਜਾਹਿ॥ ੧॥ ਮਨਮਹਿਤੁੰਗ
 ਰਕਗਾਫਲਿਬੇਮਿਹਰਿਬੇਪੀਰਾ॥ ਦਰੀਖਾਨੇਪਵਹਿਚੇਬਾਹੋਤਨਾਹਿਤਕਸੀਰਾ॥ ੨॥ ਸਿਦਕਗੈਰ
 ਜੀਮਿਹਰਿਤੇਸਾਖੈਰਖੁਬੀਹਾਬਾਧਨੀਕਾਫੁਰਮਾਨਆਇਆਤੇਗਕੀਆਚਲਿਆਸਾਬਾ॥ ੩॥ ਪੀ
 ਰਪੈਕੈਬਰਿਅਉਲੀਏਸਭੁਹੋਤੁਹੈਦਰਿਪੇਸਾ॥ ਓਹਦਰਿਕੀਖਬਰਨਾਜਾਨਤੇਅਕਲਕੇਫਰਮੇਸੀ॥ ੪
 ਤਾਜਿਕੁਨਜਠਿਜਬਾਕਮਕਰਿਖਸਮਕੀਕਰਿਕਾਣਾ॥ ਨਾਨਕਬਹੋਇਦਬੇਨਤੀਕੁਛੁਹਕਹਲਾਸਿ
 ਪਛਾਣਾ॥ ੫੨॥ ੫੪॥ ਸੁਆਲਰੁਕਨਦੀਨਕਾਜੀਸੁਰਾ॥ ਆਖੇਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਸੁਣੀਐਨਾਨ
 ਕਸਾਹਾ॥ ਤ੍ਰੀਹੋਹਰਫਕੁਰਾਨਦੇਸਾਜੇਆਪਅਲਾਹਾ॥ ਮਾਇਨੇਇਕਇਕਹਰਫਦੇਕਹੀਐਕਰਿ

ਤਦਿਥੀਗਾਜਿਸਮਗਤਬਕੋਪਹੁਚਿਆਕੋਸਾਧੂਕੋਪੀਗਾ। ਅਲਫਥੇਫਰਮਾਈਮੈਮਾਇਨੇਕਰਿਕੋਥਿ ੧੬੦
 ਆਨਾ। ਤੁਸੀਭੀਆਖਹਿਸਾਹਜੀਸਚੀਰਬਕੋਲਾਮਾ। ਸਿਫਤਿਤਮਾਮੀਰਬਦੀਸਭੋਖੋਲਸੁਣਾਇ। ਅ
 ਥੇਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਕਹੀਐਧਾਰਖੁਦਾਇ। ਹਿੰਦੂਮੁਸਲਮਾਨਦੋਇਠਿਸੀਦੇਗੁਮਗਾਹਿ। ਬਾਸੁਝਗੇ
 ਤੇਰਨਾ। ਹਿੰਦੂਫੇਸਚੁਨਗਾਹਿ। ਜੇਹਨੀਗਲਖੁਦਾਇਦੀਕਹੇਨਕੋਈਮੁਲਾ। ਕਾਰਨਲਾਲਚਦੁਨੀਦੇਝ
 ਗਨਾਗਮਰਸੂਲਾ। ਰਾਹੁਸਚਾਵਾਰੂਸੀਐਜਿਤਵਸਆਵੈਜੀਉ। ਹੁਜਾਤਿਗਜਤਿਦੂਰਜੀਕਰਿਰਹੇਨਿ
 ਮਾਣਾਥੀਉ। ੫੫॥ ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਾਸੁਗਾ। ਸੁਣਿਹੋਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਆਖੇਨਾਨਕਪੰਦਾ। ਸਈ
 ਸਿਆਣੀਗਲਾਇਕਤਿਸਵਿਚਬਹੁਤੇਬੰਦਾ। ਤੀਹੇਹਰਫਕੁਰਾਨਦੇਤੀਹਸਿਪਾਰੇਕੀਨਾ। ਤਿਸਵਿਚ
 ਬਹੁਤਨਸੀਹਤਾਸੁਣਿਕਰਿਕਰੇਯਕੀਨਾ। ਪੜ੍ਹੇਕੁਰਾਨਪੁਰਾਨਬਹੁਖਾਤਰਿਜਮਾਨਹੋਇ। ਜੇਗਾਹਿਸੈ
 ਤਾਨੀਗੁਮਬੀਦੇਪਹੁਚਿਆਜਾਣਨਿਸੋਇ। ੫੬॥ ਅਲਫਅਲਹਕਉਯਾਦਕਰਿਗਫਲਤਿਮਨਹੁ
 ਬਿਸਾਗਾ। ਸਾਸਪਲਦੈਨਾਮਾਬਿਨਪ੍ਰਿਗਜੀਵਣਸੰਸਾਰਾ। ੫॥ ਬੇਬਿਦਾਇਤਦੂਰਕਰਿਕਦਮਸਰੀਅ
 ਤਿਗਾਖਾ। ਨਿਵਚਲਅਗੇਸਭੁਸਿਦੇਮੰਦਾਕਿਸੇਨਾਆਖਾ। ੩॥ ਤੋਤੇਬਾਕਰਿਬੰਦਗੀਮਤਿਤੁਪਛੋਤਾ
 ਹਿ। ਤੁਨਬਿਨਸੈਮੁਖਗਾਡੀਐਤਬਡੁਕਹਾਕਰਾਹਿ। ੩॥ ਸੇਸਨਾਈਬਹੁਤਿਕਰਿਖਾਲੀਜਾਸਿਨਕਦੇ
 ਹਟੇਹਟਿਵਿਕਾਰਿਆਮੁਲਨਲਹਸੀਅਚੁ। ੪॥ ਜੀਮਜਮਾਇਤੁਜਮਾਕਰਿਚਲਣਦਾਕਰਿਬੰਧਾ। ਬਾਸੂ
 ਸਾਈਆਪਣੇਫਿਰਸੀਅੰਧੇਅੰਧਾ। ੫॥ ਹੋਹਲੀਮਾਪਕੜਤੁੰਦਿਲਦੀਹਿਰਸਨਿਵਾਗਾ। ਧਾਵਤਵਰ
 ਜਹੁਰੁਕਨਦੀਹਰਿਦਮਖਾਲਕਸਾਗਾ। ੬॥ ਬੇਖਾਮਤੇਉਭੁਏਜਿਨਵਿਸਰਿਆਕਰਿਤਾਰਾ। ਦੁਨੀਆਲਾ
 ਲਚਲਗਮਗਹਿਮੂਰੁਉਠਾਵਹਿਭਾਗਾ। ੭॥ ਦਾਲਦਿਆਨਤਮਨੇਕਰਿਆਠੇਪਹਰਿਨਸੋਇ। ਇਕਪਹਰਿ

ਭਾਰਿਜਾਗਣਾਸਾਂਈਸਚਥੋਕਾਇ॥੮॥ਜਾਲਜਿਕਰਕਰਿਆਜਜੀਖਾਤਰਨਰੋਲਾਇ॥ਤਿਤਨਲਗੋਰ
 ਵਾਲਤਨਿਲੋਕੁਮਨਪੁਚਕਜਾਇ॥੯॥ਰੋਰਹਤਿਈਮਾਨਕੀਤੇਉਦੇਖਹਿਜਾਇ॥ਪੰਜਵਰਜਪੁਰਕਨ
 ਦੀਸਾਂਈਸੋਚਿਤਲਾਇ॥੧੦॥ਜੇਜਾਗੀਕਰਿਮਨਹਿਮਹਿਸਾਂਈਬੇਪਰਵਾਹਾ॥ਜਿਕਛਚਾਪੇਸੋਕਰੇ
 ਤਿਸਕਾਕਿਆਵਿਸਾਹਾ॥੧੧॥ਸੀਨਸੇਧਮਨਆਪਣਾਸੁਭਕਿਛਇਸਹੀਮਾਹਾ॥ਤੁਨਭਾਰਾਮਨਵ
 ਸਤਿਕਰਿਤੁਕਮੀਧੰਧਸਮਾਹਿ॥੧੨॥ਸੀਨਸਹਾਦਤਿਪਾਈਐਮਰੀਐਪੀਆਲਿਵਲਾਇ॥ਰੁਕਨ
 ਲਇਹੁਤਨਜਾਇਸੀਕੀਚੇਤਲਬਖੁਦਾਇ॥੧੩॥ਸੁਆਦੁਸਲਾਵਤਿਗੁਜਸਤਕਭੀਆਖਹੁਮੁਖਤੇਨਿਤੁ
 ਖਾਸੇਬੰਦੇਰਬੰਦੇਸਿਰਮਿਤਾਦੇਮਿਤਾ॥੧੪॥ਜੁਆਦਨਲਾਲਤਿਗੁਮਰਹੀਆਦਿਤਹੀਸੇਮੇਲਾ॥ਉਠੀਬੰ
 ਦੇਨਜਰਿਕਰਿਚੀਨਹਿਨਾਹੀਖੇਲਾ॥੧੫॥ਤੋਇਤਬਹਕਿਰਾਸਤੀਦੇਇਸਾਜਲਗਸਾਲਾ॥ਜਿਨਾਭਿਠਿ
 ਆਦੁਖਜਾਇਤਨਤੁਟੈਮਾਇਆਜਾਲਾ॥੧੬॥ਜੇਜਾਲਮਸੇਈਕੁਏਚੇਤਹਿਨਾਹੀਨਾਮਾ॥ਸਾਂਈਤਿਰੇਨ
 ਮਾਧਿਨਕਿਉਆਵੈਅਗਮਾ॥੧੭॥ਐਨਅਮਲਕਮਾਈਅਨਿਜੇਕੋਪਾਰਵਸਾਇ॥ਧਿਨਅਮਲਾਨਹੀ
 ਪਾਈਐਮਰੀਐਪਛੇਤਾਇ॥੧੮॥ਗੈਨਗਨੀਮਤਿਰੁਕਨਦੀਜਿਨਸਿਧਤਾਆਪਾ॥ਇਸਧਿਜਰੇਵਿਚ
 ਬੇਲਪੈਨਾਤਿਸਮਾਈਨਾਬਾਧਾ॥੧੯॥ਫੇਫਾਰਗਸੇਈਕੁਏਜੋਚਲਹਿਮੁਰਸਦਿਭਾਇ॥ਆਪਕੀਆਤਹ
 ਕੀਕਤਨਰੰਗਹਿਰੰਗਮਿਲਾਇ॥੨੦॥ਕਾਫਕਲਮਾਇਕਯਾਦਕਰਿਅਵਰਿਨਭਾਖਹੁਬਾਤਾ॥ਨਫਸ
 ਹਵਾਈਰੁਕਨਦੀਤਿਨਸੋਹੋਇਮਾਤਾ॥੨੧॥ਕਾਫਕਗਰਨਾਆਵਈਜਿਤਮਨਉਪਜੈਚਾਉ॥ਤੇਪਾਗਸ
 ਕੰਚਨਥੀਏਜਿਨਭੋਟਿਆਹਰਿਨਾਉ॥੨੨॥ਲਾਮਲਾਨਤਬਸਤਿਨਜੇਤਰਕਨਿਮਾਜਕਰੇਨਾ॥ਥੋਜਾਬ
 ਹੁਤਾਖਟਿਆਹੋਬੋਹਥਿਗਵੇਨਿ॥੨੩॥ਮੀਮਮੁਰਸਦਿਮਨਤੁਮਨਿਕਤੇਬਾਚਾਗਾ॥ਮਨਖੁਦਾਇਰਸੂਲ

ਨੁਖਾਸਾਜਿਸੁਦਰਬਾਰਾ॥ ੨੪॥ ਨੁਨਨਹੀਓਹਗੁਮਰਹੀਜਿਨਕੀਤੇਅਮਲਕਬੂਲਾ॥ ਆਇਆਈ ੧੬੧
 ਧਨਗਲਿਪਨੈਮਤਿਖਾਲੀਵੇਵਹਿਭੂਲਾ॥ ੨੫॥ ਆਵੈਜੇਆਵੈਰੁਕਨਦੀਸਿਰਫਾਟੇਹਥਿਨਾਲਿ॥ ਓ
 ਮਰਿਵਿਹਾਣੀਬਾਵਰੇਪਤ੍ਰਿਓਕਿਤੁਜੰਜਾਲਾ॥ ੨੬॥ ਹੋਹੋਬਾਤਤਿਸਦਿਨਦੀਜਿਸਦਿਨਅਟਲਕਰੇ
 ਇ॥ ਬਾਬਹਮਾਰੇਰੁਕਨਦੀਕਿਆਹੁਕਮਪੜੇਇ॥ ੨੭॥ ਲਾਮਲਾਇਕਤੇਭੂਭਏਜਿਨਰਹਮਤਿਨਦ
 ਰਿਧਰੇਇ॥ ਜਿਸਓਲੋਢਨਾਕਿਆਈਮੈਜੇਆਪਨਸਮਾਲੇਇ॥ ੨੮॥ ਅਲਫਅਲਾਤਹਿਨਾਲਹੈ
 ਜੇਚੇਤਹਿਕਿਉਨਮਜਾਨਾ॥ ਗੁਰਸੇਵਾਤੇਛੁਟਸੀਅਉਸਰਅੰਤਨਿਦਾਨਾ॥ ੨੯॥ ਯੇਯਾਰੀਕਰਿਰਬ
 ਸੋਜਿਸਦਾਅਬਚਲਰਾਜਾ॥ ਇਕਾਇਕੇਲਾਨਾਨਕਾਕਿਸਹੁਨਹੁਇਮੁਹਤਾਜਾ॥ ੩੦॥ ਤਿਲੰਗਮ
 ਹਲਾ॥ ੧॥ ਸੁਣਹੋਸਚਕਾਜੀਬਾਂਗਸਲਾਵਾਤਿ॥ ਹਾਜਰੁਨਾਜਰਕਾਇਮਕੁਦਰਤੀਆਪਹੀਆਪ
 ਅਲਾਹਹੈਪਾਕਾ॥ ੧॥ ਰਗਭਿ॥ ਸੁੰਨਮਸੀਤਵਿਚਕਰਹੁਨਿਮਾਜਨਿਤਤਹਾਂਬਾਂਗਬਲੇਲਿਅਜੇਗੈ
 ਬੀਹੋਈ॥ ਜੇਹਜਿਕਰੇਫਿਰਆਵਹਿਨਾਹੀਸੁੰਨਮਸੀਤਵਿਚਵੇਜੇਈ॥ ੧॥ ਤਹਾਂਏਕਹੀਅਲਾਹ
 ਆਪੇਰਹੇਦੁਸਰਾਹੋਆਨਹੋਵਨਿਹਾਗਾ॥ ਆਮਦਰਫਤਵਿਚਿਖਲਕਸਭੁਸਾਜੀਆਪਖਾਲਕਕ
 ਇਮਸਦਾਨਿਆਰਾ॥ ੨॥ ਤਹਾਂਸਚਨਿਮਾਜਹੈਸਾਚਹੀਰੋਜਾਬਾਂਗਬਲੇਲਿਸਦਾਸਦਾਹੋਈ॥ ਸ
 ਚਕਲਮਾਪੜੇਪਾਕਾਖਿਨਮੈਕਰੇਕੁਫਰਤੁਟੈਹੋਇਪਾਕਸੇਈ॥ ੩॥ ਨਵੇਵਰਿਮੁਦਘਰਿਦਸਮਚਲਬ
 ਹੋਸਹੀਓਲਮਾਉਜਗਮੈਕਹੀਜੈ॥ ਮਾਰਫਤਿਮਾਰਮਨਵਸਕਰਹੁਅਪਣੇਤਓਕਬਹੂੰਨਛੀਜੈ॥ ੪॥
 ਸਿਰਮੁਸਲਾਕਰਹੁਪਸਮਕੀਕੰਬਲੀਕਰਹੁਨਿਮਾਜਸਾਬਤਿਸੇਆਗੇ॥ ਹੋਇਹਾਜੀਤਏਸਾਫਾਅਗਪ
 ਕਦਿਲਸਥੈਅਜਾਬਤਨਿਕੇਜੁਭਾਗੈ॥ ੫॥ ਮੁਖਕਰਹੁਮਕਾਮਸੀਤਮਸਤਕਕਰਹੁਨੈਨਵਿਚਨਬੀ

ਕਰਿਕਰਨਿਕਾਥਾ॥ ਕਬਰਿਕਰਿਨਾਕਅਰਹਾਬਹਜਰਤਿਕਰੋਪਾਇਰਸੂਲਕਰਿਹੋਇਸਤਾਥਾ॥ ੬॥
 ਰੂਹਅਜਾਦਅਰਸਿਕਮਬਗਦਾਇਹੋਰਾਨਬਾਜੂਚਰੋਇਮਾਮਾ॥ ਮਨਮਦੀਨਅਰਜਬਾਫਰਕਾਨਕ
 ਰੂਹਰਫਸੀਕਾਇਦਾਸਭਅੰਗਜਾਨਾ॥ ੭॥ ਵਸਜਬਹੋਇਮਨੁਪਾਕਸਭਹੋਇਤਨੁਹੋਇਭਿਸਤੀ
 ਬਹੁਸਚਮਕਾਮਾ॥ ਮੇਮਦਿਲਹੋਇਰਹੁਬੁਰਾਨਹਿਕਿਸੇਕਹੁਕੁਫਰਤੁਦੋਹੋਵੈਤਬਾਇਮਾਮਾ॥ ੮॥ ਕੁ
 ਲਜੁਸੇਜਿਤੀਨਸਲਿਆਦਮਭਦੇਕਰਹੁਸਿਜਦਾਤੁਮਤਨਹੁਆਗੇ॥ ਆਬਿਅਰਿਖਾਕਕਉਮੇਲ
 ਆਦਮਕੀਆਸਮਝਮਸੀਤਸਭਕੁਰਮਕੁਰੇ॥ ੯॥ ਸਾਜਿਆਬੁਤਿਖਾਲਕਅਵਲਿਆਦਮੀਖਾਕਸੁ
 ਰਤਿਭੁਲੀਚੇਤਕੀਨੀ॥ ਬਾਦਿਅਰਿਆਬਿਆਤਸਿਤੀਨਦੇਵਕੋਕਰਹੁਸਿਜਦਾਆਗਿਆਜੁਦੀਨੀ
 ੧੦॥ ਬਾਦਆਬੀਹੁਕਮਮਾਨਿਆਸੀਸਪਰਕੀਆਸਿਜਦਾਦੋਨੋਬੁਤਆਗੇ॥ ਫੇਰਿਆਹੁਕਮਸੈਤਾ
 ਆਤਸਭਇਆਕਰਗਰੂਰਤਿਨਹੀਪਾਇਲਾਗੇ॥ ੧੧॥ ਪਇਆਗਲੇਆਤਸੀਦੀਆਨਿਕਾਲਤਿਸ
 ਭਿਸਤਿਮਾਹੀ॥ ਭੁਇਆਸੈਤਾਨਆਤਸਤਬੀਨਾਮਤਿਹਕੀਆਰੋਇਸਿਆਹੁਰੰਗਦੇਖਸਾਹੀ॥ ੧੨॥
 ਨਫਸੁਕਾਫਰਿਸਭੇਸੰਗਹੀਰੋਲਪੈਚਹਵਾਸਸਿਰਬੰਦੁਦੇਵਹੀ॥ ਕਾਂਮਅਰਕੋਧਅਹੰਕਾਰਆਤਸ
 ਜਬਰੁਮੇਹਅਰਲੋਭਤਤਮੁਸਲੇਵਹੀ॥ ੧੩॥ ਗੁਫਤਿਨਾਨਕਸੁਣਹੁਰੁਕਨਦੀਅਉਲੀਆਤਰਕਿਹੁ
 ਜਤਿਰਹੋਸਚਪਨਾਹਾ॥ ਸਾਚਿਕੇਗਹੋਪੈਕੰਬਰਿਹੋਇਨਫਜਸਵਾਲਖਿਨਾਮਸਾਜੇਇਲਾਹਾ॥ ੧੪॥
 ੩॥ ੫੬॥ ਸੁਆਲਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਸੂਰਾ॥ ਆਖੀਕਾਜੀਰੁਕਨਦੀਸੁਣੀਐਜਾਨਕਸਾਹਾ॥ ਪੁਛਦੇਹੰ
 ਏਕਮੁਸਲਾਰੁਸੇਸਭਸਨਾਹਾ॥ ਅਰਬਾਨਾਸਰਰਬਸਾਜਿਆਨਸਿਰਚਰਮਿਲਾਇ॥ ਬਾਦੀਨਾਰੀ
 ਆਬੁਖਾਕਚਾਰਲਤੀਫਕਹਾਇ॥ ਚਉਗਾਵਿਚੋਗੋਇਕਰਕੀਚੋਇਕਲਤੀਫਾ॥ ਟਿਚੇਸਰਫਲਤੀਫਕੁ

ਕੀਚੈ ਹੋਰ ਕਤੀ ਫਗਾਇਨਾ ਚਉਗ ਕੁਮੇਲ ਕਰਿ ਸੂਰਤਿ ਬੰਨ੍ਹਿ ਖਾਇ। ਅਵਲ ਸੂਰਤਿ ਆਦਮੀ ਕਿਉ ੧੬੩
 ਕਰਿ ਸਿਕਮ ਸਮਾਇ। ਮਨੀ ਖਨ ਭੁਇ ਮਿਲ ਕਿਉ ਕਰਿ ਬੀਦੇ ਰੂਹਾ। ਜਬ ਸਾਬਤਿ ਬੀਦੇ ਆਦਮੀ ਤਬ ਆ
 ਖਨਿ ਅਲਾਹੁ ਹਿ। ਸੂਰਤਿ ਬੀਦੀ ਨ ਧ੍ਰਾਵੇ ਬੀ ਕੁਟ ਗਤਿ ਕਰਿ ਕਰਿ ਤਾਰਿ। ਆਖਰ ਫੇਰਨ ਬੁਢਿ ਹੋਇ ਨੁਸੇਸ
 ਭੁਈ ਚਾਹਿ। ਬੀਨ ਨਰਿ ਮਾਦਾ ਜਿਫ ਤੇ ਤੇਤਾ ਵਲਾਇ ਹੋਇ ਨ ਕੋਇ। ਬਰਾਖੁ ਦਾਈ ਸੋਧਿ ਕਰਿ ਨਾਨਕ ਸਚ
 ਬੋਲਾਇ। ੬੦। ਕਲਾਮਿ ਰਬਾਣੀ ਸਭ ਸਿਸਿਰ ਵਗੀ ਹਿ ਕੇਵਲਾ। ਇਕ ਬੀਦੇ ਰਜਤੀ ਇਕ ਬੀਦੇ ਸਿਰਦਾਰ
 ਹਿ ਕਜੁ ਲਦੇ ਪੈਰਾਧੇ ਆਦਿ ਹੋਇ ਕਰਿ ਹਿ ਕਤੁਰੀ ਚੜ੍ਹੇ ਹਸਿ ਵਾਰਾ। ਹਿ ਕਚੜੁ ਲਦੇ ਪਾਸ ਕੀ ਹਿ ਕਮੇ
 ਫੇਰਾਈ ਜਾਨਿ। ਇਕ ਨਾਪ ਹਰਿ ਨਿਪਾਟਿ ਦੇ ਹਿ ਕਲਿਗੜੇ ਕੁਤਰ ਸਾਨਿ। ਭੁਈ ਹਬ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਸਭ
 ਰੇਦਾਰਿ ਜਕ ਪੁਚਾਇ। ਹਿ ਕਖਾਦੇ ਅਜਬ ਨਿਆਮ ਤਾਹਿ ਕਭੁ ਖੇਕੁ ਕਨਿ ਗਾਇ। ਹਿ ਕਨਾਮਿ ਸੀਆ
 ਰੋਟੀ ਆਬਿ ਨਲਾਵੁਣੁ ਨੁਦੀ ਆਆਇ। ਹਿ ਕਨਾਪ ਕਾਇਆ ਤਾਮ ਬਹੁ ਸੋਗ ਸੁਟਿ ਸੁਟਿ ਪਾਇ। ਲ
 ਗੀ ਅਗਦਰਗਾ ਹਿ ਵਿਚ ਜੇਥੇ ਵਿਤ ਕਰਿ ਲਗੇ ਹੋਨਿ। ਹਿ ਕਨਾ ਭੁਰੇ ਤੁਖਾਰ ਦਰਬਾਹਿ ਹਿ ਕਟੁ ਕਰ ਕੰਧ
 ਹਿ ਰੋਨਾ ਕੇਹੀ ਵਿਗਾਣੀ ਦਰਗਾ ਹਿ ਵਿਚ ਸਭ ਹਿ ਕੇਜੇ ਤੇ ਨ ਭਾਇ। ਏਹੋ ਹਕੀਕਤਿ ਨਾਨਕਾ ਭੁਏ ਸਭੁ ਬ
 ਝਾਇ। ਸਭੁ ਪੈਰੋਂ ਬਰਾਮਾਧਿ ਆਸਭੁ ਸੋਹਿ ਕਖੁਦਾਇ। ਏਥੋ ਹੋਈ ਹੋਰਿ ਗਲਿ ਕਮੀ ਜਿਦ ਨਿਖਾਇ
 ਏਹੁ ਹਕੀਕਤਿ ਜੇਤੁ ਸੋਈ ਅਵਲ ਫਕੀਰਾ। ਸਿਰਸੁ ਲਾਦੇ ਰਸੁ ਲਹੈ ਸਭੁ ਉਮਤਿ ਦੇ ਸਿਰ ਪੀਰਾ। ੬੧
 ਜਵਾਬ ਨਾਨਕ ਸਾਹ ਸੂਰਾ। ਸੁਣਹੋ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ ਆਖੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹਾ। ਰੋਬੀ ਸਿਰ ਰਿਖੁਦਾਇ ਦੇ
 ਸਕੇ ਨ ਕੋਇ ਅਲਾਇ। ਬੇਦਨ ਬੁਝਨ ਬਪੜੇ ਪੰਡਤਿ ਕਰਿ ਨ ਧੀ ਚਾਹਾ। ਲਾਖਿ ਆਨਾ ਹਿ ਕਿਤੇ ਬਿਵਿਚ ਕਾ
 ਜੀ ਕਹਨਿ ਪੁਕਾਰਾ। ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ ਗੈ ਬਗਲ ਕਾਇ ਹੋ ਆਅਕਾਰਾ। ਅਵਲ ਰੂਹ ਖੁਦਾਇ ਇਕ ਹੁਣ ਬੀ

ਏਹੁਹ ਅਪਾਰਾਗੁ ਗੁਜਰੀਨੁ ਸਲਵਾਤ ਕਰਿ ਜੋਹੁ ਏਹੋ ਏਸੇ ਰੂਪਾ ਅਵਲਾਖ ਰਜੇ ਥੀਆ ਸਚਨਾ
 ਨ ਕਰਹੇ ਬਥੇਕਾ ਅਵਲ ਮਨੀਨ ਖੂਨ ਸੀਨਾ ਕੁਛੁ ਵਿਛੁੜਨ ਮੇਲਾ ਨਰਮਾਦਾ ਦੁਇ ਮਿਲ ਕਰਿ ਬਥਿ
 ਆਮ ਚਰਜ ਬੇਲਾ ਮਨੀ ਖੂਨ ਮਿਲ ਬੁੰਦ ਟੰਕੁ ਏਕ ਪਰਮਾਨਾ ਮਨੀ ਮਾਸਾ ਰੂਪੁ ਪੈ ਖੂਨ ਅਛਾਈ ਜਾ
 ਨਾ ਏਵੈ ਥੋਕਾ ਏਕੁ ਕਰਿ ਭੁਇਆ ਗਲੇ ਲਾਰੂਪਾ ਲਟਕੇ ਅੰਤੁ ਸੇਲ ਗਾਜੈ ਸੇਫਲ ਸਰੂਪਾ ਆ
 ਬਿਖਾ ਕਦੀ ਗਿਹਾ ਹੋਇ ਬਾਮਿ ਕੁਖ ਅਸਥਾਨਾ ਪਕੇ ਆਤ ਸਿਧਾ ਦਿ ਮਿਲ ਹੋਇ ਪਿਰਾ ਪੈਰਾਨਾ ਚਾਰ
 ਖਸੀ ਅਤਿ ਮੇਲ ਕਰਿ ਹੂਆ ਸਗਲਾ ਸੂਤਾ ਜੈ ਸੇਰ ਸਕਾਤੁ ਖਮੁ ਪੈਤੈ ਸਾ ਆਦਮ ਰੂਪਾ ਜੈ ਸੇ ਜਮਾਨੇ ਥੀ
 ਜੀ ਅੰਤੈ ਸਾਹੀ ਪਰਕਾਰਾ ਏਸੀ ਭਾਂਤ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਮਿਲ ਉਪਜਤਿ ਹੈ ਸੀ ਸਾਗਾ ਓਹੀ ਪਲਿ ਓਹੀ ਚਸੇ ਓਹੀ
 ਬਿਤੁ ਓਹੀ ਏਗਾ ਓਹੀ ਸਮਾਸਾ ਏਤ ਓਹੀ ਧਰਿਆਨ ਛਤ੍ਰ ਸੁਮਾਰਾ ਦੁਖ ਸੁਖ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਨੇਕ ਬਥਿ
 ਥੀ ਚਾਗਾ ਪਲਿ ਅਛਾਈ ਸੁਤ੍ਰ ਕਾਮ ਸਤ ਕਾ ਲਿਖਿਆ ਕਰਤਾਗਾ ਸਿਰਤੁ ਲਵਾਹ ਸਿਕਮ ਵਿਚ ਲਿਖੇ
 ਪੈਸਾਨੀ ਲੇਖਾ ਕੋਈ ਮੇਟਨ ਸਕਈ ਕਰਮ ਕਾਲ ਕੀ ਰੇਖਾ ਕਉਣੁ ਸਮਾਤਾ ਕਾਲ ਬੇਕਉਣੁ ਬਿਤਕ
 ਵਣਵਾਰਾ ਕਉਣੁ ਸੁਰਤੀ ਮਾਹ ਕਵਣੁ ਕੀਤਾ ਤਾਰ ਬਾਅਕਾਰਾ ਨਉ ਮਹੀਨੇ ਗਰਬੁ ਕੁੰਡ ਲਟਕੇ ਫਲਿ ਕੀ
 ਭਾਂਤਾ ਪੈਰਿ ਉਤੇ ਸਿਰ ਕਰਿ ਤਲੈ ਨਾ ਸੁਖ ਦੇਹ ਨਗਤਿ ਸਿਮਰਨਿ ਕਰਦਾ ਉਰਧਿ ਮੁਖਿ ਪਲੁ ਪਲੁ ਸਾ
 ਸੇ ਸਾਸਾ ਜੇ ਏਕ ਪਲੁ ਰਬੁ ਨਾਜ ਪੈਤ ਬਜੁ ਸਾਹੀ ਜਲਿ ਜਾਸਿ ਜੇ ਕਛੁ ਮਾਦਰ ਖਾਇ ਪੀਤਾ ਤੇ ਜੇਰ
 ਸੁਹੋਇ ਨਾਨਕੇ ਪੈਰੋਹੋ ਏਕ ਰਿਅੰਦ ਰਿਜਾਵੈ ਸੋਇ ਨਾਨਕਾ ਲਗਾਨਾ ਭੁਸੇ ਜੈ ਸੇਵ ਲਿਕੀ ਭਾਂਤਾ ਬਾਇਆ
 ਬਿਅਰਿਨਾਰ ਮਹਿ ਪਕਾਏਨੁ ਅਰੁ ਗਤਾ ਗੁਥੀ ਅੰਦਰਿ ਰਤੁ ਨਿਹੈ ਮਨੀ ਖੂਨ ਕੇ ਮਾਹੀ ਹਰਿ ਦੇ ਅੰਦਰ
 ਜਪੁ ਕਰੇ ਬਾਹਿਰ ਕਿਸਾ ਬਿਪਜਾਹਿ ਜੇਗਾਰਿ ਅਜਤਿ ਤਪੁ ਕਰੈ ਸੁਗਤਿ ਖਸਮ ਕੇ ਬੀਚਾ ਤਾ ਕਉ ਸੁਣੁ

ਹਿਲੋਇਤੈ ਅਚਰਜੁ ਜਗਦੀਸਾ। ਸਤਿਨਾਮੁ ਮੁਖਿ ਜਪਿ ਕਰੈ ਹਉ ਨਾ ਹੀਤੁ ਆਹਿ। ਨਉ ਮਾਸ ਤਉ ਮਾ ੧੬੩
ਗਨਿ ਸੁਪੈ ਫਿਰ ਚਲਿਆ ਧਾਰਿ ਚਾਹਿ। ਸਾਹਿਬ ਸੇਬਿ ਨਤੀ ਕਰੈ ਵਿਸਰਿ ਨ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ। ਤੁਝ
ਬਿਨ ਮੇਰਾ ਕੋ ਨਹੀ ਜੀਉ ਪਿਰੁ ਸਭ ਤਾਸਿ। ਕੀਨੀ ਦੁਖਾਖ ਸਮਸੇ ਮਨਿ ਹਿਤੁ ਤੁਝੈ ਪਿਆਇ। ਗੁਥੀ ਤੋੜੀ
ਅੰਤਰੇ ਬਾਹੁ ਬੋਰਾ ਲਾਇ। ਬਾਹੁ ਦੇ ਪੋਲਿ ਮਾਚਲਿਆ ਦਉੜੀ ਆਭੁ ਗਦ ਆਰਿ। ਆਵਰ ਦੁਖ ਪੁਕਾਰਿ ਅ
ਕੁਹਾ ਕੀਉ ਕਰਿ ਤਾਰਾ। ਤੁਝ ਜਿਵੈ ਫਿਕ ਕਾ ਦਿਆਜਿ ਉਲੋਚੈ ਜੀਵੀ ਮਾਹਿ। ਮਾਦਰਿ ਪਿਸਰਿ ਦੁਖ ਲਗਾ
ਨਰ ਕਨੀਸਾ ਨਦੁ ਗਾਹਿ। ਨੇਕ ਬਾਰਿ ਸਿਰ ਪੰਨੁ ਲੈ ਬਾਹਰਿ ਨਿਕਲਿਆ। ਲਗਾਟੇ ਹੋਲਾ ਸੀਸ ਪਰਿ ਦੁਨੀ
ਆਛਿ ਕਲਇਆ। ਅੰਦਰਿ ਦੇਖਿਆ ਅਭਿਰਕ ਛੁਜਿ ਕਰਕੀ ਆਕਛੁ ਅਭਿਰਾ। ਬਾਹਿਰ ਆਇਆ ਜ
ਹਾਨਿ ਵਿਚ ਫੇਰਿਆ ਆਪਣਾ ਦਉਗੁ। ਤੁਝ ਲਗਾ ਹਉ ਹਉ ਕਰਨਿ ਹਉ ਹਉ ਹਉ ਆਹਿ। ਇਸ ਬਿਚਾਰੈ ਦੇ
ਸਕੀ ਤੁਖ ਮਹੀ ਐਸਾ ਹੀ ਪਾਹਿ। ਮਾਇਆ ਮਤਾ ਮੋਹਿ ਕੀ ਦੇਹ ਰਚੀ ਜਗਦੀਸਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਮੇਰੇ
ਸੁਝੈ ਸਾਜ ਕੀ ਆਸੁ ਬੁਝੀ ਚਾ। ਕੋਟਿ ਤੇਤੀ ਸਾਰੇ ਵਤਾਂ ਸਭ ਕਿਛੁ ਦੇਹੀ ਮਾਹਿ। ਸਾਹਿਬ ਸਗਲੀ ਸਿਸਟਿ
ਕਾਭੰਤ ਲਭੁ ਸੇਖਾਹਿ। ਜੇ ਸਮਿ ਗੀਖੰਡ ਕੀ ਪਿਰੈ ਹੀ ਵਿਚ ਕੀਨ। ਅਸਟਿ ਦਸਾ ਸਿਧ ਨਉ ਨਿਧੀ ਸਾਹਿਬ
ਕਰਤ ਲਦੀਨ। ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਸਗਲ ਗੁਣ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸਨਾਨ। ਸਤਿਨਾਮ ਅਕਾਲ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਮਿਲਿ
ਅਤੁ ਬਦਨ। ਇਹੋ ਹੀ ਤੇਹਿ ਤਾਰ ਸੀ ਅਹਿ ਨਿਸਜ ਪੁਰੇ ਮੀਤਾ। ਈਹਾਂ ਹਉ ਹਉ ਕਰਿ ਉਠਿ ਆਭੁ ਈ ਬੁਧਿ
ਬਿਪਰੀਤ। ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਬਾਸਿ ਧਿਆਜੇ ਸਿਧਾਨ ਬਾਹਿਰ ਹੋਇ। ਸਿਧੇ ਕਾਉ ਪੁਰਾ ਸਿਧੁ ਇਮਾਨੁ ਲਿ
ਆਨ ਬਹਿਰੇਇ। ਅੰਦਰਿ ਕੋ ਕੇਤੁ ਤੁਝਾ ਹਰਿ ਹਉ ਮੈਂ ਹੋਇ। ਕਿਉ ਕਰਿ ਲੇਖਾ ਮਿਟਾਈ ਮੇਤ ਕਰੀ ਰਨ ਛੋੜੇ
ਹੀ। ਮੁਰਸਦਿ ਸਰਨੀ ਜੇ ਪਵੈ ਕਦਾ ਮੀਸੀ ਸਨਿ ਵਾਇ। ਕਰਿ ਇਤ ਬਾਰ ਪੁਰਾਇ ਤੇ ਪੂਰੀ ਲੇਖ ਮਿਟਾਇ। ਸਿ

ਧਾਮਾਰਗਰਬਿਦਾਜਿਮੀਕੀਪ੍ਰਨਧਤਾਇ। ਪਗਤਲੇਹੋਇਮਹੀਨਜਧਤਧਮਸਤਕਲਗੇਆ
ਇ। ਉਲਟਾਖੇਲਖਸਮਕਾਕਦਮੇਸੀਸਫੁਕਾਇ। ਸਿਰਤਲੇਪੈਰਉਪਰੇਤਧਮਾਰਗਸੀਧਾਪਾ
ਇ। ਉੱਠੇਛੇਰੇਜਾਪਜਪੇਤੂੰਤੂੰਜਾਪਕਰੇਇ। ਫਿਰਕਰਮਨਲਾਗੁਹੋਇਤਿਸਸੀਧਾਲੇਖਪੜੇਇ
ਕੁਲਾਧੁਗਾਦਇਲੇਖਥਾਤੇਨੋਲੇਖਪਇਆ। ਧੁਨੀਧੁਨਮਿਟਾਇਆਕੁਲਾਸੁਬਖਸਭਾਇਆ। ਸੀ
ਸਨਿਵਾਇਆਇਚੁਫਲਸੁਣਹੋਰੁਕਨਲਦੀਨ। ਹੋਣੀਮੇਟੇਇਉਰਧਮਨਤੇਕਰਹੁਯਕੀਨ। ਪੰਚ
ਤਤਪ੍ਰਵਾਣਕਰਿਛੇਵਾਸਚਮੇਲਾਇ। ਸਭਨਾਸੀਸਨਿਵਾਇਆਧਰਤੀਅਰੇਆਇ। ਜਿਸਗਰੂਰ
ਤ੍ਰਿਮਨਕਰੀਸੋਈਕੁਇਆਸੈਤਾਨ। ਨਜੀਵੈਨਾਮਰਸਕੈਆਤਸਵਿਚਹੈਰਾਨ। ਹੁਕਮਸਾਹਿਬਦਾ
ਫੇਰਿਆਕਿਉਕਰਿਹੋਵੈਸੁਖ। ਨਮਰੰਡਸਿਰੇਨਾਉਤਰੇਆਈਮੈਜ਼ਈਮੈਦੁਖ। ਸਾਹਿਬਦਾਇਹੁ
ਹੁਕਮਹੈਪੈਰੀਪਵਣਨਛੇਰਾ। ਸਤਿਗੁਰਤਾਰੀਆਉਮਤੀਕੇਤੀਲਖਕਰੇਨਿਯਧਰਤੀਮਥਾਟੇਕਿਅ
ਕਾਜਸੁਪੇਲਾਹੋਇ। ਜਾਪਹਲੇਧੁਨੀਮੰਗੀਏਤਾਪਿਛੋਮੰਗੇਲੇਇ। ਸਿਰਮੁਕਦਰਾਦੇਲਿਖਿਆਮ
ਥਾਧਰਤੀਟੇਕਾ। ਮਹਰਿਅਪੁਰੀਖੋਦੀਮੈਨਿਵਾਇਆਸਿਧਾਲੇਖ। ਸੀਸਨਿਵਾਇਅੰਦਰੇਨਿਵਾਇ
ਸੋਪਰਵਾਣਾ। ਇਥੇਮਿਲਨਵਰਿਆਈਆਦਰਗਹਿਪਾਵਹਿਮਾਣਾ। ਪਟਨਅੰਦਰਰਖੀਅੰਧਰਤੀ
ਸੀਸਨਿਵਾਇ। ਕਰਿਦਿਤਥਾਰਖੁਦਾਇਤੇਨਹਿਪੁਛੇਜਮਰਾਇ। ਵਡਾਪਾਣੀਜੀਉਹੈਜੀਆਨੀ
ਉਕਹਾਇ। ਜਿੰਦਾਪੀਰਵਖਾਣੀਮੈਸਭਕਾਬਡਾਕਹਾਇ। ਪਾਣੀਓਹੋਆਮਾਨਸਹਿਹੀਸਾਚੇਗਚੁ
ਗਾਇ। ਨਉਸੈਨਦੀਨਨਿਨਵੇਸਪਤਿਸਮੁਦ੍ਰਵਹਾਇ। ਪਾਣੀਧਰਤੀਹੇਠਹੈਉਤੇਧਰਤਤਰਾਇ। ਧ
ਰਤੀਉਤੇਅਸੀਖਜੀਹਲਚਲਮੁਲਨਖਾਇ। ਪਾਣੀਅੰਦਰਿਏਹੁਗੁਣਅੰਤਵਹੈਨੀਵਾਣਾ। ਸੀਸਨਿ

ਦਾਇਉ ਸਪਰਤੇਲਈ ਅਸਨਾਹਿ ਕੁਧਾਣਾ ਬੰਦ ਅਕਾਸੇ ਉਤਰੇ ਨਿਵੇ ਪਰਤੀ ਅਗੇ ਆਇ। ਅਪ ੧੬੪
 ਭਾਆਪੇ ਸੀ ਕੋਚ ਕੋ ਵਿਚ ਲੇਈ ਪਰਤ ਸਮਾਇ। ਦੁਜਾ ਗੁਣ ਪੈਉ ਫੁਟਾ ਸੁਣੀ ਐ ਮੇਰੇ ਮੀਤ। ਮਨਿ
 ਹਿਤ ਸੀ ਸਨਿਵਾਇ ਦਾ ਪਰਤੀ ਅਗੇ ਨਿਤ। ਧੂਨੀ ਕਾਰਨਿ ਆਵਦਾ ਕੋ ਹੁਕਾਫਤੇ ਚਲਿ। ਧੂਨ ਪਰਤਿ ਕੀ
 ਮੇਲ ਕਰਿ ਜਾਦਾ ਮੁਹਤੇ ਮਲਾ ਦੇਖ ਅਕਾਸ ਅਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ਸਭੁ ਤੇ ਉਚਾ ਹੋਇ। ਨਿਵੇ ਆ ਅਗੇ ਪਰਤ
 ਦੇ ਲਗਾਇ ਸੇ ਸੇਇ। ਨਿਤ ਨਿਤ ਧੂਨੀ ਜਾਚ ਦਾ ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਤੀ ਰੂਪ। ਇਸ ਬਿਧ ਸਚ ਦੁਪਾਇ ਕੋ ਅ
 ਨੀ ਨੀਚੇ ਤੇ ਉਚਾ। ਸਭੇ ਅਉ ਗੁਣ ਆਤੁ ਸੇ ਉਚਾ ਆਪਿ ਜਣਾਇ। ਸਿਰਨ ਨਿਵਾਇ ਪਰਤ ਨੇ ਛਿਤਰ
 ਉਤੇ ਖਾਇ। ਵਟੀ ਘਟੀ ਮਾਰੀ ਐ ਕੁਰਿ ਕੁਰਿ ਮਿਟੀ ਛੁਜਾ। ਅਜੇ ਨ ਸੀ ਸੁਨਿਵਾਇ ਦੀ ਆਤੁ ਸਵਰੀ ਨਿਲ
 ਜਾ ਜੇ ਪਾਣੀ ਉਤੇ ਮਾਰੀ ਐ ਤੇ ਨਿਵਾਇ ਸੀ ਸੁ। ਬਦਿਖ ਸੀ ਅਤਿ ਆਤੁ ਸੀ ਵਰੀ ਨਿਗਰੀ ਰੀਨਾ। ਆਤੁ
 ਸਾ ਸਿਰਨ ਦੇ ਸਕਹੁ ਪੁਰਹੀ ਲਿਖਿ ਆਤੁ ਹਾ। ਸੁਣਹੁ ਸਨਾਹਿ ਸਚੁ ਦਾਲਈ ਐ ਮਨ ਕੇ ਮਾਹਿ। ੬੩। ਅ
 ਵਲ ਭੁਇ ਆ ਅਕਾਰੁ ਜਬ ਮੁਖ ਹਸਿ ਕਹੀ ਖੁਦਾਇ। ਪੰਚਤਤ ਉਤਪਤਿ ਕਰਿ ਛੇਵਾ ਸਚ ਮਿਲਾਇ। ਬਾ
 ਦੀ ਆਬੀ ਆਤੁ ਸੀ ਚਉਥੀ ਖਾਕੁ ਸਰੂਪ। ਪੰਜਵਾ ਆਪਿ ਖੁਦਾਇ ਮਿਲ ਜਾਜਿ ਆਕੁ ਦਰਤਿ ਰੂਪ। ਮਾਇ ਅ
 ਕੁ ਦਰਤਿ ਇਕੁ ਹੋਇ ਨ ਮਹਿ ਨ ਹੀ ਭੇਦ। ਭੇਦ ਕੀ ਏ ਵਿਚ ਆਦਮੀ ਕਾ ਬਿਕਰਿ ਬੇਦ ਕੋ ਤੇ ਬਾ। ਅਵਲ ਖੁਦਖੁ
 ਦਾਇ ਸੀ ਜਿ ਸਦਾ ਰੂਪ ਨ ਰੇਖਾ। ਸੁਰਤਿ ਮੁਰਤਿ ਨਾਹਿ ਕਛੁ ਰਹੈ ਆਦਿ ਸਾਣੇ ਅਲੇਪ। ਵਰਨੇ ਚਿਹਨੇ ਬਾਹਰਾ
 ਲਖਨ ਲਖਿ ਆਜਾਇ। ਸੁਣੀ ਐ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਕੋ ਪੈ ਅਲਾਇ। ਖਾਹ ਸਿਕਰੀ ਖੁਦਾਇ ਜਬ
 ਸਾਜਿ ਆਕੁ ਦਰਤਿ ਰੂਪ। ਰੁਕਨ ਖੁਦਾਇ ਤਦਿ ਫਿਰ ਬੀ ਆ ਅਲਾ ਅਲਖ ਸਰੂਪ। ਕੁਦਰਤਿ ਭੁਈ ਜਹੂਰਿ
 ਤਬਤੀ ਨ ਸਰੂਪ ਉਪਾਇ। ਬਾਦੀ ਆਬੀ ਆਤੁ ਸੀ ਮਾਇ ਆਲੇ ਬਣਾਇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹੇਸ਼

ਕੀ ਅਯੋਗੁ ਗਟਿ ਸਰੂਪਾ ॥ ਦਿਤਾ ਸਭਾਇ ਖਾਤਿ ਆਰਤਿ ਪਕੀ ਤੇ ਜਗ ਪਤਿ ਭੂਪਾ ॥ ਫਿਰ ਮਾਇਆ ਮਨ ਮੈ ਧਾਰੀ
 ਆਕਛ ਕੀ ਜੈ ਹੋਰੁ ਅਕਾਰੁ ॥ ਕਾਨੇ ਮੈ ਲਾਨਿ ਕਾਲ ਕਰਿ ਮਾਨ ਸਰੂਪ ਸਵਾਰੁ ॥ ਦੂਜੇ ਕਾਨੇ ਮੈ ਲਕਛਿ
 ਕੀ ਨਾ ਦੈਤ ਸਰੂਪਾ ॥ ਮਧ ਕੈ ਦਿਤਾ ਕੋ ਨਾਮ ਪਰਿ ਨਾਰੀ ॥ ਦੁਇ ਰੂਪਾ ਨਰ ਨਾਰੀ ਮਾਨ ਸਭਾਇ ਆਜਿ ਨ
 ਕੀਤੀ ॥ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਸੁਧਾਗਾ ॥ ਰਾਜਾ ਮਨ ਤਿਹ ਨਾਮ ਪਰ ਮਹਾਰਥੀ ਅਭਿਤਾਰਾ ॥ ਜਾ ਕੇ ਰਬ ਕੇ ਚਕ੍ਰ ਕਰਿ ਥੀਏ
 ਸਪਤਿ ਸਮੁੰਦ੍ਰਾ ॥ ਸਾਤੋ ਹੀ ਸੰਗ ਦੀਪ ਕਰਿ ਮਹਾਰਾਜ ਨ ਰਿਦਾ ॥ ਦੁਤੀਐ ਸਾਜਿ ਆਮਧ ਕੈ ਦਿਦਾ ਨੇ ਬਡੀ ਬ
 ਲਾਇ ॥ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਜੋ ਜਨਿ ਇਕ ਸਹੰ ਸੁਬ ਛਤਾ ਭੂਪ ਰਜਾਇ ॥ ਤੁਥ ਮਾਇਆ ਮਨੇ ਬਿਚਾਰਿ ਆਕਹਾਰੁ
 ਇਆਇ ਹੁਪਤਾ ॥ ਹੰਭਿ ਰਚਣਾ ਸੰਸਾਰ ਕਉ ਏਸ ਰਗ ਖਾਇ ਕੋ ਕੂਟਿ ॥ ਮਾਇਆ ਦਾਨੇ ਦੇਨੇ ਰੂਹੇ ਰਵਿਲ
 ਰੀ ਮਾਰਾ ॥ ਛੁੜੀ ਜੁਗ ਲੜ ਦੇ ਰਹੇ ਬਡਿ ਹੁਆ ਧ੍ਰਿਪੁ ਕਾਰਾ ॥ ਮਧ ਕੈ ਦੇਸੀ ਸਕੋ ਕਟਿ ਆਚਕੋ ਮਾਰਾ ॥ ਕਾ
 ਨੇ ਤੇ ਵਹਿ ਨਿਕਲੀ ਮੇਧਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾਰਾ ॥ ਚਿਕਨਾ ਦੈ ਜਲ ਪਰ ਤੁਰੀ ਤੁਧਿ ਭੁਈ ਮੇਵ ਨੀ ਰੂਪਾ ॥ ਮਾਇਆ ०
 ਮਾਨ ਸਹੋਇ ਤਬ ਫਿਰ ਬਧੋ ਨੇ ਸੁਤਾ ॥ ਪੰਚਤਤ ਪਵਾਣ ਕਰਿ ਫਿਰ ਕੀ ਆਸ ਗਲਾ ਸਾਜਾ ॥ ਤੁਥ ਮਾਇਆ ०
 ਮਾਨ ਸਕੋ ਕਹਿ ਆਜਾਇ ਕਰਹੁ ਤੁਮ ਰਾਜਾ ॥ ਸਿਰ ਪਰਿ ਮੁਕਟਿ ਬੰਧਾਇ ਆਮਾਥੇ ਤਿਲ ਕਚੜਾਇ
 ਫਿਰ ਉਪਰਿ ਛਤਾ ਫਿਰਾਇ ਆਵਰ ਦਿਤਾ ਮਹਾਂ ਮਾਇਆ ॥ ਅਬ ਚਲਤੁ ਮਹਾਰਾਜੈ ਜੁਗਾ ਜੁਗੀਤ ਰਮਾਇ
 ਤੁਮ ਗੰਧਾਨੀ ਦੁਸਰਾ ਹੋਰ ਜਗ ਮਹਿ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥ ਤੁੀ ਨੇ ਗੁਣ ਬਲਾਇ ਕੇ ਆਗਿ ਆਕੀ ਨੀ ਮਾਇਆ ॥
 ਸੀਸਾਨਿ ਵਾਹੋ ਪੁਤ ਤੁਮ ਮਾਨ ਸਾਗੇ ਜਾਹਿ ॥ ਦੋਨੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇ ਆਤੀ ਜੇ ਦੀਨਾ ਫੇਰਾ ॥ ਤੁੰ ਤੇ ਕੁਇਆ
 ਸੈਤਾ ਨਿਜ ਗਸਭੁਣਾ ਮਾਹਿ ਵਫੇਰਾ ॥ ਪਉਣ ਗਰੂਪਾ ਣੀ ਪਤਾ ਮਾਤਾ ਪਰਤਿ ਮਹਤਿ ॥ ਕੁਇਆ ਸੈਤਾ ਨੀਆ ०
 ਤਸੀ ਰਿਸ ਤੇ ਦਿਤਾ ਸਟਿ ॥ ਅੰਤਿ ਲੋਕਿ ਕੋ ਵੇਚਿ ਰਹੇ ਰਿਸ ਤਿਨ ਜਾਣੇ ਪਾਇ ॥ ਜਬ ਜਿਉ ਕਿਉ ਪਹੁੰਚੇ

ਕਿਸਤਿਕੁੰਫਿਰਦੇਵਨ ਅਗੇਗਿਝਾਇ। ਸਤਸੁਜਗਤਿਜਲਾਇਆਬਚਣਨਪਾਇਆਕੋਇ। ਰਿੰਦੁ ੧੬੫
ਮੁਸਲਮਾਨਦੁਇਜਲਿਬਲਿਮਾਟੀਹੋਇ। ਗੁਸਾਉਰੇਆਤਸੇਖਾਕਕਰੇਪਲਬੀਚਾ। ਨਿਸਾਦਿਨਰ
ਏਜਗਤਿਕੋਭੁਇਆਨਿਸਾਨੀਮੀਚਾ। ਤਾਮਪਕੇਸੀਗਿਆਤਸੇਤਿਸਵਿਚਭੀਸੈਤਾਨਾ। ਪਾਧਿਆਤਿ
ਪਤਿਅਗਮਹੋਇਪਾਛੇਉਪਜੇਕਾਂਆਕਾਐਰੂਹਮਲੀਨਹੋਇਕਹੇਕਰੇਰਸਭੇਗਾ। ਖੇਸਬਿਗਾਨੀਨਾਸੁ
ਈਕਰਨੇਲਾਗਾਭੇਗਾ। ਮਹਾਂਪਾਪਨੀਅਗਨਹੈਕਹਾਕਹਾਨਹੀਠਉਗਿ। ਜੇਤੇਮਾਨਸਦੇਵਤਾਸਭੁਣਾ
ਕਰਦੀਰਉਨਿ। ਅੰਦਰਿਬਾਹਿਰਰਹੀਪੈਲਾਖਿਚਉਰਾਸੀਮਾਹਿ। ਕਿਸੇਬੇੜੀਕਿਸੇਅਗਲੀਖਾਲੀ
ਕੋਈਨਾਹਿ। ਧੰਨਪਰਤੀਸਤਿਗੁਰੂਹੋਫਿਰਆਤਸਲਏਸਮਾਇ। ਇਤਣੇਅਉਗਣਜਾਣਿਕੋਜਗਨਾ
ਚਿਤੁਦਸਾਇ। ਅੰਸਾਸਤਿਗੁਰਪਰਤੀਰਹੇਚਰਨਾਤਲੇਲੀਨਾ। ਉਪਰਿਫਿਰਦੇਜੀਆਜੇਤਦੁਖਨਕਤ
ਹਾਦੀਨਾ। ਨਿਸਾਦਿਨਕਰਹਿਪ੍ਰਦਖਣਾਸੂਰਜਚੰਦਦੁਇਗਾਇ। ਜਿਨਦੇਚਾਨਣਜੀਆਜੇਤਰਹਦੇਬੇਪ
ਰਵਾਹਿ। ਤਿਨਾਭੀਸੀਸਨਿਵਾਇਆਧਰਤੀਅਗੇਆਇ। ਗਜਿਆਬਰਿਰਾਜਹੈਪਾਤਸਾਹਸਿਰਪਾਤ
ਸਾਹਿ। ਜੇਤੇਰਿਖਮੁਨੀਸਗਹੋਇਵਰਿਅਉਤਾਰਾ। ਪੀਰਪੈਕੰਬਰਅਉਲੀਏਗਉਸਿਕਤਬਸਲਾਰ
ਤਿਨਾਭੀਸੀਸਨਿਵਾਇਆਧਰਤੀਅਗੇਆਇ। ਧਰਤੀਪੂਰੇਸਤਿਗੁਰਸਭੇਲਏਸਮਾਇ। ਦਾਗਪਵਿ
ਰੁਪਰਤੀਜੇਧਰਤੀਹੋਇਸਮਾਇ। ਤਕੇਨਿਕਦਿਨਆਵਈਦੇਜਕਸੰਦੀਭਾਇ। ਧਰਤੀਵਿਚਸਮਾਈ
ਅਨਿਜੇਗੀਤੇਸਨਿਆਸਾ। ਸੂਰਬੀਰੁਵਰਿਆਮਦੀਪੂਰਨਕਰਦੀਆਸਾ। ਧਰਤੀਉਤੇਥੈਠਕੇਜੇਕੋ
ਸਾਧੇਜੇਗਾ। ਪੂਰਨਹੋਵਹਿਕਾਂਮਨਾਮਿਟਜਾਵਹਿਭਉਰੇਗਾ। ਮਰਨਾਭੁਲਾਉਜਾਨਦਾਜਹਾਜੀਆਜੇਤੁ
ਵਰਸਾਇ। ਪਾਛੇਰਹੇਜੇਵਲਿਹਤਿਧਰਤੀਵਿਚਸਮਾਇ। ਜੇਕੋਧਰਤੀਹੋਇਰਹੈਧਰਤੀਕਾਗੁਰਸੇ

੧੩੭
ਇ॥ ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਧਰੇ ਚਰਨ ਕੋ ਤਿਥੇ ਤਿਥੇ ਪਾਵਨਿ ਹੋਇ॥ ਲਖ ਧਰਤੀ ਧਰਤੀ ਲਿਵੈ ਨ ਲਾਗੇ ਸੋਇ
ਜੇ ਕੋ ਧਰਤੀ ਦੇਹ ਵਿਚ ਗੁਣ ਲੈ ਧਰਤੀ ਹੋਇ॥ ਧੀਰ ਜਥੇ ਧਰਤੀ ਧਰਮ ਸਾਲ ਸਾਧੂ ਕਰਨਿ ਜੁਗਾਰ॥
ਜਾਚ ਨ ਚਰਨ ਪੁਨ੍ਹਨ ਮੁਖ ਤੇ ਲਾਇ ਨ ਛੁਗ॥ ਸਾ ਪੂਜਗ ਵਿਚ ਇਉਂ ਰਹਨਿ ਜਿਉਂ ਪਾਰਸ ਪਥਰਿ
ਮਾਹਿ॥ ਅਚ ਨਿਚੇ ਤੀਧਾ ਤਿਕੋ ਕੰਚਨਿ ਵਰਨਿ ਕਰਾਹਿ॥ ਮਣਿ ਸਿਰ ਵਿਚ ਜਿਸ ਸੰਪਦੇ ਸਪਾ ਵਿਚ
ਫਿਰਾਹਿ॥ ਅਪਣਾ ਮਰਮ ਨ ਦੇਵਨੀ ਗੁਪਤਿ ਵਲਾਇ ਮਾਹਿ॥ ਚੰਦਨ ਬਾਵਨਿ ਆਖੀ ਐਰੁ ਖਾਉਂਦੇ
ਹੋਇ॥ ਅਪਣੀ ਮੁਸਕ ਸਹੀ ਸੁਰੁ ਖਚੰਦਨਿ ਕਰਦਾ ਬੋਇ॥ ਗਜਾਤਾ ਜਗ ਵਿਚ ਰਹੈ ਮਰਮ ਨ ਪਾਵੈ
ਕੋਇ॥ ਜੇ ਇਛਾ ਕਰਿ ਮੰਗੀ ਐਸੋਈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਕ੍ਰਾਂਮ ਪੇ ਨ ਜਗ ਵਿਚ ਰਹੈ ਮਰਮ ਨ ਕੋਈ ਪਾਹ
ਛੁਤੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੰਗੀ ਅਨਿਤੁ ਤਾਛੁ ਨ ਕਢਿ ਦਿਵਾਇ॥ ਸਾ ਪੂਜਗ ਵਿਚ ਆਖੀ ਐ ਜਗ ਹੀ ਵਿਚ ਫਿਰ
ਹਾ॥ ਅਪਣਾ ਆਪ ਛੁਪਾਵਹੋ ਕਿਸੇ ਨ ਆਪਿ ਲਖਾਹਿ॥ ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਉਦਾਸ ਹੋ ਬੋਲੇ ਅਚਰਜ
ਬਾਣ॥ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀ ਭਰਮ ਦੇ ਸਕੇ ਨ ਕੋਇ ਪਛਾਣਾ॥ ਅਕੁ ਬਕੇ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਦੇ ਸਬਦ ਬਕੇ ਲਿਖ
ਲਾਇ॥ ਬੋਜਤਿ ਬੋਜਤਿ ਪਾਈ ਐਸਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਿਸੁ ਭਾਇ॥ ਭੁਖੀ ਸਾਧਨ ਪਾਈ ਐਰੁ ਖਾਵਿਚ ਨ ਹੋ
ਇ॥ ਸਾ ਪ੍ਰਭੇ ਬੇਬਾਹਰਾ ਵਰਨਿ ਅਵਰਨਿ ਨ ਕੋਇ॥ ਬੋਲਿ ਆਹੀ ਤੇ ਪਾਈ ਐ ਜਾਣੇ ਜਾਣਨਿ ਹਾਰਿ॥ ਜ
ਣ ਅਜਾਣੇ ਬਾਹਰਾ ਬੋਲੇ ਸਬਦ ਅਪਾਰ॥ ਸਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿ ਸਚੁ ਦਾ ਜਿਹ ਸੁਣਹਿ ਸਭੁ ਲੇਇ॥ ਜਿਸ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸੋ ਮਿਲੇਇ ਹਮਤਿ ਪਾਵੈ ਕੋਇ॥ ਅਵਲਿ ਆਦਮ ਇਉਂ ਭੁਇਆ ਸੁਣੀ ਐਰੁ ਕਨ ਲਈਨਾ॥ ਕ
ਈ ਅਸੀਖਾ ਆਦਮਾ ਤਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਕੀਨਾ॥ ਕਈ ਅਸੀਖਾ ਆਦਮਾ ਤਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਕੀਨਾ॥ ਕਈ ਅਸੀ
ਖਾ ਕਿਆ ਮਤਾ ਪਰ ਲੇ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਗ॥ ਜੇ ਸੀ ਕਿਆ ਮਤਿ ਰੂਹ ਦੀ ਹੋਰ ਹੋਈ ਅਪਰਿਅਪਾਰਿ॥ ਕਿਤੀ

ਹੋਈਆਕਿਆਮਤੀਕਛਕੀਆਨਜਾਇਸੁਮਾਗ।ਆਦਮਾਅੰਤੁਨਪਾਈਐਪੈਕੈਬਰਤੇਅਵਤਾ ੧੬੬
ਗ।ਚਉਪਾਨੀਬਾਜੀਧਰਤਿਹੋਗੇਹੈਸੀਸਾਗ।ਪਾਸਾਹਥਿਖੁਦਾਇਦੇਜਿਉਭਾਵੈਤਿਉਛਾਗ।ਪਕੀ
ਸਾਰੀਪਿੜਪਵੈਫਿਰਕਚੀਦਿਚੈਗਾਗ।ਨਾਨਕਆਖੇਰੁਕਨਦੀਇਹਸੂਰਤਿਸੀਸਾਗ।ਅਗਲੀਪਿਛ
ਲੀਸੁਧਨਹੀਕਾਦਿਹੋਆਅਕਾਰਾ।ਕਰਿਕਰਿਬਹੁਤਦਿਬੀਰੀਆਖੇਦੱਕਤੇਬਖੀਚਾਗ।ਵਿਚਦਸ
ਤਾਨਾਪਿਛਲੀਕੀਤਾਸਭੇਸੁਮਾਗ।ਅਵਲਾਅਵਲਾਆਦਮੀਇਸਥਿਧਕੀਆਖੁਦਾਇ।ਆ
ਦਮੇਸਾਜੇਆਦਮੀਆਖੇਕੈਟਹੁਦੈਤਉਪਾਇ।ਜਿਤਦਿਹਸਾਜੀਸਿਸਦਿਰਬਤਬਦੇਨੋਚਲੇਗਾਹਿ।
ਇਕਦਾਨੋਇਕਦੇਵਤੇਵੈਗਵਿਰੋਧਕਰਾਹਿ।ਜਬਅਵਲਸਾਜਿਆਆਦਮੀਤਬਰੀਦਮਹੋਈਨਾਨ
ਵਜਨਸਿਰਜਾਹੀਛੜੀਪਕੇਲਹੋਸੀਭਾਲਾ।ਜਿਤਦਾਣੇਹੋਆਵਜਨਾਇਹੁਤਬਆਦਮਕੋਕਦਹੋਇ।
ਨਾਨਕਆਖੇਰੁਕਨਦੀਸਾਹਿਬਅੰਤੁਨਕੋਇ।ਸਾਹਿਬਕਿਸੇਨਦੇਖਿਆਸਕੁਕੁਦਰਤਿਕੀਏਬਣ
ਇ।ਕੁਦਰਤਿਅੰਤੁਨਪਾਇਆਸਕੁਲਿਖਪਤਿਬਕੀਗਾਇ।੬੪॥ ਸੁਮਾਲਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੂਰ
ਆਖੇਪੀਰਬਹਾਵਦੀਸੁਣੀਐਨਾਨਕਪੀਰ।ਰਬਜਿਉਕਰਿਆਦਮਾਸਿਰਾਜਿਆਤੁਹਿਆਖੀਸਚ
ਤੁਦਬੀਰਾ।ਆਦਮੀਮਿਲਿਆਬਖਸਕੀਲੇਆਇਆਇਸਜਹਾਨ।ਤੁਸੀਭੀਅਪਣੀਆਕੁਰਸੀ
ਬੀਆਪਿਛੋਕਹੋਬਿਆਨ।ਬਡੇਤਮਾਰੇਕਉਣਸਨਿਤੁਮਜਿਬਹੁਉਪਜੇਆਇ।ਅਵਲਾਆਖਰਿ
ਸਭਕਹੋਤਬਦਿਲਦਾਖਤਰਾਜਾਇ।ਤੂੰਸਾਹਿਬਹੈਕਰਾਮ।ਤਦਾਤੁਹਿਪਾਈਘੋਰੇਖੁਦਾਇ।ਹੋਰਤਿ
ਤੀਕਿਸੇਨਾਦਮੀਤੈਕੁਕਿਸੇਆਇ।ਵਡਾਸਾਹਿਬਹੈਕਰਾਮ।ਤਦਾਤੁਹਿਪਾਈਘੋਰੇਖੁਦਾਇ।ਕ
ਹੋਸਰਾਫਤਿਆਦਮੀਜਿਸਕਹੈਵਡਾਸਕੁਕੋਇ।ਲਿਖਿਆਵਿਚਕਿਤਾਬਦੇਅਵਲਇਕਖੁਦਾਇ।੩

ਜਾਨੁਗਮਹੀਮਦੀਜਿਨਚਾਨਣਕੀਤਾਆਇ।।ਇਹਸਭਗਲਾਥੇਲਕੇਆਖੇਨਾਨਕਪੀਰਾ।ਆਪੋਅ
 ਪਣੇਮਜਬਦੀਕਹਦੇਸਭਤਕਰੀਰਾ।੬੫॥ ਜਵਾਬਨਾਨਕ **ਸਾਹਸੁਰਾ**॥ ਆਖੇਨਾਨਕਸਾਹ
 ਸੁਰਸੁਣੁਪੁਬਹਾਵਦੀਪੀਰਾ।ਰਬਜਿਉਕਰਿਆਦਮਸਿਰਜਿਆਸੁਭਾਖੀਕਰਿਤਾਦਿਬੀਰਾ।
 ਜਬਹੋਆਹੁਕਮਖੁਦਾਇਦਾਤੁਬਕੁਦਰਤਿਆਦਮਕੀਨਾ।ਰਬਹਿਕੇਆਦਮਸਿਰਜਿਆਜੇਜਾ
 ਏਦੀਨਬਦੀਨ।ਆਦਮਮਾਨਸਇਕਹੈਦੁਇਵਿਚਜਧਾਨਫੇਰਾ।ਅਗੇਸੁਣੁਪੁਬਹਾਵਦੀਅਜੇਬ
 ਕੀਮਸਲਾਫੇਰਾ।ਅਵਲਇਕਖੁਦਾਇਸੀਦੁਜੀਕੁਦਰਤਿਕੀਨਾ।ਬਾਦੀਆਬੀਆਤਸੀਫਿਰਕੁ
 ਦਰਤਿਕੀਤੇਤੀਨਾ।ਬ੍ਰਹਮਾਬਿਸਨਮਤੇਸੋਤ੍ਰੇਤੀਨਗੁਣਤੇਤੇਇ।ਸੇਸੁਰਤਿਕਰਿਮਸਾਇਕਾਰ
 ਹੇਅਸਮਾਨੀਹੋਇ।ਨਾਲਬਰਕਤਿਰਬਦੀਇਹਤੀਨੇਬਧੇਮਾਇ।ਚਉਥੀਕਾਨੇਮੈਲਲੈਮ
 ਨਸਰੂਪਬਣਾਇ।ਮਾਨਸਿਰੂਪਰਾਮਸਲਾਸਭਾਪਿਛੇਕਹਿਆਸੁਣਾਇ।ਹੁਣਅਗੇਸੁਣੀਏ
 ਪੀਰਜੀਜੋਆਖਿਆਪਾਕਿਖੁਦਾਇ।ਬ੍ਰਹਮਾਬਿਸਨਮਹੇਸਤ੍ਰੇਕੁਏਕੁਦਰਤਿਕੇਅਗਵਾਨਾ।ਪਾ
 ਰਬਤੀਤੇਲਛਮੀਸਾਵਿਤੀਨਾਲਿਪਰਵਾਨੀ।ਛਾਥੇਤੇਏਹੁਉਪਜੇਤ੍ਰੈਦਿਬਤਤਕੇਰੂਪਾ।ਤਾਂਤੇਉਲਟੀ
 ਆਖੀਅਨਿਜੋਹੋਇਦੇਵਸਰੂਪਾ।ਮਨਸਹੋਇਮੈਲੁਤੇਇਹਮਲਨਿਤਤਕਹਾਹਿ।ਆਦਮਹੋਇਸਿਫ
 ਲੀਸੁਣੁਪੁਬਹਾਵਦੀਸਾਹਾ।ਬ੍ਰਹਮਾਸਜੇਸੁਰਤਾਰੂਹਬਿਸਨਮਿਲਾਇਆਨਿ।ਕਰਿਸੀਖਾਰਮਹਾਂਦੇਵ
 ਜਿਸਾਆਤਸਿਕਹੇਜਗਨਾ।ਚਉਥੀਕੁਦਰਤਿਰਬਦੀਸੀਗਿਮਿਲਿਆਨੂਰਖੁਦਾਇ।ਚਾਰੇਖਾਲਕਿ
 ਖਸਕਿਦੇਰਬਕੁਦਰਤਿਕੀਏਬਣਾਇ।ਬ੍ਰਹਮਾਸਜੇਸੈਸਾਰਨੁਲਾਇਬਿਸਨਬਹੇਦੀਵਾਨਾ।ਕਰੈਕੁੰਡ
 ਰਾਮਹਾਦੇਵਜੇਖਾਵੈਸਭਜਗਨਾ।ਤਬਹੋਆਹੁਕਮਤ੍ਰਿਹਾਨੇਤੁਮਜਾਇਕਰਹੁਸਭਕਾਜਾ।ਆਪੋਆਪ

ਏਮਜਬਦੇਤੈਕਰਨੇਲਾਗੇਗਜਾਬਾਕੀਤੁਖਮਜੁਆਦਮੀਫਿਰਤਿਸਦਾਸੁਣਹੁਬਿਆਨੁ ਜੋਸਾਜਿਆ ੧੬੭
ਕਦਰਤਿਆਪਿਤੇਜਨਿਮਾਨਸਨਾਨਕਨਾਮਾ ਫਿਰਆਗਿਆਕੀਤੀਸਕਤਿਨੇਸੁਣਿਰੇਮੇਰੇਪੁਤਾਤੁ
ਸਕੁਤੇਉਤਮਸਾਜਿਆਜੇਲਖਚਉਰਾਸੀਸੁਤਿ। ਏਕਵੀਲਖਿਜਲਿਜੇਨਹੈਸੋਲਾਈਬ੍ਰਹਮੇਨਾਲਾ
ਜੇਬਾਦੀਏਕਵੀਲਖਿਜੇਨਿਤਿਨਾਬਿਸਨਕਰੇਸੰਭਾਲਿ। ਜੇਨਾਰੀਏਕਵੀਲਖਿਜੇਨਿਸੋਲਾਈਮਹਾਂਦੇ
ਵਨਾਲਾ। ਅੰਗੁਜਿਜੇਗਜਿਉਤੁਕੁਜਾਏਹੁਤੀਨਿਰਚੇਅਕਾਲਾ। ਜੇਤੀਨੇਤੇਬ੍ਰਹਮਾਰਤੇਚਲੇਜਲਿਪਰਸੇਉ।
ਤਿਸਤੇਜੀਜੇਉਪਜਹਿਤਿਹਕੀਜੇਸੇਵਤਜਭੇਉ। ਫਿਰਮਾਨਸਦੇਕਹਿਜੇਰਕੇਅਰਦਾਸਕਰੀਸੁਣਮਾ
ਇ। ਬ੍ਰਹਮਾਬਿਸਨਮਹੇਸਤੈਜੇਮੈਥੀਪੁਛਨਿਆਇ। ਓਅੰਕਾਰਅਕਾਰਕਾਜੇਮੈਥੀਪੁਛਨਭੇਉ। ਅ
ਗੇਉਕਿਸਾਬਿਧਕਹੁਉਨਕਉਉਤਹਿਦੇਉ। ਬ੍ਰੇਬ੍ਰੇਮੁਨਿਹੋਇਗੇਮਾਨਸਦੇਅਵਤਾਰਾ। ਭਿਨਭਿਨਮ
ਉਚਲਹਿਗੇਪਾਵਨਤੁਮਰੇਪਾਗ। ਤੁਮਰੇਪਾਰਨਪਾਵਹੋਦੇਵਦੈਤੁਅਕਾਲਾਗਾ। ਜਾਕਉਤਮਕਿਰਪਾਕਰਹੁ
ਤਾਕੈਮਸਤਕਿਭਾਗ। ਰਾਜਜੇਗਦੇਨੇਦੀਏਸਤਿਮਾਤਾਗਰਦੇਵਾ। ਰਾਜਜੇਗਵਰਪਾਇਆਕਰਕੇਤੁ
ਮਰੀਸੇਵਾ। ਓਅੰਕਾਰਅਕਾਰਬਿਧਾਬਿਨਸਤਿਗੁਰਲਖੀਨਜਾਇ। ਆਪਿ ਆਪਗੁਰਹੋਇਗੇਬੇਦ
ਕਤੇਬਬਣਾਇ। ੬੬। ਸ਼੍ਰੀਮਾਤਾਵਾਚ ਸੁਗਾ ॥ ਤੁਧਿਮਾਤਾਹਸਿਬੋਲੀਸੁਤਿਕੋਪੀਰਜਿਦੇਇ। ਹਮਰੀ
ਤੁਮਸਗਾਇਹੈਕੋਈਕਹਾਕਰੇਇ। ਤੁਧਮਾਨਸਕਉਪਰਬੋਧਿਆਮਾਤਾਬਹੁਪ੍ਰਕਾਰਾ। ਜੇਕੋਈਪੁਛੈਤੇਹਿ
ਕਉਉਤਹਿਦੇਓਅੰਕਾਰਾ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਪੂਰਨਿਬ੍ਰਹਮਾਬਿਅੰਤਬਿਅੰਤਅਪਾਰਾ। ਮਾਇਆਮੁਖਤੇਉਚਰਹ
ਤੁਮਸੁਣਹੋਸਕੁਸੰਸਾਰਾ। ਅਵਲਪ੍ਰਿਧੁਕਾਰਸੀਕਛਉਤਪਤਿਪਰਭੇਨਾਹਿ। ਪੰਚਤਤਨਿਰਬਾਣਿਸਨਿਸੰ
ਨਿਅਸੰਨਿਸਮਾਹਿ। ਖਾਕੀਆਬੀਆਤਸੀਤੀਨੇਜਜ਼ਿਕੇਰੂਪਿ। ਚਉਥਾਸੂਰਜਪਉਣਹੈਜੇਹੋਆਗ

ਰੂਸਰੂਪਿ॥ ਸਾਹਿਬਅਗਮਅਲਾਹਤੇਚਰੇਕੀਉਤਪਤਿ॥ ਜੇਪੰਜਵਾਸਚਮਿਲਾਇਆਸਤਿਨਾਮਭੁ
 ਏਆਸਤਿ॥ ਅਥਿਤੁਮਸੁਣਹੋਇਦਥਿਧਉਪਜੀਪਸਰਿਪਸਾਰਿ॥ ਗੈਬਅਗੈਬੀਅਕਾਸਤੇਉਤ
 ਰੀਬਿਦਬੰਦਾਰਾ॥ ਜਾਬਿਤ੍ਰਿਕਟੀਮਹਿਅਸਥਿਰਭੁਟੀਤਬਾਮਸਤਕਿਉਪਜੀਜੋਤੀ॥ ਜੋਨਾਦਿਬਿਦ
 ਅਜਰਜਰੇਜਿਸਦਰਸਨਉਪਰਨਿਕੋਟਿ॥ ਜੋਜਤਿਨਕਰੇਤੇਜਾਇਜਾਇਭੁਰਿਪਰਿਕਰੇਨਘਉ॥ ਜ
 ਬਲਗਸੂਰਜਿਚੰਦਪੈਤਬਲਗਤਿਸਕੀਆਉ॥ ਫਿਰਕਟੀਤੇਬਿਦਉਤਰੀਉਨੇਮਿਲੀਮੰਝਾਗਾਉਨੇ
 ਤੇਫਿਰਪੈਨਉਰੀਤਬਹੋਆਏਕਓਅੰਕਾਰਾ॥ ਬਿਦੀਉਨੇਸਿਰਲਗੀਤਬਉਠੀਪੁੰਨਰਣਿਕਾਰਾਉਨੇ
 ਤੇਆਇਆਭਇਆਮਿਲਈਨੀਏਕਓਅੰਕਾਰਾ॥ ਵੀਨੀਕੰਠੇਉਪਜਿਕੇਸੰਗਮਿਲੀਸੁਕਕੇਜਾਇ॥
 ਕਕੇਬਿਦੀਉਰਨੇਮਿਲਿਮਿਲਪੁੰਨਉਪਜਈਸਾਰਿ॥ ਆਇਆਕੰਠੇਉਪਜਕੈਕਰੇਮਿਲਈਕਾਰਾ॥
 ਰਾਰਸਨਾਸੇਮਿਲਿਆਤਬਹੋਆਏਕਓਅੰਕਾਰਾ॥ ਓਅੰਤੇਅਕਾਰਹੋਇਆਕਾਰੇਸਾਕਾਰਾਸਾਕ
 ਰਤੇਉਪਜੇਆਮੰਕਰਿਮਕਾਰਾ॥ ਅਮੇਤੇਮੈਮੈਭੁਟੀਮਾਇਆਮਮਤਾਨਾਮਾਤੁਤੇਉਪਜੇਤੀਨਗੁਣਸ
 ਸਾਤੁਤਾਰਾਮਾਮਮਾਮੁਖਤੇਉਪਜਿਆਰਸਨਤੇਤੈਅੰਗਾ॥ ਸਸਾਤੁਤਾਰਾਰਮਿਸਤਿਨਾਮਕਾਜਾ
 ਪਏਕੋਕਰਿਜਾਨਾ॥ ਸਤਿਬਿਨਲਏਨਉਰਾਮਦਾਮਾਇਆਮਮਤਾਨਾਮਾਜਬਚਕਿਆਲੀਕਾਬੁਟ
 ਏਰਾਮਚੰਦਅਵਤਾਰਾ॥ ਪਥਰਉਤੇਲਿਖਿਆਰਾਮਨਾਮਕਹੇਤਾਰਾ॥ ਲਿਖਕਰਿਪਾਇਆਸਮੁੰਦਵਿਚ
 ਪਥਰਗਇਆਪਤਾਰਾ॥ ਉਪਜੀਬਹੁਤਪੈਰਾਨਗੀਮਨਵਿਚਰਾਮਅਉਤਾਰਾ॥ ਤਬਹੀਪੁਛਿਆਰਾਮਚੰ
 ਦਗਰਬਸਿਸਟੇਪਾਸਾ॥ ਮਨਚਿਤਕਰਕੇਬੇਨਤੀਕਰਿਕੇਬਹੁਅਰਦਾਸਾ॥ ਪਥਰਿਉਤੇਲਿਖਿਆਰਾ
 ਮਚੰਦਅਉਤਾਰਾ॥ ਫਿਰਗੁਰਿਆਵਿਚਸਮੁੰਦਦੇਰੂਬਗਾਇਆਪਤਾਰਾ॥ ਤਬਕਹਿਆਗੁਰਬਸਿਸ

ਟਿਨੇਤਰੇਨਈਉਪਖਾਨਾ।ਤਬਹੀਤਰੇਪਖਾਨਬਹੁਜੇਉਤੇਲਿਖਹੁਸਤਿਗਾਮ।ਜਬਉਪਰਿਲਿਖਿ ੧੬੮
 ਆਪਖਾਨਤੇਸਤਿਗਾਮਸਤਿਨਾਮ।ਤਬਪਥਰਤੇਰੇਸਮੁੰਦ੍ਰਪਰਤਬਲੁਈਲੰਕਾਰਾਮ।ਗਾਮਨਤਾਹੇਪ
 ਥਰਾਕਰਿਰਹਿਆਬਹੁਤਿਬੀਚਾਰਿ।ਜਬਮਿਲੀਅੰਸਸੀਗਿਸਚਦੀਪੁਲਬਧੀਭੁਏਜੇਕਾਰਾਏਕੰ
 ਤੇਉਤ੍ਰਾਭਇਆਉਤ੍ਰੇਤੇਅਕਾਰਾਮਕਾਰੇਸਕਾਰਕਰਿਸਕਾਰੇਮਾਕਾਰਾਮਕਾਰੇਗੁਣਤੀਨਕਰਿਉਪ
 ਜਿਆਹੈਸੀਸਾਰਾ।ਤੀਨਗੁਣਾਕਾਸੂਰਕਰਿਤਬਹੋਆਸਿਸਟਿਪਸਾਰਾ।ਸਸੇਤੇਸਤਿਗੁਣਭੁਇਆਰ
 ਰੇਰਜਿਗੁਣਕੀਨਾ।ਤਤੇਮਮੇਤਮੇਕਰਿਉਪਜੇਹੈਨਤੀਨਾ।ਸਾਂਤਕਰੁਪੀਪਵਣਿਕਰਿਜਗਤਿਗੁਰੁਪਰਿ
 ਨਾਮ।ਪਾਣੀਪਿਤਾਜਗਸਿਦਾਉਤਪਤਿਹੋਇਕਰਿਕਾਂਮਾ।ਤਮਗੁਣਤੇਤਮਸਭੁਇਆਸੰਖਾਰਨਸੰ
 ਸਾਰਾ।ਪ੍ਰਤਪਾਲਕਉਤਪਤਿਪਰਲੇਤੀਨੇਰੁਪਸਵਾਰਾ।ਸਤਿਗੁਣਕਥਿਆਰਿਗੁਏਦਰਜਿਗੁਣਜੁਜਿ
 ਕਥਕੀਨਾ।ਤਮਿਗੁਣਕਥਿਆਸਿਆਮਏਦਅਥਰਬਣਏਦਕਲਚੀਨਾ।ਸਤਿਗੁਣਤੇਸਤਿਜੁਗਭ
 ਇਆਤ੍ਰੇਤਾਰਜੇਗੁਣਥਾਪਿ।ਤਮਗੁਣਦੁਆਪਰਥਾਪਿਆਕਲਜੁਗਕਾਲੀਆਪਿ।ਮਮਤਾਤੇਅਕਾ
 ਸਕਰਿਆਕਾਸੇਅਹੰਕਾਰਾ।ਅਹੰਕਾਰਤੇਬਾਦਕਰਥਾਵੇਤੇਜੁਅਕਾਰਾਤੇਜੇਤੇਜਲਉਪਜਿਆਜ
 ਲੇਤੇਪ੍ਰਿਥਵੀਕੀਨਾ।ਪ੍ਰਿਥਵੀਤੇਅਨਿਉਪਜੇਅਨਹੁਜੀਆਚੀਨਾ।ਇਛਾਕਰਿਤਤਉਪਜੇਇਛਾਕਰਿ
 ਮਿਟਜਾਹਿ।ਆਵਾਗਉਣਖਲਕਦਾਜੁਗਹਿਜੁਗੇਤਰਿਵਾਹਿ।ਲਖਚਉਰਾਸੀਜੀਅਜੰਤਸਭੁਕਾ
 ਲਕੇਹਥਿ।ਕਾਲਕਰਾਵੇਉਇਕਰਹਿਮੁਖਗੁਣਾਈਐਆਪਿ।ਸਿਵਸਕਤੀਕੇਰੂਪਕਰਿਗਜਾਜੇਗੀ
 ਦੇਇ।ਇਕਉਪਾਰੇਨਾਮਜਾਪਿਇਕਰਥਕਰੇਸਭੁਲੇਇ।ਸਿਵਰੂਪੀਹੈਚੰਦ੍ਰਮਾਸੂਰਜਿਸਕਤਅਉਤਾਰ
 ਇਨਹੀਤੇਸਭੁਉਪਜੀਸਗਲੀਸਿਸਟਿਸੀਸਾਰਾ।ਜੇਗੀਪ੍ਰਗਸਤਿਗੁਰੁਜਿਸਵਿਚਸਚੁਸਮਾਇ।

ਸਕਤਿਨਿਵੈਸਿਵਕੇਅਗੇਸਚੇਹੁਕਮਰਜਾਇ। ਜੇਗੀਕੇਅਛਰਅਗੇਸਭੁਕੇਸੀਸਨਿਵਾਇ। ਗਜਾਪ
 ਰਜਾਹੁਕਮਵਿਚਸਭੁਚਲਹਿਹੁਕਮਰਜਾਇ। ਸਿਵਰੂਪੀਕੇਹੁਕਮਕੋਫੇਰਨਸਕੈਕੋਇ। ਜੇਟੁਕਹੁਕ
 ਮਨਮਨੈਤਾਜਨਮਾਭਿਸਦਿਤਿਹੋਇ। ਸਤਿਕਲਮਿਅਕਾਸਕੀਸਤਿਗੁਰਕੇਹਥਦੀਨ। ਦਸਤਿਖਤਿ
 ਜੇਗੀਕੇਰੇਮਨੇਅਕਾਸਿਜਿਮੀਨ। ਆਬੀਬਾਈਆਤਸੀਫੇਰੇਹੁਕਮਨਕੋਇ। ਕੋਟਿਤੇਤੀਸੀਵੇਦੁਤਾ
 ਸਭੁਅਰਜੁਬੰਦੀਹੋਇ। ਗਜੇਹੇਆਮਰਇਹੁਹੋਤੇਗਜੇਗੁ। ਜੇਤੇਗਾਮਰਮਨਤਾਖਬਰਪ
 ਹੁਚਾਵਹੁਮੇਰਾ। ਤਮਰਾਵਾਸਨਿਵਾਸੁਹੈਸੰਤਕੇਪਟਿਪ੍ਰਾਣ। ਜੇਸਾਧਾਖਬਰਿਪਹੁਚਾਵੇਮੁਝਹੀ
 ਪਹੁਚੀਜਾਣ। ਸਾਧਹੋਇਮਨਿਸਾਧਕੇਲੋਕੁਕਮਵਸਿਕੀਨ। ਮੰਦਾਕਿਸੇਨਾਆਖਨੀਸਭੁਣਾ
 ਅਗੇਅਪੀਨ। ਆਇਆਐਸਾਵਰਿਦੀਆਮਾਨਸਚਰਨੀਲਾਇ। ਆਪਿਗਈਅਲੋਪਹੋਇਜਲ
 ਕੇਵਿਖੇਸਮਾਇ। ਅਵਲਿਹੋਆਆਇਪੁਰਖਦੁਤੀਏਮਾਇਆਕੀਨ। ਬੀਤੀਏਹੋਆਵਿਸਨਦੇਵਚ
 ਉਥੇਬ੍ਰਹਮਾਨੁ। ਪੰਚਮਹੋਆਮਹਾਦੇਵਛੇਵਾਕਸਪੁਓਪਾਇ। ਕਸਪੋਰਵਿਸਸਿਉਪਜਿਆਸਿ
 ਵਸਕਤਿਸਰੂਪਿਕਹਾਇ। ਸੂਰਜਿਤੇਮਨਉਪਜਿਆਮਾਨਸਧਰਿਆਨਾਮ। ਮਨਿਤੇਕੁਰਸੀਬ
 ਹੁਕੁਈਗਣੇਨਜਾਈਨਾਮ। ਸੂਰਜਿਕੁਲਤੇਰਪੁਭਇਆਰਪੁਬੰਸੀਭੁਇਆਗਾਮ। ਗਾਮਚੰਦ
 ਕੋਦੋਇਸੁਤਿਲਓਕੁਸੁਤਿਹਨਾਮ। ਏਹੁਹਮਾਰੇਬੰਤੁਪੈਜੁਗਾਜੁਗਾਅਵਤਾਰਾ। ਇਨਹੀਪੁਰਿਉ
 ਪਜੇਨਾਨਕਕਲਿਅਉਤਾਰਿ। ਆਇਅੰਤਹਮਹੀਭੁਏਦੁਜਾਆਪਿਖੁਦਾਇ। ਹੋਰਨਕੋਈਦੁ
 ਸਰਾਨਾਨਕਸਚੁਅਲਾਇ। ਛਤ੍ਰੀਜੁਗਾਗੁਧਾਰਮਹਿਹਮਹੁਚਲਿਤਰਕੀਨ। ਚਾਰੇਅਛਰਮਧ
 ਕਰਿਵਾਹੁਗੁਰੁਜਾਪਿਲੀਨ। ਨਵਾਨਵਾਜੁਗਾਵਿਖੇਇਕੁਇਕੁਅਖਰਿਹੋਇ। ਇਹਿਅਖਰਿਨ

ਹਿਜਾਹਿਗੋਰਜਾਸੀਸਗਲੀਲੋਇ॥ ੬੮॥ ਜਵਾਬਨਾਨਕਸਾਹਸਰਗ॥ ਆਖੇਨਾਨਕਹਿਦਰੀ॥ ੧੬੯
ਸੁਣਹੋਬਹਾਵਦੀਸੇਖਾ॥ ਜੋਜੁਗਵਰਤੈਮਾਹਣਆਤਿਸਦੇਸੁਣਹੁਬਖੈਕਾ॥ ਜੋਜਗਪ੍ਰਧੂਕਾਰਮਹਿ
ਬੀਤੇਸੁਣਹੁਬਿਆਨਾ॥ ਜੁਗਾਫਰੈਰਿਅਧਿਰੈਰੈਨਜੁਗਮਾਨਸਿਕੋਲੋਜਾਨਾ॥ ਸਾਠਪਲੋਕੀਘੜੀ
ਇਕਸਠਿਘੜੀਦਿਨੁਗਤਿ॥ ਰੈਨਦਿਵਸਿਮਿਲਾਇਕਦੇਹੁਅਹਿਨਿਸਘੜੀਆਸਾਠਾ॥ ਤੀਸਦਿਨੋਕ
ਮਾਹੁਗਿਣਬਾਰਹਮਹੀਨੇਸਾਲਾ॥ ਕਿਤੀਸਾਲਾਇਕਤ੍ਰਹੇਇਤਹੋਵਨਿਜੁਗਸਮਾਲਾ॥ ਸਤਿਜੁਗਤ੍ਰੇਤ
ਦੁਆਪਰੋਕਲਿਜੁਗਿਚਾਰਿਜਮਾਨਿ॥ ਚਾਰਿਜਮਾਨੇਸਭਿਕਹੋਬੇਦਕਤੇਬਖਾਨਿ॥ ਸਤਿਜੁਗਕੀ
ਸੁਣਿਆਰਜਾਸੁਣਹੁਪੀਰਸਲਾਰਿ॥ ਸਤਾਰੇਲਖਅਠਾਸੀਸਹੰਸੁਸਤਿਜੁਗਕਾਸੁਮਾਗਿ॥ ਬਾਰਹ
ਲਖਛਿਨਵੈਸਹੰਸੁਤ੍ਰੇਤਾਜੁਗਮਾਨਿ॥ ਆਠਲਖਚਉਸਠਿਸਹੰਸੁਦੁਆਪਰਭੁਇਅਜਮਾਨਿ॥ ਚ
ਰਲਖਬਿਬੜੀਜਜਾਰਕਲਿਜੁਗਕੀਬੁਣਿਆਵੇ॥ ਇਕਵੰਜਹਿਲਖਅਰਵੰਜਹਸਹੰਸੁਚਾਰੈਜੁਗ
ਮਿਰਜਾਵੇ॥ ਚਾਰਜੁਗਾਇਕਚਉਕੜੀਭੁਈਬਹਾਵਦੀਪੀਰਾ॥ ਜੁਗਬੀਤਹਬਹਤਰਿਚਉਕੜੀ
ਇਕਹੋਵੈਇਵਤਗੀਰਾ॥ ਰੋਜਮੁਖਿਕੇਅੰਤਹੋਇਵਅਠਾਈਮਰਿਜਾਹਿ॥ ਤੁਬਧੁਹਮੇਦਾਇਕਰਾ
ਤੁਦਿਹੁਗਿਣਤੀਕਰਿਬੀਤਾਇ॥ ਜਾਬੁਹਮੇਮਰੇਹਜਾਰਾਇਕਤਬਘੜੀਬਿਸਨਾਇਕਹੋਇ॥ ਜਬਬਿ
ਸਨਬਾਰਹਿਲਖਅਰਹਿਤਾਰੁਇਅਰਧਿਪਲਿਹੋਇ॥ ਤੁਬਬਾਰਹਿਗੁਣਿਬਤੀਤੁਹੋਗਿਇਕਨਿਮਖ
ਹੋਇਮਹਾਦੇਉ॥ ਜਬਈਸਰਬੀਤੇਹਜਾਰਾਇਕਮਹਾਂਸਕਤਿਉਤਾਰਕਰੇਉ॥ ਜਬਸਕਤਿਸਹੰਸੁਇ
ਕਮਰਹਿਤਬਹੋਵੈਕਲਪਪ੍ਰਮਾਨਾ॥ ਇਕਪਤ੍ਰਤੈਕਲਪਬਿਛੁਇਕਪਰਲੋਹੋਈਜਾਨਾ॥ ਪੰਜੀਵੀਹੀਇ
ਕਸਉਦਸੀਸਈਹਜਾਰਾ॥ ਸੋਈਹਜਾਰੀਇਕਲਖਿਸਉਲਖਕੋਇਸੁਮਾਗਾ॥ ਸੋਈਕਰੋੜੀਅਰ

ਬਇਕੁਸ ਉਅਰਬੀਖਰਬਬੀਚਾਰ। ਸੇਈਅਰਬੀਇਕਨੀਲਸੇਈਨੀਲੀਅਸੀਖਕਰਗਾ। ਸੇ
 ਈਅਸੀਖੀਪਦਮਾਇਕੁਸੇਈਪਦਮੀਖਿਤੀਜਾਨਾ। ਸੇਈਖਿਤੀਮਹਾਕਲਪਹੋਇਨਾਨਕਕਹੇਬ
 ਖਾਨਾ। ਸੇਈਖਿਤੀਮਹਾਕਲਪਹੋਇਨਾਨਕਕਹੈਬਖਾਨੀ। ਇਤੀਸੰਖਿਆਜੁਗਾਏਹੋਇਮਹਾ
 ਕਲਪਪ੍ਰਮਾਨਾ। ਇਕਪਤਿਗਿਨੇਕਲਪਬਿਛੁਦਾਤੁਬਕਿਆਮਤਿਹੋਇਜਗਨੀ। ਸੁਬੁਪਤਿਗਿਨ੍ਹਿ
 ਕਲਪਬਿਛੁਦੇਤੁਬਮਹਾਕਲਪਕਹਾਇ। ਕਿਤੀਹੋਈਆਕਿਆਮਤੀਕਛੁਅੰਤੁਨਸੇਈਪਾਇ। ਮ॰
 ਰਕੰਡੇਕੀਆਰਜਾਮਹਾਚਉਦਹਿਕਲਪਕਹਾਇ। ਜਾਮਾਰਕੰਡੇਨਿਰਵਿਰਤਿਹੋਇਇਕਰੋਮਸਿ
 ਰੋਮਗਿਨ੍ਹਾਇ। ਸੁਭਰੋਮਸਿਰੁਮਾਗਿਨ੍ਹਪਤਿਹਿਬਤੁਹੰਸਇਕਨਿਮਖਬੀਤਾਇ। ਜੁਬਹੋਇਬਿਨਾਸ
 ਬਤੁਹੰਸਦਾਬਤੁਲਾਭੁਰਿਖਪਲਕਕਹਾਇ। ਬਤੁਲਾਭੁਰਿਖਜਬਨਾਸਹੋਇਇਕਪਰਮਸੰਗੁਬਿ
 ਸਾਇ। ਪਰਿਕਾਕਸੁਸੰਢਸੁਭਗਿਨ੍ਹਪਤਿਹਿਇਕਸਵਾਸੁਭਸੰਭੁਕਛਾਇ। ਭੁੰਸੰਭੁਭੋਗੋਸੁਭਅ॰
 ਰਜਾਤਬਕੁਰਮਾਦਿਨਾਇਕਜਾਇ। ਤੁਬਇਕਦਿਨਕਾਪ੍ਰਮਾਣੁਏਹੁਤਬਕੇਤੇਬਰਖਬੀਚਾਰਿ। ਸ
 ਉਬਰਖਕੁਰਮਦੀਆਰਜਾਅੰਤੁਪਰਸੀਸੁਭਸੰਸਾਰਾ। ਖੰਡਬ੍ਰਹਮੰਡਨਰਹਸਨੀਤ੍ਰੈਲੋਇਨਰਹ
 ਸੀਕਾਇ। ਕੁਤਬਗਉਸਤੇਆਦਿਲੈਸੁਭਹੋਸੀਅੰਤੁਛਨਾਗਾ। ਤੁਬਰਹਸੀਇਕਖੁਦਾਇਸੁਭ
 ਨਾਨਕਕੁਦਰਤਿਨਾਲਾ। ਇਹੁਬੁਨਿਆਦਜਗਨਦੀਰਬਅਹਿਨਿਸਸਦਾਸਮਾਇ। ਹੋਰਸਿਧਜੇ
 ਜਗਨਵਿਚਤਾਕੀਗਣਤੀਕਉਣਾ। ਮਾਰਕੰਡੇਕੁਰਮਿਆਦਤੇਹੋਰਨਾਹੀਐਸੇਭਉਨਾ। ੬੯॥
 ਆਇਤਾ। ਬਡੀਆਉਬਡੇਹੈਸਿਧਾ। ਬਡਿਬਲਕਰਮੀਨਿਹਚਲਿਬੁਧਿ। ਕੰਦਨਿਕਲਸਿਕਾਂ
 ਇਆਹੈਕਾਕੀ। ਅਗਨਿਨਦਹੋਦੇਹਿਤਿਨਾਕੀ। ਜਲੁਨਹੀਡੇਬੇਪਉਣਨਚਾਖੇ। ਧਰਤਨਖਾਵੈ

ਸਰਪਨਕਾਟੇ। ਮਾਇਆ ਪਰਤੀਗਾਲਿਗਾਲਿਜਾਹੀ। ਜੁਗਾਜੁਗਨਿਰਹੈਜਲਿਮਾਹੀ। ਅੰਤਕਾਲਭ ੧੭੦
 ਏਅੰਤਾਧਿਆਨੀ। ਜੋਐਸੇਪੁਰਖਭਏਬਡਦਾਨੀ। ਜਾਕਾਸਿਧਦਸਿਧਧਿਸ਼ਾਮਾ। ਸੁਖਮਰੂਪਵਾਨ
 ਪੁੰਧਨਿਸ਼ਾਮਾ। ਸੀਤਘਾਮਨਹੀਇਛੁਚਾਰੀ। ਸੁਖਮਤਨਿਤੁਤਦੇਹਾਪਾਰੀ। ਅਨੰਤਜੁਗਗਿਛਕੀ
 ਏਸੁਮਾਰਾ। ਤਬਇਹੁਛਤੀਜੁਗਭਏਗੁਬਾਰਾ। ਨਾਨਕਕਹੇਮੁਸਾਰਿਖਪੀਰਾ। ਰਹਿਆਏਕਹੇਭੁ
 ਏਤਰੀਰਾ॥ ੭੦॥ **ਸੂਰਾ॥** ਇੰਦ੍ਰੀਕਾਆਸਣੀਅਨਦਿਨਘਟੈਜਿਓਸੇਭੈਸਾਗਰਕਾਨੀਰਾ। ਸੁ
 ਰਪੁਬਤਿਨੀਵੇਭਏਸੁਇਸੁਇਪੰਥਜਹੀਰਾ। ਹਸਤੀਕੇਬੰਧਨਿਗਿਨਪੜੇਤਾਕੇਘਟੇਸਰੀਰਾ। ਵਰੁ
 ਭਉਮਉਤਦਾਰਹੇਅਹਿਨਿਸਜੀਉਦਿਲਗੀਰਾ। ਰਾਖਿਨਕੋਈਹੰਘਈਹੰਉਕਿਸਪਰਿਬਾਧੇਪੀਰਾ।
 ਕੀਤੇਬਹੁਤਉਪਾਇਮੈਕਰਿਬਕਾਤਦਿਧੀਰਾ। ਕਹੁਨਾਨਕਅੰਤਨਕਸਿਭਏਸਿਧਸਾਧਕਗੁਰਪੀ
 ਰਾ॥ ੭੧॥ ਇਕਰਖਹਿਬਰਤਚੰਦਾਇਣਾਪਾਣੀਅੰਨਨਖਾਹਿ। ਇਕਫਿਰਦੇਤੀਰਬਭਰਮਦੇਜੀਉ
 ਟਿਕੇਨਕਿਤੇਬਾਇ। ਇਕਪੂਜਨਦੇਵਦੇਵਾਲਿਆਗੇਰਾਮਜੀਮਨਾਇ। ਇਕਮਥੇਟਿਕੇਲਾਇਕੇਜ
 ਪਮਾਲੀਗਲਵਿਚਪਾਇ। ਇਕਜਾਵਨਪਰੀਦੁਆਰਕਾਸਾਨੁਛਾਪੇਦੇਹੀਲਾਇ। ਇਕਹਾਜੀਕਛ
 ਕਿਤਾਬਗਥਿਹਜਿਮਕੇਮਦੀਨੇਜਾਇ। ਇਕਠੰਡੇਪਾਣੀਨਾਵਦੇਦੇਹੀਦੁਖਸਹਾਇ। ਇਕਕੂਕਨਿ
 ਵਿਚਉਜਾੜਦੇਕੰਦਮੁਲਚੁਣਿਖਾਇ। ਇਕਦੇਹੀਹੋਮਨਿਆਗਿਬਾਲਿਲੋਕਾਨੇਦਿਖਲਾਇ॥ ਇ
 ਕਗਲਨਿਜਾਇਹਮੈਚਲੇਖਾਹਿਸਦੁਨੀਆਮਾਹਿ। ਜਿਨੀਗਲੀਸਹੁਪਾਈਮੈਰਾਹੁਪਾਏਕੋਨਾਹਿ
 ਬਕੀਸਭਾਅਮਲਕਰਿਅੰਤਮਉਤੇਵਸਪਾਹਿ। ਨਾਨਕਇਤਈਅਮਲੀਨਮਿਲਿਆਰਬਹੋਰਅ
 ਸੀਕੀਕਰਾਹਿ॥ ੭੨॥ ਸਾਹਦੀਸੇਖਫਰੀਦ ਸੂਰਾ॥ ਸੁਨਤਿਫਰਜਿਤਰਾਬੀਆਰੇਜੇਰਖਨਿਤੀ

॥ १ ॥ ਯੁਸਫੁ ਖੁਹਵਹਾਇਆ ਖੂਬੀਜਿ ਸਭੁ ਲੀਯਾ ॥ ਵੇਚਲ ਲਾਹਿਆ ਬਜਾਰ ਵਿਚ ਨਦਹ ਲਯੋ
 ਨਵੀਹਾ ॥ ਇਬਰਾਹੀਮ ਆਪਕੁ ਹਾਇਆ ਦੇ ਕੈਸਾਰ ਚਪੀਹਾ ॥ ਸਿਲੇ ਮਾਨਤ ਖੋਤੇ ਸਟਿਆ ਢੋਵੈ ਨਿ
 ਤਮ ਲੀਹਾ ॥ ਹਜਰਤਿ ਕਾਦਮਾਦ ਸੀਉ ਤੇ ਕਨਿਆਉ ਠਮ ਲਾਹਾ ॥ ਉਠ ਚਰੇ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਕਰਦਾ
 ਜਿ ਕਰ ਜਲੀਹਾ ॥ ਅਗੇ ਪਰਬਤਿ ਭਿੜਦੇ ਟਕਰੀ ਲਪਗੁ ਕਿਤ ਗਲੀਹਾ ॥ ਲੇਖਾ ਦਿਤਾ ਮੁਰਿਤ ਜਾ
 ਜਿਉ ਕੋਲੁ ਤੇ ਲਤ ਲੀਹਾ ॥ ਜਕਰੀ ਦੇ ਲਈ ਪਨਾਹਿ ਰੁਖ ਦੀ ਚੀਰਿਆ ਮਉਤ ਸਹੀਹਾ ॥ ਮੁਸਾਭੁ ਨਾਮ
 ਉਤ ਬੈਠੁ ਢੋਗਲੀ ਗਲੀਹਾ ॥ ਚਾਰੇ ਕੁੰਦਾ ਢੁਢੀਆ ਆਗੇ ਮਉਤਿ ਖਲੀਹਾ ॥ ਫੁਰੀਦਾ ਸਿਰਇ ਨਾ ਦੇਏ
 ਹੁਇਹਾ ॥ ਫੁੀਆ ਮਸਾਹੀ ਕੀਚ ਲੀ ॥ ੭੩ ॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਅਲਹਿ ਅਗਮ ਖੁਦਾਈ ਬੀ
 ਦੇ ॥ ਛੋਰੁ ਬਿਆਲਦੁ ਨੀਆ ਦੇ ਪੰਧੇ ॥ ਹੋਹੁ ਪੈ ਖਾਕੁ ਫਕੀਰੁ ਮੁਸਾਫਰਿ ਦੇਹੁ ਦਰਵੇਸ਼ ਕੁ ਬੁਲਦਗਾ ॥ ੧ ॥
 ਸਚ ਨਿਵਾਜ ਯਕੀਨ ਮੁਸਲਾ ॥ ਮਨਸਾ ਮਾਰ ਨਿਵਾਰਹੁ ਆਸਾ ॥ ਦੇਹ ਮਸੀਤ ਮਨ ਮਊਲਾ ਛਾਸੁ
 ਕੁਲ ਮਖਦਾਈ ਪਾਕੁ ਖਰਾ ॥ ੨ ॥ ਸਗਾ ਸਰੀਅਤਿ ਲੇਕੁ ਮਾਵਹਾ ॥ ਤਰੀ ਕਤਿ ਤਰ ਕਥੇ ਜਟੇ ਲਾਵਹਾ ॥
 ਮਾਰਫਤਿ ਮਨ ਮਾਰਹੁ ਅਬਦਾਲਾ ਮਿਲਹੁ ਕੀਕਤਿ ਜਿਤ ਫਿਰਨ ਮਰਾ ॥ ੩ ॥ ਕੁਗਣ ਕਤੇਬ ਦਿਲ
 ਮਾਹਿਕੁ ਮਾਹੀ ॥ ਦਸ ਅਉਰਤੁ ਰਾਖਹੁ ਬਦਗਾਹੀ ॥ ਪੰਚ ਮਰਦ ਸਿਦਕ ਲੇਬਾ ਪਹੁ ਖੈਰ ਮਬੂਰੀ ਕ
 ਬੁਲਪਰਾ ॥ ੪ ॥ ਮਕਾਮੇ ਹਰੇ ਰੇ ਜਾਪੈ ਖਾਕਾ ॥ ਭਿਸਤਿ ਪੀਰ ਲਫਜ਼ ਕਮਾਇ ਅੰਦਾਜਾ ॥ ਹੁਰ ਨਰਮ
 ਸੋਕੁ ਖੁਦਾਇ ਆਬੀਦਗੀ ਅਲਹੁ ਅਲਾਹਿ ਜਗਾ ॥ ੫ ॥ ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ ਸੋਈ ਕਾਜੀ ॥ ਜੇ ਦਿਲ ਸੋਧੈ
 ਸੋਈ ਗਾਜੀ ॥ ਸੋ ਮੁਲਾਮਲ ਉਨਿ ਨਿਵਾਰੇ ਸੋ ਦਰਵੇਸ਼ ਜਿਸ ਸਿਫਤ ਧਰਾ ॥ ੬ ॥ ਸੁਭੇ ਵਖਤਿ ਸੁਭੇ ਕਰਿ
 ਵੇਲਾ ॥ ਖਾਲਕੁ ਯਾਰ ਦਿਲੇ ਮਹਿ ਮਉਲਾ ॥ ਤੁਸਬੀਯਾ ਦਕਰਹੁ ਦਸ ਮਰਦ ਨਿਸੁਨਤਿ ਸੀਲ ਬੀਧਾਨ ਬ

ਗੁ॥੭॥।।ਦਿਲਮਾਹਿਜਾਨਹੁਸਭੁਫਿਲਹਾਲਾ॥ਖਿਲਖਾਨਾਬਿਗਦਰਹਮੁਜੀਜਾਲਾ॥ਮੀਰਮਲਕਉਮ ੧੭੧
ਰੇਫਨਾਇਆਏਕਮੁਕਾਮਖੁਦਾਇਦਰਗਾ॥੮॥ਅਵਲਸਿਫਤਿਦੂਜੀਸੰਬੂਰੀ॥ਤੀਜੇਹਲੇਮੀਚਉਥੇ
ਖੇਰੀ॥ਪੰਜਵੇਪੰਜੇਇਕਤਮੁਕਾਮੇਇਹਪੰਜਵਖਤਿਤੇਰੇਅਪਰਿਪੁਰਾ॥੯॥ਸਗਲੀਜਾਨਕਰਉਮਉ
ਦੀਫਾ॥ਬਦਿਅਮਲਛੇਰੁਕਰਹੁਬਕੁਜਾ॥ਖੁਦਾਇਏਕਬੁਝਦੇਵਹੁਬਗਾਂਬੁਰਗੁਬੁਰਖਰਦਾਰਖਰ
੧੦॥ਹਕਹਲਾਸਬਖੇਰਹੁਖਾਣਾ॥ਦਿਲਦਰੀਆਉਧੋਵਹੁਮੈਲਾਣਾ॥ਪੀਰਪਛਾਣੇਉਸਤੀਸੋਈਅਜ
ਗਈਲਨਦੇਜਠਰਾ॥੧੧॥ਕਾਂਇਆਕਿਰਦਾਰਅਉਗਤਿਯਕੀਨਾ॥ਰੰਗਤਮਾਸੋਮਾਣਹਿਕੀਨਾ॥ਨਾ
ਪਾਕਪਾਕਕਰਿਦੁਰਹਦੀਸਾਮਾਬਤੁਸੁਰਤਿਦਸਤਾਰਸਿਰਾ॥੧੨॥ਮੁਸਲਮਾਨਮੋਮਦਿਲਹੋਵੈ॥ਅੰਤ
ਰਕੀਮਲਾਦਿਲਤੇਧੋਵੈ॥ਦੁਨੀਆਰੰਗਨਾਆਵੈਨੇਕੈਜਿਉਕੁਸਮਪਾਟਾਘਿਉਪਾਕਹਗਾ॥੧੩॥ਜਾਕਉ
ਮਿਹਰਿਮਿਹਰਮੇਹਰਵਾਨਾ॥ਸੋਈਮਰਦੁਮਰਦੁਮਰਦਾਨਾ॥ਸੋਈਸੇਖਮਸਾਇਕਹਾਜੀਸੋਬੰਦਾਜਿਸਨ
ਜ਼ਰਿਨਗਾ॥੧੪॥ਕੁਦਰਤਿਕਾਰਕਰਣਕਰੀਮਾ॥ਸਿਫਤੁਮੁਹਬਤਿਅਬਾਹਰਹੀਮਾ॥ਹਕਹੁਕਮਸਚ
ਖੁਦਾਇਆਬੁਝਨਾਨਕਬੰਦਖਲਾਸਤਗਾ॥੧੫॥ਜਾਮਹੀਮਦਦੀਗੋਰਨੁਮਰਦਾਨਾਰੇਖਆਇਆ॥
ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਛਿਆਆਖਮਰਦਾਨਾਕਿਆਤਿਠੇ॥ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਕਿਆਤਿਠਾਮਿਟੀਦੀਰੋ
ਗਤਿਠੀਏਰੀਤਰੀਫਤੁਰਕਕਰਦੇਹੈਨਾ॥ਅਤੋਇਥੇਦੇਹੁਹਾਲਹੈ॥ਕਿਆਜਾਪੈਅਰੋਕਿਆਹਲਹੋਸਨੇ॥ਮੈ
ਨੁਤਾਇਥੇਕੁਛਮਾਲੁਮਨਹੋਇਆ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਅਜੇਮਹੀਮਦਵਤੁਜਨਮਆਵੁ
ਯੋਹੈ॥ਤ੍ਰੇਹਾਗੁਣਾਦੇਵਿਚੇਅਗਾਤ੍ਰਿਹਾਗੁਣਾਵਿਚੇਨਿਕਲਿਆਨਾਹੀ॥ਉਸਫੇਰਹਿਦੁਆਦੇਜਨਮਆਵੁਣਾ
ਹੈ॥ਪੰਦ੍ਰਾਸੈਬਰਸਉਸਦੀਉਸਤਿਵਿਚਆਰਬਲਾਹੈ॥ਜਾਪੰਦ੍ਰਾਸੈਵਗਪੂਰਾਹੋਸੀਤਾਉਹੁਫੇਰਹਿਦੁਦੇਖ

ਰਿਜਨਮਲੈਸੀਪਰਸੁਦਦੇਘਰਿ। ਉਸਤਾਈਪੁਰਾਨਸਤਿਗੁਰਪਰਲੋਕੀਮਿਲੈਗਾ। ਤਾਅਗੇਉਸ
ਦਾਜਨਮਮਰਨਿਰਹਤਿਹੋਵੈਗਾ। ਉਸਾਵਿਚੰਨੀਰਾਂਦਬਹੁਤਿਆਹੀ। ਪਰਪੁਰਾਉਸਤਾਈਕੋਈ
ਨਾਮਿਲਿਆ। ਉਸਦਾਜਨਮਰਹਿਦਾਹੈਹਿਕਾ। ਤਾਂਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਗੁਰੂਜੀਇਹਜੇਆਖਦੇ
ਹੈਨਜੇਖੁਦਾਇਨਾਲਿਪਤ੍ਰਦੇਵਿਚਗਲਾਕੀਤੀਆਹੈਨਾ। ਸੋਏਹੁਸਚਹੈਕੇਵੁਠਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕ
ਹਿਆਸੁਣਮਰਦਾਨਾਏਹੁਕਲਿਜੁਗਹੈਇਸਪਹਰੇਵਿਚਬੁਠਬਹੁਤਹੈਸਚਬੈਠਾਹੈ। ਖੁਦਾਇਜੇਹੈਸੋ
ਬੋਲਣਥੀਪਾਕਹੈ। ਅਤੇਏਹੁਕੁਰਾਨਜੇਕੁਹਦੇਹੈਨਸੋਜਬੰਗਾਈਲਦੀਅਤੇਮਹੀਮਦਦੀਰੋਸਦਿਹੈ
ਉਸਦਾਮਹਰਮਾਇਸਦੇਹੀਵਿਚਕੋਈਨਾਹੀ। ਅਤੇਜਾਇਸਦੇਹੀਵਿਚੋਨਿਕਲੇਅਤੇਪੁਰਨਹੋਵੈ
ਤਾਉਸਦਾਦਰਸਨਪਾਵੈ। ਫੇਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਇਹੁਜੇਹਿਦੁਆਖਦੇਹੈਨਦਰਸਨਕੀਤਾ। ਅ
ਤੇਤੁਰਕਆਖਦੇਹੈਨਦੀਦਾਰਪਾਇਆ। ਏਹੁਸਚਆਖਦੇਹੈਨਕੇਕੁੜਆਖਦੇਹੈਨਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
ਬੋਲਿਆਮਰਦਾਨਾਏਹੁਕੁੜਆਖਦੇਹੈਨਾ। ਦਰਸਨਜੇਕੁਰਦੇਹੈਨਅਤੇਓਹਜੇਦੀਦਾਰਕੁਰਦੇਹੈਨਦੇ
ਦੇਕੀਤੇਹੋਇਦਾਕੁਰਦੇਹੈਨਾ। ਅਤੇਉਸਆਪਣਾਆਪਿਕਿਸੇਨੂੰਨਹੀਦਿਖਾਇਆ। ਈਵੇਹਿਦੁਅਤੇਮੁ
ਸਲਮਾਨਦੇਵੇਦਾਵੇਵਿਚਦਸੁਦੇਹੈਨਾ। ਤਾਂਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਬਾਜੇਬਾਜੇਗਿਆਨੀਹਿੰਦੁਅਤੇ
ਤੁਰਕਆਖਦੇਹੈਨਾ। ਜੇਏਹੁਬੋਲਦਾਹੈਸੋਏਹੁਖੁਦਾਇਅਤੇਪ੍ਰਮੇਸਰਹੈ। ਅਤੇਤੁਸਾਭੀਸਬਦਵਿਚਬੋਲਿ
ਅਹੈਜੇਸਰਬਥਿਆਪੀਹੈ। ਤਾਇਹਦਰਸਨਅਤੇਦੀਦਾਰਕਿਸਦਾਪਾਵਣਾਹੈਸਾ। ਅਜੀਇਹਮੇਰਾਵਿ
ਸਵਾਸਦੁਰਕਰੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਮਰਦਾਨਾਜੇਇਸਬੀਦੇਵਿਚਓਹੁਰਵਿਆਹੋਵੈਤਾਬੀਦੇ
ਆਜਜਕਿਉਹੋਵਨਿ। ਕਿਉਕਿਸੇਦੀਕੋਈਮੁਥਾਜੀਕਫੇ। ਅਤੇਅੰਸਾਜੇਸਬਾਦਿਵਿਚਸਰਬਥਿਆਪੀ

ਆਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਜਾਣਨਾ ਹੋ ਕੇ ਸਵਾਸ ਤੇ ਆਖਿਆ ਹੈ। ਤੁਮਰ ਦਾ ਨੇ ਅਰਦਾ ਸਕੀ ਤੀਖਨੇ ਹੋਇ ਕਰਿ ਗੁ ੧੭੩
ਰੂਜੀ ਭਿਹਵਾ ਸਤਾ ਮੈਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਐ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਇ ਸਵਾਸ ਤੇ ਆ
ਖਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਸਭ ਨਾ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਉਸਦਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਦਾ ਹੋ। ਕੋਈ ਜੀਆ ਜੀਤ ਪਸੁਪ ਖੇਰੁ ਆਦਮੀ ਅ
ਰਥਿ ਰਖ ਜੇ ਪੈਦਾਇ ਸੁਸਭਾ ਉਸਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਰਲੀ ਹੋ। ਆਪੋ ਕੋਈ ਗਈ ਸਮਾਨਿ ਕੁਛ ਨਾ ਹੀ ਕਰ
ਸਕਦਾ। ਤੁਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀਗੁਰੂ ਜੀ ਇਹ ਸੀ ਸਰਵ ਰਾਸ਼ਟਰ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
ਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਸੰਸਾਰ ਕਿਆ ਕਰੇ ਜੇ ਕਰਤਾਰ ਆਪੋ ਭੁਲਾਇ ਆਛੁ ਡਿਓ ਆਪੋ। ਜਿਸ ਉਪਰਿ ਮਿ
ਹਰਿ ਦੀ ਨਜ਼ਰਿ ਹੋਈ ਹੋਇ ਸਤਾਈ ਪੂਰਨਿ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਲੋਕੀ ਮਿਲਾਵਦਾ ਹੋ। ਨਾਹੀ ਤੁਸੰਸਾਰ ਉਪਰ ਕਹਿ
ਰਦੀ ਨਜ਼ਰਿ ਹੋ। ਜੇ ਉਕਥੀ ਰਭੁ ਗਤਿ ਪੂਰਨਿ ਦਾ ਬਚਨ ਹੋ। ਜੇ ਕਚੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਦੀਖਿਆ ਅਮੋਸੀ ਹੈ ਜੇ ਸੋ
ਭੰਗ ਰਕਾਬੀ ਜਾਵਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀਨਿਆ ਕਿਆ ਕਰੇ ਜੇ ਕਰਤਾਰ ਪਾਇਆ ਹੀ ਜਾ। ਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਸੰਸਾਰ
ਨੁਕਰਤੇ ਅੰਧਾ ਕਰਿ ਛੁਡਿ ਆਪੋ। ਕੁਝ ਰੋਦਨੀ ਦੇ ਕੀਤੇ ਸੇਈ ਪਾਏ ਕੇਤੁ ਬਨੀਏ ਹਥ ਲੀਏ ਕੋਈ ਨ ਪੂਰ
ਨ ਹੋਇ ਆ। ਜਿਸ ਨੁਕਰਤਾਰ ਆਪੋ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਮਿਲਾਇ ਸੇਈ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖਿ ਹੋਦਾ ਹੋ। ਅਤੇ ਜਿਸ ਤਾਈ
ਪੂਰਨਿ ਪੁਰਖਿ ਮਿਲੇ ਤਿਸ ਪਾਸੇ ਰਸਕਸ ਸਭ ਛੁਟ ਜਾਤੇ ਹੈਨ। ਉਸ ਤਾਈ ਨਾਸੀਤ ਨਾਤ ਪਤ ਨਾਖਾਧਿ ਅ
ਖਿਆ ਪਤਾ ਹੋ। ਉਸ ਤਾਈ ਸਰਤੀ ਪਾਈ ਅਸਮਾਨ ਰਾਹੁ ਦੇਦਾ ਹੋ। ਅਤੇ ਆਖਨ ਦੇ ਸਾਧ ਬਹੁਤੇ ਰੇ ਹੋਨਾ।
ਆਪਣੇ ਮੁਹ ਦੇ ਆਖੇ ਕੁਝ ਨਾਹੀ ਹੋਦਾ। ਓਹ ਲਛੁ ਵਗਾਏ ਰਹੇ ਨਾਹੀ। ਫੇਰ ਉਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸਾਨੁ ਧੇਧੇ ਜੀ ਜਾਵ ਕੀਤਾ ਹੋ। ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੀਤਾ ਹੋ ਸਸਿ। ਫੇਰ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਾਇ ਆਗਾ ਹੀਏ। ਤੁਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਥੋ ਕਿਤ ਨੇ ਕੋਹ

ਆਹੋ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੁਈ ਬਾਸਾਇ ਬੇਸਤਾਈ ਸੈ ਕੋਹ ਹੈ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਕੁਈ ਬਾ
 ਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਪਹੁੰਚੀਏਗੇ ਕਦਾ॥ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ॥ ਆ ਕੁਈ ਬਾਸਾ ਕਰਤੁ॥
 ਰਣ ਬਿਲੈ ਜਾਵੈ ਗਾ॥ ਦੁਪਹਰਾ ਵੇਲੇ ਗਲਾ ਕੀਤੀ ਆਮਾਹੀਆ॥ ੩੩॥ ਬੋਲਹੁ ਕੁਈ ਜੀਵ॥
 ਹੁਗੁਰੂ ਜੀ **ਸਾਖੀ ਹੋਰਚਲੀ॥** ਸੀਖਿਆ ਵੇਲੇ ਕੁਚ ਕੀਤਾਇ ਕਪੜੀ ਗਤਿ ਗਈ ਆਹੀ ਸੁਲਤ॥
 ਨ ਪੁਰਵੇ ਨੇ ਜੈ ਰਾਮ ਦੇ ਪਰਿਅਚਾਣ ਕਾ॥ ਤੁਲ ਸਾਵੇ ਖੇਤੁ ਬਹੁ ਜੀਵਾ ਕੁਈ ਜੀ ਆਇਆ ਹੈ॥ ਬੁਲ
 ਸਾ ਕੁਈ ਬਹੁ ਜੀਵ ਪਾਈਯੇ ਤੁਮਾਰਾ ਕੁਈ ਜੀ ਆਇਆ ਹੈ॥ ਬਿਥੇ ਨਾਨਕੀ ਦੇ ਖੇਤੁ ਸਚੀ ਮੁਚੀ
 ਆਇਆ ਹੈ॥ ਬਿਥੇ ਨਾਨਕੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਦੀਸੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੋ ਪਕੜਿ ਲੀਤੀ॥ ਅ॥
 ਬਿਓ ਸਬੇ ਬੇਜੀ ਤੁਸਾ ਮੈ ਨੂਯਾ ਦੋ ਜੋ ਕੀਤਾ ਆਹਾ॥ ਅਸਾ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਚਾਹੀ
 ਐ॥ ਤੁੰਬੇ ਬੇ ਨਾਨਕੀ ਬੋਲੀ ਕੁਈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕੀ ਬਾਉ ਨੇ ਨੇ ਆਹੋ॥ ਅਸਾ ਦੁਪਹਰਿ ਵੇਲੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ
 ਆਹਾ॥ ਤੁਸੀ ਨੇ ਨੇ ਹੋ ਸੋ॥ ਤੁਮਰ ਦਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਰਜਾ ਦੀ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਕਪੜੀ ਵਿ
 ਚ ਸਤਾਈ ਸੈ ਕੋਹ ਤੇ ਰੇਵਾ ਸਤੇ ਆਇਆ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਅਸਾ ਨੂਭੀ ਲੈ ਆਇਆ ਹੈ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਆਖਿਆ ਚੁਪਕਰਿ ਜਾਇ ਮਰਦਾਨਾ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਤੁਸਾ ਅਸਾ ਨੂਯਾ ਦ
 ਕੀਤਾ ਆਹਾ॥ ਤੁੰਬੇ ਅਸੀ ਤੁਰਤਿ ਆਇਗਾ॥ ਪਰ ਅਸੀ ਗਹਿਉ ਪਰਿਆਹਿ ਤੁਸਾ ਕੁਝ ਆਖਣਾ ਹੈ ਸੋ
 ਆਖੋ॥ ਤੁੰਬੇ ਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾ ਨੇ ਦਰਸਨ ਦੀ ਚਾਹ ਆਹੀ॥ ਅਸਾ ਤੁਸਾ ਨੂਇਸ ਵਾਸਤੇ
 ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਆਹਾ॥ ਬਹੁਤ ਵੇਰ ਗੁਜਰੇ ਅਤੇ ਕੁਈ ਜੀ ਅਸਾ ਨੂਤੁਸਾ ਵਿਸਾਰਿਆ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਕੁਝ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੇ ਗੀਚਿਤ ਵਨੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤੂੰ ਹੁਇ ਅਸਾ ਨੂਖੁ ਸੀ ਕਰਿ॥ ਤੁਤੁਲ ਸਾ ਆਖਿ

ਆਠਾਕਰਜੀਤੁਮਤੇਅਬੀਆਇਹੋਅਰਅਬੀਜਾਤੇਹੋ। ਕੁਯਾਜੀਕੋਤੇਆਵਣਦੇਹੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕ ੧੦੩
 ਜੀਆਖਿਆਤੁਲਸਾਅਸਾਜਰੂਰਜਾਵਣਹੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਜੇਏਏਜੀਤੁਸਾਮੇਰੀਵਲੇ
 ਜੀਜੇਜੀਨੁਬਹੁਤਿਬੇਨਤੀਕਰਣੀ। ਤਾਏਏਨਾਨਕੀਦੀਆਹੋਨਿਕਲਪਈਆ। ਤਾਏਏਨਾਨਕੀਸਿਰੀ
 ਚੰਦਨਅੰਗੇਆਨਖੜਾਕੀਤਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਏਏਜੀਤੁਸਾਇਹਗਲਨਾਹੀਕਰਣੀ।
 ਕ੍ਰਿਓਜੇਮੈਤੁਸਾਏਵਾਸਤੇਕਿਥੇਆਇਆਹਾਂ। ਤਾਏਏਨਾਨਕੀਆਖਿਆਜੀਤੁਸੀਇਕਮਹੀਨਾਰਹੋਇ
 ਥੇਮੇਰੇਪਾਸ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਏਏਜੀਅਸੀਤੁਸਾਪਾਸਬਹੁਤਚਿਰਰਹੀਐਗੇ। ਪਰਹੁਣ
 ਅਸੀਗਾਹਓਤੇਆਹੇਤੁਸਾਤੁਲਾਇਸੇਗਲਵਿਚਹੋ। ਤੁਸੀਅਸਾਨੁਖੁਸੀਦੇਵੋ। ਤਾਏਏਨਾਨਕੀਰੂਹੀ
 ਆਖਿਓਸਜੀਜੇਤੁਸਾਹੀਰਜਾਇ। ਤਾਏਏਨਾਨਕੀਆਖਿਆਜੀਪ੍ਰਸਾਦਿਤਾਜੇਵਜਾਹੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਆਖਿਆਏਏਜੀਮਰਦਾਨੇਨੁਕੁਣਤੁਯਾਰਹੈਸੇਦੇਵੋ। ਅੰਦਰੇਏਏਨਾਨਕੀਪਕਵਾਨਅਤੇਪ
 ਤਾਸੇਅਤੇਕਹਿਓਇਆਵਧਅੰਗੇਆਵਰਖਿਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਇਮਰਦਾ
 ਨਾ। ਤੁਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸੀਪਾਵੇਤਾਮੈਭੀਖਾਵਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਲੈਂਬਾਲਾਵੈਡਾ।
 ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਵੈਡੇਤ੍ਰਿਤਾਖਾਧੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਲੈਂਏਏਜੀਅਸਾਡਾਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਹ
 ਈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੁਏਏਨਾਨਕੀਆਖਿਆਭਾਈਜੀਫੇਰਕਦਰਸਨਦੇਸੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਕਹਿਆਏਏਜੀਅਸੀਤੁਸਾਡੇਪਾਸਹਾਂ। ਜਦਤੁਸੀਯਾਦਕਰੇਗੇਤੁਦੀਅਸੀਤੁਸਾਡੇਹਜਰਹਾਂ। ਤਾਏਏ
 ਨਾਨਕੀਆਖਿਆਜੀਜੇਤੁਸਾਹੀਰਜਾਇ। ਤਾਫੇਰਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਹਿਕਬੇਨਤੀਸੁਣੋਤਾਮੈਅ
 ਖਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਆਖਿਭਾਈਬਾਲਾਤੇਰਾਆਖਿਆਤੁਅਸਾਕਦੀਫੇਰਿਆਨਾਹੀ

ਗੁਈ

६८
 ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਅਜਦੀ ਰਾਤ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਸ ਰਹੋ ਬੇਬੇ ਜੀ ਭੀਰਾ ਜੀ ਰਹੇ। ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੁਹ
 ਤਾ ਕੁਝ ਆਖ ਨਾਹੀ ਸਕਦੀ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਰੰਜਨ ਕਰੋ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਤ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਸ
 ਗੁਜਰਾ ਨਕੀਤੀ। ਜਿਥੇ ਪਹਰ ਰਾਤ ਰਹਿਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਸ ਨਾਨਕੀ ਤਾ। ਨਾਲੇ ਮੈਂ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਭੀ
 ਕੀਤਾ। ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਦਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿ ਉਂਸ ਕਰਤਾ ਰਿ॥ ੩੩॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ॥
ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਉਥੇ ਜੋ ਉਂਗਰੀ ਲੀਤੀ ਉਂਸ ਸੋ ਬੁਝੈ ਜਾ ਸੈ ਕੋਹ ਪੁਛਾਤਾ ਆਇ ਉਂਤਰੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਕਿਥੇ ਆਇਹਾਂ। ਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਤੇ
 ਰੀ ਆਤੁ ਪੈ ਜਾਣਾ। ਅਸਾਨੂੰ ਸੋਈ ਤੇਰੀ ਕਾਈ ਨਾਹੀ ਕਿ ਆਜਾਏ ਤੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੈ ਕੇ ਸਾਧ ਹੈ ਅਸੀਂ ਤਾ
 ਕੁਝ ਨਾਹੀ ਜਾਣਦੇ। ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਉਂਸ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਕਿਥੇ ਆਏ
 ਹਾਂ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜਿਥੇ ਤੁਸਾ ਅਦਾਈ ਹਜ਼ਾਰ ਕੋਹ ਦੀ ਉਂਗਰੀ ਲੀਤੀ ਆਹੀ ਅਤੇ ਮਕੇ
 ਜਾਇ ਨਿਕਲੇ ਅਹੇ ਅਸੀਂ ਉਥੇ ਹੀ ਆਇਹਾਂ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਨੁਭਲਾ ਚਿ
 ਤੁਰਹਿ ਆਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾ ਸ੍ਰੀ ਕਿਰਪਾ ਲਾਲਿ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰ
 ਦਾਨਾ ਆਖਹੁ ਕਿ ਪਰਚਲਦਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜਿਧਰ ਤੁਸਾ ਸ੍ਰੀ ਰਜਾਇ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਆਖਿਆ ਆਖੋ ਤਾ ਸੁਮੇਰ ਉਂਪਰ ਚਲੀਏ। ਉਥੇ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਹੈ ਉਂਨਾ ਦਾਦਰ ਸਨਕਰ ਦੇ ਚਲੀਏ।
 ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਭੁਲੀ ਗਲ ਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਚਲਿਆ। ਜਾ ਅਗੇ ਗਏ ਤਾ ਸਭ
 ਧਰਤੀ ਅਗੇ ਪਹਾੜ ਸੁਇਨੇ ਦੀ ਸਮਿਗੀ ਹੈ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਥੇ ਤਾ ਮੈਂ ਅਜ ਬਰੰਗਾ ਰਿ
 ਠਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾਨਾ ਕੇਹਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹਿਕਤਾ ਇਹ ਉਂਗਰੀ ਠਾ ਜੋ

ਭਾਈ

ਕਦਰਤਦੀਰਸਪਈਵਹਦੀਹੈ। ਅਤੇਸਭਾਸੁਇਨੇਦੀਧਰਤੀਪਹਾੜਹੈਨਾ। ਅਤੇਇਥੇਤਾਆਦਮੀ ੧੭੪
 ਦੀਜਾਤਿਨਾਹੀ। ਅਤੇਜੀਇਸਜਾਹਗਾਦਾਨਾਉਕਿਆਹੈ। ਤੁੰਗਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾ
 ਸੁਣਮਾਰੂਫਤਿਦੇਸਇਸਜਾਹਗਾਦਾਨਾਉਹੈ। ਅਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸਜੇਵਹਦੀਹੈਇਥੇਕੋਈਬੀਜਣਵਾ
 ਲਾਨਾਹੀ। ਆਪੇਕਦਰਤਿਨਾਲਹੋਦੇਹੈਨਾਅਤੇਆਪੇਫੁਟਿਜਾਦੇਹੈਨਾ। ਏਹੁਰਸਕੁਦਰਤਿਦੀਹੈ। ਅਤੇਕੁ
 ਦਰਤਿਨਾਲਵਹਦੀਹੈ। ਅਤੇਇਥੇਆਦਮੀਦਾਕੰਮਨਾਹੀ। ਆਦਮੀਇਥੇਪਹੁਚਸਕਦੇਨਾਹੀ। ਤੁੰਫੇ
 ਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀ ਅਜਗਿਗਰੂਜੀਅਜੇਹਾਕੁਦਰਤਿਦਾਅੰਮ੍ਰਿਤੀਵੇਅਜਾਈਜਾਦਾਹੈ। ਕਿਸੇ
 ਦੇਮੁਹਨਾਹੀਪਉਦਾ। ਤੁੰਗਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਇਹੁਅਜੇਹੀਵਸਤਿਕਰਤਾਰਪੈਦੇਕੀਤੀ
 ਹੈ। ਜੇਅਜਾਇਆਨਾਹੀਜਾਈ। ਫੇਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਇਥੇਤਾਇਸਦਾਅਚਵਣਵਾਲਾਕੋਈ
 ਨਾਹੀ। ਅਤੇਸੁਇਨਾਭੀਇਥੇਈਵੇਲਤਾਨਾਲਿਲਤੁਨੀਦਾਹੈ। ਤੁੰਗਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਇਮਰਦਾ
 ਨਾਇਹੁਜੇਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸਕਰਤਾਰਪੈਦੇਕੀਤਾਹੈ। ਸੋਆਪਣਿਆਧਿਆਰਿਆਦੇਵਾਸਤੇ। ਉਸਦੇਜੇ
 ਪ੍ਰੀਤਮਭਗਤਿਹੈਨਜਿਨਾਸੈਸਾਰਦੇਰਸਕਸਛਰੇਪੈਨਾ। ਤਿਨਾਨੂੰਇਹੁਰਸਕੁਦਰਤਿਨਾਲਿਉਨਾਦੀ
 ਰਸਨਾਤੇਜਾਇਪਉਦਾਹੈ। ਅਤੇਸੁਇਨਾਜੇਵੇਖਨਾਹੈਜੇਉਸਦੇਨਿਜਭਗਤਹੈਨਸੇਉਨਾਦੀਦਿਸਈ
 ਇਹਆਵਦਾਹੈ। ਅਤੇਸੈਸਾਰਵਿਚਜੇਸੂਰਨਿਹੈਸੇਕਚਾਹੈਸੈਸਾਰਉਸੇਨਾਲਮੂਰਛਾਹੋਇਰਹਿਆ
 ਹੈ। ਅਤੇਭਗਤਾਦੀਦਿਸਈਥੇਖੁਲੀਹੈ। ਉਨਾਦੀਤਿਸਨਾਮਿਟਗਈਹੈ। ਭਗਤਾਨੂੰਇਹੁਖੁਸਆ ੧
 ਵਦਾਹੈਨਉਹਖੁਸਆਵਦਾਹੈ। ਇਹੁਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸਖੁਸਆਵਦਾਹੈ। ਹੋਰਕੁਝਨਾਹੀਖੁਸਆਵਦਾ। ਭਗ
 ਤਾਦੀਭੁਖਏਕਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਮਦੀਰਹੀਹੈ। ਹੋਰਉਨਾਨੁਯਾਦਕੁਝਨਾਹੀਰਹਿਆ। ਮਰਦਾਨਾਸੈਸਾਰਅਤੇ

ਕੁਗਤਾਵਿਚਏਹੁਫਰਕਹੈ॥ ਤੁਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਜੇਹੁਕਮਹੋਵੈਤੁਮੈਪੀਵਾ॥ ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਪਚਾਇਸੀਘੇਗਾ॥ ਤੁਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀ॥ ਏਤਨੇਵੇਰੇਤੇਰੇਨਾਲਾਫਿਰਦਿ
 ਆਹੋਇਕਦੀਤਾਤੂੰਦਇਆਕਰਿ॥ ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਏਹੁਅੰਮ੍ਰਿਤਮਹਾਅਜਰ
 ਹੈ॥ ਨਿਸਤਾਈਆਪਕਰਤਜਗਾਏਸੋਈਜਰੇਨਾਹੀਤਾਪੀਰਹੋਇਬਹਦੇਹੈਨਾ॥ ਜਰਨਾਹੀਸਕਦੇ
 ਲਗਦੇਹੈਨਾਪਗਿਛਾਵਣਾ॥ ਸਾਂਗਬਣਾਇਬਣਾਇਬਹਦੇਹੈਨਾ॥ ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਜੀਨਾ
 ਨੁਪਚਾਇਦਾਹੈਸੋਕੇਹੋਹੋਦੇਹੈਨਾ॥ ਤੁਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਜਿਨਾਨੁਪਚਾਇਦਾਹੈ
 ਸੁਗ੍ਰੀਮਹੋਇਜਾਦੇਹੈਨਾ॥ ਚਿਓਨਿਰਬੰਧਹੋਇਜਾਦੇਹੈਨਾ॥ ਉਨਾਨੁਮੇਰਤੇਰਵਿਸਰਜਾਦੀਹੈ॥ ਅਤੇਇ
 ਉਨਾਹੀਜਾਣਦੇਜੇਇਹੁਮੇਰਾਪੁਤਿਹੈਏਹਪਰਾਇਆਪੁਤਹੈਸਭੁਨਿਰੰਕਾਰਹੀਜਾਣਦੇਹੈਨਾ॥ ਤੁਮਰਦਾ
 ਨੇਆਖਿਆਜੀਮੈਨੁਪਚਾਵੈਤੁਮੈਪੀਵਾ॥ ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਇਥੇਜੇਆਇਪ
 ਹੁਚਿਆਹੈਸੋਪੀਵਣਦੇਵਾਸਤੇਪੀਓਜੇਕਛਪੀਓਸਕਦਾਹੈਸੋਪੀਓ॥ ਮਰਦਾਨੇਓਹਰਸਪੀਤੁ॥ ਮਰ
 ਦਾਨਾਹੋਇਆਮਸਤੁਮਰਦਾਨੇਦੀਦੁਖਭੁਖਸਭਾਉਠਗਈ॥ ਤੁਭਾਈਬਾਲੇਨੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪ
 ਛਿਆਭਾਈਬਾਲਾਇਹੁਕੀਆਹੋਇਆ॥ ਤੁਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਤੇਰੀਆਤੂੰਹੋਜਾਣਮਸੀ
 ਕੁਣਨਾਹੀਜਾਣਦੇ॥ ਤੁਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਮਰਦਾਨੇਨੂੰਸਦਾਧਾਨਕੀਤਾ॥ ਤੁਫੇਰਮਰਦਾਨੇਨੂੰਕਹਿਅੰ
 ਗੁਰੂਜੀਇਹਕੀਆਕੀਤਾ॥ ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਚਿਤੁਥਾਇਰਖਾਅਸਾਤੇਨੂੰਨਾਲੇ
 ਨਿਬੰਧਾਹਣਾਹੈ॥ ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭਲਾਜੀ॥ ਜੇਕਛਤਸਾਡੀਰਜਾਇ॥ ਬੁਝੁ॥ ਬੋਲਹੁਕੁਈਜੀ
 ਵਾਹੁਗੁਰੂ॥ **ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥** ਤਾਹਿਮੰਚਲਨੂੰਉਰਾਰੀਲੀਤੀਜਾਇਹਿਮੰਚਲਉਪਰਖੜੇਹੋਇ॥ ਤੁੰ

੩੭

ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਕੇਹੜੀ ਜਾਹਗਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ੧੭੪
 ਇਹੁ ਹੀ ਮੰਚਲ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਏਹ ਤਾਬਗਾ ਜੇਹਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆ
 ਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਬਗੀਬਰ ਠਹੈ। ਏਥੇ ਆਦਮੀ ਪੈਰ ਰਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਏਥੇ ਅੰ
 ਦਮੀ ਦੀ ਗਾਮਨਾ ਹੀ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਕਰਿਆਇ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਲਿਆਇਆ ਹੈ। ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਏਥੇ
 ਕਾਈ ਪਰੇਭੀ ਜਾਹਗਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਹੋਮ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਉਥੇ ਭੀ ਚਲੇਗਾ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਬੋਲਿਆ ਚਲੀਏ ਗੇ ਮਰਦਾਨਾ
 ਉਥੇ ਸਿਰਧਾਰ ਪਰਥਾ ਤਿਨੂੰ ਚਲੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਿਰਧਾਰ ਪਰਥਾ ਤਿਨੂੰ
 ਉਥੇ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਸੀ ਜੇ ਜੀ ਸਿਰਧਾਰ
 ਪਰਥਾ ਤਿਨੂੰ ਉਥੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਸਿਰਧਾਰ ਇਸ ਦਾਨਾ ਉਇਸ
 ਵਾਸਤੇ ਪੈਂਦੇ ਇਹੁ ਸਿਰਤ ਲਵਾਇਆ ਹੈ। ਏਥੇ ਗਾਹਖਾਤ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਏਥੇ ਸੋਈ ਪਹੁੰਚੇ ਜੋ ਪਵ
 ਨ ਅਸਵਾਰ ਹੋਇ। ਜਾਕਥੀ ਰਕੁਗਾ ਤਿਆਹ ਕੇਰ ਵਦਾਸ ਨਾਮਾ ਆਹਾ ਹਿਕੇ ਸਾਧਾਰੀ ਜਾਹਗਾ ਹੈ
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਹ ਜੇ ਆਖ ਦੇਹੈ ਨ ਜੋ ਪਾਂਡੇ ਹੀ ਮੰਚਲ ਗਲੇ ਏਥੇ ਆਏ ਤਾਂ ਗਲੇ
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਓਹ ਤਾਂ ਏਥੇ ਪਹੁੰਚੇ ਨਾਹੀ ਓਹ ਤਾਂ ਪਿਛੇ ਬਰਫ ਵਿਚ ਗਲ
 ਗਏ। ਹਿਕ ਜੁਪਿਸਟਰ ਸਾਬਤ ਆਇਆ ਸੇਭੀ ਸੁਰਗ ਲੇਕ ਗਇਆ ਏਥੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਨਾਹੀ। ਭਾਈ
 ਬਾਲੇ ਸੰਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਵਾਖਦਾ ਮੀ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ

ਗੁਰੂਜੀਅਗੇਤੀਚਲਦੇਹੋਨਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਚਲਮਰਦਾਨਾਅਗੇਚਲਦੇਹੋ। ਜਿ
 ਉਰਾਰਖਆਇਮੀਲਿਆ। ਆਇਕਰਬਚਨਕੀਤੇਸਾ। ਕਉਨਰੂਪਕਉਨਜਾਤੁਮਾਰੀ। ਰਹੁ
 ਕਹਾਕੇਹੁਲੇਹੁਉਡਾਰੀ। ਨਾਅਗੇਧਰਨਰਹੇਗੇਕਹਾ। ਸੀਤਲਹਿਮਬਰਖੇਧਾਰਾ। ਨਾਅਗੇਮ
 ਗਪੀਛੇਫਿਰਭਾਗੇ। ਨਿਕਲਜਾਹੁਕਹਿਦੁਖਲਾਗੇ। ਸੁਲਮਲਜਾਰਸੁਲਕੇਸੁਲਕਾਰਾ। ਤੁ
 ਹਾਸੁਗਪੁਰਾਠਹਰੇਜੇਸਾਰਾ। ਸੁਣਨਾਨਕਗੋਰਖਤੁਮਕਹੋ। ਫਿਰਜਾਉਪੀਛੇਕਹੇਦੁਖਲਹੋ। ਤਾ
 ਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਚਨਬੋਲਿਆ। ਸਬਦਅੰਗਰੂਪਹਮਾਰਾਅਚਰਜਕਹੀਐਹਮਰੀਜਾ
 ਤਅਜਾਤੀ। ਠਉਰਹਮਾਰੀਓਹੀਕਹੀਐਜਗਾਦਿਨੀਅਰਨਹੀਗਤੀ। ਪੀਛੈਆਗੇਦਿਸਟਿ
 ਹਮਾਰੀਧਰਨਿਅਕਾਸਪਸਾਰਾ। ਦਇਆਹਮਾਰੀਸੀਤਹਿਮੰਚਲਤਿਨਸਿਉਸੰਗਹਮਾਰਾ। ਕ
 ਹੈਨਾਨਕਸੁਣਗੋਰਖਜੇਗੀਪੁਰਾਜੇਗਨਪਾਇਆ। ਜੁਗਤਿਨਜਾਤੀਅਉਧਵਪਾਈਬਿਰਥਾਜ
 ਨਮਗਵਾਇਆ। ੨॥ ਗੋਰਖਚਲਦਾਰਹਿਆ। ਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਤੁਪਾਜੀਇਥੇਤਾਸੁਰ
 ਜਨਦਰਿਨਾਹੀਆਵਦਾ। ਅਸੀਕਿਥੇਆਏਪਏਹੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਚਨਕੀਤਾਮਰਦਾ
 ਨਾਅਸੀਸੂਰਜਬੋਊਤੇਆਏਹੋ। ਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਅਸੀਸੂਰਜਪਾਸੇਕਿਤਨਾਉਪਰਿ
 ਆਏਹੋ। ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਅਸੀਸੂਰਜਬੋਦੁਇਹਜਾਰਜੇਜਾਨਿਉਪਰ
 ਆਏਹੋ। ੩੦੦੦। ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਜਿਸਧਰਤੀਅਸੀਵਸਦੇਆਹੇਉਸਥੇ
 ਸੂਰਜਕਿਤਨਾਉਚਾਹੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਮਰਦਾਨਾਉਸਥੇਪੰਝੀਤਜਾਰਜੇਜਨਉ
 ਚਾਹੈ। ੩੫੦੦੦। ਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਅਸੀਸਹਿਕਿਤਨੇਹਜਾਰਜੇਜਨਆਏਹੋ। ਤਾਫੇਰ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਸਤਾਈ ਰਜਾਰ ਜੋ ਜਨਮਾਇ ਹੰਗ। ੩੭੦੦੦ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨਾ ੧੭੬
 ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਹੀ ਉਰਦਾ ਹਾਂ ਪੁਛੇ ਧਾਏ ਰਹਿਆ ਜਾਦਾ ਨਾ ਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਖਮ
 ਰਦਾਨਾ ਨਿਸੰਗ ਆਖਾ। ਮਹਲਾ ਜਾਨ ਕਰੇ ਮੁਹਲਾ ਜਾ ਕਰੇ ਗਾਤਾ ਅਵਗੁਣ ਹੋਵੀ ਗਾ। ਮਹਾ ਪੁਰਖ
 ਦਾ ਅਤੇ ਸੇਵਕਾ ਦਾ ਕਰਤਾਰੇ ਹੁੰਮੀ ਜੋ ਗਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਪੁਛਣ ਦਾ ਅਤੇ ਵਸਣ ਦਾ ਜੋ ਸਿਖ ਹੋਵੈ ਅ
 ਤੇ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਪਾਸੇ ਜੋ ਜੀਵਿ ਚਹੇ ਵਸ ਸੇ ਪੁਛੇ ਨਾ ਹੀ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿਖ ਹੀ ਨਾ ਹੀ। ਅਤੇ ਸਿਖ ਪੁਛੇ ਅਤੇ ਗੁ
 ਰੂ ਦੇ ਨਾ ਹੀ ਅਕੈ ਗੁਸੇ ਹੋਇ ਜਾਵੈ ਤਾਂ ਓਹ ਗੁਰੂ ਨਾ ਹੀ ਓਹ ਠਗ ਹੈ। ਉਸ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਛੁਡਾ ਜੋ ਗ ਹੈ। ਜਿ
 ਸਤਾਈ ਆਪਣੇ ਪਿਰਦੀਖ ਬਰਨਾ ਹੀ ਸੋ ਸਿਖ ਨੂ ਕਦਤਾਰੇ ਗਾ। ਗੁਰੂ ਸਮਝਿ ਕਰਿ ਕਰਨਾ ਆਇਅੰ
 ਹੈ। ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਦੁਲੰਭ ਹੈ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਸੇਧ ਕਰਿ ਕਰਨਾ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵਰਿਨਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸਿਖ
 ਤੀ ਸੇਧ ਕਰਿ ਕਰਨਾ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਆਪਮਲੀ ਨਾ ਮਹਾਰ ਕਰੇ ਗਾ ਸੇਈ ਗੁਰੂ ਅਗੇ ਆਨ ਰਖੇ ਗਾ।
 ਓਹ ਅਗਰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਲੈ ਰਖੇ ਗਾ ਤਾਂ ਉਸੇ ਅਗਰ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਕੀ ਵਰਤੈ ਗਾ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਸਿਖ ਸੇਧ ਕਰਕ
 ਰਦਾਨਾ ਆਖਮ ਰਦਾਨਾ ਨਿਸੰਗ ਆਖਾ ਜੋ ਆਖਣਾ ਹਈ ਸੇ ਪੁਛੇ ਲੇ ਮਤ ਕੇਈ ਮਰਮਾਨ ਰਹੇ ਜਾਵੈ ਅਤ
 ਅਸਾਨੂੰ ਦੇਸ ਦੇਵੈ। ਤਾਂ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਹਸਿਆ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੀ ਉਨਾ ਹੀ ਪੁਛਦਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਉ ਨਾ ਹੀ ਪੁਛਦਾ। ਤੇ ਨੂ ਕਿਸੇ ਮਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰ
 ਖਿਆ ਜੀ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਬੁਰਾ ਮੰਨਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਤੁਧੁ ਰਾਕਿ
 ਉਮੀਨਿਆ। ਕੁਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਇਸਤਾਈ ਕੁਣ ਨਾ ਹੀ ਆਖਿਆ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਜੋ ਰਸਿਆ ਸੇ
 ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਹਸਿਆ ਜੋ ਅਜਮਾਇ ਦਾਕਿਆ ਅਜਮਾਵਣਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕੁਈ ਬੰ

ਲਾਏ ਹੁੰਦੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਥੇ ਪੁਛਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਦੇ ਹਾਂ ਏਹੁ ਪਿਛੇ ਸਾਖੀਆ ਹੋਵਨਗੀਆਂ ਜੋ
 ਪਿਛੇ ਹੋਵਨਗੇ ਸੇਵੀ ਚਾਰ ਕਰਨਗੇ। ਅਤੇ ਪਿਛੇ ਸੈਂ ਸਾਰ ਸੁਭਾਧੁਤਿ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੁੜੀਆਂ ਕਰਾਮਤ
 ਬਹੁਤਿ ਲਾਵਨਿਗੇ। ਨਾਲੇ ਵੇਦਾਵਾਲੇ ਤੇ ਕੁਤੇ ਬਾਵਾਲੇ ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਵਨਗੇ ਏਹ ਸਾਖੀਆ
 ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਸੁਮਤ੍ਰ ਨਿਗੇ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਉਨ ਦੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਕੋਈ ਨ ਲਗੇਗੀ। ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ
 ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਪੁਰਾਤਨ ਯਾਰ ਆਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਈ ਬਾਲੇ ਉਠ ਕਰਿ ਹਥ ਜੋੜੇ ਅਤੇ ਮੁਹ ਆਖਿ ਓਸ ਜੀ ਮੇ
 ਰੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੇ ਧਿਆਨ ਲਾਇ ਕਰਿ ਸੁਣੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ। ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਜ
 ਮੈਂ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇਆ। ਅਜ ਅਸਾ ਤੇ ਕਰਿ ਤਾਰ ਬਹੁਤਿ ਮਿਹਰਦਾਨ ਹੋਇਆ ਜੇ ਤੂੰ ਖੁਲ ਕਰਿ ਵਚਨ
 ਕੀਤਾ। ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੁਝ ਆਖਣਾ ਹਈ ਸੋ ਛਿਲ ਨ ਕਰਾ ਝੁਧੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮ
 ਰਦਾਨਾ ਤੁਰ ਕ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ। ਤੁਸੀਂ ਆਖਦੇ ਹੋ ਪੁਰਾਤਨ ਯਾਰ ਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀ
 ਤੁਹਾਡਾ ਈ ਬਾਲਾ ਏਹੁ ਤਦੁ ਭੀ ਮਿਰਾਸੀ ਆਹਾ। ਜਾ ਰਾਜੇ ਜਨ ਕ ਅਗੇ ਭੁਗਤ ਅੰਗ ਸਰੋ ਪਕਰਦ
 ਅਗੇ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਅਸਾਡਾ ਪੁਰਾਤਨ ਯਾਰ ਹੋ। ਅਤੇ ਹਿਕਾਇਤ ਮਰਦਾਨਾ ਸੁਰਾਪਾ ਨ ਪੀ ਕਰਿਆ
 ਇਆ ਰਾਜੇ ਜਨ ਕ ਪਾਸ। ਰਾਜੇ ਜਨ ਕ ਦੇ ਮੁਹ ਆਸਤੇ ਹੀ ਨਿਕਲਿਆ ਮਲੇਛ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤੁਰ
 ਕ ਦੇ ਪਰਿ ਜਨ ਮ ਹੋਇਆ। ਪੁਰਾਤਨ ਪੁਰਖਾ ਦੇ ਮੁਹ ਜੋ ਕੁਝ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਇਆ ਲੋੜੀਏ। ਤੁੰ
 ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨ ਮਸਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਪੁਛਣਾ ਹਈ ਪੁ
 ਛਲੈ। ਤੁੰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੰਦ ਕਿਉਂ ਦਿਸ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਸੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ
 ਆਮਰਦਾਨਾ ਜਿਤਨਾ ਧਰਤੀ ਕੋਲੇ ਸੁਰਜਿ ਉਚਾ ਹੈ। ਤਿਤਨਾ ਸੁਰਜ ਕੋਲੇ ਚੰਦ ਮਾਉਚਾ ਹੈ।

१७२
 ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕਿਤੁ ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾਹੈ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੰਜਾਹਦ
 ਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾਹੈ॥ ੫੦੦੦॥ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਤਾਰੇ ਕਿਤੁ ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਉਚੇਹੈ॥ ਤਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤਾਰਿਆ ਦੀ ਮਿਰਜਾ ਦਾਇਉ ਹੈ॥ ਇਨਾ ਦੀ ਆਪੁਰੀ ਆਹੈ॥
 ਕੋਈ ਨੀ ਵੇਹੈ ਨ ਕੋਈ ਉਚੇਹੈ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਏਹ ਜੇ ਪੁਤ੍ਰਾ ਗਾ ਆਖਦੇਹੈ ਨ ਉਹ ਕਿਥੇਹੈ॥ ਤਾਂ
 ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਉਹ ਸਭ ਨਾ ਤੇ ਉਚਾਹੈ॥ ਅਤੇ ਕਉ ਲਾਸ ਉਪਰਿ ਹੈ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਕਿਵੇਂ ਪੁਰਾਹੀ ਵਰਸਨ ਹੋਵੈ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂ ਬਾਈ ਬਾਲਾ
 ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਆ ਆਖਦਾਹੈ॥ ਬਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਆਖਦਾਹੈ ਸੋ ਮੰਨੀਏ॥ ੩੪॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾ
 ਈ ਜੀਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਸਿਰਧਾਰ ਪਰਬਤਿ ਤੋ ਚਲੇ ਅਗੇ ਉਨਾ ਪਰਬਤਿ ਪਰਗਏ॥ ੩
 ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਸ ਪਰਬਤਿ ਦਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰ
 ਦਾਨਾ ਇਸ ਪਰਬਤ ਦਾ ਨਾਉ ਉਨਾ ਪਰਬਤਿ ਹੈ॥ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਕਿਤੁ ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਆਇ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਬੜੀ ਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਆਇ ਪਰਤੀ ਤੇ ਉਤੇ॥ ੩੩੦੦੦॥
 ਤਾ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅਗੇਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਅਠਾਰ
 ਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਉਚਾਹੈ॥ ੧੮੦੦੦॥ ਇਤੁ ਨਾਵੀਂ ਚਾਰ ਕਰ ਦੇ ਅਗੇ॥ ਤਾਂ ਗੋਰਖਾ ਸਿਧਾ ਮੰਡਲੀ
 ਵਿਚ ਵੀ ਚਾਰ ਕੀਤਾ॥ ਅਗੇ ਸਿਧੋ ਨਾਥ ਜਤੀ ਓਈ ਹਾਮਲੀ ਨ ਦੇਹੀ ਕੀ ਜਾਹਗਾ ਨਾਹੀ॥ ਅਰਏ ਕਨਾਨਕ
 ਤਪਾਮਾ ਤੇ ਲੋਕ ਤੇ ਮਲ ਮਤ ਕੀ ਦੇਹੀ ਲੋਕ ਕਹਿਆ ਆਇਆ ਹੈ॥ ਕਿਈ ਸਿਧ ਨਾਥ ਜਤੀ ਜਾਉ ਉਸ ਕੋ ਜੀਤੋ॥ ਤਾ
 ਹਈ ਹਾਮਲੀ ਨਾਵੀਂ॥ ਮਛਿੰਦ੍ਰ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੋ ਕਉ ਵਮਾਈ ਮੂਰਾ ਹੈ॥ ਆਇ ਮਛਿੰਦ੍ਰ

ਨਾਥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿਤੀ॥ ਆਇਕ ਰਿਬ ਚਨ ਕੀ ਤੇ ਸਾ॥ ਅਰੇ ਬਾਲਾਈ ਹਜੇ ਤੂੰ ਆ
ਇਆ ਪੈ ਕਛ ਸਕਤ ਰਾਖ ਤਾ ਪੈ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਾਂਗ ਮਛਿ ਦੁ ਨਾਥ ਜੇ ਮਾਂਗੈ ਸੇ ਤੈ ਨ ਕੋਰ
ਤਾਰ ਪਾਸੋ ਵਿਦਾਈ ਐ॥ ਮਛਿ ਦੁ ਨਾਥ ਤਮ ਕਖਾਇ ਕਰਿ ਬਚਨ ਕਹਿਆ॥ ਕੈਹਾ ਬਸਿਰ ਕਾ ਪਾਟ
ਕੈ ਅੰਗ ਲਮਖ ਕਾਤਾ ਕਾ॥ ਕੈਹਾ ਬਲੀ ਲਾਟ ਪਾਟਾ॥ ਕੈ ਉਗਲ ਫੀਫਾ॥ ਕੈ ਉਗਲ ਬਜਰੀ ਕੀ ਕੋਰੀ
ਕੈ ਉਗਲ ਇਬਰੀ ਕੀ ਕੋਰੀ॥ ਕੈ ਸੈ ਹਡੀ ਆ॥ ਕੈ ਤੀ ਆ ਕੋਰੀ ਆ ਕੈ ਤੇ ਹਾਟਾ॥ ਕੈ ਹਜਾਰ ਰਾਤੁ
ਨਕਾ ਸਾਸੀ॥ ਕੈ ਤੇ ਦੇਹੀ ਕੋਰੇ ਮਾਵਲਾ॥ ਕੈ ਸੈ ਨਾਨਕ ਕੈ ਸੈ ਸੀਧੀ॥ ਕੈ ਏਈ ਸਰਮ ਮਛਿ ਦੁ ਦੇਹੁ ਨਾਨਕ ਇ
ਸਦੇ ਹੀ ਕਾ ਮਥੀਤਾ॥ ੧॥ ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਿਥਾ ਬਹਿਦਿਤਾ॥ ਸੁਣਾਹਾ ਬਸਿਰ ਕਾ ਪਾਟਾ॥ ਚਾ
ਰ ਉਗਲ ਮੁਖ ਕਾਤਾ ਕਾ॥ ਹਾਥ ਲੀ ਲਾਟਿ ਪਾਟਾ॥ ਛੁਬੀ ਉਗਲ ਆਦਲੀ॥ ਤੇਰਾ ਉਗਲ ਕਲੇਜ
ਪਾਂਚ ਉਗਲ ਹੀ ਅਲਾ॥ ਚਾਰ ਉਗਲ ਤਿਲੀ॥ ਸਾਤ ਉਗਲ ਫੀਫਾ॥ ਬਾਰਹ ਉਗਲ ਬਜਰੀ ਕੀ
ਕੋਰੀ॥ ਨਉ ਉਗਲ ਇਬਰੀ ਕੀ ਕੋਰੀ॥ ਇਕੋਤਰ ਸੈ ਹਡੀ ਆ ਬਹਤਰ ਕੋਰੀ ਆ॥ ਅਠਸ
ਠਿਹਾਟਾ॥ ਨੀਲ ਕੋਰੀ ਦੇਹੀ ਕੇਵਲਾ॥ ਚਉਵੀ ਹਜਾਰ ਦਿਨ ਰਾਤ ਕਾ ਸਾਸੀ॥ ਨਉ ਸੈ ਨਾਨਕ ਸੇ ਲਾਸੈ
ਸੀਧੀ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣਈ ਸਰਮ ਮਛਿ ਦੁ ਲੇਹੁ ਇਸਦੇ ਹੀ ਕਾ ਮਤੀਤਾ॥ ੨॥ ਤਾਮਛਿ ਦੁ ਨਾਥ ਜਾਇਗੇ
ਰਖ ਪਾਸ ਕਹਿਆ॥ ਸੁਣੈ ਨਾਥ ਜੀ ਓਹ ਤੇ ਅਉਰ ਹੀ ਰੂਪ ਹੈ॥ ਉਸ ਕੀ ਮਲ ਮੂਤ ਕੀ ਤੇ ਦੇਹਿ ਨਾਹੀ॥ ਤਾ
ਕੁਰੀ ਬਰੀ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਜਾ ਤਾਹੇ॥ ਕੁਰਬਰੀ ਆਇਆ ਆਇ ਕੇ ਆਖਿਓ ਸਾ॥ ਆਦੇ
ਸੁਹੇ ਬਾਲਾ ਆਦੇ ਸਾ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਦੇ ਸੁਹੇ ਕੁਰਬਰੀ ਨਾਥਾਇ ਕੈ ਕਾਰ ਕੇ ਆਦੇ ਸਾ॥
ਫੇਰ ਕੁਰਬਰੀ ਕਹਿਆ ਰੇ ਬਾਲੇ ਕਹਾਸੇ ਆਇਆ ਹੈ॥ ਕਉਣ ਹੋਤੇ ਹੋ ਕਉਣ ਨਾਉ ਹੈ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨ

ਕਜੀਕਹਿਆਹੋਤੇਪੈਨਿਰੰਕਾਰਕੇਆਏਹੈਬੇਗਮਪੁਰਤੇਨਾਉਹੈਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀ॥ ਫਿਰਕੁਰਬਰੀਪੁ ੧੭੮
ਛਿਆ॥ ਕਉਨਪਾਟਿਜਿਤਕਰੇਇਸਨਾਨਾ॥ ਬੋਲਬਕਨਤੇਹੈਨਿਰਬਾਨਾ॥ ਕਉਣਜਲਾਜਿਤੁਰਸੁ
ਪੀਵੈ॥ ਕਉਨਰਸਾਜਿਤਅਸਥਿਰਥੀਵੈ॥ ਐਸਾਗਿਆਨਦੇਹਅਭੁਮੇਰੇ॥ ਕਉਨਸੰਗਤੋਰਕਉਨਸੰਗ
ਜੋਰੇ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ ਉਪਰਿਅਉਪਾਟਿਸਰਵਰਿਨਾਵੈ॥ ਬਕੈਨਬੋਲੇਹਰਿਗੁਨਗਾਵੈ॥ ਜ
ਲਅਕਾਸੀਸੁਨਸਮਾਵੈ॥ ਸਤਿਰਸਵੈਲਮਹਾਰਸਪਾਵੈ॥ ੧॥ ਭੁਰਪੁਰਦੇਕੰਕਾਰਸਕੁਠਉਰੇ॥ ਐਸ
ਗਿਆਨਸੁਨੇਅਭੁਮੇਰੇ॥ ੧॥ ਰਗਉ॥ ਭੁਰਥਰੀਵਾਚਾ॥ ਕਉਨਤਤਜਿਤਤਤਬਿਲੇਵੈ॥ ਕਉਨਸ
ਰਵਗਜਿਤਮਲਮਲਪੋਵੈ॥ ਕੈਸੇਰਾਚੇਕੈਸੇਰੋਵੈ॥ ਕਉਨਸੇਕਰੈਕਉਨਸੇਰੋਵੈ॥ ੩॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
ਵਾਚਾ॥ ਸਚਮਨਕਾਰਣਤਤਬਿਲੇਵੈ॥ ਸੁਭਰਸਰਵਰਮਲਿਮਲਿਪੋਵੈ॥ ਜੈਸੇਰਾਚੇਤੈਸੇਰੋਵੈ॥ ਕਰਤਾ
ਕਰੈਸੇਈਫੁਨਹੋਵੈ॥ ੪॥ ਭੁਰਥਰੀਵਾਚਾ॥ ਕਉਨਵਰਤੇਨਮਜਿਤਬਿਨਸੇਕਾਮਾ॥ ਕਉਨਸਥਰਨਸੀ
ਤਾਵੈਜੰਮਾ॥ ਕਉਨਸਾਂਤਜੈਕੋਪਜਲਾਵੈ॥ ਕਉਨਉਪਦੇਸਧਰਮਪਦਿਪਾਵੈ॥ ੫॥ **ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ**
ਵਾਚਾ॥ ਸਚਵਰਤੇਨਮਕਾਂਸੰਨਸੀਤਾਵੈ॥ ਸਤਿਗੁਰਕਾਮਥਦਕੋਰੋਪਜਲਾਵੈ॥ ਗਗਨਨਿਵਾਸਸਮਾ
ਪਲਗਾਵੈ॥ ਪਰਸਪਰਸੇਧਰਮਪਦਪਾਵੈ॥ ੬॥ ਭੁਰਥਰੀਵਾਚਾ॥ ਕਉਨਸੀਤਜੇਅਗਨਬੁਝਾਵੈ॥
ਕਉਣਕਲਾਬਿਭੂਤਚੜਾਵੈ॥ ਕਉਨਦੇਖਸਹਜਿਘਰਿਆਵੈ॥ ਕਉਨਜਤਨਕਰਿਨਾਦਵਜਾਵੈ॥ ੭॥ ਗੁ
ਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚੈ॥ ਗੁਰਹਿਵਸੀਤਲਅਗਨਬੁਝਾਵੈ॥ ਸੇਵਾਸੁਰਤਾਬਿਭੂਤਚੜਾਵੈ॥ ਗੁਰਦਰਸਨਦੇਖਸ
ਹਜਿਘਰਿਆਵੈ॥ ਨਿਰਮਲਬਾਣੀਨਾਦਵਜਾਵੈ॥ ੮॥ ਭੁਰਥਰੀਵਾਚਾ॥ ਕਹਾਰੀਆਨਰਸਪੀਵੈਸਾਰ
ਕਉਨਤੀਰਥਮਜਨਵੀਚਾਰਾ॥ ਕਉਨਥਾਨਪੂਜੈਪੂਜਾਰਾ॥ ਕਉਨਜੇਤਿਜੇਤਿਜੇਧਾਰਾ॥ ੯॥ ਅੰਤਰਗਿ

ਆਨਮਹਰ ਸਸਾਰਾ। ਤੀਰਥਮਜਨਗੁਰਵੀਚਾਰਾ। ਅਤਿਰਪੁਜਾਥਾਨਮੁਰਾਰਾ। ਪੁਭਜੇਤੀਜੇਤੀਮਿ
 ਲਾਵੁਣਹਾਰਾ॥ ੧੭॥ ਕਉਨਸੁਰਸੀਆਰਸੀਆਭੁਭਿ। ਕਉਨਸੋਤਖਤਨਿਵਾਸੀਰਭਿ। ਕਉਨਸੁਕ
 ਰਕਰੇਕਗਇ। ਕਉਨਅਲਖਨਲਖਿਆਜਾਇ॥ ੧੮॥ ਰਸਰਸੀਆਮਨਦੇਕੋਭੁਇ। ਤਖਤਨਿਵ
 ਸੀਪੰਜਸਥਾਇ। ਕਾਰਕਮਾਵਣੀਖਸਮਰਜਾਇ। ਅਬਗਤਨਾਥਨਲਖਿਆਜਾਇ॥ ੧੯॥ ਕਿਹ
 ਉਪਜੇਕਿਹਕਹੀਏਦੂਰਾ। ਕਿਹਮਹਿਜੇਤਿਰਹੀਭੁਰਪੁਰਾ। ਕਿਹਨੇੜੇਕਿਹਦੂਰਬਤਾਵੇ। ਕਿਹਗੁਣਗਾ
 ਵੇਕਾਹਿਸੁਣਾਵੇ॥ ੨੦॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਜਲਤੇਉਪਜੇਜਲਤੇਦੂਰਿ। ਜਲਿਮਹਿਜੇਤਿਰਹੀ
 ਭੁਰਪੁਰਿ। ਕਿਸਨੇੜੇਕਿਸਆਖਾਦੂਰਿ। ਹਰਿਗੁਣਗਾਵਾਦੇਖਹਜੂਰਿ॥ ੨੧॥ ਭੁਰਥਰੀਵਾਚਾ। ਕਉ
 ਨਅੰਤਰਿਕਉਨਬਾਹਰਿਹੋਇ। ਕਉਨਕਾਰਨਚਲੈਸਭਲੋਇ। ਕਹੇਭੁਰਥਰੀਨਾਨਕਦੇਹੁਬੀਚਾਰਾ
 ਬੋਲਤਿਰਹੋਕਉਨਅਧਾਰਾ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਅੰਤਰਿਬਾਹਰਿਏਕੋਸੋਈ। ਏਕੈਕਾਰਕਹੈ
 ਸੋਹੋਈ। ਸੁਣੁਭੁਰਥਰੀਨਾਨਕਕਹੈਬੀਚਾਰਾ। ਨਿਰਮਲਨਾਮਮੇਰਾਅਧਾਰਾ॥ ੨੨॥ ਤਾਭੁਰਥਰੀ
 ਨਾਥਭੀਹਉਲਾਹੋਇਗਇਆ। ਜਾਇਤਨੀਗੁਰੂਅੰਗਦਹਕੀਕਤਿਸੁਣੀਤਾਗੁਰੂਅੰਗਦੰਮਗਨਹੋ
 ਇਗਇਆ। ਸਤਿਦਿਨਅਤੇਸਤਿਗਤੀਬੰਦੇਹਰਹਿਆ। ਕੋਈਬੁਲਾਇਸੰਘੇਨਾਹੀ। ਨਾਕੁਝਪਾਵ
 ਨਾਕੁਝਪੀਵਣਾ। ਨਾਨਾਵਣਾਨਾਧੋਵਣਾਏਹਾਪ੍ਰੀਮਧੈਗਈਜੇਗੁਰੂਅੰਗਦਸਮਾਇਗਇਆ। ਜਾਅ
 ਠਵਾਇਨਹੋਇਆਤਾਸਵਾਪਹਰਿਦਿਨਚਲਿਆਸੀ। ਤਾਗੁਰੂਅੰਗਦੇਹਵਿਚਾਇਆ। ਤਾਗੁਰੂਅੰਗ
 ਦਬੋਲਿਆਭਾਈਬਾਲੇਨਸਦੇ। ਤਾਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਕਹਿਆਭਾਈ
 ਬਾਲਾਇਹੁਸਭੇਅੰਮ੍ਰਿਤੁਰੇਹਿਸੇਆਇਆਹੈ। ਆਖਭਾਈਬਾਲਾਅਖਅੰਗਕਿਆਹੋਇਆ। ਤਾਫੇ
 ਭਾਈਬਾਲੇਨੁਪਛਿਆ। ਭਾਈਬਾਲਾਏਹਤੇਰੇਹਜੂਰਹੋਈਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਅੰਗਦਾ॥

ਰਕੁਾਈ ਬਾਲਾ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ। ਸਤਿਪਹਰਿ ਬਿਦੇ ਹਰਹਿਆ। ਜਾ ਕੁਾਈ ਬਾਲਾ ਦੇ ਹਵਿਚ ਆਇਅ ॥ ੧੭੬ ॥
ਤਾਲਗਾਲੇ ਖਾਵਣਾ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਿਲਕਾ ਪਰ ਬਤਿਤੇ ਜਾਇਚ ਨੇ। ਤਾਚੰਦ੍ਰਮਾਇ
ਸਆਵਣੇ ਰਹਿ ਗਇਆ। ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਹੁਇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਨਜਰ ਨਾਹੀ ਆਵਦਾ। ਤਾਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਹੇਠ ਦੇਖਾ ਮਰਦਾਨਾ ਹੇਠ ਲਗਾ ਦੇਖਣ ਦੇਖੇ ਤਾਚੰਦ੍ਰਮਾ ਹੇਠ
ਜਰਿਆਵਦਾ ਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀ ਚੰਦ੍ਰਮੇ ਕੋਲੇ ਕਿਤਨੇ ਉਪਰ ਆਏ। ਤਾ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਚੰਦ੍ਰਮੇ ਕੋਲੇ ਦੇਇ ਜਾਰ ਜੇਜਨ ਉਚੇ ਆਏ। ੨੦੦੦।
ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਸਭੇ ਕਿਤਨੇ ਹਜਾਰ ਜੇਜਨ ਆਏ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ
ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਬਵੰਜਾ ਹਜਾਰ ਜੇਜਨ ਆਇ। ੫੨੦੦੦। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅ
ਗੇਭੀ ਕਾਈ ਜਾਹਿਗਾ ਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਅਗੇਵਡੀ ਆਜਾਹਗਾ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਫੇਰ
ਮਰਦਾਨਾ ਕਹਿ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਕੋਹੀ ਆਜੇ ਹੀ ਆਪੈ ਨਾ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
ਅਗੇ ਸੁਮੇਰਤੇ ਸਿਧ ਮੰਤ੍ਰ ਲੀਹੈ। ਹੋਰ ਉਥੇ ਦਤਾ ਦੇ ਉਅਉ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਕਬੇਰ ਰਖੀ ਸਰਹੈ। ਜਿਸਦੇ
ਹਵਾਲੇ ਸਭੁ ਆਇਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅਗੇ ਮਹਾ ਦੇ ਉਭੰਡਾ ਰੀਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਿ ਗਲਾਹੈ।
ਅਤੇ ਉਸ ਉਪਰਿ ਕਉ ਲਾਸਹੈ। ਜਿਥੇ ਪ੍ਰਹਰੁ ਗਤਿ ਦਾ ਮੰਤ੍ਰ ਲਹੈ। ਤਿਸਦੇ ਉਪਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਰਤਾਰ
ਦਾਤਖਤੁ ਹੈ ਆਸਨਾ। ਉਸ ਉਪਰਿ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਰਤਾਰ ਬੈਠਾ ਹੈ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾ
ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਥੇ ਸੁਮੇਰ ਕਿਤਨਾ ਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਤਿਹਤਰ
ਹਜਾਰ ਜੇਜਨ ਹੈ। ੭੨੦੦੦੦। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਜਿਸ ਪਰਤੀਤੇ ਅਸੀ ਆਏ ਉਥੇ

ਤੁਨਾਹੈ॥ ਤੁਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਉਥੇਸਵਾਲਖਜੇਜਨਉਚਹੈ॥੩੫੦੦੦੦॥ਇਤ
 ਨੀਰੋਸਟਿਹੈਦੀਆਹੀ॥ਜੇਕੁੰਗਰਨਾਬਜੇਗੀਪਹੁਚਕਰਿਆਇਆ॥ਆਉਦੇਹੀਲਗਾਆਖਣਾ
 ਰੇਆਈਮੂਡੇਆਗੇਕਹਾਆਵਤਹੈ॥ਤਿਰੀਤੋਕੀਮਨਾਹੀ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸਬਦਅੰਗਸਲੋਕਕ
 ਹਿਆ॥ਆਈਹਮਰੀਮਨਸਾਹੈਤੀਤਿਸਕਾਮੰਰੁਮੰਡਾਇਆ॥ਦੁਰਮਤਿਹਮਰੀਦਾਦੀਕਹੀਐਤਿਸ
 ਕਾਕੰਨਛਿਦਾਇਆ॥ਮਾਨਹਮਾਗਦਾਦਾਕਹੀਏਸੋਤੇਸਬਦਜਲਾਇਆ॥ਤਾਕੀਖਾਕਲੇਨਿਰਮ
 ਲਛਾਣੀਜੋਬਿਭੁਤਲਗਾਇਆ॥ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਣਕੁੰਗਰਨਾਬਤੈਕੁੰਜੇਗਨਪਾਇਆ॥੧॥ਕੰਨਪ
 ਜਾਏਮੰਦ੍ਰਾਪਾਈਆਜੇਗਕੀਜੁਗਤਿਨਜਾਨੀ॥ਲਾਇਬਿਭੁਤਧੈਰਹੈਦਿਜੇਗੀਸਗਲੀਅਉਧ
 ਬਤਿਗਨੀ॥ਸੁੰਡਾਫੁਰੂਆਗਥਫਹੇਨੀਸੇਲੀਅੰਗਬਣਾਈ॥ਨਾਨਕਕਹੈਸੁਣਕੁੰਗਰਨਾਬਤੈਕੁੰ
 ਅਉਧਵਧਾਈ॥੩॥ਤਾਕੁੰਗਰਨਾਬਕੁੰਉਲਹੈਦਿਗਾਇਆ॥ਤੁਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਕਿਉ
 ਕੁਾਈਬਾਣਾਕਿਆਰਜਾਇਹੈ॥ਤਾਕੁਾਈਬਾਣੇਕਹਿਆਜੀਜੇਤੁਸਾਡੀਰਜਾਇ॥ਤੁਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀਮਰਿਦਾਨੇਨੁਪੁਛਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾਕਿਆਰਜਾਇਹੈ॥ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਵਤਿਕ
 ਦਾਇਧਰਆਵਦੇਆਹੋਦੇਖਜਾਈਐ॥ਤੁੰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਕੁਲਾਮਰਦਾਨਾਤੇਗਾਆਖਿਆ
 ਮਨਣਹੈ॥ਓਥੇਕੁਨਾਪਰਬਤਨਚਲੇ॥ਤੁੰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਅਸੀਹੁਣਕਿਥੇਆਏਹੰ॥ਤੁੰਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਅਸੀਕੁਨਾਪਰਬਤਤੇਆਏ॥ਤੁੰਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਓਥੇਕੁ
 ਨਾਪਰਬਤਕਿਤੇਨੇਜੇਜਨਹੈ॥ਤੁਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਉਥੇਪੈਤਾਈਹਜਾਰਜੇਜ
 ਨਹੈ॥੪੫੦੦੦੦॥ਤੁਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਅਸੀਸਭੇਕਿਤੇਨੇਜੇਜਨਆਏ॥ਤੁਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨ

ਕੁਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਨਿਨ ਵੇਹ ਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਆਏ ॥ ੯੯੦੦੦ ॥ ਤੁਛੇ ਰਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ੧੮੦
 ਜੀ ਅਗੇ ਸੁਮੇਰ ਕਿਤ ਨਾਰ ਹਦਾਏ ॥ ਤੁਛੇ ਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਸੁਮੇਰ ਛੁਬੀ ਹਜਾ
 ਰ ਜੋ ਜਨ ਰਹਿ ਦਾਏ ॥ ੧੯੦੦੦ ॥ ਏਹੇ ਵੀ ਚਾਰ ਹੇਦਾ ਆਹ ਜੋ ਕਨੀ ਫਾਸਿ ਧਾਇਆ ॥ ਤੁਛੇ ਰਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਹਸਿਆ ॥ ਤੁਛੇ ਰਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਿਉ ਹਸੇ ॥ ਤੁਛੇ ਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਮ
 ਰਦਾਨਾ ਇਹ ਜੋ ਜੋ ਗਿਆਇਆ ਦੇਖਨਾ ਹੈ ਸੁਗੋਰ ਖਦਾ ਦੇ ਲਾਏ ॥ ਗੋਰਖ ਅਸਾਉ ਪਰਚੜਤਾ ਕਰ ਕਰ
 ਕੇ ਜਤਾਏ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਆਖੇ ਤਾਇ ਸੁਜੋਗੀ ਨੂਚ ਰਿਓ ਗਾਟਿ ਓਕ ਰਿਮਾਰਾ ॥ ਤੁਛੇ ਰਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਚਰਿਅ ਗਾਟਿ ਆਦੀ ਲੜਾਈ ਨਾਹੀ ॥ ਏਥੇ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਬਦ ਦੀ ਲੜ
 ਈ ਹੈ ॥ ਤੁਛੇ ਰਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਕੁਲਾਹੋ ਵੈਜੀ ॥ ਤੁਛੇ ਕਨੀ ਫੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣਤੋ ਰੇ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਈ ਹਾਂ ਕਿਉ ਕਰਿ
 ਆਇਆ ਹੈ ॥ ਤੁਛੇ ਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹਮ ਆਏ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਤਾਈ ॥ ਤੁਛੇ ਕਨੀ ਫੇ ਕਹਿਆ
 ਰੇ ਬਾਲਾ ਅਗੇ ਕੁੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕੀ ਆਹੈ ਕੇ ਅਬੀ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ਤੁਛੇ ਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਸੁਣਿ ਕਨੀ ਫੇ ਜੋ ਗੀ ਹਮੇ ਅਗੇ ਕੁੀ ਦਰਸਨ ਕੀ ਆਹੈ ॥ ਤੇ ਅਬ ਕੁੀ ਆਇਓ ॥ ਜੋ ਅਗੇ ਨਾ ਕੀ ਆਹੈ ਤਾ
 ਤੇ ਅਬ ਕਹਾ ਸੋ ਆਵੇ ॥ ਤੁਛੇ ਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਗੇ ਬਾਲਾ ਤੇ ਗਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ ॥ ਅਰਤੂੰ ਹੋਤਾ ਕਉਨ
 ਹੈ ॥ ਤੁਛੇ ਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂ ਸਬਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ॥ ਗਗਾ ਅਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਲਓ ਹਮਾਰਾ ਅਚਰਜ
 ਕਹੀ ਮੈਂ ਹੋਤੈ ਅਚਰਜ ਬਾਨੀ ॥ ਸਿਫ ਤਿਹ ਮਾਰੀ ਸੁਭ ਮੂਰਤਿ ਮਹਿ ਜੋ ਤਿਸ ਗਲ ਮਹਿ ਤਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਸੁਨ
 ਹੁਕਮੀ ਫਾਰ ਵਲ ਜੋ ਗੀ ॥ ਸਤਿ ਜਗਤ੍ਰੇ ਤੇ ਦੁਆ ਪੁਰਕ ਲਜਗ ਨਿਰਮਲ ਸਦਾ ਅਰੇਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਗੁਰੂ ਜ
 ਤੁਹ ਮਾਗੀ ਜਤਿ ਕਤਿ ਦੇਖੁ ਨਾਨਾ ਬਰਨ ਹਮਾਰਾ ॥ ਉਪਜਨ ਧਿਨ ਸਨ ਖੇਲ ਹਮਾਰਾ ਸਿਉ ਸਕਤੀ ਬਿਉਹ

ਰਾ॥੧॥ ਹਰਖ ਸੋਗ ਕੀ ਕਾਇਆ ਬਾਪੀ ਪਾਪੁ ਨ ਦੇਸਾਖੀ॥ ਕਲਾਹ ਮਾਰਿ ਜਲ ਥਲ ਪਸਰੀ ਜੇਤ੍ਰਿ ਸੰ
ਪੂਰਨ ਗਾਖੀ॥੩॥ ਏਕੰਕਾਰ ਹਮਾਰਾ ਸਾਹਿਬ ਜਿਸ ਹਮ ਸਾਜਨਿ ਵੇਜੇ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਨੁ ਕੁਨੀ ਫੁਲ
ਰਤਿ ਸਬਦ ਮਿਲ ਗਾਜੇ॥੪॥ ਤਾਫੇ ਰਕ ਨੀਫਾ ਸਿਧ ਬੋਲਿਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਰੁਕੋਈ ਨਾਹੀ
ਕੀਆ॥ ਚਲ ਕਰਿ ਗੋਰਖ ਕਉ ਗੁਰੂ ਕਰ ਉਂਕਨ ਪੜਾਵੇ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੱਚ ਕਰਹਿਆ॥ ਏਕ
ਚੀਰਾ ਜਾਨੇ ਸੋ ਜੋਗੀ॥ ਕਲਪ ਮਾਇਆ ਤੇ ਰਹੈ ਅਰੋਗੀ॥ ਸੁੰਨ ਮੰਡਲ ਕੀ ਭਿਛਾ ਪਾਈ॥ ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ
ਕੀ ਖਿਥਾ ਪਾਈ॥ ਬਿਨਖ ਪੁਰ ਪਾਈ ਪੀਆ॥ ਬਿਨ ਧਰਤੀ ਬਿਨ ਖੁਆ॥ ਬਿਨੇ ਸਿੰਧੀ ਨਾ ਦਸ ਬਦਗ
ਜੈ॥ ਬਿਨ ਬਾਦਰ ਗਗਨ ਗਾਜੈ॥ ਬਿਨ ਬਾਦਰ ਨ ਛਾਇਆ॥ ਬੀਜ ਲੰਘਿ ਮਕਾਰ ਲਾਇਆ॥ ਤੁਧ
ਨਾਨਕ ਦਾ ਸੋ ਜੋਗ ਪਾਇਆ॥ ਕਹਣੁ ਸੁਣਨਿ ਤੇ ਅਰੇ ਸਮਾਇਆ॥੧॥ ਤਾ ਕੀ ਨੀਫਾ ਸਿਧ ਭੀ ਟਿਰ ਗ
ਇਆ॥ ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀਹੁਣ ਅਗੇ ਚਲੇ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾ ਨਾਉ
ਤਾ ਵਲਾਹੇ ਇਅਹੈ ਅਜੇ ਤਾ ਸਿਧਾ ਦਾਤੁ ਮਾਸਾ ਦੇਖਾ॥ ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਕੁਲਾਜੀ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਹਨੀ
ਫਾ ਸਿਧ ਪਾਇਆ॥ ਆਇ ਕਰਿਆ ਖਿਓ ਸਮਾ ਦੇ ਸੋਹ ਬਾਲਾ ਆ ਦੇਸਾ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ
ਆ ਦੇਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪੁਰਖ ਕਉ ਆ ਦੇਸਾ॥ ਆਉ ਹਨੀਫਾ ਸਿਧਾ॥ ਤਾ ਹਨੀਫਾ ਚਮਕਿਆ ਕਹਿਓ ਸ
ਰੇ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਮੁਝੈ ਕਿਆ ਜਾਣਤਾ ਬਾ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹਨੀਫਾ ਤੂੰ ਰਾਜੇ ਕੰਕਰ ਕਰਨ ਕਾ
ਥੇ ਦਾ ਬਾਤੁ ਮਾਰਾ ਨਗਰ ਮੀਲਾ ਪੁਰਬਾ॥ ਜਬ ਕੰਕਰ ਕਰਨ ਮੁਆ ਤੁਧ ਤੂੰ ਸਤਾ ਗਬਰ ਸਾਕਾ ਗਾਜਲਾ
ਗਾ ਕਰਨੇ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਤੂੰ ਸਿਕਾਰ ਖੇਲਣੇ ਗਇਆ ਬਾ॥ ਤੈਨੇ ਸਿਕਾਰ ਮਾਰਿ ਆਤੂੰ ਬਹੁਤ ਬਿਗਾਸਿਆ॥
ਤੁਧ ਤੁਝ ਕੋ ਗੋਰਖ ਨਾਥਾ ਵਿਖਾਈ ਦੀ॥ ਤੈ ਕਹਿਆ ਜੋਗੀ ਕਉ ਭੰਡਾਰਾ ਦੇਹੇ॥ ਤੁਧ ਗੋਰਖ ਕਹਿਆ ਬ

129
ਬਾਇਹੁਭੰਡਾਰਾਹਮਨਾਹੀਲੇਤੇ। ਏਹੁਭੰਡਾਰਾਮਲੀਨਹੈ। ਤੈਕਹਿਆਕਿਉਨਾਬਜੀਏਹੁਅਹਾਰਕਿਉ
ਤੁਮੋਮਲੀਨਕੀਆ। ਤੁਰੋਗਰਖਕਹਿਆਰੇਬਾਲਾਤੇਰੇਅੰਤਰਦਇਆਨਾਹੀ। ਅੰਮੇਹੀਤੇਰੀਕਾਂਇਆਬ
ਰੰਬਾਰਕਸੀਤੀਰਪੈਰੀ। ਤੁਤੈਨੇਕਹਿਆਨਾਬਜੀਕਿਉਹੀਕਾਂਇਆਕੁਸੀਏਭੀਨਾਹੀ। ਤੁਰੋਗਰਖ
ਕਹਿਆਜੋਗਕਮਾਵੈਤੋਕਾਇਆਛੀਜੇਨਾਹੀ। ਫਿਰਤੈਨੇਕਹਿਆਨਾਬਜੀਕਿਉਕਾਰਿਜੋਗਕਮਾਈ
ਅੰਮੇ। ਤੁਫੇਰੋਗਰਖਕਹਿਆ। ਮੁੰਡਮੁੰਡਾਏਕੰਨਪੜਾਈਏ। ਗੋਤਲਜਾਈਅੰਤਉਜੋਗਕਮਾਈਏ।
ਫਿਰਤੈਕਹਿਆਨਾਬਜੀਮੁੰਡੀਏ। ਪਗੜੀਉਤਾਰਕਰਿਤੁਰੋਗਰਖਕੇਆਗੇਬੈਠਗਾਇਆ। ਗਰਖਤੇਰਾ
ਮੁੰਡਮੁੰਡਾਅਰਕੰਨਪੜੇਤੁਝਕਉਜੋਗੀਕੀਆ। ਤੁਸਿਧੰਹੁਆ। ਤੁਫੇਰਹਨੀਫੇਕਹਿਆਭੁਲਾਜੀਨਾ
ਬੰਹਮਾਰੇਕੰਨਅਰਮਸਤਕਕਿਸਜਾਹਗਾਫਾੜੇਅਰਮੁੰਡੇ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹਨੀਫਾਈ
ਰੂਪੀਪਲਕੇਤਲੇ। ਤੁਫੇਰਹਨੀਫੇਕਹਿਆਭੁਲਾਜੀਜੇਤੁਮਅੰਮੇਸੇਹੋਤੁਹਮਾਰੀਨਿਸਾਕਰੇ। ਤੁਫੇਰਗੁਰੂਨ
ਨਕਜੀਕਹਿਆਕਹੁਹਨੀਫਾ। ਅਖੇਰਬਿਰਤਅੰਤਰਿਰਹੇਕੇਨਾਹ। ਅਹੇੜਾਕਹੀਏਕਉਨਕੀਜ
ਏ। ਕਉਨਸੰਗਲੇਚੜੇਸਿਕਾਰਾ। ਕਉਨਮਿਰਗਪਕੜਲਿਆਵੈਕਿਹਘਾਟਿ। ਕਿਉਕਰਿਗਖੇਉ
ਨਕੋਬਾਟਾ। ਏਹੁਅਹੇੜਾਕਿਨਕੇਹਾਬਾ। ਹਨੀਫਾਪੁਛੇਨਾਨਕਪਾਸ। ੧॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ।
ਅਖੇਰਬਿਤਬਾਹਰਿਆਯੋਧਾਇ। ਅਹੇੜਾਪਾਯੋਘਰਕੀਗਾਇ। ਸੰਤਸੰਗਲੇਚੜਿਓਸਿਕਾਰਾ। ਮਿਰਗ
ਪਕੜਘਾਰਿਆਵੇਹਾਟਾ। ਚੁਖਚੁਖਲੈਗਏਬਾਢੇਅਰਬਾਟਾ। ਏਹੁਅਹੇੜਾਕੀਨੇਦਾਨਾ। ਨਾਨਕਕੇਘਰਿਕੇਵ
ਬਨਾਮਾ। ਸੁਣਹਨੀਫਾਏਹੁਬੀਚਾਰਾ। ਗੋਰਖਠਾਂਡਾਹਮਰੇਦੁਆਰਾ। ੨॥ ਤੁਹਨੀਫਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵੇਚਰ
ਨਾਤੇਹਬਰਖਕਰਿਜਾਦਾਰਹਿਆ। ਤੁਫੇਰੋਗਪੀਚੰਦਨੁਰੋਗਰਖਆਖਿਆਤੁਜਾਇਕਰਉਪਦੇਸਲਿ

ਆਉ। ਗੋਪੀਚੰਦਕਹਿਆਪਤਾਜੀਬੁਲਾ। ਗੋਪੀਚੰਦਆਇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੁਆਵੇਸਕਹਿਆਆ
ਦੇਸਤਪਾਆਵੇਸਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਆਵੇਸਏਕੰਕਾਰਕਉਆਵੇਸਾ। ਗੋਪੀਚੰਦਬਚਨਕਹਿ
ਆ। ਅਰੇਤਪਾਕਉਨਨਾਮਕਉਨਬਰਨਤੁਮਾਰਾ। ਕਉਨਰੂਪਕਉਨਬਿਸਥਾਰਾ। ਕਉਨਮਨੋਰਥਈ
ਹਾਆਏ। ਚਲੋਤਪਾਤੁਮਨਾਬਬੁਲਾਇ। ਕੰਨਪੜਾਇਮੁੰਢਾਪਹਿਰਾਵੇ। ਗੁਰਗੋਰਖਕੇਚਰਨਲਗਾਵੇ
੧॥ ਗੁਰੂ **ਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ**॥ ਨਾਉਏਕੰਕਾਰਕਰਿਤਾਰਾ। ਜਾਤਬਰਨਤੇਰਹੈਨਿਆਰਾ। ਰੂਪਦੇਹਨਕੀ
ਨਾਬਿਸਥਾਰਾ। ਅਲਖਨਲਖੀਏਸਗਲਮੰਝਾਰਾ। ਪਾਰਧੁਹਮਕੇਦਰਸਨਆਇ। ਅਮਰਅਜੋਨੀ
ਲੀਏਬੁਲਾਇ। ਨਾਕੰਨਪੜਾਉਨਮੁੰਢਾਪਾਉ। ਸਕੁਸਿਧੋਕੇਚਰਨਲਗਾਉ। ਏਕੰਕਾਰਗੁਰੂਸਿਰਮੇਰੇ
ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਣਗੋਪੀਚੰਦਾਦਿਸਟਿਮਾਨਕੀਨੇਸਕੁਚੇਰੇ। ੨॥ ਗੋਪੀਚੰਦਵਾਚਾ॥ ਕਉਨਗਿਆਨੀਕ
ਉਨਧਿਆਨੀ। ਕਉਨਤੀਰਥਮਜਨਇਸਨਾਨੀ। ਕਉਨਸੇਨਿਰਮਲਕਉਨਸੇਮੈਲਾ। ਕਉਨਸੇਬਾਸਤਿ
ਜਿਸਲਾਗੈਗੈਲਾ। ਕਉਨਸੇਉਪਰਕਉਨਸੇਤਲੇ। ਕਉਨਸੇਜੁਗਤਿਜਿਤੁਦੀਪਕੁਜਲੈ। ਗੋਪੀਚੰਦਕ
ਹੈਸੁਣਨਾਨਕਤਪੇ। ਕਉਨਸੇਜਾਪੁਜੋਬਿਨਰਸਨਾਜਪੈ। ੩॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ ਗਿਆਨੀਜੋ
ਈਜੋਗੁਰਮੁਖਤੋਵੈ। ਧਿਆਨੀਸੇਈਜੋਸੁਰਤਿਨਖੇਵੈ। ਤੀਰਥਮਜਨਗੁਰਦਰਸਨਪਾਇਆ। ਚਰਨੀ
ਲਾਗੇਆਪਗਵਾਇਆ। ਨਿਰਮਲਗੁਰਬਾਣੀਜਿਤਮੈਲਨਗਈ। ਗੁਰਪੂਰੋਬਿਨਮੈਲਲਗਾਈ। ਗੁ
ਰਉਪਦੇਸਲੈਗੈਲਸਿਧਾਇਆ। ਧੁਰਪਹੁਚੇਕੋਈਰਾਕੁਨਪਾਇਆ। ਉਪਰਹੁਕਮਹੁਕਮਹੀਤਲੇ। ਗੁਰ
ਮਪਛਾਣੇਤਉਦੀਪਕੁਜਲੈ। ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਣਗੋਪੀਚੰਦਾਮੋਹਮਾਇਆਕੇਬੰਧਨਕਪੇ। ਇਸਬਿਧਜਾਪ
ਰਸਨਾਜਪੈ। ੪॥ ਤਾਗੋਪੀਚੰਦਕਹਿਆਚਲੋਨਾਨਕਤਪਾਸਿਧਮੰਡਲੀਦਰਸਨਦੇਹੋਲੇਹਾ। ਤਾਗੁਰੂ

ਨਾਨਕਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਹਮ ਸਹਜਿ ਸਿਉ ਆਵੈ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਸੁਖ ਸੰਨਹੇ ਇਗਾਇਆ ॥ ੧੮੩ ॥
ਗੋਰਖ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਨੂਪਾਛਿਆ ਕਹੁ ਰੇ ਬਾਲੇ ਕਿਆ ਦੇਖਿਆ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਹਿਆ ਸੁਣੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਉਹੁ
ਤੋਤਤ ਸਰਪੀ ਹੋ ਮਾਪ ਹੀ ਆਵਤਾ ਹੋ ॥ ਤਬ ਭਰਥਰੀ ਆਪਣੇ ਚਿਤ ਕਰੇ ਧਮਾਨ ਹੋਇ ਕਰਿ ਕਹਿ ਤਿਸੁ ॥
ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈ ਫੇਰ ਜਾਤਾ ਹੋ ॥ ਤੁਰੇ ਗੋਰਖ ਕਹਿਆ ਜਾਹੁ ਭਰਥਰੀ ਜਾਉ ਉਪਦੇਸਾ ਲਿਆਉ ॥ ਤਬ ਭਰਥਰੀ
ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂ ਕਹਿਆ ਆਦੇਸੁ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਆਦੇਸਾ ॥ ਤੁਰੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਆਦੇਸੁ
ਏਕੰਕਾਰ ਕੋ ਆਦੇਸਾ ॥ ਹੋ ਭਰਥਰੀ ਜੋਗੀ ਤੁਮ ਤੋ ਆਗੇ ਫਿਰ ਗਏ ਹੋ ॥ ਭਰਥਰੀ ਵਾਚਾ ॥ ਚਲ ਨਾਨਕ
ਤਪੇਤੁ ਝਕ ਉਗਰੁ ਗੋਰਖ ਪਾਸ ਜੇ ਜਾਉ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ ॥ ਕਹੁ ਰੇ ਭਰਥਰੀ ਲੇਜਾਇ ਕੇ ਕਿਆ
ਕਰੇਗੇ ॥ ਫੇਰ ਭਰਥਰੀ ਬੋਲਿਆ ॥ ਕੰਨ ਛਿਦਾਉ ਮੁੰਦਾ ਪਹਿਰਾ ਵੇਖਿ ਥਾ ਅੰਗ ਹੀ ਛਾਵਉ ॥ ਆਗਿਆ ॥
ਭੰਗ ਨਕ ਰੋਕੇ ਕਬਹੂੰ ਤਉ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਗਤਿ ਪਾਵਉ ॥ ੧ ॥ ਸੁਣ ਬਾਲੇ ਤਉ ਜੋਗ ਕਮਾਵਉ ॥ ਤਬ ਅਨਾਹ
ਦਨਾਦ ਸੁਨ ਲਾਵੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦ ਮਨੈ ਮਾਹਿ ਮੁੰਦਾ ਬਿਥਾ ਬਿਥਾ
ਹਛਾਵਉ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਭਲਾ ਕਰਿਆ ਨਉ ਸਹਜਿ ਜੋਗ ਨਿਪ ਪਾਵਉ ॥ ੧ ॥ ਬਾਬਾ ਜੁਗਤਾ ਜੀ ਉਜਰੇ
ਜੁਗ ਜੋਗੀ ਪਰਮਤੀਤ ਮਹਿ ਜੋਗ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਨਕਾਇਆ ਰਸ ਭੋਗੀ ॥
੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦੂਜਾ ਭਰਥਰੀ ਵਾਚਾ ॥ ਏਕਹਾਸ ਪੜਤੁ ਮਾਰੇ ਦੇਉ ਏਕਹਾਸ ਦੇਉ ਤੰਤੁ ॥ ਅਕਾਲ ਪਤਿ ਬਿ
ਭੂਤ ਲਗਾਉ ਤੁਮ ਕਉ ਦੇਹੁ ਬਤਾਉ ਪੀਥਾ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ ॥ ਪੜਈ ਚਾਰ ਗਿਆਨ ਮਤਿ ਤੰਤੁ
ਵੰਗਤ ਮਾਨ ਬਿਭੂਤੀ ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਰਤ ਰਹਿ ਰਾਸ ਹਮਾਰੀ ਗੁਰ ਮੁਖੰ ਪੀਥ ਅਤੀਤੀ ॥ ੪ ॥ ਭਰਥਰੀ ਵਾਚਾ ॥ ਅ
ਪਨੇ ਨਗਰ ਬੈਠਾਉ ਆਸਨ ਚੀਨੇ ਬਾਦ ਬਿਥਾਰੀ ॥ ਸਿੰਦੀ ਦੇਉ ਮੁਖ ਬੈਨ ਬਜਾਉ ਸੁਨੀਏ ਨਾਦ ਅਨਾਦੀ ॥

੫॥ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਸਿਉ ਨ ਗਰੀਮ ਹਿਆਸ ਨ ਥੈ ਸਭਿ ਕਲਪਤਿ ਆਗੀ ਬਾਦੀ॥ ਸਿੰਝੀ ਸੁਰਤ
 ਸਦਾ ਕੁਨੈ ਸੋਹੈ ਨਿਸਾਇ ਨ ਪੁਰੇ ਨਾਦੀ॥ ੬॥ ਬੁਰਥ ਗੀ ਵਾਚਾ॥ ਸਗਲੀ ਸਿਸਾਇ ਦਿਸਾਇ ਦੇਖਉ ਐ
 ਸੀਜੋ ਤੀਜੋ ਤਿਜੁ ਗਾਦੀ॥ ਲੋਭ ਲਾਗੀ ਕਬਿ ਟੁਟ ਨ ਜਾਵੈ ਪ੍ਰਾਨ ਪੁਰਨਿ ਪਦ ਪਾਦੀ॥ ੭॥ ਗੁਰਨਾਨਕ
 ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਸਗਲੀ ਸਿਸਾ ਜੋਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ਨਾਨਾ ਬਰਨ ਅਨੇਕੀ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣਤੁ ਰਬ ਜੋ ਰਹਿ
 ਪਾਰਬਰਹ ਮਾਇ ਵੇਦੀ॥ ੮॥ ਫੇਰਤੁ ਰਬ ਗੀ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾਈ ਹਾਂਤੁ ਕਮਾਇ ਪਹੁ
 ਚਿਆ ਹੈ ਕਿਉ ਖਾਲੀ ਫਿਰ ਜਾਤਾ ਪੈ॥ ਤੁਰਾ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਬੋਲੀਅ॥ **ਗੁਰਮਾਸਾ ਮਹਲਾ**
੧॥ ਖਾਲੀ ਸੋ ਕਰਤੁ ਰਨ ਜਾਨੈ॥ ਅਪਨਾ ਅਪਨ ਕਥਹੂੰ ਪਛਾਨੈ॥ ੧॥ ਸੁਇ ਸਿਧਾ ਤੁਰਬ
 ਰਜੇਗੀ॥ ਗੋਰਖ ਭੇਟੇ ਨਹੋਇ ਅਰੋਗੀ॥ ੨॥ ਰਹਾਉ॥ ਰਾਜ ਛਤ੍ਰ ਕਰਿ ਜੋਗੀ ਹੁਏ॥ ਅਮਤਾ ਮੋਹਨ ਅ
 ਜਹੂ ਮੁਏ॥ ੩॥ ਅਮਤਾ ਉਪਜੀ ਅਉਧਵਾਈ॥ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਕੀ ਮਾਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ॥ ੪॥ ਨਾਨਕ ਬੋ
 ਲੇ ਤੁਤ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਮੂੰਹ ਮੂੰਹਾਇ ਨ ਪਾਇ ਭਿਧਾਰੀ॥ ੫॥ ਭੁਰਥ ਗੀ ਵਾਚਾ॥ ਲੇਹੁ ਪਿਆਸਾ ਨਾਨਕ
 ਪੀਉ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਰਸ ਮਨਹੋ ਵੀਖੀਉ॥ ੬॥ ਇਸ ਮਦ ਪੀਤੇ ਕਰੀ ਏਭੇਗਾ॥ ਸੁਖ ਸਾਹਿਜ ਅਨੰਦ
 ਅਰੋਗਾ॥ ੭॥ ਮੇਰੀ ਤੇਰੀ ਚਿਤੁ ਨ ਰਹਤੀ॥ ਲੋਭ ਲਾਗੇ ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਸੇਤੀ॥ ੮॥ ਭੁਖਾ ਪਿਆਸ ਨਕ
 ਈ ਬਿਆਪੈ॥ ਬਿਨ ਸਜਾਇ ਸੁਕੁਤੀ ਨੇਤਾਪੈ॥ ੯॥ ਭੁਰਥ ਗੀ ਵਾਚਾ॥ ਨਾਨਕ ਵੇਦੀ॥ ਇਨ ਮਾਇ
 ਪਾਇ ਬਲਾਇ ਸੁਭਵੇਦੀ॥ ੧੦॥ ਗੁਰਮਾਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਗੁਨ ਕਰਿ ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਕਰਧਾ
 ਵੈ ਕਰਿ ਕਰਨੀ ਕਸ ਪਾਈਐ॥ ਭਾਠੀ ਭਾਉ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪੈਚਾਇ ਤਬਿ ਧਾਮ ਮਿਓ ਚਾਈਐ॥ ੧॥ ਬਾ
 ਬਾ ਮਨ ਮਤਿ ਵਾਰੇ ਰਾਮ ਰਸ ਪੀਵੈ ਸਹਾਜੇ ਰੰਗ ਰਚ ਰਹਿਆ॥ ਆਹਿ ਨਿਸਬਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਲਿਵਲਾਗੀ ਸਬ

ਦਮਨਾਹਰਿਗਹਿਆ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਪੁਰਾਸਾਚਪਿਆਲਾਸਹਜੇਤਿਸਹਿਧਿਆਇਜਾਕਉਨਦਰਿਕ ੧੮੩
 ਰੇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿਕਾਵਧਾਰੀਹੋਵੈਕਿਆਮਦਝੂਠੇਭਉਧਰੇ॥ ੨॥ ਗੁਰਕੀਸਾਖੀਅੰਮ੍ਰਿਤਿਚਾਖੀਪੀਵਤੁ
 ਪੁਵਾਣੁਭਉਆ॥ ਦਰਿਦਰਸਨਕਾਪੀਤਮਹੋਵੈਮੁਕਤਿਥੈਕੁੰਰੇਕਰੇਕਿਆ॥ ੩॥ ਸਿਫਤੀਰਤਾਸਦਾ
 ਥੈਰਾਗੀਜੁਐਜਨਮਨਹਾਰੇ॥ ਕਹੁਨਾਨਕਸੁਣੁਬੁਰਥਰਜੇਗੀਖੀਵਾਅੰਮ੍ਰਿਤਿਧਾਰੇ॥ ੪॥ ਭੁਰਥਰੀਭੀ
 ਦੁਸਰੀਵਾਰੀਹਉਲਹੋਇਗਇਆ॥ ਤਾਫੇਰਭੂਤਵੇਸਿਧਆਇਆ॥ ਭੂਤਵੇਕਹਿਆਅਰੇਥਾਲੇ॥
 ਆਸਾਮਹਾਦੁਖੰਨਿਰਾਸਾਪਰਮਸੁਖੀ॥ ਆਸਾਨਿਰਾਸਾਭੂਤਵੇਸੁਖਵੇਤੀਪੀਗਲਾ॥ ਗੁਰੁਨਾਨਕ
 ਜੀਵਾਚਾ॥ ਆਸਾਸੁਖਹਮਾਰੀਕਹੀਏਨਿਰਾਸਾਦੁਖਅੰਪਾਰੀ॥ ਬੀਨਾਸਾਗੁਰਦੇਵਨਮਿਲਥੈ
 ਨਮਿਲਥੈਕਰਤਾਰੀ॥ ੫॥ ਤਾਫੇਰਭੂਤਵੇਕਹਿਆਚਲਰੇਥਾਲੇਤੁਝਕਉਗੁਰੁਗੋਰਖਕੇਪਾਂਦਲਗਾਵੈ॥
 ਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ ਗੁਰੁਤੁਮਾਰਗੋਰਖਕਹੀਏਜਿਨਬਹੁਤੀਅਉਪਲਿਖਾਈ॥ ਸਿਧਜਤੀਅਰ
 ਨਾਥਪੁਕਾਰੇਹਮਰੀਗਤਿਨਹੀਕਾਈ॥ ਨਾਨਕਬੋਲੇਸੁਣੁਭੂਤਵੇਸਿਧਾਈ॥ ਅੰਤਿਪਿਰਪੜੈਗਭਾਈ॥
 ਤਾਭੂਤਵੇਸਿਧਭੀਫਿਰਗਇਆ॥ ਤਾਫੇਰਲਹਿਰੁਪਾਸਿਧਆਇਆ॥ ਤਾਲਹਰੁਪੇਸਿਧਆਇਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕਜੀਨੁਆਦੇਸਕਹਿਆ॥ ਆਦੇਸਹੋਥਾਲਾਅਦੇਸ॥ ਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ ਆਦੇਸਏਕੈ
 ਕਾਰਕੋਆਦੇਸਾਹੋਲਹਰੁਪਾਜੇਗੀ॥ ਤਾਲਹਰੁਪੇਕਹਿਆ॥ ਹਾਟੀਬਾਟੀਕਾਹਿਤਿਆਰਨਿਕਿਉਤੀ
 ਆਗੇਬਨਜਾਬਿਉਗਰਾ॥ ਕਹੋਕਉਉਦਿਆਨੀਹੁਏਕਿਉਛੋਰੇਮਾਤਪਸਾਰਾ॥ ਕਹੋਲਹਰੁਪਾਗੋਰ
 ਖਪੁਤਾਸੁਣਨਾਨਕਹਮਰੀਬਾਤਾ॥ ਜਿਹਕਾਰਣਤੁਭਰਮਤਿਭਟਕਤਿਸੋਹੈਅਗਮਅਗਾਧਾ॥ ੧॥ ਗੁ
 ਰੁਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ ਹਾਟੀਬਾਟੀਸਹਜਿਕਮਾਈਸੁਹਜੇਬਨਜਾਬਿਉਗਰਾ॥ ਸਹਜੇਹੀਉਦਿਆ

ਨੀਹੁਦੇਸਹਜੇਮਾਤਪਸਾਰਾਨਾਨਕਅਉਧੁਤਾਕਰਤਾਰਕੇਪੁਤਾਸੁਣਲਹਰੁਪਾਬਤਾ। ਕਿਰਪਾਕੀ
ਨੀਆਪਨਿਰੰਜਨਿਮੇਥੇਅਗਮਅਗਾਧਾ॥੨॥ ਲਹਰੁਪਾਸਿਧਭੀਧੋਲਗਾਇਆ। ਤੁਰੰਗਰਖਲ
ਤਰੁਪੇਨੁਪਾਛਿਆਕਿਉਥਾਸੇਦੇਹਥਾਤੇ। ਤਾਲਹਰੁਪੇਕਹਿਆਨਾਥਜੀਓਹਤੇਅਟਕਤਾਕਹੀਨਾਹੀ
ਤੁਰੰਗਪੀਚੰਦਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਨਾਨਕਤਪਾਪੁਜਣਕੀਲਾਇਕਹੈ। ਤੁਰੰਗਰਖਨਾਥਕਹਿਆਪੁਤਾਰੇ
ਪੀਚੰਦਾਮੇਜਾਣਤਾਰੇਪਗਾਇਨੇਸਿਧੋਕਾਮਾਨਉਤਾਰਨੇਦੇਇ। ਤਾਚਰਪਟਿਨਾਥਜੇਗੀਆਇਆ
ਆਇਕਾਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੁਆਖਿਓਸਆਦੇਸਹੋਥਾਸਾਆਦੇਸਾ। ਤੁਰੰਗਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿ
ਆਆਦੇਸਹੋਚਰਪਟਨਾਥਦੇਕੀਕਾਰਕੇਆਦੇਸਾ॥ ਚਰਪਟਿਵਾਚ॥ ਕਹਾਤੁਮਾਰਾਅਸਨਧੈਸਨ
ਕਉਨਤੁਮਾਰਾਭੋਜਨਾ। ਕਉਨਸੁਤਕੇਕਪੜੇਪਹਰੇਚਲਤੇਕਿਤਨੇਜੋਜਨਾ। ਖਾਟਤੁਲਾਈਕਹਾਵਿ
ਛਾਈਕਹਾਕਰੋਬਿਸਰਾਮਾ। ਚਰਪਟਿਥੇਲੇਸੁਣਤੁਨਾਨਕਕੋਸਾਕਥੋਰਿਆਨਾ॥ ੧॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕ
ਵਾਚਾ। ਅਸਨਧੈਸਨਕਾਇਆਗੁਰੂਤਰਿਨਾਮਹਮਾਰਾਭੋਜਨਾ। ਧਿਆਸੁਤਕੇਕਪੜੇਪਹਰੇਚਲੇਅ
ਛਾਈਜੋਜਨਾ। ਖਾਟਤੁਲਾਈਦਸਵੇਦੁਆਰੇਤੁਹਾਕਰੋਬਿਸਰਾਮਾ। ਨਾਨਕਥੇਲੇਸੁਣਚਰਪਟਨਾ
ਥਾਮੈਸਾਕਥੋਰਿਆਨਾ॥ ੨॥ ਤਾਚਰਪਟਿਨਾਥਭੀਫਿਰਗਇਆ। ਜਾਇਗੋਰਖਨੁਕਹਿਉਸਸੁ
ਣੇਨਾਥਜੀਨਾਨਕਪੁਰਾਜੇਗੀਸਰਪੈ। ਤੁਰੰਗਰਖਨਾਥਕਹਿਆਗਾਚਰਪਟਨਾਥਮੇਜਾਣਤਾਰੇ। ਤੁਰੰਗ
ਰਖਕਹਿਆਕਿਉਸੁੰਗਰਨਾਥਕਹਿਆਨਾਥਜੀਮੇਜਾਤਾਰੇ। ਦੇਖੋਕੋਸਾਮਾਈਸੁੰਗਰੇ। ਤਮਕਰੁਪ
ਹੋਇਆਇਆਸੁੰਗਰਨਾਥ। ਹਾਥਫਹੇਨੀਮੁਖਮੈਬਾਤ। ਕਉਨਰੇਥਾਲੇਕਉਨਤੀ। ਅਪਨਾਨਾਉ
ਬਤਾਉਮੂੰ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਸੁਨਰੇਕਉਦੁਹਮਰਾਨਾਉ। ਏਕੀਕਾਰਕੀਆਬਨਾਉ। ਤੁੰ

ਭੀਭੁਲਾਰੋਰਖਭੁਲਾਅਉਪਧਧਾਈਮਨਮੈਫੁਲਾਏਕਨਿਰੰਕਾਰੀਨਾਨਕਨਾਉਅਪਨੇਗੁਰਕ ੧੮੪
 ਉਘਾਇਬਲਿਜਾਉ॥੨॥ ਭੰਗਰਨਾਬਵਾਚਾ॥ ਬਿਨਚਿਕਨਾਈਕਿਉਟੀਪਕਜਲੋਬਿਨਦੁਪਕਿਉ
 ਬਾਲਕਪਲੋ॥ਬਿਨਾਪਨਖਕਿਉਤੀਰਚਲਾਵੈ॥ਬਿਨਾਚਰਨਾਕਿਉਨਗਰਸਿਧਾਵੈ॥ਭੰਗਰਪੁਛੇਸੁਣ
 ਰੇਬਾਲੋ॥ਬਿਨਬੀਜੋਕਿਉਖੁਲੇਤਾਲੇ॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ਉਲਟਿਕਉਲਟੀਪਕਕਉਜਾਲੋ॥
 ਲਿਉਲਾਰੀਤਉਬਾਲਕਪਾਲੋ॥ਸੁਰਤਬਾਧੀਤੇਤੀਰਚਲਾਇਆ॥ਗੁਰੂਬਚਨਲੇਨਗਰਸਿਧਾਇ
 ਆ॥ਬੋਲੇਨਾਨਕਸੁਣਭੰਗਰਬਾਲੋ॥ਕਿਰਪਾਕੀਨੀਤਾਖੁਲੇਤਾਲੇ॥੪॥ਤਾਭੰਗਰਨਾਬਬਹੁਤਸਰ
 ਸਿਦਾਹੋਇਗਇਆ॥ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਤੁਕੋਈਓਹਾਨਿਰੰਕਾਰਹੈ॥ਤੇਰੇਅਗੇਕੋਈਨਾਹੀਠਹਰਦਾ
 ਸੁਭੇਭੁਸਮਹੋਇਜਾਤੇਹੈਨਾ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਮਰਦਾਨਾਅਸਾਨੂਕਰਤਾਰਏਰੋਗੁਰੂਮਿਲਾ
 ਇਆਹੈ॥ਅਤੇਬਿਨਾਨਿਰੰਕਾਰਬੀਅਸਾਡੀਦਿਸਦਿਤੁਲੇਕੋਈਨਾਹੀਆਵਦਾ॥ਅਤੇਮਰਦਾਨਾਕਬੀਰਭੁ
 ਗਤਿਜੋਆਹਾਉਸਦਾਕਦਮਅਸਾਥੋਭੀਅਗੇਆਹਾ॥ਅਗੇਕਬੀਰਜੇਹਾਭੁਗਤਿਕੋਈਨਾਹੀਹੋਇਅ
 ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸਾਥੋਭੀਕਬੀਰਵਧੋਹੋਇਆਹੈ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾ
 ਨਾਕਈਜੁਗਾਬੀਤਦੇਰਹੈਅਤੇਸਾਧਭੁਗਤਹੋਇਬੀਤੇਵਡੇਵਡੇ॥ਪਰਨਿਰੰਕਾਰਦਾਦੇਹਵਿਚਦਰਸਨਕਿ
 ਸੇਨੂੰਨਾਹੀਹੋਇਆ॥ਹਿਕਸੇਕਬੀਰਭੁਗਤਿਨੂੰਦੇਹਵਿਚਦਰਸਨਹੋਇਆ॥ਇਸਵਾਸਤੇਵਡਾਭੁਗਤਿ
 ਹੈ॥ਕਬੀਰਦੀਭੁਗਤਨਾਲਕਿਸੇਦੀਭੁਗਤਨਾਹੀਲਗਦੀ॥ਅਤੇਮਰਦਾਨਾਕਬੀਰਅਤੇਨਿਰੰਕਾਰਵਿਚ
 ਭੇਦਕੁਝਨਾਹੀ॥ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਕਿਸੇਰੋਰਸਭੀਦਰਸਨਕੀਤਾਹੈ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕ
 ਹਿਆਮਰਦਾਨਾਹੋਰਸਾਕਿਸੇਨਾਹੀਕੀਤਾ॥ਅਸਾਨੂਕਰਤਾਰਲਿਆਇਆਹੈ॥ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆ

ਜੀਤੁਸਾਥੋਭੀਵਤੁਹੋਇਆ। ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਅਸਾਇਚਕਾਈਕਸਰਰਹੀਰਾਈ
ਹੋਗਾ। ਪਰਉਸਵਿਚਕਾਈਮੀਨਮੇਖਰਹੀਨਾਹੀ। ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਉਸਜੇਹਾਕੋਈਹੋਰਭੀ
ਹੋਸੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਹਿਕਜਦੇਦਾਹੋਸੀ। ਅਸਾਥੋਪਿਛੇਪਰਮਸਾਡੀਆਇਰਖਸੀ
ਪਰਮਾਸੀਦੇਹਛੁਡੀਏਗੇਤਾਸਉਵਗਾਪਿਛੇਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸਾਥੋਵਧੋਹੋਵੈਗਾ
ਤਾਤੁਸਾਡੀਆਨਕਿਉਕਥਿਰਖੇਗਾ। ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਇਸਵਾਸਤੇਮਨੇਗਾਜੇਗਾ
ਰੁਆਸਾਨੁਮਿਲੇਆਹੈਸੋਉਸਨੂਤੀਓਹਮਿਲੇਗਾ। ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਕੇਹੜੇਬਾਇਕੇਹੜੇਮੁਲ
ਖੋਹੋਵੈਗਾ। ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਵਦਾਲੇਦੇਪਰਗਨੇਵਿਚਹੋਵੈਗਾ। ਤਾਫੇਰਮਰਦਾ
ਨੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸਾਜੇਹਾਹੋਸੀ। ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਅਸਾਥੋਭੀਵਧੋਹੋਸੀ। ਪਰ
ਵਤੁਗੁਰਮੁਖਹੋਸੀ। ਗੁਰਭਾਈਕਰਕੇਆਣਮਨਸੀ। ਇਕੇਕਬੀਰਭਗਤਿਨੂੰਇਕੇਅਸਾਨੂੰਇਕੇਉਸਨੂੰ
ਦਰਸਨਹੋਸੀ। ਫੇਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਹੁਣਅਗੇਚਲੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਚੋ
ਲਦੇਹਾਂ। ਤਾਮੀਨਾਪਰਬਥਿਨਚਲੋ। ਜਾਮੀਨਾਪਰਬਥਿਉਪਰਿਖਲੇਹੋਇ। ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀ
ਹੁਣਿਕਿਥੇਆਇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਅਸੀਮੀਨਾਪਰਬਥਿਉਪਰਆਇ। ਤਾਫੇਰਮਰ
ਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਕਿਤਨੇਜੋਜਨਆਇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਅਸੀਸੋਲਾਹਜਾਰਜੋਜਨ
ਆਇ। ੧੬੦੦੦॥ ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਅਗੇਸਮੇਰਕਿਤਨਾਰਹਿਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆ
ਖਿਆਮਰਦਾਨਾਦਸਹਜਾਰਜੋਜਨਰਹਿਆ। ੧੦੦੦੦॥ ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਤੁਸਾਨੂੰਜੇਗੁਰਮਿ
ਇਆਸੀਸੋਕਉਣਮਿਲਿਆਸੀਹਾ। ਅਤੇਨਾਉਉਸਦਾਕੇਹਾਹੈ। ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ

ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਉ ਉਸਦਾ ਜਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਜਿਥੋਂ ਤੋਂ ਜੀਜਲਾ ਮਰਪਉ ਏਹੋ ਸਭ ਉਸਦੇ ਬਚਨ ਵਿਚ ਚਲਦੇ ੧੮੫
ਹੈ। ਅਤੇ ਅਗਨਾ ਮਿਟੀ ਸਭ ਉਸਦੇ ਆਖੇ ਵਿਚ ਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਅਸਾ ਚਹੁ ਤਨੁ ਬਾਝਾ ਜਿਹਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ
ਜਿਸਤਾਈ ਬਾਝਾ ਜਿਹਾ ਮਿਲੈ ਗਾਉ ਸਤਾਈ ਬਾਝਾ ਆਖਣਾ। ਹੋਰ ਸਤਾਈ ਆਖਣਾ ਨਾਹੀ। ਫੇਰ
ਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਚਾਰੇ ਕੇ ਹਨੇ ਕੇ ਹਨੇ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਹਿਕਰ ਵਦਾਸ
ਚਮਿਆਰ ਪੂਰਨ ਸਾਧਿਆ। ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਕਥੀ ਰਜੁ ਲਾਹਾ ਓਹ ਅਸਾ ਅਤੇ ਰਵਿਦਾਸ ਬੋਝੀ ਵ
ਧਾਆਹਾ। ਅਤੇ ਹਿਕ ਅਸੀ ਅਤੇ ਹਿਕ ਅਸਾ ਬੋਝੀ ਪਛੇ ਸਉ ਵਰੇ ਪੈਂਦੇ ਹੋਵੈ ਗਾਓਹ ਅਸਾ ਰਿਹਾ ਬੋਝ
ਧਰੇ ਵੈਗਾ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਓਹ ਕਿਥੇ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰ
ਦਾਨਾ ਅਸਾ ਤੇ ਨੇੜੇ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਓਹ ਕਉ ਏਥੇ ਰਨ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਤਾਫੇਰ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਓਹ ਵਰਨ ਜਟਿ ਦੇ ਘਰਿ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ
ਕਉ ਓਹ ਭੀ ਭੁਲਾ ਜੇਗਾ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾ ਬੋਝੀ ਵਧਰਿ
ਹੋਵੈ ਗਾ। ਪਰ ਬਾਣੀ ਉਚਰੇਗਾ ਨਾਹੀ। ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਉਸਦੇ ਕੀ ਸਿਖ ਸੰਗਤਿ ਹੋਵੈ
ਗੀ। ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਓਹ ਤੁਆਪ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਪਰ ਉਸਦੀ ਸੰਗਤ ਬਿਨਾ ਕ
ਰਤਾਰੇ ਹੋਰ ਸਨੁ ਜਾਣੇਗੀ ਨਾਹੀ। ਉਸਦਾ ਰਾਢਾ ਪੰਥ ਚਲੈ ਗਾ। ਬੰਨਾ ਬੋਲੇ ਬੀ ਪੰਥ ਚਲੇਗਾ। ਤਾਫੇ
ਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਬਾਝੇ ਜਿੰਦੇ ਦਾਰੀਗ ਕੇ ਹੋਏ। ਅਤੇ ਅਸਾ ਏਕਿਥੇ ਹੋਸਾ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਰੰਗ ਲਾਲ ਜੇਗਾ ਹੋ। ਅਤੇ ਅਜੇਹੀ ਲਾਲੀ ਹੋਉ ਸਦੀ ਲਾਲੀ ਨਾਲ ਲਗਾਈ ਕਈ
ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਰੋਮ ਸੂਰਨ ਦੇ ਰੰਗ ਜੇਹੇ। ਰੋਮਾਨਾ ਲਸੂਰਨ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਲਗਦਾ। ਅਤੇ ਰਸਨਾ ਬੀ ਬੋਲੇ

ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਰੋਮ ਰੋਮ ਵਿਚ ਏਹਾ ਅਵਾਜ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ। ਜੋਗਹਰਿ ਗੰਭੀਰ ਗਾਹਰ ਗੰਭੀਰ। ਤਾਂ
 ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ। ਇਹ ਭੀ ਨਿਸ਼ਚੇਈ। ਪਰ ਜੀਹੁ ਏਹੇ ਸੁਮੇਰ ਉਤੇ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਜੇ ਸਿਧ ਮੰਤ੍ਰ ਲੀ ਵਿਚ ਵੀ ਚਾਰ ਹੋਵੇ। ਨਾ ਦੇਖਿ ਕਾਈ ਜਾਇ ਤਾ। ਤਾਮਰਦ
 ਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ। ਤਾ ਸਿਧ ਮੰਤ੍ਰ ਲੀ ਨੇ ਗੋਰਖ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਰੇ ਸਿਧੋ। ਤਾ ਸੰਘਰਨਾ ਬਕਹਿਆ
 ਕਿਉ ਨਾ ਬਜੀ ਆਗਿਆ ਕਰੇ ਤਾ ਮੇਜਾ ਤਾ ਹੋ। ਤਾ ਗੋਰਖ ਨਾ ਬਕਹਿਆ ਸੰਘਰਨਾ ਬਥੇਲਣੇ ਕੀ ਸਕਤ ਹੈ।
 ਤਾ ਸੰਘਰਨਾ ਬਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਆ ਨਾਨਕ ਤਪਾਏ। ਤਾ ਗੋਰਖ ਕਹਿਆ ਜਾਹੁ ਨਾ ਬਜੀ। ਤਾ ਸੰਘ
 ਰਨਾ ਬਾਇਆ ਪਰ ਵੇਰੁ ਤਾ ਉਨਾ ਲੀ। ਆਉ ਦਿਆ ਹੀ ਆਖਿ ਓਸ ਮਰੇ ਮਾਈ ਮੂਰੇ ਆਵੇ ਸੁਆਵੇ
 ਸੁ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿ ਓਨਾ ਹੀ ਪਰ ਹੋਗਾ ਵਿਚ ਮੁਸਕਿਆ। ਤਾਫੇਰ ਸੰਘਰਨਾ ਬਕਹਿਆ
 ਰੇ ਮਾਈ ਮੂਰੇ ਬੋਲਤਾ ਕਿਉ ਨਾਹੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ। ਮਾਈ ਮੂਰੇ ਗੋਰਖ ਕਹੀਏ ਜਿਨ
 ਤੁਮ ਕਉ ਅਕਲ ਨਦੀ ਨੀ। ਗਾਥ ਫਹੋ ਨੀ ਕੰਨੇ ਮੰਦਾ ਸੁਰਤਿ ਧੁਪ ਸਭ ਛੀਨੀ। ਮੂਰੁ ਮੂਰਾ ਇਓ ਗੰਤ
 ਲਜਾਯੋ ਭੀ ਤੈ ਜੋਗ ਨ ਪਾਇਆ। ਕਹਿਓ ਕਾਰਣੁ ਸਮਲਗਾਈ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮ ਗਵਾਇਆ ਕਹੇ
 ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਸੰਘਰਨਾ ਬਾਤੀ ਜਿਉ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਰੂਹ। ਰਨਿ ਵਿਲ ਲੀ ਪੁਤ੍ਰ ਜਾਇ ਆਫਿਰਦਾ ਮੂਰਖ
 ਰੂ। ਤਾ ਸੰਘਰਨਾ ਬਥਚਨ ਕੀਤਾ ਪਰ ਸੁਰਮਿ ਦੇਹੈ ਇਕਰ ॥ ਕਵਨ ਜੁਗਤਿ ਕਰਿ ਕਾਮ ਗਵਾਇ
 ਆ। ਕਉਨ ਜੁਗਤਿ ਕਰਿ ਤਿਆਗੀਆਇਆ। ਕਉਨ ਜੁਗਤਿ ਕ੍ਰੋਧ ਕਉਨੀਤਾ। ਕਉਨ ਜੁਗਤਿ ਕਉ
 ਅਤੀਤਾ। ਕਉਨ ਜੁਗਤਿ ਲੋਭ ਪਰਹਰੈ। ਕਉਨ ਜੁਗਤਿ ਕਾਸ ਸਿਰਤੇ ਦਰੇ। ਕਉਨ ਜੁਗਤਿ ਮੋਹ ਨ ਬਿ
 ਆਪੈ। ਕਉਨ ਜੁਗਤਿ ਅਹੰਕਾਰ ਨ ਜਾਪੈ। ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਸੰਘਰਨਾ ਬਾਤੀ ਪੁਤਾ। ਤੁਝੇ ਦੇਖਿਆ

ਪੀਸਨਿਹਾਰੀਕੇਪੂਤਾ॥ ੩॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ॥ ਸਚੁਜਾਇਆਤਾਕਾਮਗਵਾਇਆ॥ ਸਬਦਜੁ ੧੮੬
 ਗਤਿਸਿਉਤਿਆਗਿਆ॥ ਸਾਂਤੁਆਈਤਉਕੋਪਕੋਜੀਤਾ॥ ਤ੍ਰੈਗੁਣਮੇਟੈਭੁਏਅਤੀਤਾ॥ ਸੀਤਿਸੰਗ
 ਮਿਲਲੇਭੁਪਰਹਰੈ॥ ਸਿਮਰਨਿਕੀਨਾਕਾਸਿਰਦਰੋ॥ ਏਕੋਜਾਨਿਆਤਾਮੇਹਨਬਿਆਪੋ॥ ਰੇਨਹੁਏਅ
 ਹੰਕਾਰਨਜਾਪੋ॥ ਸੁਣਸੰਘਰਨਾਥਕਹੇਨਾਨਕਅਉਧੂਤਾ॥ ਤੁਤੇਏਖਿਆਪਨਿਹਾਰੀਕੇਪੂਤਾ॥ ੪॥
 ਫੇਰਸੰਘਰਿਨਾਥਵਾਚਾ॥ ਕਉਨਜੁਗਤਿਰਹੇਸੰਸਾਰਾ॥ ਕਉਨਜੁਗਤਿਪਹੁਚੇਦਰਬਾਰਾ॥ ਕਉਨਜੁ
 ਗਤਿਦਰਠਾਕਨਪਾਇ॥ ਕਉਨਜੁਗਤਿਮਿਲੈਮਿਲਾਇ॥ ਸੰਘਰਪੁਛੇਸੁਣਨਾਨਕਬੰਦੇ॥ ਤੁਮਅੰਤਉ
 ਬਾਹਰਿਰੀਧਮਗੰਦੇ॥ ੫॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕ **ਜੀਵਾਚਾ॥** ਮਾਨਤਿਆਗਠਹਰੇਸੰਸਾਰਾ॥ ਗੁਰਕਿਰਪਾਪਹੁ
 ਚੇਦਰਬਾਰਾ॥ ਹਰਿਕਿਰਪਾਦਰਿਠਾਕਨਪਾਇ॥ ਸੰਤਸੰਗਈਏਮੇਲਮਿਲਾਏ॥ ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਣਸੰਘਰ
 ਅੰਧੋ॥ ਤੁਮਗਤੁਨਮਨਗਧਮਗੰਧੋ॥ ੬॥ ਸੰਘਰਨਾਥਭੀਸਰਮਿਦਾਹੋਇਕਰਿਗਵਿਆ॥ ਤੁਮਰ
 ਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਮੈਤਾਇਥੇਵਡਾਤਮਾਸਾਰਿਠਾ॥ ਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਆਖਿਮਰਦਾਨਾਕੇ
 ਹਾਤੁਮਾਸਾਰਿਠੇ॥ ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਇਹਜੇਪਹਾਨ੍ਹਹੋਏਹਕੇਹੀਆਲਹਰਾਵੇਦਾਹੋ॥ ਨਾਜਾਪ
 ਦਾਹੋਸੁਇਨਾਹੋ॥ ਨਾਜਾਪਦਾਰੁਪਾਹੋਲਜਾਪਦਾਹੋਮੋਤੀਹੋਨਾ॥ ਨਾਜਾਪਦਾਹੋਹੀਰਾਪਨਾਹੋ॥ ਅਜੀ
 ਇਸਪਹਾੜਦਾਕੁਣਮਲੁਮਨਾਹੀਹੋਦਾ॥ ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਸਾਇਮਰਦਾਨਾਇਹੁਮੀਨਾਪ
 ਰਬਤਿਇਸੀਵਾਸੁਤੇਅਖੀਦਾਹੋ॥ ਜੇਇਸਤੇਕੁਦਰਬੰਦੀਮੀਨਾਕਾਰੀਹੋਈਹੋ॥ ਤੁਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆ
 ਜੀਹੁਇਚਲੇਸੁਮੇਰਉਪਰਾ॥ ਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਉਤਾਵਲਾਨਾਹੋਇ॥ ਤੁਮਰਦਾ
 ਨੇਆਖਿਆਭੁਲਾਜੀ॥ ਫੇਰਮੰਗਲਨਾਥਜੇਗੀਨੂਗੋਰਖਕਹਿਆਕਿਉਨਾਥਜੀ॥ ਮੰਗਲਨਾਥਕ

ਹਿਆਗੁਰੂਜੀ ਦੇਖਣੇ ਭੇਜਤੇ ਹੋ ਕੇ ਏ ਗਲਾ ਕਰਣੇ ਭੇਜਤੇ ਹੋ। ਕਿਉਪਦੇਸਦੇ ਏ ਕੋ ਭੇਜਤੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਗਰਖਨਾ
 ਥਕਹਿਆ ਨਾਥ ਜੀ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀ ਆਵੈ ਸੇ ਕਰੋ। ਤਾਫੇਰ ਮੰਗਲਨਾ ਥਕਹਿਆ ਗੁਰੂਜੀ ਤੁਮਤੇ ਪੁਰੇ ਜੇਗੀ
 ਸਰਹੋ। ਅਰਓਹ ਭੀ ਪੁਰ ਜੇਗੀ ਸਰਹੋ। ਤਿਸਕਾ ਦੇਖਣਾ ਅਰਥੇ ਜਣਾਕਿਆ। ਏ ਕਥਾਰਥੇ ਜਾਵੇ ਇਥੇ
 ਰਥੇ ਜਾ। ਕਹੋ ਤੇ ਬਲਾਇ ਲਿਆਉ। ਤੁਹਾਗਰਖਨਾ ਥਕਹਿਆ ਸੁਣੋ ਮੰਗਲਨਾ ਥਮੇ ਸੀਤਰਾ ਲਿਆਵੇ
 ਜੇ ਸੇਵਕ ਹੋਇ ਆਵੇ। ਤਾਫੇਰ ਮੰਗਲਨਾ ਥਕਹਿਆ ਗੁਰੂਜੀ ਸੇਵਕ ਤਿਸਕ ਉਕਰੀਤਾ ਹੋ ਜੇ ਆਪਤੇ ਨੀ
 ਚਹੇਤਾ ਹੋ। ਅਰਜੇ ਆਪ ਜੇ ਸਾਹੋ ਵੈਯਾ ਆਪ ਸਤੇ ਉਚਾਹੋ ਵੈ। ਤਾਓਹ ਕਿਉਕਰਿ ਸੇਵਕ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਅਰਜੇ
 ਉਸਕੇ ਅਰੇ। ਨਿਉਚਲੀਏ ਅਰਉ ਸਕੇ ਮੰਤਰਿ ਗਿਆਨ ਆਵੈ ਤਉ ਵਹੁਰੀ ਆਗੇ ਤੇ ਨਿਉਖੜਾਹੋ ਵੈ। ਅ
 ਰਜੇ ਆਪ ਸੇ ਉਚਾਹੋ ਵੈ ਤਉ ਉਸਕੀ ਖੁਸੀ ਆਵੈ ਤਉ ਨਿਵੇ ਨਾਹੀ ਤੇ ਨਾਨਿਵੇ। ਅਰਜੇ ਕਹੋ ਤੇ ਜਾਤਾ ਹੋ। ਤੁ
 ਹਾਗਰਖਨਾ ਥਕਹਿਆ ਮੰਗਲਨਾ ਥਤੈ ਅਰਗੇ ਪੀਨਾਥ ਕੁਲੁ ਸਮਾਝਿਆ ਹੋ। ਅਰਘੁਪਨਾਥ ਤੇ ਬੋਲਤਾ
 ਨਾਹੀ। ਅਰਚਰਪਟਨਾਥ ਸਭੇ ਕੋ ਏਕ ਜੇ ਸਾਹੋ। ਅਰਅਉਰਨਾਥ ਸਿਧਖੇਸੁਰੇਸੁ ਹੋ। ਤੁਮਾਰੀ ਖੁਸੀ
 ਹੈ ਤਉ ਜਾਉ। ਮੰਗਲਨਾ ਥਕਹਿਆ ਗੁਰੂਮੈ ਜਾਤਾ ਹੋ। ਗੋਰਖਕਹਿਆ ਜਾਉ। ਤੁਮੰਗਲਨਾਥ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ ਪਰਸਿਉ ਦੇ ਮੁਕਾਮ ਆਇਆ। ਆਇਕਰਿਆ ਖਿਓਸੁ ਆਵੇ ਸੋਹਤ ਪਾ
 ਜੇਗੀ ਸਗ। ਭੁਲਾਕੀ ਆਦਰਸਨ ਦੀ ਆਕੇਤਾ ਰਥਕੀ ਆਜੇਗੀ ਸਰੇ ਕੇਤਾਈ। ਮੁਹਆਖਕਰ ਚਰਨਾਨੁ
 ਹਥਲਾਵਣੁ ਨੂੰਦਉ ਨਿਆ। ਤੁਹਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤਿ ਰਿਜਾਮੀ ਆਹਾ। ਉਸਦਾ ਭਾਉ ਦੇਖਕਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਉਸਦੇ ਹਥ ਪਕੜਲੀਤੇ। ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹਥ ਮੰਗਲਨਾਥ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਰਖੇ। ਅਤੇ ਮੁਹੇ ਭੀ ਬਚਨ ਬੋਲੇ
 ਜੇ ਆਵੇ ਸੇ ਏਕ ਕਾਰਕੋ ਆਵੇ ਸਾ। ਆਉ ਮੰਗਲਨਾਥ ਪੁਰਨ ਜੇਗੀ ਸਗ। ਤੁਮੰਗਲਨਾਥਕਹਿਆ ਤਪਾ

ਜੀਏਹਾਕਉਨਮਨੇਰਥਆਏ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣੇਮੰਗਲਨਾਥਜੀਹਮਤੁਮਾਰੇਦਰਸ ੧੮੭
ਨਪਰਸਨਆਏਹੈ। ਤਾਮੰਗਲਨਾਥਕਹਿਆਧੀਨਹਮਾਰੇਭਾਗਤਪਾਜੀਜੇਤੁਮੇਹਮਕੋਦਰਸਨਦੀਆਏ
ਚਲੋਸਿਧਮੰਤ੍ਰੁਲੀਦਰਸਨਲੇਖਦੇਹੁ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭੁਲਾਮੰਗਲਨਾਥਤੁਮਚਲੋਹਮਆ
ਵਤੇਹੈ। ਤਾਮੰਗਲਨਾਥਕਹਿਆਭੁਲਾਤਪਾਜੀਤੁਮਾਰੀਖੁਸੀ। ਅਰਜੇਕਹੋਤੋਈਹਾਹੀਕੁਝਭੁਗ
ਤਿਲਾਏ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਮੰਗਲਨਾਥਜੀ। ਹਮਕਉਭੁਗਤਿਤੁਮਾਰਾਭਾਉ। ਸੁ
ਪ੍ਰਸੰਨਕੀਆਆਤਮਾਰਾਉ। ਸਾਂਤੁਭਈਜਬਦਰਸਨਪਾਇਆ। ਦੇਖਤੁਹੀਆਤੁਮਾਮਘਾਇਆ।
ਸੁਣਮੰਗਲਨਾਥਇਕਥਾਤੁਹਮਾਰੀ। ਹਮਗਤੁਮਰਾਏਕਅਧਾਰੀ। ਤਬਮੰਗਲਨਾਥਗਾਇਆਪਰਅ
ਪਭੀਖੁਸੀਹੋਇਗਾਇਆ। ਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂਭੀਖੁਸੀਕਰਿਗਾਇਆ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆ
ਜੀਗੁਰੂਜੀਇਹਤਾਕੋਈਅਜਬਜੇਗੀਆਇਆਆਹਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾ
ਕੇਖਵਿਚਸਭਇਕੋਜੇਹੇਨਾਹੀਹੋਦੇ। ਕੋਈਪੁਰਨਿਕੋਟਿਮਧੇਇਕਮਧਿਹੋਦਾਹੈ। ਭੇਖੀਬਹੁਭਿਹੋਦੈ
ਨਾਜੇਸਭੇਪੁਰਨਹੋਦੈਹੋਵਨਿਤਾਸਭਾਸਿਸਟਿਉਧਰਿਜਾਵੈ। ਪਰਕੋਈਹਿਕਅਧਹੋਦਾਹੈ। ਜਿਸ
ਤੇਪੁਰਨਿਕੋਟਪਾਹੋਦੀਹੈ। ਅਤੇਜਿਸਦੀਵਾਰੀਆਵਦੀਹੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਹੁਇਤਾਚਲ
ਦੈਹੋਨਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਹਿਕਜੇਸੰਭੂਨਾਥਹੈਓਹਭੀਆਪਨੁਬਹੁਤਛਿਕਦ
ਹੈਓਹਭੀਛਿਕਜਾਵੈਤਾਚਲਦੇਹਾ। ਤਾਛਿਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਓਹਮੰਗਲਨਾਥਪਾਸੇਵਧਹੈਤਾ
ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਮੰਗਲਨਾਥਸਿਧਾਵਿਚਨਾਹੀ। ਭੇਖਾਸਿਧਾਦਾਹੈਪਰਹੈਸਤਿਗੁਰੂ
ਤਾਛਿਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਜੇਸਤਿਗੁਰੂਹੈਤਾਰਖਦਾਸਿਖਕਿਉਹੋਇਆ। ਅਤੇਜੇਗੀਆਦਾ

ਭੇਖਕਿਉਲੀਤੋਸਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਉਸਤਾਈਗੋਰਖਮੂਲਿਆਸਾਹ
 ਪਰਜਿਸਨੇਆਪਣੀਵਲਾਛਕਲੇਤਾਕਿਸੇਦਾਕੰਮਹੈਜੇਮਨੇਕਰਿਸਕੇ। ਓਹਤੀਕੁਣੇਦਾਸਾਹਿ
 ਬਹੈ। ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਏਹਨਦਰਕਰਤਾਰਤੁਸਾਨੁਬਖਸੀਹੈ। ਤਿਚਰਾਨੂੰਸੰਭੂਨਾਬਜੇਗੀ
 ਆਇਆ। ਪਰਕਿਸਤਰਾਆਇਆ। ਇਕਮੁੰਦਾਇਕਫਰੂਆਇਕਬੈਰਾਗਣਈਤੇਆਇਆ। ਆਵੇ
 ਕਹਿਓਸਾਦੇਸੁਹੇਨਾਨਕਬਾਲਾਮਦੇਸੁ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮੇਦੇਸੁਹੇਆਉਸੰਭੂਨਾਬਜੇ
 ਗੀਆਉ। ਸੰਭੂਨਾਬਵਾਚਾ। ਮੁੰਦਾਪਹਰੇਫਰੂਆਗਏਹਾਥਲੇਹੁਬੈਰਾਗੀ। ਗੋਰਖਨਾਥਕੇਚੇਲੇ
 ਹੋਵੇਬਿਘਨਨਕਉਲਾਗੀ। ਸੰਭੂਨਾਥਕਹੈਸੁਣਨਾਨਕਬਾਲੇ। ਦਰਸਨਦੇਖਤਤੁਟੇਤਾਲੇ। ੧॥ ਰ
 ਹਾਉ। ਕਾਇਆਅਸਥਿਰਧਰਨਨਪੜਤੀਜਬਲਗਧਰਨਿਅਕਾਸਾ। ਸੋਲਾਕਲਾਸੰਪੂਰਨਹੋਵੈਉ
 ਲਟਿਕਉਲਪ੍ਰਗਾਸਾ। ੨॥ ਸੁਨਸਹਰਿਕਾਮਾਰਗਪਾਵੈਅਚਰਜਰੂਪਦਿਖਾਈਏ। ਸਤਿਸੰਤੋਖਮਹਿਰ
 ਹੋਸੁਹੇਲੇਅਗਮਨਉਨਿਧਪਾਈਏ। ੩॥ ਸੰਭੂਨਾਥਕਹੈਸੁਣਨਾਨਕਤੇਰਾਜਨਮਅਕਾਰਥਾਜੇਤੁਮਗ
 ਰਗੋਰਖਕਉਥਾਪੋਤਬਪਵੈਪਰਮਾਰਥਾ। ੪॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਮੁੰਦਾਹਮਰੀਮਤਾਮਸੁਰਤਿਸੋ
 ਹਮਮਨੋਵਿਸਾਰੀ। ਫਰੂਆਹਾਥਨਲੇਉਕਬਹੁਨਾਉਪਵੈਭੇਖਾਰੀ। ਬਿਘਨਹਮਾਰੇਸਗਲੇਭਾਗੇ
 ਹਿਰਦੇਸਚਚਿਤਾਰੀ। ੧॥ ਸੁਣਿਸੰਭੂਨਾਥਜੇਗੀ। ਏਕਨਿਰੰਜਨਦਰਸਨਪਾਇਆਫਿਰਤੇਸਦਾਅ
 ਰੇਗੀ। ੧॥ ਕਾਇਆਮੇਰੀਜੁਗਜੁਗਅਸਥਿਰਤਤਸਚਖੰਡਮੇਵਾਸਾ। ਹਮਰੀਕਾਇਆਕਦੇਨਪੜ
 ਸੀਬਿਨੇਸੇਧਰਨਅਕਾਸਾ। ੨॥ ਸੁਨਸਹਰਿਮੇਅਸਥਲਕੀਆਅਚਰਜਰੂਪਤੁਮਾਰੇ। ਸਤਿਸੰਤੋਖਹਮ
 ਰੇਪਾਜੀਨਉਨਿਧਖੜੀਵਾਹਾਰੇ। ੩॥ ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਣਸੰਭੂਨਾਥਪੁਰਨਿਗੁਰੂਹਮਾਰਾ। ਗੋਰਖਜੈਸੇਕੋਤੇ

ਚੇਲੇ ਮਾਰੈ ਖੜੇ ਦਰਬਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ਤਾ ਸੰਭੂ ਨਾਥ ਭੀ ਧੋਲਿਆ ॥ ਗੋਰਖ ਤੁਮਰੀ ਦਿਸਣ ਨਾਮੈ ਵੈ ਤੂੰ ਤੋ ਬਰੇ ਅਹਿ ॥ ੧੮੮ ॥
 ਕਾਰੀ ॥ ਕਉ ਨ ਬੂੰਦ ਤੇ ਉਪਜਿਆ ਨਾਨਕ ਕਉ ਨ ਕਹੀਏ ਮਹਤਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਕਉ ਨ ਭੂਤ ਲਾਗਾ ਪੈ ਤੁਝ ਕਉ ਤੁ
 ਤੇ ਅਉ ਗਧਉ ਰਾ ॥ ਸੁਧ ਧੁਧ ਤੇ ਰੀਸ ਭੁਬਉ ਗਨੀ ਮੁਖ ਤੇ ਬੋਲੇ ਕਉੜਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੁਧ ਧੁਧ ਕਉ ਮਾਨੇ
 ਨਾਹੀ ਨਾਥ ਜਤੀ ਸਭਾ ਨਿਦੇ ॥ ਤੁੰ ਕਹੁ ਕਉ ਨ ਬਡਾਈ ਪਾਵੈ ਉਪਜੇ ਮਾਟੀ ਗੀਦੇ ॥ ੨ ॥ ਸਾਧ ਪੀਰ ਸਭ ਹਰਿ ਕੇ
 ਕੀਏ ਉਨ ਆਪੇ ਬਨਤ ਬਨਾਈ ॥ ਉਨ ਕੋ ਰਦੇ ਕਉ ਨ ਤੂੰ ਕਹੀਏ ਤੈ ਕਿ ਆਰਿਧਾ ਸਿਧ ਪਾਈ ॥ ੩ ॥ ਸੰਭੂ ਨ
 ਥਕਹੇ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਤੁਝ ਕਉ ਗੁਰੂ ਨਾਮਿ ਲਿਆ ॥ ਆਵਤ ਜਾਵਤ ਭਰਮ ਤਿਥਾ ਕਾਗਰੇ ਜੂਨੀ ਗਲਿ ਅ
 ੪ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾ ਚਾ ॥ ਗਗਨਾ ਸਾਮ ਹਲਾ ॥ ੧ ॥ ਗੋਰਖ ਕਉ ਹਮ ਬੰਦਾ ਜਾਣੇ ਨ ਜਾਹਿ ਹਮਾਰੀ ਪੁ
 ਰੀ ॥ ਮਹਾ ਦੇਉ ਕੀ ਬਿਦੇ ਉਪਜਿਆ ਬੈਠਾ ਹੋਇ ਜਟੂਰੀ ॥ ੧ ॥ ਹਮ ਕਉ ਭੂਤ ਲਗਾ ਪੈ ਕੈਸਾ ॥ ਸਿਧ ਸਾਧ
 ਸਭ ਉਸ ਕੇ ਕੀਏ ਵਹੁ ਭੂਤ ਪੈ ਐਸਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦੇਵ ਮੋਨ ਅਰਤ ਪੇਰ ਖੀਸਰ ਸਭ ਉਸ ਕੇ ਕੀਏ ਬੰਦੇ
 ਦੇ ਕਮਾਟੀਏ ਕਮਲ ਮੂਤਾ ਨਿਰਮਲਿ ਕੋਹ ਭਾਵੈ ਗੀਦੇ ॥ ੨ ॥ ਸਾਧ ਪੀਰ ਸਭ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਜੇ ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਮਨ ਮਾ
 ਨੇ ॥ ਸਿਧ ਜਤੀ ਸਭ ਬਉਰੇ ਦੇਖ ਉਸ ਕੇ ਕਈ ਨ ਜਾਨੇ ॥ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਸੁਣ ਸੰਭੂ ਨਾਥਾ ਹਮ ਗੁਰ ਪੂਰਾ ਮਿਲਿ
 ਆ ॥ ਨਿਦਹ ਮਾਰੀ ਜੇ ਜੇ ਕਰਤੇ ਝੰਗ ਸਾਥੇ ਤੂੰ ਭੀ ਗਲਿ ਆ ॥ ੪ ॥ ਸੰਭੂ ਨਾਥ ਭੀ ਫਾਵਾ ਖਪਿ ਗਇਆ ॥ ਅ
 ਗੋਰੇ ਰਖ ਨਾਥ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਸੰਭੂ ਨਾਥ ਜੀ ਦੇਉ ਜਥਾ ਬਕਿਆ ਕਿਆ ਬਚਨ ਕੀਆ ॥ ਕਿਆ ਕਿਆ ਬ
 ਚਨ ਸੁਣਿਆ ॥ ਤਾ ਸੰਭੂ ਨਾਥ ਬੋਲਿਆ ਨਾਥ ਜੀ ਓਹ ਤਾ ਅਉਰੀ ਆ ਬਉਰੀ ਆ ਬਾਤਾ ਕਰਤਾ ਪੈ ॥ ਤੁਹੇ ਗੋਰਖ
 ਥਕਹਿ ਆ ਕਿਉ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ ਸੰਭੂ ਨਾਥ ਕਿਆ ਕਹਤਾ ਪੈ ॥ ਤਾ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆ ਨਾਥ ਜੀ ਆਪਣੇ
 ਧਿਰ ਦਕੀ ਹਾਣ ਕੀ ਨਹੀ ਜਾਣੀ ॥ ਪਰ ਜੇ ਸਚ ਕਉ ਝੂਠ ਕਹਤਾ ਪੈ ਤਪਤ ਗਰੀਹੋਈ ਤਾ ਪੈ ॥ ਜੇ ਸਾਹੇ ਤੈ ਸਭ

ਮਾਪਹੀਦੇਖੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਭੁਨਾਥ ਕਹਿਆ ਨਾਥ ਜੀ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕੁਛੁ ਸਕਾ ਅੰਗ ਰਾਖ ਤੇ ਪੈ। ਤੁਸੀਂ
 ਲਨਾਥ ਕਹਿਆ ਸੁਣੋ ਜੇਗੀ ਸਰਤੇ ਰੇ ਕੋਹਿ ਕੁਛੁ ਕਮੀ ਨਾਹਿ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹੁ ਬਾਤਾ ਜੇਗੀਆ ਨਾਹੀ
 ਜੇਕੁ ਲੇਕਉ ਬੁਰਾ ਕਹੀਏ। ਪੁਛੁ ਦੇਖ ਗੁਰੂਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕਉ। ਤੁਸੀਂ ਭੁਨਾਥ ਕਹਿਆ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ
 ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਉਨ ਕੋ ਚੇਲੇ ਜਾਇ ਹੋਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਸੁਣੋ ਸੰਭੂ ਨਾਥ ਜੀ ਇਕ ਬਿਰੀਆ ਕਿਆ
 ਦਸ ਬਿਰੀਆ। ਅਸੀਂ ਬਾਤ ਕਾ ਦੇਖ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਸਾਧੋ ਕੇ ਆਗੇ ਸਾਧੀ ਨਿਵੇਗੇ। ਅਰਚੇ ਰੋਕੇ ਆ
 ਗੇ ਚੇਰ ਹੀ ਨਿਵੇਗੇ। ਪੰਕਾਹੀ ਸਾਧੋ ਕੇ ਆਗੇ ਨਿਵੇਤੇ ਨਾਹੀ। ਸੰਭੂ ਨਾਥ ਇਨ ਬਾਤੋ ਜੇਗਾ ਪੁਰਨ ਨਾਹੀ ਹੋ
 ਤਾ। ਪੁਛੁ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕੋ। ਤੁਸੀਂ ਭੁਨਾਥ ਸਰਮਿ ਦੇਹੋ ਇਕ ਰਿਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕੋ ਲਾਗਾ ਪੁਛੁਣਾ। ਕਉ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਿਆ ਕਹਦਾਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ। ਤੁਸੀਂ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਬੋਲਿਆ। ਅਰੇ ਕੁਈ ਭੀ
 ਧੋਜਤੀ ਭਿਨਾਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਗੁਰੂ ਕਿਆ ਮੇਲਿਆਹੈ। ਵਹੁ ਜੇ ਸਾਧੋ ਤੇ ਸਾਧੋ। ਕੁਛੁ ਉਸ ਸੇ ਸਰੀ
 ਕਤ ਤੇ ਨਾਹੀ ਪੰਨੀ। ਕਿਆ ਹਮੀਤ ਮੀਸਾਧ ਸਿਧੋਹੈ। ਅਉਰ ਭੀ ਸਭ ਨਿਰੰਜਨ ਕੋ ਕੀਏਹੈ ਨਾ। ਅਰ ਅਤੀ
 ਤੁਫਕੀਰ ਕਉ ਇਉਂ ਹੀ ਬਰਨੀਹੈ। ਜੇ ਆਪਸ ਤੇ ਸਭ ਕੋ ਭਲਾ ਕਰਿ ਜਾਣੈ। ਇਉਂ ਨਕਹੀਏ ਜੇ ਹਮੀ ਗਿਆ
 ਨੀਧਿਆਨੀਹੈ ਅਉਰ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਤੁਸੀਂ ਭੁਨਾਥ ਜਲਗਇਆ। ਅਤੇ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਮੇਨ ਹੋਇ ਰਹੀਆ
 ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਸੁਣੋ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਮਠਿ ਕੁਛੁ ਕਹੋ। ਤੁਛੋ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਨੁ ਕਹਿਆ
 ਸੁਣੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇਕੁ ਤੁਸੀਂ ਬਚਨ ਕਰਤੇਹੈ ਸੇ ਪੁਰਨ ਕਰਤੇਹੈ। ਪਰ ਫਕੀਰ ਅਤੀਤ ਕੋ ਨਿਰਤ ਕਰਨਾ ਨਹੀ
 ਆਇਆ। ਅਰ ਜੇਚ ਰਚਾ ਕਹੀਏ ਤੇ ਸਹਜਿ ਕੇ ਪਰਮੇ ਕਹੀਏ। ਭਲਿਯੋ ਸਾਧੋ ਪੁਰਖੇ ਕੇ ਬਚਨ ਹੋਨਾ। ਜੇ
 ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਗੁਰੂਹੈ ਇਕੋ ਗੁਰੁ ਹਈਹੈ। ਫਕੀਰੋ ਕਾ ਬਿਰਦ ਸਭ ਏਕੋਹੈ। ਭਿਨ ਭਿਨ ਕੁਛੁ ਨਾਹੀ

ਤਾਮੰਗਲਨਾਥਕਹਿਆਹਾਕੁਈਤੁਪੁਰਾਬਚਨਕਹਤਾਹੈ॥ ਅਰਉਪਦੇਸਮੇਸਾਹੀਚਹੀਤਾਹੈ॥ ਪਰਜਿ ੧੮੬
 ਸਕਉਨਿਰੰਜਨਕੀਕਿਰਪਾਹੋਵੈ॥ ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਹੁਣਤਾਸੁਮੇਰਉਪਰਚਲੇ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਚਲਦੇਹਾਂ॥ ਤਾਮੀਨਾਪਰਬਤਿਤੇਉਡਾਰੀਈਤੀਜਾਇਸੁਮੇਰਉਪਰਿਚਲਖ
 ਕ੍ਰੋਹੈ॥ ਅਗੇਸਿਧਮੰਤ੍ਰਲੀਨਉਨਾਥਚਉਰਾਸੀਸਿਧਛਿਅਜਤੀਥੈਠੇਬਾਤਾਕਰਤੇਹੈਨਾ॥ ਗਿਆਨ
 ਧਿਆਨਦੀਆ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਤੇਮੈਅਤੇਮਰਦਾਨੇ॥ ਤ੍ਰਿਹਾਜਾਇਦਿਖਾਈਦਿਤੀ॥ ਜਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਅੰਦੇਸਹੋਸਿਧੋਨਾਥੋਜਤੀਓ॥ ਤਾਗੋਰਖਥੋਲਿਆਆਦਪਰਖਕਉਆਦੇਸੁ॥ ਅ
 ਉਠੇਨਾਨਕਬਾਲੇ॥ ਗੋਰਖਬਚਨਕੀਤਾਅਗੇਸਿਧੋਇਸਬਾਲੇਕੋਅੰਮ੍ਰਿਤੀਕਾਪਿਆਲਾਦੇਹੈ॥ ਝੰਗ
 ਰਨਾਥਪਿਆਲਾਭਰਕਾਰਿਮਦਨਾਲਲੇਆਇਆ॥ ਅਨਾਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਅਗੇਰਾਖਿਉਸਾ॥ ਪੀਓਨਾਨ
 ਕਬਾਲੇਪੀਓ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਛਿਆਏਹਕੇਹਾਧਾਣੀਹੈ॥ ਤਾਝੰਗਰਨਾਥਕਹਿਆਏਹੁਅੰਮ੍ਰਿ
 ਤਿਹੈ॥ ਇਸਕੇਪੀਏਲਿਉਥਾਗਤੀਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਇਹੁਕਿਉਕਰਿਹੋਤਾਹੈ॥ ਝੰਗਰ
 ਨਾਥਸਿਧਥੋਲਿਆ॥ ਅਗੇਬਾਲੇਭੁਠੀਸਜੇਸਾਹਣਮਾਂਰੋਕਸਕੇਬੀਚਸਮਾਵੇ॥ ਨਿਰਮਲਪਾਰਨਲੀਹੋ
 ਇਚਲਤੀਤਬਯਹਿਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਵੇ॥ ੧॥ ਸੁਣਨਾਨਕਤਬਝੰਗਹੋਵੇ॥ ਦਿਸਦਿਖੁਲੇਬੰਧਨਸਭਕਾਟੇ
 ਸਗਲੀਦੁਰਮਤਿਥੋਵੇ॥ ੨॥ ਰਹਾਉ॥ ਹੋਮਤਵਾਲੇਮਦਕੇਅਤੇਮਗਨਹੋਇਲਿਵਲਾਰੀ॥ ਸੁਰਤਿਬੰਦ
 ਨਚਲਤੀਕਬਹੂੰਦਰਬਾਰਖੜਾਥੈਰਾਗੀ॥ ੩॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਹਜਿਫਿਰੇਮਤਿਵਾਲਾਦਖਸੁਖਦੋਇਨਿਵਾਰੇ॥ ਜ
 ਹਾਏਖਾਤਹਾਏਕੋਸੁਆਮੀਹਿਰਦੇਅੰਤਰਿਧਾਰੇ॥ ੪॥ ਲਖਪੁਜੀਸਾਥਨਿਧਾਹੋਖਾਸੀਥੇਪਨਜਾਵੇ॥ ਝੰਗਰ
 ਨਾਥਕਹੇਸੁਣਿਨਾਨਕਬਾਲੇਤਬਝੰਗਦਰਸਨਪਾਵੇ॥ ੫॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਚਾ॥ ਰਾਗਮਾਰੂਮਹਲਾ੧॥

ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਕੀ ਲਾਹਣ ਮਾਰੀ ਕਰਿ ਕਰਣੀ ਕਸਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਭਾਉ ਭੁਟੀ ਮੈ ਪ੍ਰੇਮ ਸਮਾਣ ਬ੍ਰਹ
 ਮ ਕੀ ਅਗਨਿ ਜਲਾਈ ॥ ਸਿੱਧੇ ਹਮ ਮਦ ਕੇ ਮਾਤੇ ਨਾਹੀ ॥ ਜੇ ਮਾਤਿ ਵਾਲੇ ਮਾਇ ਕੇ ਮਾਤੇ ਕਿਨ ਮਾਤਿ ਵਾਲੇ
 ਓਮਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੁਰਤਿ ਨ ਲੀਭੁ ਭਾਸਨ ਕੀ ਨਾ ਅਤਿ ਰਧਾਰ ਚੁਆਈ ॥ ਵਇਆ ਸੁਰਾਹੀ
 ਸਹਜਿ ਪਿਆਲਾ ਗੁਰ ਮਾਤਿ ਪੀਉ ਭਾਈ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਨਾਮ ਫਿਰੇ ਮਾਤਿ ਵਾਲਾ ਏਕ ਰੰਗ ਮਾਹਿ ਖੇਲੇ
 ਜਹ ਦੇਖੇ ਤਹਾ ਏਕ ਸਰੂਪੀ ਮਾਰ ਗਾਇਆ ਚੇਲੇ ॥ ੩ ॥ ਨਿਬੰਧੀ ਖੇਪ ਹਮਾਰੀ ਸੰਤ ਹੁਆ ਠਪਹਿ ਰਲਿ
 ਉਲਾਹੀ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਤਹਾ ਮਾਤਿ ਵਾਲਾ ਜਹਾ ਏਕ ਕਾਰ ਬੈਰਾਹੀ ॥ ੪ ॥ ਤਾਫੇਰ ਸਿਧਾ ਬਚਨ ਕੀ
 ਤ ॥ ਰਾਗ ਰਾਮ ਕਲੀ ॥ ਧੀਨ ਜੇ ਬਨ ਕੀ ਕਰੈ ਨਾ ਆਸਾ ॥ ਪਰਤੀ ਅੰਗ ਨ ਲਾਵੈ ਪਾਸਾ ॥ ਨਾਇ ਬਿਦਲੇ
 ਪਟਿ ਭੀਤ ਰਿਜ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਪਰਥਾਤਿ ਕਰੈ ॥ ੧ ॥ ਬੋਲੇ ਪਰਥਾਤਿ ਸਤਿ ਸਰੂਪਾ ॥ ਪਰਮਤਤ ਮੈ ਰੇ
 ਖਨ ਰੂਪਾ ॥ ੧ ॥ ਸੋ ਗਿਰੀ ਜੇ ਨਿਗੁਹ ਕਰੈ ॥ ਜਪੁਤ ਪੁਸ਼ੀ ਮਭੀ ਖਿਆ ਕਰੈ ॥ ਪੁਨ ਦਾਨ ਕਾ ਕਰੈ ਸਰੀਰ
 ਸੋ ਗਿਰੀ ਗੰਗਾ ਕਦੀ ਗਾਇ ਲੇਈ ਸਰਸਤਿ ਸਰੂਪਾ ॥ ਪਰਮਤਤ ਮਾਹਿ ਰੇ ਖਨ ਰੂਪਾ ॥ ੨ ॥ ਸੋ ਅਭਿਪ੍ਰਤੀ ਜੇ
 ਪੁਪੇ ਆਪਿ ॥ ਭਿਖਿਆ ਭੋਜਨ ਕਰੈ ਸੰਤਾਪ ॥ ਅਭਿਹਾਟਿ ਪਟਣ ਮਾਹਿ ਭੋਖਿਆ ਕਰੈ ॥ ਸੋ ਅਭਿਪ੍ਰਤੀ ਸਿ
 ਉਪਰ ਚੜ੍ਹੈ ॥ ਬੋਲੇ ਗੋਰਖ ਸਤਿ ਸਰੂਪਾ ॥ ਪਰਮਤਤ ਮਾਹਿ ਰੇ ਖਨ ਰੂਪਾ ॥ ੩ ॥ ਸੋ ਪਾਖੰਡੀ ਜੇ ਕਾਇਆ ਪ
 ਖਾਲੇ ॥ ਕਾਇਆ ਕੀ ਅਗਨ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਜਾਲੇ ॥ ਸੁਪਨੇ ਬਿਦਨ ਦੇਵੀ ਸੁਰਨਾ ॥ ਤਿਸ ਪਾਖੰਡੀ ਜਗਨ ਮਰ
 ਨਾ ॥ ਬੋਲੇ ਚਰਪਟਿ ਸਤਿ ਸਰੂਪਾ ॥ ਪਰਮਤਤ ਮਾਹਿ ਰੇ ਖਨ ਰੂਪਾ ॥ ੪ ॥ ਸੋ ਉਦਾਸੀ ਜੇ ਪਾਲੇ ਉਦਾਸਾ ॥ ਅਰ
 ਧ ਉਰਧ ਕਰੈ ਨਿਰੰਜਨ ਵਾਸਾ ॥ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਕੀ ਪਾਇ ਗੰਗਾ ॥ ਤਿਸ ਉਦਾਸੀ ਕਾ ਪੜੈ ਨ ਕੰਧਾ ॥ ਬੋਲੇ ਰੋਪੀ ਚੰ
 ਦ ਸਤਿ ਸਰੂਪਾ ॥ ਪਰਮਤਤ ਮਾਹਿ ਰੇ ਖਨ ਰੂਪਾ ॥ ੫ ॥ ਸੋ ਬੈਰਾਹੀ ਜੇ ਉਲਟੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ॥ ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਰੇ

ਪੈਥੇ ਮਾ ਅਹਿਨਿਸਮਤਿਰਿਰਹੈਧਿਆਨਾ ਤੇਬੈਰਗੀਸਤਿਸਮਾਨਾ ਬੈਲੈਭਰਥਰਸਤਿਸਰੂਪਾ ॥ ੧੮੦ ॥
ਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ ॥ ੧੮੧ ॥ ਕਿਉਮਰੈਮੰਦਾਕਿਉਜੀਵੈਜੁਗਤਿ ॥ ਕੰਨਪੜਾਇਕਿਆਖਾਜੇਭੁਗਤਾ ॥
ਆਸਤਿਨਾਸਤਿਏਕੋਨਾਉ ॥ ਕਉਣਸੁਅਖਰਿਜਿਤਰਹੈਹਿਆਉ ॥ ਧੂਪਛਾਉਜੇਸਮਕਰਿਸਹੈ ॥ ਤਾਨਾ
ਨਕਆਖੇਗੁਰਕੋਲਹੈ ॥ ਛਿਆਵਰਤਾਰੈਵਰਤੈਪੁਤਾ ॥ ਨਾਸੀਸਾਰੀਨਾਅਉਧੂਤਾ ॥ ਨਿਰੰਕਾਰਜੇਰਹੈਸਮਾ
ਇ ॥ ਕਾਹੇਭੀਖਿਆਮੰਗਣਜਾਇ ॥ ਬੈਲੈਨਾਨਕਸਤਿਸਰੂਪਾ ॥ ਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ ॥ ੧੮੨ ॥ ਚਰ
ਪਟਿਵਾਚਾ ॥ ਕਾਮਤਿਆਗਲੋਕੋਧਤਿਆਗਲੋ ॥ ਲੋਭਤਿਆਗਲੋ ॥ ਮੋਹਅਹੰਕਾਰਤਿਆਗਲੋ ॥
ਮਮਤਾਤਿਆਗਲੋ ॥ ਚਰਪਟਿਬਚਨਅਪਾਰੀ ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ ॥ ਨਤਿਆਗਲੋਕਾਮੀ ॥ ਨਤਿ
ਆਗਲੋਕੋਧੀ ॥ ਨਤਿਆਗਲੋਲੋਭਮੋਹਅਹੰਕਾਰੀ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿਸਭੁਭੋਗਕਰਣੀ ॥ ਨਾਨਕਬਚਨਅ
ਪਾਰੀ ॥ ੩ ॥ ਸਿਵਪਕਰਲੇਸਕਤਗਵਾਇਲੋ ॥ ਮਨਸਾਠਹਿਗਾਇਲੋ ॥ ਤਿਸਨਾਹਿਗਾਇਲੋ ॥ ਮਨਕੋਪਰ
ਬੋਧਲੋ ॥ ਦਰਸਨਪਾਇਲੋ ॥ ਬਿਭੂਤਲਗਾਇਲੋ ॥ ਗੁਰਚਰਨਲਾਗਲੋ ॥ ਤੇਬਡੁਭਾਗਲੋ ॥ ਚਰਪ
ਟਬਚਨਸਭੁਲਲੋ ॥ ਸੁਣਨਾਨਕਤਪਾਤੇਸੀਸਰਸਮੁੰਢਪਾਰਪਾਇਲੋ ॥ ੩ ॥ ਸਿਵਨਪਕਰਲੇਸਕ
ਤਨਗਵਾਇਲੋ ॥ ਮਨਕੋਪਰਬੋਧਲੋ ॥ ਦਰਸਨਪਾਇਲੋ ॥ ਤਉਬਡੁਭਾਗਹਮਆਪਲੋ ॥ ਨਾਨਕ
ਬਚਨਸੀਕੁਲਲੋ ॥ ਸੁਣਚਰਪਟਿਨਾਥਸੀਸਾਰਸਾਰਗਰਹਮਪਾਰਪਾਇਲੋ ॥ ੪ ॥ ਏਕੰਕਾਰਗੁਰੂ
ਰਹੈ ॥ ਦੂਸਰਾਨਾਧਿਆਨਪਰਹੈ ॥ ਪੰਚਪੰਥੀਸਹਮਆਰੈ ॥ ਕਾਰਕਰਹੈ ॥ ਤੀਨਚਾਰਬਿਨਰਸਨਾਉ
ਚਰਹੈ ॥ ਨਉਸਤਿਹਮਬੰਧਹੈ ॥ ਚਉਦਹਿਏਕੀਸਹਮਆਗੇਖੜਹੈ ॥ ਪਚਾਸਪਜੈਤਰਿਰਣਭਾਗ
ਹੈ ॥ ਨਾਨਕਤਪਾਮੈਸੇਬਡੁਭਾਗਹੈ ॥ ਸੁਣਹੋਚਰਪਟਨਾਥਹੈ ॥ ੫ ॥ ਤਾਫੇਰਪ੍ਰੰਪ੍ਰਨਾਥਨੂੰਗੁਰੂਨਾ

ਨਕਬੁਲਾਇਆਛੇਕਿਉਸਮਾਧਿਓਸੁ। ਪੁਪੁਨਾਬਤਾਬੇਲਤਾਨਾਹੀ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਪੁ
 ਪੁਨਾਬਚੁਪਕਰਿਰਹਿਆ। ਕਿਆਜਾਪੈਓਹਕੈਸਾਕੁਇਆ। ਬਿਨਬੇਲੇਕਿਆਕਰੇਈਚਾਗੁ। ਪੁਪੁ
 ਨਾਬਨਾਬੇਲਣਹਾਰ। ਸੇਵਾਪੂਜਾਰਹਤਿਨਪਾਈਏ। ਪੁਪੁਨਾਬਬੁਲਾਇਆਚਾਹੀਏ। ਦਰਸਨਆਛੁ
 ਮਰਮਨਜਾਪੈ। ਕਿਆਜਾਨੈਕੈਸਾਪੁਤਾਧੋ। ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਣਪੁਪੁਨਾਬਹਮਰੀਅਕਦਾਸ। ਏਕਪਛਾ
 ਏਤੋਬੇਲੇਬਾਤ। ੧। ਪੁਪੁਨਾਬਵਾਚਾ। ਪੁਪੁਨਾਬਪਾਇਏ। ਜਤੀਨਾਸਾਧਏ। ਸਿਧੇਨਾਨਾਬਏ। ਬੇ
 ਲਏਪਕੜਾਇਏ। ਸਿੰਧੀਨਪਾਇਏ। ਨਾਉਨਕਹਾਇਏ। ਸੁਰਤਿਠਹਿਰਾਇਏ। ਗੁਰੂਨਕਹਾਇਏ।
 ਚੇਲਾਪਾਇਨਬਾਇਏ। ਨਾਦਿਅਨਾਹਦਿਕੁਰਮਸੁਣਸੁਣਾਇਏ। ਸਭਏਕੰਕਾਰਏਲਏ। ਸਿਉਸਕਤੀ
 ਨਮੇਲਏ। ਧਿਆਨਨਧਿਆਇਏ। ਉਚਨੀਚਨਕਹਾਇਏ। ਹਿਰਦੇਪ੍ਰਗਾਸਏ। ਏਕਬਾਤਏ। ਪੁਪੁ
 ਕਹਿਸੁਣਨਾਨਕਸਾਧਏ। ਸਤਿਪ੍ਰਮੇਸਰਸੁਰਤਿਮਿਲਾਧਏ। ੩। ਤਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਪੁਨਾਬਕੇਚਰ
 ਨਾਨੇਦਉਕਿਆ। ਤਾਪੁਪੁਨਾਬਕਹਿਆਕਿਉਤਪਾਯਹਿਕਿਆਦੁਸਰਾਜਾਨਿਆ। ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀਕਹਿਆਨਾਬਜੀ। ਏਕਜਾਨਿਆਤੁਮੇਪਛਾਨਿਆਦੁਸਰੇਅਵਰਨਕੇਈ। ਨਾਨਕਦਾਸਮੰਝੀਆ
 ਪੈਅਰੈ। ਪੁਪੁਨਾਬਮੈਓਹੀ। ਤਾਦੁਹਾਆਪਵਿਚਚਰਨਬੰਦਨਾਕੀਤੀ। ਖਰੇਰਾਜੀਰਹੇ। ਤਾਫੇਰਚੰਬਾ
 ਨਾਬਏਲੇਨਾਹੀਮਗਨਹੋਇਰਹਿਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਕੁਈਬਾਸਾਅਤੇਮਰਦਾਨਾਏਹੁ
 ਚੰਬਾਨਾਬਏਲਤਾਨਾਹੀ। ਤਾਮਰਦਾਨਾਉਤਾਵਲਾਹੋਏਕਰਏਲਉਰਿਆ। ਅਜੀਬੁਲਾਈਐ। ਤਾਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਬਚਨਕੀਤਾ। ਬੋਲਿਹੋਚੰਬਾਨਾਬਏਲਤੇਕਿਉਨਾਹੀ। ਕਉਨਤੁਮਾਗਮਤਾਮਸੁਰਤਿਰਹੇ
 ਕਉਨਗਹਿਆਹੀ। ਦੇਖੀਤੁਮਰੀਸੁਰਤਿਆਛੀਬਿਨਬੇਲੇਸਮਸੁਣਨਕਾਈ। ਬੁਧਿਸਿਧਨਾਬਸਭਏਲੇ

ਜਤੀਭੀ ਬੋਲਨਹਾਰੇ। ਨਾਨਕ ਕਰੇ ਸੁਣਚੰਬਾਭਾਈ ਤੈਕਿਉ ਬੋਲਾਬਿਸਾਰੇ॥ ੧॥ ਚੰਬਾਨਾਥਵਾਰਾ ੧੯੧
 ਬੋਲਨਹਾਰਬੋਲਬੋ। ਤੇਲਨਹਾਰਤੇਲਬੋ। ਖੇਲਨਹਾਰਾਖੇਲਬੋ। ਅਟਕਨਹਾਰਾਅਟਕਬੋ। ਭੁਟਕ
 ਨਹਾਰਾਭੁਟਕਬੋ। ਸੁਟਕਨਹਾਰਸੁਟਕਬੋ। ਗਾਵਨਹਾਰਗਾਇਬੋ। ਸੁਣਨਹਾਰਸੁਣਾਇਬੋ। ਚੰਬਾਨ॥
 ਨਕਨਕਹਾਇਬੋ। ਏਕੇਏਕਧਿਆਇਬੋ। ਏਕੰਕਾਰਘਰਿਮਹਿਧਿਆਨਲਾਇਬੋ॥ ੨॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਵਾਚਾ॥ ਜਨਨੀਸੇਧੰਨਬੋ। ਕਰਨੀਸੇਧੰਨਬੋ। ਰਹਨੀਸੇਧੰਨਬੋ। ਚਲਨੀਸੇਧੰਨਬੋ। ਗੁਰੂਸੁਧੰਨਬੋ
 ਉਪਦੇਸੇਧੰਨਬੋ। ਜੇਤੇਲਛਨਸਭੁਧੰਨਬੋ। ਏਕੰਕਾਰਕਿਰਪਾਕਰਬੋ॥ ੩॥ ਚੰਬਾਨਾਥਵਾਰਾ ਚੰਬ॥
 ਨਾਨਕੋ। ਗੋਰਖਨਸਮਕੋ। ਦਹਸਰੇਨਾਠਮਕੋ। ਬਸਿਸਦੇਨਥਿਆਸਕੋ। ਸੁਖਦੇਉਨਪ੍ਰਸਤੋ॥
 ਸਭੁਆਪੇਆਪਿਖੇਲਤਾ। ਦੁਜਾਨਮੇਲਤਾ। ਪ੍ਰਾਣਿਵਤਿਚੰਬਾਨਾਨਕਬਾਲਾ। ਏਕਾਏਕਸੁਖਪਾਵਕਾ
 ਦੁਜਜੀਜਾਲਾ॥ ੪॥ ਚੰਬੇਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਆਪਵਿਚਧਹੁਤਿਚਰਨਬੰਦਨਾਕੀਤੀ। ਬਹੁਤਸੁਖਸੰਨਿ
 ਰਹੇ। ਘੁਪੁਨਾਥ ਅਤੇਚੰਬਾਨਾਥ ਅਤੇਮੰਗਲਨਾਥ ਅਤੇਗੋਪੀਚੰਦਇਤਨੇਬਹੁਤਿਖਸੀਹੋਇ। ਆ
 ਖਣਲੇਗੰਜੀਹਮਨਿਹਲਹੁਏ। ਆਜਹਮਕੋਅਲੇਖਪੁਰਖਕਾਦਰਸਨਹੁਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿ
 ਆਨਾਥਜੀਅਸੀਤੁਸਾਰੇਦਰਸਨਨੁਬਹੁਤਿਧਰਖਦੇਆਹੋ। ਪਰਭੁਲਹੋਆਜੇਦੇਹਵਿਚਦਰਸਨਹੋਆ॥
 ਅਸਾਨਸਤਿਪ੍ਰਤੀਤੁਆਈ। ਜੇਅਸਾਨੁਕਰਤਾਰਨਿਰੰਕਾਰਦਾਦਰਸਨਹੋਇਆ। ਨਿਰੰਕਾਰਅਤੇਤੁਸਾ
 ਰੇਦਰਸਨਵਿਚਭਿੰਨਭੇਦਕਛਨਾਹੀ। ਅਸਾਨੁਨਿਰੰਕਾਰਦਾਦਰਸਨਹੋਇਆ। ਜਾਇਤਨੇਨਾਥਕੁਸੁਹੇ
 ਇ॥ ਤਾਸੁਰਤਿਸਿਧਅਤੇਨਿਰਤਿਸਿਧਅਤੇਕਨਕਾਸਿਧਕਿਤਨੇਕਸਿਧਤਮਕਗੁਸੇਹੋਇ। ਤਾਮੰਗਲਨਾ
 ਥਕਹਿਆਸੁਣਹੁਭਾਈਗੋਪੀਚੰਦਬਾਲੇਇਨੇਸਿਧੋਕਿਆਕੈਸਾਅਹੰਕਾਰਕਰਤੇਹੈ। ਤਾਗੋਪੀਚੰਦਕਹਿ

ਹੁਈ

ਆਗੁਰੁ ਨਾਥਜੀਤੁ ਮਦੇਖੋਤੁ ਮਾਸਾ ॥ ਨਾਨਕਤਪਾਤੋ ਕਛਕ ਮੀਨਾਹੀਇਨ ਪਾਸਤੋ ॥ ਏਹਤੋਤੁ ਮਾਰੇਅਗੇ ॥
ਵਿਆਹੀਸਿਵਕੇਜੋਗ ॥ ਤੁਮਮੋਨਹੋਇਜਾਵੇਬੋਲੋਨਾਹੀ ॥ ਤੁਮਆਪੇਤੁ ਮਾਸਾਦੇਖੋਗੇਕੋਸੇਸਰਸਿਦੋਹੋ
ਵੈਰੇ ॥ ਤਾਉਨਾਸਿਪਾਕਗਮਾਤੁ ਲਾਈਆ ॥ ਕਿਆਕੀਤੁ ਮਿਰਗਾਨੀਉਗਾਇਲੋ ॥ ਸਿੰਦੀਵਜਾਇਲੋ
ਫੁਰਆਦਉਗਾਇਲੋ ॥ ਮੁੰਦਾਅਕਾਸਲੋ ॥ ਜਿਤੁਨੇਸਿਧਤੁਮਕਰੁਪਹੋਇਆਏ ॥ ਸਭਨਾਅਪਨੇਸਾਜਉ
ਗੁੰਏ ॥ ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕਜੀਦੁਪਕਰਿਕੋਮਚਲਾਹੋਇਥੈਠਾ ॥ ਤਾਸਿਧਲਗੇਕਲਾਮਾਰਨਿ ॥ ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨ
ਕਜੀਬੋਲੋਨਾਹੀ ॥ ਤਾਝੰਘਰਸੰਘਰਨਾਬਕਹਿਆਅਰੇਨਾਨਕਅਬਤੁਏਕਿਆਹੁਆ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕਜੀ
ਵਾਚਾ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆ ॥ ਉਡਹੋਕਉਸਹਮਾਰੀ ॥ ਹਮਦੇਖੋਸਕਤਤੁਮਾਰੀ ॥ ਜਬਨਾਨਕਮੁ
ਖਤੇਬੋਲਾ ॥ ਤੁਬਕਉਸੇਘਟਿਖੋਲਾ ॥ ਜਬਕਉਸਚਲੀਅਸਮਾਨੇ ॥ ਤੁਬਸਿਧਭਏਹੈਗਨੇ ॥ ਜਬਕ
ਉਸਮਿਗਾਨੀਮਾਰੀ ॥ ਤੁਬਸਿੰਦੀਪੁਕਾਰੀ ॥ ਜਬਕਉਸਹੋਈਯਸਵਾਹੀ ॥ ਤੁਬਮੁੰਦਾਫੁਰਆਹਾਰੀ ॥ ਸਭ
ਗੁਰੀਸਿਪਾਕੀਸਲਤਨਾ ॥ ਕਉਸਨਾਨਕਕੀਜਲਤਨਾ ॥ ਜਬਸਿਧਸਰਸਿਦੇਖੋਲੋ ॥ ਤੁਬਨਾਨਕਹਸਿਹਸਿ
ਬੋਲੋ ॥ ਤੁਬਮੰਗਲਨਾਥਨਰਹਿਸੀਘਿਆਲਗਾਕਹਣਕਿਉਗੁਰੁਗੋਰਖਨਾਥਜੀਦੇਖਿਆਨਾਨਕਤ
ਪਾ ॥ ਤਾਗੋਰਖਬੋਲਿਆਗਮੰਗਲਨਾਥਜੀਦੇਖਿਆਨਾਨਕਤਪਾ ॥ ਤੁਬਗੋਰਖਵਾਚਾ ॥ ਕੈਉਗਲ
ਕਾਗਗਨਮੰਡਲਕੈਅਕਾਸਮੈਤਾਰੇ ॥ ਕੈਪਰਬਨਾਸਪਤੀਇੰਦੁਬਰਸੈਕੈਧਾਰੇ ॥ ਕੈਸੇਰਕਾਸੁਮੇਰਪਰਬ
ਤੁਜਗਮੈਰਤੀਕੇਤੀ ॥ ਕੈਤੇਕਲਿਮੈਦੇਵਾ ॥ ਕੁਣਵੇਗੋਰਖਸੁਣਹੁਨਾਨਕਤੁਮਆਏਕੈਥੇਗਾ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾ
ਨਕਜੀਵਾਚਾ ॥ ਚਾਰਉਗਲਕਾਗਗਨਮੰਡਲਕੈਅਕਾਸਕੇਤਾਰੇ ॥ ਦੋਪਰਬਨਾਸਪਤੀਇੰਦੁਬਰਸੈਨਉ
ਧਾਰੇ ॥ ਸਵਾਸੇਰਕਾਸੁਮੇਰਪਰਬਤਿਜਗਮੈਰਤੀਏਕਾ ॥ ਏਕੈਕਲਿਮੈਦੇਵਾ ॥ ਕੁਣਵੇਨਾਨਕਸੁਣਹੋਗੋਰਖ

੧੦॥ ਆਏ ਏਕੀ ਬੇਗਾ॥ ੩॥ ਫੇਰ ਬਿਥੜਾ ਸਿਧ ਬੋਲਿਆ॥ ਬਿਥੜੇ ਵਾਚਾ॥ ਕਵਨ ਗੁਰੂ ਕਵਨ ਚੇਲਾ ੧੮੩
 ਕਵਨ ਮੁਲ ਕਵਨ ਮੇਲਾ॥ ਕਉਨ ਵਸਤੁ ਲੇ ਰਹੇ ਅਕੇਲਾ॥ ਕਾਇਆ ਕਹੁ ਕਾਹਿ ਕੀ ਪੰਡਾ॥ ਤਿਸ ਉਪਰਿ
 ਕਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਅੰਤਾ॥ ਕਬੀਜੇ ਬੋਲੇ ਕਬਿ ਕਬਿ ਖਾਇ॥ ਕਿਹੁ ਸਬਦ ਹੋ ਨਾਨਕ ਅਮਰਾ ਪੁਰਜਾਇ॥ ੧॥
 ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਚਾ॥ ਸੁਬਦ ਗੁਰੂ ਸੁਰਤਿ ਚੇਲਾ॥ ਅਨ ਮੁਲ ਪਵਨ ਮੇਲਾ॥ ਸੁਤ ਵਸਤਿ ਲੇ ਰਹੇ ਇਕੇਲਾ
 ਕਾਇਆ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਕੀ ਪੰਡਾ॥ ਤਿਸ ਪੁਰਸਤਿ ਪੁਰਖ ਕੀ ਅੰਤਾ॥ ਸਤਿ ਕਬਿ ਓ ਕਬਿ ਆਖਾਇ॥ ਏਹੁ ਸ
 ਬਦ ਹੋ ਬਿਥੜਾ ਅਮਰ ਪੁਰਜਾਇ॥ ੨॥ ਕਉਨ ਨਗਰੀ ਕਉਨ ਸੁਲਤਾਨਾ॥ ਪੰਚ ਲੋਗ ਵਸਹਿ ਪ੍ਰਧਾਨ
 ਮਨੁ ਆਗਾਜਾ ਪਵਨ ਮਹਤਾ॥ ਲੇਹੁ ਬਿਥੜਾ ਨਗਰ ਕੀ ਆਬਾਤਾ॥ ੩॥ ਕਹਾਵੈ ਸੈ ਮਨੁ ਆ ਕਹਾਵੈ ਸੈ ਪ
 ਉਨਾ॥ ਕਿਸ ਕੀ ਓਟ ਘਨਤਾ ਲਬਜਾਵੈ॥ ਪੰਚਾ ਕਾ ਗੁਰੂ ਕਉਨ ਭੋਗੇ ਅਹਾਰਾ॥ ਦੇਹੁ ਨਾਨਕ ਸਬਦ ਕ
 ਧੀਚਾਰਾ॥ ੪॥ ਹਿਰਦੈ ਸੈ ਮਨੁ ਆਨਾ ਭਵੈ ਸੈ ਪਵਨਾ॥ ਪਉਨ ਕੀ ਓਟ ਘਨਤਾ ਲਬਜਾਵੈ॥ ਪੰਚਾ ਕ
 ਗੁਰੂ ਤਤ ਅਹਾਰਾ॥ ਲੇਹੁ ਬਿਥੜਾ ਸਬਦ ਕਾ ਧੀਚਾਰਾ॥ ੫॥ ਕਿਤ ਮੁਖ ਆਇਹੋ ਕਿਤ ਮੁਖ ਜਾਹੁਗੇ॥
 ਕੈ ਸੈ ਨਾਨਕ ਕੈ ਸੈ ਸੀਧਾ॥ ਕਾਇਆ ਸੇਖੀ ਕਰੈ ਪਉਨਾ॥ ਕਉਨ ਮਨੀ ਕਉਨ ਦੁਆਰਾ॥ ਦੇਹੁ ਨਾਨਕ ਸਬ
 ਦ ਕਾ ਧੀਚਾਰਾ॥ ੬॥ ਉਤਰ ਮੁਖ ਆਇਹੋ ਦਖਨ ਮੁਖ ਜਾਹਿਗੇ॥ ਨਉ ਸੈ ਨਾਨਕੀ ਸੇਲਹਿ ਸੈ ਸੀਧਾ॥ ਨਿ
 ਜ ਸੇਖੀ ਕਰੈ ਪਉਨਾ॥ ਅਸਿਭੁ ਮਨੀ ਅਚਿਤ ਦੁਆਰਾ॥ ਲੇਹੁ ਬਿਥੜਾ ਸਬਦ ਕਾ ਧੀਚਾਰਾ॥ ੭॥ ਬਿਥ
 ਙਾ ਵਾਚਾ॥ ਕਿਤ ਪਰਚੈ ਲਾਗੇ ਬੀਧਾ॥ ਕਿਤ ਪਰਚੈ ਪਨੈ ਨਾਹੀ ਕੰਧਾ॥ ਕਿਤ ਪਰਚੈ ਸਸੀ ਅਰਛੁਟੇ॥ ਕਿ
 ਤ ਪਰਚੈ ਮਾਇਆ ਮੇਹੁ ਤੁਟੇ॥ ੮॥ ਮਨ ਪਰਚੈ ਤਉ ਲਾਗੇ ਬੀਧਾ॥ ਪਉਨ ਪਰਚੈ ਤਉ ਪਨੈ ਨਕੰਧਾ॥ ਗਿਆ
 ਪਰਚੈ ਤਉ ਸਸੀ ਅਰਛੁਟੇ॥ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪਰਚੈ ਮਾਇਆ ਮੇਹੁ ਤੁਟੇ॥ ੧੦॥ ਆਏ ਸਤੋ ਕਿਸ ਕੋ ਆਏ ਸਾ

ਆਦਿ ਸਕਾ ਕਉ ਨ ਉਪਦੇਸਾ ॥ ਮਨ ਕਾ ਕਉ ਨ ਦੇਸਾ ॥ ਗਿਆਨ ਕਾ ਗੁਰੂ ਕਥੀ ਅਲੇਖੁ ਤਾ ॥ ੧੧ ॥ ਅਦਿ ਸਤਾ
 ਪੂਰੇ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕੇ ਅਦੇਸਾ ॥ ਪੂਰੇ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕਾ ਮਨੁ ਪਉ ਪਦੇਸਾ ॥ ਮਨ ਕਾ ਨਿਰੰਤਰ ਦੇਸਾ ॥ ਗਿਆਨ ਕਾ ਗੁਰੂ
 ਤੇਖਾ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਰੀ ਏ ਪੁਤਾ ਤਉ ਇਸ ਬਿਧ ਪਾਈ ਏ ਮੇਖਾ ॥ ੧੨ ॥ ਤਾਉਰ ਮਪੂਰ ਮਨਾ ਬਾ
 ਏਆ ॥ ਪਰ ਕੁਰੀ ਗੁਸੇ ਨਾ ਲਾ ॥ ਪੂਰ ਮਨਾ ਬਵਾ ਚਾ ॥ ਅਗਨ ਜਲ ਦੇ ਜਲ ਮੈਂ ਰੋ ਬੋ ਚਿਲ ਕੇ ਸਾਰ ਕਸਾਈ
 ਐ ਸੇ ਦੁਖ ਲਗਾਵ ਉਤਮ ਕਉ ਪਰਤੀ ਬੀ ਚਗਡਾਈ ॥ ਏ ਕਤੁ ਮਾਚਾ ਮਾਰੇ ਐਸਾ ਅੰਬਰ ਸਾ ਬਰ ਲਾਈ ॥ ਐ
 ਸਾ ਦੇਖੇ ਜੇ ਰਹਮਾ ਰਾਸ ਗਲੇ ਪਾਉ ਲਗਾਈ ॥ ਜੇ ਤੂੰ ਕਹਿ ਆਹਮ ਰਾਮਾ ਨਹਿ ਨਾਹੀ ਅਬੀ ਕਰੇ ਤੁਮ ਛਾਈ
 ਜੇ ਤਾਂ ਜੇ ਰਪੇ ਰਹਮ ਅਪਨਾ ਤੁਛ ਕੇ ਮਾਲ ਮਨਾਹੀ ॥ ਪੂਰ ਮਨਾ ਬਕਹੇ ਸੁਣਨਾ ਨ ਕਹਮਰੀ ਮਾਨ ਰਜਾਈ ॥
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ ॥ ਪਹਰਾ ਅਗਨ ਹਿੰਦੈ ਘਰਿ ਬਾਪ ਭੇਜਨ ਸਬ ਕਰਾਈ ॥ ਸਗਲੇ ਦੁਖ ਪਾਣੀ ਕਰ
 ਪੀਵਾ ਪਰਤੀ ਹਾਕ ਚਲਾਈ ॥ ਪਰਤੁ ਗਾਜੀ ਅੰਬਰ ਤੇ ਲੀਧਿ ਛੇਟੇ ਕਚੜਾਈ ॥ ਏਵਰੁ ਦੁਖਾ ਮਾਵਾ ਨਾਹੀ ਸ
 ਕੁਸੇ ਨ ਬਚ ਲਾਈ ॥ ਏਤਾ ਤਾਵੇ ਹੋਵੈ ਮਨ ਅੰਦਰ ਕਰੀ ਭਿਆਖ ਕਰਾਈ ॥ ਜੇਵਰੁ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਵਰੁ ਦਤੀ ਦੇਵੇ
 ਕਰੇ ਰਜਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰ ਕਰੇ ਜਿਸ ਉਪਰ ਸਚਨਾਮ ਵਡਿਆਈ ॥ ੧੩ ॥ ਉਰਮ ਬੋਲੇ ਤੁਧੀ ਰੇ ਸੇਸੁ
 ਰੇ ਨਾਨਕ ਮੇਰੀ ॥ ਕੀਉ ਕਰਵੈ ਸਤ ਪਾਪ ਤਿਹੋਈ ਕਿਨ ਪਾਈ ਤੁਮ ਗੋਦੀ ॥ ਆਖ ਬਖਾਨੇ ਭੇਦ ਨ ਜਾਨੈ ਗੁਰ
 ਬਿਨ ਬੁਝਨ ਹੋਈ ॥ ਸਿਧਾ ਮਿਲੇ ਬਿਨ ਬੁਧਨ ਤਿਹੋਈ ਜੈ ਜਨਮ ਅਕਾਰ ਬਖੇਈ ॥ ਉਰਮ ਕਹੇ ਸੁਣਨਾ ਨ ਕਮੁੜੇ
 ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਸਿਰ ਪਰ ਬਾਪੋ ॥ ਗੁਰੂ ਗਾਰਖ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗੇ ਤਉ ਤੀ ਨ ਲੋਕ ਮੈਂ ਜਾਪੇ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾ
 ਚਾ ॥ ਮੇਰੀ ਕਹੀਏ ਏਕੰਕਾਰਾ ਤੀ ਨ ਲੋਗ ਕੋ ਪਾਲੇ ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਜੇਨ ਸਬਾਈ ਜੀਆ ਜੀ ਤਕੇ ਨਾਲੇ ॥
 ਤਿਸ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਵਸਤੁ ਪਾਪ ਤਿਹੋਈ ਪੂਰੇ ਮਿਲ ਪਾਈ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਮਰਮ ਪਛਾਣਿਆ ਮੈਲ ਨ ਰਹੀ ਆਕ

ਈ॥ ਨਿਰਮਲ ਬੁਧ ਸਿਧ ਸੁਰਗ ਜਰਜਨ ਮਸਕਾਰ ਥਾਇਆ॥ ਰਜਿ ਜਿਨ ਨੀਕੀ ਬੁਧ ਪਿਤਾ ਮਿਲ ੧੯੩
 ਕਰਤੇ ਬਾਦ ਬਣਾਇਆ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣਉ ਰਮ ਮੁਹਰੇ ਤੈ ਧੀਰ ਥਾ ਜਨ ਮਗਵਾਇਆ॥ ਏਕੰਕਾਰ ਗੁ
 ਰੁ ਨ ਹੀ ਕੀਆ ਸੁਣੋ ਗਰਬ ਭੁਰਮਾਇਆ॥ ੨॥ ਧਰਾਰ ਨਾ ਬਣਾਚਾ॥ ਕਉ ਨ ਮਹਤਾਰੀ ਕਉ ਨ ਧਿਤਾ॥ ਕ
 ਉ ਨ ਗੁਰ ਕਉ ਨ ਤੋਹੇਤਾ॥ ਕਉ ਨ ਦੇਸ ਕਉ ਨ ਭੇਸਾ॥ ਜੰਗਮ ਕੇ ਜੋਗੀ॥ ਭੋਗੀ ਕੇ ਰੋਗੀ॥ ਹਰ ਥੀ ਕੇ ਸੋਗੀ॥
 ਪ੍ਰਣਵਤ ਪੰਗਰ ਸੁਣੇ ਬਾਲੇ॥ ਕਉ ਨ ਪ੍ਰਗਾਸ ਕਿਹਾ ਮਿਟੇ ਜੰਜਾਲੇ॥ ੧॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਬਿਮ
 ਮਹਤਾਰੀ ਸੰਤੋਖ ਪਿਤਾ॥ ਸਚ ਗੁਰ ਕਰਤਾਰ ਕਹੋਤਾ॥ ਬੋਗਮ ਪੁਰਸ ਗਲੇ ਭੇਸਾ॥ ਜੰਗਮ ਨ ਜੋਗੀ ਭੋ
 ਗੀ ਨ ਰੋਗੀ ਹਰ ਥੀ ਨ ਸੋਗੀ॥ ਪ੍ਰਣਵਤ ਨਾਨਕ ਸੁਣਹੋ ਪਗਾਰ ਬਾਲੇ॥ ਓਅੰਕਾਰ ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ ਤਉ ਮਿਟੇ ਜੰ
 ਜਾਲੇ॥ ੩॥ ਆਸਾ॥ ਗੋਰਖ ਵਾਚਾ॥ ਮੁਢਿ ਪਹਿਰਾ ਬੋਲੀ ਲੇਹੋ ਮਸਤਕ ਪੂਰ ਲਗਾਵਉ॥ ਸਦਾ ਅਜੀਤੀ
 ਕਾਇਆ ਰਹਤੀ ਬਿਬਾ ਅੰਗ ਹਛਾਵਉ॥ ਹਾਥ ਛੋਹੀ ਰੰਗਾਰ ਖੋਤਉ ਸਿਧਾ ਪਰਤੀਤਾ॥ ਮੇਲਾ ਮਿਲਾਉ ਸਿ
 ਧ ਜਮਾਤੀ ਇਉ ਸਗਲਾ ਜਗ ਜੀਤਾ॥ ੧॥ ਆਦੇਸ ਕਹੋ ਆਦੇਸਾ॥ ਸੁਭ ਸਿਧੋ ਕਉ ਕਰਉ ਅਦੇਸਾ॥ ੧॥ ਰ
 ਕੁਗਤਿ ਲੇਹੁ ਭੰਡਾਰ ਭੁੰਚਹੁ ਮੁਖ ਤੇ ਨਾ ਦਬ ਜਾਵੇ॥ ਨਾ ਬਨਾਉਹੋ ਇਥੈ ਠੇਜੁ ਗਜੁ ਗਾਰਿ ਪਸਿ ਪਬਹੁ ਤਿਲ ਗ
 ਵਉ॥ ਸੁਗਲ ਸਿਧ ਤੁਮ ਆਗਿਆ ਕਾਰੀ ਜੋਗ ਸੀ ਜੋਗੀ ਪਾਵੇ॥ ੨॥ ਏਕਾਮਾਉ ਕੇ ਪੂਤਾ ਹੋਵੇ ਜੁਗਤਿ ਜੋ
 ਗ ਕੇ ਚੇਲੇ॥ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਭੰਡਾਰੀ ਕਹੀਯਉ ਤੁਮ ਦੀਵਾਨ ਸਗਲੇ॥ ਤੁਮ ਸਿਰਉ ਪਰ ਅਵਰਨ ਕੇਈ ਹੋਰੋ ਪਰ
 ਧਾਨਾ॥ ਹੁਕਮ ਤੁਮਾਰਾ ਸੁਭ ਤੋਉ ਚਾਇਉ ਚਲੇ ਫੁਰਮਾਨਾ॥ ੩॥ ਧੰਡ ਧੰਡ ਮਹਿ ਆਸਨ ਬੈਸੇ ਲੋਇ ਲੋਇ ਚ
 ਲੇ ਭੰਡਾਰਾ॥ ਲਖ ਚਉਗਾਸੀ ਬਰਨ ਸੈਧਾ ਪੇਰ ਸਨਾਏ ਕਉ ਗਾਰਾ॥ ਕਰਿ ਕਬਿ ਦੇਖੈ ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਆਪ
 ਹਿਰਿ ਦੇਖੀ ਚਾਰੀ॥ ਪ੍ਰਣਵਤ ਗੋਰਖ ਸੁਣਹੋ ਨਾਨਕ ਐਸੀ ਕਾਰ ਤੁਮਾਰੀ॥ ੪॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ

ਮੰਦਾਸੀ ਤੋਖ ਸਰਮ ਪਤਿ ਏਲੀਧੀਆ ਨਕੀ ਕਰਹਿ ਬਿਭੂਤਾ ਬਿਥਾ ਕਾਲ ਕਮਾਰੀ ਕਾਇਆ ਜੁਗਤੁ ਤੰਗੁ ਪਰਤਿ
 ਆਈ ਪੀਥਿ ਸਿਗਲ ਜਮਾਤੀ ਮਨਜੀ ਤੇਜ ਗਜੀਤੁ ਆਦੇਸਤਿ ਸੇਆ ਦੇਸਾ ਆਦਾਨੀ ਲਮਨਾ ਅਨਾਹਤ
 ਜੁਗ ਜੁਗੇ ਕੋਵੇਸਾ ॥ ੧॥ ਰਗਉ ॥ ਕੁਗਤਿ ਗਿਆਨ ਦਇਆ ਭੰਗੁ ਰਣ ਪਦਿ ਪਦਿ ਵਜੇ ਨਾਦਾ ਆਪਨਾ ਥਨ
 ਥੀ ਸੁਭਾ ਕੀ ਰਿਪ ਸਿਪ ਅਵਗਸਾਦਾ ਸੰਜੋਗ ਵਿਜੇਗ ਦਇਕਾਰ ਚਲਾਵਹਿ ਲੇਖੇ ਆਵਹਿ ਭਾਗਾ ॥ ੨॥ ਏ
 ਕਾਮਾਈ ਜੁਗਤਿ ਵਿਆਈ ਤਿਨ ਚੇਲੇ ਪਰਵਾਨਾ ਇਕ ਸੰਸਾਰੀ ਇਕ ਭੰਗੁ ਰੀ ਇਕ ਲਾਇ ਦੀ ਬਾਣਾ ॥ ਜਿਉ
 ਤਿਸ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵੈ ਜਿਉ ਹੋਵੈ ਫੁਰਮਾਣਾ ਭਿਹਵੇ ਖੈ ਭਿਨ ਦਰਿਨਾ ਆਵੈ ਬਹੁਤਾ ਏਹੁ ਵਿਗਾਣਾ ॥ ੩॥
 ਆਸਣ ਲੇਇ ਬੈ ਇਭੰਗੁ ਰਾਜੇ ਕਛੁ ਪਾਇ ਆਸੇ ਏਕਾਵਾਗਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ ਨਾਨਕ ਸ
 ਚੇਕੀ ਸਚੀ ਕਾਰਾ ॥ ੪॥ ਤਾਫੇਰੋ ਗਰਬ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਈ ਗਾ ਕਿਉ ਆਇ ਆਥਾ ਤੇਰ
 ਕਉ ਨ ਮਨੋ ਰਥ ਥਾ ਤੂੰ ਅਪਨਾ ਮਨੋ ਰਥ ਕਹਾ ਤਿਰਾ ਮਨੋ ਰਥ ਪੁਰਾ ਕਹੈ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾ ਚਾ ॥ ਏਕ
 ਮਨੋ ਰਥ ਕੀ ਆਪੁਰਾ ਜਬ ਹਮ ਕਉ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਆ ਸੁਗਾ ਅਭਿਰਮਨੋ ਰਥ ਰਹਿ ਭਿਨ ਕੋਈ ॥
 ਸਿਧ ਬੁਧਿ ਭਰਮੈ ਸਭ ਲੇਈ ॥ ਸੁਣਗੋਰਖ ਤੁਝ ਦੀਖਿਆ ਦੇਉ ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਸਚ ਸਮੇਉ ॥ ੧॥ ਤਾ
 ਗੋਰਖ ਭੁਭਿ ਚਪਕਰਿ ਰਹਿਆ ॥ ਤਾਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪੋ ਕਉ ਚਿਪਕੇ
 ਸਦੀਆ ॥ ਤਾਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਹਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ ਹਮੰਉ ਸਕਉ ਦੇਖ ਤੇ ਥੋਦਿਖਾ ਜੀ ਪੁਰਨਾ ਥਿਤ
 ਹੈ ॥ ਤਾਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਜੀ ਜੇ ਸਾਦੇਖੀ ਐ ਤੈ ਸਾਬਖਾਨੀ ਐ ॥ ਫੁਕੀ ਰਾਕਾ ਧਿਰ
 ਵਐ ਸਾਹੈ ॥ ਤਾਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਹਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ ਤੁਮ ਸਤਿਬਚਨ ਕਹਤੇ ਹੋ ॥ ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਭੀ ਕੋਈ ਜਾਹਿ ਗਾਹੈ ਕਿਇ ਬਹੁ ਹੀ ਤੇਜੀ ਪਹੁੰਚਣਾ ਆਹਾ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾ

ਨਕਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਮਰੇ ਵਡੀ ਆਜਾਹ ਗਏ ਨਾ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਗੇ ਭੀ ਚਲਹੁਗੇ ੧੯੪
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤਾ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਰਜਾਇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਆਖਿਆ ਚਲਦੇ ਹੋ ਮਰਦਾਨਾ ਉਤਾ ਵਲਾਨਹੋ। ਤਾ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਏਹ ਤਾ ਜੇ ਆਏ ਸੋਨ
 ਥੀ ਆਏ। ਅਤੇ ਅਸਾ ਸੁਣਿਆ ਅਗੇ ਨਉਨਾ ਥੀ ਹੈਨ ਅਤੇ ਚਉਰਾ ਸੀ ਸਿਧ ਹੈਨ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਜਤੀ ਹੈ
 ਨਾ। ਏਥੇ ਜੇ ਆਏ ਸੋਨ ਥੀ ਆਏ। ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਆਜਤੀ ਹੈਨ ਅਤੇ ਨਉਨਾ
 ਥੀ ਹੈਨ। ਅਤੇ ਚਉਰਾ ਸੀ ਸਿਧ ਹੈਨ। ਅਤੇ ਜੇ ਗੀ ਆਦਾ ਭੇਖ ਸੁਭਨਾ ਥਕ ਹਵਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਸਲੀ ਨਉਨਾ
 ਥੀ ਹੈਨ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸਲੀ ਨਾ ਥਕੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ਹੈਨ। ਅਤੇ ਚਉਰਾ ਸੀ ਸਿਧਾ ਦਾ ਨਾਉਂ ਕਿਸ
 ਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ। ਭਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਤੈਨੂੰ ਸੁਭਨਾ ਦੇਨਾ ਉਦ ਸਦੇ ਵੀ ਮੈਂਗੇ। ਇਤਨੀ ਰ
 ਦਬਦਬ ਹੋਈ ਆਹੀ ਜੋ ਪਾਨ ਨਾ ਥਉਂ ਠਕ ਰਿਆ ਸਨ ਤੇ ਆਇਓਂ ਲਿਆ। ਪਾਨ ਨਾ ਥਵਾਚਾ। ਕਤੀ ਚਭੁਗ
 ਤਾ ਕਤੀ ਚਜੁਗਤਾ ਕਤੀ ਚਰਹ ਬੇਅਰੇਗੀ। ਕਤੀ ਚਲਛਨਿਕ ਤੇ ਚਅਛਨਿਕ ਤੇ ਚਪਾਇਓਂ ਬੇਜੇਗੀ। ਪ੍ਰਣ ਪ੍ਰਣੇ
 ਤਪਾ ਪ੍ਰਣ ਤਪਾ ਪ੍ਰਣ ਪਤਾ। ਏਹੁ ਜਬਾ ਬੁਝੇ ਸੁਧਾ। ੧॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ। ਨਾਮ ਭੂਗਤਾ ਸਤਿ ਜਗਤਾ
 ਵਿਭੀਤ ਰਹ ਬੇਅਰੇਗੀ। ਪ੍ਰੀਤ ਲਛਣ ਉਪਦੇਸ ਅਛਣ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਇ ਬੇਜੇਗੀ। ਸੁਣੇ ਸੁਣੇ ਪ੍ਰਾਣ ਪਤਾ। ਪ੍ਰਣ
 ਵੇਨ ਨਕਤ ਪਾ। ਲਿਹੁ ਜਬਾ ਬੁਝੇ ਸੁਧਾ। ੨॥ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾ ਥਵਾਚਾ। ਧੀਨ ਹੋਤ ਪਾ ਪ੍ਰਣ ਵੇ ਪ੍ਰਾਣ ਪਤਾ। ਧੀਨ ਹੋ
 ਸਤਿ ਗੁਰ ਸੁਧ ਗਤਾ। ਤਬ ਫੇਰ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾ ਥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾ ਨੂੰ ਦਉ ਸ੍ਰੀ ਆ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਨ ਨਾ ਥ
 ਦੇ ਚਰਨਾ ਨੂੰ ਦਉ ਸ੍ਰੀ ਆ। ਦੁਹਾ ਆਪ ਵਿਚ ਮਥੇ ਟੋਕੇ। ਬਹੁਤ ਸੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ। ਪਾਨ ਨਾ ਥ ਬਚਨ ਬੋਲਿਆ। ਤ
 ਪਾਨ ਨਕਜੀ ਅਬ ਹਮਕ ਉਨਿ ਰੀਜਨ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸਵਾਪਾਨ ਦਰਸਨ ਹੁਆ। ਤਪਾ ਜੀ ਇਸ ਬਚਨ ਮੈਂ ਭਿਨ

ਭੇਦ ਕਛ ਨਾਹੀ॥ ਤੁਗਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਬੋਲਿਆ॥ ਪ੍ਰਾਣਨਾਥ ਜੀ ਤੁਮ ਅਰਨਿ ਰੰਜਨ ਮੈ ਭੇਦ ਕੋਈ
 ਨਾਹੀ॥ ਤੁਮ ਅਰਨਿ ਰੰਜਨ ਮੈ ਭੇਦ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜੋਗੀ ਸਰ ਨਾਹੀ॥ ਅਰਹਮਤੋ ਇਉਂ ਹੀ ਜਾਣਤੈ ਹੈ॥ ਜੋ
 ਤੁਮ ਨਿਰੰਜਨ ਕੀ ਮੂਰਤਿ ਹੋ॥ ਸਤਿ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਿ ਜਾਣਤੈ ਹੈ॥ ਤੁਮ ਪ੍ਰਾਨਨਾਥ ਕਹਿਆ ਹਾਂ ਨਾਨਕ ਤਪਤੁ ਮਉ
 ਪਰ ਨਿਰੰਜਨ ਕੀ ਅੰਸੀ ਹੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋ॥ ਤੁਮ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਕਉ ਪ੍ਰਾਨਨਾਥ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਦੇਖਿ
 ਆ॥ ਪ੍ਰਾਨਨਾਥ ਕਹਿਆ ਹਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ ਜੈ ਜਾ ਤੁਮ ਕਹਤੇ ਬੋਲੈ ਸਾਹੀ ਦੇਖਿਆ॥ ਹਮਤੋ ਇਉਂ ਹੀ ਜ
 ਣਤੈ ਹੈ ਜੋ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ॥ ਅਗੇ ਤੁਮਾਰੀ ਤੁਮ ਜਾਨੈ॥ ਤੁਮ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਨਾਥ
 ਜੀ ਜੋ ਨਿਰੰਜਨ ਸਾਧ ਕੀਏ ਹੈ ਤਿਨੇ ਅਰਨਿ ਰੰਜਨ ਮੈ ਭੇਦ ਕਛ ਨਾਹੀ॥ ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ ਤੁਮ ਪ੍ਰ
 ਰਨ ਬਚਨ ਕਹਤੇ ਹੋ॥ ਪ੍ਰਾਨਨਾਥ ਆਪਣੇ ਆਸੁਣ ਜਾਇਓ ਠਾ॥ ਤੁਮ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਇਹ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨਨਾਥ ਅਗਾਇ ਹੋਤੇ ਉਚੇ ਬਚਨ ਬੋਲਦਾ ਆਹਾ॥ ਤੁਮ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਬੋਲਿਅ
 ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਜਿਨਾ ਉਪਰ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ ਈਵੇ ਬਚਨ ਬੋਲਦੇ ਹੈ॥ ਕਚਿ ਪਿਚ ਬੋ
 ਲਦੇ ਨਾਹੀ ਹੋਦੇ॥ ਏਹੁ ਅਸਲੀ ਨਾਥ ਆਹਾ॥ ਤੁਮ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਨਾਥਾ ਦੇਨਾ ਉਦਸੀ
 ਏ॥ ਦੇਖਾ ਅਸਲੀ ਨਾਥ ਕੇ ਹੋਰੇ ਨਾ॥ ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਥਾ ਦੇਨਾ ਉ॥ ਪਤਲੇ
 ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਹੈ ੧॥ ਦੂਜੇ ਮਛਿੰਦ ਨਾਥ ਹੈ॥ ੨॥ ਤੀਜੇ ਚੌਪਟ ਨਾਥ ਹੈ॥ ੩॥ ਚਉਥੇ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਹੈ॥ ੪॥
 ਪੰਜਵੇ ਪ੍ਰਾਨਨਾਥ ਹੈ॥ ੫॥ ਛੇਵੇ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਹੈ॥ ੬॥ ਸਤਵੇ ਪ੍ਰਾਨਨਾਥ ਹੈ॥ ੭॥ ਅਠਵੇ ਸੂਰਤਿ ਨਾਥ ਹੈ
 ਨਾਵੇ ਚੰਬਾ ਨਾਥ ਹੈ॥ ੮॥ ਅਰਦਾਨਾ ਇਹ ਨਉ ਨਾਥਾ ਦੇਨਾ ਉਹੈ ਨਾ॥ ਹੋਰ ਆਖਣ ਨੂੰ ਬਹੁਤੇ ਹੋਰੇ ਨਾ॥ ਫੇ
 ਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਛਿਆ ਜਤੀ ਕੇ ਹੋਰੇ ਕੇ ਹੋਰੇ ਨਾ॥ ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ॥

ਗੋਰਖਜਤੀ॥ ੧॥ ਦਤੁਜਤੀ॥ ੨॥ ਹਣਵੰਤਜਤੀ ੩॥ ਭੈਰਉਜਤੀ॥ ੪॥ ਲਛਮਣਜਤੀ ੫॥ ਭੀਖ ੧੯੫
 ਮਜਤੀ॥ ੬॥ ਇਹਾਛੁਆਜਤੀਹੈਨਾ॥ ਅਰਆਖਣਨੁਬਹੁਤੇਰੇਹੈਨਾ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਚਉ
 ਗਸੀ॥ ਸਿਪਜੇਆਖੀਦੇਹੈਨਸੇਕੇਹਕੇਹੈਨਾ॥ ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਭੁਲਾਮਰਦਾਨਾਦਸਦੇਹੰ
 ਓਹਭੀ॥ ੭॥ ਪਹਿਲੇਭੰਗਰ ੧॥ ਦੁਜੇਸਗਰਾ॥ ੨॥ ਤੀਜੇਸੰਘਰਾ॥ ੩॥ ਚਉਥੇਝੰਘਰ ੪॥ ਪੰਜਵੇਉ
 ਰਮ ੫॥ ਛੇਵੇਧੂਰਮ ੬॥ ਸਤਵੇਕਨੀਛਾ ੭॥ ਅਠਵੇਪਨੀਛਾ ੮॥ ਨਵੇਲਹਰੂਪਾ॥ ੯॥ ਦਸਵੇਸੰਗ
 ਰਾ॥ ੧੦॥ ਯਾਰਵੇਲੰਘਰ ੧੧॥ ਬਾਰਵੇਹਸੀਰਤਨਾ॥ ੧੨॥ ਤੇਰਵੇਪੂਰਨਨਾਸੰਕਾ॥ ੧੩॥ ਚਉਦਵੇ
 ਬਿਬਲਾ॥ ੧੪॥ ਪੰਦ੍ਰਵੇਜਾਲਕਾ ੧੫॥ ਸੋਲਵੇਬਿਬਲਾ ੧੬॥ ਸਤਾਰਵੇਸੁਰਤਿਸਿਧਾ॥ ੧੭॥ ਅ
 ਠਾਰਵੇਨਿਰਤਸਿਧਾ॥ ੧੮॥ ਉਨੀਵੇਕੇਲਕਰਨਾ॥ ਧੀਹਵੇਸਮਰਤਾ॥ ੨੦॥ ਇਕੀਹਵੇਗਉਨਗਲ ੨੧
 ਬਾਈਹਵੇਅਸਰਸਿਧ ੨੨॥ ਤੇਈਹਵੇਚਤੁਰਬੈਨਾ॥ ੨੩॥ ਚਉਵੀਹਵੇਗਇਮੈਨਾ॥ ੨੪॥ ਪੰਜੀਹਵੇਕੇਲ
 ਕਰਨੀ॥ ੨੫॥ ਛੁਥੀਵੇਅਉਘੜਾ॥ ੨੬॥ ਸਤੀਹਵੇਪਰਬਤੀ॥ ੨੭॥ ਅਠਾਈਵੇਈਸਗਾ॥ ੨੮॥ ਉਨ
 ਤੀਸਵੇਭਰਬਰੀ॥ ੨੯॥ ਤੀਸਵੇਭੁਤਵੇ ੩੦॥ ਇਕਤੀਸਵੇਕਨਕਾ॥ ੩੧॥ ਬਤੀਹਵੇਸੰਭੂ॥ ੩੨॥ ਤੇਤੀਸ
 ਵੇਅਛੁਰਦੈਨਾ॥ ੩੩॥ ਚਉਤੀਸਵੇਪਲਕਨਿਧਾ॥ ੩੪॥ ਪੈਂਤੀਹਵੇਪਿਪਲਕਾ॥ ੩੫॥ ਛਤੀਹਵੇਸੇਰਾਮ
 ੩੬॥ ਸੈਂਤੀਹਵੇਗਿਰਬੋਧਾ॥ ੩੭॥ ਅਠਤੀਹਵੇਸਾਲਸਾ॥ ੩੮॥ ਉਣਤਾਲੀਹਵੇਕੇਸਕਰਨਾ॥ ੩੯॥ ਚੌ
 ਲੀਹਵੇਗੋਲਸਾ॥ ੪੦॥ ਇਕਤਾਲੀਹਵੇਮਗਨਪਾਰਾ॥ ੪੧॥ ਬੈਤਾਲੀਹਵੇਮੁਕਤੀਸਗਾ॥ ੪੨॥ ਤੇਤਾ
 ਲੀਹਵੇਚਲਨਨਾਚਤੋ॥ ੪੩॥ ਚਉਤਾਲੀਵੇਸੂਰਮੈਨਾ॥ ਪੈਂਤਾਲੀਵੇਸਿਧਸੈਨਾ॥ ੪੪॥ ਛਤਾਲੀਵੇਗਿ
 ਰਵਰਾ॥ ੪੫॥ ਸੈਂਤਾਲੀਵੇਜੋਤਲਗਨਾ॥ ੪੬॥ ਅਠਤਾਲੀਹਵੇਜੋਤਮਗਨਾ॥ ੪੭॥ ਉਣਵੰਜਵੇਬਿਮਲ

ਜੇਤ੍ਰਿ॥ ੪੯॥ ਪੰਜਾਹਵੇਸੀਤੁਲਜਲ॥ ੫੦॥ ਇਕਵੇਸ੍ਰਵੇਅਪਰਘਨ॥ ੫੧॥ ਬਵੰਜਵੇਤੁਲਸਜੇ
 ਗ॥ ੫੨॥ ਤ੍ਰਿਵੰਜਵੇਪੁਤਿਪ੍ਰਾਨ॥ ੫੩॥ ਚਉਰੰਝਵੇਅਕਲਨਿਗ॥ ੫੪॥ ਪਚਵੇਵਵੇਕੋਲਸਰਾ॥
 ੫੫॥ ਛਿਵੰਜਵੇਗਮਕੁਅਰਾ॥ ੫੬॥ ਸਤ੍ਰਿਵੰਜਵੇਕ੍ਰਿਸਨਕੁਅਰਾ॥ ੫੭॥ ਅਠਵੰਜਵੇਬਿਸਨਪ
 ਤਾ॥ ੫੮॥ ਉਣਾਹਠਵੇਸੰਕਰਜੇਗਾ॥ ੫੯॥ ਸਠਵੇਪਰਮਜੇਗਾ॥ ੬੦॥ ਇਕਠਵੇਮਹਿਰਹਸੈਨਾ॥
 ੬੧॥ ਬਾਰਵੇਮਹਿਰਜੰਬੀਲੀਕੰਪਾਰੀ॥ ੬੨॥ ਤ੍ਰੇਹਠਵੇਕਾਲਿਦੁਨੈਨਾ॥ ੬੩॥ ਚਉਹਠਵੇਨਲਿਦੁਨੈਨ
 ੬੪॥ ਪੈਠਵੇਸੁਰਸਤੀ॥ ੬੫॥ ਛਿਆਠਵੇਗੋਰਧਨਸੈਨਾ॥ ੬੬॥ ਸਤ੍ਰਾਠਵੇਗੁਫਾਬਾਸੀ॥ ੬੭॥
 ਅਠਾਠਵੇਅਲਨਾਸੀ॥ ੬੮॥ ਉਨਹੜਵੇਕਲਕਸੰਗੀ॥ ੬੯॥ ਸਤ੍ਰੇਵੇਕਰੰਗੀ॥ ੭੦॥ ਇਕਹੜਵੇ
 ਕੇਵਲਕਰਮੀ॥ ੭੧॥ ਬਹੜਵੇਕਰਮਨਾਸੀ॥ ੭੨॥ ਤ੍ਰਿਹੜਵੇਕੁਲਾਬਿਲਾਸੀ॥ ੭੩॥ ਚੌਹੜਵੇਮੁ
 ਲਮੰਤ੍ਰੀ॥ ੭੪॥ ਪੰਜਹੜਵੇਜੇਗਤ੍ਰੀ॥ ੭੫॥ ਛਿਹੜਵੇਜੇਗਰਹਰੇ॥ ੭੬॥ ਸਤ੍ਰਵੇਦੀਸਪਰੰਗੀ॥
 ੭੭॥ ਅਠਹੜਵੇਆਪਰੂਪੀ॥ ਉਣਾਸੀਵੇਕਲੇਸਧੁਪੀ॥ ੭੮॥ ਅਸੀਵੇਬਿਹਰੀਮੰਜੇਗੀ॥ ੮੦॥ ਇ
 ਕਾਸੀਵੇਖਲਾਸਮੁਗਲਕੁੰਗੀ॥ ੮੧॥ ਬਿਆਸੀਵੇਕਿਦਾਰਜੇਗੀ॥ ੮੨॥ ਤ੍ਰਿਆਸੀਵੇਸਭਾਲਕਾਕ
 ਹੀਏ॥ ੮੩॥ ਚਉਗਸੀਵੇਜੇਗੀਬਚਿਰਹੀਸੇ॥ ੮੪॥ ਤ੍ਰਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਮਰਦਾਨਾ
 ਚਉਗਸੀਸਿਧਾਕੇਨਾਉ॥ ਏਹੁਚਉਗਸੀਸਿਧਹੈਨਾ॥ ਅਤੇਚਉਗਸੀਨਾਥਹੈਨਾ॥ ਅਤੇਚਉਗਛਿਅਜ
 ਤੀਹੈਨਾ॥ ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨਪੁਛਿਆਜੀਨਾਥਾਦੀਨਿਸਾਹੋਈ॥ ਅਤੇਸਿਧਾਦੀਨਿਸਾਭੀਹੋਈ॥ ਪਰਜੀ
 ਜਤੀਆਜੀਨਿਸਾਨਹੋਈ॥ ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਕਿਉਨਿਸਾਨਹੋਈ॥ ਜੇਕੁਛਤੇ
 ਰੇਜੀਵਿਚਅਰਮਾਨਹੈਸੋਪੁਛਲੈ॥ ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸੀਆਖਦੇਹੋਜੋਛਿਆਜਤੀਹੈਨਾ॥

ਅਤੇ ਕੋਈ ਈ ਵੇਰ ਹੋਵੇ ਨਾ ਜਿਨਾਗ ਸਤਿ ਕੀਤਾ ਨਾ ਹੀ ਜੋ ਇਸਤੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਾ ਹੀ ਆਵਦੀ ਸੋ ਜਤੀ ਹੋਵਾ ਹੋ ॥
 ਅਜੇ ਹੋਤਾ ਬਹੁਤ ਹੋਇ ਹੈ ਨਾ ਅਜੀਏ ਹੁਮੈ ਨਾ ਅਰਮਾਨ ਹੋਇਆ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾਨਾ ਸੁਣ
 ਕੁਲਾ ਪੁਛਿਓ ॥ ਇਹ ਜੋ ਛਿ ਆਜਤੀ ਹੈ ਨਾ ਸੋ ਇਹੋ ਹੈ ਨਾ ਹੋਰ ਜੋ ਜਤੀ ਹੈ ਨਾ ਉਨਾ ਦੀ ਬਿੰਦ ਜਾ ਦੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਇ
 ਨਾ ਦੀ ਬਿੰਦ ਜਾ ਦੀ ਨਾ ਹੀ ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀ ਮਥਨ ਕਰ ਦੇ ਨਾ ਹੀ ਤਾ ਬਿੰਦ ਕਿਉ ਕਰ ਜਾ ਦੀ ਹੈ ॥ ਤਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਅੰਗ ਸੁਲੇ ਕ ਕਹਿ ਆ ॥ ਨਾਵੇ ਸਤ ਦਸ ਵੇ ਜਤੁ ਯਾਰ ਵੇਇ ਉਜਾਲਾ ॥ ਕੁਣ ਵੇ ਨਾਨ
 ਕ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਪਿਰੂ ਨਗ ਸਮੀਕਾਲਾ ॥ ੧ ॥ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਨਵੇ ਦੁਆਰੇ ਬਿੰਦ ਜਾ ਦੀ ਹੈ ॥ ਜਤੀ ਸੋਈ ਕ
 ਹੀ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਜੇ ਨਵੇ ਦੁਆਰੇ ਜਾਵਣ ਨਾ ਹੀ ਦੇ ਦੇ ॥ ਸੁਭ ਨਾਦੁ ਆਰਿਆ ਦੇਖ ਬਰਦਾਰ ਹੈ ਨਾ ॥ ਅਤੇ ਮਥਨ ਨਾ
 ਹੀ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੁਹ ਦੇ ਗਾਹ ਨਿਕਲ ਗਈ ॥ ਤਾ ਜਤੀ ਨਾ ਹੀ ਕਹੀ ਦਾ ॥ ਜੇ ਸੁਭ ਨਾਦੁ ਆਰਿਆ ਨੂੰ ਥੀ ਮਰਥੇ
 ਤਾ ਜਤੀ ਹੋਵੇ ॥ ਓਹ ਜੋ ਛਿ ਆਜਤੀ ਤੈ ਨਾ ਦਸੈ ਹੈ ਨਾ ਉਨਾ ਸੁਭ ਨਾਦੁ ਆਰਿਆ ਵਿਚ ਜਾਵਣ ਨਾ ਹੀ ਦਿਤੀ ॥ ਤਾ
 ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀ ਹੋਰ ਨਾਦੁ ਆਰਿਆ ਵਿਚੋ ਕਿਉ ਕਰ ਜਾ ਦੀ ਹੈ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰ
 ਦਾਨਾ ਮੁਹ ਜੋ ਮੰਦ ਗਾਏ ਲਦਾ ਹੈ ਮੁਹ ਦੇ ਗਾਹ ਜਾ ਦੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਕਾਈ ਭੁਲੀ ਸੁਰਤਿ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਤਾ ਅਖੀ
 ਆਦੇ ਗਾਹ ਜਾ ਦੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਕੋ ਨੇ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਕਾਈ ਭੁਲੀ ਸੁਰਤਿ ਤਾ ਭੁਲਦਾ ਹੈ ਤਾ ਕੋ ਨਾ ਦੇ ਗਾਹ ਜਾ ਦੀ ਹੈ
 ਜੇ ਨਾ ਸਕਦੀ ਖੁਸਬਾਸ ਬੈਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਰਗ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ਮਗ ਜਾ ਬਿੰਦ ਸਤ ਜਾ ਦੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਖੁਸਬਾਸ ਲੈ
 ਕਰ ਰੋ ਲਜਾ ਦਾ ਹੈ ਤਾ ਨਾ ਮਕਾ ਦੇ ਗਾਹ ਜਾ ਦੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਮਥਨ ਬਿਨਾ ਹੀ ਦੇ ਖੀ ਭੁਲੀ ਸੁਰਤਿ ਤਾ ਇੰਦ੍ਰੀ ਦੇ ਗਾਹ
 ਜਾ ਦੀ ਹੈ ॥ ਅਸਾ ਜੇ ਤੈ ਨਾ ਛਿ ਆਜਤੀ ਦਸੈ ਸੋ ਉਨਾ ਕਿਸੇ ਗਾਹ ਜਾਵਣ ਨਾ ਹੀ ਦਿਤੀ ॥ ਤਾ ਓਹ ਅਸਲ ਜਤੀ ਹੈ
 ਨਾ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਸਤਿ ਜੀ ਸਤਿ ॥ ਹੁਣ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤਿ ਨਿਸਾਹੇਈ ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆ

॥ ਤੁਝੇ ਤੀਸਰੇ ਨਿਸਾਹੇਈ ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆ ॥

ਨਾਨਕਤਪ

ਜੀਹੁਣ ਅਗੇ ਭੀ ਚਲਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਤੁਹਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਚਲਦੇ ਆਹੋ। ਤੁਹਾਗੇ ਪੀਚੰਦ ਮੰਗ
ਲ ਨਾ ਥਨ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਰਮਤੇ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਮੰਗ ਲ ਨਾ ਥਨ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਗੋਪੀ ਨਾ ਥਨ ਜੀ ਜੇ ਕਿਉ
ਹੀ ਰਹਤਾ ਹੈ ਤੁਹਾ ਰਖੋ। ਐਸਾ ਸਾਧ ਜੋ ਗੀ ਸਰਸਾ ਥਿਰ ਪਏ ਕੀ ਲਾਇ ਕਰੇ। ਤੁਹਾਗੇ ਪੀਚੰਦ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਨਾਥ
ਜੀ ਤੁਮ ਕਹੋ। ਤੁਹਾ ਮੰਗ ਲ ਨਾ ਥਨ ਅਤੇ ਪੁਪੂ ਨਾਥ ਅਤੇ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਇਤਨਿਆ ਮੇਲ ਕਰਿ ਕ
ਹਿਆ ਹੋ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਤੁਮ ਕਿਉ ਰਮਤੇ ਹੋਈ ਹੀ ਹੀ ਰਹੁ ਸਿਧ ਮੰਤ੍ਰ ਲੀ ਮੈ ਕਰੋ ਗੁਜ ਗਨਾ। ਤੁਹਾ ਰੇ ਜੰਜਾਲ ਤੋ ਕੇ
ਈ ਰਹਿਆ ਨਾਹੀ। ਤੁਹਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ। ਏਕੰ ਜੰਜਾਲ ਹਮਾਰਾ ਕਹੀ ਏਸਾਧ ਮੁਰਤਿ ਕੇ ਪਰਸਨਾ
ਲਖ ਚਉਰਾ ਸੀ ਹਮ ਤੇ ਛੁਟੀ ਏਕ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਰਸਨਾ। ੧॥ ਸੁਣਿ ਸਿਧੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ। ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਆ
ਤੋ ਕੀਏ ਨਿਬੇਰੇ। ੧॥ ਰਹੀ ਉਘਾ ਆਸਨ ਥੈ ਸਨ ਹਮ ਤੇ ਛੁਟਾ ਛੁਟੇ ਕਰ ਮਸੀ ਸਾਰਾ। ਸਗਲੇ ਥੰਧ ਨ ਪਗ ਕੇ ਕਾ
ਟੇ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ। ੩॥ ਏਕੰ ਕਾਰ ਪਰ ਨ ਜਰਿ ਹਮਾਰੀ ਦੂਜਾ ਚਿਤੁ ਨ ਪਾਰੇ। ਦਸ ਅਉਤਾਰ ਅਉਰ ਦੇਵ
ਤੇ ਵਾਰ ਵਾਰ ਕਰਿ ਗਾਰੇ। ੩॥ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰੇ ਜਨ ਸਹਾਜਿ ਰੰਗ ਮੈ ਖੇਲੇ। ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਨਾ
ਥੈ ਸਿਧੋ ਸਿਉ ਸਕਤੀ ਇਕ ਮੇਲੇ। ੪॥ ਮੰਗ ਲ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਤੁਪਾ ਜੀ ਤੁਮ ਕਉ ਨਿਰੰਜਨ ਐਸਾ ਹੀ ਕੀ
ਆਹੈ। ਪਰ ਹਮ ਆਪਣੇ ਵਾਸਤੇ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤੁਸਾਧ ਮੁਰਤਿ ਹੈ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਦਲਿ ਭਰੇ ਤੁਹਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
ਹਿਆ ਮੰਗ ਲ ਨਾਥ ਜੀ ਜੋ ਤੁਮ ਹੋ ਸੋ ਤੂੰ। ਤੁਹਾ ਮੰਗ ਲ ਨਾਥ ਅਤੇ ਪੁਪੂ ਨਾਥ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਸਭ ਨਾ ਕਹਿਆ ਤ
ਪਾ ਜੀ ਤੁਮ ਕੋ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਕੀ ਰਜਾਇ ਹੈ। ੩੪॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥ **ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚ**
ਲੀ॥ ਤੁਹਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਤ੍ਰਿਹਾਉ ਨੂਰੀ ਲੀ ਤੀ। ਜਾਇ ਬਿਆਰ ਪਰ ਬਤ
ਤੇ ਖੜੇ ਹੋਇ। ਜਿਥੇ ਦਤਾਤ੍ਰਿ ਉਸੰਨਿਆ ਸੀ ਆਹਾ। ਅਗੇ ਦਤਾਤ੍ਰਿ ਉਲਾਸਾ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ
ਮੁਖ ਤੇ ਕਹਿਣੇ ਕੀ ਬਾਤ ਨਾਹੀ। ਮੁਖ ਤੇ ਕਹੇ ਫਿਰਾ ਸੋਹਤਾ ਹੈ। ਅਬ ਹਮ ਕੋ ਰਜਾਇ ਦੇਵੇ।

ਆਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਿਥੇ ਆਏ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਥਿਆਰ ਪਰਬਤ ਤੇ ਆ १੯੭
 ਏ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਿਤਨੇ ਜੋਜਨ ਆਏ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰ
 ਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਸਾਢੇ ਸਤਿਹਜਾਰ ਜੋਜਨ ਆਏ। ੭੦੦੦੦। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਕੋਈ ਇਥੇ ਭੀ ਸਾਧ
 ਸਿਧ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਵਡਾ ਅਭਿਯੁਤ ਪੁਰਖ ਹੈ। ਜੇ ਸਤਾਈ ਸੰਨਿਆਸੀ ਪੂਜ
 ਦੇ ਪੈਨ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਸਦਾ ਨਾਉਂ ਕਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਥੇ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਉਸਦਾ ਨਾਉਂ ਦਤਾਤ੍ਰਿਓ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਉਚੇ ਛੰਦ ਦੇਖਨਾ ਹੈ ਉਸ ਉਪਰਿ ਪਾਇਆ
 ਹੋਇਆ ਹਈ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਉਸਤਾਈ ਭੀ ਦੇਖੋਗੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰ
 ਦਾਨਾ ਦੇਖੀਏਗੇ। ਜਾਇ ਦਤਾਤ੍ਰਿਓ ਦੇ ਉਪਰਿ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਇਓ। ਅਰੋ। ਦਤਾਤ੍ਰਿਓ ਅਭਿਯੁਤ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ
 ਹੈ ਬਿਦੇਹ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ। ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੇ ਤੁਸਾਰੀ ਰ
 ਜਾਇ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇ ਹੈ। ਬੁਲਾਉ ਇਸਤਾਈ ਦੇਖੀਏ। ਏਹ ਭੀ
 ਸਾਧ ਵਡਾ ਆਖਦੇ ਹੋ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੁਲਾਮਰਦਾਨਾ ਤੇਰਾ ਆਖਿਆ ਭੀ ਮੰਨਣਾ। ਤਾਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ਹੋਤੀ ਦੇਹ ਬੋਲੇ ਕਿਉਂ ਨਾਹੀ। ਸਮਝਿ ਦੇਖੋ ਅਪਨੇ ਮਨ ਮਾਹੀ। ਜਬ ਲਗ
 ਦੇਹੀ ਤਬ ਲਗਾ ਆਸਾ। ਇਉਂ ਨਹੋ ਵੇਖੁ ਰਨ ਸੰਨਿਆਸਾ। ਬੋਲ ਦਿਸਟ ਚਿਤੁ ਗਾਥੇ ਗਾਇ। ਏਕ ਨਗਾਇਣ
 ਸਭੁ ਘਟਿ ਮਾਹਿ। ਬਿਨ ਵੇਨਾ ਨਕਸੁ ਵਿਦਤਾਤ੍ਰਿਓ। ਮੁਰਤਿ ਸਭਾ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਖੀ। ਦਤਾਤ੍ਰਿਓ ਦਾਚਾ। ਕੋਈ
 ਨਾਹਿ ਪਰੋਜਨ ਘਟਿ ਹੀ ਮਾਹਿ। ਬੋਲ ਨਕਾਜਿ ਹੋਇ ਸੁਭਾਇ। ਕਾਇਆ ਹਮਰੀ ਮੈਲ ਨ ਲਾਗੀ। ਬੋਲ ਬ
 ਚਨ ਸੇਰ ਹੋਤਿ ਆਗੀ। ਹਲ ਚਲ ਕਦੀ ਨ ਧਿਆਏ ਮੋਹ। ਪੂਰਨ ਕਿਰਪਾ ਚਿਤ ਵਸਿਆ ਸੋਇ। ਰੋਮ ਰੋਮ ਰੋਮ

ਇਹ ਜਪਤਾ॥ ਕਾਹੇ ਕੋਰ ਸਨਾਂ ਸੇ ਬਕਤਾ॥ ਦਤਾ ਤਿਉ ਕਹੇ ਸੁਣਨਾ ਨ ਕਤ ਪਾ॥ ਅਪਨਾ ਛੋਰ ਹੋਇ ਰਹੁ ਅ
 ਜਪਾ॥ ੩॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਅਜਪਾ ਕਹੀਏ ਸੋ ਤੀਜ ਪਦੀ ਸੋ॥ ਕਿਉ ਨ ਜਪੀਐ ਪੁਰਨਾ
 ਗਦੀ ਸੋ॥ ਜਪ ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ ਅਜਪਾ ਹੋਇ ਜਾਵੈ॥ ਤਬ ਕਾਇਆ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਆਵੈ॥ ਜਬ ਲਗਕਾ
 ਇਆ ਤਬ ਲਗਾਇਆ॥ ਬਿਨ ਸੇਕਾਂ ਇਆ ਤਬ ਏਕ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ਸਚੀ ਬਾਣੀ
 ਸੁਣ ਦਤਾ ਤਿਉ ਭੁਗਵਾਨ ਪ੍ਰਾਨੀ॥ ੩॥ ਦਤਾ ਤਿਉ ਵਾਚਾ॥ ਜਪ ਜਪੇ ਜਬ ਦਿਸ ਦਿਨ ਆਵੈ॥ ਦੇਖ ਆਇ
 ਸਦਿ ਤਬ ਜਪ ਭੁਲਾਵੈ॥ ਕਾਇਆ ਥਾਕੀ ਰਸਨਾ ਥਾਕੀ॥ ਆਪਨ ਰਾਇ ਹੁਆ ਸਾਖੀ॥ ਨਾਕੁ ਛਜ
 ਪੁਣਾ ਨਾਕੁ ਛਤ ਪਣਾ॥ ਦਤਾ ਕਹੇ ਸਭ ਏਕੋ ਬਖਸ਼ਾ॥ ਦਤਾ ਕਹੇ ਸੁਣਨਾ ਨ ਕਤ ਪਾ॥ ਕਉ ਨ ਤੁੰ ਜਪ ਕਾਕੰ
 ਜਪਤਾ॥ ੪॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਜਪਤਾ ਜਪ ਏਕੋ ਕਾਰਾ॥ ਸਭ ਮੂਰਤਿ ਰਹੇ ਨਿਆਰਾ॥ ਨਾਨਕ
 ਬੋਲੈ ਸਚੀ ਬਾਣੀ॥ ਸੁਣ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਸਚ ਸਮਾਣੀ॥ ੬॥ ਦਤਾ ਤੇਉ ਵਾਚਾ॥ ਸੁਣਨਾ ਨ ਕਤ ਪਾ ਤੂੰ ਨਿਰੰਕ
 ਰ ਦੇਖ ਆਹੈ॥ ਸੁਆਮੀ ਪੁਛੇ ਚੇਹ ਨ ਬਤਾਯੋ॥ ਸੁਠਨ ਬੋਲਹੁ ਪਰਤ ਛੁਦਿਖਾਯੋ॥ ਬਿਨ ਦੇਖੋ ਕਿ ਆਸ
 ਖੀ ਹੋਵੈ॥ ਸੁਠ ਬੋਲ ਕੈ ਜਨ ਮਨ ਖੋਵੈ॥ ੭॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਸੁਠਨ ਬੋਲੇ ਤਤ ਵਿਰੋਲੇ ਜਾਹ ਰਿਚਿਹ
 ਨ ਦਿਖਾਵੈ॥ ਜੋਗੀ ਅਰਸੀ ਨਿਆਸੀ ਭਰਮੇ ਤਿਨ ਕਉ ਖੋਰ ਪਹੁਚਾਵੈ॥ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਰਿ ਦੇਵਤੇ ਕੁਲੇਇ
 ਨ ਕੋਨਾ ਠਹਿਰਾਉ॥ ਏਕ ਨਿਰੰਜਨ ਮੂਰਤਿ ਆਛੀ ਪਰਸਪਰ ਸਗੁਣ ਗਾਉ॥ ੮॥ ਦਤਾ ਤਿਉ ਵਾਚਾ॥ ਸੁ
 ਆਮੀ ਬੋਲੇ ਤਤ ਵਿਰੋਲੇ ਕਿਉ ਸੁਠੀ ਬਾਤੇ ਬਕਤਾ॥ ਨਿਰੰਵਨ ਦਰਸਨ ਦੀਆ ਕ੍ਰਿਸੇ ਹੁਐ ਸੀਤੁ ਮੈਨ ਸਕਤਾ
 ਮਖਤੇ ਬਚਨ ਉਚਰੇ ਓਹੀ ਜੋਓ॥ ਨਿਰੰਵਨ ਭਾਵੈ॥ ਇਨ ਬਚਨੇ ਕਛ ਪਾਈਏ ਨਾਹੀ ਕਾਹੇ ਸਤਿ ਗਵਾਵੈ॥
 ੯॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਸਤਿਹ ਮਾਰਾ ਕੁਟੀਨ ਜਾਵੈ ਹਮ ਬੋਲੈ ਸੁਠਨ ਗਈ॥ ਏਕ ਨਿਰੰਵਨ ਸੰਗ

ਮਾਰੇ ਆਠ ਪਹਿਰ ਰਵਾਈ। ਰੋਮ ਰੋਮ ਮੈਂ ਓਹੀ ਬੋਲੈ ਦੁਜਾ ਅਵਰ ਨ ਕੋਈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਰਸਨ ਕਾਰਨ ਸੁਆਮੀ ੧੮੮
 ਕੁਰਮ ਰਹੀ ਸਕੁਲੇਈ। ਸੋ ਦਰਸਨ ਹਮ ਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇਆ ਮੀਨ ਨ ਰਹੀ ਆਮੇਖਾ। ਦਸ ਅਵਤਾਰ ਕੇ
 ਨੇਨ ਪਾਇਆ ਸੋ ਹਮ ਪਰਤ ਛੁਦੇਖਾ। ੧੦॥ ਦਤਾਤ੍ਰਿ ਉਵਾਚਾ। ਬਾਤੋ ਪਰਪਰ ਤੀਤਿ ਨ ਆਵੈ ਜ ਉਪਰਤ
 ਛੁਨਦੇਖੋ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਤ ਨ ਸੁਣੀਆ ਆਗੇ ਖਟ ਦਰਸਨ ਕੇ ਭੋਖੋ। ਤਿਤੋ ਬਾਤ ਸੁਣਾਵੈ ਅਚਰਜ ਆਤਮਨਾ
 ਹ ਪਤੀ ਜੈ। ਸੁਆਮੀ ਕਹੈ ਸੁਣਨਾ ਨ ਕਤ ਪਾਤੁ ਸੁਣਨ ਕਉ ਨ ਰੀਝੈ। ੧੧॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ। ਰੀ
 ਝੈ ਗੇਜ ਬਨੈ ਨੀਦੇ ਖੋਤੁ ਮਗਾਚਿ ਤ ਕਰੋ ਰੋ। ਜਾਣੇ ਵਧਾਈ ਦਹੀ ਜਾਲੀ ਪਾਹਨ ਜੈ ਸੋ ਕਰੋ। ਕੀ ਬਲ ਖੰਬਰ
 ਨਾਇਆ ਗੁਣੈ ਉਜਲਾ ਤੇ ਇਨ ਜਾਵੈ। ਨਾਰਦ ਸਫਿਅ ਕਰੇ ਸੀ ਗਾਰ ਕੰਤ ਨ ਕਬਹੂ ਗਾਵੈ। ੧੨॥ ਦ
 ਤਾਤ੍ਰਿ ਉਵਾਚਾ। ਚਲਹੋਤ ਪਾਨਿ ਰੰਜਨ ਕੇ ਸਾਜੇ ਤੁਮ ਕਹਿ ਤੇ ਦੇਖਿਆ। ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਪ੍ਰਕਾਰੇ ਯਾਹਿ ਬਿਧ ੫੪੮
 ਕਿਨਹੂਨ ਲੇਖਿਆ। ਅਚਰਜ ਬਾਤ ਸੁਣਾਈ ਤੁਮਹੂ ਹਮ ਤੋ ਕੁਰਮ ਤ ਕੁਟਕਾ। ਹਲ ਚਲ ਉਪਜੀ ਰਾਹਿ
 ਲਪਾਵੈ ਚਿਤੁ ਮਾਰਾ ਅਟਕਾ। ੧੩॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ। ਮੂਰਤਿ ਲਾਸ ਸਬ ਜਹੈ ਕਾਇਆ ਜੈ ਸੋ
 ਰੋਮ ਸੁਰਨਾ। ਮੋਤੀ ਹੀਰਾ ਚਰਨਾ ਦੇਖੀਏ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਨਿਰਖਤਿ ਨੈਨਾ। ਦਾਂਤੁ ਜਵਾਹਰਿ ਬਨੈ ਜਤਾਉ ਭਉ
 ਹਾ ਲੋਕ ਸੁਲਕੇ। ਨਾ ਕਦੀ ਸੋ ਖੰਡੇ ਕੀ ਪਾਰਾ ਜੈ ਸੀ ਦਾਮਨ ਚਮਕੈ। ਚਲ ਕਰਿ ਦੇਖੋ ਤੁਮੈ ਦਿਖਾਉ ਤੁਧ
 ਤੁਮੈ ਨੇ ਸੁਆਮੀ। ਨਿਰੰਦ੍ਰ ਨ ਕੇਨਾ ਨ ਕਸਟਾਹ ਜੁਗੀ ਆਠੇ ਪਹਿਰਿ ਸੁਆਮੀ। ੧੪॥ ਦਤਾਤ੍ਰਿ ਉਵਾਚਾ।
 ਦੇਖੀ ਸਕਤ ਤੁਮਾਰੀ ਨਾਨਕ ਜੈ ਬੋਲੈ ਸੋ ਸਾਚੀ। ਅਬ ਪਰਤੀਤ ਭਈ ਹੈ ਹਮ ਕੋ ਹਿਰਦੈ ਅਤਿ ਰਿਹਾ ਚੀ।
 ਧੰਨ ਸੁਗੁਰੁ ਤੁਮਾਰਾ ਕਹੀਏ ਜਿਨ ਤੁਮ ਕਉ ਦੇਖਾ ਦਿਖਾਇਆ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਤੁ ਸੁਣਨ ਕਉ ਜੈ ਨਾਨਕ ਤ
 ਪਾਥੁ ਨਾਇਆ। ੧੫॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ। ਖਟ ਦਰਸਨ ਪੀਥ ਸਭ ਦੇਖੇ ਭੋਖਤੁ ਮਾਰਾਉ ਚਾ।

ਜਾਤੁ ਵਰਨ ਸਭੁ ਸੇਵਕੁ ਤੁਮਰੇ ਤੁਮ ਸੰਗ ਨਾਹਿ ਪਹੁ ਚਾ। ਰਿਧ ਸਿੰਧ ਸਭੁ ਪੀਛੇ ਰੁਲੀਏ ਕਕੀਆਆ
 ਧਾਰਾ। ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਸੁਣਦਤ ਸੁਆਮੀ ਸਚਾ ਭੇਖਤੁ ਮਾਰਾ। ੧੬। ਤਾਦਤਾ ਤਿਉ ਚਰਨ ਬੰਦ ਨਾ ਕੀ
 ਤੀ। ਬਹੁਤ ਸੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ। ਤਾ ਕੁ ਈਥਾ ਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਆਪ ਵਿਚ ਮੁਸਕੋ। ਇਤਨੀ ਹਕੀਕ
 ਤੁ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸੁਣੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਮਸਤ ਬਿਦੇ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਸਾਢੇ ਤ੍ਰੈ ਪਹਰਿ ਬਿਦੇ ਹਰਹਿਅੰ
 ਫਿਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਅਗੇ ਭੀ ਚਲਦੇ ਹੋ ਕਿ ਨਹੀ ਚਲਦੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਪ੍ਰਲਾਦ ਭਗਤਿ ਹੈ ਉਸ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਹੈ। ਤਿਸ ਤੇ ਉਪਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੋਤੀ ਸਰ
 ਪ ਹੈ। ਅਗੇ ਚਲੀਏਗੇ ਉਤਾ ਵਲਾਨ ਹੋਇ। ਦੇਖ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਤਮਾਸਾ। ਜੋ ਜੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਿਖਾਈ
 ਸੋ ਦੇਖ। ਬਿਆਰ ਪਰਬ ਤੇ ਤੇਉ ਤੇ ਅਲਲਾ ਲੀਲ ਪਰਬ ਤੇ ਗਏ ਜਾਇਖੇ ਹੋਇ। ੩੫॥ ਬੋਲ
 ਹੁਤਾਈ ਜੀਵਾਹਿ ਗੁਰੂ। **ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲਾ।** ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਹੁਣਿ ਅਸੀ ਕਿਥੇ ਆਏ।
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਅਲਲਾ ਲੀਲ ਪਰਬ ਤੇ ਆਇ। ਅਤੇ ਅਲਲਾ ਲੀਲ
 ਇਸ ਦਾਨ ਉਤਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਤੇ ਅਲਲਾ ਦਾ ਬਸੇਗਾ। ਓਹ ਜੋ ਅਲਲਾ ਪੀਥੀ ਕਹੀ ਦੇਹੈ ਨਾ।
 ਅਕੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤਿ ਅਲਲਾ ਦਾ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਅ
 ਖਿਆ ਜੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤਿ ਇਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਤਾ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਉਸ ਦਾ ਭੀ ਦਰਸਨ ਹੋਵੇ ਸੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਉਤਾ ਵਲਾਨ
 ਹੋਇ ਸਭੇ ਦਰਸਨ ਹੋਵਨਗੇ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੁਲਾਜੀ। ਤਿਚ ਗੁਨ ਆਇ ਅਲਲਾ ਚਉ
 ਰਿਰਦ ਘਤਿ ਆਘੇਗਾ। ਅਲਲਾ ਦਾ ਸਿਰ ਦਾਰੇ ਜੋ ਆਗਾ। ਅਲਲਾ ਚੀਨ ਤਿਸ ਬਚਨ ਬੋਲਿਆ।

ਅਲਲਾਚੀਨਆਇਪਾਇਆਘੇਰਾ। ਕਉਨਤੁਕਿਹਕੋਰੇਬਸੇਰਾ। ਕਉਨਮਨੇਰਥਈਗਾਆਇਅ ੦੧੬੬
 ਕਉਨਨਾਮਤੁਕਿਨਹਿਪਠਾਇਆ। ਅਲਲਾਚੀਨਪੁਛੇਬਾਤਾ। ਪਿਰਪਾਕਾਕੋਫਿਰਤਾਕਾਚਾ। ੧ ॥
 ਅਲਲਾਮਿਲਕੇਪਾਇਆਘੇਰਾ। ਹਿਰਦੇਭੀਤਰਲਇਆਬਸੇਰਾ। ਦਰਸਨਕਾਰਨਈਗਾਆਇ
 ਆ। ਏਕਨਿਰੰਜਨਆਪਲਿਆਇਆ। ਫੁਟਜਾਇਜੇਹੋਇਕਚਾਇਆ। ਜਬਪਾਕਾਤਬਠਨਕਬਜ
 ਇਆ। ਸੁਣਿਅਲਲਾਚੀਨਨਾਨਕਅਰਦਾਸਾ। ਏਕਨਿਰੰਜਨਰਾਖੀਆਸਾ। ੨ ॥ ਤਾਅਲਲਾਚੀਨਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਪੈਗਤੇਲਗਾਲੇਟਣਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਚਨਬੋਲਿਆ। ਸੁਣੁਕੁਈਅਲਲਾਚੀ
 ਨਤੁਸਾਡੇਦਰਸਨਅਸੀਆਇਗਾ। ਭੁਲਾਹੁਆਤੁਮਾਰਾਦਰਸਨਪਾਇਆ। ਤੁੰਅਗੇਅਲਲਾਚੀਨ
 ਬੋਲਿਆਜੀਹਮਨਿਹਾਲਹੁਏ। ਹਮਕੋਤੁਮਕਿਰਤਾਰਥਕੀਆ। ਹਮਗੀਨਗਰੀਕਿਰਤਾਰਥਹੁਈ। ਤਾ
 ਮਰਦਾਨਾਬੋਲਿਆਅਲਲਾਚੀਨਜੀਈਗਾਪ੍ਰਹਿਲਾਦਭਗਤਿਜੇਹੋਸੋਕਹਾਹੋ। ਤਾਅਲਲਾਚੀਨਕ
 ਹਿਆਭਾਈਈਹਾਹੋ। ਓਹਤੇਹਮਾਰਾਜਾਹੋ। ਉਸਦਾਭੀਦਰਸਨਕਰੀਓਬਡੇਭਗਤਿਹੋ। ਤਾਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਹਾਂਜੀਬਡੇਭਗਤਿਹੋ। ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਭਗਤਿਕਾਏਕਉਚੀਪਹਾੜੀਪਰਿਆਸਣ
 ਥਾਤੁਹਾਂਥੇਠੇਥੇ। ਜਾਇਕਰਿਕਰਿਤਾਰਕਰਤਾਰਕਹਿਆ। ਅਗੇਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਭਗਤਿਮਗਨਬੈਠਾਥ
 ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਕੀਤਾੜੀਖੁਈ। ਤਉਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਪੁਛਿਆਕੋਤੁਰੇਕੁਈ। ਈਹਾਂਤੇਆਦਮੀਕੀਗਮਨਾਹੀ
 ਤੁਕੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਹਮਕਰਤਾਰਗਮਕੇਬੀਦੇ। ਤਾਫੇਰਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਪੁਛਿਆਈਹਾਤ
 ਕਉਤੁਕਿਉਕਰਿਆਇਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਹਮਕਉਰਾਮਕਰਤਾਰਲਿਆਇਆ। ਤਾਫੇਰਪ੍ਰ
 ਹਿਲਾਦਿਭਗਤਿਪੁਛਿਆ। ਕਉਨਬਾਸਨਧੋਇਆਛਾਕੀਨਾ। ਕਉਨਦੁਪਆਛਾਚੋਇਲੀਨਾ। ਕਉ

ਨਸਮਾਇਨਬੀਚਸਮਾਇਆ। ਕਉਨਰਉਰਾਖਦਹੀਜਮਾਇਆ। ਕਉਨਮਥਨਕਰਿਕਾਇਆ।
 ਖਨ। ਕਉਨਤਾਉਦੇਨਿਗਮਲਚਾਖਨ। ਪੁਛੇਪੁਰਲਾਇਸੁਣਨਾਨਕਤਪਾ। ਤੁਝਕਿਨਹਿਬੁਝਾਇਆ।
 ਪਤੇਅਪਾ। ੧॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਤਨਧੋਇਆਛਾਬਾਸਨਕੀਆ। ਬਿਮਾਚੇਇਦੁਪਮਨਲੀਆ।
 ਲਗਨਅਗਨਦੇਤਾਇਕਨਾਇਆ। ਗੁਰਉਪਦੇਸਸਮਾਇਨਪਾਇਆ। ਗੁਰਕਿਰਪਾਮਥਲੀਆ।
 ਤਰਿਕਿਰਪਾਨਿਗਮਲਤਤਚਾਖਨ। ਸੀਤਸੀਗਲੇਦਹੀਜਮਾਇਆ। ਪੁਣਵੈਨਾਨਕਸੁਣਕੁਗਤਪੁਰਲਾਦ
 ਹਮਸੁਪਤੀਆਦਜੁਗਾਦਿ। ੨॥ ਪੁਰਲਾਇਵਾਚਾ। ਧੰਨਗੁਰੂਜਿਨਦੀਆਗਿਆਨ। ਕਸਿਜੁਗਭੀ
 ਤਰਆਛਾਬਿਆਨ। ਆਛੀਕਰਣੀਆਛਾਭੇਖ। ਆਛੀਬੁਧਿਆਛਾਬਿਬੇਕ। ਸੁਣਨਾਨਕਪਰਤਛਸਾ
 ਧਾਰਾਮਨਗਾਇਣਤੁਮਰੇਸਾਬ। ੩॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਚਾ। ਧੰਨਨਗਾਇਣਧੰਨਰਾਮਾ। ਜਿਨਚਲ
 ਤਾਦੇਖਾਇਆਤੁਮਰੇਕਾਂਮ। ਐਸੀਭੁਗਤਿਤ੍ਰਿਕੁਈਤੁਮਾਰੀ। ਤਾਤਕਾਲਪ੍ਰਕ੍ਰੀਨੀਕਰੀ। ਸਾਸ
 ਸਾਸਪੁਰਲਾਇਚਿਤਾਰਿਆ। ਨਾਨਕਰਾਮਜਨਕਾਕਾਜਸਵਾਰਿਆ। ੪॥ ਤਾਪੁਰਲਾਇਭੁਗਤਿਕ
 ਹੀਆ। ਨਾਨਕਤਪਾਤੈਨੁਰਾਮਕਲੀਕਾਲਵਿਚਵਡਾਭੁਗਤਿਕੀਤਾਹੈ। ਤੇਰੇਸੰਜੋਗਬਹੁਤੇਜੀਆਦਾਉਪ
 ਰਹੋਵੈਗਾ। ਤੇਰਾਬਡਾਪੁਤਾਪਹੋਵੈਗਾ। ਇਸਕਲਜੁਗਵਿਚਅਗੇਕਬੀਰਭੁਗਤਿਇਥੇਪੁਰਪਹੁਚਿਆ
 ਹੈ। ਅਤੇਹਿਕਤੁੰਭੀਆਇਪਹੁਚਿਆਹੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਪ੍ਰਹਿਲਾਦਭੁਗਤਨੁਪਾਛਿਆਜੀਤੁੰਭੀਭੁਗਤਿਹੈ
 ਤੇਰੇਵਾਸਤੇਰਾਮਵਡਾਚਲਤਦਿਖਾਇਆਹੈ। ਤੇਰੀਰਾਮਜੀਵਡੀਨਜਰਿਖੋਲੀਹੈ। ਅਜੀਕੋਈਹੋਰਭੀਇ
 ਥੇਪਹੁਚਸੀ। ਕਿਕਬੀਰਅਤੇਨਾਨਕਜੀਪਹੁਚੇਹੈਨਾ। ਤਾਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਭੁਗਤਿਥੋਲਿਆਦੇਖਤਾਈ
 ਪੁਛਨਾਨਕਤਪੇਨੀ। ਕੋਈਹੋਰਆਵਸੀਕਿਨਾਆਵਸੀ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਬਿਆਜੀਤੁਸੀਵਡੇਭੁਗਤਿ

ਹੇਅਗੋਹੋਇਹੋ। ਤੁਸਾਨੁਅਗਲੀਪਿਛਲੀਸਭਮਲਮਹੈ। ਤੁਪ੍ਰਹਲਾਦਭਗਤਿਕਹਿਆਸੁਣੁਭਾਈਇਕ ੧੦੦
ਇਸਦਾਗਰਭਾਈਹੋਵੈਗਾ। ਓਹਇਥੇਆਇਪੁਰਪਹੁਚੇਗਾ। ਹੋਰਸਦਾਕੰਮਨਾਹੀ। ਹੋਰਵਡੇਵਡੇਭਰ
ਤੁਹੋਇਹੈਨਾਅਤੇਹੋਵਨਗੇਪਰਪਹੁਚੇਨਾਹੀਅਤੇਪਹੁਚਨਗੇਨਾਹੀ। ਤੁਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਓਹਕ
ਹੋਸੀ। ਅਤੇਕੇਹੜੇਜਗਵਿਚਹੋਵੈਗਾ। ਤੁਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਭਗਤਿਕਹਿਆਸੁਣੁਭਾਈਕਲਜੁਗਵਿਚ
ਹੋਵੈਗਾ। ਅਤੇਜਦਨਾਨਕਤਪਾਦੇਹਛੇਰੇਗਾਇਸਥੇਸਉਵਰਿਆਪਿਛੋਵੈਗਾ। ਪਰਵਡਾਭਰ
ਤੁਹੋਸੀਅਤੇਨਾਨਕਤਪੇਨਾਏਓਪਹਿਹੋਵੈਗਾ। ਅਤੇਇਨਤਿਹੁਦੇਤੁਲਹੋਰਭਗਤਿਨਾਹੀ। ਤੁਫੇਰਮਰ
ਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਤੈਕੇਹੜੇਕੇਹੜੇ। ਫੇਰਪ੍ਰਹਲਾਦਭਗਤੁਕਹਿਆਸੁਣਿਭਾਈਅਗੋਕਈਰਭਗਤਿਹੋਇ
ਆਹੈ। ਅਤੇਹੁਣਨਾਨਕਤਪਾਹੋਇਆਹੈ। ਅਤੇਪਿਛੋਉਸਹੋਣਾਹੈ। ਤੁਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਕਈਰਤ
ਜੁਲਾਹਆਹਾ। ਅਤੇਨਾਨਕਤਪਾਖੜੀਹੋਇਆ। ਦਿਖਾਜੀਓਹਕਿਸਦੁਰਨਵਿਚਹੋਵੈਗਾ। ਅਤੇਕੇਹੜੀ
ਧਰਤੀਕੇਹੜੇਸਹਰਹੋਵੈਗਾ। ਤੁਫੇਰਪ੍ਰਹਲਾਦਿਭਗਤਿਕਹਿਆਸੁਣਿਭਾਈਧਰਤੀਪੰਜਾਬਦੀਸਹਰਵ
ਟਾਲੇਵਿਚਅਤੇਵਰਨਜਟਦੇ। ਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਕੇਹੜੇਹੋਸੀ। ਤੁਫੇਰਪ੍ਰਹਲਾਦਭਗਤਕ
ਹਿਆਭਾਈਸੁਣੁਭਾਵੈਕੋਈਰੰਜਹੋਵੈਭਾਵੈਕੋਈਖੁਸੀਹੋਵੈਓਹਕਈਰਥੇਅਤੇਨਾਨਕਤਪੇਥੇਵਪਿਹੋਸੀ
ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਥੋਲਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾਅਸਾਗੁਆਖਿਆਝੁਠਜਾਤੇ। ਤੁਮਰਦਾਨਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
ਦੇਪੈਗਤੇਫੁਹਿਪਇਆਜੀਮੈਭੁਲਾਹਾਂ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਿਮਰਦਾਨਾਜੇਪੁਰਨਮਹਾਪੁਰ
ਖਹੈਨਸੇਪਾਜਨਾਹੀਰਖਦੇ। ਓਹਜਿਉਦੀਤਿਉਆਖਦੇਦੇਹੈਨਾ। ਤੁਫੇਰਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਭਗਤਿਥੋਲਿਆਹੋ
ਤਪਾਜੀਉਉਹੀਜੇਗਾਹੈ। ਓਹਜੇਸਤਿ ਪੁਰਖਹੈਸੇਆਪਣੀਵਡਿਆਈਨਾਹੀਕਹਦੇ। ਓਹਜਿਉਕੀਤਿ

ਉਹੀ ਕਹਾਉਤ ਹੈ। ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਅਧੀਨ ਹੋਇ ਕੇ ਕਹਿਆ ਸੁਭਾਜੀ ਸਤਿ ਜੀ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰ
 ਲਾਇ ਭਗਤਿ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਬਹੁਤਿ ਖੁਸੀ ਹੋਇ। ਪ੍ਰਲਾਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੇ ਬਹੁਤਿ ਖੁ
 ਸੀ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪ੍ਰਲਾਇ ਭਗਤਿ ਤੇ ਬਹੁਤਿ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ। ਹੁਦ ਬੀਬਾ ਹਰਿ ਖੁਸੀ ਹੋ
 ਇ। ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਹੁਇ ਅਸਾਨ ਰਜਾਇ ਹੋਵੈ। ਤੁਮ ਪ੍ਰਲਾਇ ਭਗਤਿ ਬੋਲਿਆ। ਰਜਾਇ
 ਤੁਮ ਕੋਰਾ ਮਕੀਰ ਜਾਇ ਤੁਪਾਜੀ। ਜਗਤੁ ਮਾਰੈ ਖੁਸੀ ਹੋਵੈ ਤੁਹਾ ਖੇਲੇ। ਉਥੇ ਉਗਰੀ ਲੀਤੀ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ
 ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ **ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।** ਤੁਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਹੁਇ ਕਿਤਨੇ ਜੇਜਨ ਆਏ। ਤੁਮ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣਿ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਸੋਲਾ ਚਾਰ ਜੇਜਨ ਆਏ ਹਾਂ। ੧੬੦੦੦। ਤੁਫੇਰ
 ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਧਰਤੀ ਤੇ ਸਭੇ ਕਿਤਨਾ ਹੈ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ
 ਧਰਤੀ ਤੇ ਇਕ ਲਖ ਅਤੇ ਅਠਤਾਈ ਚਾਰ ਜੇਜਨ ਆਏ। ੧੪੮੦੦੦੦। ਤੁਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ
 ਆਜੀ ਹੁਣ ਅਗੇ ਭੀ ਚਲਹੁਗੇ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਜੀ ਹੁਣ ਅਗੇ ਚਲਹੁਗੇ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਜਰੂਰ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਤੁਮ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਅਗੇ ਕਿਥੇ ਚ
 ਲੇਗੇ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਪ੍ਰਹੁ ਭਗਤਿ ਦਾ ਮੰਤ੍ਰ ਲੇਹੈ। ਤੁਮ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ
 ਆਜੀ ਪ੍ਰਹੁ ਭਗਤਿ ਦਾ ਮੰਤ੍ਰ ਲਾ ਕਿਤਨੇ ਜੇਜਨ ਹੋਇ ਬੋ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਦੁਰ
 ਹੈ। ਤੁਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਜਿਤਨਾ ਧਰਤੀ ਤੇ ਆਏ ਹਾਂ ਤਿਤਨਾ ਹੈ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ
 ਆਮਰਦਾਨਾ ਬਹੁਤਿ ਦੂਰ ਹੈ। ਤੁਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਚਲੋ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਚਲ
 ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਉਤਾਵ ਲਾਹੈ ਚਲਾ। ਤੁਥੇ ਉਗਰੀ ਲੀਤੀ ਤੁਜਾਇ ਕਉ ਲਾਸ ਪਰ ਬਤਿ ਪਰ ਖੜੇ

ਹੋਇ। ਜਾਮਰਦਾਨਾ ਦੇਖੇ ਤਾਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਤਾਰੇ ਦਿਸ ਆਵਣੇ ਰਹੇ ਗਏ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ੩੦੯
 ਤਾਰੇ ਤਾਨ ਜਰਨਾ ਹੀ ਆਵੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਹੇਠ ਦੇਖਾ। ਤਾਮਰਦਾਨਾ ਦੇਖੇ ਤਾ
 ਤਾਰੇ ਸਭੇ ਹੇਠ ਨਜਰਿਆ ਵੇ ਦੇਹੈ ਨਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਤਾਰੇ ਰਿਠੇ। ਤਾਮਰਦਾ
 ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤਾਰੇ ਤਾ ਹੇਠ ਨਜਰਿਆ ਵੇ ਦੇਹੈ ਨਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤਾਰੇ ਸ
 ਭੇ ਹੇਠ ਰਹੇ ਅਸੀ ਉਪਰ ਆਏ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਤਾਰੇ ਤਾ ਸਭੇ ਅਤੇ ਚੰਦ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਹੇਠ ਰਹੇ
 ਹਚਾਂ ਵਨਾ ਕੇ ਹਾਏ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਹ ਚੰਦ ਨਾ ਪੂਰਾ ਗਤਵਾ ਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਪੂਰਾ ਭਗਤ ਕੀ ਥੇ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਹੋ ਜੇ ਮੰਤ੍ਰ ਲਨ ਜਰਾ
 ਵਦਾ ਹੈ ਈ ਉਸੇ ਉਪਰ ਹੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਘਰ ਵਿਚ ਆਇ ਹੋ ਚਲੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ
 ਆਮਰਦਾਨ ਉਤਾਵਲਾ ਨਹੋਇ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਲਾ ਜੀ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ। ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਰਜਾਇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਰ ਦੇ ਮੰਤ੍ਰ ਲ
 ਨ ਚਲੇ। ਅਗੇ ਪੂਰਾ ਭਗਤ ਆਪਣੇ ਮੰਤ੍ਰ ਲ ਵਿਚ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਪੂਰਾ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਪੂਰਾ ਚਾ ਕੇ ਸਿੰਘ
 ਬਨ ਚਰ ਆਏ ਆਖੇ ਚਰ ਭੁਚਰ ਕਉ ਨ ਸਹਾਇਆ। ਰਾਖ ਸਦਾ ਨੇ ਭੂਤ ਪਰੇਤਾ। ਕਿਨੇ ਤੁਸੀਂ ਆਇਆ
 ਸੇਤਾ। ਬਿਖਮ ਬਾਟ ਦਰ ਅਸਥਾਨਾ। ਕਿਉ ਕਹਿ ਮਾਰ ਗਲੀ ਆਪਣਾ ਨਾ। ਐਸੀ ਆਗੇ ਹੁਈ ਨਹੋਇ। ਬਿ
 ਨ ਕਈ ਰਾਗੇ ਨ ਪਹੁੰਚੇ ਕੋਇ। ਐਸਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਕਈ ਗਾਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਬਨਿਆ ਸਰੀਰਾ॥ ੧॥
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ। ਏਕਟੇਕ ਪਰ ਸਿੰਘ ਬਨ ਚੇਰੇ। ਬੇਚਰ ਭੁਚਰ ਆਵੈ ਨੇਰੇ। ਦਾਨ ਉਦੇ ਉਸੇ
 ਕ ਭੂਤ ਪਰੇਤਾ। ਪਵਨ ਅਸਵਾਰ ਹੋਇ ਲੰਘੇ ਸੇਤਾ। ਬਾਟ ਸੁਹੇਲੀ ਪਹੁੰਚੇ ਥਾਨਾ। ਨਿਰੰਜਨ ਲਿਲਾਟ ਲਿ

ਖਿਆਨਿ ਰਥਾਨਾ ਆਗੇ ਹਈ ਅਬਗੁ ਹੋਇ ॥ ਏਕ ਕਬੀਰਾਨਾ ਨ ਕਰੋਇ ॥ ਤੀਜੇ ਹੋਰ ਹੀ ਦਲਜਟੇ
 ਟਾ ॥ ਜਾਕੇ ਆਪਨਿ ਰੰਜਨੇ ਭੁੰਟਾ ॥ ਮੈਸੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਕਬੀਰਾ ॥ ਦੁਜੇ ਨਾਨਕ ਬਾਧੀ ਧੀਰਾ ॥ ੨ ॥ ਪ੍ਰ
 ਕ੍ਰਗਤ ਵਾਚਾ ॥ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਭੁਠਾ ਕਿਉ ਕਹਿਤਾ ॥ ਕੋਈ ਬਿਨਾ ਕਬੀਰਾ ਆਗੇ ਨ ਜਾਤਾ ॥ ਨਾਉ ਹੁ
 ਆਨ ਨਾਉ ਨੀ ਸਾਣਾ ॥ ਕਿਉ ਭੁਠਾ ਸਾਖੁ ਰੋਨਿ ਦਾਨਾ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ ॥ ਦੇਖੇ ਗੋ ਜਬ
 ਪੈਦੇ ਹੋਇ ॥ ਏਕ ਪਲ ਕਮੈ ਪਹੁੰਚੇ ਸੋਇ ॥ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਕੀ ਕਰੇ ਨ ਕਾਣਾ ॥ ਸਚੁ ਨਾਮ ਤਾ ਕੋ ਨੀ ਸਾਣਾ ॥ ਸੁ
 ਏ ਪੂਰਖੀ ਸਰਭਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੀ ਸਾਖ ਸੁਣਾਈ ॥ ੪ ॥ ਪ੍ਰਕ੍ਰਗਤ ਵਾਚਾ ॥ ਜਾਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾਹੁ
 ਗੋ ਕੀ ਪਰਾ ॥ ਆਗੇ ਬਿਕਟਿ ਪਰਬਤਿ ਹੋ ਨੀ ਧਰਾ ॥ ਦੇਖੇ ਅਰਤੁ ਮਾਰੀ ਸਕਤਿ ॥ ਕੋਸੀ ਤੈ ਕੀ ਨੀ ਪੈ
 ਗਤਾ ॥ ਪੁਰਪਹੁੰਚੇ ਕੇ ਬਾਟੇ ਫਿਰੇ ॥ ਮੈ ਤੋਇ ਸਦਿ ਨੀ ਸਾਨਾ ਧਰੇ ॥ ੫ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ ॥ ਦੇ
 ਖੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਗਤਿ ਤੁਮ ਖੜੇ ॥ ਅਬਹਮਈ ਨਾਪਰਬਤ ਚੜੇ ॥ ਮਰਦਾਨਾਈ ਨਾਪਰਬਤ ਰਹਿਆ ॥ ਘ
 ਲਾ ਅਖੰਡ ਪਰਬਤਿ ਪਰਗਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਪੁਰਪਹੁੰਚੇ ਵਰਬਾਰਾ ॥ ਜਹਾਂਤੁ ਪਤ ਬੈਠਾ ਸਾਚਾ ਕਰ
 ਤਾਰਾ ॥ ਪਾਸਖਵਾਸੀ ਕਰੇ ਕਬੀਰਾ ॥ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਪਾਸ ਵਜੀਰਾ ॥ ਅਗਿਆਨੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਬਦੀ ਨੀ
 ਤਬਦਾਸ ਕਬੀਰੇ ਅੰਤਰਿ ਬਿਧੀ ਨੀ ॥ ਕਬੀਰ ਕਹੇ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਭੁਗਤਿ ॥ ਆਛੀ ਸੇਵਤੁ ਮਾਰੀ ਜ
 ਗਤਿ ॥ ਅਬਤੁ ਮਮਤ ਲੋਕ ਮੇਸਾਵੇ ॥ ਸੂਚੀ ਨਿਰਮਲ ਭੁਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਵੇ ॥ ਛੋਰੇ ਦੇਹੁ ਤੋਈ ਹਾਅਵੇ ॥ ਤ
 ਬਲਗ ਆਛੀ ਭੁਗਤਿ ਕਮਾਵੇ ॥ ਕਹੇ ਕਬੀਰ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਭਾਈ ॥ ਹਮਤੁ ਮਕਉ ਉਪਦੇਸ ਦ੍ਰਿੜਾਈ
 ਸਾਖੀ ਸਬਦ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰਾ ॥ ਆਛੇ ਹੋਇ ਆਵੇ ਵਰਬਾਰਾ ॥ ੬ ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨੀ ॥
 ਉਪਦੇਸ ਦੀ ਆ ਕਬੀਰ ਗਿਆਨੀ ॥ ਸਚਖੰਡ ਤੇ ਨਾਨਕ ਫਿਰੇ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਬਾਲਾ ਆਗੇ ਧਰੇ ॥ ਤੀਜੇ

ਆਏ ਧੂਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਲਾ ਆਗੇ ਧੂਨੇ ਪਕੜਿਆ ਅੰਚ ਲਾ ਧੂਪ ਛੇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਹਨਿ ਸਾਨੀ ਕੇ ਸਾਧੇ ਧਿਆ २੦੨
 ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਰਬਾਨੀ ਹਮ ਕਉ ਸਾਂਚੀ ਸਾਖ ਸੁਣਾਉ ਤੁਥ ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸ ਦਾਉ ॥ ੭॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਵਾਚਾ ॥ ਹਮ ਏਥਿਆ ਅਪਨਾਏ ਕੰਕਾਰਾ ਸਾਥ ਕਈ ਰੇ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਤੁਖਤ ਬੈਠਾ ਸਾਚਾ ਕਰਤਾ
 ਗਾ ਪਰਬਤ ਜੋਤਿ ਨ ਲੀਨਿ ਜਾਇ ॥ ਧੰਨ ਕਈ ਰਗਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ਕਈ ਰਗਤ ਕੀ ਪਦਵੀ ਉਚੀ
 ਜਿਨ ਨਿਰਮਲ ਭਗਤ ਕਰੀ ਹੋ ਸੁਚੀ ॥ ੮॥ ਨਾਨਕ ਪੁਛੇ ਬਡ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ॥ ਵਰਸਨ ਨਾਹਿ ਨ ਜੀ ਕਨ ਬੇ
 ਰੇ ॥ ਅਚਰ ਜਬ ਤੁਮ ਹਮੇ ਦਿਖਾਈ ॥ ਸੁਣੁ ਪੂਰਬੀ ਸਰਗੇ ਰੇ ਭਾਈ ॥ ੯॥ ਧੂਰੁ ਗਤ ਦਾਚਾ ॥ ਹਮ ਕੋ
 ਵਰਸਨ ਈਹ ਹੋਇ ॥ ਮਨ ਮੇਂ ਦਬਿ ਪਾਰਹੀ ਨ ਕੋਇ ॥ ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜੋਤ ਸਮਾਨੀ ॥ ਜਿਉ ਪਾਨੀ ਕ
 ਉਮਿ ਲਿਆ ਪਾਨੀ ॥ ਸਰਬ ਰੂਪ ਮੈ ਰੂਪ ਸਮਾਨਾ ॥ ਦੁਜਾ ਹੋਤਾ ਕਹਾਇ ਗਾਨਾ ॥ ਏਕੋ ਆਪ ਸਭ ਆਪ
 ਦਿਖਾਇਆ ॥ ਧੂ ਮੈਂ ਬੋਲ ਨਿਰੰਜਨ ਗਾਇਆ ॥ ੧੦॥ ਤਾਫੇ ਹਮ ਰਦਾ ਨ ਬੋਲਿਆ ਬਰੇ ਭਗਤਿ ਜੀ ਜਉ ਉ
 ਹਮ ਰਤੁ ਮਏ ਕੋ ਹੋਤ ਉਇ ਸਮੰਤੁ ਲਮਹਿ ਫਿਰਤੇ ਕਿਉ ਰਹਤੇ ਹੋ ॥ ਕਿਸੀ ਦੂਸਰੇ ਕੇ ਵਾਰਣੇ ਕਿਉ ਹੋਤੇ ਹੋ
 ੧੧॥ ਧੂਰੁ ਭਗਤ ਦਾਚਾ ॥ ਆਪੇ ਬੈਰਾ ਆਪੇ ਫਿਰਤਾ ॥ ਆਪੇ ਜੁਗਤਿ ਆਪੇ ਬੈਰਾਗਤਾ ॥ ਆਪੇ ਏਕਾ
 ਪੇ ਅਨੇਕਾ ॥ ਆਪਿ ਗਿਆਨੀ ਆਪ ਬਧੇ ਕਾਸੇ ਲਹ ਕਲਾਸੀ ਪੂਰਨ ਆਪੇ ॥ ਆਪੇ ਆਪ ਨਿਰੰਜਨ
 ਆਪੇ ॥ ੧੨॥ ਜਲ ਥਲ ਪਰਬਤ ਪਤਾ ਲਾਸ ਦਾ ਅਜੀਤ ਨ ਜੀਤੋ ਕਾ ਲਾਸੁ ॥ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ
 ਦੁਜਾ ਸਮਝ ਕਰੇ ਜੀ ਜਾ ਲਾ ॥ ੧੩॥ ਤਾਫੇ ਰੁਧੁ ਗਤ ਦੇ ਪੈਰੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਥਾ ਟੋਕਿਆ ॥ ਤਾਪੁ
 ਭਗਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਮਥਾ ਦੁਹਾਰ ਥਾਨ ਲਿਪ ਕਰ ਲੀਤਾ ॥ ਅਤੇ ਮਖਹੁ ਬਚਨ ਬੋਲਿਆ ॥ ਸੁ
 ਣ ਨਾਨਕ ਤਪਾਤੈ ਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਬਰੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਬਰੇ ਬਰੇ ਭਗਤ ਹੋਇ ਹੋਨ ਪਰਾਇ ਬ

ਤੇ ਨੀ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਇਕੋ ਕਈ ਰਪਹੁੰਚਿਆਹੈ। ਅਤੇ ਇਕੋ ਤੁਪਹੁੰਚਿਆਹੈ। ਤੂੰ ਬੁਝਾ
 ਗਤ ਕਲੀ ਕਾਲ ਵਿਚਹੈ। ੧੪॥ ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਸਾਨ ਰਜਾਇ ਦੇਹੁ ਗਤ ਜੀ। ਤੁ
 ਪੂਰੁ ਗਤਿ ਕਹਿਆ ਰਜਾਇ ਤੁ ਮਕੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ ਜਹਾਜਾਣੁ ਤੁਹਾ ਥੈਲੋ। ਸਭੁ ਤੁ ਮਾਰੀ ਜਾਹਗਾਹੈ
 ਤੁ ਉਬਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਤਾਰੀ ਲੀਤੀ ਨਾਲੇ ਮਰਦਾਨਾ ਬਾਣਾ। ੩੭॥ ਬੋਲਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ
 ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਤੁ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਪਰਤੀਤੋ ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨ ਉਚੇ ਆਇ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਚਾਲੀ ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਆਇ॥ ੪੦੦੦੦॥ ਤੁ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ
 ਜੀ ਪੂਰੁ ਗਤਿ ਪਰਤੀਤੋ ਕਿਤਨਾ ਉਚਾਹੈ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਉਹਤਾਲੀ ਲਖ ਜੋ
 ਜਨ ਉਚਾਹੈ। ੩੬੦੦੦॥ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਪਰੇ ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨ ਆਹਾ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਪਰਦਾਨਾ ਪਰੇ ਹਿਕਲਖ ਜੋ ਜਨ ਆਹਾ। ੧੦੦੦੦॥ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਉ
 ਸਥੇ ਪਰੇ ਕੁਝ ਹੋ ਕਿ ਅਗੇ ਕੁਝ ਨਾਹੀ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਸੁਧ ਸਮਾਰ ਕੁ
 ਝੁਨਾਹੀ। ਜੋ ਕਿਤਨਾ ਕਹੈ ਬੇਸੁਮਾਰ ਹੈ। ਦੇਖਨਾ ਆਹੋ ਨਾ ਜੋ ਧੂਹ ਜੋਹਾ ਅਤੇ ਪੁਹਲਾ ਦਿਜੇ ਹੋ ਓਰੇ ਹੀਖ
 ਤ੍ਰੇਹੈ ਨਾ। ਅਸਾ ਤੁ ਸਾਤੇ ਦੇਹੀ ਮਿਹਰਵਾਨ ਗੀ ਹੋਈ ਜੋ ਕਿ ਬੇਜਾਇ ਪਹੁੰਚਾਉ ਸਦੇ ਪਸਾਰੇ ਦਾ ਮਹਰਮ
 ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਉਹ ਆਪੇ ਹੀ ਮਹਰਮ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਮਹਰਮੁ। ਅਤੇ ਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਤਾ ਅਖੀ ਦੋਹੈ
 ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹੇਸ਼ੋ ਭੀ ਭੁਸਪਾਇ ਰਹੇ ਅੰਤ ਕਿਸੇ ਨੂਨ ਹਥ ਆਇਆ। ਅਤੇ ਕ੍ਰਮ ਲਾਹੈ ਮੈ
 ਸਾਰ ਅਉਤਾਰਾਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਆਖਦਾਹੈ ਅਤੇ ਉਨਾ ਭੋਰੀ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਇਆ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਕੁਦਰਤਿ
 ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਣਦਾਹੈ। ਹੋਰ ਅਗੇ ਦੀ ਜਾਣਦਾ ਨਾਹੀ ਇਹੁ ਜੀਤ ਕੀ ਤਹੈ ਆਹੈ। ਜਿਸਤਾਈ ਕਰਤਾਰ

ਦੀ ਕਰੋ ਪੀ ਹੋਵੇਗੀ ਸੋਈ ਆਪਤਾਈ ਬਹੁਮ ਜਾਣੈਗਾ। ਅਤੇ ਜਿਸ ਉਪਰ ਕਿਰਪਾ ਹੋਵੇਗੀ ਸੋ ਆਪਨੂੰ ਕੀ ੩੦੩
 ਤੁਹਿ ਆਜਾਣੈਗਾ। ਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਉਪਰ ਕਰੋ ਪੀ ਬਹੁਤ ਹੋ। ਅਤੇ ਸੈ ਸਾਰੇ ਜੇਹਾ ਕਮਲਾਹੈ।
 ਜਿਸ ਤਾਈ ਚਾਰਟ ਕੇ ਜੁੜੇ ਹੋਨ ਅਕੇ ਚਾਰ ਬਾਹਰੇ ਦੀ ਆਹੈਨਾ। ਅਤੇ ਕੋਈ ਵਿਨਹੁ ਕਮ ਚਲਦਾਹੈ। ਤਾਂ
 ਏਹ ਜਾਣਦਾਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਤੇ ਵਡੀ ਕਿਰਪਾਹੈ। ਜਾਣਦਾ ਨਹੀ ਜੇ ਸਭੇ ਕੁਝ ਨਾਸਹੈ ਮੇਰੇ ਪਾਸੇ ਸਭੇ ਉਠਿ ਉਠਿ
 ਜਾਵੇਹੈਨਾ। ਅਤੇ ਮੇਂ ਭੀ ਅਜ ਕਲਈ ਵੇਹੋ ਏ ਜਾਸਾ। ਕਰਤੇ ਇਨਾ ਜੀ ਆਦਾ ਅਕਲ ਮਤਿ ਮਾਰ ਛੁਡੀਹੈ
 ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਸਤਿ ਜੀ। ਜੇ ਕੁਝ ਕਰਤਾਰ ਤੁਸਾਰੇ ਮੁਹਕ ਛਾਉਦਾਹੈ ਪੂਰੇ ਵਚਨ ਕਛਾਇਦਾਹੈ
 ਪਰ ਜੀ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਕੇਹੜੇ ਪਰਬ ਤਿਤੇ ਆਇਓ। ਅਤੇ ਕਿਤੇ ਨੇ ਜੇ ਨ ਫਿਰ ਆਇਹਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਲਕਾ ਪਰਬ ਤਤੇ ਆਇਹਾਂ। ਅਤੇ ਦੋਇਲ ਖਜੇ ਜਨ ਆਇਹਾਂ। ੩੦੦੦੦੦॥
 ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਆਖੇ ਹੁਣ ਕੇਹੜੇ ਬੰਦਰ ਦੇਗ ਹੁ ਚਲਦੇਹੋ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਆਏ ਕੇਹੜੇ
 ਬੰਦਰ ਦੇਗਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਤਿਹੁ ਬੰਦਰ ਦੇਗ ਹੁ ਆਇਹਾਂ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੇਹੜੇ ਕੇਹੜੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਸੁਰਤ ਬੰਦਰ ਅਤੇ ਚਪਟਾ ਬੰਦਰ
 ਤੇ ਨਟਕਾ ਬੰਦਰ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਖੀ ਹੁਣ ਕੇਹੜੇ ਬੰਦਰ ਦੀ ਸਿਧ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ॥
 ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਮਛਲੀ ਬੰਦਰ ਅਤੇ ਲਾਹੜੀ ਬੰਦਰ ਦਾਗ ਹੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੇ ਤੁਸਾਰੀਰ
 ਜਾਇ। ਤਾਂ ਉਥੇ ਉਡਾਰੀ ਲੀ ਤੀਤਾਂ ਸੀਲਾ ਪਰਬ ਤਤੇ ਆਇਓ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਕਿਤੇ ਨੇ ਜੇ
 ਨ ਫਿਰ ਆਇਓ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਯਾਰ ਲਖ ਜੇ ਜਨ ਆਇਓ। ੧੧੦੦੦੦॥
 ਸਭੇ ਤੇਰਾ ਲਖ ਜੇ ਜਨ ਨ ਫਿਰ ਆਇਹਾਂ। ੧੩੦੦੦੦॥ ਤਾਂ ਫਿਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਏਨਾ ਪਰਬ ਤਤੁ ਪੂਰੇ

ਲੋਕਿਤਨਾਉਚਾਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਪੰਝੀਹਜਾਰਜੋਜਨਉਚਾਹੈ॥ ੩੫੦੦੦
ਫੇਰਭਾਈਬਾਲੇਪੁਛਿਆਜੀਅਖੰਡਪਰਬਤਿਪ੍ਰਭਗਤਿਪਾਸੋਕਿਤਨਾਉਚਾਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
ਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਪਜੰਤਰਹਜਾਰਜੋਜਨਉਚਾਹੈ॥ ਤਾਫੇਰਭਾਈਬਾਲੇਪੁਛਿਆਜੀਜਿਥੇਨਿਰੰਕ
ਰਜੋਤੀਸਰਪਬੈਠਾਹੈ॥ ਹਥਪਰਬਤਿਕਿਤਨਾਆਹਾ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਅਖੰ
ਡਪਰਬਤਿਪਾਸੋਪੰਝੀਹਜਾਰਜੋਜਨਹੈ॥ ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਪੁਛਿਆਜੀਉਸਪਰਬਤਦਾਨਾਉਕਿਆ
ਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਉਸਪਰਬਤਦਾਨਾਉਨਿਰਬਿਕਾਰਪਰਬਤਹੈ॥ ਤਾਫੇਰ
ਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਕੋਈਇਥੇਕੁੀਸਾਧਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਇਥੇਨਾਹੀ
ਪਰਅਗਲੇਪਰਬਤਉਪਰਿਹੈ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਚਲੋ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮ
ਰਦਾਨਾਕੁਝਛੁਖਲਗੀਹਈ॥ ਕੁਝਖਾਵਾਂਹੈ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਇਥੇਤਾਪੰਖੀਨਾਹੀਨਜਰ
ਆਵਦੇਆਵਮੀਰੀਕਿਆਖਣੀਹੈ॥ ਖਾਵਣਨੀਕਿਸੇਅਗੇਆਵਗਧਿਆਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕ
ਹਿਆਮਰਦਾਨਾਉਹਜੋਉਚੀਪਹਾੜੀਦੇਖਦਾਹੈਉਸਉਪਰਜਾਇਕਰਿਜੀਤਨੇਖੁਸੀਆਵਣੀਫ
ਲਤਿਤਨੇਖਾਇਅਤੇਤੋੜਕੁੀਲਿਆਉ॥ ਮਰਦਾਨਾਜਾਇਕਰਿਦੇਖੇਤਾਕੁਦਰਤਿਦੇਬਿਰਛਫਲੇਖੜੇ
ਹੈਨ॥ ਮਰਦਾਨੇਹਥਨਾਲਿਤੋੜਿਤੋੜਿਕਰਿਮੁਹਪਾਇ॥ ਜਾਸੁਆਵਲੋਗੋਸੁਤਾਛੋਰੇਸਕੇਨਾਹੀਬਹੁ
ਤਖਾਧੇਸੁ॥ ਅਤੇਬਹੁਤੋੜਿਆਦੇਸੁ॥ ਆਨਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਅਗੇਰਖੇਸੁ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕ
ਹਿਆਖਾਹਿਭਾਈਬਾਲਾ॥ ਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸੀਭੀਖਾਓਬੋੜੇਜੇਹੇਅਸਾਨੁਦੇਹੁ॥
ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਮੇਰਾਪੇਟਭਾਰਿਆਹੈ॥ ਪਰਹਿਕ

ਵੇਇਦੇਵੋ। ਤਾਗੁਈ ਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਉ ਬੇਗਾਇਆਮਰਦਾਨਾਕੁਖਾਕਿਉਆਵਦਾਹੈ। ਤਾਮਰਦ ०੩੦੪
 ਨੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸਾਮੈਨੁਆਪੇਖਾਵਣਨੁਭੇਜਿਆਆਹਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾ
 ਅਸਾਤੈਨੁਕਿਆਆਖਿਆਹੈ। ਅਸਾਤਾਤੈਨੁਕੁਆਖਿਆਨਾਹੀ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਫਰਪਾਛਿਆਜੀ
 ਏਹਾਮੀਮਾਤਿਫਲਈਵੇਜਾਦੇਹੈਨਾ। ਕੋਈਖਾਵਣਵਾਲਾਕਉਣਹੈਇਥੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾਜੇਖਾਵਣਵਾਲੇਨਹੈਵਨਤਾਪੈਦੋਕਿਉਹੋਵਨਾ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਉਥੇਤਾਅਸਾਨੁਕੋ
 ਈਨਜਾਰਿਨਾਹੀਆਵਦਾ। ਅਤੇਤੁਸਾਨੁਕੋਈਨਦਰਆਵਦਾਹੈਤਾਤੁਸੀਦਯੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਇਹਕੁਦਗਤਿਦਾਅੰਗਾਰਹੈ। ਇਹੁਗੁਪਤਿਮਹਾਂਪੁਰਖਹੈਤਿਨਦੇਵਾਸਤੇਕੀਤੇਹੈ
 ਨਾ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਅਸੀਗੁਪਤਿਨਾਹੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਪੂਰਨਮ
 ਹਾਂਪੁਰਖਾਅਤੇਗੁਪਤਾਵਿਚਭੇਦਕੋਈਨਾਹੀ। ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਪੁਣਇਥੇਹੀਰਹੈ। ਤਾਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾਸੁਆਦਹਛਾਸਗਾਹੀ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਉਥੇ
 ਕਿਆਕਰਣਾਹੈ। ਅਤੇਇਥੇਕਿਆਨਾਹੀਕਰਣਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਜੇਉਥੇਕਰ
 ਣਾਹੈਸੋਇਥੇਨਾਹੀਕਰਣਾ। ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਤੁਲਾਚਲੇਪਿਛੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕ
 ਹਿਆਚਲਭਾਈ। ੩੭॥ ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਉਥੋਊਗਾਹੀਈ
 ਤੀਉਗਾਰਪਰਬਤਿਤੇਆਇ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਪਾਛਿਆਜੀਅਸੀਗੁਣਾਕਿਥੇਆਇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਅਸੀਗੁਣਉਗਾਰਪਰਬਤਤੇਆਇ। ਤਾਫੇਰਮਰਦਾਨੇਪਾਛਿਆਜੀਕਿਤਨੇਜੋਜ
 ਨਆਏ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਨਉਲਖਜੋਜਨਆਏ। ੬੦੦੦੦॥ ਸਭੇਬਾਈ

ਲਖ ਜੋ ਜਨਮੁ ਆਇ ਹੁੰਗਾ ॥ ੩੩੦੦੦੦੦ ॥ ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀ ਜੋਇ ਬੇਸਾਧ ਆਪ ਦੇ
ਆਹੋ ਸੋ ਕਿ ਬੇਹੋ ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾਨਾਇ ਬੇਹੀ ਹੋ ॥ ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ
ਚਲੋ ॥ ਇਥੋ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਮਰ ਦਾਨਾ ਉਤਾਵ ਲਾਨ ਹੋਇ ਆਕਰਿ ॥ ਤੁਕੁਟੀ ਵਿ
ਚੋ ਸਾਧਨਿ ਕਾ ਲਿਆ ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਪਾਛਿਓ ਸਮਰੇ ਸਾਧ ਤੁਮਕ ਉਣਹੋ ॥ ਜੋਈ ਹੁੰਗਾ
ਏਪਹੁ ਚੋਹੋ ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹਮ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਬੰਦੇ ਹੈ ॥ ਤੁਓ ਸਸਾਧ ਪਾਛਿ ਆਤੇ
ਗਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ॥ ਤੁਓ
ਹਸਾਧ ਬੋਲਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਤਾਨਾਨਕ ਤਪਾਸੁਣਿਆ ਬਾ ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
ਆਤੀ ਕਿਆ ਜਾਣਤਾ ਬਾ ॥ ਤੁਓ ਸਸਾਧ ਕਹਿ ਆਮੁ ਏਕੇ ਗੁਰੂ ਬਤਾਇਆ ਬਾ ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਕਿਆ ਨਾਉ ਹੈ ॥ ਤੁਓ ਸਸਾਧ ਕਹਿ
ਆਨਾਨਕ ਤਪਾਸੇ ਰੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਉ ਸੀਲ ਸੈਨ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਕੁਲਿਆਨ ਹੈ ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਕਹਿ ਆਉਹਮੁ ਏਕੇ ਕਿਆ ਜਾਣਤਾ ਬਾ ॥ ਤੁਕੁਲਿਆਨ ਕਹਿ ਆਗੁਰੂ ਸੀਲ ਸੈਨ ਕਹਿ ਆਬਾਜੇ ਨਾ
ਨਕ ਤਪਾਸੇ ਤੇਜੁ ਗਮੈ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਭਾਈ ਬਾ ॥ ਤੁਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰੇ ਭਾਈ ਕੁਲਿਆ
ਨ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਸੀਲ ਸੈਨ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਤੁਫੇਰ ਕੁਲਿਆਨ ਕਹਿ ਆਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਹਾਜਰ ਹੈ ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਕਹਿ ਆਹਮ ਕਉ ਅਪਨੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦਿਖਾਉ ॥ ਤੁਕੁਲਿਆਨ ਕਹਿ ਆਮੈ ਆਪਨੇ ਗੁਰੂ
ਕਉ ਜਾਇਖ ਬਰਕਤ ਹੋ ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜਾਹਿ ਭਾਈ ਖਬਰ ਕਰਿ ॥ ਕਹੁ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ
ਭਾਈ ਬਾਹਿਰ ਖੜਾ ਹੈ ॥ ਤੁਕੁਲਿਆਨ ਕਹਿ ਆਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਭਾਈ ਬਾਹਿਰ ਖੜਾ ਹੈ ॥ ਤੁਅੰਗ

ਸੀਲਸੈਨਕਾਹਿਆਅਰੇਚੇਲਾਮੇਰਾਤੇਗੁਰਭਾਈਕੋਈਨਾਹੀ। ਜਾਹਿਰੇਕਲਿਆਨਤੁੰਜਾਇ ੨੦੫
ਕਰਿਪੁਛਤੁੰਮੇਰਾਗੁਰਭਾਈਕਾਦਿਕਾਹੈ। ਤੁਕਾਲਿਆਨਕਾਹਿਆਅਰੇਭਾਈਗੁਰੁਕਹਿਤਾਹੈਤੁੰ
ਮੇਰਾਕਦਕਾਗੁਰਭਾਈਹੈ। ਤੁਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਅਰੇਭਾਈਤੁੰਜਾਇਕਹੁੰਮੈਤੇਰਾਤੇਤੇ
ਜੁਗਕਾਗੁਰਭਾਈਹੈ। ਤੁਫੇਰਸੀਲਸੈਨਕਾਹਿਆਕਲਿਆਨਜਾਇਪੁਛਜੇਤੇਤੇਰਾਨਾਉ
ਕਿਆਬਾ। ਤੁਫੇਰਕਲਿਆਨਕਾਹਿਆਰੇਭਾਈਗੁਰੁਕਹਿਤਾਹੈਤੇਰਾਤੇਤੇਜੁਗਮੈਨਾਉਕਿਆ
ਬਾ। ਤੁਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਕਲਿਆਨਮੇਰਾਨਾਉਗੁਰੁਪਨਥਾ। ਤੁਫੇਰਚੇਲੇ
ਜਾਇਕਹਿਆਗੁਰੁਜੀਕਹਿਤਾਹੈਜੇਮੇਰਾਨਾਉਗੁਰੁਪਨਥਾ। ਤੁਸੀਲਸੈਨਕਾਹਿਆਜਾ
ਇਬੁਲਾਇਲਿਆਉ। ਤੁਕਲਿਆਨਤੀਨੋਕੋਬੁਲਾਇਲੇਗਾਇਆ। ਜਾਇਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀ
ਕਹਿਆਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਾ। ਤੁਅਗੋਸੀਲਸੈਨਕਾਹਿਆਆਉਭਾਈਸਤਿਕਰਤਾਰਆਉ
ਏਠੇਭਾਈ। ਤੁਥੇਏਠਗਾਏ। ਤੁਸੀਲਸੈਨਵਾਚਾ। ਕਉਨਗੁਰੁਕਉਨਮੰਤਗ। ਕਉਨਬਿ
ਦਿਆਕਉਨਜੰਤਗ। ਕਉਨਕਲਾਏਈਹਾਏ। ਕਉਨਨਾਮਤੁਮਕਿਨੇਮੰਗਾਇ। ਸੀਲਸੈ
ਨਪੁਛੇਸੁਣਰੇਭਾਈ। ਏਲੇਬਚਨਦੇਹੁਸਮਝਾਈ। ੧॥ ਫੇਰਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਬਾਚਾ। ਗੁਰੁ
ਕਰਤਾਰਮੰਤਜੀਦਾਈ। ਬਿਦਿਆਜਨਕਮੰਤਮੁਰਖਾਈ। ਸਚਕਲਾਏਈਹਾਏ। ਅਮ
ਰਅੰਜੇਨੀਪਕਲਮੰਗਾਇ। ਏਲੇਨਾਨਕਸੁਣਸੀਲਗੁਰਭਾਈ। ਗੁਰੁਪਨਥੇਤੇਤੇਮੈਸਮ
ਝਾਈ। ੨॥ ਸੀਲਸੈਨਵਾਚਾ। ਰਾਜਾਜਨਕਤੇਤੇਜੁਗਹੁਆ। ਕਲਜੁਗਕਹੇਨਾਨਕਕਹੈ
ਵਾਚਾ। ਧੀਤੇਜੁਗਧੀਤਾਹੈਅਉਗ। ਤੁਬਤੁੰਗਹਿਤਾਕਾਕੀਠਉਗ। ਨਾਉਬਤਾਉਅਪਨਾਮ

ਹਿ॥ ਸੀਲ ਸੈਨ ਪੂਛਤਾ ਹੈ ਤੋਹਿ॥ ੩॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਤੇਤੇ ਸੇਵਕ ਜਨ ਕੇ ਕੋਹੇ ਤੋਹਿ॥
 ਆਪੁ ਰਜਨ ਮਨੀ ਚਪਰਿ ਲੇਤੇ॥ ਤਿਲੀ ਕੇ ਘਰਿ ਪਾਈ ਠਉਰਾ॥ ਤਬ ਸੁੰਦਰ ਨਾਮ ਪਰਿਆ ਹੈ ਅ
 ਉਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਕਹਤਾ ਹੈ ਸੁਣ ਸੀਲ ਸੈਨ ਤੋਹਿ॥ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਬਤਾਇਆ ਮੋਹਿ॥ ੪॥ ਸੀਲ ਸੈ
 ਨ ਵਾਚਾ॥ ਰਾਜੇ ਜਨ ਕ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕੀਆ ਕਿਨਾ ਹੀ ਕੀਆ॥ ਰਾਜੇ ਜਨ ਕ ਕਾ ਦਰਸਨ
 ਹੀ ਕੀਆ॥ ਤਾਫੇ ਰਸੀਲ ਸੈਨ ਵਾਚਾ॥ ਜੈਸਾ ਆਇਆ ਤੈਸਾ ਨਾ ਆਇਆ॥ ਰਾਜੇ ਜਨ ਕ
 ਕਾ ਦਰਸਨ ਨਾ ਹੀ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਪਹੁ ਚੇਸਾ ਚੇਦਰ ਬਾਹ॥ ਦੇਖੋ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਬੋਲੋ
 ਲਾਪਾਰਸੁ ਵਾਢੇ॥ ਬਿਨ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਕਾ ਸਮਾਢੇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਤੁ ਨ ਪੂਰੀ ਹੋਇ॥ ਸੀਲ ਸੈਨ ਬ
 ਚਨ ਸੁਨਾਵੈ ਤੋਹਿ॥ ੫॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਸੁਣ ਵਡੁ ਭਾਗੀ ਠਉਰ ਬਤਾਈ॥ ਦਰਸਨ ਦੇਖ
 ਲਾਗੋ ਪਾਈ॥ ਜਨ ਕ ਬਦੇਹੀ ਗੁਰੂ ਮਾਰਾ॥ ਤੇਤੇ ਜੁਗ ਮੈ ਚਰਨ ਪਖਾਰਾ॥ ਰਾਜ ਮੈ ਰਹੇ ਅਉਸਤਾ
 ਕੋਹੇ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਜਨ ਕ ਕੇ ਪੁਤਾ॥ ੬॥ ਇਖਨ ਪਰ ਬਤਿ ਜਾਇ ਦਰਸਨ ਕੋਰੇ॥ ਜਨ ਕ ਜਨ ਕ
 ਕਰਿ ਉਪਰ ਚੜ੍ਹੇ॥ ਦੇਖੋ ਦਰਸਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ॥ ਤੁਕੋ ਉਪਰਿ ਅਵਰਿਨ ਕੋਇ॥ ਹਮ ਤੁਮ ਕਉ
 ਠਉਰ ਬਤਾਈ॥ ਕਹੇ ਸੀਲ ਸੈਨ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਭਾਈ॥ ੭॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥
 ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਈ॥ ਇਖਨ ਪਰ ਬਤ ਪਰਨਾਨਕ ਗਾਇਆ॥ ਅਗੇ ਬਚਨ ਜਨ ਕ ਸੁਣ ਲਾਇ
 ਆ॥ ਜਨ ਕ ਕੋਹੇ ਸੁਖ ਦੇਉ ਸੁਣ ਬਾਤਾ॥ ਨਾਨਕ ਆਇਆ ਹਮ ਰੇ ਪਾਸਾ॥ ਬੋਲ ਦੁਆਰਾ ਅੰਦਰ ਲੇ
 ਹੁ॥ ਨਾਨਕ ਕੋਹ ਅਦਰਸਨ ਦੇਹੁ॥ ੮॥ ਜਾਇ ਨਾਨਕ ਨੇ ਦਰਸਨ ਕੀਆ॥ ਤਬ ਜਨ ਕ ਅਪਨੇ ਕੀਠਲ
 ਇਲੀਆ॥ ਜਨ ਕ ਪੁਛੇ ਕਿਉ ਨਾਨਕ ਤਪਾ॥ ਅਬ ਤੁੰ ਜਾਪ ਕਉਨ ਕਾ ਜਪਤਾ॥ ੯॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਜੀਵਾਚਾ। ਤੁਮਰੀ ਕਰਪਾਤੇ ਜਪੋ ਅਜਾਪਾ। ਤੁਤੇ ਮਿਟ ਗਏ ਤੀ ਨੇਤਾਪਾ। ਜਿਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਛਾਨਿ ੩੦੬
ਆਆਪਾ। ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੇ ਚਰਨੇ ਲਾਗਾ। ਭਾਗੇ ਦੇਖ ਨਿਰਦੋਖ ਹੋਇ ਰਾਖਾ। ੧੦॥ ਜਨਕ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਕੋ ਕਹੇ। ਆਗੇ ਜਾਉ ਕੇਈ ਹਾਰਹੇ। ਹਮ ਤੁਮਾ ਮਾਤ ਮਏ ਕੋ ਗਉ। ਜਗ ਰਹਤ ਹਾਂ ਨਹੀ
ਦੁਗਉ। ਤੇਤੇ ਦੁਆ ਪੁਰਕ ਲਜੁ ਗਾਵੇ। ਹਮਰੀ ਨਜਰਿ ਪਰੀਤੁ ਮਲੇ ਖੋ। ਜਨਕ ਕਹੇ ਸੁਣਨ०
ਨਕ ਪ੍ਰਾਣੀ। ਹਮ ਤੁਮ ਕਉ ਦੀਆ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ। ੧੧॥ ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਸੁਣਿ ਸਤਿ ਗੁਰ ਸੁ
ਗਾ। ਜਦ ਕਦ ਬਚਨ ਤੁਮਾਰਾ ਪੂਰਾ। ਹਮ ਤੁਮ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੁਏ ਨਿਰਬਾਣੀ। ਏਕ ਕਾਰ ਕੀ ਕਥਾ
ਬਖਾਨੀ। ਹਮ ਕਉ ਆਗਿਆ ਤੁਮਰੀ ਹੋਈ। ਤੇਤੇ ਦੁਆ ਪੁਰਕ ਲਜੁ ਗਾਵੇ। ੧੨॥ ਜਨ
ਨਾਨਕ ਕਉ ਆਗਿਆ ਕੀ ਨੀ। ਮਾਤੁ ਲੋਕ ਕੀ ਭਗਤਿ ਤੁਝ ਦੀ ਨੀ। ਆਪਿ ਜਪੋ ਅਵਗਉ ਪ
ਦੇਸਾ। ਤੁਮਰੇ ਸੇਵਕ ਸਗਲੇ ਭੇਸਾ। ਯਹ ਹਮ ਤੁਮ ਕੋ ਦੀਨ ਬਠਿਆਈ। ਅਕਥ ਕਥਾ ਕੀ ਕਥਾ
ਸੁਨਾਈ। ੧੩॥ ਜਨਕ ਕੀ ਆਗਿਆ ਨਾਨਕ ਲੇਛਿ ਰਿਆ। ਤੁਬ ਮੁਹਤਾ ਮਾਤੁ ਲੋਗ ਕੋ ਪਰਿ
ਆ। ਉਹ ਤੇ ਚਲੇ ਲੀਓ ਗੁਰੀ। ਸੀਨ ਪਰਬਤ ਪਰ ਕੀ ਈਉਤਾਰੀ। ਤੁਬ ਪੁਛਿ ਬਾਬਾ ਗੁਰ ਅਪ
ਨੇ ਕਉ। ਕਿਤੇ ਜੇ ਜਨ ਮਾਏ ਉਹਾ ਸੇ। ੧੪॥ ਤਾਫੇ ਰਧਾਲੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਸੀਲ
ਪਰਬਤਿ ਤੇ ਜੇ ਫੇਰ ਉਤਰੇ ਚੜੇ ਇਖਨ ਪਰਬਤਿ ਤੇ। ਸੀਲਾ ਪਰਬਤਾ ਇਖਨ ਪਰਬਤਿ ਤੇ ਕਿਤਨ
ਉਚਾ ਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਲਖ ਜੇ ਜਨ ਉਚਾ ਹੈ। ਤਾਫੇ ਰਲਖ ਜੇ ਜਨ
ਆਏ। ੧੦੦੦੦੦॥ ਤਾਫੇ ਰਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀ ਇਸ ਪਰਬਤ ਦਾਨਾ ਉਕਿਆ ਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ
ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਪਰਬਤਿ ਦਾਨਾ ਉਘੇਰਨ ਪਰਬਤ ਹੈ। ਤਾਫੇ ਰਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਆ

ਜੀ ਕੋਈ ਸਾਧਇ ਬੇਭੁਟੈ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾ ਨਾਇ ਬੇਹਿ ਕਰਖੀ ਸਰ
 ਪੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀਉ ਸਰਖੀ ਸਰਨ ਦੇਖੇਗਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾ ਨ
 ਓਹ ਆਪੇ ਅਸਾਨੂੰ ਦੇਖੇਗਾ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀਉ ਲਾਜੀ। ਓਸ ਪਹਾੜ ਤੇ ਵਡਾ ਤਲਾਉ
 ਕੁਦਰਤਿ ਦਾ ਜਲ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਖੜਾ ਆਹਾ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਸ ਨਾਲ ਗਾ ਕਰਨਾ। ਤਾਓ
 ਹਰਖੀ ਸਰ ਆਇਆ। ਤਾਉ ਸਾਵ ਦੇਹੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਨਾਨਕ ਮਧੇ ਕੋਤੋ ਰਤੀ। ਸੁਅੰਗਿ
 ਭਗਤੰਤ ਗੁਣੀ। ਗੁਣੀ ਕੁਮੇਰ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤਿ ਮੀਨ ਸਰ ਵਰਤ ਰੰਗਤੋ। ੧। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਅਰਥ ਪੁਛਿਆ। ਸੁਵਿਰਖੀ ਸਰ ਤੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਜੇ ਮੈਨ ਅਰਥ ਦੇਹਾ। ਤਾਰਖੀ ਸਰ ਕਹਿਆ
 ਸੁਵਿਰੇਤੁ ਜੋ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਏ ਸਾਗਰ ਤੇ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਓਹ ਤੇ ਭਗਤ ਮੈ
 ਸੋਧੈ ਜੋ ਸਾਕੁ ਮੇਰ ਰਖੀ ਸਰ ਹੈ। ਸੁਮੇਰ ਕੇ ਉਪਰ ਥੈ ਠਾ ਹੈ ਕਦੀ ਹਲ ਚਲਹੁ ਆ ਨਹੀ। ਅਰਜੈ ਸੇ
 ਮੀਨ ਜਲ ਸੇ ਤੁਰੰਗ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਿ ਛੇੜੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹਿਤ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਯਹ ਕਰਤ ਬਓਨ ਕੇ ਹੈ
 ਤੁਕਿ ਵਯੋ ਸਾਹੈ ਤੁਜੈ ਯਹ ਸੁਆਗ ਕਰਤਾ ਹੈ। ੨। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਨਾ
 ਨੇ ਕੰਕਾਰੀ। ਸੁਆਗ ਸਤਿਗੁਰ ਭੰਡਾਰੀ। ਕੁਮੇਰ ਚਿਤ ਠਹਰੀ। ਮੀਨ ਨਾਨਕ ਰੋਵਿਦੰ ਜਲ ਤ
 ਰੰਗੀ। ੩। ਤਾਰਖੀ ਸਰ ਪੁਛਿਆ ਰੇ ਸਾਧਤੈ ਕਿਆ ਕਹਾ। ਮੈ ਤੇ ਸਮਾਝੀ ਆਨਾਹੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਅਰਥ ਵਿਤਾ। ਇਸ ਨਾਨਕ ਕੰਕਾਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਕੀਆ। ਸੁਆਗ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਭੰਡਾਰੇ
 ਤੇ ਲੀਆ। ਕੁਮੇਰ ਜੈ ਸਾਚਿਤੁ ਹਿਰਿਆ ਹੈ। ਰੋਗਿ ਦਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਨਾਨਕ ਮੀਨ ਤੁਰੰਗ ਕਰਤਾ ਹੈ।
 ਭੂਲੇ ਬਿਛੜੇ ਤੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹਤ ਹੋਇ ਜਾਵੈ। ਤਾਰਖੀ ਸਰ ਪੁਛਿਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਕਲਜੁਗ ਮੈ ਤੁ

ਹੀ ਹੁਆਏ॥ ਜਨ ਕਥਿ ਦੇਹ ਕਾ ਸੇਵਕਾ ॥ ੩॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ॥ ਹਾਂ ਰਖੀ ਸਰਸਹੀ ੩੦੭
 ਤੇ॥ ਅਰ ਰਖੀ ਸਰਤੇ ਰਾਨਾ ਉਕਿਆਹੈ॥ ੪॥ ਅਰੇਤੁ ਪੈ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਸੁਖ ਚੈ ਨ ਰਖੀ ਸਰਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ॥ ਅਰੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਓਹੀ ਸੁਖ ਚੈ ਨ ਰਹੈ॥ ਜਨ ਕਥਿ ਦੇਹੀ ਕਾ ਸਿਰਜਾ ਵਾਹੁ ਜੋ ਬਾ॥
 ਤਾਂ ਰਖੀ ਸਰ ਕਹਿਆ॥ ਹਾਂ ਭਾਈ ਮੈਂ ਓਹੀ ਹੋ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪਇਆ॥ ਅ
 ਰੇ ਉਸ ਗਲ ਵਿਚ ਲੀਤਾ॥ ਤਾਂ ਰਖੀ ਸਰ ਕਹਿਆ॥ ਚਲੇ ਭਾਈ ਕੁਟੀਆ ਮੈ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰ
 ਜਾਇ ਮੰਗੀ ਖੁਸੀ ਕਰਉ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ੩੮॥ ਉਥੇ ਜੋ ਅ
 ਏ ਉਲਕਾ ਪਰ ਬਤਿਤੇ ਆਏ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ॥ ਤੁਹਾਸੀ ਕਿਥੇ ਆਏ॥ ਅਤੇ ਕਿਤੇ ਨੇ
 ਜਨ ਆਇ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ॥ ਅਸੀਂ ਉਲਕਾ ਪਰ ਬਤਿਤੇ ਆਇ॥ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁ
 ਛਿਆ ਜੀ॥ ਅਸੀਂ ਕਿਤੇ ਨੇ ਜਨ ਆਏ॥ ਅਤੇ ਜੀ ਇਹ ਕੇਹੜੇ ਥਾਂ ਵਰਦਾਰਾ ਹੁਏ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਯਾਰਾ ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਆਏ॥ ੧੧੦੦੦੦॥ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਪਹਲੇ ਜਾਇ
 ਖੜੇ ਤੇ ਸੀਏ ਘਰ ਵਾਧੰਦਗ॥ ਦੂਜਾ ਆਵਸੀ ਲਾਹੜੀ ਥੰਦਗ॥ ਤੀਜਾ ਵਿਚ ਆਵਸੀ ਮਛਲੀ ਥੰਦ
 ਗ॥ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ॥ ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਗਜੇ ਦੇ ਥੰਦ ਜਾਇ ਵੜੀਏ ਗੇ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
 ਹਿਆ॥ ਜੋ ਮਰਦਾਨਾ ਪੁਲਸਤਿ ਖੰਡ ਲੰਕਾ ਸਹਿ ਰਜੇ ਪੁਲਸਤਿ ਦਾਹੈ॥ ਉਥੇ ਦਾਰਾ ਜਾ ਭੁਭੀਛ ਨਹੈ
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ॥ ਅਗੋਂ ਪਰਿ ਕਿਤੁ ਨੀ ਦੂਰ ਰਹੇ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ॥ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨਾ
 ਪਰਿ ਚਿਤੁ ਆਇ ਆਹਈ॥ ਤੈਨੂੰ ਪਰਜਾ ਇਵਾੜੀਏ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ॥ ਤੁਸਾਡੀ ਪਰਚਲ
 ਏਹੈ ਕੇਨਾ ਹੀ ਚਲਣਾ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਲੈ ਜਾਸੀ॥ ਤਾਂ ਅਸੀਂ

ਕੀਜਾਸੀਏ॥ ਅਤੇ ਤੂੰ ਉਤਾਵਲਾ ਹੈ ਤਾ ਤੈ ਨੂਪਹੁ ਚਾਇਛੁ ਰੀਏ॥ ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀਹੁ
 ਪਕਾਵੇ ਦੇਹੇ॥ ਤੁਗੁ ਰੂਨਾ ਨਕਜੀ ਆਖਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾ ਤੈ ਨੂਪਕਾਵੇ ਤਾ॥ ਕਿਤੇ ਆ
 ਪਚਿਤ ਕੀਤਾ॥ ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਤਾ ਸੁਹਜਿ ਸੁਤਾਇ ਗਲ ਪੁਛੀ ਤੁਸਾ ਮੈ ਨੁਇ
 ਕਿਉ ਆਖੀ॥ ਤੁਗੁ ਰੂਨਾ ਨਕਜੀ ਆਖਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਬਾਲਾਹੁਇ ਅਸਾ ਬੇ ਮਰਦਾਨਾ ਮੇਰੇ
 ਪੀਵਿ ਦਾਹੇ ਦਾਹੈ॥ ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਜੇ ਹੀ ਨਾ ਹੀ ਕਰਈ॥ ਨਾਲੇ ਹੀ ਨਿਧਾਰਣਾ॥ ਤੁ
 ਗੁ ਰੂਨਾ ਨਕਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਕਰਤਾ ਰਤੇ ਬਹੁਤਰਾ ਜੀ ਅਚੇ ਅਸਾ ਉਪਰ ਕਰਤ ਰਬ
 ਹੁਤ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੈ॥ ਜੋ ਤੈ ਨੁ ਅਸਾ ਪਾਸੇ ਉਥੇ ਨਾ ਹੀ ਮੀਰੀ ਆ॥ ਕਿਉ ਜੋ ਤੁ ਆਖੇ ਹਾਂ ਮੈ ਕੁਖ ਦੇਧੇ
 ਬੇ ਮੁਇਆ॥ ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਕਿਥੇ ਛੁਟੇਗੀ॥ ਤੁਗੁ ਰੂਨਾ ਨਕਜੀ ਆਖਿ
 ਆਉ ਲੀਜਾ ਹਰਾਛੁਟੇਗੀ॥ ਤੁਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੁਦਛੁਟੇਗੀ॥ ਤੁਗੁ ਰੂਨਾ ਨਕਜੀ
 ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਪੰਜਾ ਦਿਨਾ ਨੁਕੈ ਪਤੀ ਆਇ ਨਰਹੇ॥ ਤੁਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ
 ਤੁਸੀ ਹਜਰ ਹੋਸੇ ਨਾ॥ ਤੁਗੁ ਰੂਨਾ ਨਕਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਤੇ ਰਕੀ ਮਕਰ ਕੇ ਜਾਸੀਏ॥ ਚੁ
 ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਸਾਨੂੰ ਕੇ ਕੇ ਦਧੇਰੇ॥ ਤੁਗੁ ਰੂਨਾ ਨਕਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਜੋ ਤੁਮ
 ਬੇ ਸੋ ਕਰੀਏ॥ ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾ ਆਖਿਆ ਕਰਸੇ॥ ਤੁਗੁ ਰੂਨਾ ਨਕਜੀ ਆਖਿ
 ਆਮਰ ਦਾਨਾ ਤੇਰਾ ਹੀ ਆਖਿਆ ਕਰਸੀਏ ਆਖਤੁ॥ ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਨੁ ਸਾਨੂੰ ਕੇ ਰੇਤਾ
 ਮੈ ਤੁਸਾ ਤੇ ਬਹੁਤਿ ਰਾਜੀ ਰਹਾਗਾ॥ ਅਤੇ ਨਾ ਸਾਨੂੰ ਕੇ ਰੇਤਾ ਮੈ ਬਹੁਤਿ ਰੇਤ ਹੋਵੇਗਾ॥ ਦਰ
 ਗਾਹ ਕਰਤਾ ਰਦੀ ਦਾਵਨ ਨੀ ਰੇਤ ਹੋਵੇਗਾ॥ ਮੈ ਆਪਣੀ ਅਖੀ ਰਿਠਾ ਹੈਰਾ ਤਿਨੁ ਕਰਤਾ ਰਮੈ ਨੁ ਅਪਿ

ਵਿਖਾਇਆਹੈ। ਜੇਇਥੇਸਤੀਦਾਹੈਸੋਪਾਕਹੋਇਜਾਦਾਹੈ। ਜੇਇਥੇਦਧੀਦਾਹੈਸੋਮਗੇਸਤੀਦਾ ੨੦੮
 ਹੈ। ਤੁਸਾਮੈਨੁਗੁਰੂਜੀਅਵਸੁਸਾਨਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਇਹਭਾਰਮਾਸਤੀ
 ਗਰਦਨਤੇਹੈ। ਇਥਾਮਾਸਤੀਨੁਅਵਸੁਸਾਨਾ। ਵਧਣਾਨਾਹੀ। ਤੁਢਿਤੁਥਾਇਰਖਕਰਤਾਰਭਾ
 ਵੈਤਾਤੈਨੁਸਾਨੀਏਗਾ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਗੁਰੂਮਗੇਮਥਾਟੇਕਿਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰ
 ਦਾਨਾਚਲੇਕੁਈ। ਤਾਚਉਥੇਦਿਨਦਰਬੇਲਾਮਹਰਿਦਾਨਾਉਤੇਉਥੇਆਇਉਤਰੇ। ਤਾਮਰਦ
 ਨੇਪੁਛਿਆਜੀਇਥੇਹੀਛੁਰਈਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਇਥੇਤੇਹੀਅਉਲਾ
 ਦਿਰਹੇਗੀ। ਅਤੇਤੈਨੁਖਰਮੇਸੁਹਾਰਲੇਜਾਏਆਹੇ। ਚਲਕਰਿਖੁਗਮਾਖਾਹਿ। ਤੇਗਉਥੇਅਹਾ
 ਥਾਕੀਰਹਦਾਹੈ। ਪੰਜਵੇਦਿਨਜਾਇਖਰਮੇਦੇਫਲਖਾਧੇ। ਜਾਪ੍ਰਤੀਆਤ੍ਰੈਦਿਨਰਹੇਆ। ਤਾ
 ਮਰਦਾਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਛਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾਦੇਉਖਬਰਾ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀ
 ਤੁਯਾਗੀਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਮਰਿਦਾਨਾਕਿਉਕਰਿਜਾਤੇ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆ
 ਜੀਮੈਇਉਕਰਿਜਾਤਾਜੇਮੇਰੀਨਾਕੁਵਿਚੋਗੀਫੁਖੁਈਹੈ। ਅਤੇਨਵੇਸਾਸਰਹਦੇਹੈਨਾ। ਕੁਵੈਤੁਸੀ ੫੭੬
 ਗਿਣਦੇਜਾਉ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਕੁਈਬਾਲਾਤੁੰਗਿਣਦਾਜਾਹਿ। ਤਾਕੁਈਬਾਲਾ
 ਨਲਗਾ। ਪੂਰੇਨਵੇਸਾਸਰਦੇਹੀਵਿਚੋਹੋਇ। ਤਾਕੁਈਬਾਲੇਦੇਹੀਨੁਹਬਲਾਇਆ। ਦਿਖੇਤਾਹ
 ਜੇਨਾਹੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਕਿਉਕੁਈਬਾਲਾ। ਤਾਕੁਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਹੁਣਪੁ
 ਰਨਹੋਇਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਮਥਾਕਰਤਾਰਮਗੇਟੇਕਿਆ। ਆਖਣਲਗਾਕੁਈਬਾਲਾਦੇ
 ਖਕਰਤੇਨਿਰੰਕਾਰਦੀਆਵੁਭਿਆਈਆ। ਕੇਹੀਮਰਦਾਨੇਪਰਕਿਰਪਾਕੀਤੀਸਾ। ਤਾਕੁਈਬਾਲੇ

ਆਖਿ ਮਾਨੀਓਹ ਕਰਤਾਰ ਅਤੇ ਤੁਗਰ ਕਿਉ ਨ ਹੋਵਹਿ ਤੁਗਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਕੁ ਈ ਬਾਣੀ ਸੇ
 ਤਨੁ ਹੁਣ ਸਾਨੀ ਏ। ਤੁਗਰ ਈ ਬਾਣੀ ਆਖਿ ਮਾਨੀ ਹੁਣ ਕਰੀ ਏ ਆਹਿ। ਤੁਓ ਸੇਖਰ ਮੇ ਦੀ ਆਲ ਕਰੀ
 ਆਲੀਤੀ ਆ। ਅਤੇ ਹਿਕ ਚਾਦਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਪਣੀ ਦਿਤੀ ਅਤੇ ਹਿਕ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਦੀ ਅਤੇ ਹਿ
 ਕਮਰ ਦਾਨੇ ਦੀ ਆਹੀ। ਤਿਹ ਚਾਦਰ ਦਾਖ ਫੁਟ ਕੀਤਾ। ਤੁਮਰ ਦਾਨਾ ਉਥੇ ਸਾਨੀ ਆ। ਜਾਉ ਥੋਚ ਲੇਤਾ
 ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਮਾਨੀ ਓਹ ਸੇ ਤੁਧੰਦਰ ਰਾਮੇ ਸਰ ਆਖੀ ਦਾ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਰਾਮ ਚੰਦ ਪੁਲ ਬਧੀ ਆਹੀ
 ਓਹ ਨਾ ਭੁਠੀ। ਤੁਗਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਕੁ ਈ ਬਾਣੀ ਓਹ ਤੁਗਰ ਰਹੀ। ਤੁਗਰ ਈ ਬਾਣੀ ਚੁਪਕ
 ਹਿਰਹਿ ਆ। ਤੁਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਦੇਖਣੇ ਤੇ ਮਨ ਹਈ। ਤੁਗਰ ਈ
 ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਮਾਨੀ ਤੁਸਾਨੀ ਰਜਾਇ। ਤੁਗਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਚਲ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਓਹ ਭੁਏ
 ਖਚਲੀ ਏ। ਉਥੇ ਉਡਾਰੀ ਲੀਤੀ ਆਇ ਸੇ ਤੁਧੰਦਰ ਰਾਮੇ ਸਰ ਨਿਕਲੇ। ਤੁਏ ਵੇਖਣੇ ਹੋਏ ਆਚੇ। ਜੋ
 ਗੋਰ ਖਚਰੁ ਪੰਜਾ ਸਿਧਾਨਾ ਲਾਇਆ। ਸੇ ਤੁਧੰਦਰ ਰਾਮੇ ਸਰ ਮੇਲਾ। ਗੋਰ ਖਗੁਰੁ ਕੁਰਬਰੀ ਦੇ
 ਲਾ। ਮਛਿੰਦ ਨਾ ਬਰਹੇ ਅਲਬੇਲਾ। ਠਾਪੀ ਚੰਦ ਜੁਗਤਿ। ਸਿਉ ਖੇਲਾ। ਲਹਰੁ ਪਾ ਆਇ ਆਇ
 ਕੇਲਾ। ਚਰਪਦ ਨਾ ਬਰਹੇ ਸੁਧੇਲਾ। ਤੁਗਰੀ ਬਰੀਵਾਚਾ ਕਉ ਨ ਜੋਤਿ ਸਰਬ ਸਿਰ ਮੋਰਾ ਦੁਜਾ
 ਕਾ ਕੋਕੁਤੇ ਅਉਰ। ਕਉ ਨ ਅਤ ਕਿਉ ਪਾਵੈ ਪਾਰਾ। ਕਾ ਕੋਕੁ ਹੀਏ ਅਗਮ ਅਪਾਰ। ਕਉ ਨ ਸੋ ਜੋ
 ਗੀ ਜੋਗ ਕਮਾਉ। ਕਉ ਨ ਸੋ ਸਿਫਤੀ ਰਤਾਰਾਉ। ਕਾ ਕਾਦਰ ਸਨ ਕਉ ਨ ਪਰੁ ਪਾਇ। ਕਉਣ ਸੁਖ
 ਈ ਨਾਦ ਵਜਾਇ। ਕੁਰਬਰ ਬੋਲੇ ਸੁਣਨਾਨ ਕਪਾਣੀ। ਕਿਉ ਕਰਿ ਪਾਵੈ ਪਾਇ ਨਿਰਬਾਣੀ। ਕ
 ਉਨ ਨਿਰੰਤਰ ਰਹੈ ਸਮਾਇ। ਜਿਤੁ ਅਸਾਥਿ ਰਹੈ ਕਾਲ ਨ ਖਾਇ। ਕੁਰਬਰੀ ਪੂਛੇ ਨਾਨਕ ਤੇ ਹੀ।

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਭੁਠਨ ਹੋਈ॥ ੧॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਨਿਰੰਜਨ ਜੋਤਿ ਸੁਰਬਾਸਿ ਰਮੇਗਾ॥ ਏਕੋਆ ੨੦੬
 ਪਿਦੁ ਜਾਨਾਹੀ ਹੋਗਾ॥ ਤਾਕਾ ਅੰਤ ਨ ਪਾਰਾਵਾਗਾ॥ ਅਗਮ ਅਗਾਧ ਬੇਅੰਤ ਅਪਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਜੋਗੀ
 ਜੋਗ ਕਮਾਉ॥ ਸਿਫਤੀ ਰਤਾ ਅਤੁ ਮਰਾਉ॥ ਦਰਸਨਿ ਅਪਿਸਹਜਿ ਪਾਰਿਪਾਇ॥ ਨਿਰਮਲ ਬਾ
 ਣੀ ਨਦ ਵਜਾਇ॥ ਸੁਇਭੁਰਬਰੀ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਬਾਣੀ॥ ਜਿਤ ਪਾਵਹਿ ਤੂੰ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ॥ ਜਿਤ ਪਾਵ
 ਹਿਤ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ॥ ੨॥ ਸਚ ਨਿਰੰਤਰ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥ ਕਾਲ ਨਗਾ ਸੇਧੈ ਭੁਨ ਪਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਭਰਬ
 ਰੀ ਗੋਸਟਿ ਹੋਈ॥ ਮਨ ਮਾਨਿਆ ਨਾਨਕ ਸਚ ਸੇਈ॥ ੩॥ ਭੁਰਬਰੀ ਵਾਚਾ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਖੋਜੀ ਕਿਉ
 ਕਰਿ ਵਾਣੀ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਦੁਬਧਾ ਦੁਰਮਤਿ ਤਿਆਗੀ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਦੁਨੀਆ ਦੁਤਰਤ ਰਿਆ॥ ਕਿਉ ਕ
 ਰਿਬਲੇ ਜੀਵਤ ਮਰਿਆ॥ ਕਵਨ ਗੁਰੂ ਜਿ ਸਈ ਖਿਆਈ ਨੀ॥ ਭੁਰਬਰੀ ਪ੍ਰਵੇਤਤ ਪ੍ਰਬੀਨੀ॥ ੪॥
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਿ ਗਹਵਸਾਇਆ॥ ਸਾਹਿਜਿ ਮਿਲੇ ਜਗ ਜੀਵਨ ਪਾਇਆ॥
 ਦੁਬਧਾ ਦੁਰਮਤਿ ਤਿਆਗੀਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਗ ਬਿਜੇਗ ਪਰਜਾ ਲੋ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਗਤਿ ਪਤਿ ਮ
 ਤਿ ਹੋਨ ਲੋ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੁਨੀਆ ਦੁਤਰਿਤ ਰਿਆ॥ ਸਬਦ ਮੁਏ ਫਿਰ ਬਹੁ ਰਿਨ ਮਰਿਆ॥ ੫॥ ਸਬ
 ਦ ਗੁਰੂ ਸਚ ਦੀਨੀ ਦੀਖਿਆ॥ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਸਚ ਪਰੀਖਿਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੇ ਸਚ ਪਛਾਣੇ॥ ਮਨ
 ਮੁਖਿ ਵਾਣੀ ਤਤ ਨ ਜਾਣੇ॥ ਚੀਨੇ ਤਤੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮੇਲਾ॥ ਸਬਦ ਗੁਰੂ ਸੁਰਤਿ ਪਨ ਚੇਲਾ॥ ਅੰਤ ਰਿਰ
 ਤਨ ਗਿਆਨ ਪੂਰੰਗਾ॥ ਅੰਤ ਰਿਨਾ ਮੁਖਿਆਨੁ ਅਖੰਡਾ॥ ਸੁਣੁ ਭੁਰਬਰੀ ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ॥ ਸਚ ਨਿਰੰਤਰ
 ਤਤਾ ਵੇਰੋਲੇ॥ ੬॥ ਗੋਰ ਬੋਲਾਵਾ॥ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸਤਿ ਵੰਤਾ ਸਾਨਾ॥ ਪੈਰੇ ਇਦੀ ਮਾਰ ਨਿਵਾਨਾ॥ ਨਾਮ
 ਦਾਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਇਸਨਾਨੀ॥ ਧੁਪ ਮਕਾਬੇਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰਿਆਨੀ॥ ਬੋਲੇ ਸਚੁ ਨ ਰਾਈ ਮਿਖਿਆ॥

ਏਹਾ ਆਇ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸਿਖਿਆ ਜੋ ਗਕੇਲਖ ਏਸੁ ਏਹੇ ਪੁਤ੍ਰਾ ਗੋਰਖ ਕਹੈ ਸੋਈ ਅਉਧਤਾ ॥ ੭ ॥
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ ॥ ਚੰਚਲ ਚਾਇਨ ਪਾਸੇ ਖੋਲੇ ॥ ਕਮਨ ਦਾ ਮਨ ਤਿਆਗੇ ਗੁਰਮੇਲੇ ॥ ਚੰਚ
 ਲ ਨਾਰਿਨ ਜਾਇ ਅਖਾੜੇ ॥ ਗਗਨ ਤਰਧਨ ਖਸਹ ਜਿ ਮੈ ਚਾੜੇ ॥ ਰਹੈ ਇਕੁ ਸਬਦ ਨਿਰਧਾਣਾ ॥
 ਦਰਗਾਹਿ ਪੈਧਾ ਪਤਿ ਪਰਵਾਣਾ ॥ ਮੈ ਸੇ ਸੰਜਮ ਰਹੈ ਗੁਰ ਪੁਤ੍ਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਸੋਈ ਅਉਧਤਾ ॥ ੮ ॥
 ਕਨਕ ਕਾਂਮਨੀ ਸਿਉ ਨਹੀ ਗਾਤਾ ॥ ਪਰਦਰਬਨ ਹਿਰੈ ਨ ਪਗੜੀ ਆਗਾਤਾ ॥ ਜਿਹ ਬਾਮੁ ਖੈਨ ਭਾਖ
 ਅਸਤਿ ॥ ਮਨ ਮਾਣ ਕਮਨ ਤੇ ਪਤੀਆਨਾ ॥ ਮਨ ਤੇ ਮਨ ਮਾਨਿਆ ਗੁਰ ਤੇ ਸਮਝਾਨਾ ॥ ਪਰਦਰਕੀ
 ਖਬਰ ਸਚ ਸਬਦ ਸਿਵਾਤੀ ॥ ਅਬ ਚਲਨ ਗਰੀਸ ਚ ਜੋਗ ਪਛਾਤੀ ॥ ਜੋਗ ਮਾਰਗ ਕੀ ਐਸੀ ਚਾ
 ਲਾ ॥ ਪੁਣ ਵਤਿ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਹੋ ਬਾਲਾ ॥ ੯ ॥ ਗੋਰਖੇ ਵਾਚਾ ॥ ਕਵਨ ਰੂਪ ਕਵਨਾ ਬਿਸਥਾਰਾ ॥ ਕਵ
 ਨ ਅਰੰਭ ਕਵਨ ਅਕਾਰਾ ॥ ਕਿਤੁ ਪਾਰਿਵ ਸੈ ਕਵਨ ਅਚਾਰਾ ॥ ਕਵਨ ਸੁਰਜਾ ਕਵਨ ਸਮਹਤਾ ॥
 ਕਵਨ ਸੋ ਪੁਰਖ ਪੁਰਖ ਪਤਿ ਤੋਤਾ ॥ ਕਵਨ ਸੋ ਧੋਲੇ ਕਵਨ ਸਪੇਖੈ ॥ ਕਵਨ ਸੋ ਜੋਤਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਦੇਖੈ
 ਕਹਾਤੇ ਆਵੈ ਕਹਾਇ ਹੁਜਾਇ ॥ ਪਿਰੁ ਪਨੈ ਜੀਉ ਕਹਾ ਸਮਾਇ ॥ ਇਸ ਕਥਾ ਕਾ ਦੇਹੁ ਵੀਚਾਰਾ ॥
 ਬੋਲੈ ਗੋਰਖ ਤਤੋਤੁਤ ਸਾਰਾ ॥ ੧੦ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ ॥ ਸਚੁ ਰੂਪ ਪਉਨਾ ਬਿਸਥਾਰਾ ॥ ਅ
 ਗਨ ਅਰੰਭੁ ਸਬਦੁ ਅਕਾਰਾ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਸਚਾ ਸਚੁ ਅਚਾਰਾ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਜ ਪਾਰਿ ਮਹਲੀਵ
 ਸੈ ॥ ਅਮਰ ਹੋਇ ਫਿਰ ਕਾਸਨ ਗੁਸੈ ॥ ਮਨ ਗਾਜਾ ਪਵਨ ਤੈ ਮਹਤਾ ॥ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਪੁਰਖ
 ਪਤਿ ਤੋਤਾ ॥ ਬੋਲੈ ਪਵਨ ਅਗਨ ਭੜਕਾਉ ॥ ਸਚ ਪੇਖੈ ਜੋਤਿ ਨਿਰੰਦਰ ਗਾਉ ॥ ਹੁਕਮੇ ਆਵੈ ਹੁ
 ਕਮੇ ਜਾਉ ॥ ਪਿਰੁ ਪਨੈ ਜੀਉ ਸਚੁ ਸਮਾਉ ॥ ਏਹੁ ਅਗਮ ਕਥਾ ਕੀ ਲਜਾਇ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪੂਰੀਆ

ਦਿਖਾਇ। ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਸਚੀ ਗਾਥਾ। ਸੁਣਹੋ ਭਰਬਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥਾ॥ ੧੧॥ ਜਤੁ ਪਤਾਗਾਧੀ ੨੧੦
ਰਜ ਸੁਨਿਆਗਾ ਅਤਰਣ ਮਤਿ ਵੇਦ ਹਥੀਆਗਾ। ਗੁਰ ਸਬਦ ਸਚੁ ਸਚੀ ਪਰਮ ਸਾਲਾ। ਸਚਕ
ਰਿ ਭਾਗਤ ਤਲੈ ਛਾਲਾ। ਪ੍ਰਤੀਐ ਸਬਦ ਸਚੀ ਟੰਗ ਸਾਲਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ।
ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਾ॥ ੧੨॥ ਏਹੁ ਸਚੀ ਗੋਸਾਟ ਗੁਰ ਮੁਖ ਹੋਈ। ਗੁਰ ਮੁਖ ਵਿਰਲਾਚੀ
ਨੇਕੋਈ। ਸਚਖੰਡ ਕੀ ਥਾਈ ਅਖੰਡ। ਗੁਰ ਮੁਖ ਜਪੈ ਖੰਡ ਧੁਮੰਡ। ਸੇਤ ਬੰਦਗਾ ਮੇਸਰ ਹੋਈ। ਪ੍ਰ
ਭਵਤ ਨਾਨਕ ਤਾਰੇ ਸੇਈ॥ ੧੩॥ ਸੇਤ ਬੰਦਗਾ ਮੇਸਰ ਮੇਲਾ। ਗੋਰਖ ਭਰਬਰੀ ਏਕ ਗੁਰ ਏਕ ਚੇਲਾ
ਗੋਰਖ ਬੋਲੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ। ਹਮ ਭੂਲੇ ਤੂੰ ਗਾਹਧਤਾਇ। ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਸਚੀ ਥਾਈ। ਸੁਣਹੋ ਗੋਰ
ਖ ਨਿਰੰਜਨ ਪ੍ਰਾਣੀ॥ ੧੪॥ ਗੁਰ ਮੁਖ ਸਚ ਜੋਗ ਕਮਾਉ। ਨਿਜ ਪਰਿਮਾਣੀ ਪਾਵਹਿ ਬਾਉ। ਸਤਿ
ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਦੀਖਿਆ ਲੇਹਾ। ਅਮਰਾ ਪੂਰਨ ਗਰੀਬ ਸਹਿ ਪ੍ਰਿਥੇਹਾ॥ ੧੫॥ ਤੀਨ ਚਾਰ ਚਉਥੇ
ਚਉਥੇ ਮਹਲੇ। ਪੰਜ ਸਤਿ ਨਉ ਗੁਣਗਿਆਨ ਅਮੋਲੇ। ਨਉ ਪਾਰਿਦਾਢਿ ਦਸਵੇਦੁਆਰਾ। ਤੁਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਪੀਵਹਿ ਸਬਦ ਅਪਾਰਾ। ਤੁਹ ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ ਪ੍ਰਨਿਭ ਅੰਕਾਰਾ। ਨਾਨਕ ਜੋ ਤੀਜੋ ਤੀਅਪਾਰਾ॥ ੧੬॥
ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਵੇਪਰਵਾਹ। ਦਹ ਦਿਸਮੇਟ ਦਸਾਏ ਰਾਹ। ਸਚਾ ਬਿਭੂਤ ਦਰਸਨ ਪਰਿਆਉ। ਐ
ਸਾ ਜੋਗੀ ਜੋਗ ਕਮਾਉ। ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕਾ ਸੁਨਉ ਪਦੇਸਾ। ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਮਿਟੈ ਸਭ ਭੇਖਾ। ਨਾਨਕ ਬੋ
ਲੇ ਧੁਮੰਡੀ ਚਾਰਾ। ਐਸਾ ਜੋਗੀ ਜੁਗਤ ਸਚਿ ਸਾਰਾ॥ ੧੭॥ ਵੇਦ ਕਤੇਬ ਸੋਧ ਕੁਰਾਨਾ। ਪੰਡਤ ਪੋ
ਥੀ ਪੁਰਾਨਾ। ਨਉ ਖੰਡ ਪਰਤੀ ਸਗਲੀ ਫਿਰਹਿ। ਜੋਗ ਨ ਪਾਵਹਿ ਭੁਗਮ ਭਰਮ ਮਰਹਿ। ਸਤਿਗੁ
ਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸਰਨਾਉ। ਲਖ ਚਉਗਾਸੀ ਜੁਨ ਨਾਧਾਉ। ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮਾਹਿਵਾਸਾ ਪਾਇ। ਆਰਪਹਰਿ

੧੯੮ ਹਾਰੇ ਨਾਮ ਪੁਯਾਇ ॥ ਸਚੁ ਜੋਗ ਅਟਲ ਅਸਥਾਨਾ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਣਵੈ ਸਦਾ ਕਰ ਬਾਣਾ ॥ ੧੮॥ ਸੁਣ
 ਰੇ ਭਰਥਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥਾ ॥ ਨਾਮਾ ਬਿਨਾ ਰੂਧੇ ਬਹੁ ਸਾਥਾ ॥ ਸਿਧ ਕਸਾਪ ਗੁਰੂ ਬਹੁ ਚੇ ਏਨਾ ॥ ਗੁਰ ਸਬ
 ਦਾ ਬਿਨਾ ਦੁਖੀ ਏ ਦੁਹੇ ਸੇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ॥ ਸਹਜ ਨਿਰੰਤਰ ਤਤ ਵਿਰੋਲੈ ॥ ੧੯॥ ਤੁਏ
 ਰੋਗ ਰਖ ਕਾਹਿ ਆ ॥ ਅਰੇ ਬਾਲਾ ਚਲ ਤਾਹੈ ਸਿਧਾ ਕਾ ਮੇਲਾਹੈ ॥ ਤੁਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਹਿ ਆ ਗੋਰਖ
 ਨਾਥ ਕਹਾਹੈ ਮੇਲਾ ॥ ਤੁਾ ਗੋਰਖ ਕਹਿ ਆ ਅਚਲ ਵਟਲੇ ਅਚਲ ਸਿਧਾ ਕਾ ਮੇਲਾਹੈ ॥ ਤੁਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਸਿਧੋ ਕਹਾਹੈ ਅਤੇ ਇਥੋ ਕਿਤਨੇ ਕੋਹਹੈ ॥ ਤੁਾ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਈ ਹਾ ਸਿਧਿ ਚਉਦਹ
 ਸੈ ਪੰਜ ਹਤ ਰਕੋਹੈ ਮੇਲਾ ਕਲਹੈ ॥ ਤੁਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਜਾਹੁ ਤੁਮ ਤੋ ਸਿਧੋ ਉਤ੍ਰ ਜਾਤੇਹੋ
 ਹਮ ਅਨੁਖਹੈ ॥ ਤੁਾ ਭਰਥਰੀ ਬੋਲਿ ਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਬਾਲਾ ਤੁ ਤੋ ਕਉ ਸੋ ਕਉ ਭਾਵਤਾ ਬਾ ਅਬਤੁ
 ਸੁ ਕੋ ਕਿਆਹੁ ਆ ॥ ਤੁਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰਥਰੀ ਜਿਸ ਕਉ ਸਉ ਭਾਈ ਬੀਸੋ ਹਮ ਕ
 ਉਭੀ ਉਭਾਵੈ ਗਾ ॥ ਤੁਾ ਭਰਥਰੀ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਕਉ ਸਉ ਨੇਹੀ ਉਭਾਈ ਬੀ ਕਿ ਕਿ ਮੀ ਅਉ
 ਰੇਨੇ ॥ ਤੁਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ॥ ਸਚ ਸਬ ਵੇਨੇ ਕਉ ਸਉ ਭਾਈ ॥ ਆਗਿਆ ਏ ਕੰ ਕਾਰ ਕੀ
 ਆਈ ॥ ਬਿਨ ਆਗਿਆ ਸੋ ਕਉ ਨ ਉਭਾਵੈ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋਈ ਦਿਸਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ਹਮ ਕੋ ਭੀ ਓਹ ਆਗਿ
 ਆਵੇਇ ॥ ਤੁਮ ਚਲੋ ਅਗੇ ਹਮ ਆਇ ਮੇਲੇਇ ॥ ਤੁਾ ਸਿਧਾ ਉਭਾਰੀ ਲੀਤੀ ॥ ਤੁਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
 ਹਿ ਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਿਧੋ ਤੋ ਗਏ ॥ ਤੁਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆ ਜੀ ਜੇ ਤੁਸਾ ਭੀ ਰਜਾਇ ॥ ਤੁਾ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਚਲ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀ ਭੀ ਜਾਈਏ ॥ ਜੇ ਅਸਾਨੁ ਭੀ ਕਰਤਾ ਰਲੈ ਜਾਏ ॥ ਤੁਾ ਭ
 ਏਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆ ਕੁਲਾ ਜੀ ॥ ਤੁਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਭਾਰੀ ਲੀਤੀ ॥ ਜਾਵੇ ਅਚਲ ਵਟਲੇ ਹਿਕ

ਧਿਪਲਦੇਹੇਠਥਲਾਆਹਉਸਉਪਰਥੈਠਗਏ। ਜਾਸਿਧਆਇਤਾਕਿਆਦੇਖਨਜੋਨਾਨਕ ੩੧੧
 ਤੁਪਾਅਗੇਹੀਥੈਠਾਪੈ। ਤੁਗੋਰਖਨਾਥਕਹਿਆਆਦੇਸਹੋਨਾਨਕਤੁਪਾ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕ
 ਹਿਆਆਦੇਸਏਕੰਕਾਰਕੋਹੋਗੋਰਖਨਾਥ। ਤੁਗੁਰਥਰੀਕਹਿਆਅਰੇਨਾਨਕਤੁਪਾਤੁਕਿਛ
 ਦਿਸਟੀਭੀਪੈ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਅਰੇਕੁਰਬ ਰੀ। ਦਿਸਟਿਹਮਾਰੀਏਕੰਕਾਰਗਾਸ
 ਚਮਤਕੀਆਨਿਸਤਾਰਾ। ਉਸਤਾਦਹਮਾਗਸਤਿਗੁਰਪੁਰਾ। ਆਦਿਅੰਤੁਬਚਨਾਕਾਜੁਗਾ। ਜਿ
 ਨਹਮਕੋਪੰਖਲਗਾਇਐਸੋ। ਤੁਮਤੇਆਗੇਈਹਾਂਆਇਏਸੋ। ਨਾਨਕਕੋਪ੍ਰਭਾਕਿਰਪਾਕੀ
 ਨੀ। ਸੁਣਹੋਗੁਰਥਰੀਤੈਅਕਲਨਲੀਨੀ। ੩੦। ਜਾਉਥੋਮੇਲਾਉਝਾਨਿਆਤਾਵਟਾਲੇਦਿਆ
 ਲੋਕਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਨੂੰਸਿਵਾਤਾ। ਲੋਕਆਏਕਰਿਕਈਪੈਰੀਪਏ। ਅਤੇਬਹੁਤਦੁਸਟੀਲ
 ਗੋਕਰਨਾ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਕਿਉਭਾਈਬਾਲਾਇਥੇਲੋਕਦੁਖਦਾਹੈ। ਅਤੇਭਾਈ
 ਬਾਲਾਅਸਾਮਰਦਾਨੇਦੇਪ੍ਰਨੁਓਥੇਲੋਜਾਣਾਹੈ। ਅਤੇਦੁਇਸਾਧਕੰਧਾਰਵਿਚਹੈਨਉਨਾਨਾਖ
 ਅਸਾਡਾਵਚਨਹੈਉਨਾਨੂੰਮਿਲਣਾਹੈ। ਤੁਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਸਤਜਾਦਾਮਰਦਾਨੇਦਾਪ੍ਰ
 ਕਤਲਵੰਡੀਪੈ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਉਸਤਾਈਉਥੇਲੋਜਾਣਾਹੈਜਗੁਗਾਤ
 ਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਚਲੋ। ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹੁਗੁਗਾ। ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ। ਤੁ
 ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਉਥੋਓਗੁਰੀਲੀਤੀ। ਆਇਚੰਦ੍ਰਕਾਨਸੰਧੂਦੋਖੂਹਤੇਉਤਰੇ। ਬਾਲੇਦੋਪਿਉਦਾ
 ਖੂਹਥਾ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਭਾਈਬਾਲਾ। ਗਾਇਬੁਲਾਰਤਾਚਲਗਾਇਆਅਤੇਕ
 ਲੂਭੀਚਲਗਾਇਆ। ਅਤੇਅੰਮਾਬੀਬੀਭੀਚਲਗਈ। ਚਾਚਾਲਾਬੂਰਹਦਾਹੈਓਹਚਮਲਪਉਸੀ

ਅਤੇ ਅਸਾਜ਼ ਰੂਰਜਾਵਣਾਹੈ। ਤੂੰ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਪੁਰਨੂੰ ਸਦ ਲਿਆਉਂਦਾ ਪਾਉਂਦਾ। ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਨਾਹੀ
ਤਾ ਕੁਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨਾ। ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਆਹੋ। ਤਾ ਕੁਈ ਬਾ
ਲੇ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ। ਤਾ ਕੁਈ ਬਾਲੇ ਜਾਇ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੂੰ ਸਦਿਆ। ਚਾਰ ਪ੍ਰਤੀ ਆਗਤ ਗਈ
ਆਈ। ਤਾ ਸਹਜਾ ਦਾ ਅੰਦਰੇ ਨਿਕਲ ਆਇਆ। ਜਾਣੇ ਖੇਤਾ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਸੀ ਪੁਰੈ। ਜੇ ਨਾਨ
ਕ ਤਪੇ ਨਾਲ ਆਗਾ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਿਉ ਤੀ ਨਾਲੇ ਆਗਾ ਦਿਨ ਦਿ। ਸਿਵਾ ਨ ਕਹਿ ਸਹਜਾ ਦਾ ਪੈਰ
ਤੇ ਦੁਹਿ ਪਇਆ। ਤਾ ਕੁਈ ਬਾਲੇ ਵਚਨ ਕੀਤਾ ਸਹਜਾ ਦਾ ਕਰਤਾਰ ਭੁਲਾ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾ
ਉਦੀ ਦਾਤ ਦੇਵੈ। ਸੁਣ ਕੁਈ ਸਹਜਾ ਦਾ ਤੈ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਸਦ ਦਾ ਹਈ। ਤਾ ਸਹਜਾ ਦੇ ਆਖਿਆ ਜੀ
ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ ਕਿਥੈ ਹੈ। ਤਾ ਕੁਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਕੁਈ ਸਹਜਾ ਦਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਹੈ। ਤੂੰ
ਤਰਤ ਚਲਾ। ਤਾ ਸਹਜਾ ਦਾ ਕਰਮਾ ਦਾ ਬਲੀ ਆਗਾ। ਉਠ ਨਾਲ ਹੋਇਆ। ਆਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਦੁਹਿ ਪਇਆ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਕੁਈ ਸਹਜਾ ਦਾ ਤੇ ਗਾਪਿਉ ਕਾਲਵ ਸਹੋਇ
ਆ। ਅਸਾਨੂੰ ਜੋਗਾ ਆਗਾ ਤੈ ਨੂੰ ਸਿਰ ਪਾਉਂਦੇ ਣਾ ਆਗਾ। ਆਖ ਤੈ ਨੂੰ ਕੇਹੜਾ ਸਿਰੇ ਪਾਉਂਦੇ ਵੀਏ।
ਤਾ ਸਹਜਾ ਦੇ ਆਖਿਆ ਜੋ ਬਾਬੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਹਈ ਸੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਦੇਹਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖ
ਆਸੁਣ ਸਹਜਾ ਦਾ ਤੇ ਰੇ ਪਿਉ ਅਸਾ ਬੋਸਾਨ ਨਾਮ ਗਲੀ ਤਾ। ਅਸਾਉ ਸਤਾਈ ਸਾਨੂੰ ਆਜੇ ਤੂੰ
ਥੇ ਚਲ ਕਾਰਿ ਰਹੇ ਤਾਂ ਤੂੰ ਭੀ ਓਸੇ ਜੇਹਾ ਹੋਵੈ। ਅਗੇ ਤੇਰੀ ਖਸੀ ਜੇ ਤੂੰ ਆਖੇ ਸੇਈ ਕਰੀਏ। ਤਾ ਸਹਜਾ
ਦੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਬਾਬੇ ਦੇ ਬਾਨ ਤੇ ਲੈ ਚਲੇ। ਤਾ ਮੈਂ ਤੂੰ ਭੀ ਮਿਤਰ ਵਾਨ ਹੋਵੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਆਖਿਆ ਚਲ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੂੰ ਲੈ ਚਲੀਏ ਉਥੇ ਹੀ। ਤਾ ਕੁਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ

ਜੀਚਲੋ। ਤੁਸੈ ਚਲੇ ਜਾਮੁ ਸਤਾਨ ਦੀਧਰਤੀ ਗਏ ਨੇੜੇ ਤੁਲੁਕੇ ਦੇ ਨਉ ਕੋਹ ਪਰੇ ਉਥੇ ਹਿਕਸਜ ੨੧੨
 ਟੁਥੈ ਠਾਘਾਹਾ। ਕੇਹੀ ਤੁਰਾਦਾ ਆਹ ਜੇਹੀ ਤੁਰਾਪ ਵਿਤੁ ਥੈ ਸਨੇਹੇ ਦੇ ਪੈਨਾ। ਤੁਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਆਖਿਆ ਸਹਜਾਦਾ ਇਸ ਗਿਰਾਵ ਵਿਚ ਜਾਹ ਪਰ ਤੁਰੇ ਨਾਹੀ। ਤੁਸਹਜਾ ਦੇ ਆਖਿਆ ਜੀਮੈ
 ਨੁਕੇਹਾ ਰੂਪੈ। ਜੇਤੁ ਸੀਮੇ ਰੇ ਨਾਲਹੈ। ਤੁਸਹਜਾ ਦੇ ਦੇਗਲ ਉਚੇ ਕਪੜੇ ਆਹੈ। ਜਾਇਸਹਜਾ
 ਦੇ ਰਾਮ ਸਤਿ ਕੀਤੀ। ਤੁਸਹਜਾ ਦੇ ਬੋਲਿਆ ਆਉ ਭਾਈ ਸਤਿ ਰਾਮ। ਤੁਫੇਰ ਸਜਣ ਪਾਛੇ
 ਆਭਾਈ ਕਿਥੇ ਆਇਓ। ਤੁਸਹਜਾ ਦੇ ਆਖਿਆ ਜੀਮੈ ਪਰੇ ਸੀਹਾਂ। ਤੁਸਜਣ ਆਖਿਆ ਭੁ
 ਈਤੁ ਕਉ ਟੁਹੇ ਦਾਹੈ ਸਚੁ ਆਖਾ। ਤੁਸਹਜਾ ਦੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮੈਂ ਮਿਰਾਸੀ ਹੋ ਦਾਹਾਂ। ਤੁਸਜਣ
 ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਕਿਸੇ ਵੇਰੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਮਿਰਾਸੀ ਹੈ। ਤੁਸਹਜਾ ਦੇ ਆਖਿਆ ਜਿਜਮਾਨ ਮੈਂ ਵੇਰੇ
 ਆਦਮੀ ਦਾ ਮਿਰਾਸੀ ਹਾਂ। ਤੁਫੇਰ ਸਜਣ ਪਾਛੇ ਆਭਾਈ ਉਸਦਾ ਨਾਉ ਕਿ ਆਹੈ। ਤੁਸਹਜਾ ਦੇ ਅ
 ਖਿਆਜੀ ਉਸਦਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਹੈ। ਤੁਸਜਣ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਭਿਰਕ ਉਠੇ ਦਾਹੈ। ਤੁਸਹਜਾ
 ਦੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਧਰੀ ਹੋ ਦਾਹੈ ਵਡਾ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਤੁਸਜਣ ਫੇਰ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਭਿਰਮ ਸਾਜੇ ਹੋ
 ਹੈ। ਤੁਸਹਜਾ ਦੇ ਆਖਿਆ ਜਿਜਮਾਨ ਤੁਸਾਥੇ ਭੀ ਵਡਾ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਤੁਸਜਣ ਆਪਣੇ ਆਖ
 ਦਮੀ ਆਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਇਹ ਵੇਰੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਮਿਰਾਸੀ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਭੁਲੀ ਤੁਰਹਿ ਖਿਜ
 ਮਤ ਕਰਣੀ। ਭੁਲੀ ਤੁਰਹਿ ਖੁਲਾਵਣਾ। ਜਾਹਿ ਭਾਈ ਇਨਾ ਨਾਲਾ। ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੁਖੁ ਸਾਵਣੁ ਗਏ।
 ਜਾਇ ਰਸਹਜਾ ਦੇ ਦੇ ਕਪੜੇ ਲਾਹਿਲੀ ਤੇ ਅਨਾ। ਅਤੇ ਲਗੇ ਆਖਣ ਦਸ ਭਾਈ ਹੋਰ ਤੇ ਰੇ ਪਾਸ
 ਕਿਆ ਹੈ। ਤੁਸਹਜਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਭੁਲੇਤ ਪਾਜੀ ਮੈਂ ਨੁਕੁਲੀ ਜਗਾਭੇ ਜਿਆਹਈ

ਲੇ

ਕਪੜੇ ਲਾਹਿਸੀ ਤੇ ਅਤੇ ਬੰਨ ਬਹਾਇਆ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
 ਅਸਾਨੁ ਸਹਜਾ ਦੇ ਯਾ ਵਕੀ ਤਾਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਦੇ ਵੇਆਇਖੜੇ
 ਹੋਇ। ਵੇਖਨ ਤਾਕਿ ਅਦੇਖਨ ਜੋ ਸਜਣ ਮੈਂ ਸੀਤਰਾ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਜਿਸਤਰਾ ਵਡੇ ਪਰਮ ਬੈਸਨੇ ਹੋ
 ਦੇ ਹੈਨ। ਤਾਜਾ ਦੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਸਜਣਾ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ। ਅਗੇ ਸਜਣ ਬੇ
 ਲਿਆ ਆਉ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰਮ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਸਜਣਾ ਇਥੇ ਅਸਾਨੁ ਹਿ
 ਕਮਿਰਾ ਸੀਆਇਆ ਮਾਹਾ। ਤਾਸਜਣਾ ਆਖਿਆ ਇਥੇ ਤਾਕੇਈ ਨਾਹੀ ਆਇਆ। ਤਾਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਸਜਣਾ ਮੁਕਰਦਾ ਹੋਇ ਬੇਹੀ ਆਇਆ ਹੈ। ਅਗੇ ਸਜਣ
 ਆਖਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀਅਤੀ ਤਫਕੀ ਰੋਹੇ ਮੈਨੁ ਕਿਆ ਜਰੂਰ ਪਈ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਮੁਕਰਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜਾਹਿ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਇਸ ਬੈਸਨੇ ਦਾ ਮੁਹਕਾ ਲਾਕਰ। ਅੰਦਰੋ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੁ
 ਕਢ ਲਿਆਉ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਾਇ ਅੰਦਰ ਵੜਿਆ ਦੇਖੈ ਤਾਸਹਜਾ ਦਾ ਬਧਾ ਬੈਠਾ ਹੈ
 ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਉਠ ਸਹਜਾ ਦਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਦਾ ਹਈ। ਤਾਸਹਜਾ ਦੇ ਆਖਿ
 ਆਜਜਮਾਨ ਤੁਸਾਮੈਨੁ ਕਿਥੇ ਭੇਜਿਆ। ਮੇਰੇ ਕਪੜੇ ਲਾਹਿਸੀ ਤੇ ਅਤੇ ਮੈਨੁ ਬੰਨਿਆ ਤਿਓ
 ਨੇ। ਮੈਂ ਕਿਆ ਕਰਾ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਸਹਜਾ ਦਾ ਹੁਣ ਕਪੜੇ ਭੀ ਤੇਰੇ ਲੈ ਦੇਹਾ। ਜਿ
 ਨਾ ਬਧਾ ਆਹਾ ਸੇ ਸਿਰ ਮਿਦੇ ਹੋਇ। ਅਤੇ ਕਪੜੇ ਦੇ ਵਨ ਨਾਹੀ। ਆਖਨ ਏਹੁ ਜੇਹਾ ਆਇਆ
 ਆਹਾ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਚਲ ਸਹਜਾ ਦਾ ਕਪੜੇ ਉਥੇ ਹੀ ਆਏ ਕਹਨਗੇ। ਤੁਓਂ ਵਰ
 ਨਾਹੀ। ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੁਲੈ ਕੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ

ਕਹਿਆ ਅਵੇ ਸਹਜਾ ਦਕਪੜੇ ਕਿਥੇ ਨੀ। ਤੁਸਹਿ ਜਾਏ ਕਹਿਆ ਜੀ ਇਹ ਭੁਲਾ ਭਗਤਿ ਧੈ ਸਨੇ ਹੋਇ ੩੧੩
ਹਤਾਠ ਗਹੈ ਜੀ। ਰੋਟੀ ਖਾਵਣ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਅੰਦਰ ਵਾੜ ਕਹਿ ਕਪੜੇ ਲਾਹਿ ਲੀਤੋ ਨੇ। ਅਤੇ ਬੈਠਾ ਪਤਿਓ
ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੋਇ ਹਰੁ ਗਤਿ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਸੁਜਣਾਇ ਹਕਿਆ ਕੰਮ ਤੋ
ਕਰਦਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਅਗੇ ਸੁਜਣ ਸੁਰਮਿ ਦਾ ਹੋਇਆ। ਬੋਲ ਸੰਘੇ ਨਾਹੀ। ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਨੂ ਸਬਦ ਪ੍ਰ
ਪਤਿ ਹੋਇਆ ॥ ਸੁਹੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਉਜਲ ਕੋਹ ਚਲਿ ਕਣਾ ਘੋਟ ਮਕਾਲ ਤੀ ਮਸੂ। ਧੋਤਿਆ ਜੁ
ਠਨ ਉਤਰੈ ਜੇ ਸਭਿ ਧੋਵਾਤਿ ਸਾ। ੧॥ ਸੁਜਣ ਸੇਈ ਨਾਸ ਮੇਂ ਚਲਾਇਆ ਨਾ ਲਚਲੈ ਨੇ। ਜਿਥੈ ਲੇਖਾ
ਮੰਗਿਏ ਉਥੈ ਖੜੇ ਦਿਸੀਨਾ। ੧॥ ਰਹਾਉ। ਅੰਞਾਣਿ ਪਿਪਲ ਜੀ ਮਿਆ ਬੁਹੇ ਤੇ ਪਰਮ ਸਾਲਾ। ਬਾਹ
ਰਦਿ ਸੇ ਸੋਹਣਾ ਅੰਦਰ ਬੋਟੇ ਲਾਲਾ। ੨॥ ਅਥੇਟਿ ਕਾਲਾ ਲਹੈ ਗਲ ਵਿਚ ਮਾਲਾ ਚਾਗ। ਬਾਤ ਫਰੇ
ਸੀ ਸਿਖਿਆ ਠਗਣ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰਾ। ੩॥ ਕੋਠੇ ਮੰਝ ਪਮਾੜੀਆ ਪਾਸ ਹੁਚਿਤ ਵੀਆਹਿ। ਫੁਠੀਆ ਕੰ
ਮਨਾ ਆਵਨੀ ਵਿਚੋ ਸਖਣੀਆਹ। ੪॥ ਬਗਾਬ ਗੇ ਕਪੜੇ ਤੀ ਰਬ ਮੰਝ ਵਸੀਨਾ। ਪੁਟ ਪੁਟ ਜੀਅ
ਖਾਵਣੇ ਬਗੇ ਨ ਕਹੀਅਨਾ। ੫॥ ਸਿਮਲ ਰੁਖ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਦੇਖ ਭੁਲੀਨਾ। ਸੇਫਲ ਕੰਮਨਾ ਆ
ਵਨੀ ਤੇ ਗਣ ਮੈਂ ਤਨਹੀਨਾ। ੬॥ ਅੰਧ ਲੇਭਾ ਰਭੁ ਠਾਇਆ ਰੂਗਰ ਵਾਟ ਬਹੁਤਾ। ਅਖੀਲੇ ਨੀਨਾ ਲਾ
ਹਾਹਿ ਉਚੜਲੀ ਪਾਕਿਤਾ। ੭॥ ਚਾਕਰੀਆ ਚੀਗਿਆਈਆ ਅੰਦਰ ਸਿਆਣਪਾਕਿਤਾ। ਨਾਨਕ ਨਾ
ਮ ਸਮਾਲਤੁ ਬਪਾਛੁਟ ਹਿਜਿਤਾ। ੮॥ ਤਾਸੁ ਜਣ ਠਗ ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਦੇ ਪੈਰੇ ਤੇ ਢਹਿ ਪਾਇਆ। ਤਾਗੁ
ਰੂਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸੁਜਣਾ ਅਜੇਹਾ ਕੰਮ ਛੋਰੇ ਤਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿਹਰ ਵਾਨ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਕਰਤਾਰ
ਕਰਤਾਰ ਜਪੇਤਾ ਕਛੁ ਜੀਆ ਦਾ ਭੁਲਾ ਹੋਈ। ਤਾਸੁ ਜਣ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਮੈਂ ਨੂਰਖ ਲੇਹਾ। ਮੈਂ ਅਉਗ

ਏਥਹੁਤਕੀਤੇਹੈਨਾ। ਤੁਸੀਮੇਰੇਕਰਮਾਨੁਇਧਰਆਇਹੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣੁਭਾਈਸ
 ਜਣਾਇਹਸੁਤਜਾਦਾਤੇਰਾਗਮਦਾਸੋਹੈ। ਅਤੇਮੇਰਾਸੀਹਈ। ਜੇਇਸਤਾਈਮਨੇਗਾਤਾਕਰਤਾਰ
 ਮੇਹਰਵਾਨੋਹੋਈਗਾ। ਅਤੇਅਗੋਹੋਰਕਰੇਗਾਨਾਹੀ। ਤਾਸਜਣਆਖਿਆਜੀਪਿਛਲੇਬਖਸੀ
 ਅਨਾ। ਅਗੋਨਾਕਰਾਗਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਭਾਈਸਜਣਾਅਸੀਤਿਰੇਹੀਵਾਸਤੇਆ
 ਇਹਾਂ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸਜਣਨੂੰਨਿਵਾਜਕਰਅਗੋਚਲਿਆ। ੩੯॥ ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾ
 ਹਗੁਰੂ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਅਗੋਸਹਜਾਦੇਨੂੰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਖਰਮੇਸਹਰਿਜਾਇਖੜਾਕੀ
 ਤਾਆਖਿਓਸਸਹਜਾਦਾਇਹੁਤੇਰੇਪਿਉਮਰਦਾਨੇਈਸਮਾਧਹਈ। ਤਾਸਹਜਾਦੇਉਥੇਮਥਾਟੇ
 ਕਿਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸਹਜਾਦਾਅਸਾਡਾਕਾਹੀਆਮੰਨਸੀ। ਤਾਸਹਜਾਦੇਕਹਿਆ
 ਜੇਤੁਸੀਆਖੋਸੇਮਨਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਸਹਜਾਦਾਤੁਇਥੇਹੀਰਹਾ। ਮਰਦਾਨਾਅ
 ਸਾਡਾਯਾਰਆਹਾ। ਤਾਸਹਜਾਦੇਆਖਿਆਜੀਟਬਰਤਉਥੇਹੀਰਹੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿ
 ਆਸਹਜਾਦਾਇਥੇਮਰਦਾਨੇਅਤੇਤੇਰੀਮੰਜੀਹੋਵੈਗੀ। ਅਸੀਇਸਵਾਸਤੇਆਖਵੇਹਾ। ਤੁੰਟ
 ਬਰਆਪੁਣੇਲੈਆਉ। ਤਾਸਹਜਾਦੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸੀਕਿਧਰਨੂੰਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇਮੈਕਿਸਅਧਾਰ
 ਰਹਾਗਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸਹਜਾਦਾਜਿਤਵੇਲੇਤੂੰਯਾਦਕਰੇਗਾ। ਅਸੀਤਿਤੇਵੇਲੇ
 ਤੇਰੇਪਾਸਖੜੇਆਹੇ। ਤੂੰਸਤਿਪ੍ਰਤੀਤਕਰਜਾਏ। ਤਾਸਹਜਾਦੇਆਖਿਆਜੀਮੈਨੂੰਪ੍ਰਤੀਤਹੈ
 ੪॥ ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹਗੁਰੂ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਉਥੇਉਡਾਰੀਲੀਤੀ॥

ਤਾਜਾਇਕ ਪਾਰਵਿਚ ਖੜੇ ਹੋਇ। ਉਥੇ ਹਿਕਮੁ ਗਲਫ ਕੀਰ ਆਗਉ ਸਦਾ ਨਾਉ ਯਾਰ ਅਲੀਆ ੩੧੪
 ਹਾ। ਉਸ ਨਾਲ ਭੇਟਾ ਹੋਈ। ਤਾਉ ਸਪਾਛਿਆ ਸੁਆਲ ਕੀਤਾ ਸੁ। ਸੁਮਾਨਾ ਮਚਿਦਾਰੀ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਮਾਨਾ ਮਨ ਕਨਿ ਰੀਕਾਰੀ। ਫੇਰ ਮੁਗਲ ਬੋਲਿਆ ਮਨੇ ਸਿਫ ਮੀਦਸਾ।
 ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਮਾਥੀ ਦਾ ਖੁਦਾਇ ਸਾ। ਤਾਫੇਰ ਮੁਗਲ ਪਾਛਿਆ। ਸੁਮਾਪੀਰ ਗੁਫਤਾਰਾ
 ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਮਾਪੀਰ ਜਿੰਦਾ ਪੀਰ। ਤਾਫੇਰ ਮੁਗਲ ਬੋਲਿਆ ਸੁਮਾਪੀਰ ਜਿੰਦਾ ਪੀ
 ਰਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਰੇ ਆਰੇ। ਫੇਰ ਮੁਗਲ ਕਹਿਆ ਮਾਏ ਤਕਾਦੇ ਨੇ ਸਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਿਗੁਫਤਾਰਾ। ਤਾਮੁਗਲ ਕਹਿਆ ਪੈਦਾ ਸੁਦਮੁਰਦਿ ਸੁਦੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਯਕ ਖੁਦਾਇ ਪੀਰ ਸਦਾ। ਕੁਲ ਆਲਮ ਮੁਰੀਦਾ। ਫਕੀਰ ਖਬਰਦਾਰ ਨਿਗਾਹਿ ਦਿਗਰ ਨਦ
 ਰੀ। ਤਾਮੁਗਲ ਪੈਰਾ ਤੇ ਡਿਗ ਪਾਇਆ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਖੁਦਾਇਦਾਰੀ ਦਿਗਰ ਨੇ ਸ
 ਖੁਦਾਇਦਾਰੀ। ਤਾਮੁਗਲ ਬੋਲਿਆ ਸੁਮਾਪੀਰ ਮਾਮੁਰੀਦਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸ
 ਮਾਨਾ ਮਚਿਦਾਰੀ। ਤਾਮੁਗਲ ਕਹਿਆ ਮਾਨਾ ਮਯਾਰ ਅਲੀਦਾਰੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਸੁਮਾਨਾ ਮਥਾ ਬਾਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ। ੪੧ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ॥ ਸਾ
 ਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੰਧਾਰਵਿਚੋ ਨਿਕਲਿਆ ਹਿਕਮੁ ਦੇਹ ਨੂਚਲਿਆ। ਉਸ
 ਮੁਗਲ ਦਾ ਯਾਰ ਆਗਾ ਸੇਖ ਸਰਫ ਪਠਾਣ ਆਗਾ। ਖੇਦਰ ਸਹਰਦਖਣ ਦੀਧਰਤੀ ਦਾ ਆਗਾ
 ਉਹ ਮੁਗਲ ਨਾਲ ਪਰਚਣ ਆਵਦਾ ਆਗਾ। ਉਹ ਮੁਗਲ ਪਾਸ ਆਇਆ ਆਗਾ। ਜਾਪਠਾਣ
 ਦੇਖੇ ਜੋ ਅਗੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਆਗਾ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੈ। ਤਾਪਠਾਣ ਪਾਛਿਆ ਮੁਗਲ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਤੁਮਾਰਾ

ਪਠਾਣਕਹਿਅਭੀਰਤੁੰਮੁਕਭਿਅਜਮਓਰਨਜਰਆਵਤਯੋ॥

ਵਖਤੁਕਿਆਯੋ॥ ਤਾਮੁਗਲਕਹਿਆਤੁਵਕਭਿਅਨਜਰਆਵਤਯੋ॥ ਤਾਮੁਗਲਕਹਿਆ
ਖੁਦਾਇਦਾਰੀਤੁਚਰੀਮਦਾਰੀ॥ ਤਾਪਠਾਣਕਹਿਆਬੁਗੇ॥ ਮੁਗਲਕਹਿਆਹਮਚੁਹਵਾਲ
ਮਸਤ॥ ਪਠਾਣਕਹਿਆਕੁਜਾਮਾ॥ ਤਾਮੁਗਲਕਹਿਆਯਕਰਫਕੀਰਹਮਚੁਮੀਰਸੁਦੀ॥
ਪਠਾਣਕਹਿਆਓਰਾਦੀਦਾਰਮਤੁਲਬਪੁਰਸੀਦੀ॥ ਫੇਰਮੁਗਲਕਹਿਆਮਾਬਨਸੁਦੀਓਰਾ
ਖਲਾਸਾ॥ ਬੇਮਤੁਲਬਦਰੋਗਨਮੇਆਇਦਾ॥ ਤਾਪਠਾਣਕਹਿਆਸੁਮਾਮਾਬਿਰਾਦਰਸੁਮਾ
ਰਜਾਇਸੁਦੀ॥ ਮੁਗਲਕਹਿਆਮਤੁਲਬਦੀਦਾਰਓਰਾਜਾਇ॥ ਤਾਪਠਾਣਕਹਿਆਖੁਦਾਇ
ਸਤਾਰੀਅਗਰਮਿਹਰਕਰਾਰੀ॥ ਤਾਮੁਗਲਕਹਿਆਮਾਰੇਅਰੇ॥ ਤਾਪਠਾਣਕਹਿਆਗੁਫਤ
ਸੁਮਾਬਿਰਾਦਰੇਯਾਰਬਫਾਦਾਰ॥ ਤਾਮੁਗਲਕਹਿਆਈਲੁਫਤਿਖੁਦਾਈ॥ ਤਾਪਠਾਣਕਹਿਆ
ਮਾਅਰੇਅਰੇ॥ ਤਾਪਠਾਣਅਰੇਆਵਦਾਆਹਾਦੁਇਦੇਨਪਰਚਕਰਿਚਲਦਾਰਹਦਾਆਹਾ
ਹੁਇਧਰਨਾਮਬਧੈਠਾਜਾਇਨਾਹੀ॥ ਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਹਵਿਚਜਾਇਨਿਕਲਿਆ॥
ਅਗੇਦੇਹਵਿਚਹਿਕਖਤਰੇਟਾਵਰਿਆਚਉਦਾਪਦਰਾਦਾਆਹਾ॥ ਓਹਪਹਰਿਗਤਰਹਦੀ
ਆਹੀ॥ ਜੋਆਇਹਿਕਸੂਹਨੇਉਤੇਗਟੀਲਾਹੀਓਸਾ॥ ਸੋਓਹਗਟੀਪਥਰਦੀਨਾਹੀ॥ ਓਹ
ਗਟੀਬਰਫਦੀਜੀਮਰਹੀਆਹੀ॥ ਤਾਖਤਰੇਟੇਓਹਭੁੰਨੀਲਗਾਨਾਵਣਾ॥ ਨਾਇਮੁਕਤਾਗੁ
ਰੂਨਾਨਕਜੀਪਾਛੁਆਭਾਈਤੁੰਕਉਣਯੋ॥ ਅਤੇਤੇਗਨਾਉਕਿਆਯੋ॥ ਅਤੇਤੁੰਓਪਦੇਸਾਕਿ
ਸਦਾਕਮਾਉਦਾਯੋ॥ ਤਾਓਹਖਤਰੇਟਾਥੇਲਿਆਭਾਈਤੁੰਕਉਪੁਛਦਾਯੋ॥ ਤੈਨੂੰਕਿਆਪਰੇਜ
ਨਯੋ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਏਕਈਹਾਹਮਾਰਾਭਾਈਯੋ॥ ਹਮਾਇਸਵਾਸਤੈਪੁਛਤੇਯੋ॥

ਤਾਉ ਸਖਤ ਰੇਟੇ ਕਹਿਆ ਉਸ ਕਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ॥ ਅਰਧੋਤਾ ਕਉ ਛੋਪੈ॥ ਬੇਟਾ ਕਿਸ ਕਾ ਹੈ॥ ਤਾਗੁ ੨੧੫
 ਰੁਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਨਾਉ ਤੋ ਉਸ ਕਾ ਬਿਸਲ ਜੋ ਤੁਪੈ॥ ਅਰਧੋਟਾ ਰਾਜੇ ਜਨ ਕ ਕਾ ਬਾ॥ ਅਰਧੋਤਾ
 ਬਾਤੁ ਬੋਲੀ॥ ਤਾਉ ਸਖਤ ਰੇਟੇ ਕਹਿਆ ਅਰਧੋਤਾ ਈਤੁ ਕ ਦਕੀ ਬਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਰਾਜਾ ਜਨ ਕ ਤੋ ਤੇ
 ਤੇਜਗ ਮੈ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੋ ਹੁਆ ਹੈ॥ ਕਹਾਰਾ ਜਾਨ ਕ ਅਰਕਹਾਤੁ ਅਰਕਹਾਤਿ ਹਾ॥ ਤਾਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਰਧੋਤਾ ਈ ਜੋ ਵਹੁਆ ਵੈ ਤੋ ਆਪੇ ਹਮ ਕੋ ਪਛਾਣ ਲੈ ਵੈ॥ ਤਾਫੇਰ ਉਸ ਸਖਤ ਰੇਟੇ ਕਹਿਆ
 ਕੁਲਾਜੀ ਤੁਦਤੇ ਰਨਾਉ ਕਿਆ ਬਾ॥ ਅਰਤੁ ਕਰਤਾ ਕਿਆ ਬਾ॥ ਅਰਅਬਤੇ ਰਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ॥
 ਤਾਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਕੁਈ ਤੁਦਮੇ ਰਾਨਾਉ ਗੋ ਵਰਧਨ ਬਾ॥ ਅਰਰਾਜੇ ਜਨ ਕ ਕੇਹਮ ਸਿਖ
 ਹੋਤੇ ਬੇ॥ ਅਰਰਾਜੇ ਕੇ ਨਜ਼ ਕਿਹੋ ਤੇ ਬੇ॥ ਅਬਹਮਾਰਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ॥ ਤਾਉ ਸਖਤ ਰੇ
 ਟੇ ਕਹਿਆ ਅਰਧੋਤਾ ਈ ਤੋ ਤੋ ਨੀ ਸਾਨੀ ਆਕੁਲੀ ਆਦੀ ਆਪੈ॥ ਪਰਏ ਕ ਅਉਰ ਭੀ ਨਿਸਾਨੀ ਦੇਹ
 ਤੁਦਮੇ ਰੀ ਨਿਸਾਹੇ ਵੈ॥ ਤਾਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਕਹੁ ਭਾਈ ਜੋ ਤੁ ਕਹੇ ਸੋ ਨਿਸਾਨੀ ਦੇਉ॥ ਤਾਉ ਸਖ
 ਤ ਰੇਟੇ ਕਹਿਆ ਕਹੁ ਭਾਈ ਕੋਈ ਅਉਰ ਭੀ ਹਮਾਰਾ ਭਾਈ ਹੈ॥ ਅਰਵੇ ਹਮਾਰੀ ਕ ਦਛੁਟੇ ਗੀ॥ ਅਰਅ
 ਬਹਮਾਰਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ॥ ਤਾਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਨਾਉ ਤੁ ਮਾਰਾ ਅਬਦੀ ਨਾਨਾ ਬਦਇਆ
 ਲੋਪੈ॥ ਅਰ ਅਉਰ ਹਮਾਰਾ ਭਾਈ ਹੰਦਾਲ ਹੋਵੈ ਗਾ॥ ਅਰ ਜਦ ਓਹ ਮੁਸਕੇਗਾ ਤੁਦਤੁ ਮਾਰੀ ਦੇਹ
 ਛੁਟੇ ਗੀ॥ ਤਾਫੇਰ ਦੀਨਾਨਾ ਬਦਇਆ ਲਪੁਛਿਆ ਕੁਲਾਜੀ ਤੁਦਉ ਸਕਾਨਾਉ ਕਿਆ ਬਾ॥ ਤਾਗੁ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੁਦਉ ਸਕਾਨਾਉ ਬੀਰਮ ਦੇਉ ਬਾ॥ ਅਰਰਾਜੇ ਓ ਦੇ ਸਿਖ ਕਾ ਬੇਟਾ ਬਾ॥ ਅਰਰਾ
 ਜੇ ਜਨ ਕ ਕਾ ਦਮਾਦ ਬਾ॥ ਅਰਹਮਤੁ ਮਉਸ ਕਾ ਬਹੁਤ ਅਦਬ ਰਾਖ ਤੇ ਬੇ॥ ਉਸ ਕੀ ਬਰਾਬਰੀ ਕੋਈ

ਨਥਾਕਰਸਕਤਾ ਅਥਭੀਭਾਰੀਭੁਗਤਹੋਵੈਗਾ। ਤਾਦੀਨਾਨਾਥਦਇਆਲਕਹਿਆਤੁਮਹ
 ਮਾਰੇਬਡੇਗੁਰਭਾਈਹੋ। ਤੁਮਬਡੇਹੋਚਲੋ। ਪਰਜੀਏਕਾਨਿਸਾਨੀਅਉਰਤੀਹਮਕਉਤੁਮਦੇਓ।
 ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਕਹੁਭਾਈ। ਤਾਦੀਨਾਨਾਥਦਇਆਲਕਹਿਆਕਹੁਭਾਈਤੋਤੇਮੈਰ
 ਜੇਜਨਕਕੇਹਮਤੁਮਏਕਠੇਥੇਅਰਅਥਭੀਏਕਠੇਹੁਏ। ਪਰਦੁਆਪਰਮੈਕਹਾਰਹੈ। ਤਾਗੁਰਨਾ
 ਨਕਜੀਕਹਿਆਹਮਤੋਤੇਲੀਕੇਪਰਿਥਸੇ। ਤਾਦੀਨਾਨਾਥਦਇਆਲਕਹਿਆਸੁਣਜੀਤਬਹ
 ਮਕਹਾਥੇ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਤੁਬਤੁਮਹਰਿਪ੍ਰਸਾਦਿਬਾਣੀਏਕੇਪਰਿਥੇ। ਕੁਲਾਜੀਤਬ
 ਧੀਰਮਦੇਉਕਹਾਥਾ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਵਹੁਪ੍ਰਾਨਵਾਕੇਪਰਥਾ। ਤਾਦੀਨਾਨਾਥਦਇ
 ਆਲਕਹਿਆਕੁਲਾਜੀਤਬਤੁਮਾਰਾਨਾਉਕਿਆਥਾ। ਅਰਹਮਾਰਾਨਾਉਕਿਆਥਾ। ਅਰਉਸ
 ਕਾਨਾਉਕਿਆਥਾ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹਮਾਰਾਨਾਉਸੁੰਦਰਾ। ਅਰਤੇਰਾਨਾਉਰਾਮਸਾਹ
 ਥਾ। ਅਰਉਸਕਾਨਾਉਅਰਜਨਮਲਥਾ। ਤਾਦੀਨਾਨਾਥਦਇਆਲਕਹਿਆਕੁਲਾਜੀਚਲੋਸ
 ਭੀਨਿਸਾਹੋਈਮਾ। ਕੁਲਾਹੁਆਪੁਗਤਨਸਨਤਨਯਾਰਮਿਲੇ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣ
 ਭਾਈਦੀਨਾਨਾਥਦਇਆਲਹੁਣਮਸਾਨਰਜਾਇਦੇਓ। ਤਾਦੀਨਾਨਾਥਦਇਆਲਕਹਿਆਸੁਣਜੀ
 ਤੁਮਹਮਾਰੇਬਡੇਗੁਰਭਾਈਹੋਮੈਸੀਹਤੀਹੈਜੋਤੁਮਇਸਵਜਾਉਤਾਵਲੇਹੁਏਹੈ। ਏਕਤੋਮੈਸੀਬ
 ਤਾਦੀਜੋਜਥਓਤਸਾਧਹੀਦਾਲਪੈਦਾਹੋਵੈਗਾਤੁਬਹਮਾਰੀਦੇਹਛੁਟੇਗੀ। ਅਰਤੁਮਮਿਲੇਤੋਮੈਸੀ
 ਉਤਾਵਲੇਹੁਏ। ਜੋਅਥੀਜੋਤੇਹੈ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਭਾਈਦੀਨਾਨਾਥਦਇਆਲ
 ਹਮਾਰਾਤੁਮਾਰਾਬਚਨਥਾ। ਬਚਨਕੇਧੋਧਾਏਖਨ੍ਹੇਹੁਏ। ਅਰਜਗਜਗਬਚਨਤੁਹਾਤਹਾਜਾਇ

ਆਚਾਰੀ ਮੈਂ। ਤੁੰਦੀ ਨਾਨਾ ਬਦਿਆਲ ਕਹਿ ਆਜੀ ਭੁਲਾ ਕੋਈ ਦਿਨ ਪਾਰੇ ਪਾਸ ਗੁਜਰਨ ਕਰੇ। ਇਹ ੩੧੬
 ਭੀ ਤੁਮਾਰੀ ਜਾਹਿ ਗਾਏ। ਹਮਾਰੇ ਤੁਮਾਰੇ ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਾਹੀ। ਤੁਮਾਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਦੀ ਨਾ
 ਨਾ ਬਦਾਇਆ ਲਜੀਈ ਪਰ ਉਧਰ ਸਭ ਤੁਮਰੀ ਹੋ। ਪਰ ਹਮਾਰੇ ਸਿਰ ਪਰ ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਤੁਮ
 ਹਮ ਕੋਰ ਜਾਇ ਦੇਵੋ। ਤੁਮ ਭੁਲਾ ਕਰੋ। ਤੁੰਦੀ ਨਾਨਾ ਬਦਾਇਆ ਲਕਹਿ ਆਜੀ ਭੁਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹ
 ਮ ਤੇ ਜਾਇਆ ਬਾਜੇ ਹਮਾਰੇ ਬਡੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ਆਇ ਤੇ ਹਮਾਰਾ ਨਿਬੇੜਾ ਕਰ ਕੇ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਮ
 ਤੇਵਰ ਹਮ ਕੋਰ ਲਗਾਏ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਹਮਾਰੇ ਹਾਥ ਕਿ ਆਏ। ਜੇ ਕਛ ਕ
 ਰਤਾ ਰਕਰੇ ਜੋ ਤੇਵੋ। ਤੁੰਦੀ ਨਾਨਾ ਬਦਾਇਆ ਲਕਹਿ ਆਹਾ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਮ ਸਤਿ ਕਹਿ ਤੇ ਹੋ। ਪਰ ਜੀ
 ਓਹ ਸਾਧੋ ਦੇਵੇਗਾ ਤੁਧ ਹਮ ਕਉ ਖਬਰ ਕਿਉ ਕਰਤੇ ਦੇਵੇਗੀ। ਹਮ ਉਸ ਪਾਸ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੇਉ ਹਮਾਰੇ
 ਪਾਸ ਆਵੇਗਾ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੁ ਭਾਈ ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਦਾਇਆ ਲਤੁਮ ਕੋ ਸਨੇਹੇ
 ਸਾਥ ਮਿਲੇਗਾ। ਜਿਸ ਸਾਥ ਤੁਮ ਕੋ ਉਸ ਕਾ ਸਨੇਹਾ ਪਹੁੰਚਿਆ ਮਰਮਾਗੇ ਸਿਉ ਤੁਮੇ ਸਨੇ
 ਹਾਭੇ ਜੀਆ। ਜਬ ਤੁਮਾਰਾ ਸਨੇਹਾ ਸੁਨੇਗੇ ਤੁਧੀ ਉਨ ਕੇ ਮੁਖ ਸੋ ਮਵਾਜਨਿ ਕਲੇਗੀ ਜੇ ਓਹ ਦੇਖਦ
 ਗਾਹਾ ਗਇਆ। ਈਹ ਤੁਮਾਰੀ ਦੇਹ ਛੁਟੇਗੀ। ਉਹ ਉਨ ਕੇ ਮੁਖ ਸੋ ਮਵਾਜਨਿ ਕਲੇਗੀ। ਇਉਂ ਤੁ
 ਮ ਕਉ ਓਹ ਮਿਲੇਗਾ। ਤੁਮ ਕੋ ਦਿਨ ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਦਾਇਆ ਲਪਾਸ ਰਹਿਆ। ਚਉ ਬੇਦਿਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਵਿਦਾਲੀ ਤੀ। ੪੩॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਦਾਹੁ ਗੁਰੂ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਚਉ ਬੇਦਿਨ ਫੇਰ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਤੁਮ ਮੰਗੇ ਵਲੀ ਪਾਸ ਸਰਫ ਪਠਾਏ ਖਣੀ ਬੈਠਾਏ
 ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸ ਲਾਮ ਅਲੇਕ ਮਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ। ਤੁਮ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਕਹਿ ਆਮ ਵਾਅ

ਲੇਕਮਸਲਾਮਆਈਏਪੀਰਜੀਸਰਫਰਾਜੀਹੁਈ॥ ਲੁਤਫਹੁਆਕਰਮਬਖਸੀਸਕੀਈ॥ ਤਾ
 ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ॥ ਲੁਤਫਪੁਦਾਈਬੰਦਾਗੁਮਰਾਹੀ॥ ਕਰਮਬਖਸੀਸਦੀਲਾਹੀ॥ ਤਾਸਰ
 ਫੁੱਥਠਾਣਬੋਲਿਆ॥ ਪੁਰਸੀਦਸਰਫਗੁਫਤਨਾਨਕਦੁਰਸਤਿਆਇਨਾਬਾਲੇ॥ ਕੁਲਾਚਿਹਣ
 ਲਾ॥ ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ॥ ਕੁਲਾਕੁਲਏਕਪੁਦਾਇ॥ ਸਕੁਤੇਰਹੈਬੋਪਰਵਾਹਾਸਿਫਤ
 ਧਰੇਏਕਨਿਸਾਨਾ॥ ਤਬਸਕੁਤੇਰਹੈਬੋਗਾਨਾ॥ ਗੁਫਤਨਾਨਕਦੁਰਸਤਿਆਇਨਾ॥ ਸਮਝੇਤਬ
 ਜਬਖੁਲੇਆਇਨਾ॥ ਤਾਫੇਰਸਰਫਕਹਿਆਖਫਨੀਚਿਕਰਦੀ॥ ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ
 ਖਫਨੀਖੈਫਪੁਦਾਇਕਾਦੇਖਾ॥ ਮੁਰਦਾਹੋਤਜੇਸਭਭੇਖਾ॥ ਜੁਮਲਜਗਨਮਲਨੇਕੀਆ॥ ਖਾ
 ਲਕਏਕਅਵਰਨਹੀਦੁਆ॥ ਗੁਫਤਿਨਾਨਕਸੁਨਸਰਫਾਇਆਨੇ॥ ਦੁਰਸਤਿਆਇਨਾਜੇਹ
 ਕਪਛਾਨੇ॥ ਫੇਰਸਰਫਪੁਰਸੀਦੀ॥ ਸੇਲੀਰਾਚੁਕਰਦੀ॥ ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ॥ ਸੇਬੀ
 ਸਾਲਸਰਹੋਜਗਨਾ॥ ਚਾਰਕਤੇਬਾਛੁਟੇਕਾਨਾ॥ ਸਰਾਸਰੀਅਤਮਾਨੇਨਾਹੀ॥ ਤੁਰੀਕਤਮਾਰਫ
 ਤੁਦਾਵੇਮਾਹੀ॥ ਬਾਧੀਰਸਿਆਹੀਅੰਦਰਲਾਲਾ॥ ਗੁਫਤਿਨਾਨਕਪਹੁਚੇਦਰਗਲਾ॥ ਤਾਫੇਰਸਰ
 ਫਪੁਰਸੀਦੀ॥ ਕਰਮਮੁਤਕਾਚਿਹਾਸਲਾ॥ ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ॥ ਮੁਤਿਕਾਮਿਹਰਾਇ
 ਲਾਗਕੀਸਾਹਦਪੀਰਬਤਾਇ॥ ਦੁਜੇਸੇਤੀਫਾਰਕਰਿਹੁਤਬਪਾਏਗਾਹਿਨਿਵਾਇ॥ ਅਸੀਰਹਨੀ
 ਜੇਰਹੋਤਉਹੋਵੈਦੁਰਸਤਿਈਮਾਨਾ॥ ਜੇਰਜੁਲਮਨਕਿਸੀਕਰਿਪਕੜਹਲੀਮੀਖਾਨਾ॥ ਗੁਫਤ
 ਨਾਨਕਸਰਫਸੁਨਆਜਜੀਮੁਕਾਮਾ॥ ਤਾਫੇਰਸਰਫਪੁਰਸੀਦੀ॥ ਗੋਦਨੀਚਿਹਰਫਕਰਦੀ॥
 ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ॥ ਗੋਦਨੀਗਿਆਨਸਮਝੇਕਪੁਦਾਇ॥ ਸੁਈਸਬੂਰੀਸਚੁਤਾਗਾ॥

ਪਾਇਆ ਸਾਧ ਪੀਰ ਮਿਲ ਸੀ ਟੀ ਐਫਾਟ ਨਕ ਬਹੁੰ ਜਾਇ। ਸਭ ਤੇ ਨੀ ਚਕ ਹਾਈ ਯੇ ਕੁਲ ਅੰਗ ੩੧੭
 ਸਮਾਇ। ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਸਰਫ ਸੁਨ ਚਾ ਲਿਹੁ ਕੁਮਰ ਜਾਇ। ਤਾਫੇਰ ਸੇਖ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀ ਦੇ।
 ਕਉ ਸਾਚਿ ਕਾਰ ਕਰ ਦੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ। ਕਉ ਸਕਾਮ ਨਾ ਧੰਦ ਕਰਿ ਕਹਿ
 ਕਲ ਨਜਾਵੈ। ਪੀਰਨ ਸਹੀ ਹਤ ਰਾਖੀ ਏਅਪਨੇ ਘਰਿਆਵੈ। ਲਗਨ ਅਗਨ ਤਬ ਜਾਗਈ
 ਜਬ ਏਕ ਦਿਖਾਵੈ। ਵਿਲ ਦਲੀਲ ਉਠੇ ਨਹੀ ਈਮਾਨ ਮਿਲਾਵੈ। ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਸਰਫ ਸੁਨਤ
 ਬਫ ਕਰ ਕਹਾਵੈ। ਤਾਫੇਰ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀ ਦੇ ਠੀਕਰਾ ਚਿਫਰ ਮੁੰਦੇ ਮਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆ। ਠੀਕਰਾ ਕੋਰੇ ਵਜੂ ਦਕੋ ਨਾਮ ਭੀਖ ਕਰਿ ਲੇਹਾ। ਆਗਹੁ ਏਕ ਖੁਦਾਇ ਪੈ ਪੀਰ ਫੁਰਮਾਇ ਸ
 ਏਹਾ। ਦੂਜਾ ਦਿਲ ਤੇ ਦੂਰ ਕਰਿ ਪੈ ਦਾਹੇ ਇਨਿ ਪੈ ਦਾ। ਐਸੀ ਮਸਲ ਤਹੋ ਰਹੇ ਕਬਹੂ ਨ ਪਤੀ ਐ
 ਕੈ ਦਾ। ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਸਰਫ ਤੁੰ ਕੀਏ ਪਰ ਕਹਾ ਗੁਮਾਨਾ। ਫਕਰ ਮਗਤ ਬਤ ਉਮਲੈ
 ਦੂਜਾ ਗਿਵੇ ਨਿਸਾਨਾ। ਤਾਫੇਰ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀ ਦਾ ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਧੈਰਾਗੀ। ਚਿਫਰ ਮਾਇ ਸ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੈਰਾਗੀ ਬੈ ਐ ਬਹੋ ਇਰਹੈ। ਕੀਏ ਕੋ ਕੀਆ ਹੀ ਕਹੈ। ਕਰਨਹ
 ਰੇ ਕੀ ਸਿਫਤ ਬਕਾਇ। ਮਤ ਲਬ ਪੁਰਾ ਕਰੈ ਖੁਦਾਇ। ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਸਰਫ ਇਆਨੇ।
 ਪੀਰ ਪਕਰਤ ਬਏ ਕਪਛਾਨੇ। ਤਾ ਸੇਖ ਸਰਫ ਪਠਾਣਾ ਧੰਦਰ ਸਹਰ ਦਾ ਆਹਾ। ਬਾਏ ਵਲੀ
 ਕੰਧਾਰੀ ਪਾਸ ਆਇਆ ਆਹਾ ਪਰ ਚਣ ਕੰਧਾਰ ਵਿਚ। ਉਥੇ ਰੋਸ ਟਿਹੋਈ। ਤਾਫੇਰ ਸੇਖ ਸ
 ਰਫ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਫਹਿਪਇਆ। ਅਤੇ ਆਖਿਓ ਸਸੁ ਮਾ ਪੀਰ ਮਾ ਮੁਰੀ ਦਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਾਹਿ ਆਪਣੇ ਬਿਦਰ ਸਹਰਿ। ਤਾਫੇਰ ਸਰਫ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਨਾਨਕ ਜੀ

ਫੇਰ ਦੀ ਵਾਰ ਹਮ ਕੋ ਕ ਦ ਹੋ ਵੇ ਗਾ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਦੀ ਵਾਰ ਦਿਲ ਮੈ ਰਾਖੀ ਚਿੰਨ੍ਹ
 ਕੁਲ ਨ ਜਾਇ ਤਾ ਫੇਰ ਸੇਖ ਸਰਫ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਦਿ ਵਾਰ ਤੇ ਦਿਲ ਮੈ ਤੋ ਵੇ ਗਾ ਪਰਫੇ
 ਰੈ ਇਸ ਵਜਾ ਭੀ ਪਾਈ ਐ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੇਖ ਫੇਰ ਇਸ ਵਜਾ ਨਾ ਹੀ ਹੋਵੇ
 ਏ ਕਾ ਅਰਏ ਕਬ ਤਾ ਓ ਰਹੈ। ਜਿਥ ਹੁਤਿ ਤਲ ਬਰਾਖ ਤੇ ਹੋਤੁ ਸਹਜਾ ਦਾ ਮਿਰਾਸੀ
 ਹੋਤਿ ਸਕਾ ਦੀ ਵਾਰ ਕਰੇ ਗੇਤੁ ਓ ਰੋਇਆ ਹਮ ਰਾ ਦੀ ਵਾਰ ਪਾਇਆ। ਯਹ ਬਾਤੁ ਦਰਸਤ
 ਕਰਿ ਮਾਨੀ ਓ। ਤਾ ਸੇਖ ਸਰਫ ਕਹਿਆ ਜੀ ਕਹਾ ਹੋ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਓਹ ਜੋਖ
 ਰਮਾ ਸਹਰਿ ਹੋਤਿ ਹਾਸਹ ਜਾ ਦਾ ਮਰਦਾਨੇ ਕਾ ਬੇਟਾ ਹੋ। ਓਹ ਹੀ ਜਾਇ ਕਰਿ ਉਸ ਕਾ ਦੀ ਵਾਰ
 ਰਕਰੀ ਓ। ਅਰਯਹਿ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਹੋਇ ਇਸ ਕਾ ਦੀ ਵਾਰ ਕਰੀ ਓ। ਤਾ ਸੇਖ ਸਰਫ ਕਹਿਆ
 ਕੁਲਾ ਜੀ ਬਡੀ ਇਨਾਇ ਤ ਹੁਈ। ਤਾ ਫੇਰ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਕਹਿਆ ਹਮ ਕਉ ਕਛ ਕਉ ਲਕਾਰ
 ਕਰੀ ਓ। ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਕੋ ਯਹ ਕਉ ਲੇਹੈ ਜੇਤੁ ਦਾ ਵਾਰ ਕਰਸੁ ਨੀ ਅਰਥਾ
 ਫਸੀ ਕਾ ਜੇਤੇ ਫੇਰ ਕੋਹ ਨ ਸਭ ਖੁਦਾਏ ਕੇ ਕੀਏ ਹੋ। ਯਹ ਜਾਣੇ ਫਕੀਰੀ ਕੀ ਚਉ ਸਹੈ। ਤਾ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ
 ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਜਬ ਕਾਤੁ ਮਾਰਾ ਦੀ ਵਾਰ ਪਾਇਆ ਹੋ। ਤੁਥ ਕਾ ਯਹ ਦਾ ਵਾਰ ਮਸਿਉਤਿ ਠਗਾਇਆ
 ਹੋ। ਸੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਖੁਦਾਇ ਸਰਫ ਰਾਜ ਹੁਆ ਕੁਲਾ ਹੁਆ। ਤਾ ਫੇਰ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਕਹਿਆ
 ਪੀਰ ਜੀ ਤੁਮ ਤਮ ਕੋ ਸਾਬ ਲੇਚ ਲੋ। ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਵਲੀ ਤੇ ਰੇਤਾਈ ਹਮੇਈ ਹਾਹੀ
 ਰਖਣਾ ਹੋ। ਤਾ ਵਲੀ ਕਹਿਆ ਰਜਾਇ ਸੁਮਾ। ੪੩॥ ਬੋਲ ਹੁਕਾਈ ਨੀ ਵਾਰ ਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਹੋ ਲਖੀ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਬੋਤਿ ਰੀਲੀ ਤੀ। ਕਾਬਲ ਸਹਰਿ ਵਿਚਾਇ ਵੇਨੇ। ਤਾ ਕਾ ਈਬਾ ਲੇਪੁ ਫਿਆ

ਜੀਤੁਸਾਵਲੀਕੰਧਾਰੀਉਪਰਵਡੀਮਿਹਰਵਾਨਗੀਕੀਤੀ। ਤੁਗਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾ ੨੧੮
 ਏਹੁਅਸਾਡਾਪਿਆਰਾਯਾਰ ਆਹਾ। ਇਸਅਸਾਡੀਬੇਤੇਜੁਗਵਿਚਬਹੁਸੇਵਾਕੀਤੀਆਹੀ। ਤੁਫੇਰ
 ਭਾਈਬਾਲੇਪੁਛਿਆਜੀਏਹੁਤੁਰਕਕਿਉਹੋਇਆ। ਤੁਗਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਬੇਤੇਜੁਗ
 ਵਿਚਹਿਕਕੁਤਮਾਰਿਆਆਹਾਸੋਇਸਵਾਸਤੇਤੁਰਕਦੇਪ੍ਰਰਿਜਨਮਲੈਦਾਰਹੋਆਹੋ। ਅਤੇਅਸਾ
 ਡਾਇਸਨਾਲਵਚਨਆਹਾ। ਅਤੇਦੀਨਾਨਾਬਨਾਲਵਚਨਆਹਾ। ਅਤੇਵਲੀਦੇਪਿਛੇਸੇਖਸਰਫ
 ਭੀਪੁਰਾਹੋਇਆ। ਤੁਭਾਈਬਾਲੇਫੇਰਪੁਛਿਆਜੀਸਰਫਭੀਵਲੀਜੇਹੋਇਆ। ਤੁਗਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਵਲੀਬਹੁਤਵਰਹੋਇਆ। ਅਤੇਸਰਫਮਹਾਪੁਰਖਹੋਇਆ। ਆਪਣੇ
 ਜੀਜੇਗਾਅਤੇਹਿਕਦੇਇਉਸਪਾਸਹੁਰਭੀਸਿਝਨਗੇ। ਅਤੇਵਲੀਪਾਸਹੁਸੈਕੜੇਜੀਉਪਰਨ
 ਗੇ। ਵਲੀਸਤਿਗੁਰੂਦੇਮੁਕਾਮਹੋਇਆ। ਤੁਫੇਰਭਾਈਬਾਲੇਪੁਛਿਆਜੀਦੀਨਾਨਾਬਕੇਹੋਇ
 ਆ। ਤੁਗਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਭਾਈਬਾਲਾਦੀਨਾਨਾਬਅਗੇਹੀਪੁਰਨਆਹਾ। ਦੀਨਾ
 ਨਾਬਦੀਬਿੰਗਮਭੁਗਤਿਹੋਈ। ਅਤੇਅਸਾਡੀਪੰਖਭੁਗਤਿਹੋਈ। ਤੁਫੇਰਭਾਈਬਾਲੇਪੁਛਿਆ
 ਜੀਉਸਦੀਬਿੰਗਮਭੁਗਤਿਕਿਉਕਰਹੋਈ। ਤੁਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਉ
 ਸਦੀਬਿੰਗਮਭੁਗਤਿ। ਇਸਵਾਸਤੇਹੋਈਜੇਉਸਤਾਈਮਾਇਆਲਰੀਨਾਹੀ। ਜੀਮਾਇਆਭੁਗ
 ਤਲੀਤੇਆਇਆ। ਨਰਿਸਤਿਨਕਸਬਅਗੇਟਹਲਕਰਣਵਲੇਹੋਗ। ਨਾਇਸਨੁਪਾਛੇਦਾ
 ਸੋਗਨਾਇਸਨੁਵਾਪੇਦਾਹਰਖਾ। ਅਤੇਵਡਾਹੋਸਤਿਗੁਸਤਿਕਰਸੀ। ਅਤੇਸਾਰੀਅਉਲਾਦਿਮਹਾ
 ਪੁਰਖਹੋਸੀ। ਅਤੇਅਸਾਨੁਪਹਲੇਹੀਗੁਸਤਿਹੋਇਆ। ਤੁਓਸਦੀਬਿੰਗਮਭੁਗਤਿਹੋਈ।

ਅਸਾਡੀ ਪੰਖ ਭੁਗਤਿ ਹੋਈ। ਤਾਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪਾਛਿਆ ਜੀ ਕੋਈ ਇਸ ਕਾਬਲ ਸਹਾਰਿ ਵਿਚ
ਭੀ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾਇ ਕਾਇ ਬੇਭੀ ਹੈ ਪਰ ਪਠਾਣਾਇ
ਚ ਬਾਬੇ ਲਈ ਦੇਹ ਵਿਚ ਹੈ ਪਰ ਅਜੇ ਮੁਸਕਿਆ ਨਾਹੀ। ਤਾਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਭੀ
ਸਨੁ ਕੁੰਮਿ ਲੋਗੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾਓ ਸਨੁ ਜਰੂਰ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ
ਕਹਿ ਆਜੀ ਚਲੀਏ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਦੇਵੇ ਜਾਇ ਬਾਬੇ ਲਈ ਦੇਹ ਵਿਚ
ਵੇਰੇ। ਹਿਕਹ ਦਿਖਾ ਲੀ ਪਾਇਆ ਆਹਾ। ਉਸਤੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ। ਤਾਹਿਕ ਪਠਾਣਾ ਆਇਆ ਆਇ
ਕਰਿ ਲਗਾ ਆਖਣ ਅਰੇ ਗੁਚੇ ਤੁਮ ਕਉ ਣਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹ ਮਧ ਦੇਖ ਦਾਇਕੇ
ਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਪਠਾਣ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਗੁਚੇ ਬੰਦੇਖ ਦਾਇਕੇ ਸਭੀ ਹੈ ਤੁਮ ਕਿ ਸਮਿਓ ਕਾਮ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਖਾਂ ਨਹ ਮੁਫ ਕੀਰ ਹੈ। ਅਰਹ ਮਾਰਾਇ ਕਈ ਗਾਇ ਸਨਾਉ ਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਪ
ਠਾਣ ਕਹਿ ਆ ਭਿਕਉ ਣਹੈ। ਅਰਉ ਸਕਾਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਅ
ਭਿਖਤੀ ਹੈ। ਅਰਉ ਸਕਾਨਾਉ ਮਾਨਾ ਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਪਠਾਣ ਪਾਛਿਆ ਅਰੇ ਗੁਚੇ ਉਸ ਕੇ ਬਾਪ ਕਾ
ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਗੁਚੇ ਉਸ ਕੇ ਬਾਪ ਕਾ ਨਾਉ ਖਾਨਚੰਦ ਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਪਠ
ਣ ਕਹਿ ਆ ਪੈਗਾ। ਤਾਫੇਰ ਪਠਾਣ ਕਹਿ ਆ ਚਲੇ ਮੈ ਤੁਮ ਕਉ ਲੇਚ ਲਤਾ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਕਹਿ ਆ ਨਾ ਖਾਨਹਮਜ ਤੇ ਨਾਹੀ ਭਹ ਆਪੇ ਹੀ ਆਵੈ ਗਾ। ਤਾਪਠਾਣ ਜਾਇ ਉਸਤੇ ਆਈ ਖਬਰ
ਕੀਤੀ। ਅਰੇ ਮਾਨ ਤੇਰੇ ਦੇਇਛ ਕੀ ਕਾਮ ਸਨਾਉ ਬੈਠੇ ਹੈ ਬਜਾਰ ਮੈ। ਕਹਤੇ ਹੈ ਖਾਨਚੰਦ ਖੜੀ ਕਾਥੇ
ਟਾਮਾਨ ਚੰਦ ਹਮਾਰਾ ਅਸਨਾਉ ਹੈ। ਮੈ ਕਹਿ ਆ ਚਲੇ ਮੈ ਤੁਮ ਕਉ ਸਪਾਸ ਲੇਚ ਲਤਾ ਹੈ। ਉਨੇ

ਕਹਿਆ ਹਮ ਜਾਤੇ ਨਾਹੀ ਭਉ ਅਪੇ ਹੀਆ ਵੈਗਾ ਤੁਮਾਨ ਚੰਦ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਗੁਚੇ ਮੇਰਾ ਫਕੀ ੨੧੯
 ਰਤੁ ਉਅਸ ਨਾਉ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਤੁਛੇ ਰਪਠਾ ਫਕਹਿਆ ਮਾਨ ਚੰਦ ਤੇਗੀ ਨਾਉ ਲੇਤੇ ਹੈ। ਨਾਹੀ ਤੋ
 ਹਮ ਆਪਣੇ ਪਰਸੇ ਟੁਕੜਾ ਲੇ ਜਾਤੇ। ਤੁਮਾਨ ਚੰਦ ਵੀ ਚਾਰਕੀ ਤਾਜਾਈ ਅੰਤਾਸ ਹੀ। ਮਾਨ ਚੰ
 ਦ ਸੇਰ ਦੇਇ ਮੇਵਾ ਲੀਤਾ ਲੈ ਕਰਿ ਗਇਆ ਜਾਇ ਦੇਖੈ ਤਾ ਫਕੀਰ ਬੈਰੇ ਹੈ ਨਪਰਇ ਨਾ ਦਾ ਭੇਖ
 ਸਹੀ ਕਿਛੁ ਨ ਹੀ ਹੋਵਾ। ਜਾਇ ਮਾਨ ਚੰਦ ਕਹਿਆ ਫਕੀਰ ਜੀ ਪੈਰੀ ਪਇ ਅਤੇ ਮੇਵਾ ਅਗੇ ਰਖਿਓ
 ਸਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਆਉ ਭਾਈ ਮਾਨ ਚੰਦ ਸਤਿ ਕਰਿ ਤਾਰ ਜੀ ਬੈਠੇ। ਤੁਮਾਨ ਚੰਦ
 ਕਹਿਆ ਜੀ ਫਕੀਰ ਸਭੁ ਨਾ ਦੇਅ ਸਨਾਉ ਹੈ ਅਤੇ ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਦਾ ਸਭ ਕੋਈ ਸੇਵਕ ਹੈ।
 ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਨਾ ਪਰ ਜੀ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਕਦ ਕੇ ਅਸਨਾਉ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਮ ਕੋ ਯਾਹਿ ਪੁਛਤਾ
 ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਾਨ ਚੰਦ ਤੁਮ ਕੋ ਆਪੇ ਹੀ ਖਬਰ ਹੋਵੈ ਗੀ। ਤੁਮਾਨ ਚੰਦ ਕਹਿਆ
 ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਉ ਕੀਆ ਹੈ। ਅਰ ਇਸ ਕਾਨਾਉ ਕੀਆ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮਾਨ ਚੰ
 ਦ ਇਸ ਕਾਨਾਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਤੁਛੇ ਰਮਾਨ ਚੰਦ ਕਹਿ
 ਆ ਜੀ ਤੁਮਾਰਾ ਦੇਸ ਵਤੁ ਨ ਕਉਨ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮਾਨ ਚੰਦ ਤੁੰ ਦੇਸ ਵਤੁ ਨ ਸ
 ਮਾ ਲੇਗਾ। ਤੈਨੁ ਖਬਰ ਹੋਵੇ ਸਵਤੁ ਨ ਦੀ। ਤੁਮਾਨ ਚੰਦ ਕਹਿਆ ਜੀ ਦੇਖੇ ਤਾ ਨਾਹੀ ਤਾ ਸੁਣੇ ਤਾ ਹੋਸਨ
 ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਬੋਲਿਆ ਸਬਦ ਅੰਗ। ਦੇਸ ਹਮਾਰਾ ਬੇਗਮ ਪੁਰ ਹੈ ਤਿਸ ਵਤੁ ਨ
 ਸੋਹ ਮਾਏ। ਰਜਾ ਤਿਸ ਨੇ ਏਕੀ ਕਾਰਾ ਤਿਸ ਨੇ ਏਹੀ ਪਾਠਾਏ। ਮਾਨ ਚੰਦ ਕੇਗਾ ਹਬਤਾ ਇਓ ਨਿ
 ਰਮਲ ਮਾਰਗ ਪਾਇ। ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਮਾਨ ਚੰਦ ਜੀ ਹਮ ਤੁਮ ਕੋ ਤਦੀ ਬੁਲਾਏ। ੧। ਤੁਮਾਨ ਚੰਦ

ਕਹਿ ਆਜੀਤੁ ਮੰਤ੍ਰ ਅਭਿਰਥਾ ਤੇ ਕਰਤੇ ਹੋਇ ਹੋਤ੍ਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਬਾਤੇ ਨਾ ਹੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਭਾਈ ਮਾਨ ਚੰਦ ਬਾਤੇ ਦੇ ਹੀ ਅਸਲੀ ਹੋ ਅਭਿਰਥਾ ਤੇ ਨਕਲੀ ਹੋ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂ ਸਬਦ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ। ਰਾਗਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜਿਨ ਕੀ ਆਤਿ ਨ ਦੇਖਿ ਆਕਿ ਆਕਹੀ ਏਰੇ ਭਾ
 ਏ। ਆਪੇ ਜਾਣੇ ਕਰੇ ਆਪਿ ਜਿਨ ਵਾੜੀ ਹੋ ਲਾਈ। ੧॥ ਰਾਗਿ ਸਾਧਿ ਆਰੇ ਗਾਇ ਸਾਜਿ ਤੁਸ ਦਾਸ
 ਖਹੋਈ। ਦੁਖ ਰਹੈ ਨ ਕੋਈ ਗਾਉ ਪਿਆਰੇ ਕਾਰਾਇ ਸਾਜੀ। ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜਿ ਸਰੰਗ ਕੰਤ ਨ
 ਗਵਿਆ ਸਾਪਛੋਰੇ ਤਾਣੀ। ਹਾਥ ਪਛੋਰੇ ਸਿਰ ਪੁਨੇ ਜਬ ਰੋਣੁ ਵਿਹਾਣੀ। ੨॥ ਪਛੋਰੇ ਤਾਣਾ ਨਾਮਿ
 ਲੇਜ ਬਚੁ ਕੋਗੀ ਸਾਰੀ। ਤਾ ਫਿਰ ਪਿਆਰਾ ਗਵੀ ਐ ਜਬ ਆਵੈ ਗੀਵਾਰੀ। ੩॥ ਕੰਤੁ ਲੀਆ ਸੋਹ
 ਗਈ ਮੈ ਤਵ ਪਈਏ ਹਾ। ਸੋਗੁ ਭੁਖੁ ਭੈ ਨਾ ਆਵਨੀ ਕੈ ਜੀ ਦੇ ਸਧਰੇ ਹਾ। ੪॥ ਜਿਨ ਸਖੀ ਸਹੁ ਗਵਿ
 ਆਤਿ ਨ ਪੁਛੋਰੀ ਜਾਏ। ਪਾਇ ਲਗਾਉ ਬੇਨਤੀ ਕਰਉ ਲੇਵੇ ਗੀ ਪੰਥ ਬਤਾਏ। ੫॥ ਆਪਪ
 ਛਾਣੇ ਨਾਨਕਾ ਭੈ ਚੰਦ ਨ ਲਾਵੈ। ਗੁਣ ਕਾ ਮਣਕਾ ਮਣਕੇ ਰੇਤ ਉਪਿ ਆਰੇ ਕਉ ਪਾਵੈ। ੬॥ ਪਾ
 ਨਾ ਵਸੀ ਹੋਇ ਪਰਖਰ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੇ। ਰਸੀ ਆਹੋ ਵੈ ਮੁਸਕਕਾਤ ਬਛੁ ਲਪਛਾਣੇ। ਧਾਤੁ ਮਿਲੈ
 ਫੁਨ ਪਾਤ ਕਉ ਲੇਵ ਲੇਵੈ ਕਉ ਪਾਵੈ। ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਜਾਣੀ ਐ ਤਉ ਅੰਨ ਭਉ ਪਾਵੈ। ੮॥ ਜੇ ਦਿਲ
 ਮਿਲਿ ਆਸੇ ਮਿਲ ਰਹਿ ਆਮਿਲਿ ਆਕਹੀ ਐ ਰੋਸੋਈ। ਜੇ ਬਹੁ ਤੇਰਾ ਲੇਚੀ ਐ ਬਾਤੀ ਮੇਲ
 ਨਹੋਈ। ੯॥ ਅਧਿਓ ਪੀਵੈ ਨਾਨਕਾ ਕੁਮਕੁ ਮਹਿ ਸਮਾਵੈ। ਸਹਜੇ ਸਹਜੇ ਮਿਲ ਰਹੈ ਅਮਰਾਪ
 ਦਪਾਵੈ। ੧੦॥ ਤਾ ਫੇਰ ਮਾਨ ਚੰਦ ਖੜੀ ਕਹਿ ਆਜੀ ਇਸ ਜੀ ਅਕਾ ਕੁਲਾ ਕਿਉ ਕਰਹੋਵੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਮਾਨ ਚੰਦ ਇਸ ਜੀ ਦਾ ਕੁਲਾ ਪੁਛਹੋਵੈ। ਜਾਇ ਸਤਾਈ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ

ਰੋਰਨਾਚਿਤਨਾਰੋ। ਸਾਸਸਾਸ ਕਰਤਾਰਯਾਦਰੋ। ਤਾਫੇਰਮਾਨਚੰਦਕਹਿਆਜੀਸੋਈਥਿਪਥ ੨੨੦
ਤਾਈਅੰਜੀਜਿਸਥਿਪਕਰਤਾਰਚਿਤਰੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣੁਭਾਈਮਾਨਚੰਦਕੁਖ
ਦਾਸੀਸਾਨਕਰਿਨੰਗਦਾਸੇਸਾਨਾਕਰਿ। ਕਰਤਾਰਦਾਸੀਸਾਕਰਾ। ਪੈਮੈਨੁਥਿਸਰਗਇਆਤਾਕ
ਰਤਾਰਚਿਤਆਵੀ। ਤਾਮਾਨਚੰਦਗਰਨਾਨਕਜੀਦੇਪੈਰਤੇਢਾਹਿਪਇਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹ
ਬਦਾਨੁੰਡਾਦਿਤੇਸਾ। ਆਖਿਓਸੁਲੈਭਾਈਭੰਡਾਖਬਰਦਾਰਾ। ਤਾਮਾਨਚੰਦਲੈਕਰਸਿਰਤੇਰਖਿ
ਆ। ਸਿਰਤੇਰਖਣੇਨਾਲਮਾਨਚੰਦਦੇਕਪਾਟਖਲਗਏਮਸਤਿਹੋਇਗਇਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨ
ਕਜੀਕਹਿਆਲੈਭਾਈਮਾਨਚੰਦਅਸਾਡਾਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਹਈ। ਤਾਮਾਨਚੰਦਕਹਿਆਸਤ
ਕਰਤਾਰਾਭਿਹੁਮਹਾਪੁਰਖਹੋਇਆ॥ ੪੪॥ ਬੋਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥
ਤਾਉਬੋਚਲੇਆਇਬਾਲਨਾਬਦੇਟਿਲੇਬੈਠੇ। ਓਬੋਬਾਲਗੁਦਾਈਜਗੀਸਰਆਹਾ। ਕੋਹਅਧ
ਉਪਰਜਾਇਬੈਠੇ। ਬਾਲਗੁਦਾਈਦੀਚਾਲੀਪਕੀਆਹੀਭੰਡਾਗਾਥਾਵਣਦਾਅਤੇਕਪੜਿਆਦਾ
ਅਤੇਘੋੜਿਆਦਾਆਹਾਦੇਇਕੋਹਤੇਜੀਜੋਗੀਆਨੁੰਭੇਜਦੇਦਾਆਹਾ। ਥਕਿਆਹਾਰਿਆਦੇਵਾ
ਸਤੇਪਰਸੁਆਰਥੀਆਹਾ। ਜੋਗੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਾਸਆਇਆ। ਆਇਕਰਿਜੋਗੀਲਰੋਆਖ
ਣੁਚਲੇਅਤੀਤੇਚਲਕਰਿਆਸਣਪਰਬੈਠੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਜਾਉਜੋਗੀਸਰੋਹਮ
ਨਹੀਆਵੁਤੇ। ਤਾਜੋਗੀਜਾਇਕਹਿਆਬਾਲਗੁਦਾਈਨੂੰਦੁਇਅਤੀਤੁਬੈਠੇਹੈਆਵੁਤੇਨਾਹੀ। ਤਾਬ
ਲਗੁਦਾਈਕਹਿਆਜੋਗੀਸਰੋਜਾਇਕਰਕਹੋਜੀਉਪਰਸੇਮੇਹੁਆਇਆਹੈ। ਦੁਖਪਾਵੇਗਾ। ਜ
ਜੋਗੀਆਕਹਿਆਨਾਥਕਹਿਤਾਹੈਜੋਈਹਾਦੁਖਪਾਵੇਗਾਮੇਹੁਆਇਆਹੈਚਲਕਰਿਬਸਤਰਿਲੇਹੁ
ਭੰਡਾਗਾਥੇਹੁਪਾਟੇਲੇਹੁਜਾਹਗਾ। ਲੇਹੁਚਲੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਜਾਹੁਜੋਗੀਹਮਈਹਾਹੀ

ਗੁਰਗੁਰਨਾਨਕਰਾਗੇ॥ ਤੁਜੇਗੀਆਫੇਰਜਾਇਆਖਿਆਜੀਨਾਥਜੀਓਹਨਾਹੀਆਵਤੋ॥ ਤੁਥਾਸ
 ਗੁਦਾਈਕਹਿਆਚਲੇਕੁਈਹਮਚਲਤੇਹੈ॥ ਦੇਖਾਓਇਕਿਉਨਾਹੀਆਵਤੋ॥ ਤੁਆਪਿਥਾਸ
 ਗੁਦਾਈਆਇਆਆਏਕਰਿਲਗਾਆਖਣੇਚਲੇਅਤੀਤੋਆਸਨਮੰਦਰੇਮੈ॥ ਤੁਗੁਰਨਾਨਕ
 ਜੀਕਹਿਆਨਾਥਜੀਹਮਫਕੀਰਅਤੀਤੁਪੈਕਹਾਕਹਾਆਸਨਅਰਮੰਦਰਦੁਫਤੇਫਿਰੇਗੇ॥ ਫ
 ਕੀਰਅਤੀਤੁਕਉਜਹਗੁਜਗਨਆਈਤੁਹਾਂਹੀਗੁਜਰੀ॥ ਤੁਥਾਲਗੁਦਾਈਕਹਿਆਸੁਣੇਅਤੀ
 ਤੋਜੇਨਾਹੈਵੈਤੋਜਹਗੁਜਰੀਤੁਹਾਂਹੀਗੁਜਰੀ॥ ਅਰਜੇਅਲੇਖਪੁਰਖਆਪਣੀਦਇਆਕਰਕੇ
 ਆਇਮਿਲਾਵੈਤੋਨਿਤਕਰਨਾਭੀਤੋਭਲਾਨਾਹੀ॥ ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਚਲਕੁਈਥਾਲਾ
 ਤੁਥਾਈਥਾਲੇਕਹਿਆਜੀਚਲੇਤੁਸਾਡੀਰਜਾਇ॥ ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਨਾਮਤੇਥਾਲੇਨੁਥਾਲਗ
 ਦਾਈਆਸਨਮੰਦਰਾਵਿਚਲੈਗਇਆ॥ ਜਾਇਕਰਿਮੰਦਰਿਦਿਖਾਇ॥ ਲਗਾਆਖਣਜੀਏ
 ਖੇਮੰਦਰਿਕੈਸੇਹੈ॥ ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹਾਜੀਕਿਆਦੇਖਣਾਰਜਲੀਲਾਕਾ॥ ਤੁਫੇ
 ਰਥਾਲਗੁਦਾਈਜਾਇਬਸਤਾਕਾਭੰਡਾਰਾਦਿਖਾਇਆ॥ ਤੁਫੇਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਜੀਕਿ
 ਆਦੇਖਣਹੈਰਾਜਲੀਲਾਕਾ॥ ਤੁਫੇਰਥਾਲਗੁਦਾਈਜਾਏਭੁਜਨਦਾਭੰਡਾਰਾਦਿਖਾਇਆ॥ ਤੁ
 ਫੇਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਕਿਆਦੇਖਣਹੈਜੀਰਾਜਲੀਲਾਕਾ॥ ਤੁਫੇਰਥਾਲਗੁਦਾਈਘੋ
 ਠੀਆਦਭੰਡਾਰਾਦਿਖਾਇਆ॥ ਤੁਫੇਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹਾਜੀਕਿਆਦੇਖਣਹੈਰਾਜ
 ਲੀਲਾਕਾ॥ ਤੁਫੇਰਥਾਲਗੁਦਾਈਕਹਿਆਅਤੀਤੋਤੁਮਾਰੇਨਾਭੀਕਿਆਹੈ॥ ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀ
 ਕਹਿਆਜੇਗੀਸਰਾਇਸਕਾਨਾਭੰਡਾਰਾਈਥਾਲਹੈ॥ ਤੁਫੇਰਥਾਲਗੁਦਾਈਕਹਿਆਤੇਗਨਾਭੰ
 ਕਿਆਹੈ॥ ਤੁਫੇਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਜੇਗੀਸਰਮੇਗਨਾਭੰਨਾਨਕਨਿਭੰਕਾਰਹੈ॥

ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਲਗੁ ਦਾਈ ਕਹਿ ਆਸਾਇ ਅਤੀ ਤਓ ਜੋ ਕੋਈ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸੁ ਸਕਿ ਆਏ ਤਓ ਹਿਓ ਕੋਹੇ ॥ ੩੧ ॥
 ਹੈ ਸਚ ਕਹੀਓ ਤਾਗੁ ਏਈ ਬਾਲਾ ਬੋਲਿ ਆਆ ਹੈ ਜੋਗੀ ਸਰਭ ਹੋਹੀ ਹੈ। ਤਾ ਬਾਲਗੁ ਦਾਈ ਕਹਿ ਆਸੁ
 ਨਾਨਕ ਤਪਾਸੁ ਸਚ ਕਹੀਓ ਵੇਖੋ ਤਿਪਰ ਸੋਬਰ ਸਤਾਥਾ ਮੇਹ ਅਰਮੰਦਰੇ ਮੈਨ ਹੋਤੇ ਤੋ ਦੁਖ ਪਾਵਤੇ ਕੇ
 ਸੁਖ ਪਾਵਤੇ ਸਚ ਕਹੀਓ। ਤਾਗੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੁ ਜੋਗੀ ਸਰਗੁ ਜਰ ਜਾਤੀ। ਤਾ ਫੇਰ ਬਾਲਗੁ
 ਦਾਈ ਕਹਿ ਆਸੁ ਸਚ ਕਹੀਓ ਤਿਓ ਕੀਤਿ ਓਹੀ ਕਹਾ। ਦੁਖੀ ਗੁਜਰਤੀ ਕੇ ਸੁਖੀ ਗੁਜਰਤੀ। ਤਾਗੁ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੁ ਦੁਖੀ ਹੀ ਗੁਜਰਤੀ। ਤਾ ਬਾਲਗੁ ਦਾਈ ਕਹਿ ਆਸੁ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸੁ ਜਹ ਜਹਿਰ ਕੇ
 ਸਾਗ ਕੀਪਿ ਨੀਅਰ ਭੁਖੇ ਨੇਕੇ ਆਟੇ ਕੀਰੇ ਏਹੁ ਹਮਾਰਾ ਅਹਾਰ ਹੈ। ਅਰਵੇਖ ਹਮ ਕਉ ਤਬਲ
 ਗੇ ਜੋ ਹਮ ਭੁਲੇ ਬਸਤੁ ਹਮ ਆਪ ਪਹਰਤੇ ਹੋਵੈ। ਜੇ ਭੁਲੇ ਭੁਲੇ ਨਾ ਆਪ ਪਹਰਤੇ ਹੋਵੈ। ਅਰਘੋ ਨਿ ਆਉਪ
 ਰ ਆਪ ਸਵਾਰਹੋਤੇ ਹੋਵੈ। ਹਮਾਰਾ ਕੁਛ ਨਾਹੀ ਸਭ ਕੁਛ ਅਲੇਖ ਪਰਖ ਕਹੈ ਸਤੀ ਲਿਆਵੈ ਸਤੀ ਖੀ
 ਖਾਵੈ। ਹਮ ਕੋ ਕੁਛ ਲੇਪ ਲਗਤਾ ਨਾਹੀ। ਕਦੀ ਜੀ ਆਸੁ ਪਾਵਤੇ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਤ ਕਾਜ ਬਾਬੇ ਹੁ
 ਤਾਗੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੁ ਅਸਲ ਜੋਗੀ ਸਰਹੈ। ਤੋਂ ਕੁਲੀ ਸਮਝੀ ਹੈ। ਯਹ ਬਾਤ ਹਮ ਕਉ ਤੇਰੇ
 ਪਾਸੇ ਤੇ ਆਈ। ਤਾਗੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਬਾਈ ਬਾਲਾ ਆਪ ਵਿਚਲ ਗੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰਨਾ। ਤਾਗੁ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੁ ਕੋਊ ਬਾਈ ਬਾਲਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਾ ਭੁਲੀ ਲਗੀ ਹੈ। ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਆਖ ਦੇਖ ਤੇਰੇ
 ਮਨ ਕੇ ਹੀ ਲਗੀ ਹੈ। ਤਾਗੁ ਏਈ ਬਾਲਾ ਆਖਿ ਆਜੀ ਗੁਰਜੀ ਜੇ ਭੁਲੀ ਆਹੀ ਤਿਤੇ ਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਖਰੀ
 ਲਗੀ। ਤਾਗੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਲਗੁ ਦਾਈ ਪਾਸੇ ਵਿਦ ਹੋਇਆ। ੪੫॥ ਬੋਲਹੁ ਬਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ
 ਰੂ॥ ਸਾਖੀ ਤੋਰ ਰਈ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਲਗੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਈ ਲਾ ਲੇਤ ਪਾਣ ਪਾਸ ਆਏ। ਅਗੇ ਬਾਈ ਲਾ

ਲੋਕਿ ਸੇਖੁ ਹਤੇ ਆਹਾ। ਲਾਲੇ ਨੁਖ ਬਰਹੋਈ। ਜੇ ਨਾਨਕ ਤੁਪਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਤੁਲਾ ਲੋਕੀ ਮਸ੍ਤ
ਦੋਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਆਇਕੁ ਰਿਸ ਥਾਏ ਕਿਉ ਸਾ। ਆਖਿ ਓਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰ
ਤਾਰ ਕਰਤਾਰ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਦੁਹਾ ਕਹਿਆ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਆਉ ਭਾਈ ਲੋ।
ਲੋਕ ਰਤਾਰ ਦੇ ਪੀਆਰੇ। ਤੁਭਾਈ ਲਾਲੇ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ। ਲਗਾ ਆਖਣ ਜੀ ਅਜ ਬਹੁਤ
ਨਿਹਾਲ ਹੋਇਆ। ਅਜ ਮੈ ਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਜੀਵਾਇਆ। ਜਾਸਾ ਲੋ ਦੇ ਪਰ ਰਹੈ ਜਾਇ ਨ ਸਤਿ ਗੁਰੇ
ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਜਾਰ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਆਹਾ। ਨਾਲੇ ਭੁਧਾਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਲਾਲੇ ਆਹਾ। ਬੈਠੇ
ਕੁਦਰਤਿ ਦਾਤ ਮਾਸਾ ਦੇਖ ਦੇਹੈ ਨਾ। ਜੇ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕੋ ਛੁੜ ਦੇ ਪਰ ਛੰਗ ਆਹਾ। ਓਸ ਦੇ ਪਰ ਸਦੇ
ਸੋਰੀ ਕਅੰਗ ਸਾਕ ਅਸਨਾਉ ਜਾਰ ਦੇ ਸਤਿ ਆਏ। ਤੁਹ ਜਾਤ ਖਾਂ ਮੰਦਰੀ ਸਣੇ ਕੁਧੀ ਲੋ ਆਇ
ਆ ਆਹਾ। ਤਿਸ ਦੀ ਬੇਟੀ ਬੀਬੀ ਖਾਂ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਓਹ ਰੀਝ ਨ ਦਰ ਆਇਆ। ਗੋ
ਪੀ ਨਾਥ ਕੋ ਛੁੜ ਦਾ ਬਹੁਤ ਜਾਰ ਆਹਾ। ਓਸ ਦੀ ਬੇਟੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਜਰ ਰਪਈ। ਤੁਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਇਹ ਮੇਲ ਕਿਥੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਤੁਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਗੋ
ਪੀ ਨਾਥ ਕੋ ਛੁੜ ਪੈ ਤਿਸ ਦੇ ਪਰ ਆਇਆ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਤੁਰ
ਕੁਭੀ ਤਿਸ ਦੇ ਪਰ ਆਇਏ ਨ। ਤੁਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਹ ਜੇ ਰੀਝ ਆਇਏ ਹੈ ਨ ਸੋ ਗੋਪੀ
ਨਾਥ ਦਾ ਬਹੁਤ ਜਾਰ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਜਾਇਕੁ ਰਿਗੋ ਪੀ ਨਾਥ ਨੁਸਦ
ਲਿਆਉ। ਤੁਭਾਈ ਲਾਲੇ ਗਾਇਆ ਜਾਇ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਨੁਸਦਿ ਓਸ। ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਅਤੇ ਹਯੋਤਖੰ
ਦੇ ਵੈ ਬੈਠੇ ਬਾਤ ਕਰ ਦੇ ਆਹੇ। ਜੇ ਲਾਲੇ ਜਾਇ ਸਦਿ ਕੀਤਾ। ਤੁਗੋਪੀ ਨਾਥ ਤੁਪਾਈ ਆਖਿ ਓਸ ਕ

ਉਦੁਕਾਈ। ਤੁਲਾਲੋਆਖਿਆਜੀਮੈਲਾਲੋਤਖਾਣਹਾਂ। ਤੁਰੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਕਿਉਕਾਈ। ਤਾਂ ੨੨੩
 ਲਾਲੋਕਹਿਆਜੀਤੁਸਾਨੁਤਪਾਸਦਦਾਹੈ। ਤੁਰੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਆਇਆਕਾਈਖੁਲ੍ਹਾਹੈ। ਜਾ
 ਗੋਪੀਨਾਥਉਠਚਲਿਆ। ਤੁਹਯਾਤਖਾਂਮੰਦਪੁਛਿਆਮਹਤਾਜੀਕਿਪਰਚਲੇ। ਤੁਰੋਪੀਨਾਥ
 ਕਹਿਆਗਾਇਜੀਨਾਨਕਵੇਦੀਖੜੀਤਪਾਫੁਕੀਰਹੋਇਆਹੈ। ਤਿਸਅਸਾਨਸਾਦਿਆਹੈਉਸਪਾਸ
 ਜਾਦੇਆਹੋਦੇਖਾਕਿਆਖਦਾਹੈ। ਤੁਹਯਾਤਖਾਂਕਹਿਆਕੁਲਾਮਹਤਾਜਾਉਫਿਰਆਉਗੋਪੀਨਾ
 ਥਆਇਗੁਰਨਾਨਕਜੀਨਪੈਰੀਪਉਣਾਆਖਿਓਸ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸਤਿਕਰਤਾਰ
 ਆਉਕਾਈਗੋਪੀਨਾਥ। ਤੁਰੋਪੀਨਾਥਬੋਲਿਆਤਪਾਜੀਮੈਨੁਕਿਉਸਾਦਿਆਹੈ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕ
 ਜੀਕਹਿਆਕਾਈਗੋਪੀਨਾਥਉਹਜੇਤੇਰੇਘਰਿਹਯਾਤਖਾਂਮੰਦਬੈਠਾਹੈਉਸਪਾਸਅਸਾਨੀਅਮਾਨ
 ਤੁਹੈਤੁਸੀਉਸਤਾਈਆਧੇਜੇਅਮਾਨਤਹਾਜਰਹੈ। ਅਤੇਅਮਾਨਤਵਾਲਾਭੀਹਾਜਰਹੈ। ਦਿਵੇਤਾਭਲੰ
 ਕਰੋ। ਤੁਰੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਜੀਉਸਅਮਾਨਤਦਾਮੈਨੁਕੁਮਹਰਮਕਰੋ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕ
 ਹਿਆਕਾਈਗੋਪੀਨਾਥਉਸਦੇਘਰਜੇਬੀਬੀਖਾਂਬੇਟੀਹੈਸੋਅਸਾਨੀਅਮਾਨਤਹੈ। ਤੁਰੋਪੀਨਾ
 ਥਪੁਛਿਆਤਪਾਜੀਉਸਦੀਬੇਟੀਤੁਸਾਨੀਅਮਾਨਤਕਿਉਕਹਿਹੋਈ। ਤੁਹੇਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕ ੬੦
 ਹਿਆਕਾਈਗੋਪੀਨਾਥਜੀਜਦੇਅਸੀਲਾਲੋਦੇਘਰਆਇਆਹੈ। ਤੁਅਸੀਉਨਾਦੇਖੁਹਤੇਜਾਇ
 ਬੈਠੇਆਹੋ। ਤੁਉਸਦੀਅਉਰਤਆਖਿਆਏਖੁਦਾਇਵੰਦਾਜੇਮੇਰੇਘਰਿਅਉਲਾਦਹੈਵੈਪਹਲੇਕਿ
 ਸੇਫਕੀਰਨ੍ਹਦੇਵਾ। ਤੁਅਸਾਉਸਖੁਦਾਇਦੀਬੰਦੀਨੁਪੁਛਿਆਕਿਉਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਤੇਰੇਘਰਅ
 ਉਲਾਦਨਾਹੀਹੋਈ। ਤੁਉਸਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਦੇਮੁਹਨਿਕਲਿਆਜੀਮੇਰੇਘਰਿਅਉਲਾਦਿਨਾ

ਯਿਹੋਈ। ਤਉ ਸਨੁ ਅਸਾ ਆਖਿ ਆਜੇ ਤੇਰੇ ਪਰਿ ਅਉ ਲਾਵਹੈ ਵੈਤਾਈ ਮਾਨ ਸਾਬਤ ਰਖੇ। ਤਉ
ਸੁਖ ਦਾਇਰੀ ਬੰਦੀ ਆਖਿ ਆਜੇ ਮੇਰੇ ਪਰਿ ਦਇਬਾਲ ਕਹੈ ਵਨ ਤਾਹਿ ਕੁਖ ਦਾਇਰੇ ਨਾਉ ਦੇਵਾ।
ਅਤੇ ਹਿਕ ਮੈਰਖਾ। ਤਾਂ ਅਸਾਉ ਸੁਖ ਦਾਇਰੀ ਬੰਦੀ ਨੁ ਆਖਿ ਆਤੁ ਏ ਓਈ ਮਾਨ ਸਾਬਤ ਰਖਾ
ਜੋ ਪਹਲੇ ਹੋਵੀ ਸੋਖ ਦਾਇਰੇ ਨਾਉ ਦੇਹਾ ਅਤੇ ਹੋਗ ਜਿ ਤੁਨੇ ਹੋਵਨ ਤਿ ਤੁਨੇ ਤੈਨੁ ਮੁਬਾਹੁ ਹੈ ਨ। ਤਾਂ ਭਿ
ਬੰਦੀ ਖੁਦਾਇਰੀ ਨੁ ਗਰੁ ਪੁਤ ਅਤੇ ਹਿਕ ਪੀ ਹੋਈ। ਪਰ ਪਹਲੇ ਪੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਉ ਅਸਾ ਰੀ ਅਮਾ
ਨਤਿ ਹੈ। ਜੇਈ ਮਾਨ ਸਾਬਤ ਰਖੇ ਤਾਵੇ ਵੈ ਨਹੀ ਤਾਉ ਹਜਾਣੇ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇਰੇ ਤਾਹ
ਬਨਾਹੀ ਮੈ ਜਾਇ ਕਹਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਗਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਨਾ ਭਾਈ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਤੇਰੇ ਹਥ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ
ਪੁਰਤੁ ਜਾਇ ਉਸਤਾਈ ਆਖਾ। ਜੇਉ ਸਦੇ ਜੀ ਆਵੇ ਤਾਵੇ ਵੈ ਨਹੀ ਤਾਨਾ ਦੇਵੇ। ਤਾਂ ਤੈ ਕਿਆ ਸਹਣਾ ਦੇ
ਵਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਜੋ ਪਰ ਆਇ ਆਪਰ ਮੁਰਝਾਣਾ ਜੇਹਾਂ। ਤਾਹ ਯਾਤ ਖਾਂਦੇ ਖੇਤਾ ਗਇ ਆ ਆਹਾ
ਤੋਰ ਸਰੰਗ ਅਤੇ ਆਇ ਆਹੈ ਤੋਰ ਸਰੰਗ। ਤਾਹ ਯਾਤ ਖਾਂ ਪੁਛਿ ਆਮ ਹਤਾ ਜੀ ਸਚ ਕਹੈ ਤੁ ਮਕੋ ਕਿਆ
ਕਹਿ ਆਤ ਪੇਨੇ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਮੀ ਆਰਾਇ ਜੀ ਮੈ ਕਿਆ ਕਹੈ ਕਹਣੇ ਕੀ ਬਾਤ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ
ਹਯਾਤ ਖਾਂ ਕਹਿ ਆਮ ਹਤਾ ਜੀ ਤੁ ਮਨਿ ਸੰਗ ਕਹੈ ਕੁਛੁ ਮਕੋ ਕਹੈ ਆਹੈ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਖੰ ਜੀ ਮੈ ਕ
ਹੈ ਨਾਹੀ ਸਕਤਾ। ਕਹੈ ਹੁਏ ਹਯਾ ਆਵਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਹਯਾਤ ਖਾਂ ਕਹਿ ਆਮ ਹਤਾ ਜੀ ਹਮਾਰੇ ਵਿਲ ਮੈ ਖਤਰਾ ਪ
ਰਾਹੈ ਤੁ ਮਨਿ ਸੰਗ ਕਹੈ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਸੁਣ ਗਇ ਜੀ ਤੁ ਪੇਏ ਕ ਅਚਰ ਜ ਕੀ ਬਾਤ ਕਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਹਯਾ
ਤੁ ਖਾਂ ਕਹਿ ਆਮ ਹਤਾ ਜੀ ਕਹੈ ਨਿਸੰਗ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਗਾਇ ਜੀ ਤੁ ਪਾਕ ਹਤਾ ਹੈ ਗਇ ਪਾਸ ਹਮ
ਰੀ ਅਮਾਨਤਿ ਹੈ। ਜੇ ਦੇਵੇ ਤਾਹ ਮਲੈ ਵੇਵਾ ਲੇਹਾ ਜਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਮਾਨਤ ਭੀ ਹਾਜਰ ਹੈ ਇਉ ਕਹਦਾ ਹੈ।

ਤਾਤਯਾਤਖਾਂਕਹਿਆਮਹਤਾਜੀਤੁਮਨਿਸੰਗਕਹੋਕਿਆਮਾਨਤਕੈਸੀਹੈ। ਤੁਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿ ੩੩੩
ਆਗਾਇਜੀਇਉਕਹਦਾਹੈਜੋਗਾਇਦੇਘਰਥੇਟੀਹੈਸੋਮੇਰੀਅਮਸਤੁਹੈ। ਤੁਗਾਇਕਹਿਆਮਹ
ਤੁਗੋਪੀਨਾਥਕਿਉਕਰਿਕਿਸਦਜਾਕਹਦਾਹੈ। ਤੁਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਗਾਇਜੀਇਉਕਹਦਾ
ਹੈਜੋਗਾਇਦੇਘਰਿਅਭਿਲਾਵਿਨਹੀਜੀਹੋਦੀ। ਅਸੀਜੋਅਗੋਭਾਈਲਾਲੇਦੇਘਰਆਏਅ
ਹੈ। ਤੁਗਾਇਦੇਖੁਹਤੇਥੈਠੇਆਹੇਜੋਗਾਇਦੀਅਭਿਰਤੁਆਈ। ਭਿਹਅਸਾਨੂਦੇਖਕੇਆਖਣਲ
ਗੀਜੋਏਖਦਾਇਵੇਦਾਜੋਕਛੁਮੇਰੇਘਰਅਭਿਲਾਦਹੋਵੈਤੁਪਹਲੇਮੈਫਕੀਰਦੀਨਜਰਕਗਾਤੁ
ਅਸਾਭਿਸਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਨੁਕਹਿਆਕਿਉਬੀਬੀਜੇਤੈਨੁਖੁਦਾਇਅਭਿਲਾਦਦੇਵੈਤੁਈਆ
ਨਸਾਬਤਰਖੇਗੀ। ਤੁਭਿਸਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਆਥਿਆਜੀਮੈਇਵਕਹਦੀਹਾਂਜੋਦੋਇਨੀਗ
ਰਹੋਵਨਤੁਹਿਕਮੈਰਖਾਅਤੇਹਿਕਖੁਦਾਇਦੇਨਾਉਦੇਵਾ। ਤੁਅਸਾਭਿਸਨੁਆਥਿਆਜੀਬੰਦੀ
ਖੁਦਾਇਦੀਤੁਈਮਾਨਸਾਬਤਰਖਜੋਪਹਲੇਹੋਵੀਸੋਖੁਦਾਇਦੇਨਾਏਦੇਵੈ। ਅਤੇਹੋਰਹੋਵਨਸੋਤੈ
ਨੁਮੁਘਾਹੋਹੈਨਾ। ਤੁਭਿਸਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਆਥਿਆਜੀਜੋਖੁਦਾਇਦਿਕਹੈਤਾਮੈਈਮਾਨਸਾਬ
ਤੁਰਖਾਰੀ। ਤੁਅਸਾਭਿਸਨੁਖੁਦਾਇਬੀਚਾਰਪੁਸ਼ਅਤੇਹਿਕਧੀਦਿਵਾਏਹੈਨਾ। ਅਤੇਪਹਲੇਧੀਹੋਈ
ਤੈਗਾਇਭਿਅਸਾਡੀਆਮਾਨਤਹੈ। ਜਾਇਕਰਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਨੁਪੁਛੋਜੋਈਵੈਹੈਤੁਅਸਾਡੀਆਮਾ
ਨਤਹੈਅਸਾਨੁਮਿਲੇਨਾਹੀਤੁਨਾਮਿਲੇ। ਤੁਗਾਇਜੀਤੁਪੈਨੇਯੇਹਥਾਤੁਕਹੀਹੈ। ਤੁਹਯਾਤਖਾਂਗਾ
ਖਾਧਾ। ਗੁਸਾਖਾਇਕਰਿਥੇਲਿਆਜੋਦੇਖੇਮਹਤਾਗੋਪੀਨਾਥਜੀਜੇਤੋਥਾਤੁਇਉਹੀਹੈਤੋਇਸਕੀ
ਆਮਾਨਤਇਸਕੇਤਾਂਈਦੇਵਾਗਾਮੈਜਾਇਘਰਸੇਪੁਛੋ। ਅਰਜੇਯਹਥਾਤੁਨਹੋਈਤੋਦੇਖਾਇਸਤਪੇ

ਕੇਸਿਰਕਿਆਕਰਤਾਹੈ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਗਾਇਜੀਤੁਮਘਰਸੇਪੁਛੇ। ਤਾਂਗਯਾਤਖਾਂਅੰਦ
ਰਜਾਇਕਰਿਆਪਣੀਅਭਿਰਤਨੁਸਦਿਓਸਾ। ਸਦਕਰਿਲਗਾਪੁਛਣਾ। ਕਿਉਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀ
ਤਪਾਫਕੀਰਕਿਆਕਰਦਾਹੈ। ਤਾਂਗਾਇਦੀਅਭਿਰਤਿਕਹਿਆਜੀਮੈਕਿਆਜਾਣਾਤੁਸੀਕਿਆ
ਕਰਦੇਹੈ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਉਢੇਪਇਆਆਗਾ। ਗੋਪੀਨਾਥਬੋਲਿਓਰਿਆਭਾਭੀਗਾਣੀਜੀਤੁਸ
ਨੁਅਭਿਲਾਵਕਿਉਕਰਿਹੋਈ। ਨਾਨਕਤਪਾਖੜੀਹੈਓਹਕਰਦਾਹੈਜੇਅਸਾਖੁਦਾਇਬੀਚਾਰ
ਪ੍ਰਤਅਤੇਹਿਕਪੀਦਿਵਾਈਹੈ। ਪੁਰਲੇਜੇਹੋਈਹੈਸੋਅਸਾਡੀਅਮਾਨਤਹੈ। ਸੋਪੁਰਲੇਬੀਬੀਖੰ
ਬੋਟੀਹੋਈਹੈ। ਹੁਣਅਸਾਨੁਅਸਾਡੀਅਮਾਨਤਮਿਲੇਅਸੀਹਜੁਰਆਹੈ। ਅਤੇਅਮਾਨਤਭੀਹ
ਜੁਰਹੈ। ਜੇਈਮਾਨਰਖੇਤਾਅਸਾਡੀਅਮਾਨਤਦੇਹਾ। ਅਤੇਜੇਈਮਾਨਗਵਾਵੇਤਾਨਾਦੇਵੇ। ਤਾਰੀਖਛੀ
ਬੋਲੀਗਾਇਜੀਜਿਉਤਪਾਆਖਦਾਹੈਤਿਵੈਹਕੀਕਤਹੈ। ਜੇਉਸਦੀਅਮਾਨਤਖਸੀਹੋਇਕਰਦੇਵੇ
ਤਾਤੁਸਾਡਾਭੀਭੁਲਾਅਤੇਮੇਰਾਭੀਭੁਲਾਹੋਵੈ। ਜੇਨਾਦੇਵੇਗੇਤਾਏਹੁਫਕੀਰਪੁਰਾਹੈਤਸਾਡਾਕਥੁਬ
ਰਾਹੋਵੈਗਾ। ਅਤੇਮੈਭੀਵਾਨਗੀਰਹੋਵਾਗੀ। ਪਰਤੁਸੀਹਿਕਕਮਕਰਜੇਓਹਫਕੀਰਮੈਨੁਦਿਖਾ
ਵੇ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਕਿਉਖਾਂਜੀ। ਤਾਂਗਯਾਤਖਾਂਕਹਿਆਮਹਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਜੀਤੁਮੈਰਾਦੇਸ
ਤਹੈਹੁਣਤੁਮੈਨੁਅਸਲਤਦੇਹਾ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਸੁਣਖਾਂਜੀਤੁਸੀਇਮਾਨਦੁਰਸਤੁਰਖੇਖਦਾ
ਇਭੁਲਾਕਰਸੀ। ਤਾਂਗਯਾਤਕਹਿਆਮਹਤਾਮੈਹੋਰਪੁਛਦਾਹਾਂ। ਅਸਾਤਾਇਸਦੀਅਮਾਨਤਨਹੀ
ਰਖਣੀ। ਪੁਰਮੈਇਉਪੁਛਦਾਹਾਂਇਥੇਲੈਦਾਹੈਕੇਘਰਜਾਇਲੈਦਾਹੈ। ਅਤੇਗਣੀਨੁਭੀਦਿਖਾਈਏ
ਮਤਕੋਈਹੋਰਫਕੀਰਹੋਦਾਹੋਇ। ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਖਾਂਜੀਤੁਸੀਇਥੇਤਪੇਨੂੰਸਦੇਨਾਂਅਜੀਆਪ

ਭੀਧੀਕਰਿਦੇਵੀਏ। ਤੁਸਾਰੀਅਤੇਅਸਾਰੀਧੀਵਿਚਫੇਰਕੁਝਨਾਹੀ। ਅਤੇਗਇਜੀਪੜਦਭੀਵੇ ੧੭੪
 ਰਹੇਗਾ। ਤਾਂਹਯਾਤਖਾਂਕਹਿਆਕੁਝਗੋਪੀਨਾਥਜੀਦੇਸਤੀਯਾਰੀਅੰਸੀਹੀਚਾਹੀਦੀਹੈ। ਤੁਰੋ
 ਪੀਨਾਥਗਇਆਗੁਰਨਾਨਕਜੀਪਾਸ। ਗੋਪੀਨਾਥਗੁਰਨਾਨਕਜੀਨੁਆਖਿਆਜੀਜਿਉਤੁਸੀ
 ਆਖਦੇਹੋਰੰਘੜੀਤਿਵੈਮੁਨਦੀਹੈ। ਰੰਘੜੀਦਾਦਰਸਤਿਦੀਮਾਨਹੈਸਾ। ਪਰਹਿਕਰਗਲਆਖੀਹੈ
 ਸਮੇਨਭਿਹਫਕੀਰਦਿਖਾਵੈ। ਤੁਪਾਜੀਤੁਸੀਭਿਥੋਤੋੜੀਚਲੋ। ਭਿਹਤੁਸਾਨੁਸਿਧਾਵੈ। ਤੁਤੁਸਾਨੁਦੇ
 ਵੈਗੀ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਗਈਗੋਪੀਨਾਥਅਸੀਭਿਥੋਤੋਜਾਈਅੰਜੇਕੁਝਮੰਗਣ
 ਜਾਈਅੰ। ਜੇਭਿਥੋਸਦਾਈਮਾਨਸਾਬਤਹੈਤੁਆਪੇਲੈਆਵਸੀ। ਤੁਗੋਪੀਨਾਥਜਾਇਕਹਿਆਜੀਤ
 ਪਾਇਭਿਕੁਝਦਾਹੈ। ਜੇਈਮਾਨਸਾਬਤਹੈਤੇਤੁਆਪੇਲਿਆਵਨਗੇ। ਨਾਹੀਤਾਭਿਹਜਾਣਨ। ਤੁਰੋ
 ਘੜੇਟੀਕਹਿਆਮੈਤਾਜਾਇਦੇਖਾ। ਤੁਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਭਾਭੀਗਣੀਜੀਚਲੋਜਾਇਤੁਸਾਨੁਦਿਖਾ
 ਵਾ। ਗੋਪੀਨਾਥਰੰਘੜੇਟੀਨੁਲੈਗਇਆ। ਤੁਰੰਘੜੇਟੀਜਾਇਭਿਠਾਤੁਰੰਘੜੀਪੈਗਤੇਛਹਿਪਈ
 ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਕਰਤਾਰਭਲਾਕਰੇਗਾ। ਫਿਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਗਉਰਖਾਂਅਸਾ
 ਰੀਅਮਾਨਤਕਿਥੋ। ਤੁਰੰਘੜੇਟੀਬੋਲੀਜੀਤੁਯਾਰਹੈ। ਆਖੋਇਥੇਲਿਆਵੀਏ ਆਖੋਭਿਥੋਆਇ
 ਲਵੋ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਜਿਥੇਤੁਸਾਰੀਖੁਸੀਹੋਵੈਤਿਥੇਹੀਦੇਵੋ। ਅਸਾਆਪਣੀਅਮਾ
 ਨਤਲੈਣੀ। ਤੁਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਜੀਮੈਭੀਹਿਕੁਝਨਤੀਕਰਦਾਹਾ। ਜੇਤੁਪਾਜੀਤੁਸਾਰੇਪਸਿੰਦ
 ਆਵੈ। ਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਆਖਭਾਈਗੋਪੀਨਾਥਜੇਕਿਛੁਤੁੰਆਖੇਸੋਭੀਮਨੀਏ। ਤੁ
 ਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਜੀਲਲਕੀਰਹੇਮੇਰੇਘਰਮੈਆਪਣੀਬੇਟੀਕਰਕੇਪਰਨਾਇਦੇਵਾ। ਤੁਗੁਰਨਾ

ਨਕਜੀਕਹਿਆ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਲਾਵਾ ਸੇ ਲੈ ਦੇਹੈ ਨ ਜਿ ਨਾਦਾ ਨ ਲੈ ਏਹੇ ਦਾਹੈ॥ ਅਸਾ ਤੁਆ
 ਪੁਣੀਆ ਮਾਨਤ ਲੈਣੀ ਖੁਸੀਆ ਵੇਤਾ ਦੇਵਨਾ॥ ਤੁਾ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਕਹਵਾਹ
 ਜੇ ਦੁਹਾਵ ਲਾ ਦਾ ਪੜਦਾਰਹੈ॥ ਤੁਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੁ ਹੋ ਗੋਪੀ ਨਾਥ॥ ਪੜਦਾਰ ਖੈਏ
 ਕੰਕਾਰ ਜੇ ਰਖਣੁ ਹਾਗਾ॥ ਇਸ ਪੜਦੇ ਦੀ ਕੀ ਚਲੀ ਸੁਭਾ ਪੁਸਾਰਾ॥ ੧॥ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਗੋਪੀ ਨਾਥ
 ਇਹ ਪੈ ਖੋਟੀ ਰਾਸਾ॥ ਅਪਣਾ ਅਪਲੁ ਵਾਹਾ ਪਾਪੀਆ ਕੋ ਪਾਸਾ॥ ੨॥ ਰਹਾਉ॥ ਖਟ ਸਾਸਤਾ ਕੋ ਕ
 ਰਮ ਪੈ ਬਾਹਮੁ ਏਹੈ ਨ ਲੋਭੀ॥ ਸੁਭਿਆ ਮਿਲ ਕਰਿ ਬਾਟ ਕੀਆ ਕਿਸੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸੇਝੀ॥ ੩॥ ਹਿੰਦੁ ਤੁਰ
 ਕ ਸੁਭੇ ਕਹੈ ਏਕ ਸਨੇ ਕੀਏ॥ ਜਿਨ ਪਠਾਇ ਜਗਤ ਮੈ ਬੁਲਾਇ ਤਿਨ ਲੀਏ॥ ੪॥ ਹਿੰਦੁ ਤੁਰ ਕੋ ਦੋ
 ਵੇ ਕੁਲੇ ਕਿਨੇ ਮਰਮਨ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਕੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਾਇ ਖਾਇਆ॥ ੫॥ ਸੁਣੁ
 ਭਾਈ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਇਹ ਸੁਭੀਆ ਗਲਾ ਸੰਸਾਰ ਨੁਬਣ ਦੀ ਆਹੈ ਨਾ॥ ਅਤੇ ਫਕੀਰਾ ਨੂੰ ਨਾਹੀ ਬਣਈ
 ਆ॥ ਜੇ ਆਪਣਾ ਪਰਮੇਈ ਮਾਨ ਸਾਬਤ ਰਖ ਦੇਹੈ ਨ ਤੁਆ ਸਾਡੀ ਅਮਾਨਤ ਆਵੇ ਵਾਨਾ॥ ਅ
 ਤੇ ਜੇ ਨਾਹੀ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜੇਰਤਾ ਨਾਹੀ ਪਤਦੇ॥ ਤੁਾ ਫੇਰ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਜੀ ਇਕ ਹੋਰ ਕੀ ਮਕੋਰੇ
 ਲੜਕੀ ਰਹੇ ਮੇਰੇ ਪਰਿ ਅਤੇ ਰੰਘ ਜਾਵਨੀ॥ ਪਛੇ ਵਿਨ ਪੰਜ ਸਤਿਗੁਜਰਨ ਤਾਤੁ ਸੀ ਲੈ ਜਾਹੇ॥
 ਤੁਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੁ ਤੇ ਭਾਈ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਤੇ ਨਾ ਕਿਆ ਪਹੁਚਦਾਹੈ ਤੁੰ ਜੇ ਇਤਨੀ ਆਗਬ
 ਕਰਦਾਹੈ॥ ਅਸਾ ਕਿਸੇ ਹਿੰਦੂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਸੁਰਕ ਦੀ ਕਾਣੁ ਪਈਹੈ॥ ਜੇ ਤੁੰ ਇਤਨਾ ਅਸਾਨੁ ਰਹਾਉਦ
 ਹੈ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਖੜੀ ਦੇਵਰਨ ਵਲੋਂ ਆਖ ਦੇਹੈ ਨਾ॥ ਤੁਾ ਇਸ ਵਿਚੋਂ ਅਉਲਾਦ ਹੋਵੈ ਰੀਸੇ ਅਦਾਇੀ ਆਪ
 ਰਾਨਾ ਲਲਗੇਗੀ॥ ਤੁਾ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਨੁਭਾਈ ਸਾ ਲੋਅਾ ਥਿਆ ਅਹਤਾ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਜੇ ਕਛੁ ਤਪਾ ਕਹਦ

ਹੈਸੇਈਤੁਸੀਮਨਹੁ। ਤੁਸਾਡਾਭੁਲਾਇਸੇਗਲਾਵਿਚਹੈ। ਅਗੇਤੁਸਾਡੀਰਜਾਇ। ਤੁਸੀਤਪੇਦਾਲੇਟ ੨੨੫
 ਦੇਖਹੁਤੁਸੀਤਾਆਪਸਿਆਣੇਹੋ। ਤੁਰੋਪੀਨਾਬਕਹਿਆਭਾਈਲਾਲੇਤੁਸਚਆਖਦਾਹੈਮੈਬਹੁ
 ਤੁਕੁਲਾਹਜੇਇਤਨੀਆਗਲਾਕੀਤੀਆਹੈਨੈ। ਤੁਮੈਨਤਪੇਪਾਸੇਬਖਸਾਇ। ਤੁਰਾਈਲਾਲੇ
 ਗਰਨਾਨਕਜੀਦੇਪੈਰਤੇਦੁਹਿਪਾਇਆ। ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਗੋਪੀਨਾਬਨਬਖਸੀਏ। ਗੋਪੀਨਾਬ
 ਭੁੱਲਿਆਣਪਦੀਆਗਲਾਆਖਦਾਸੀ। ਅਗੇਜੇਤੁਸੀਰਾਜੀਹੋਵੇਗੋ। ਤਿਵੈਕਰੇਗਾ। ਤੁਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਭਾਈਗੋਪੀਨਾਬਤੇਰਾਭੀਆਖਿਆਮੰਨਣਾ। ਪਰਤੁਰਤਨੁਭਾਈਲਾ
 ਲੇਦੇਘਰਪਹੁਚਾਇਛਰਾ। ਤੁਰੋਪੀਨਾਬਕਹਿਆਭੁਲਾਜੀ। ਜਿਉਤੁਸੀਰਾਜੀਹੋਵਹੁਤਿਵੈਰ
 ਲਾ। ਤੁਰੰਘਰਤਨਬੀਬੀਖਾਂਬੇਟੀਨੁਹਯਾਤਖਾਂਅਤੇਗਉਰਖਾਂਅਤੇਨਾਲੇਗੋਪੀਨਾਬਇਨਾਤੇ
 ਗਬੀਬੀਖਾਂਨੁਭਾਈਲਾਲੇਦੇਘਰਬਣਾਇਕਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦੇ। ਅਗੇਆਣਖੜੀਕੀ
 ਤੀ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਚਨਕੀਤੀਮੀਆਹਯਾਤਖਾਂਬੀਬੀਗਉਰਿਖਾਂਤੁਸਾਡਾਕਰਤਾਰ
 ਭੁਲਾਕਰਸੀ। ਇਹਅਸਾਰੀਅਮਾਨਤੁਸੀਅਸਾਤੁਸਾਪਾਸੇਮੰਗਲਈ। ਅਤੇਤੁਸਾਡਾਭੁਲਾ
 ਹੋਵਣਾਸੀ। ਅਤੇਦਿਲਤੇਖਤੁਰਾਕੋਈਨਾਹੀਕਰਣਾ। ਖੁਦਾਇਦੀਨਦੁਨੀਆਖਸਮਾਨਾਕਰੇਗਾ
 ਤੁਸਾਜਾਹੁਆਪਇਆਘਰਾਨਾ। ਤੁਹਯਾਤਖਾਂਅਤੇਗਉਰਖਾਂਦੁਹਾਉਪਰਗੁਰਨਾਨਕਜੀ
 ਖਸੀਹੋਇਆਵਿਦਾਕੀਤੇ। ਅਤੇਗੋਪੀਨਾਬਨੁਕਮਕੀਤਾਤੁਸੀਗਾਇਹੋਗਾਨਵਿਦਾਕਰਆਵਹੁ।
 ਗੋਪੀਨਾਬਕਹਿਆਭੁਲਾਜੀ। ਵਡੀਵੇਲਾਵਿਦਾਕਰਕੇਆਇਗੁਰਨਾਨਕਜੀਪਾਸਮਥਾਏਕਿਆ
 ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਾਛਿਆਕਿਉਭਾਈਗੋਪੀਨਾਬਵਿਦਾਕਰਆਇਆ। ਗੋਪੀਨਾਬਕਹਿਆ

ਅਹੋਜੀਵਿਦਾਕਾਰਿਆਇਆਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣੁਗਾਈਗੋਪੀਨਾਥਅਸੀਮਵੇਤਨ
ਗਾਈਲਾਲੇਦੇਘਰਛੁਰੁਜਾਵੇਹਾਂਤੁਸਾਖਬਰਦਾਰਰਹਣਾਤੁੰਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਜੀਬੀਬੀਖੰ
ਮੇਰੀਬੇਟੀਹੈਤੁਸੀਮੇਰੇਘਰਛੁਰੁਜਾਵੇਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਗਾਈਗੋਪੀਨਾਥਇਥੇਭ
ਲੀਹੈਤੇਰੇਘਰਭਲੀਨਾਹੀਤੁਗੋਪੀਨਾਥਕਹੈਅਜੀਕੁਲਾਜਿਉਤੁਸੀਗਜੀਹੈਹੈਤੁਗੁਰੂਨਾ
ਨਕਜੀਮੰਦੋਤੁਆਈਉਪਰੰਤਸਤਿਦਿਨਗਾਈਲਾਲੇਦੇਘਰਰਹਿਆਅਤੇਮੰਦੋਤੁਨਗਾਈਲਾ
ਲੇਦੇਘਰਗਥਿਆਅਤੇਆਪਪੱਖੇਕੋਰੰਧਾਵੇਆਇਆਨਾਲੇਗਾਈਬਾਲਾ॥ ੪੬॥ ਚੋਲਹੁਭ
ਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਤੁਮਲੇਚੋਣੇਨੁਖਬਰਹੋਈਤੁਮਲੇਚੋਣੇਆਖਿਆਵਤ
ਆਇਆਮੇਰੀਹੋਕਦਪਨਨੀਤੁਜਿਤੇਰੰਧਾਵੇਆਖਿਆਮੁਲੇਨੂੰਜੋਹਿਮੁਲਾਕੁਸੁਖਾਵਣੁ
ਲੈਜਾਵਸਾ॥ ਅਤੇਜਾਇਦੇਖਸਕਪੜੇਦੀਖਬਰਲੈਸਾ॥ ਤੁਮਲੈਲਾਥਾਈਬਣਾਇਕਰਪ੍ਰਸਾਦਿਦੇ
ਲੈਗਇਆਪਰਕਉਨੀਲਹੋਇਕਰਆਖਿਓਜਲੈਖਾਇ॥ ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹੋਊਨ
ਤੀਖਾਵਾਮੁਲੇਆਖਿਆਜੇਖਾਂਦਾਨਾਹੀਤੁਆਇਆਕਿਉਹੈ॥ ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸਿਰੀਗਗ
ਵਿਚਪਉੜੀਆਖੀ॥ ਸਭਰਸਾਮਿਠੇਮੀਨੀਐਸੁਣਿਐਸਾਲੇਣੇ॥ ਖਟਤੁਰਸੀਮੁਖਬੋਲਣਾਮਾ
ਰਣਨਾਦਕੀਏ॥ ਛੁਤੀਹਮੀਤਿਭਾਉਦੇਕਜਾਕਉਨਦਰਿਕਰੇਇ॥ ੧॥ ਬਾਬਾਹੈਰੁਖਾਣਾਖਸੀ
ਖਆਰਾਜਿਤਖਾਪਤਨਪੀਨੀਐਮਨਮੈਚਲਹਿਵਿਕਾਰ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਤਾਫੇਰਮਲੇਕਪੜੇਲਾ
ਲਕਵਾਇਅਤੇਨੀਲੀਸਲਵਾਰਅਤੇਪਟਕਾਪਗਨੀਸੁਪੈਦਅਤੇਫਰਗਲਪਜੇਕੱਪੜੇਬਣਾਇ
ਕਰਲੈਗਇਆ॥ ਕੁਲਾਇਹਤਾਗਲਪਾਇਸਿਆਲੇਦੇਦਿਨਹੈਨਾ॥ ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੁਜੀਪ

ਉੜੀਆਖੀ॥ ਕਪੜੁਰਤਾਤਨਰਤਾਸੁਪੇਦੀਸਚੁਦਾਨਾ॥ ਨੀਲੀਸਿਆਹੀਕਦਾਕਰਣੀਪਹਰਨਪੈਰਧਿ ੩੨੬
 ਆਨਾ॥ ਕਮਰਬੰਦਸੰਤੋਖਕਾਧੀਨਜੋਬਨਤੇਗਨਾਮਾ॥ ਬਾਬਾਮੇਰੇਪਹਰਨਖੁਸੀਖੁਆਗਾ॥ ਜਿਤਪੈਪੇਤ
 ਨਪੀੜੀਐਮਨਮੈਚਲਹਿਵਿਕਾਰਾ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਤਾਮੁਲੇਫੇਰਜਾਇਜਿਤੇਰੰਧਾਵੇਨੁਆਖਿਆਉਸ
 ਜੀਨਾਖਾਦਾਹੈਨਪਹਰਦਾਹੈ॥ ਤਾਜਿਤੇਆਖਿਆਚਲਚਾਚਾਮੁਲਾਮੈਚਲਦਾਹੈ॥ ਜਿਤਾਰੰਧਾਵਾਘੇ
 ਤੀਤੇਅਸਵਾਰਹੋਇਕਰਆਇਆ॥ ਆਇਕਰਿਆਖਿਓਸਤਪਾਜੀਨਖਾਦੇਹੈਨਪਹਰਦੇਹੈ॥ ਭਲ
 ਚਲੇਘੋੜੀਤੇਅਸਵਾਰਹੋਇਚਲਾਇਜਤਪਤਿਨਾਲਾ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਤੀਸਰੀਪਉੜੀਆਖੀ॥
 ਘੋੜੇਪਾਖਰਸੁਇਨੇਸਾਖਤਬੁਝਨਤੇਗੀਵਾਟਾ॥ ਤਰਕਸਤੀਰਕਮਾਣਸਾਂਗਤੇਗਬੰਦਗੁਣਧਾਤਾ॥ ਵਾ
 ਜਾਨੇਜਾਪਤਿਸਿਉਪਰਗਟਿਕਰਮਮੇਗਤੇਗੀਜਾਤਾ॥ ੩॥ ਬਾਬਾਮੇਰੇਚੜ੍ਹਣਾਖੁਸੀਖੁਆਗਾ॥ ਜਿਤਚ
 ਡੀਆਤਨਪੀੜੀਐਮਨਮੈਚਲਹਿਵਿਕਾਰਾ॥ ੩॥ ਰਹਾਉ॥ ਤਾਜਿਤੇਰੰਧਾਵੇਆਖਿਆਭੁਲਾਘਰ
 ਤਾਚਲੇ॥ ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਚਉਥੀਪਉੜੀਭੋਗਦੀਆਖੀ॥ ਘਰਮੰਦਰਖਸੀਤੇਰੇਨਾਮਕੀ
 ਨਦਰਤੇਗੀਪਰਵਾਰਾ॥ ਹੁਕਮਭੁਲਾਤੁਪਭਾਵਸੀਬੁਝਣਬਹੁਤਾਪਾਰਾ॥ ਨਾਨਕਸਚਾਪਾਤਸਾਹੁਪੁ
 ਛੁਨਕਰੇਬੀਚਾਰਾ॥ ੪॥ ਬਾਬਾਮੇਰੇਸਉਣਾਖੁਸੀਖੁਆਗਾ॥ ਜਿਤਸੁਤੇਤਨਪੀੜੀਐਮਨਮੈਚਲਹਿ
 ਵਿਕਾਰਾ॥ ੧॥ ਤਾਉਥੇਹੀਭੋਈਵਰੀਉਥੇਧਰਮਸਾਲਹੋਈ॥ ਲੋਕਆਇਮਿਲਣਲਗੇ॥ ਜਾਹਿਕ
 ਮਹੀਨਾਹੋਇਆਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਅਸੀਕਿਤੇਨੇਵੇਰੇਆਏ॥ ਤਾਗੁਈਬਾਲੇ
 ਕਹਿਆਜੀਮੈਕਿਆਜਾਣਾਤੁਸਾਡੀਤੁਸੀਹੀਜਾਣੋ॥ ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਅਸੀਸੋ
 ਲਵੇਵੇਰੇਆਏ॥ ਤਾਗੁਈਬਾਲੇਆਖਿਆਸਤਿਜੀ॥ ਫੇਰਜਾਦੁਇਸਹੀਨੇਗੁਜਰੇਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ

ਆਖਿਆ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਚਲੇ ਤਾਹੋਰ ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਉਦਾਸੀ ਕਰਿਆ ਵੀਏ। ਤੁਕੁਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ
ਕਿ ਧਰਦੀ। ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਕੁਲ ਖੇਤ੍ਰ ਦੀ ਸਰਜਗਿ ਹੁਣਹੈ। ਤੁਕੁਈ ਬਾਲੇ
ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਗੁਤ ਸਾਨ੍ਹ ਤੇ ਪਿਛੁ ਮੇਰਾ॥ ੪੭॥ ਬੋਲਹੁ ਕੁਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ
ਤੁਕੁਲ ਖੇਤ੍ਰ ਦੀ ਉਦਾਸੀ ਗਏ ਜਾਇ ਕੁਲ ਖੇਤ੍ਰ ਉਤਰੇ॥ ਅਗੇ ਕੁਲ ਖੇਤ੍ਰ ਉਪਰ ਖਟ ਦਰਸਨ ਇਕ ਠੇਹੇ
ਹੈ ਨਾ॥ ਅਤੇ ਸੈ ਸਾਰ ਦੀ ਕੁਛੁ ਗਿਣਤੀ ਨਾਹੀ॥ ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਅਸਤੁ
ਸੁਰਜਗੁ ਹੁਣ ਪੁਜਣਾ ਨਾਹੀ॥ ਪਰਹਿ ਕਰੈ ਮਕਰ ਭੁਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਆਖੇ ਜੀ॥ ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨ
ਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭੁਈ ਬਾਲਾ ਹਿਕ ਸੇਰ ਮਾਸ ਬਕਰੀ ਦਾ ਲੈ ਆਉ॥ ਅਤੇ ਹਿਕ ਤਵ ਨੀਸ ਮੇਤ ਚਪ
ਣੀ ਲੈ ਆਉ॥ ਤੁਕੁਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਕੁਲ ਜੀ॥ ਤੁਕੁਈ ਬਾਲੇ ਮਾਸ ਅਤੇ ਤਵ ਨੀਸ ਮੇਤ ਚਪ
ਣੀ ਲੈ ਆਇਆ ਆਣ ਅਗੇ ਰਖੇ॥ ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਇਸਤੁ ਲਾਉ ਦੇ ਉਪਰ
ਲਾਬਣਾ ਇਕ ਰਿਤੁ ਉਤ੍ਰੀ ਚਾਹੀ ਦੇ॥ ਕੁਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਕੁਲ ਜੀ॥ ਕੁਈ ਬਾਲੇ ਚੁਲਾਬਣਾ ਇ
ਆਤਾ ਵੜੀ ਚਾਹੀ ਵਿਤੀ॥ ਅਗੇ ਲੋਕ ਹੋ ਮਜਗ ਕਰ ਦੇ ਆਹੇ ਇਨਾ ਤਾ ਵੜੀ ਵਿਚ ਮਾਸੁ ਚਾਹੀ ਆ॥
ਸੀਨਿਆ ਸੀਆ ਜੇ ਰਿਠਾ ਪੁਆ ਤੇ ਤਾ ਵੜੀ॥ ਸੀਨਿਆ ਸੀ ਲੈ ਲੈ ਸੋਟੇ ਅਤੇ ਹਥੀ ਆਰਦ ਉਠੇ ਆਏ
ਲਗੇ ਆਖਣ ਅਗੇ ਤੁਮ ਕਉ ਏਹੁ ਤੇਹੋ॥ ਅਜ ਕੇ ਦਿਨ ਤੁਰਕੁ ਸਕਰ ਦੇ ਪੈਨ ਤੁਮ ਤੇ ਹਿੰਦੁ ਧਰਮ ਹੋ॥
ਸਚੁ ਕਹੁ ਤੁਮ ਇਸਹਾਂਡੀ ਮੈ ਕਿ ਆਰੀਧਾਹੈ॥ ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੁਖੁ ਕਉ ਭੁਖ ਲਗੀ
ਥੀ ਇਸਵਾਸ ਤੇ ਮੈਹਾਂ ਚਾਹੀ ਹੈ॥ ਤੁਸੀਨਿਆ ਸੀ ਕਹਿਆ ਰੇ ਇਸਹਾਂਡੀ ਮੈ ਕਿ ਆਹੈ॥ ਤੁਗੁਰੁ ਨਾ
ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਇਸਹਾਂਡੀ ਮੈ ਮਾਸੁ ਪੈ ਬਕਰੀ ਕਾ॥ ਤੁਸੀਨਿਆ ਸੀ ਕਹਿਆ ਉਸਤਰ ਫਗੁ ਹੁਣ

ਲਗਾਏ। ਅਰਇਸਤੁਰਫਤੁਮਾਸਖਾਤਾਹੈ। ਤੈਕਿਆਸਮਝੀਹੈ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਦੇ ੨੨੭
ਵਤਾਗਿਆਨਮੈਬਾਤਪਛੋਤੋਕਹੋ। ਅਰਜੇਤੰਤੋਕੇਜੇਰਬਾਤਕਰਦੇਹੋਤੋਮੈਨਹੀਕਰਤਾ। ਜਾਣਤੇ
ਹੋਸੋਕਰਿਜਾਵੇ। ਤਾਸੀਨਿਆਸੀਕਹਿਆਚਲੇਰੇਦੇ। ਵਤਾਇਸਕੇਪਾਸਤੇਦੁਰਹਟਕਰਖਨੇਹੋਵੇ।
ਕੋਹੀਗਿਆਨਕੀਬਾਤ। ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਸਲੋਕਕਹਿਆ। ਪਹਲਾਮਾਸਹੁਨਿਮਿਆਮ॥
ਸੇਅੰਦਰਸਾਸਾਜੀਉਓਪਾਇ॥ ਮਾਸਮੁਹਾਮੀਲਿਆਹੁਚੰਮਤਨਾਮਾ॥ ਮਾਸਹੁਬਾਹਰਕਾਇ॥
ਆਮਾਮਾਸੁਗਿਰਾਸਾ॥ ਮੁਹਮਾਸੇਕਾਜੀਕੁਮਾਸੇਕੀ॥ ਸੇਅੰਦਰਸਾਸਾ॥ ਵਡਹੋਆਵੀਆਹਿਆਪ॥
ਰਲੈਆਇਆਮਾਸਾ॥ ਮਾਸਹੁਹੀ॥ ਮਾਸਉਪਜੈਮਾਸਹੁਸਭੇਸਾਕਾ॥ ਸਤਿਗੁਰਮੀਲਿਐਹੁਕਮਬੁਝੀ॥
ਐਤਾਕਉਆਵੈਰਾਸਾ॥ ਆਪਛੁਟੇਨਹਿਛੁਟੀਐਨਾਨਕਬਚਨਬਿਨਾਸਾ॥ ਮਾਸਮਾਸਕਰਮੁਰਖਸੁਰ
ਨੇਗਿਆਨਧਿਆਨਨਹੀਜਾਣੇ॥ ਕਉਣਮਾਸਕਉਣਸਾਗਕਹਾਵੈਕਿਸਮਹਿਪਾਪਸਮਾਣੇ॥ ਗੈਰੁਆ
ਰਹਮਜਗਕੀਆਦੇਵਤਿਆਕੀਬਾਣੇ॥ ਛੜਕਰਲੋਕਾਨੁਦਿਖਲਾਵਹਿਗਿਆਨਧਿਆਨਨਹੀਸੁਝੈ॥
ਨਾਨਕਅੰਧੋਸਿਉਕਿਆਕਹੀਐਕਯੋਨਕਹਿਆਬੁਝੈ॥ ਅੰਧਸੋਜੈਅੰਧਕਮਾਵੈਜਿਸਹਿਦੋਸਿਲੋਚਨ
ਨਾਹੀ॥ ਮਾਤਪਿਤਾਕੀਰਕਤਨਿਪਨੇਮਛੀਮਾਸਨਖਾਹੀ॥ ਇਸਤੀਪੁਰਖੇਜਾਨਸੇਮੇਲਾਉਥੈਮੰਦਕਮ॥
ਹੀ॥ ਮਾਸਹੁਨਿਮੇਮਾਸਹੁਜੀਮੈਹਮਮਾਸੇਕੇਭਾਂਡੇ॥ ਗਿਆਨਧਿਆਨਕਿਛਸੁਝੈਨਾਹੀਚਤੁਰਕਹਾਵੈਪ॥
ਡੇ॥ ਬਾਹਰਿਕਾਮਾਸਮੰਦਾਸੁਆਮੀਪਰਕਾਮਾਸਚੰਗੇਗਾ॥ ਜੀਅਜੇਤੁਸਕੁਮਾਸਹੁਹੋਇਜੀਅਲਾਇਅ॥
ਵਸੇਰਾ॥ ਅਕੁਖਭੁਖਹਿਭੁਖਤਜਛੇਰਹਿਅੰਧਗੁਰੁਜਿਨਕੇਰਾ॥ ਮਾਸਹੁਨਿਮੇਮਾਸਹੁਜੀਮੈਹਮਮਾਸੇਕੇ
ਭਾਂਡੇ॥ ਗਿਆਨਧਿਆਨਕਿਛਸੁਝੈਨਾਹੀਚਤੁਰਕਹਾਵੈਪਾਂਡੇ॥ ਮਾਸਪੁਰਾਣੀਮਾਸਕਤੇਬੀਚਹੁਜੁਗ

ਮਾਸਕ ਮਾਸਕ ਮਾਣਾ ॥ ਜਜ ਕਾ ਜਵੀਆ ਹਿਸੁ ਗਵੈ ਭੈ ਮਾਸ ਸਮਾਣਾ ॥ ਇਸ ਤੀ ਪਰਖੇ ਨਿਪ ਜਹਿ
 ਮਾਸ ਹੁ ਪਾਤੁ ਸਾਹ ਸਲਤਾਨਾ ॥ ਜੇ ਭਿਹਿ ਦਿਸੈ ਨ ਰਕੇ ਜਾ ਦੇ ਤਾਉ ਨ ਕਾਵਾਨ ਨ ਲੈਣਾ ॥ ਏਦਾਨ ਰਕ ਸੁਰ
 ਗ ਲੈ ਦੇ ਦੇ ਖਹੈ ਧਿਧਾਣਾ ॥ ਆਪ ਨ ਬੁਝੈ ਲੋਕ ਬੁਝਾਈ ਪਾਰੇ ਖਰਾਸਿਆਣਾ ॥ ਪਾਰੇ ਤੁੰ ਜਾਣ
 ਹਿਜਾ ਹੀ ਕਿਥੁ ਮਾਸ ਉਪਨਾ ॥ ਤੇਇ ਅਹੁ ਅੰਨ ਕਮਾਦ ਕਪਾਹੁ ਤੇਇ ਅਹੁ ਤਿਰੁਵਣ ਗਨਾ ॥ ਤੇਆ
 ਆਖੈ ਹਉ ਬਹੁ ਬਿਧ ਹਛਾ ॥ ਤੇ ਐ ਬਹੁ ਤ ਬਿਕਾਰਾ ॥ ਏਤੇ ਰਸ ਛੇ ਰੂਪੇ ਵੈਸੀ ਨਿਆਸੀ ਨਾਨ ਕਕਰੈ ਵਿ
 ਚਾਰਾ ॥ ੩ ॥ ਫੇਰ ਹਿ ਕਖਤੀ ਮੁਸਦੀਆ ਹਓ ਜਲਗਇਆ ॥ ਓਹ ਸਿਰੰਦਰ ਖਾਂਦਾ ਬੇਟਾ ਬਿਰਾਹਮ
 ਖਾਂਲੇ ਦੀ ਤਿਸ ਪਾਸ ਚੁਗਲੀ ਕੀਤੀ ॥ ਓਹ ਪਾਤੁ ਸਾਹ ਦਿਲੀਦਾ ਆਹਾ ॥ ਕਹਿ ਓਸ ਪਾਤੁ ਸਾਹ ਸਲਾਮ
 ਤ ਹਿ ਕਜੇ ਹਿੰਦੂ ਫਕੀਰ ਹੋ ਨਾਨ ਕਖਤੀ ਓਹ ਨ ਬੇਦਮਾਨਤਾ ॥ ਪੈਨ ਕਤੇਬ ਕੋ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ਹਜਰਤ ਉਸ
 ਕ ਉਪੁਛਾ ॥ ਤੁਥੀ ਰਾਮ ਖਾਂ ਕਹਿ ਆਫਕੀਰੋ ਕੋ ਪਕੜੋ ॥ ਲਗੇ ਫਕੀਰ ਪਕੜੀ ਵਣਾ ॥ ਤਾਵਿ ਚੇ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀਭੀ ਆਇਆ ॥ ਤੁਥੀ ਰਾਮ ਖਾਂ ਕਹਿ ਆਇਨ ਕੇ ਆਗੇ ਚਕੀ ਆਇਹਾ ॥ ਅਰ ਸਵਾਸਵ
 ਮਣਗੇ ਹੁੰਦੇਹਾ ॥ ਜੇ ਆਟਾ ਪੀਸੇ ॥ ਅਗੇ ਫਕੀਰ ਦੇ ਚਕੀ ਆ ਅਤੇ ਕਣਕ ਮਿਲੀ ॥ ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਦੀ ਚਕੀ ਆਪ ਮੁਹਾਰੀ ਪਈ ਫਿਰੈ ॥ ਅਤੇ ਆਟਾ ਨਿਕਲੇ ਫੇਰ ਆਟਾ ਨਿਕਲ ਪਾਇਆ ॥ ਤੁਧੁ
 ਮਪਈ ਜੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਦਊਲਤ ਖਾਂਲੇ ਦੀ ਦਾਸੇ ਦੀ ਆਹਾ ॥ ਅਤੇ ਫਕੀਰ ਹੋਇ ਆਹੈ ॥
 ਦਊਲਤ ਖਾਂਦਾ ਨਾਉ ਸੁਣ ਕੈ ਬਿਰਾਹਮ ਖਾਂ ਗੁਸਾਖਾਧਾ ॥ ਆਖਣ ਲਗਾ ਜੇ ਮਜਬੂਤ ਰਖਣਾ ॥ ਤੁ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਬਧਾ ॥ ਅਤੇ ਆਪ ਮੁਹਾਰੀ ਚਕੀ ਫਿਰੈ ॥ ਤੁਥੀ ਰਾਮ ਖਾਂ ਪਾਤੁ ਸਾਹ ਦੇ ਖਬਰ
 ਗਈ ॥ ਜੇ ਨਾਨਕ ਫਕੀਰ ਹਿੰਦੂ ਹੋ ਸੇਕਾ ਮਲ ਫਕੀਰ ਹੋ ਚਕੀ ਆਪ ਸੇ ਪਈ ਫਿਰਤੀ ਹੈ ॥ ਤੁਥੀ ਰਾਮ

ਹਸਖਾਂਕਹਿਆਉਸਕੋਖਲਾਸਕਰੋ। ਲੋਕਾਆਇਜੀਜੀਰਲਾਹਿ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਿਹਿ ੧੩੮
 ਆਹਮਈਗਾਹੀਏਠੇਧੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕੋਸਬਦਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਆ। ਗਾਗਾਸਾਮਹਥਾ
 ੧॥ ਕਹਾਸੁਖੇਲਤਬੇਲਾਪੋੜੇਕਹਾਭੇਰੀਸਹਨਾਈ। ਕਹਾਸੇਤੇਗਾਬੰਦਗਤੈਰਣਕਹਾਸੁਲਾ
 ਲਕਵਾਈ। ਕਹਾਸੁਆਰਸੀਆਮੁਹਬੀਕੇਐਥੇਦਿਸੈਨਾਹੀ। ੧॥ ਏਹਜਗਤੇਗਾਤੈਗੋਸਾਈ
 ਏਕਘੜੀਮਹਿਥਾਪੈਥਥਾਪੇਜਰਵੇਰੁਦੇਵੈਭਾਈ। ੧॥ ਰਗਉ। ਕਹਾਸੁਪਰਦਰਮੰਰਪਮਹ
 ਲਾਕਹਾਸਬੰਕਸਰਾਈ। ਕਹਾਸੁਸੇਜਸੁਖਾਲੀਕਾਮਣਜਿਸਵੇਖਨੀਦਨਪਾਈ। ਕਹਾਸੁਪਾ
 ਨਤੀਬੋਲੀਹਰਮਾਹੋਈਆਛਾਈਮਾਈ। ੩॥ ਇਸਜਗਕਾਰਣਪਈਵਿਗੁਤੀਇਨਜਰਘਈ
 ਖੁਆਈ। ਪਾਪਾਥਾਝਹੁਹੋਵੈਨਾਹੀਮੁਇਆਸਾਥਨਜਾਈ। ਜਿਸਨੇਆਪਖੁਆਇਕਰਤਾ
 ਖਸਲਏਚੀਗਿਆਈ। ੩॥ ਕੋਟੀਹੁਪੀਰਵਰਜਰਹਾਇਜਾਮੀਰਸੁਣਿਆਧਾਇਆ। ਥਾਨ
 ਮੁਕਾਮਜਲੇਖਿਜਮੰਦਰਮੁਛਮੁਛਕੁਇਰੁਲਾਇਆ। ਕੋਈਮੁਗਲਨਹੋਆਮੰਧਾਕਿਨੈਨਪ
 ਰਚਾਲਾਇਆ। ੪॥ ਮੁਗਲਪਠਾਣਾਭੁਈਲੜਾਈਰਣਮਹਿਤੇਗਵਗਾਈ। ਓਨੀਤੁਪਕਤਾ
 ਏਚਲਾਈਓਨੀਹਸਤਚੜਾਈ। ਜਿਨਕੀਚੀਰੀਦਰਗਾਹੋਪਾਟੀਤਿਨਾਮਰਣਾਭਾਈ। ੫॥
 ਇਕਹਿੰਦਵਾਣੀਅਵਰਤੁਰਕਾਣੀਰੁਟਿਆਣੀਠਕੁਰਾਣੀ। ਇਕਨਾਪੇਰਣਸਿਰਖੁਰਫਾਟੇ
 ਇਕਨਾਵਾਸਮਸਾਣੀ। ਜਿਨਕੇਬੰਕੇਘਰੀਨਆਇਤਿਨਾਕਿਉਰੋਣਵਿਗਾਈ। ੬॥ ਆਪੇਕ
 ਰੋਕਰਾਇਕਰਤਾਕਿਸਨੇਆਪਸੁਣਾਈਐ। ਦੁਖਸੁਖਤੇਗਾਭਾਣਹੋਵੈਕਿਸਥੇਜਾਇਰੁਆ
 ਈਐ। ਹੁਕਮੀਹੁਕਮਚਲਾਏਵਿਗਸੇਨਾਨਕਲਿਖਿਆਪਾਈਐ। ੭॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ

ਆਖਿਆ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੇ ਕੰਮ ਕਰਤਾ ਰਕਰੇ ਏਹੈ ਨ ਸੇਈ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ। ਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆ
ਖਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀਹੁ ਏਥੇ ਭੈ ਭੈ ਅਟਕਤਾ ਕਾਈ ਨਹੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਬ
ਲਾ ਅਸਾਨੁ ਕਰਤਾ ਰਦ ਧੁਕਮ ਈ ਵੇਹੈ। ਜੇ ਇਨਾ ਦੀ ਵਫਾ ਏਥੇ ਭੈ ਭੈ ਦੇਵੀ ਐ। ਤੁਮ ਅਸੀਂ
ਥੇ ਭੈ ਭੈ। ਤੁਮ ਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਨਾ ਦੀ ਵਫਾ ਕਰਿ ਭੈ ਭੈ ਗੀ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅ
ਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਇਨਾ ਦੀ ਵਫਾ ਭੈ ਭੈ ਵਿਚ ਸਤਿ ਮਹੀ ਨੇ ਅਤੇ ਸਤਿ ਵਿਨ ਰਹੇ ਏਹੈ ਨਾ। ਤੁਮ ਫੇਰ
ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਸਾਰ ਬਾ ਵਿਚ ਸੁਧ ਦਥੇ ਲਿ
ਆ। ਜਿਨ ਸਿਰੁ ਸੇਹ ਨ ਪਟੀ ਆਮਾਂ ਗੀ ਪਾਇ ਸੀ ਪੁਗਾ। ਸੇ ਸਿਰ ਕਾਤੀ ਮੁਨੀ ਅਨ ਗਲ ਵਿਚ ਅਵੇ ਪੁ
ਗਾ। ਮਧ ਲਾ ਅੰਦਰ ਹੋਈ ਆਹੁ ਏਥੇ ਹੁਣ ਨ ਮਿਲ ਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਦੇ ਸਥਾ ਬਾ ਆਦੇ ਸਾ। ਆਦ ਪੁਰਖ ਭੈ
ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇ ਆ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਾ ਹੋਵੇ ਸਾ। ੧॥ ਰਹ ਭੈ। ਜਦ ਹੁਸੀ ਆਵੀ ਆਹੀ ਆ ਲਾਵੇ ਸੇਹ ਨ ਪ
ਸਾ। ਤੇ ਭੈ ਚਲਾ ਆਈ ਆਦੇ ਦਖੰਡ ਕੀਤੇ ਗਾਸਾ। ਉਪਰ ਹੁਪਾਈ ਵਾਰੀ ਐ ਸੁਲੇ ਸੁਮ ਕਨ ਪਾਸਾ। ੨॥
ਇਕ ਲਖ ਲਹ ਨ ਬਹਿ ਠੀ ਆ ਲਖ ਲਹ ਨ ਬਨੀ ਆ। ਗਰੀਛੁ ਹਰੇਖਾ ਦੀ ਆਮਾਣੁ ਨ ਸੇਜ ਨੀ ਆ
ਤਿਨ ਗਲ ਸਿਲ ਕਾ ਪਾਈ ਆ ਤੇ ਦਨ ਮੇਤੁ ਸਹੀ ਆ। ੩॥ ਧੀਨ ਜੇ ਬਨ ਦਇਵੈ ਰੀ ਹੋਇ ਜੇ ਨੀ ਰਖੇ ਰੰਗ
ਲਾਇ। ਦੁਤਾ ਨੇ ਫਗਮਾਇ ਆ ਲੈ ਚਲੈ ਪਤਿ ਗਵਾਇ। ਜੇ ਤਿ ਮੁਕਾਵੈ ਦੇਇ ਵਾਰੀ ਆਈ ਜੇ ਭਾਵੈ ਦੇਇ
ਸੁਜਾਇ। ੪॥ ਅਗੇ ਜੇ ਚੇਤੀ ਐ ਤੁਕਾਇ ਤੁਮਿ ਸੇ ਸੁਜਾਇ। ਸਾਹ ਸੁਰਤਿ ਗਵਾਈ ਆਰੰਗਤ ਮ
ਸੇਚਾਇ। ਬਾਬਰ ਦਾ ਫਿਰ ਗਈ ਕੋਇ ਨ ਰੋਈ ਖਾਇ। ੫॥ ਇਕ ਨਾਵਖਤ ਪੁਆਈ ਅਹਿ ਇਕ ਨਾ
ਪੁਜਾ ਜਾਇ। ਚਉਕੇ ਵਿਣਾ ਹਿੰਦੁ ਏਈ ਆ ਕਿਉ ਟਿਕੈ ਕਢਹਿ ਨਾਇ। ਰਾਮ ਨ ਕਬਹੂੰ ਚੇਤਿ ਭਉ ਏਕੁ

੨੩੯
 ਏਨਮਿਲੇਖੁਦਾਇ॥ ੬॥ ਏਕਘਰਆਵਹਿਆਪਣੇਇਕਮੇਲਮਿਲਪੁਛਹਿਸੁਖ॥ ਇਕਨਾਇਹੁ
 ਲਖਿਆਬਹਿਬਹਿਰੇਵਹਿਦੁਖ॥ ਜੋਤਿਸਭਾਵੈਸੋਬੀਐਨਾਨਕਕਿਆਮਨੁਖ॥ ੭॥ ਤੇਨ੍ਹਿਪਟੇਲੇ
 ਸੁਥਣਾਪਾਨੇਪਤਲੀਆ॥ ਸੂਰਜਚੰਦਨਬਿਠੀਆਵਾਟਨਜਲਦੀਆ॥ ਕਾਬਲਬੰਨਚਲਾਈ
 ਆਕੁਕਾਪਤੁਦੀਆ॥ ੮॥ ਲਸਕਰਫਕੈਸੈਦਪਰਚੇਪਏਪਾਚੇਨੀਦਿ॥ ਪਾਣੀਭਰਨਨਾਆ
 ਵਦੀਆਆਈਆਬਾਬਰਬੰਦਾ॥ ੯॥ ਜਾਪੰਜਮੰਹੀਨੇਗੁਜਰੇਤਾਦਉਲਤਿਖਾਂਲੋਦੀਪਠਾਣੁਬਾ
 ਬਰਚਉਗਤੇਨੰਚਨਾਇਕਰਿਲੈਆਇਆ॥ ਕਾਰਣਸਾਹਿਬਦਹੋਇਆਲੋੜੀਐ॥ ਬਾਬਰਦਉ
 ਲਤਿਖਾਂਨੁਆਰਿਆਸੁਲਤਾਨਪੁਰਵਿਚਤਾਅਗੇਚਲਿਆ॥ ਜਾਸਤਿਮੰਹੀਨੇਗੁਜਰੇਤਾਪਾਣੀਪਥਬਿ
 ਰਾਹਮਖਾਂਲੋਦੀਦਾਅਤੇਬਾਬਰਚਉਗਤੇਦਾਮਕਾਬਲਾਹੋਇਆ॥ ਬਿਰਾਹਮਖਾਂਪਠਾਣੁਛਿਆਇ
 ਨਾਵਿਚਮਾਰਿਆਸਤੁਵੇਦਿਨਬਾਬਰਦੀਦੋਹੀਫਿਰੀ॥ ਬਾਬਰਦਿਲੀਦਾਪਾਤੁਸਾਹੋਇਆ॥ ਬੰ
 ਦਾਹੋਈਆਵਿਚਗੁਰੂਨਾਨਕਭੀਆਇਆ॥ ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਏਹੁਕਿਆਹੋਇਆ॥
 ਤਾਭਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਦੇਖਭਾਈਬਾਲਾਕਰਤਾਰਦੇਰੰਗਤਮਾਸੇ॥ ਜੋਕਰਤਾਰਦਿਖਾਈਜੇ
 ਖਾ॥ ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਬੁਲਾਜੀ॥ ਜਾਤੀਸਰਾਦਿਨਗੁਜਰਿਆਤੇਚਉਥਾਦਿਨਹੋਇਆਤਾ
 ਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਏਹਤਾਉਲਟੀਹੋਇਗਲਪਈ॥ ਤਾਭਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਭਾਈਬ
 ਲਾਚਪਕਰਿਜਾਹਿਦੇਖਕਰਤਾਰਕਿਆਕਰਦਾਹੈ॥ ਜਾਸਤੁਵਾਦਿਨਹੋਇਆਤਾਬਾਬਰਦੇਅਗੇ
 ਖਾਣੇਦੀਲੰਗਰੀਆਇਉਤਰੀਆਹੀ॥ ਜਾਉਪਰੋਕਪੜਾਲਾਹਿਆਤਾਵਿਚਖਾਕੀਕੀੜੇਹੋਇਗਏ
 ਤਾਬਾਬਰਕਹਿਆਅਰੇਬਬਰਚੀਓਕੋਅਰਥਉਕੋਅਰਦਰੋਗਕਉਲਿਆਉ॥ ਇਨਾਤ੍ਰਿਹਾਨੁ

ਬੀਨਿਅਰੇਗੰਧੰਨਾਕੀਤੁਗਾਤਾਬਾਬਰਕਹਿਆਮੈਕੁਸਤੇਜੋਨੇਯਹਕਿਆਕੀਆਹੈ।ਤੁਭੀਹ
 ਕਹਿਆਪਾਤੁਸਾਹਸਲਾਮਤਿਜੋਹਮਮੈਕਛੁਤਕਸੀਰਹੋਵੈਤੋਹਮਾਰਾਬੰਦਬੰਦਜੁਦਾਕਰੀਏ।ਅ
 ਰੇਚਾਵਲੇਕੀਜਾਹਗਾਕੀਨੇਹੈ।ਅਰੁਤਿਕਿਓਕੀਜਾਹਗਾਮੈਕੁਕੇਹੈਯਹਕਿਆ।ਇਕਨਿਗਾ
 ਵਾਨਜੋਆਹਾਉਸਨਿਗਾਵਾਨਕਹਿਆਹਜਰਤਿਸਲਾਮਤਿਇਨਮੈਤਕਸੀਰਕਛੁਨਾਹੀ।ਤੁੰ
 ਬਾਬਰਪੁਛਿਆਤੁਕਉਣਹੈ।ਤੁਭੀਸਨਿਗਾਵਾਨਕਹਿਆਹਜਰਤੁਕਿਬਲਾਮੈਹਜਰਤੁਕਚ
 ਕਰਹੈ।ਤੁਬਾਬਰਪੁਛਿਆਤੁਕਿਸਥਿਜਮਤਿਪਰਹੈ।ਤੁਭੀਸਨਿਗਾਵਾਨਕਹਿਆਮੈਬੰਦੀਵਾਨੇ
 ਪਰਹੈ।ਤੁਬਾਬਰਕਹਿਆਤੁਕਉਕਿਆਪਹੁਚਤਾਬਾਜੋਤੁਮਰਜਕਰਤਾਹੈ।ਤੁਮੀਰਬਿ
 ਲਾਵਲ ਨਿਗਾਵਾਨਕਹਿਆਹਜਰਤਿਕਿਬਲਾਮਸੁਕਉਯਹਪਹੁਚਤਾਹੈ।ਜੋਏਕਛੁਕੀਰਨ
 ਨਕਹਿਦੁਪੈਕੈਦਕੇਬੀਚਓਹਸਾਹਬਾਜਮਤਿਹੈ।ਹਜਰਤੁਕਉਮਲੁਮਹੋਵੈਯਹਅਜਮਤਿਖ
 ਦਾਇਉਸਕੇਵਾਸਤੇਕੀਹੈਅਰੇਜੋਰਜਾਇ।ਤੁਬਾਬਰਕਹਿਆਵਹਕਿਉਕੈਦਕੀਆਹੈ।ਤੁੰ
 ਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕਹਿਆਕੁਤਵਾਲਾਹਜਰਤੁਓਹਬੰਦੀਕੇਬੀਚਆਇਆਹੈ।ਤੁਬਾਬਰਕਹਿਆ
 ਅਰੇਮੀਰਹੁਸੈਨੀਉਸਕਉਲਿਆਉ।ਤੁਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕਹਿਆਪਾਤੁਸਾਹਸਲਾਮਤੁਕਿਸਵ
 ਜਾਲਿਆਉ।ਤੁਬਾਬਰਕਹਿਆਉਸਫਕੀਰਕਉਖਲਾਸਕਰਕੈਖੁਬਵਜਾਇਜਤੁਸਿਉਲਿ
 ਆਉ।ਤੁਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕੁਤਵਾਲਪੰਤਖਾਨੇਵਿਚਆਪਿਗਇਆ।ਜਾਇਕਰਿਕਹਿਆਅਰੇ
 ਏਨਕੀਆਬੇਨੀਆਉਤਾਰੋ।ਅਤੇਆਪਹਥਜੋਨਕਰਤਜੀਮਕਰਕੇਅਰੇਖੜਾਹੋਇਆ।ਤੁੰ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਅਰੇਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕਿਉ।ਤੁਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕਹਿਆਪਾਕਫਕਰਸਾਹ

330
 ਧਾਧਾਬਰਪਾਤਸਾਹਤੁਮਕੋਬਸਾਇਆਪੈ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਚਲੇਜੀ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀਅਤੇਭਾਈਬਾਲੇਦੁਹਾਨੂੰਸੈਗਏ। ਜਾਇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਗਜਰਹੋਇਆ। ਤੁਧਾਬਰਪਾਤਸਾ
 ਹਥੇਲਿਆਅਸਲਾਮਾਅਲੇਕਮਹੋਨਾਨਕਦਰਵੇਸਾ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਅਲੇਕਮਸ
 ਲਾਮਹੋਬਾਬਰਪਾਤਸਾਹਾ। ਤੁਧਾਬਰਧੋਲਿਆਅਰੇਨਾਨਕਹਿੰਦੂਤੁਖਦਾਇਰਸੂਲਕੋਜਾਣਤੁ
 ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮੈਜਾਣਤੁਹੈ। ਤੁਫੇਰਬਾਬਰਕਹਿਆਤੈਸਹੀਕੀਆਪੈ। ਤੁਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹਮੈਜਾਣਤੁਹੈ। ਤੁਧਾਬਰਕਹਿਆਤੈਕਿਸਵਜਾਸਹੀਕੀਆਪੈ। ਤੁਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮੈਇਸਵਜਾਸਹੀਕੀਆਪੈ। ਲਾਖਮਹੀਮਦਦੇਕਖਦਾਇ। ਅਰਅਲਖਸ
 ਚਾਬੇਪਰਵਾਹਿ। ਕਈਮਹੀਮਦਖੜੇਦਰਬਾਰਾ। ਸੁਮਾਰਨਪਾਵਹਿਬੇਸਮਾਗ। ਰਸੂਲਰੇਸਾਲਦੁਨੀ
 ਆਮਹਿਆਇਆ। ਜਬਚਾਹਿਆਤੁਬਫੇਰਮੰਗਾਇਆ। ਏਉਸਹੀਕੀਆਪੈਨਾਨਕਬੀਦੋ। ਏਕ
 ਖਦਾਇਪਾਕਅਉਰਸਭਗੀਦੋ। ਤੁਧਾਬਰਕਹਿਆਅਰੇਨਾਨਕਹਿੰਦੂਸਚੁਕਹੁਕਿਆਮਹੀਮਦਰ
 ਸੂਲਭੀਤੈਨੇਗਦੇਕੀਆ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਬਾਬਰਾ। ਜਿਨਰੰਗੀਗੋਈਸੇਪਾਕਨ
 ਹੋਵੈ। ਆਵਤੁਜਾਵਤੁਦੋਵੈਧੋਵੈ। ਕਾਮਸੈਤਾਨਜਿਸਪੀਛੇਲਾਗੈ। ਤੁਕੀਇਜਤਨਾਹੀਆਰੇ। ੨੦
 ਵਾਬਾਧਮਗਨਮੈਜਲਤਾ। ਤਪਤਕੜਾਹਿਮੀਨਾਜਲਤਾ। ਕਿਆਕੀਏਕੀਕਰੇਤੁਗੀਫਾ। ਬਾਸਕਤੇ
 ਹੋਇਬਹੋਜਈਫਾ। ਆਵਨਜਾਨਦੇਇਮੈਫਸੇ। ਤੁਕੋਪਾਕਕਹੀਏਕਹੁਕੈਸੇ। ਸੁਣਬਾਬਰਸਚਪਾਕ
 ਖਦਾਇ। ਨਾਨਕਦੂਜਾਸਿਵੈਨਲਾਇ। ਤੁਧਾਬਰਕਹਿਆਅਰੇਨਾਨਕਹਿੰਦੂਤੇਗੀਦੂਰਨਜਰਿਹੈ। ਤੁ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ ਨਜਰਹਮਾਰੀਖਲੀਦੂਗ। ਏਕਖਦਾਇਕੇਰਹੇਹਜੂਗ। ਜੁਦਾਨਹੋਵੈਪਲ

ਕਾਇਕਸਾਇਤਾ ਹਕਤਾਲਾਕੀਕੁਈਇਨਾਇਤਾ ਸੁਣਬਾਬਰਸਚਨਾਨਕਕਹੈ॥ ਪਾਕਹੋਵੈਆਪੋ
 ਇਬਹੈ॥ ੩॥ ਤਾਫੇਰਬਾਬਰਕਹਿਆ ਨਾਨਕਦਰਵੇਸਪਿਆਲਾਪੀਓ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹ
 ਸੋਪੀਆਹੈ॥ ਤਾਬਾਬਰਕਹਿਆਅਰੇਨਾਨਕਹੋਵੈਇਤਨਾਤੁਠਥੇਲਤਾਹੈਤੂੰਅਬੀਕੈਦਸਿਉਛੁਟਾ
 ਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਇਹਪਿਆਲਾਕੈਸਾਹੈ॥ ਤਾਂਬਾਬਰਕਹਿਆਯਹਪਿਆਲਾਭ੍ਰਾਂਗ
 ਕਾਹੈਫਕੀਰੋਕਾਹੈਫਕੀਰਖਦਾਇਕੀਜਾਤਹੈ॥ ਇਸਕੇਪੀਏਫਕੀਰਮਤਵਾਲੇਰਹਤੇਹੈ॥ ਇਸਦਾਸ
 ਤੇਪਾਕਫਕੀਰੋਨੇਕੀਆਹੈ॥ ਹਮਕੋਇਸਾਪਿਆਲੇਪਰਪਾਤਸਾਹੀਆਈਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਨੁਸਬਦਪਾਪਤਿਹੋਇਆ॥ ਰਾਗਬਸੰਤਵਿਚਮ:੧॥ ਭਉਕੀਭਾਂਗਾਸਿਫਤਕਾਕੂਡਾਰੀਆਨਕ
 ਕੀਆਰੰਡਾ॥ ਸਚਸਬਦਪਾਈਕਰਿਤੁਲੇਤਬਹੋਵੈਅਮਲਅਖੰਡਾ॥ ੧॥ ਕਲੰਦਰਬਾਬਰਪਿਆਲਾ
 ਪੀਓ॥ ਉਤਰਨਾਜਾਵੈਸਦਹੀਖੀਓ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਵਿਲਸਫਾਇਸਾਫੀਕਰਿਛੁਣਵੈਮਜਲਸਏਕ
 ਥੈਠਾਉ॥ ਗਜਕਗਾਮਕੀਖੁਰਦਨਕੀਜੈਅਮਲੀਤਦੀਕਹਾਉ॥ ੨॥ ਅਸਤਪਿਆਲਾਮਰਸਦਦੀ
 ਆਏਕਥਾਰਭਰਪੀਆ॥ ਵਿਲਦਲੀਲਓਰੇਨਹੀਕੋਈਤਬਤੇਅਮਲੀਹੁਆ॥ ੩॥ ਥੈਕੈਬਕਾਉਏ
 ਕਖੁਦਾਈਦੁਜਾਦਿਸਟਨਆਵੈ॥ ਨਾਨਕਅਮਲਮੈਸਾਕਰਿਪੀਵੈਤਉਵੈਫਕੀਰਕਹਾਵੈ॥ ੪॥
 ਤਾਫੇਰਬਾਬਰਕਹਿਆਅਰੇਨਾਨਕਹੋਵੈਦੁਹਕਤਾਲਾਕਾਫਰਮੁਦਾਹੈਜੋਫਕੀਰਹੈਸੋਮੇਰੀਜਾਤਹੈ
 ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਹਕਤਾਲਾਬੈਲਨਤੇਪਾਕਾ॥ ਦੁਜਾਬੈਲੇਸੁਖਸੁਖਸੁਖਾਖਾ॥ ਓਸਕੀਜਤ
 ਬਤਾਵੈਕੋਇ॥ ਤਾਂਕੇਪਾਂਓਪੀਵੈਮੈਧੋਇ॥ ਸੁਣਕਲੰਦਰਬਾਬਰਪਾਤਸਾਹੁ॥ ਨਾਨਕਬਤਾਵੈਸਚ
 ਰਾਹੁ॥ ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ॥ ਸੁਣਬਾਬਰਕਲੰਦਰਕਬੀਰਜਲਾਹਾਓਹਭੀਮੁਸ

ਲਮਾਨਮਾਹਾ। ਓਸਜੇਹਾਖੁਦਾਇਹਕਤਾਖਾਕਿਸੇਨਾਹੀਸਹੀਕੀਤਾ। ਨਾਕਿਸੇਪੀਰਨਾਪੈਕੰਬਰ
ਨਗਓਸਕਤਬਕਿਸੇਅੰਬੀਏ। ਜੇਕਬੀਰਭੁਗਤਿਸਹੀਕੀਤਾਏ। ਓਸਦੀਉਗੁਹੀਸੁਣਾਕਬੀ
ਰਕਿਆਕਹਿਆਆਹੈ। ਰਾਮਰਹੀਮਕਿਸਨਕਰੀਮਏਤੋਤੁਮਰੇਮਾਨੇ। ਇਨਤੇਉਪਰਕਰਨਹਾਰਾਕੇ
ਈਬੀਰਲਾਸਾਪੂਜਾਨੇ। ਹਿੰਦੁਬੇਦਤੁਰਕਕਰਨਾਦੇਕੇਬੀਚਬਸੈਸੈਤਾਨਾ। ਕਹਤਕਬੀਰਸੁਣਸਾਧ
ਜਨਭਾਈ। ਅਕੰਥਕਥਾਰੀਬਾਤਸੁਨਾਈ। ੩॥ ਤਾਬਾਬਰਕਹਿਆਸੁਣਨਾਨਕਦਰਵੇਸਾ। ਤੁੰਕਬੀਰ
ਕਾਮਰੀਦਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਬਾਬਰਕਲੰਦਰ। ਕਬੀਰਭੁਗਤਿਐਸਾਬਜੇਬਜਾ
ਇਸਖੁਦਾਇਕੀਥਾ। ਓਸਅਰਖੁਦਾਇਮੈਭੇਦਕੁਛਨਾਥਾ। ਓਸਅਰਖੁਦਾਇਮੈਸਕਜਾਣਤਾਹੈ
ਸੇਬੀਦਾਖੁਦਾਇਕਾਨਾਹੀ। ਓਹੁਦਾਹੁਪਾਕਜਾਮਾਥਾ। ਤੁਓਹੀਸਮੇਤਜਾਮੇਗਾਇਆਹੈ। ਅਓਰ
ਜਾਮੇਸਮੇਤਕੋਈਨਾਹੀਗਇਆ। ਬਡੇਬਡੇਅੰਬੀਏਹੁਏਅਰਬਡੇਬਡੇਪੈਕੰਬਰਹੁਏਹੈ। ਅਓ
ਰਕਾਕਿਆਕੁਹੀਏਹਮਰੀਕਿਆਚਲੀ। ਤਾਫੇਰਬਾਬਰਕਹਿਆਨਾਨਕਦਰਵੇਸਤੁੰਕੁਛਮਾਇ
ਮਾਲੇਇਕੁਛਰੇਜਲੇ। ਤੁੰਕਾਮਲਫਕੀਰਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ। ਆਇਮਾਏਕਦੀਆ
ਖੁਦਾਇ। ਤਾਕਾਦੀਆਸੰਭੁਕੋਈਖਾਇ। ਬੀਦੇਕੀਜੇਲੇਵੈਓਟਾ। ਵੀਨਦੁਨੀਆਹੈਤਾਕੋਤੋਟਾ। ਏਕੋ
ਦੋਤਾਅਓਰਸੁਭੇਭੇਖਾਰੀ। ਓਸਕੋਛੋਡਾਅਓਰਕੋਮਾਂਗੈਉਨਾਪਨੀਸਭਹੀਪਤਿਹਾਰੀ। ਸਾਹਪ
ਤੁਸਾਹਸਭਉਸਕੇਕੀਏ। ਓਸਕੇਸਾਥਨਕੋਇਲਗੀਏ। ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਣਬਾਬਰਮੀਰ। ਤੁਝਤੋਮ
ਗੇਸੇਅਹਿਮਕਫਕੀਰ। ੪॥ ਤਾਬਾਬਰਕਹਿਆਜਾਉਨਾਨਕਦਰਵੇਸਾ। ਜਿਸਤਰਫਜਾਨੇਓਸ
ਤਰਫਖੇਲੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਥੋਟੁਰਿਆ। ਫੇਰਪਖੋਕੇਰੰਧਾਵੇਆਇਆ। ਤਾਭਾਈਬਾਲੇ

ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕਰੋ ਤਾ ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਤੁੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁੰ ਕੋਈ
 ਦਿਨ ਅਸਾਨਾ ਲਗੁ ਜਗਨ ਕਰ ਦੇਖ ਕੋਈ ਚਿਨਾ। ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਿਤੇ ਰੋਪਾਵੇ ਦੇਖ
 ਉਤੇ ਬੈਠਾ ਥਾ। ਜੋ ਜਿਤਾ ਅਸਾਈਆ ਆਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਆ ਚਾੜ੍ਹ ਕਹੀ। ਬੁਧਾ ਪਇਅੰ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੈਲੇ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਜਿਤਾ ਸਿਰ ਚਾੜ੍ਹੇ ਨਾਹੀ। ਇਕ ਪਹਰ ਗਜਰ ਗਾਇਆ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਿਸਮਾਦ ਹੀ ਦੇ ਪਾਟੇ ਸਵਾਧਾਨ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ ਬੋਲਿਆ ਆਖ ਓਸ ਕਿਉਂ ਕ
 ਰਤਾ ਰੋਦ ਪਿਆਰੇ ਉਠ ਖੜ੍ਹ ਹੋਇ। ਤਾਂ ਉਹ ਉਠੇ ਨਾਹੀ ਜਾਤਿ ਨਵਚਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀਤੇ ਤਾਜਿਤ
 ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਉਠਿਆ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਆਖ ਭਾਈ ਜਿਤਾ ਆਪਣਾ ਮਨੋਰਥ ਆਖਾ ਤੁੰ
 ਜਿਤੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਆਖਾ ਤਾਂ ਜੇ ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜਿਤਾ ਕੰਮ
 ਪੁਗਾ ਹੋਇਆ ਜਾਹਿ ਕਰਮਾਦਾ ਬੈਲੀ ਪੈਂ ਜੇਹਾ ਗਾਇਬ ਲਾਂਗ ਆਹ ਉਸਨਾ ਲੋਹ ਜਾਰ ਕਵਮ ਅਗੇ
 ਹੋਇਓ। ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਨਜਰ ਦੇਹ ਵਿਚ ਨਾਹੀ ਖੁਲੀ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਨਜਰ ਦੇਹ ਵਿਚ ਖੁਲੀ। ਤਾਂ ਜਿਤੇ
 ਦੇ ਕਪਾਟ ਖੁਲ ਗਏ। ਤਾਂ ਜਿਤਾ ਹੋਰ ਪੁਰੋਇ ਗਾਇਆ। ਤਾਂ ਜਿਤੇ ਦੇ ਪਰੋਪਸਾਦ ਦੇਵੇ ਵਖਤ ਆਵੇ
 ਖਾਵੇ ਅਤੇ ਮੁਲੇ ਦੇ ਪਰੋਆਵੇ ਤਾ ਖਾਵੇ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚਲੇ ਤਾ ਮੈਂ
 ਤੂੰ ਲੈ ਆਵੀਏ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਚਲੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਠ ਚਲਿਆ ਤਾਂ ਜਿਤੇ ਨੂੰ
 ਖਬਰ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਜਿਤੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕਿ ਪਰਨ ਅਸਵਾਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
 ਈ ਜਿਤਾ ਅਸੀਂ ਹਿਕਮਾਦ ਮੀਨ ਲੈਣ ਜਾਵੇਂ ਹਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਰਿਹੈ। ਤਾਂ ਜਿਤੇ ਆਖਿਆ ਜੀ
 ਆਦਮੀ ਮਰਦ ਹੋ ਕਿ ਮਿਹਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੇਹੋ ਸੋਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਿਤੇ ਆਖਿਆ

ਜੀਮੈਨੁਭੀਵਸੀਏ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲੇਨਾਹੀ। ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਭਾਈਜਿਤਾਦੇਖੇਮ ੩੩੨
ਤੁਗਿਣਤੀਕਰਦਹੋਵੇ। ਭਾਈਲਾਲੇਦੇਪਰਮਾਤਮਾਮੈਤੁਬੈਠੀਹੈ। ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦੀਇਸਤੀਹੈ। ਓ
ਸੇਪਾਸਚਲੇਹੈਨਾ। ਤਾਜਿਤੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸੀਇਥੇਬੈਠੇਰਹੋ। ਮੈਤੁਭਾਈਬਾਲੇਜਾਦੇਹਾਂਲੇਆਈ
ਦੇਗਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਆਜਾਹਿਭਾਈਬਾਲਾਜਿਤੇਨਾਲਿਮੈਤੁਨਲੈਆਓ। ਭਾਈਬਾਲਾ
ਸ੍ਰੀਪੁਅਤੇਜਿਤਾਰੰਧਾਵਾਦੇਵੇਭਾਈਬਾਲੇਤੁਖਾਣਦੇਪਰਆਏ। ਤਾਭਾਈਲਾਲੇਨੁਆਇਕਹਿਓਨੇਭਾਈ
ਲਾਲੇਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰ। ਤਾਭਾਈਲਾਲੇਅਗੇਆਖਿਆਸਤਿਕਰਤਾਰਭਾਈਬਾਲਾ। ਕਹੁਗੁਰਨਾਨ
ਕਜੀਅਨੰਦਨਾਲਹੈਨਾ। ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਬਹਤੁਅਨੰਦਨਾਲਹੈ। ਤੇਭਾਈਲਾਲੇਮ
ਤੁਮਾਵੇਤਿਕਿਥੇਹੈ। ਤਾਭਾਈਲਾਲੇਕਹਿਆਆਜੀਅੰਦਰਿਬੈਠੀਹੈ। ਅਤੇਏਹੁਸਾਧਕਓਹੁਹੈ। ਤਾ
ਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਭਾਈਲਾਲੇਏਹੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦਾਪਿਆਰਾਹੈ। ਤਾਭਾਈਲਾਲੇਆਖਿ
ਆਭਾਈਜੀਤੁਸਾਤੁਨਾਉਕਿਆਹੈ। ਤਾਜਿਤੇਆਖਿਆਜੀਮੇਰਾਨਾਓਜਿਤਾਹੈ। ਅਤੇਤੁਸਾਤੁਜ
ਟਹਾਂ। ਤਾਭਾਈਲਾਲੇਆਖਿਆਜੀਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦੀਜਾਹਗਾਹੈ। ਅਸਤੇਰੇਅਗੇਮਥਾਟੇਕਣ
ਆਵਦਾਹੈ। ਤਾਭਾਈਲਾਲੇਵੇਹਾਅਗੇਮਥਾਟੇਕਿਆ। ਅਗੇਵੇਹਾਉਨਾਭੀਮਥਾਟੇਕਿਆ। ਅਤੇ
ਲਗੇਆਖਣਜੀਅਸਾਡੀਮਾਤਾਕਿਥੇਹੈ। ਅਸੀਵਰਸਨਕਰੀਏ। ਅਤੇਗੁਰਨਾਨਕਜੀਸਦੀਹੈ।
ਤਾਭਾਈਲਾਲੇਅੰਦਰਜਾਇਕਰਿਮਾਤੁਮੈਵੇਤੁਨੁਆਖਿਓਸਮਾਤਾਜੀਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦੇਇਸਿਖਭੇ
ਜੇਹੈਨਾ। ਅਤੇਤੁਸਾਨੁਸਾਦਿਆਹੈਸਾ। ਤਾਮਾਤੁਮੈਵੇਤੁਆਖਿਆਭੁਲਾਭਾਈਲਾਲੇਪੰਨਅਸਾਡੇਭਾਗ
ਜੇਗੁਰਨਾਨਕਜੀਅਸਾਨੁਯਾਵਕੀਤਾਹੈ। ਅਜਮਸੀਨਿਹਾਲਹੋਇ। ਤਾਅਗਲੇਭੁਲਕਓਠਚਲੇ॥

ਤੁਹਾਗੋਪੀਨਾਥਨੁਪਬਰਹੋਈ। ਜੋਮਾਤਾਮੰਦਿਤਨੁਤੁਪੇਸਦਿਆਹੈ। ਤੁਹਾਗੋਪੀਨਾਥਭੀਲਾਲੇਦੇਘਰ
 ਆਇਆ। ਮਾਂਇਕਰਿਲਗਾਆਖਣਕਓਭੁਈਲਾਲੇਅਸਾਡੀਥੇਟੀਨੁਤੁਪੇਸਦਾਇਆਹੈ।
 ਤੁਹਾਈਲਾਲੇਕਹਿਆਗੋਪੀਨਾਥਤੁਯਾਰਹੈ। ਦੁਇਸਿਖਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਲੇਏਭੇਜੇਹੈਨਾ। ਤੁਹਾ
 ਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਭੁਈਲਾਲੇਅਜਦਾਦਿਨਰਬੇਅਸੀਭੀਤੁਯਾਰਹੋਈਏ। ਤੁਹਾਈਲਾਲੇਕੁ
 ਈਥਾਲੇਅਤੇਭੁਈਜੀਤੇਨੁਆਖਿਆਭੁਈਜੀਏਹੁਗੋਪੀਨਾਥਖੜੀਮਾਤਾਮੰਦਿਤਨੁਬੋਟੀਕਰਿਓ
 ਲਿਆਹੈ। ਇਸਦਾਆਖਿਆਮੰਨਣਾਅਜਰਹੋਇਥੇਹੀਵਸੇ। ਤੁਹਾਈਥਾਲੇਅਤੇਭੁਈਜੀਤੇਆ
 ਖਿਆਜੀਸਿਰਤੇ। ਤੁਹਾਫੇਰਅਗਲੇਦਿਨਵਿਦਾਹੋਇ। ਤੁਹਾਗੋਪੀਨਾਥਬਹੁਤਕੁਛਦਿਤਾ। ਅਤੇਬਹੁਤ
 ਆਜਜੀਕੀਤੀਮਾ। ਤੁਨਾਵੇਦਿਨਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਾਸਆਇਪਹੁਚੇ। ਆਣਅਗੇਖੜੀਕੀਤੀ
 ਅਏਮਾਤਾਮੰਦਿਤਮਥਾਟੇਕਿਆ। ਅਤੇਜੀਤੇਆਖਿਆਜੀਭੁਈਲਾਲੇਅਤੇਗੋਪੀਨਾਥਖੜੀ
 ਬਹੁਤਆਜਜੀਕੀਤੀਹੈ। ਤੁਹਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਭੁਈਤਿਨਾਨੁਕਰਤਾਰਚਿਤੁਆਵੈ। ਤੁਹਾਜੀ
 ਤੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਮਾਤਾਨੁਹੁਕਮਹੋਵੈਕਿਥੇਰਹੇ। ਤੁਹਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਇਥੇਹੀਰਹ
 ਸੀ। ਤੁਹਾਜੀਪੁਆਖਿਆਜੀਜੇਹੁਕਮਹੋਵੈਤੁਹਾਹਵੇਲੀਰਹੇ। ਅਤੇਮੇਰਾਜੀਤਨਾਕਈਲਾਹੈਸੁਭੇ
 ਖਿਜਮਤਿਵਿਚਰਹੈਗਾ। ਤੁਹਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭੁਈਜੀਤਾਇਹਭੀਤੁਸਾਡੀਜਾਹਗਾਹੈ।
 ਤੁਹਾਜੀਤੇਆਖਿਆਜੀਮੇਰੀਸਰਧਾਪੂਰੀਤਾਹੀਹੋਸੀਜਾਮਾਤਾਦੀਮੈਖਿਜਮਤਿਕਰਸਾ। ਤੁਹਾਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਜੀਕਹਿਆਭੁਲਾਭੁਈਜੀਤਾਕਰਤਾਰਤੈਨਾਚਿਤੁਆਵੈ। ਤੁਹਾਜੀਤਾਮਾਤਾਨੁਆਪਣੇਘਰਲੈ
 ਗਇਆ। ਜਾਦਿਨਪੰਦਰਾਜਰੇਤਾਮੁਲੇਚੇਏਅਤੇਚੰਦੋਗਈਅਤੇਮਾਤਾਚੇਣੀਜੁਇਆਜੋਇਕਰ

ਘਨੇਟੀ ਮੰਤ੍ਰਾ ਦੀ ਆਣੁ ਰਖੀ ਹੋ ਸਾਏ ਹੜੈ ਜਲ ਕਰਿ ਮੀਰਿ ਆਰ ਹੋਇ ਗਏ ਤ੍ਰੈ ਮਿਲ ਕਰ ਆਏ ॥ ੨੩੩ ॥
 ਕਰਿ ਲਗੇ ਆਖਣੁ ਸੁਣਤੇ ਵੇ ਕੁਰਾਹੀ ਆਏ ਹੁਕੁਰਾਹੁ ਕਿਆ ਕੀਤੋਈ ॥ ਤੁਤਾ ਛਤ੍ਰ ਨਿਕਲਿਆ ਆਹੋ ॥
 ਤੁਕੁਰਾਹੁ ਕਿਉ ਲਿਆਇਓ ॥ ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ ਮਚਲਾ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ॥ ਜਾਬਹੁਤ ਖ
 ਪਾਵਣੁ ਲਗੇ ॥ ਤੁਜਿ ਪੁਰੋਧਾ ਵੇ ਸੁਣਿਆ ॥ ਤੁਜਿ ਤਾਰੰਧਾ ਵਾ ਆਇਆ ॥ ਮਾਇਕਰ ਲਗਾ ਆਖਣੁ ਸੁਣ
 ਤੇ ਮਹਤਾ ਮੁਲਾ ਤੁਕਿਉ ਸਾਧ ਅਤੀਤ ਨੁ ਦੁਖਾਵਦਾ ਹੋ ॥ ਤੇ ਰੇ ਕੰਮ ਥੀਤਾ ਗਇਆ ਤੇ ਰੇ ਪਾਸੋ ਕੁਛ ਮੰਗਦਾ ॥
 ਹੀ ॥ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉ ਇਤੁ ਨਾਖ ਉਹੁ ਕਰਦੇ ਹੋ ॥ ਤੁਮੁ ਲੇ ਆਖਿਆ ਚਉਧਰੀ ਜੀ ਜੇ ਨਿਕਲ ਗਇਆ ਆਹ ॥
 ਤਾ ਸਬ ਰਕਰਿ ਰਹੇ ਆਗਹੁਣੁ ਵਤ ਬਹੇ ਤੇ ਸੰਗ ਪਲਗਾ ॥ ਅਤੇ ਇਕਤਾ ਜੀ ਇਹੁ ਕੁਰਾਹੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੁ
 ਜੇ ਏਹੁ ਤੁਰਕ ਵੀ ਆਣੁ ਰਖੀ ਹੋ ਸਾ ॥ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਟਬਰ ਛਤ੍ਰ ਦਿਤਾ ਹੈ ਸਾ ॥ ਤੁਜਿ ਤੇ ਰੰਧਾ ਵੇ ਆਖਿਆ ॥
 ਸੁਣੁ ਮੁਲਾ ਜੇ ਕੋਈ ਪਕੜੇ ਗਾਤੁ ਅਸਾਨੁ ਦਸਦੇ ਵੇ ॥ ਹੁਣੁ ਤੁ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਇ ਬਹਾ ॥ ਤੁਮੁ ਲੇ ਆਖਿਆ
 ਆਟ ਬਰਜੇ ਮੇਰੇ ਹੁਤ ਪਤਿ ਆਹੋ ਸਾ ॥ ਸੁਆਪਣਾ ਟਬਰ ਸਾਭੈ ॥ ਤੁਜਿ ਤੇ ਆਖਿਆ ਸੁਣੁ ਮੁਲਾ ਸਿਰੀ
 ਚੰਦ ਅਤੇ ਲਖ ਮੀਦਾ ਸਤੁ ਜਾ ਆਨਹੋਇ ਹੈ ਨਾ ॥ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੰਦੀ ਨੂ ਮੇਰੇ ਪਰਿ ਕੇਜ ਦੇਹਾ ॥ ਤੁਮੁ ਲੇ ਆਖਿਆ
 ਆਜੀ ਇਉ ਕਿਉ ਕਰਿ ਬਣਦੀ ਹੈ ॥ ਤੁਜਿ ਤੇ ਆਖਿਆ ਮੁਲਾ ਤੁ ਸੰਬਰ ਕਰਿ ਰਹੁ ਕਿਉ ਸਾਧ ਨੁ ਦੁਖਾਵ
 ਦਾ ਹੋ ॥ ਤੁਮੁ ਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਧ ਆਖਦੇ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਜੇ ਇਸ ਜੇਗੁ ਬੈਠਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ
 ਤੁਜਿ ਤੇ ਆਖਿਆ ਹੁਣ ਜਾਹਿ ਤੇ ਗਭੁਲਾਇ ਤੇ ਗਲਹਈ ॥ ਤੁ ਚੰਦੋਗਾਣੀ ਕਰਕੀ ਸੁਣਤੇ ਵੇ ਨਾਨਕ ਤਪ
 ਨਾਉ ਰਖਾਇਆ ਹਈ ॥ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਟਬਰ ਛਤ੍ਰ ਭਿਅਤੇ ਤੁਰਕ ਵੀ ਅੰਦਰ ਆਣੁ ਰਖੀ ਆਭੁਲਾ
 ਤਪਾਫਕੀਰ ਨਾਉ ਰਖਾਇਆ ਹਈ ॥ ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ ॥ ਤੁਫੇਰ ਚੰ

੬੬੬ ਦੇ ਗੁਣੀਆ ਥਿਆ ਕਿ ਆਕਰਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾ ਭੁਭਿਕਾਰ ਦਾ ਹੈ ਨਹੀ ਤਾਏ ਹੁਤੇ ਰੇ ਸਾਂਗ ਸਭੇ ਖੁਆਰ ਕਰ
 ਦੇਵਾ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਬੋਲੀ ਹੁਣ ਤਾਤੇ ਰੇ ਨਾਲ ਗਲ ਕਰ ਨੀ ਭੀ ਭੁਲੀ ਨਾਹੀ। ਪਰ ਆਖ ਦੇਖਾ ਤੈਲ
 ਵਾਜੇ ਲੀਤੀ ਆ ਆਹੀ ਆ ਤੈਲ ਨਾ ਵਾਦੀ ਸਰਮ ਭੀ ਨਾ ਪਈ। ਇਜੇ ਹਾਥੀ ਸਰਮ ਹੋਇ ਖੜੋਤਾ ਤਾ
 ਜਿਤੇ ਆਖਿਆ ਜਾਹਿ ਮਾਤਾ ਜਿਤੇ ਰਾਬੋਲਣਾ ਬਣਦਾ ਨਾਹੀ। ਰੁਲਾਤੇ ਰਾਮਾ ਧਿਓ ਬਹੁਤੇ ਰਾਬੋਲੇ ਹੋ
 ਤੈ ਬੋਲ ਨਾਹੀ ਤਉ ਇਸ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਜੇਟ ਕਦੀ ਭੁਖੀ ਹੈ ਤਾਟ ਕਬਹੂਤ ਰਾਹੀ। ਤੈ ਕਿਉ ਆ
 ਪੜੇ ਖਾਂਦ ਨਾਲ ਵਿਗਾੜ ਨੀ ਪੈ। ਤਾ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਪੁੰਡ ਕਢ ਕਰਿ ਬੋਲੀ ਕੁਈ ਮੈ ਕਿ ਸੋ ਗਜੀ
 ਵਾ। ਮਾਧਿਓ ਆਖ ਦੇਹੈ ਨਤੀ ਅਸਾ ਰੇ ਪਰ ਨਹੋ ਦੇ ਆ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਦੇ ਹਰ ਵੀ ਲੇ ਫਿਰ ਦੇਹੈ ਨਾ।
 ਜਾਮੇ ਗੀ ਨਿਨਾ ਵਜੀ ਵਦੀ ਆਹੀ ਨਾਨਕੀ ਤਾ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਸਾਹਿਬੀ ਕਰਦਾ ਆਹਾ। ਜੇ ਓਹ ਮਰ ਗ
 ਦੀ ਤਾਏ ਹੁ ਕਿਸ ਪਾਸ ਰਹਨਾ। ਜੇ ਇਥੇ ਨਾ ਹਾਤਾਏ ਕੋ ਸਬਰ ਕਰਿ ਬੈਠੇ ਆਹੇ। ਹੁਣ ਤਾ ਵਤ ਫਿਰ
 ਆਇਆ। ਹੁਣ ਮਾਧਿਓ ਭੀ ਆਖ ਦੇਹੈ ਨ ਜਾਹਿਓ ਸੇ ਪਾਸ। ਅਤੀ ਤੁਣੀ ਤੰਭੀ ਹੋਇ ਬਹਾ। ਵਤ ਮੈ
 ਕਿਆ ਕਰਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਮਨ ਦਾਇਆ ਆਖਿਓ ਸੁਣ ਰਾਮ ਦਾਸ ਏ। ਜੇ ਕੁਖ ਦੁਖ ਕਬ
 ਲ ਕਰੇ ਤਉ ਆਉ ਅਸਾ ਰੇ ਪਾਸ ਰਹ। ਜੇ ਅਸਾ ਰਾਹ ਲੈ ਸੇ ਤੇ ਰਾਹ ਲਾ। ਤਾ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਬੋਲੀ ਮੈ ਕੁਝ
 ਸਾਇਨਾ ਰਪਾ ਤੇ **ਰੇ ਪਾਸ** ਤੇ ਰੇ ਪਾਸ ਨਾਹੀ ਮੰਗਦੀ। ਜੇ ਤੇ ਰਾਹ ਲੈ ਸੇ ਅਸਾ ਰਾਹ ਲਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੋ ਆਖਿਆ ਜਾਹਿ ਮੇਲੇ ਦੀਏ ਧੀਏ ਨੀ ਗਰਨ ਲੈ ਆਉ। ਤਾ ਜਿਤੇ ਆਖਿਆ ਜਾਹਿ ਮਾਤਾ ਲੈ ਆਉ ਤੇ ਗਓ
 ਮੇਰ ਕਰਤਾ ਰਵਰ ਆਦੀ ਹੈ। ਤਾ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਸੁਲ ਖਣੀ ਜਾਇ ਕਰ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਅਤੇ ਲਖ ਮੀਰਾਸ ਨੁਲੇ ਕਰ ਆਏ ਪੈ
 ਰਤੇ ਫਹਿ ਪਈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਮੁਲੇ ਦੀਏ ਧੀਏ ਕਿਥੇ ਰਹਦੀ ਹੈ ਤਾ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜਿਥੇ

ਆਖਿਤਿ ਬੇਰਹੀਏ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣਮੁ ਲੇਵੀ ਪੀਏ ਜੇ ਮੰਵੇ ਤਨੁ ਦੇਖ ਸੀਘੇ ੨੩੪
ਤਾਭਾਈ ਜਿਤੇ ਦੇਖ ਰਹਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਦੇਖ ਨ ਸੀਘੇ ਤਾ ਅਸਾ ਪਾਸ ਰਹਾ। ਤਾਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਆਖਿ
ਆਜੀ ਮੈ ਤੁਸਾਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹਸਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਮਝਿਆ ਜੇ ਏਹ ਉਸਨੁ ਦੇਖ ਨਾਹੀ
ਸੀਘ ਦੀ। ਅਤੇ ਓਹ ਅਸਾ ਨ ਕਰਤਾ ਗਇਨਾ ਇਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸਨਾ ਲੇਉ ਸਦਾ ਵਰਾ ਅਵ
ਬਰਖਿਆ ਲੇ ਕੀਦਾ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੁਸਾਮੁ ਲੇਵੀ ਪੀਏ ਤੁਮ ਸਾਰੇ ਪਾਸ
ਹੀ ਰਹਾ। ਤਾਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੁਲਾ ਕੀਤਾ। ਏਹ ਲਗੇ ਰਹਣ ਜਾਮਗੈ ਨੇ ਨਉ ਗੁਜਰੇ
ਤਾਬਨਾਰ ਧਾਵਾ ਇਜਨ ਚਾਰ ਦਾ ਆਇਨਿ ਕਾਲਿਆ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਹਜ ਸੁਭਾਏ
ਥੈ ਠਾ ਆਹਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੁ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾਇ ਸਨੀਗਰ ਨੁ ਸ
ਦ ਲੋ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲੇ ਜਾਇ ਕਰਿ ਸਾਇਆ ਭਾਈ ਨੀਗਰਾਉ ਰੇ ਆਉ। ਤਾਬਨੇ ਆਖਿਆ
ਕਿਉ ਜੀ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੇਨੁ ਤਪਸ ਦਦਾ ਹੈ। ਤਾਬਨਾ ਅੰਯਨ ਛੋਰ
ਕਰ ਆਇਆ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਨੀਗਰਾ ਤੁੰ ਕਉਂਦੁ ਹੋ ਨਾਹੈ। ਤਾਬਨੇ
ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਮੈ ਜੰਟੇ ਦਸਾਹੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਨੀਗਰਾ ਤੁੰ ਕੀਸ
ਦਾ ਪਤ ਹੈ। ਤਾਬਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਸਿਧੁ ਰਧਾਵੇ ਦਾ ਪਤ ਹਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
ਤੁੰ ਕਿ ਬੇਰਹਦਾ ਹੈ। ਤਾਬਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਨੇਰਹਦਾ ਹਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
ਕੁਲਾ ਭਾਈ ਜਾਹਾ। ਤਾਬਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾ ਮੈ ਨ ਕਉਂ ਸਾਇਆ ਆਹਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਆਖਿਆ ਨੀਗਰਾ ਸਦੇ ਦਾ ਕੇਈ ਗੁਨਾਹੁ ਤਾਨਾਹੀ। ਤਾਬਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਗੁਨਾਹੁ ਤਾਕੇਹਾ

ਹੋਵੈ ਪਰ ਕਿਸੇ ਮਨੋਰਥ ਨੂੰ ਸਦੀਵ ਹੋਵੇ ਭਾਈ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਥਿ ਨਾਮੋ ਨੇਰ
 ਥਾ ਕਿਸੇ ਨੁਕਤੇ ਸਦਾ ਹੋਵੇ ਭਾਈ। ਤੁਹਾ ਬੁਝੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀ ਮੈਂ ਨੁਓਹ ਮਨੋਰਥ ਦਸੇ
 ਮੇਰੀ ਗਿਣਤੀ ਮਿਟੇ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਮਨੋਰਥ ਬੁਝੀ ਪੁਰ ਹੋਇ ਰਹੇ।
 ਆਪੇ। ਤੁਹਾ ਬੁਝਾ ਗਇਆ। ਤੁਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਸਾ ਬਹੁਤ ਭੁਲੀ ਤੁਹਾਇ ਸਨੀ
 ਗਰਨ ਪੁਛਿਆ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾਇ ਹਸਾਧ ਪੁਰਨ ਹੋ ਸੀ ਅਤੇ ਪੈ
 ਭੀ। ਤੁਹਾ ਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੇ ਪੁਰਨ ਸਾਧ ਹੈ ਤੁਹਾ ਮਨੋਰਥ ਕਿਉ ਪੁਛਦਾ ਸੀ। ਤੁਹਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਜੇ ਚਾਂਦ ਨਾ ਖੁਲਾਨਾਹੀ। ਤੁਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ
 ਜੀ ਕਹਿ ਖੁਲਾਸਾਗਾ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾਇ ਹਸਾਇ ਤੁਹਾ ਹੀ।
 ਖੁਲਾ ਕੇ ਦੇਖ ਲਵੈ। ਤੁਹਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਸਤਿ ਜੀ। ਜਾਮਗਲਾਇ ਨਹੋਇਆ ਤੁਹਾ ਭਾਈ
 ਬੁਝਾਧਿਉ ਦਾ ਕੁਜਾ ਲੈ ਆਇਆ। ਪਰ ਮਾਇਧਿਉ ਪਾਸੇ ਚੋਰੀ। ਆਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਦੇ ਅਗੇ ਗਾਇਆ ਅਤੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਉ ਸੁ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਨੀਗਰਾਇ
 ਤੁਕੁਜਾ ਕਿਥੋ ਲੈ ਆਇਆ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਬੁਝੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਰੇ ਲੈ ਆਇਆ ਹਾਂ।
 ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਨੀਗਰਾ ਤੁਧੀ ਕੋਈ ਪਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਹੈ।
 ਤੁਹਾ ਬੁਝੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੇਰੇ ਮਾਧਿਉ ਤੈਨਾ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਸਚ ਕਹੋ ਤੈਨੂੰ
 ਮਾਂ ਪਿਉ ਦਿਤਾ ਹੈ ਕੇ ਤੂੰ ਆਪ ਲੈ ਆਇਆ ਹੈ। ਤੁਹਾ ਬੁਝੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈਂ ਆਪੇ ਲੈ ਆਇਆ
 ਹਾਂ। ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਨੀਗਰਾਇ ਹ ਕੁਜਾ ਅਤੇ ਪਿਉ ਮਸਾਨੇ ਕੰਮ ਦਾਨ।

ਹੀ ਜਾਹਿ ਜਿਥੇ ਲੈ ਆਇਆ ਹੈ ਤਿਥਾ ਉਲੈ ਜਾਇ। ਮਾਧਿ ਉਮਾਰ ਨੀਗੇ। ਤਾ ਬੁਝੇ ਹੋਇ ਤਿਤਾ। ਤਾ ੨੩੫
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਨੀਗਰਾ ਰੋਦਾ ਕਿਉ ਹੈ। ਅਸਾ ਤੈ ਨ ਕੁਛ ਨਾਹੀ ਆਖਿਆ।
 ਤਾ ਬੁਝੇ ਹੋਇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮਾਧਿ ਉਮਾਰ ਨਗੇ ਕੇ ਨਾ ਮਾਰਨਗੇ। ਪਰੰਤੂ ਤਾ ਹੁਣ ਮਾਰਦਾ ਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਨੀਗਰਾ ਅਸੀ ਤੈ ਨ ਕੁਛ ਭਾਈ ਭਾਈ ਆਖਦੇ ਆਹੇ। ਤੈ ਨ ਤਾ ਹੋਰ
 ਕੁਛ ਨਾਹੀ ਆਖਿਆ। ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੈ ਕੁਛ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਜੇ ਕੁਛ ਅਸਾ ਇਸ ਨੁਬਰ
 ਆਖਿਆ ਹੈ। ਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜੇ ਕੁਛ ਤੁਸਾ ਇਸ ਨੁ ਆਖਿਆ ਹੈ ਜੇ ਕੁਛ ਆਖਿਆ
 ਆਖਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਕਿਛੁ ਬਰਾ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ਸੁਣੇ ਹੋ ਜਾਣੇ। ਇਸੇ ਬੋਲੇ। ਤਾ ਭਾਈ ਬੁਝਾ
 ਬੋਲਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੀ ਤੁਕਿਉ ਸੁਠੇ ਲਵਾਹੈ। ਇਹੁ ਤਾ ਗੁਰੂ ਹੈ ਇਸ ਨਾਲ ਤਾ ਬਰਾ ਬਰੀ
 ਨਾਹੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬੁਝਾ ਅਸਾ ਤੈ ਨ ਕਿਆ ਮਾਰਿਆ। ਕਿਆ
 ਬਰਾ ਆਖਿਆ। ਤਾ ਬੁਝਾ ਫਿਰ ਬੋਲਿਆ ਅਜੀ ਇਸੀ ਭਿ ਹੋਰ ਕਿਆ ਮਾਰ ਸੀ। ਵੀ ਵਾਧਾ ਲਕ
 ਰੇ ਫੇਰ ਬੁਝਾ ਵੇਲੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਖਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ। ਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ੨
 ਆਜੀ ਮੈ ਨ ਕੁਝ ਨਾਹੀ ਮਲੁ ਮਹੇਦਾ ਜੇ ਤੁਕਿਉਣ ਹੈ। ਪਰ ਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਕੀਤ
 ਹੋ ਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮੈ ਆਪਣੇ ਜੀ ਵਿਚ ਵਿਸਮਾਦ ਹੋ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੁਝੇ ਨੁ ਆਖਿਆ ਭਾਈ
 ਕਰਤਾਰ ਅੰਗੇ ਮਥਾਟੇ ਕਾ। ਅਤੇ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਜਪਾ। ਅਤੇ ਪਹਿਰਿ ਗਤ ਰਹੀ ਇਸ ਨਾਨਕ
 ਤਾ ਫੇਰ ਬੁਝਾ ਬੋਲਿਆ ਅਜੀ ਇਸ ਨਾਨਕੇ ਗਾਰਖ ਨਾਹੈ। ਮੈ ਨ ਤਾ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਇਸ ਨਾਨਕੇ
 ਰਹਿਆ ਹੈ। ਜੀ ਤੁਨੀ ਮੈ ਲਾ ਆਹੀ ਸੁਭਾਇ ਕਤੇ ਵਾਰੀ ਲਹਿ ਗਈ। ਹੁਣ ਤੈ ਮੈ ਨ ਕੇਹਨਾ ਨਾਵਣ

ਸਦਾਹੈ॥ ਤੁਗ੍ਰਹੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬੂਝਾ ਅਸੀ ਤੈਨਾਇਸ ਵਾਸਤੇ ਆਖਦੇ ਹਾਂ ਜੇ ਤੇਰੀ ਤਾਮਲ ਲਹ
ਗਈ ਹੈ ਕਰਤਾਰ ਅਗੇਰੀ ਲਾਹੀ ਹੈ॥ ਪਰ ਇਹ ਬਹਾਨਾ ਹੈ॥ ਅਰ ਤੈਨ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਮੇਲ ਸਨਾ ਤੇਰੀ
ਵਲੋ ਦੇਖ ਕੇ ਚਿਹਰੀ ਨਾ ਵਨਗੇ॥ ਉਨ ਜੀਆ ਵਾਉ ਧਾਰ ਹੋਵੈਗਾ॥ ਤੁਝ ਬੂਝੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ॥
ਸਿਰ ਤੇਜੀ॥ ਬੂਝੇ ਵਾ ਆਇ ਨਾ ਖੁਲ ਗਇਆ॥ ਬੂਝਾ ਪੁਰਨ ਸਾਧ ਹੋਇਆ॥ ਬੂਝਾ ਲਗਾ ਕਰਤ
ਰਜ ਪਣਾ॥ ਤੁਝ ਸਰੇਤੀ ਸਰੇਤੀ ਨ ਆਇ ਰਹੇ॥ ਚੰ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ
ਚਲੀ॥ ਇਕੋ ਦਿਨ ਮਾਏ ਤੁਖਾਣਾ ਆਗ ਪਕਿ ਆ ਬਹੁਤੀ ਆਗ॥ ਉਸ ਸੁਣਿ ਆਜੇ ਨਾਨਕ ਤ
ਪਾਹਿ ਦਹੇ॥ ਪਰ ਤਿਸ ਮੰਦਾ ਦੀ ਬੇਟੀ ਆਪਣੇ ਹੇ ਠਰ ਖੀ ਹੋ ਸਾ॥ ਸੇਖ ਮਾਏ ਗੁਸਾ ਖਾਧਾ ਪਹੁ ਚਕ
ਰ ਆਇ ਆਗੁ ਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ॥ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਜੀਤਾ ਅਤੇ ਬੂ
ਝਾ ਚਾਰੇ ਬੈਠੇ ਹੋਨਾ॥ ਅਤੇ ਸੇਖ ਮਾਏ ਤਾਉ ਨ ਲਿਆਇਆ॥ ਜਾ ਅੰਦਰ ਜਾਇ ਵੜਿਆ॥ ਤੁਗ੍ਰਹੁ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਉ ਸੇਖ ਮਾਏ ਖੁਦਾਈ॥ ਤੁਸੇਖ ਮਾਏ ਕਹਿਆ ਜੁਣ ਤੇਤ ਪਾਸ ਚਕਹੁ ਤੁ
ਹਿ ਦੁਹੈ ਤੈ ਜੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਦੀ ਬੇਟੀ ਆਪਣੇ ਹਾਨ ਤੇਤ ਲੇ ਰਖੀ ਹੈ॥ ਤੈਨੁ ਸਰਾਪ ਤਿਸਾਹੁ ਕਾਜੀ ਨਾਹੀ
ਸੁਝੈ ਦਾਸੁ ਚੁਕਹੁ ਤੈ ਕਿਆ ਸਮਝੀ ਹੈ॥ ਤੁਗ੍ਰਹੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਿਸਬਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ॥ ਰਾਗ
ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਮਹਲਾ ੧॥ ਮੁਕਾਮ ਕਰਿ ਘਰਿ ਬੈਸਣਾ ਨਿਤ ਚਲੇ ਕੀਧੋ ਖਾ॥ ਮੁਕਾਮ ਤਾਪਰ ਜਾਣੀਏ
ਜਾਰ ਹੈ ਨਿਹ ਚਲੇ ਕਾ॥ ੧॥ ਮੁਲਾ ਕੈ ਸੇ ਮੁਕਾਮੋ॥ ਕਰਿ ਸਿਦਕ ਕਰਣੀ ਖਰਚ ਧਾਧੇ ਲਾਗ ਰਹੁ ਨਾ
ਮੋ॥ ੧॥ ਠਹਾਉ॥ ਜੇਰੀ ਤਾਮਾ ਸੁਣ ਕਰ ਬਹੈ ਮੁਲਾ ਤਾਪੜੈ ਕੁਰਾਨਾ॥ ਪੰਡਤ ਵਖਾਣੇ ਪੋਥੀ ਆ
ਛਰ ਗਏ ਦੇਵ ਅਸਥਾਨਾ॥ ੨॥ ਸੁਲਤਾਨ ਖਾਨ ਮਲੂਕ ਉਮਰੇ ਚਲੇ ਕਰਿ ਕਰਿ ਕੁਚਾ॥ ਘੜੀ ਮੁਹਤ

३३६
 ਚਲਣਾਮਨਸਮਝਤੁੰਗੀਪਹੁਚਾ॥ ੩॥ ਅਲਖਅਗਮਅਲਖਕਾਦਰਕਰਣਹਾਰਕਰੀਮਾਸਭੁਦੁ
 ਨੀਆਆਵਣਜਾਵਣੀਮੁਕਾਮਏਕਰਹੀਮਾ॥ ੪॥ ਸੁਰਸਿਧਗਣਗੋਪਰਬਮੁਨਿਜਨਿਸੇਖਪੀਰ
 ਸਲਾਗਾਦਰਿਕਚਕ੍ਰਚਾਕਰਿਗਏਅਵਰੇਭਿਚਲਣਹਾਰਾ॥ ੫॥ ਸਬਦਾਮਾਹਿਵਖਾਣੀਏਵਿਗਲ
 ਤਾਬੁਏਕੋਇ॥ ਨਾਨਕਵਖਾਣੇਧੋਨਤੀਜਲਿਥਾਲਿਮਹੀਅਲਿਸੋਇ॥ ੬॥ ਮੁਕਾਮਤਾਪਰਜਾਣੀ
 ਐਜਿਸਾਸਿਸਨਹੋਵੀਲੇਖਾਸਭੁਦੁਨੀਆਆਵਣਜਾਵਣੀਮੁਕਾਮਓਹੀਏਕਾ॥ ੭॥ ਰਵਿਦਿਨਚ
 ਲੈਸਸਨਿਸਚਲੈਤਾਰਕਾਲਖਪਲੈਇ॥ ਸਭੁਦੁਨੀਆਆਵਣਜਾਵਣੀਨਾਨਕਸਚਬੋਗਾਇ॥
 ੮॥ ਰਾਮਰਹੀਮਏਕਖੁਦਾਇਹਰਿਦੀਮਸਦਾਚਿਤਾਰੀ॥ ਕਹੁਨਾਨਕਹੀਉਤਾਕਾਬੰਦਾਸਰਪਰਪਾ
 ਰਭਿਤਾਰੀ॥ ੧॥ ਤੁਸੇਖਮਾਲੇਕਹਿਆਜੀਮੁਸਲਮਾਨਅਤੇਹਿੰਦੂਕੋਈਨਾਹੀ॥ ਤਾਹਿੰਦੂਤਗਕਿਉਪ
 ਏਦੇਹੈਨਾ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਿਭਾਈਮਾਲੇਕੀਬੀਰਭੀਮੁਸਲਮਾਨਦਾਪੁਤਆਹਾ॥
 ਉਸਮਾਖੀਆਹੈ॥ ਏਕਜੇਤਿਏਕਮਲਮੁਤਾਏਕੋਪਉਨਦੁਗਵਾਏਕਮਾਟੀਤੇਸਭੁਜਗਹੁਆ
 ਕਉਣਬ੍ਰਹਮਣਕਉਣਸੁਦਾ॥ ੧॥ ਭਾਈਰੰਭਰਮਭੁਲੇਹੋਭਾਗੀ॥ ਧੇਰਕਤੇਬਦੀਨਦੇਇਦੋਜਕਕ
 ਉਨਪਰਖਕਉਨਨਾਰੀ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਮਾਟੀਕਾਪਰਿਸਾਜਸਵਾਰਿਆਨਾਦੇਬੰਦਸਮਾਨਾ॥
 ਘਟਿਧੀਨਸੋਕਿਆਨਾਓਪਰੇਗੋਗਾਫਲਭਰਮਭੁਲਾਨਾ॥ ੨॥ ਹਿੰਦੂਧਿਸਨਕ੍ਰਿਸਨਕਹਤੇਅਰ
 ਕਹਤੇਤਰਕਰਸੁਲਾਏਕਖੁਦਾਇਕਿਨਹੁਨਜਾਨਿਆਵੈਨੋਭਰਮਤਿਭੁਲਾ॥ ੩॥ ਰਜਗੁਣਬ੍ਰਹ
 ਮਾਤੁਮੋਗੁਣਸੰਕਰਸਾਤਕਗੁਣਧਿਸਨੇਈ॥ ਕਹਤਕਈਰਸਾਚਮਨਮਾਨਿਆਹਿੰਦੂਤਰਕਨਕੋ
 ਏ॥ ੪॥ ਤੁਸੇਖਮਾਲੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਪੈਰਤੇਫਹਿਪਾਇਆਅਤੇਪੈਰਤੇਸਿਰਗਥਿਓਸਾ॥

ਲਗਾਅਖਨਜੇਤੁਮੇਰਾਪੀਰਹੋਅਤੇਮੈਂਤੇਰਾਮੁਰੀਦਹਾਅਤੇਮੇਰੀਨਿਸਾਹੋਰਕਰੇਜੀ।ਹਿੰਦੁਏਤੁ
 ਦਾਵਾਬੰਨਦੇਹੈਨਾ।ਅਤੇਨਾਲੇਤੁਰਕਏਗਾਦਾਵਾਬੰਨਦੇਹੈਨਾ।ਇਨਦੇਵੇਤੁਰਫਾਸੁਰੀਆਕੋਕੋਈਸਬੀ
 ਰੁੀਹੈ।ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਖਿਆਕੁਈਮਾਲੇਆਪਣੇਮੁਹਦੇਆਖੇਸਭੇਸਚੇਹੈਨਾ।ਅਤੇਦਰਗਾ
 ਤਸਚੇਸੇਈਸਚੇ।ਜਿਨਾਪੁਮੇਸਰਨਾਲਪਿਆਰਹੈ।ਤੁਸੇਖਮਾਲੇਆਖਿਆਜੀਓਜੇਦਰਗਾਹ
 ਵਿਚਸਚੇਹੈਨਉਨਾਦੇਅਮਲਕਿਆਹੈਨਾ।ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਕੁਈਮਾਲੇਉਨਾਇ
 ਚੋਹਵਾਉਠਗਾਇਆਹੈ।ਅਤੇਬੇਦਕਤੇਬਸੁਠਕਰਿਜਾਣਦੇਹੈਨਾ।ਸੁਨਤਿਅਤੇਜੇਦੁਸੁਠਕਰਿਜਾ
 ਣਦੇਹੈਨਾ।ਹੋਰਹਰਿਸੁਰਤਿਨਰਜੀਰਖਦੇਹੈਨਾ।ਰੰਜਾਕੇਸੇਨਾਹੀਕਰਦੇ।ਉਨਾਦੇਏਹਅਮਲ
 ਹੈਨਾ।ਤੁਸੇਖਮਾਲੇਕਹਿਆਤੁਪਾਜੀਤੁਸੀਜੇਕਹਦੇਹੈਸੇਸਭੇਸਚਕਹਦੇਹੈ।ਤੁਸੀਅੰਨਖੁਦਾ
 ਇਦੀਸੁਰਤਿਹੈ।ਫਿਰਇਕਉਥਾਰੇਖਾਂਪਠਾਣਸਤਿਨ੍ਰੀਆਦਾਆਹਾ।ਓਹਸੇਖਮਾਲੇਦਾਬਹੁਤ
 ਯਾਰਆਹਾ।ਓਹੁਪਾਠੀਆਬਹੁਤਆਹਾ।ਉਸਸੇਖਤੇਸੁਣਿਆਜੇਨਾਨਕਤਪਾਭਲਾਫਕੀਰ
 ਹੈਖੁਦਾਇਦਾਪਿਆਗਾਹੈ।ਉਥਾਰੇਖਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਾਸੁਆਇਆ।ਆਇਕਰਿਆਖਿਓਸ
 ਸਲਾਮਅਲੇਕੁਮਸਲਾਨਕਤਪਾ।ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਅਵਲੇਕੁਮਸਲਾਮਆਉਉਥਾਰੇ
 ਖਾਂਪਠਾਣਾ।ਤੁਓਥਾਰੇਖਾਂਕਹਿਆਕੁਰੂਨਾਨਕਤੁਹਿੰਦੁਕੇਮੁਸਲਮਾਨ।ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿ
 ਆ।ਅਰੇਹਿੰਦੁਦੇਹਾ।ਦਿਨਚਾਰਕੋਹਤੀਖੇਹਾ।ਨਾਉਉਸਕਾਜੇਮਿਟੈਨਜਾਇ।ਨਾਨਕਅਸਾਥਿ
 ਰਏਕਖੁਦਾਇ।ਹਿੰਦੂਜਾਇਮਸਾਣੇਜਲਤੇ।ਮੁਸਲਮਾਨਗੋਰਕਰਤੇ।ਏਨੇਭੁਲੇਗਾਹੁਨਪਾਇਅੰ
 ਉਨਹਿੰਦੂਓਹਤੁਰਕਕਹਾਇਆ।ਉਨਕੋਕਿਸਨਉਨਕੇਮਹੀਮਦਾ।ਖੁਦਾਇਨਾਸੁਣੈਦੇਨੇਅਹਮਕ

ਮਿਹਰਾਇਨਾਇਤਾਜਿਸਕਰੇਖੁਦਾਇ। ਨਾਨਕਬੰਦਾਓਹੀਇਲਾਹ॥ ੩॥ ਤਾਉਬਾਰੇਕਹਿ ੩੩੭
 ਆਨਾਨਕਤਪਾਜੈਸਾਸੁਣੀਤਾਬਾਤੈਸਾਹੀਦੇਖਿਆਪਾਉਬਾਰਿਗਨਿਕਾਲੇਹਮਤੁਮਾਰੇ
 ਪਾਉਚੀਮੋ। ਉਬਾਰੇਖਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਪੈਰਚਮੋਅਤੇਅਖੀਤੇਬਫੇਰੇਪੈਰਤੇਹਬਰ
 ਖਕਰਿ॥ ਤਾਉਬਾਰੇਖਾਂਦਿਦਾਹੋਵਣੁਲਗਾਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਉਬਾਰੇਖਾਂ
 ਫਕੀਰਾਕਾਉਗਰਾਕਬਲਕਾਰਿਕੇਜਾਉ॥ ਤਾਉਬਾਰੇਖਾਂਕਹਿਆਤਪਾਜੀਉਗਰਿਓਕੀ
 ਕਛੁਹਾਜਤਿਨਾਹੀਰਹੀ॥ ਹੁਮੈਤੋਆਪਣੇਦਿਲਮੈਉਹੀਜਾਣਿਆਂਹੈਜੇਹਮੋਖੁਦਾਇਕਾ
 ਵੀਦਾਰਪਾਇਆਹੈ॥ ਹਮਾਰੇਦਿਲਤੇਸਕਓਠਗਇਆਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆ
 ਖਾਂਜੀਤੁਮਾਰੇਉਪਰਖੁਦਾਇਕੀਐਸੀਹੀਮਿਹਰਿਹੁਈਹੈ॥ ਤਾਂਉਬਾਰੇਖਾਂਕਹਿਆਜੀਹ
 ਮਫਿਰਆਵਹਿਰੇ॥ ਅਬਹਮਕਉਤੁਮਕਰਮਖਸੀਕਰੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਤੁਮ
 ਕਉਖੁਦਾਇਕੀਕਰਮਬਖਸੀਸੇਹੈ॥ ਤਾਂਉਬਾਰੇਖਾਂਜਾਇਸਾਹਅਦਰਮਾਨਪਾਸਤਰੀਫਕੀ
 ਤੀ॥ ਤਾਸਾਹਅਦਰਮਾਨਗੁਸਾਖਾਪਾ॥ ਲਗਾਆਖਣਕਿਆਹਿਦੂਪਲੀਤੇਹੈਉਠਾਇਦੂਰ
 ਕਰੇਗੇ॥ ਤਾਉਬਾਰੇਖਾਂਕਹਿਆਸੇਖਜੀਕਿਸਕੋਉਠਾਉਗੇ॥ ਤਾਸੇਖਕਹਿਆਜਿਸਕੀਤੂੰਤਰੀ
 ਫਕਰਤਾਹੈ॥ ਤਾਂਉਬਾਰੇਖਾਂਕਹਿਆਸੇਖਜੀਖੁਦਾਇਕਉਠਾਉਗੇਓਹਤੇਖੁਦਾਇਹੈ॥ ਤਾਂ
 ਸੇਖਕਹਿਆਅਰੇਪਠਾਣਤੂੰਹਿਦੁਕੀਤਰੀਫਕਰਤਾਹੈ॥ ਹੀਦੁਕੇਖੁਦਾਇਕਹਤਾਹੈ॥ ਤਾਂਉਬਾਰੇ
 ਰੇਖਾਂਕਹਿਆਸੇਖਓਹਤੇਹੈਦੁਅੰਤੁਮਸਲਮਾਨਦੇਨੇਤੇਫਾਰਕਹੈ॥ ਓਹਤੇਬਾਜਿਨਸਖੁਦਾਇ
 ਹੈ॥ ਥਾਤੁਸਮਸੁਕਰਿਕਰੇਐਸੀਥਾਤਕਹੇਲਾਜਮਹੇਤੇਹੈ॥ ਤਾਂਸਾਹਅਦਰਮਾਨਗੁਸਾਖਾਪ

ਪਰਪਠਾਣ ਨੁਕਹਿਸੰਘੇ ਕੁਝ ਨਾਹੀ। ਤੁਅਗਲੇ ਕੁਲ ਕਉ ਬਾਰੇ ਖਾਇ ਕਰੇ ਜਾਉ ਚਾਬਾਫ
 ਤੇ ਦਾਗ ਜਾਏ ਲਾਵਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਲੈ ਆਇਆ। ਅਨਾ ਅਗੇ ਰਾਖਿ ਓਸਾ। ਅਤੇ ਪੈ
 ਰਤੇ ਹਥ ਰਖ ਕੈ ਆਪਣੇ ਮੁਹ ਤੇ ਅਤੇ ਅਖੀ ਤੇ ਫੇਰਿ ਓਸਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਮੀਆ
 ਜੀ ਖੁਦਾਇ ਕੁਲ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਖਦਾਇ ਆਪਣੇ ਨਾਉਂ ਦੀ ਮਿਹਰ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਜੀ ਅਸੀਫ
 ਕੀਰ ਆਹੇ। ਅਸਾਨੁ ਅਜੇਹੇ ਉਚੇ ਕਪੜੇ ਨਹੀ ਲੋੜੀਏ। ਅਸਾਨੁ ਏਹੇ ਜਾਪਹੁ ਚਿਆ
 ਅਸਾਤੁ ਸਾਨੁ ਦਿਤਾ। ਤੁੰ ਉਧਾਰੇ ਖਾ ਕਹਿ ਆਤੁ ਪਾਜੀ ਹਮ ਕੋ ਖੁਦਾਇ ਪਾਸ ਤੇ ਬਖਸਾਵ
 ਤੁਹੋ ਕੇ ਮਾਧਰ ਤੇਹੋ। ਇਹ ਜੇ ਰੇ ਜਾਹੈ ਸੋ ਤੁਮਾਰੀ ਇਨਾਇਤੁ ਸੇਹੁ ਆਹੈ। ਯਹ ਬਸਤੁ ਆ
 ਰੀਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਵਰਜੀ ਨੂੰ ਸਦ ਜੇ ਚਾਦਰਾ ਸੀਏ। ਅਤੇ
 ਉਧਾਰੇ ਖਾ ਅਸਾਤੇ ਰਾਜੀ ਹੋਵੈ। ਤੁੰ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਵਰਜੀ ਨੂੰ ਸਦ ਲੈ ਆਇਆ। ਤੁਦਰਜੀ
 ਆਇਮ ਥਾਟੇ ਕੁਆ। ਵਰਜੀ ਅਗੇ ਰੇ ਜਾਪਤਿਆ। ਵਰਜੀ ਰੇ ਜਾਮਿਦਿਆ। ਵਰਜੀ ਕ
 ਹਿ ਆਗਜ ਸੁਵਾਸੇ ਲਾਹੈ। ਅਤੇ ਬਰਗਿਰਾਉ ਤੇ ਗਜਹੈ। ਅਤੇ ਸਯਾਂ ਦਾਸੇ ਲਾਸਯਾਂਹੈ। ਜੇ
 ਕੁਛ ਆਖੇ ਸੋ ਵੇਤਰਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਭੁਲਾ ਭਾਈ ਦੇਇ ਚਾਦਰਾਹੈ ਸਨਾ। ਤੁੰ
 ਰਜੀ ਕਹਿ ਆਜੀਦ ਇਚਾਦਰਾ ਹਛੀ ਆਹੈ ਸਨਾ। ਤੁਪਠਾਣ ਕਹਿ ਆਤੁ ਪਾਜੀ ਅਜਮੈਨਿ
 ਹਾਲਹੁਆ। ਅਜਮੈਨਿ ਉਹੀ ਜਾਣਤਾਹੈ ਜੇ ਖੁਦਾਇ ਰੇ ਜਾਪਹਰਿਆਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਖਾਜੀ ਕਹੈ ਸੇਖ ਅਵਰਮਾਨ ਕੀ ਖਬਰਾ। ਤੁੰ ਉਧਾਰੇ ਖਾ ਕਹਿ ਆਤੁ ਪ
 ਜੀਤੁ ਮਕੋ ਸਭ ਕਿਛੁ ਰੇ ਸਨਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੇ ਖਹਮਾਰੇ ਉਪਰਬਹੁਤਗੁ

ਸੋਹੈ। ਤਾਉ ਬਾਰੇ ਖਾਂਕਹਿ ਆਤਪਾਜੀ ਭਿਓ ਫਕੀਰ ਕਹਾਵਤਾਹੈ। ਪਰ ਫਕੀਰੀ ਦੂਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਥੇ ੩੩੮
 ਰੇਖਾ ਕਹਿ ਆਜੀ ਕਿਆ ਕਹੈ ਜੋ ਉਨ ਕਹੀ ਹੈ ਸੋ ਮੋਕਿ ਉਕਰਿ ਕਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਅੰ
 ਖਾਂਜੀ ਨਿਸੰਗ ਕਹੈ ਮੁਲਾਜਾਜਾ ਹੀਰਖਣਾ। ਤਾਂ ਉਥੇ ਬਾਰੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੋਕਹਿ ਆਤਪਾਹ ਛੇਫ
 ਕੀਰਹੈ। ਆਗੇ ਸਿਓ ਕਹਣ ਸਗਾ ਕਿਆਹਿ ਦੁਕੀਤ ਹੀ ਫਕਰਤਾਹੈ। ਤਾਂ ਮੋਕਹਿ ਆਤਿ ਹਰਿ ਦੁਆ
 ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਨੇ ਜੋ ਫਾਰ ਕਹੈ। ਓਹ ਬਜਿਨ ਸਖਦਾਇ ਕੀ ਸੁਰਤਿ ਹੈ। ਆਗੇ ਸੋਗ ਜਾਤੇ ਖਾਂਧ
 ਪਰ ਉਸ ਕਾਚ ਲੇ ਕਛ ਨਾਹੀ। ਅਰ ਅਉਰ ਕਹੀ ਜੋ ਉਠਾਇ ਦੂਰ ਕਰਾਗੇ। ਮੈ ਆਗੇ ਸਿਓ ਕ
 ਹਿ ਅਤੀ ਕੀਸ ਕਓ ਠਵੇਗਾ। ਓਹ ਤੇ ਖੁਦਾਇ ਹੈ। ਤੇ ਆਗੇ ਜੋ ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹਿ ਆ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਤਾਈ ਬਾਲਾਚ ਲੇ ਤਾਸੇ ਖਦੀ ਕੀ ਫਕਈ ਲਾਹਿ ਆਵੀਏ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆ
 ਖਿ ਆਜੀ ਚਲੇ। ਤਾਂ ਉਥੇ ਬਾਰੇ ਖਾਂਕਹਿ ਆਤਪਾਜੀ ਹਮ ਕੋ ਕੁੀਸਾ ਖਲੇ ਚਲੀਓ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿ ਆਖਾਂਜੀ ਤੁਮ ਆਗੇ ਚਲੇ। ਹਮ ਪੀਛੇ ਆਵੇ ਤੇ ਹੈ। ਇਉਂ ਨਕਹੈ ਜੋ ਹਿ ਆਇ ਤਚ ਨਾਇ
 ਲਿ ਆਇ ਆਹੈ। ਤਾਂ ਉਥੇ ਬਾਰੇ ਖਾਂਕਹਿ ਆਜੀ ਕਛ ਉਸ ਕਾਹਮ ਕਉਤ ਰਖਾਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿ ਆਤੁਰਾ ਕਿਆਹੈ। ਪਰ ਫਕੀਰੀ ਕਾਧੇ ਉਦੈ ਯਹ ਅਦਬ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਥੇ ਬਾਰੇ ਖਾਂਕਹਿ ਅੰ
 ਜੀਏ ਹਖਦਾਇ ਤੁਮ ਕੋ ਬਖਸੀ ਸਕਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਥੇ ਬਾਰੇ ਖਾਂਕਹਿ ਆਗੇ ਗਾਇ ਆ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾਚ ਦੇਵੇ ਪਿਛੇ ਗਏ। ਆਗੇ ਜਾਹ ਆਦਰ ਮਾਨ ਪਾਲ ਕੀ ਵਿਚ ਅਸਵਾਰ ਹੋ
 ਇ ਆਆਹਾ। ਤਾਲੇ ਕਾ ਕਹਿ ਆਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਆਇ ਆ। ਤਾਲੇ ਖਕਹਿ ਆਕਹਾ ਹੈ। ਤਾਲੇ ਕ
 ਕਹਿ ਆਜੀ ਭਿਰੇ ਖੇ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਸਿਖ ਕਹਿ ਆਸਵਾਰੀ ਮਕੂਫ ਕਰੇ। ਈਵੇ ਪਾਲ ਕੀ ਖਣੀ ਆਹੀ
 ਤੁ

ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਇ ਤੇ ਟਾਕੀਤੀ। ਤੁਸੇ ਖਾਅਗੇ ਚਸਤ ਪੇਸੀ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਮੁਹ ਥੀ ਕਹਿਓ
 ਤੁਪਾ ਖੈਰ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਖੈਰ ਹੈ ਪਰ ਨਾਹੀ ਖੈਰ। ਤੁਫੇਰ ਸੇਖ ਕਹਿਆ ਤੁਪਾ
 ਖੈਰ ਹੈ। ਤੁਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਖੈਰ ਹੈ ਪਰ ਨਾਹੀ ਖੈਰ। ਤੁਫੇਰ ਸੇਖ ਕਹਿਆ ਤੁਪਾ
 ਖੈਰ ਹੈ। ਤੁਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਖੈਰ ਹੈ ਪਰ ਨਾਹੀ ਖੈਰ। ਤੁਸੇ ਖ ਕਹਿਆ ਤੁਪਾ ਯਹ
 ਕਿਆ ਖੈਰ ਹੈ ਅਰ ਨਾਹੀ ਖੈਰ। ਮੁਤ ਕਉ ਤੇ ਯਹ ਹੈਰ ਨਗੀਲ ਗਏ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਸੇਖ ਜੀ ਖੈਰ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਨਾਹੀ ਖੈਰ। ਜੇ ਤੁਸੇ ਕਹਿਆ ਓਗਾਇ ਦੇਵੇਗਾ। ਤੁ
 ਮਾਰੀ ਕਉ ਨਸੀ ਜਾਗਾ ਹਮੇਰੇ ਕੀ ਹੈ। ਤੁਮਹਾਰੇ ਪਾਸੇ ਤੇ ਫੁਰਾਇ ਲੇਵੇ। ਤੁਸੇ ਖ ਕਹਿਆ ਤੁ
 ਪਾ ਕਉ ਟਕ ਹਤਾ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੇਖ ਜੀ ਤੁਮ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਤੁਸੇ ਖ ਕਹਿਆ ਅਜੇ
 ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਸੇਖ ਮਾਰਤਾ ਹੈ। ਤੁਓ ਬਾਰੇ ਖਾ ਕਹਿਆ ਕਉ ਸੇਖ ਤੁ ਕਹਤਾ ਬਾ। ਜੇ ਕਿਆ ਹਿ
 ਦ ਕੀਤੀ ਫਕਰਤਾ ਹੈ ਉਠਾਇ ਦੇਵੇਗਾ। ਅਥਕਿਉ ਮੁਕਰਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੇ ਖ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਜਾ
 ਏਤੁ ਪਾਜਾਇ ਤੁ ਕਉ ਕਿਆ ਪਹੁਚਤਾ ਹੈ। ਹਮ ਵਿਨੇ ਫਕੀਰ ਹੈ ਆਪ ਸਮੇਤ ਗੁਰੂ ਲੇਵੇਗੇ
 ਤੁ ਆਪਣੇ ਟਿਕਾਇ ਬੈਠ ਰਹਾ। ਤੁਓ ਬਾਰੇ ਖਾ ਕਹਿਆ ਹਮਾਰਾ ਟਿਕਾਣਾ ਤੁਪੇ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ। ਹਮ ਤੁ
 ਪੇ ਕੇ ਮਰੀਦ ਹੈ ਅੇਸਾ ਕਲਾਪੀ ਛੇ ਮਾਰਨਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੁਈ ਖਾਜੀ ਹਮ ਅ
 ਰਏ ਫਕੀਰ ਹੈ ਤੁਮ ਇਸੇ ਤਰਾ ਚਹੀਤੇ ਹੈ। ਤੁਸੇ ਖ ਗੁਸਾਖਾਇ ਕਰਿ ਬੋਲਿਆ। ਕਹਤੁ ਪਾਤੀ ਹਿ
 ਦ ਕੇ ਮਸਲਾ ਮਾਨ ਹੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ। ਨਾਹ ਮਹਿ ਦੂਨਾ ਮਸਲਾ ਮਾਨਾ। ਨਾ ਬੰਦ
 ਪਨੈ ਨ ਪਨੈ ਕੁਰਾਨਾ। ਦੋਨੇ ਬੀਚ ਸੇ ਸੇਤਾਨਾ। ਏਕੀਏ ਕਾਏ ਕੁਸੁ ਬਾਹਾਨਾ। ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਮੁਖ

ਪੀਰ ਆਦਰਮਾਨਾ ਦਾ ਵਾਕੁਲੇ ਤੇ ਏਕ ਪਛਾਨਾ। ਤਾਫੇਰ ਸੇਖ ਆਦਰਮਾਨ ਕਹਿਆ ਸੁਣਿ ਤੇਨਾ ॥ ੧੩੬ ॥
 ਨਕਤੇਰਾ ਮਜਬ ਕਿਆਰੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਜਬ ਹਮਾਰਾ ਸਚਾਨਾਮਾ ਜਿਨ
 ਏਤੇ ਕੀਏ ਅਨੇ ਕਥਿ ਪਾਵਾ ਪੂਜੀ ਸਚ ਸਚਾ ਵਪਾਰਾ ਦੂਜਾ ਥੁਠਾ ਹੋਇ ਖੁਆਰਾ ਜੋ ਆਇ ਆਸੇਚ
 ਲੁਹਾਰਾ। ਤਿਸ ਪਰ ਨਜਰ ਰਖੈ ਗਵਾਹਾ ਸਚ ਖੁਦਾਇ ਏਵੇ ਹੋਈ ਥੁਠਾ ਦਾਵੇ ਅਗਨ ਟਿਰੇ ਥੁਠਾ
 ਸੁਣ ਪੀਰ ਦਾਵੇ ਮੈਨ ਹੀ ਖੁਦਾਇ। ਨਾਨਕ ਦਸੈ ਸਚਾਰਾਹਾ। ਤਾਫੇਰ ਸੇਖ ਆਦਰਮਾਨ ਕਹਿਆ ਕਿ
 ਉਜੀ ਜੇ ਖੁਦਾਇ ਕੋ ਪਿਆਰੇ ਹੋ ਸੋ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੇ ਖੁਦਾਇ ਕੋ ਪਿਆ
 ਰੇ ਹੋ ਤਿਨ ਖੁਦਾਇ ਪਿਆਰਾ। ਦਿਲ ਮੈ ਸਾਧਤ ਏਕ ਕਾਰਾ। ਪੀਛੇ ਪਉ ਨ ਥੁਠਾ ਭੇਖਾ। ਸਭ ਸੂਰਤ
 ਮੈ ਏਕ ਦੇਖਾ। ਜਗਦੇਖੇ ਤੁਹੰ ਹੋਇ ਸਲਾਮੀ। ਖਾਇ ਹਲਾਲ ਸਭ ਤੁਜੇ ਹਰਾਮੀ। ਸੋਈ ਦਾਦਰਗ
 ਹ ਮੈ ਖਰਾ। ਇਕ ਕੀ ਸਿਫ ਤੁਜੇ ਤੇਰਾ। ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਸੁਣ ਪੀਰ ਆਦਰਮਾਨਾ। ਏਕ ਖੁਦਾਇ ਦੂਜ
 ਸੈ ਤਾਨਾ। ਤਾਫੇਰ ਆਦਰਮਾਨ ਕਹਿਆ। ਸੁਣ ਤੇਰੇ ਤਪ ਤੋਹੀ ਨਜਰ ਤੁਲੇ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਆਵਤਾ। ਤਾਫੇ
 ਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ। ਨਦਰ ਹਮਾਰੀ ਸਭ ਤੇਰਾ। ਜਗ ਪਾਲਕ ਤਹਾਰੈ ਹਜ਼ੂਰਾ। ਇਕ ਦਮ
 ਕਰੀ ਭੁਲ ਨ ਜਾਇ। ਮੈ ਸਾਦੀ ਆਰਾਹੁ ਬਤਾਇ। ਖਾਲ ਕੇ ਏਕ ਸਭ ਕੀਏ ਏਵੇ। ਜਿਸ ਪਰ ਹਮ ਸੇ
 ਕਿਸੀ ਨ ਨਿੰਦੇ। ਸਭ ਕੋ ਜਾਣੇ ਆਪ ਤੇਰਾ। ਸੋਈ ਗਜਰ ਖਾਲ ਕਰ ਰਖਲਾ। ਸੁਣਿ ਸੇਖ ਜਿਨਾ
 ਪਾਪ ਟਾਇਆ। ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਖਾਲ ਕਤਿ ਨ ਪਾਇਆ। ਤਾਸੇਖ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਤੇ ਨੂਵ ਨੀਇਨਾ
 ਇਤਹੁਈ ਹੈ। ਅਰਹਮ ਕਥਿ ਦੀਦਾਰ ਦੀਆ ਕਰੇ। ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੀ ਕੀਤਾ ਕਰੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਵਡੀ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੀਇ ਹਾਹੈ ਜੋ ਕੀਤੇ ਨੂਕੀਤਾ ਜਾਣਨਾ। ਅਤੇ ਦਾਵਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਬੀਨਣਾ ਨਾਹੀ

ਜੇ ਪੈਦਾਇ ਸਹੈ ਸੇ ਸੁਖੁ ਦਾਇਦੀ ਹੈ। ਆਪੁ ਨਾ ਕੋਈ ਚਗਾਹੋਇਆ ਹੈ। ਨਾ ਕੋਈ ਮੰਦਾਹੋਇਆ
 ਤੈ। ਜੇ ਹੁਖੁ ਦਾਇਦਾਇਆ ਹੈ ਤੇ ਹੋ। ਤੁਸੇ ਖੁਆ ਦਰਮਾਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਹਥ
 ਥੇ। ਕਹਣ ਲਗਾਹ ਮਕੋ ਕੁਛੁ ਗੁਸਤਾ ਕੀਪੀ ਹੈ ਸੇਤੁ ਮਹ ਮਕੋ ਮਾਛੁ ਕਰਨੀ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੇ ਖਜੀ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਿਆਰਿਆ ਵਿਚਗਾ ਸਤਾ ਕੀ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਜੇ ਕਾਈ
 ਭੁਲਿਆ ਚੁਕਿਆ ਪਉਦੀ ਹੈ ਤੁ ਖੁਦਾਇ ਬਖਸ਼ਿ ਦੈ। ਪਰ ਆਪਣੀ ਵਲੇ ਖਬਰ ਦਾਹਰਹੁਣਾ
 ਉਹ ਜੇ ਕਈ ਰਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਆਖਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਸਤੁ ਰਸੈ ਸਲਾਹ ਹੈ ਜਾਕੇ। ਸਦਾ ਬਾਖ ਪੈ
 ਕੰਬਰਤਾ ਕੇ। ਸੇ ਖਜੇ ਕਹੀਏ ਕੋਟ ਅਠਾ ਸੀ। ਛੁਪ ਨ ਕੋਟ ਤਾ ਕੀ ਖੇਲ ਖਾਸੀ। ੧। ਬਾਬਾ ਮੋਗਰੀ
 ਬਕੀ ਕੇ ਗੁਜਰਾਵੇ। ਮਜਲ ਸਦਰ ਮਹਲ ਕੋ ਪਾਵੇ। ੧। ਰਹਾਉ। ਤੇਤੀ ਸਕਰੋ ਹੀ ਹੈ ਖੇਲ ਖਾਨ
 ਲਖ ਚਉਗਾ ਸੀ। ਫਿਰੇ ਦਿਵਾਨਾ। ਬਾਬੇ ਆਦਮ ਕਉ ਕੁਛ ਨ ਦਰਦਿ ਖਾਈ। ਉਨ ਭੂਭਿ ਸਤਾ
 ਨੇਰੀ ਪਾਈ। ੨। ਵਿਲਖ ਲਹ ਲਜਾ ਕੇ ਜਰ ਦਰੁ ਬਾਨੀ। ਛੁਰ ਕਤੇ ਬਕਰੇ ਸੇਤਾਨੀ। ਦੁਨੀ
 ਆਵੇ ਸਰੋ ਸਹੈ ਲੋਈ। ਅਪਨਾ ਕੀ ਆਪਾਵੈ ਸੋਈ। ੩। ਤੁਮ ਦਾਤੇ ਹਮ ਦੀਨਾ ਭਿਖਾਰੀ। ਦੇਹੁ
 ਜਬਾਬ ਹੋਇ ਬਜਗਾਰੀ। ਕਹਤ ਕਈ ਰਤੇ ਗੀਪ ਨਹਿ ਸਮਾਨਾ। ਅਪਨੇ ਨ ਜੀ ਕਰਾਖ ਰਹਮਾਨ
 ਸਦ ਸੇ ਖਜੀ ਜੇ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਹੈ ਨ ਤਿਨਾ ਨ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਖੈਫੁ ਅਠੇ ਪਹਰਾਇ ਲਤੇ ਰਹਦਾ ਹੈ
 ਉਹ ਕਦੀ ਤੁਗਾਫੁ ਲਨਾਹੀ ਰਹਦੇ। ਤੁਸੇ ਖੁਆ ਦਰਮਾਨ ਕਹਿਆ ਅਮਨਾਤ ਪਾਜੀ। ਜੇ ਕੁਛੁ
 ਕਹਦੇ ਹੋ ਸੇ ਦੁਰਸਤਿ ਕਹਦੇ ਹੋ। ਤੁੰ ਉਬਾਰੇ ਖਾਪ ਠਾਣੁ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਸੇ ਖਤ ਪੇ ਕਉ ਉਠਾਵੇ
 ਥੇ। ਤੁਸੇ ਖਕਹਿਆ ਉਬਾਰੇ ਖਾਹ ਮਜਾਣਤੇ ਥੇ ਜੇ ਅਉਰ ਹਿਦੁ ਜੇ ਹੈ ਸੇ ਬਤ ਪਰਸਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ।

ਸੋਯਹੁਤੀਕਰਤਾਹੋਵੇਗਾ। ਅਥਹਮਕਉਮਲੁਮਹੁਆਜੇਯਹਬੰਦਾਖਦਾਇਕਾਹੈਖਾਸਾ। ਤਾਗੁਰੂ ੨੪੦
 ਨਾਨਕਜੀਸੇਖਪਾਸੋਵਿਚਹੁਆਪਰਪਠਾਏਛੁਰੇਨਾਹੀ। ਦੋਇਦਿਨਭਾਰੇਖਾਂਦੇਘਰਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀਗਹਿਆ। ਤੀਸਰੇਦਿਨਪਧੇਕੇਆਇਆਆਇਮਾਤਾਚੋਣੀਨੰਦਰਸਨਦਿਤੇਸੁ। ਤਾਅਗੇ
 ਮੰਦੇਤੁਪੈਰਤੇਫਾਹਪਈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮੰਦੇਤੁਤੁਆਸਾਬੇਰਹਦੀਨਜਰਨੀਹੋਪਉਦੀ
 ਤਾਮੰਦੇਤਕਹਿਆਜੀਮੇਰੇਭਾਗਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮੰਦੇਤਦੀਧੀਏਤੇਰੇਵੇਭਾਗਹੋਨੇ
 ਖੇਮਤਕੇਈਮਨਵਿਚਗਿਣਤੀਕਰਦੀਹੋਵੇ। ਸਤਿਵਰੇਮੰਦੇਤਜੀਵੀਦੇਇਧੀਆਹੋਈਆਵੇਘਰ
 ਲਗੀਆ। ਫੇਰਜਾਤੀਜੀਵਾਰੀਹੋਈਆਚਲੀਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਹੁਤਿਆਜਜੀਕਰ
 ਤਾਅਗੇਕੀਤੀ। ਪਰਕਰਤਾਹਭਾਏਦਾਸਾਹਿਬਨਾਮੰਨੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਦਾਸਹੋਇਆ। ਤਾ
 ਆਖਿਓਸਭਾਈਬਾਲਾਚਲੇਤਾਇਕਉਦਾਸੀਕਰਿਆਵੀਏ। ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਕਿਪਰਦੀ
 ਧੋਲਹਭਾਈਜੀਵਾਹਗੁਰੂ। ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਉਚ
 ਸਯਦਲਲਾਸਟਕੀਰਹੇ। ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਕੁਲਾਜੀ। ਦੋਵੇਗਏ। ਜਾਵੇਗੀਵੇਲਾਹੋਇਆ
 ਤਾਂਦਰੀਆਉਨਾਵਣਗਏ। ਤਾਂਇਕਮਿਦੀਅਗੇਨਾਵਦਾਆਹਾ। ਜਾਨਾਵਣਲਗੇਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਥਾਣੀਉਚਰੀ। ਗੁਰਮੁਖਨਦੰਗੁਰਮੁਖਵੇਦੰਗੁਰਮੁਖਰਹਿਆਸਮਾਈ। ਗੁਰਈਸਰਗੁਰਗੋਰ
 ਖਬਰਮਾਗੁਰਪਾਰਬਤੀਮਾਈ। ਜੇਹਉਜਾਣਾਆਖਾਨਾਹੀਕਧਣਾਕਥਨਨਾਜਾਈ। ਗੁਰਾਇਕਦੇ
 ਹਥਣਾਈ। ਸਭਨਾਜੀਆਕਾਇਕਦਾਤਾਸੋਮੇਵਿਸਰਨਜਾਈ। ੧। ਤੀਰਥਨਾਵਾਜੇਤਿਸਭਾਵਾਇਦ
 ਭਾਣੇਕਿਨਾਇਕਰੀ। ਜੇਤੀਸਿਰਠਭੁਪਾਈਵੇਖਾਵਿਣਕਰਮਾਕਿਮੀਲੈਲਈ। ਮਤਿਵਿਚਰਤਨਜ

ਵਾਹਗਮਾਣਕਜੇਇਕਗੁਰਕੀਸਿਖਸੁਣੀ॥ਗੁਰਾਇਕਦੇਹਬੁਝਾਈ॥ਸਰੁਨਾਜੀਆਕਾਹਿਕਦਾ॥
 ਜੇਮੈਵਿਸਰਨਜਾਈ॥੩॥ਪਾਤਾਲਪਤਾਲਲਖਅਗਾਸਾਅਗਾਸਾ॥ਓਨਕਓਨਕਭਾਲਬਕੇਏ
 ਦਕਹਨਾਇਕਵਾਤਾ॥ਸਹਸਾਅਠਾਰਕਹਨਕਤੇਬਾਅਸਲਾਇਕਧਾਤਾ॥ਲਿਖਹੋਇਤਾਲਿਖੀਅੰ
 ਲੇਖੇਹੋਇਵਿਣਾਸਾ॥ਨਾਨਕਵਡਾਆਖੀਅੰਆਪੇਜਾਣੇਆਪਾ॥੩॥ਇਕਦੁਜੀਭੋਲਖਹੋਇਲਖ
 ਹੋਇਲਖਵੀਸਾ॥ਲਖਲਖਗੋਡਾਆਖੀਅੰਏਕਨਾਮਜਗਦੀਸਾ॥ਏਤਹਾਪਤਪਉਤ੍ਰੀਆਚਰੀ
 ਅੰਹੋਇਇਕੀਸਾ॥ਸੁਣਗਲਾਅਕਾਸਕੀਕੀਦਾਆਈਰੀਸਾ॥ਨਾਨਕਨਦਰੀਪਾਈਅੰਕੁੜੀਕ
 ਰੈਂ ਠੀਸਾ॥੪॥ਹੋਰਬਾਣੀਬਹੁਤਹੋਈਤਾਸਿਦੀਵੇਇਜਾਹਗਾਅਟਕਿਆ॥ਇਕਗੁਰਮੁਖਤੋਂ
 ਇਕਪਤਾਲੀਅਕਾਸੀਤੇ॥ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਅਤੇਗੁਈਬਾਲਾਨਾਵੇਰਹੇ॥ਤਾਸਿਦੀਗਇਆ
 ਆਪਣੇਪੀਰਥੇ॥ਪੀਰਅਰੋਪੁਛਿਆਬਚਾਦਿਨਕਿਉਚਾਕੀਓ॥ਤਾਸਿਦੀਆਖਿਆਜੀਵੇਪੀ
 ਰਸਲਾਮਤੀਮੈਨਹਿਕਹੈਰਾਨਗਲਗੀਹੈ॥ਪੀਰਕਹਿਆਬਚਾਕੇਹੀ॥ਤਾਸਿਦੀਫੇਰਕਹਿਆ
 ਪੀਰਸਲਾਮਤੀ॥ਹਿਕਜੇਹਿਦੁਦਰੀਆਓਵਿਚਨਾਵਦਾਆਹਾ॥ਸੇਓਸਬਕਾਉਜੇਬਾਕਿਆਸੇ
 ਕੁਫਰਦਾ॥ਤੁਫਿਰਪੀਰਪੁਛਿਆਕੇਹਾਬਚਾ॥ਤਾਸਿਦੀਕਹਿਆਪੀਰਸਲਾਮਤੀਤੁਸਾਕਹੇ
 ਚਉਦਾਤਬਕਾ॥ਅਤੇਪੈਕੰਬਰਭੀਕਹੇਚਉਦਾ॥ਅਤੇਕੁਰਾਨਵਿਚਭੀਚਉਦਾਲਿਖੇਹੈ॥ਅਤੇਓ
 ਸਏਰਾਤੁਫਾਨਬੋਲਿਆ॥ਜੇਲਖਹੀਲਖਕਹੇਹੈਨਾ॥ਮੈਨਾਤੁਤੁਦਦੀਹੈਰਾਨਗਲਗੀਹੈ॥ਤੁ
 ਫੇਰਪੀਰਪੁਛਿਆਬਚਾਓਹਹਿਦੁਫਕੀਰਕਿਥੇਛੁਰਿਓ॥ਤੁਫੇਰਸਿਦੀਆਖਿਆਜੀਵਰੀਅ
 ਓਵਿਚਛੁਰੇਆਹੇ॥ਤੁਫੇਰਪੀਰਆਖਿਆਜਾਹਿਬਚਾਸਦਿਲਿਆਓ॥ਤਾਸਿਦੀਸਦਣਚਲਿ

ਅਸਤਾ ਅਗੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਹੀ ਮਿਲੇ। ਤੁਸੀਂ ਦੀਆਂ ਖਿਆਲਾਂ ਦੇ ਰਵੇ ਸੋ ਮੈਂ ਪੀਰ ਤੁਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ੨੪੯
ਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਚਲ ਰਵੇ ਸਤੈਂ ਪੀਰ ਦੇ ਦੀਵਾਰ ਨੂੰ ਚਲੇ ਆਏ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ
ਦੀਵਾਨ ਲੈ ਗਏ। ਅਗੇ ਪੀਰ ਉਤੀ ਕਵਾਣੁ ਬੈਠਾ ਆਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਖਾਈ ਦਿ
ਤੀ ਜਾਇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਹੋਇ। ਤੁਸੀਂ ਪੀਰ ਅਗੇ ਪੁਛਿਆ। ਉਤੇ ਸੀ ਦੇ ਪਹੀ ਅੰਨ੍ਹੇ ਦਿਤੇ ਅਚਾਇਨਾ। ਤੁਸੀਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ। ਗਲੀ ਅਪਾਰ ਸੁੰਦਰੀ ਅਜੇ ਸੰਗੇ ਸੇ ਦੇਨ। ਤੁਸੀਂ ਪੀਰ ਸਯਦ ਜਲਾਲ ਦਸ
ਤੁਪੇ ਸੀਲੀਤੀ। ਅਤੇ ਮੁਹਬੀ ਬਚਨ ਕਹਿੰਦਾ। ਯਾਰ ਸਲਾਮਾ ਲੇ ਕਬਰਾਖੁ ਦਈ ਸਚ ਚਉ। ਦ
ਰਗਹਿ ਕਿਆ ਬਸੇ ਖਾਖਸੁ ਦਈ ਸਚਮੁੰ। ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ। ਸੇਖ ਸੁਣਾਉ ਸਚ ਅ
ਤੇ ਦਰਗਹਿ ਸੋਹਨ ਸਚੀਆ। ਸੁਠਿਆ ਨਾਹੀ ਬਾਉ ਫੇਰ ਚਉ ਗਸੀ ਸੁਟੀਆ। ਤੁਸੀਂ ਫੇਰ ਸੀ ਦੀ ਬੋ
ਲਿਆ ਪੀਰ ਸਲਾਮਤੀ ਮੇਰੀ ਬੀਤਈ ਵੇਰਹਿ ਗਈ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਵਿਚ ਪਰਚ ਗਏ। ਤੁਸੀਂ ਪੀਰ
ਕਹਿਆ ਆਖ ਬਚਾਤੁ ਕਿਆ ਪੁਨਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸੀ ਦੀਆਂ ਖਿਆਲਾਂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਚਉ ਰਾਕਹੇ ਅਤੇ ਕੁਰਾਨ
ਪੈ ਕੰਬਰ ਬੀਚ ਉਦਾ ਆਖੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦਰਵੇਸ਼ ਲਖ ਹੀ ਲਖ ਆਖੇ। ਮੈਂ ਇਉਂ ਆਖ ਦਾਹਾਂ ਦਿਖਾਇ
ਹੁਠਾ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਪੈ ਕੰਬਰ ਬੀਚ ਕੇ ਕੁਰਾਨ ਬੁਠੇ। ਤੁਸੀਂ ਪੀਰ ਆਖਿਆ ਬਚਾਤੁ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਜਿਨਾ
ਸੁਠ ਉਦਾਈ ਨਜਰਿ ਖੁਲੈ ਹੋ ਤਿਨਾ ਚਉ ਵੀ ਆਖੇ। ਅਤੇ ਜਿਨਾ ਲਖਾਈ ਨਜਰ ਖੁਲੀ ਤਿਨਾ ਲਖ
ਹੀ ਆਖੇ। ਕੁਰਾਨ ਕਰਵੇ ਸਲਾਖਾ ਦੇ ਅਗੇ ਕਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਗੇ ਬਿਅੰਤ।
ਤੁਸੀਂ ਪੀਰ ਆਖਿਆ ਬਚਾਤੁ ਲਖਾ ਦੇ ਅਗੇ ਇਸਨੂੰ ਖਬਰ ਨਾਹੀ। ਜਿਥੇ ਤੋੜੀ ਇਸ ਦੀ ਨਜਰ ਖੁਲੀ
ਆਹੀ ਤਿਨਾ ਇਨਾ ਆਖੀ। ਤੁਸੀਂ ਸੀ ਦੀਆਂ ਖਿਆਲਾਂ ਜੀ ਦੇ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਆਖ ਦਾਹੈ ਸੋ ਕਿਆ ਆਖ

ਦੋਹੈ। ਤੁੰ ਪੀਰ ਫੇਰ ਪੁਛਿਆ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦਰਦੇ ਸਗੁਰ ਮੁਖ ਤੁਸੀ ਕਿਸਨੇ ਆਖ ਦੇਹੈ। ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿ ਆਪੀਰ ਜੀ ਮੈ ਨਾਹੀ ਜਾਣਦਾ। ਤੁੰ ਫੇਰ ਪੀਰ ਕਹਿ ਆਨਾਨਕ ਦਰਦੇ ਸਲੋਟੈ ਨਾ
 ਹੀ। ਤੁੰ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੈ ਤੁਸਾਥੈ ਪੁਛਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਤੁੰ ਫੇਰ ਪੀਰ ਕਹਿ ਅੰ
 ਸਣ ਨਾਨਕ ਦਰਦੇ ਸਜੇ ਅਸਾਥੇ ਮੰਤ੍ਰ ਲਈ ਬੋਲੀ ਪੁਛੇ ਤੁਨ ਕੜੇ ਨੀ ਗਰਬੀ ਦਸ ਦੇਵਨਾ। ਅਤੇ
 ਤੇਰੇ ਮੰਤ੍ਰ ਲਈ ਬੋਲੀ ਹੈ ਤੁੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਸੋ ਆਖ। ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਹਥੇ ਤੁਸਾ
 ਥੈ ਪੁਛਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਤੁੰ ਸਯਦ ਜਲਾਲ ਸਿੰਘ ਮੰਗੀ ਦਸ ਭੇਸੇ। ਲਗਾ ਆਖਣੁ ਸੁਣੁ
 ਦਾਇ ਦੇ ਉਧੀ ਦਿਓ। ਇਹ ਦਰਦੇ ਸਾ ਅਸਾਥੇ ਤੁਕੀ ਦੇ ਬੈਠੇ ਹੈ ਨਾ। ਅਸੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਖ ਬੈਠਾਇ
 ਲੇ ਹਾਂ। ਤੁਸਾ ਅਸਾਥੇ ਧਿਹ ਜ ਕਰ ਕੇ ਜਾਣੇ ਅਸਾ ਅਗੇ ਉਜਰ ਕਰ ਦੇ ਆਹੈ। ਅਤੇ ਅਸਾ ਅੰ
 ਦਰਿ ਆਤੋ ਨੀਏ ਨਾ ਅਗੇ ਉਜਰ ਨਾਹੀ ਕਰਣਾ। ਜੇ ਕੁਛ ਆਖ ਨਸੇ ਬਜਾਇ ਲਿਆਵਣਾ।
 ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਓਸ ਜੇ ਅਸਾਥੇ ਆਵਦਿ ਆਤੋ ਨੀ ਤੁਸਾਇ ਬੈਠਣਾ ਨਾਹੀ। ਤੁੰ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਪੀਰ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਿਥੇ ਜਾਵੇਹੈ। ਤੁੰ ਪੀਰ ਕਹਿ ਆਮਸੀ ਗੁਰ ਮੁਖਾ ਦਾਜ
 ਬਾਬ ਲੈਣ ਜਾਵੇਹੈ। ਤੁੰ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਿਥੇ ਜਾਵੇਹੈ। ਤੁੰ ਪੀਰ ਕਹਿ
 ਆਜੀ ਅਸੀ ਮਕੇ ਜਾਵੇਹੈ। ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਉਜੀ। ਤੁੰ ਪੀਰ ਇਕ ਜੁਧਾਗ
 ਲ ਪਾਇਆ। ਅਤੇ ਬੋਲਾ ਸਿਰ ਤੇ ਲੀਤੀ ਅਤੇ ਇਕ ਹਥ ਅਸਤਾਵਾ ਅਤੇ ਹਿਕ ਹਥ ਅਸਾ।
 ਅਤੇ ਪੈਰੀ ਕਉ ਸਾਪਾਈਆ। ਅਤੇ ਗਲਿਆ ਗਾਇਆ। ਤੁੰ ਭਾਈ ਬੋਲ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਮਕਾ
 ਓਹ ਜਿਥੇ ਮਰਦਾ ਨਾਗਾਇਆ ਸੀ ਕੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮਕਾਹੈ। ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੁਣੁ

ਨੰ
=

ਈਥਾਲਾਭਿਗਮਕਾ। ਤੁਫੇਰਕੁਈਥਾਲੇਪੁਛਿਆਜੀਉਥੋਕਿਸਪਾਸਪੁਜਥਾਬਲਿਆਵਸੀ 387
ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਕੁਈਥਾਲਾਫੁਕੀਰਹੈਥੰਦਗੀਦਾਪੁਰਾ। ਪਰਪੀਰਕਚਾਹੈਸਾ।
ਸਯਾਵਜਲਾਲਜਾਏਜਹਜਚੜਿਆ। ਤਾਇਕਪਹਾੜਨਜਗਆਇਆ। ਤਾਸਯਦਜਲਾਲ
ਕਹਿਆਜਹਜਇਸਪਹਾੜਨਲਲਗੇਤਾਏਹੁਪਹਾੜਦੇਖਜਾਈਐ। ਤਾਸੁਖੜਵਗਿਆਜਹਜ
ਜਾਇਉਸੇਪਹਾੜਨਲਲਗਾ। ਤਾਜਹਜਵਿਚਹੋਕਾਮਿਸਿਆ। ਜਾਰੇਜਿਸਉਤਰਨਾਹੈਉਤਰ
ਪਵੇ। ਤਾਸਯਦਜਲਾਲਉਤਰਪਇਆ। ਤਾਜਹਜਰਵਾਨਾਹੋਇਆ। ਤਾਪੀਰਜਾਇਚੜਿਆਪੁ
ਹਾੜਤੇ। ਜਾਵੇਖੇਤਾਂਭੁਲੀਆਵਸਤੁਲਥੀਆਹੈਨਾ। ਹਛੀਆਸੇਜਾਵਿਛੁਵਣੇਵਿਛੋਪਏਹੈਨਾ।
ਪਰਰਹਣਵਾਲਾਕੋਈਨਹੀ। ਤਾਪੀਰਮਨਵਿਚਜਾਤਾਜੋਇਹਸਮਿਗੀਏਸੋਕੋਈਰਹਣਵਾਲੇ
ਭੀਹੋਸਨਾ। ਤੁਫੇਰਆਇਕਾਰਿਲਗਾਲਗਦਾਤੁਮਾਸਦੇਖਣਾ। ਵੇਖੇਤਾਸਮੰਦਵਿਚਮੀਹੁਵਸਦੇ
ਹੈ। ਤਾਪੀਰਦੇਰਿਲਵਿਚਗੁਜਰੀਜੋਏਪੁਰਾਇਏਹੁਕਿਆਜਿਥੇਲੋੜੀਦਾਨਾਹੀਤਿਥੇਵਸਦਾਹੈ।
ਤਾਮੀਹੁਵਸਦੇਰਹਿਗਇਆ। ਤੁਫੇਰਏਹੁਪਹਾੜਉਪਰਆਇਕਾਰਿਮਹਲਾਇਤਵਿਚਆਇਆ।
ਜਾਵੇਖੇਤਾਂਭੋਦੇਵਸਕੀਨਜੋਆਹੋਸੋਆਪੋਆਪਣੀਜਾਹਗਾਥੈਠੇਹੈਨਾ। ਸਾਯਾਉਨਾਦਾਭੁ
ਰੀਆਗਾ। ਜਿਸਦੇਮਖੇਲਗਾਤਿਸੇਪਾਸਬਾਹਿਗਇਆ। ਉਨਾਨਾਇਛਾਭੋਜਨਕੁਦਰਤਿਨਾਲ
ਉਤਰਦਾਆਗਾ। ਉਨਾਸਭਨਾਨੰਮਹਾਰਉਤਰਿਆ। ਜਿਸਦੇਪਾਸਾਇਹਬੈਠਾਆਗਾ। ਤਿਸਜਾਏ
ਆਪਣੇਗਰਦੇਵਪਾਸਕਰਿਆ। ਅਗੇਉਸਪੁਛਿਆਫਲਾਣੇ ਅਹਾਰਉਤਰਿਆ। ਇਸਆਖਿ
ਆਜੀਉਤਰਿਆ। ਤੁਫੇਰਉਸਪੁਛਿਆਪਰਚੇਠੇ। ਤਾਇਸਆਖਿਆਜੀਨਾਹੀਪਰਚੇ। ਤਾਉ

ਸਫੇਰ ਪਾਛਿਆ ਕਿਉਂ ਤਾਂ ਇਸ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹਿਕ ਜੋ ਕਿ ਸੇਮੰਡ ਲਈ ਦਰਵੇਸ਼ ਆਇਆ ਹੈ
ਸੇਉ ਸਨ ਨਾ ਹੀ ਉਤਿਰਿਆ। ਤਾਂ ਉਸ ਫੇਰ ਕਹਿਆ ਅਗਰ ਕਿਸ ਦਾ ਅਤੇ ਓਹ ਕਿਸ ਦਾ। ਇਸ
ਕਹਿਆ ਅਗਰ ਭੀ ਉਸੇ ਦਾ ਅਤੇ ਓਹ ਭੀ ਉਸੇ ਦਾ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਸ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਕਿ ਆ ਰਿਹਾ ਰਾਜੇ
ਹਰਫ ਦਰਸਿਆ ਨਾ ਲਾਵੇ। ਤਾਂ ਏਹ ਫਿਰ ਆਇਆ। ਦੇਨ ਸਿਧਿ ਓਸੁ ਬੈਠਾ ਆਪੇ ਖਾਧਿ ਓਸ।
ਤਾਂ ਸਈ ਯਦੁਨ ਲਾਲ ਭੁਖਾਰ ਹਿਆ। ਪਰ ਜਾਗਦਾਰ ਹਯਾ। ਦੇਖਾ ਆਵੇ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਥੇ ਪਰ
ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਦੇਖੀਏ। ਜਾ ਪਰ ਭਾਤ ਹੋਵੇ ਤੇ ਆਈ ਅਤੇ ਉਨ ਦੀ ਉਗਰੀ ਦਾ ਵਖਤ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ
ਸਈ ਯਦੁਨ ਲਾਲ ਦੀ ਆਪ ਲਕਾ ਲਗ ਗਈਆ। ਜਾਂ ਉਨ ਉਗਰੀ ਲੀਤੀ ਤਾਂ ਇਸ ਦੀ ਆਪ
ਲਕਾ ਲੀਆ। ਤਾਂ ਏਹੁ ਘਰੁ ਤਿਥਿ ਸਮਾਵਰੀ ਦੇ ਘਾਟ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਲਹਗਦਾ ਤੁਮ
ਸਾਲ ਗਾ ਦੇਖਣਾ। ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਇਕ ਜਹਜਹ ਲਗਾ ਰੁਝਣਾ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਇਸ ਦੇ ਜੀ ਗੁਜਰੀ। ਜੋ ਦੇਖ
ਏ ਤੂੰ ਏਹ ਕਿ ਆਕਰ ਨਾਹੈ। ਕੋਈ ਰੰਨ ਪੁਕਰ ਆਇਆ ਹੈ। ਕੋਈ ਕਰ ਜਕ ਕਢ ਕੇ ਵਸਤ ਪਾਈ ਹੈ ਤੂੰ
ਨੂੰ ਇਤਨਾ ਤੁਰ ਸਭੀ ਨਾ ਹੀ ਆਵਦਾ। ਤਾਂ ਓਹ ਜਹਜਹ ਰੁਝਣੇ ਰਹਿ ਗਇਆ ਜਾਇ ਪਤ ਦਲਗਾ ਤਾਂ ਫੇਰ
ਰਸ ਯਦੁਨ ਲਾਲ ਆਖਿਆ ਸਦੇ ਲੇਹੀ ਜਾਈਏ ਜੋ ਆਵੇ ਦੇ ਦਿਸਨਾ। ਜਾਏ ਹਜਾਏ ਕਰ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਆਪੇ
ਆਪਣੀ ਜਹਗਾ ਬੈਠੇ ਹੋਨਾ ਫੇਰ ਉਸੇ ਦੇ ਪਾਸ ਬੈਠ ਗਇਆ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਨ ਨੂੰ ਅਗਰ ਉਤਰਿਆ ਇ
ਸਨ ਨਾ ਉਤਰਿਆ। ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਧ ਫੇਰ ਬਿਸਮਾਦ ਹੋਇਆ ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਗੁਰ ਦੇਵ ਪਾਸ ਖੜਾ ਹੋਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਉ
ਸ ਪੁਰਖ ਆਗੇ ਅਗਰ ਉਤਰਿਆ। ਕਹਿ ਸਜੀ ਉਤਰਿਆ ਫੇਰ ਉਸ ਕਹਿਆ ਪਰਚੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਇਸ ਆ
ਖਿਆ ਜੀ ਨਾ ਹੀ ਪਰਚੇ। ਤਾਂ ਉਸ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ। ਤਾਂ ਇਸ ਕਹਿਆ ਜੀ ਓਹ ਜੋ ਕਲਵਾਲਾ

ਦਰਵੇਸ਼ ਅਜਨਬੀ ਭੁਖਾ ਧੈਰਾ ਹੈ। ਤਾਗੁਰ ਦੇ ਵਕਹਿ ਆਇ ਖਾਉ ਸਨੁ ਸਦ ਲਿਆਉ ਉਸ ਵਿਚ ੨੪੩
 ਕਿਆ ਤਕ ਸੀਰ ਹੈ। ਓਹ ਤਾ ਅਭੁਲ ਸਾਹਬ ਹੈ। ਤਾ ਸਈ ਯਦ ਜਲਾ ਲਨੁ ਸਦ ਲੈ ਗਇਆ। ਤਾਂ ਅੰਗੇ
 ਗੁਰ ਦੇ ਵਪੁ ਛਿਆ ਕਹੁ ਗਈ ਤੁੰ ਕੋ ਬੈ ਹੈ। ਤਾ ਜਲ ਲਾ ਲਾ ਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਓਹ ਬੀ ਪੰਗ। ਤਾਂ ਉਸ ਗੁ
 ਰ ਦੇ ਵਕਹਿ ਆਤੇ ਗੀ ਉਮਰ ਕਿਤ ਨੀ ਹੈ। ਤਾ ਜਲ ਲਾ ਲਾ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਮੈ ਨੁਮ ਲੁ ਮਨਾ ਹੀ। ਤਾਂ ਉਸ ਫੇ
 ਰ ਗੁਰ ਦੇ ਵਕਹਿ ਆਤੀ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਕਦੀ ਭੁਖਾ ਭੀ ਰਹਿ ਆਤੀ ਹੈ। ਇਨਾ ਵਹਾਇ ਨਾ ਧਾ
 ਧਾ। ਤਾ ਜਲ ਲਾ ਲਾ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਮੈ ਆਪਣੀ ਸਮਾਲ ਵਿਚ ਕਦੀ ਨਾ ਹੀ ਭੁਖਾ ਰਹਿ ਆ। ਤਾਂ ਉਸ ਗੁਰ
 ਦੇ ਵਕਹਿ ਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਤੁੰ ਸਚ ਕਹੁ ਤੋ ਕਿਆ ਗੁਸਤਾਂ ਕੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਤੂੰ ਨੂੰ ਦੇਇ ਦਿਨ ਭੁਖਾਰ
 ਖਿਆ। ਤਾਂ ਜਲ ਲਾ ਲਾ ਕਹਿ ਆ ਮੈ ਤਾ ਕਛੁ ਨਾ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਉਸ ਗੁਰ ਦੇ ਵਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਉਪਰਤ
 ਤਕ ਸੀਰ ਨਾ ਹੀ ਲਾਈ ਜਾਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਤਕ ਸੀਰ ਜਾਹ ਰਿਕਰੇ। ਤਾ ਜਲ ਲਾ ਲਾ ਕਹਿ ਆ ਜੀ
 ਮੈ ਦੇਇ ਦਿਨ ਲਹਰਾ ਤੁਮਾ ਸਾਧੈ ਠਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਸ ਗੁਰ ਦੇ ਵਕਹਿ ਆ ਲਹਰਾ ਵਿਚ ਕਿਆ ਭਿਠੇ
 ਤਾਂ ਜਲ ਲਾ ਲਾ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਕਲ ਸੀ ਹੁਸਮੁੰਦ ਵਿਚ ਵਸਦਾ ਆਹਾ। ਮੈ ਆਖਿਆ ਜਾ ਸਾਹਬ ਇਹ
 ਕਿਆ ਜਿਥੇ ਲੁਕੀ ਦਾ ਹੈ ਤਿਥੇ ਵਸਦਾ ਨਾ ਹੀ। ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਨਾ ਹੀ ਲੋਕੀ ਦਾ ਤਿਥੇ ਵਸਦਾ ਹੈ। ਤਾ
 ਸੁਣੇ ਰਹ ਗਇਆ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰ ਦੇ ਵਪੁ ਛਿਆ ਅਜ ਕਿਆ ਹੋਇਆ। ਤਾ ਜਲ ਲਾ ਲਾ ਕਹਿ ਆ ਅਜ
 ਇਕ ਜਗ ਜਲ ਗਾਭੁ ਬਣਤਾ ਅਸਾ ਆਖਿਆ ਖਦਾਇ ਤੁੰ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕੋਈ ਰੰਨ ਪੁਰ ਛਰ
 ਆਇਆ ਹੈ ਕੋਈ ਕਰ ਜਕਫ ਕਹਿ ਬੇਪ ਲੈ ਆਇਆ ਹੈ। ਏਹੁ ਤੁੰ ਕਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਾ ਜਲ
 ਜਾਇ ਬੰਦ ਰਲ ਗਾ। ਤਾਂ ਓਹ ਗੁਰ ਦੇ ਵਕਹਿ ਆਇ ਸਥੇ ਮੁਖ ਨੂੰ ਏ ਬੋਕਫਾ ਏਹੁ ਕੋਈ ਵਿਗਾਥੇ ਮ

ਖਆਇਆਹੈ॥ ਇਸਮੰਤੁਲਵਿਚਬਣਦਾਨਾਹੀ॥ ਤੁੰਜਲਾਲਕਹਿਆਜੀਮੈਕਿਆਕੀਤਾ॥ ਤੁੰ
ਉਸਗੁਰਦੇਵਕਹਿਆਉਸਤਾਆਪਣਾਭਾਣਾਕਰਣਾਤੁੰਉਸਦਾਸਰੀਕਹੋਇਆ॥ ਜੇਤੁੰਉਸਦ
ਕੀਤਾਲਗਾਮੇਟਣਾ॥ ਤੁੰਹੁਣੁਣਾਆਦਮੀਹੋਇਗਾਇਆ॥ ਤੁੰਹੁਣੁਣਲਗਾਜਾਣਨਜੇਮੇਗੁੰਕਮ
ਹੁਣਲਗਾਚਲਣਾ॥ ਤੁੰਵਡਾਬੇਮੁਖਹੈ॥ ਤੁੰਜਲਾਲਆਖਿਆਜੀਗੁਰਮੁਖਕਉਣਹੋਦੇਹੈਨਾ॥
ਤੁੰਉਸਗੁਰਦੇਵਆਖਿਆਸੁਣਦਰਵੇਸਜੇਉਸਦਾਹੁਕਮਭਾਣਾਮੈਜੇਗੁਰਮੁਖਾ॥ ਅਤੇਜੇਉ
ਸਦੇਕੀਤੇਵਿਚਸੁਕਕਰੇਸੋਬੇਮਖਾ॥ ਤੁੰਜਲਾਲਕਹਿਆਗਾਸਜੀਭੁਲਾਹੋਇਆਨੇਕੇਨਿਸਾ
ਹੋਈ॥ ਚਲੇਆਹੋਮਕੇਆਪਣੇਤੁਕੀਏਹਿਕਦਰਵੇਸਛੁਡਾਇਹਾ॥ ਤੁੰਉਸਗੁਰਦੇਵਕ
ਹਿਆਸੁਣਦਰਵੇਸਾ॥ ਜਿਸਨੂੰਤੁੰਆਸਣਬੈਠਾਇਆਇਆਹੈਸੋਉਹਸਕੁਕਿਛੁਜਾਣਦਾਹੈ॥
ਤੁੰਜਲਾਲਕਹਿਆਦੁਰਸਤੁੰਜੀ॥ ਤੁੰਜਲਾਲਨੂੰਅਗਰਉਤੁਰਿਆ॥ ਜਲਾਲਭੀਖਾਧਾ॥
ਜਲਾਲਲਗਾਜਾਗਣਾ॥ ਜੇਦੇਖਾਕਿਸਰਾਹਜਾਦੇਹੈਨਾ॥ ਅਤੇਆਵੇਦੇਕੇਹਨੈਗਾਹੁੰਨਾ॥ ਚਾ
ਰਪਹਰਿਗਤਜਾਗਦਾਰਹਿਆ॥ ਜਾਉਨਾਦੀਉਗੁਰੀਦਾਵਖਤਿਹੋਇਆ॥ ਤੁੰਜਲਾਲਦੀ
ਆਪਲਕਾਲਗੀਆ॥ ਤੁੰਜਲਾਲਸਮਾਝਿਆਜੇਅੰਤੁਨਾਹੀਆਵਦਾਅਤੇਉਹਦਰਵੇਸਬੈ
ਠਾਹੈ॥ ਤੁੰਜਲਾਲਦੇਦਿਲਵਿਚਆਈਜੇਜਗਜਇਬੇਆਇਲਗੇਤੁੰਜਾਇਪਹੁੰਚੀਏ॥ ਤੁੰਹੀ
ਕਜਗਾਜਨੁਸੁਖਨਖਦੇਨੁਲੈਆਇਆ॥ ਤੁੰਜਲਾਲਚੜਬੈਠਾ॥ ਫੇਰਿਜਗਾਜਨੁਸੁਖਨਖਲ
ਲਦੇਗਾਹੁੰਨੀਸਿਆਇਆ॥ ਤੁੰਜਲਾਲਆਪਣੇਆਸਣਆਇਆ॥ ਆਇਗੁੰਨਾਨਕਜੀ
ਨੂੰਮਿਲਿਆਵਸਤੁਪੋਸੀਲੀਤੀ॥ ਅਗੋਗੁੰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਪੀਰਜੀਦੇਹੁੰਗੁਰਮੁਖਾਦਾ

ਜਥਾਬਾਤਾਂ ਜਲਾ ਲਕਹਿਆ ਸੁਣਨਾ ਨ ਕਰਵੇ ਸਤੈ ਨੁ ਸਭ ਕਿਛੁ ਰੋਸਨ ਪੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ੩੪੪
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਜੇ ਕੁਝ ਤੁਸੀਂ ਜਥਾਬਾ ਲਿਆਇਹੋ ਸੋਈ ਆਖਹੁ। ਜਲਾ ਲਕਹਿਆ ਨਾਨਕ
 ਕਰਵੇ ਸਾਜੇ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਮਨ ਦਾ ਹੋ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਵਿਚ ਸਕਨਾਹੀ ਲਿਆਵਦਾ
 ਸੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਉਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਵਿਚ ਸਕ ਲਿਆਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਵੇ ਮੁਖ ਹੈ। ਇਹੁ ਜ
 ਥਾਬਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਇਹੁ ਜਥਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਕਿਥੋਂ ਲਿਆਇ
 ਹੋ। ਤਾਂ ਜਲਾ ਲਕਹਿਆ ਸੁਣਨਾ ਨ ਕਰਵੇ ਸਹਿ ਕਜੇ ਪਗੜਾ ਪੁਵਿਚ ਆਗਾ। ਉਥੇ ਕਰਵਤ
 ਦੇ ਦਰਵੇਸ ਰਹਦੇ ਆਹੋ। ਉਨਾ ਨੁ ਕਰਵਤ ਦਾ ਅਗਰ ਉਤਰੇ। ਅਤੇ ਉਨਾ ਦਰਬਾਰ ਕੋਈ ਨਜਰ
 ਨਾ ਆਇਆ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਉਹ ਕਉਣੁ ਆਹੋ। ਤਾਂ ਜਲਾ ਲਕਹਿਆ ਨਾਨਕ
 ਦਰਵੇਸ ਉਨਾ ਦਾ ਸਾਇਆ ਜਬਰ ਆਗਾ ਸੋਈ ਕਾਈ ਨਹੀ ਪਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆ ਪੀਰ ਜੀ ਅਸਾਨੁ ਵਿਦਾ ਦੇਹੁ। ਤਾਂ ਜਲਾ ਲਕਹਿਆ ਤੁਸਾਨੁ ਰਜਾਇ ਖੁਦਾਇ ਦੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਿਹੋ ਆਹੋ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਉਥੇ ਕਉਣੁ ਆਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਯਾਸੁ ਭਾਈ ਉਥੇ ਨਰਦ ਗੁਸਾਂਈ ਦੇ ਸਿਖ ਆਹੋ। ਸੰਗਤ ਆਹੀ ਪੁਰਨ ਸਾਧ ਆਹੋ। ਤਾਂ ਫੇਰ
 ਈ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਕਿਧਰ ਨੂੰ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਪੁਟੁਸੁ
 ਧਫਰੀ ਦੇ ਜਾਈਏਗੇ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਫਰੀਦ ਸਾਧ ਤਾਂ ਅਗੇ ਹੀ ਚਲੇ ਆਹੋ। ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਫਰੀਦ ਦੀ ਸਤ ਵੀ ਜਾਹਗਾ ਹੈ। ਸੇਖ ਬਿਰਾਹ ਮਪਰ ਕੁਲ
 ਫਕੀਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਜਲਾ ਲਕਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾ

੬੪੬
ਈਬਾਲਾਜਲਾਲਤੇਬਹੁਤਦਰਹੈ॥ ਖੁਦਾਇਦਾਪਿਆਰਹੈ॥ ਤੁਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਚ
ਲੀਏ॥ ਅਤੇਉਸਦਾਮੁਰੀਦਹੈਸੋਭੀਖੁਦਾਇਦਾਪਿਆਰਹੈ॥ ਉਥੇਚਲੇਪਟਹੁਸੇਖਫਰੀਦੇ
ਆਏ॥ ੫੦॥ ਬੋਲਹੁਤਾਈਜੀਵਹੁਗੁਰਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ੧॥ ਗੋਸਟਿਸੇਖਥਿਰਮਕੀਗੁਰੂ
ਨਾਨਕਜੀਨਾਲਹੋਈ॥ ਅਤੇਕਮਾਲਦਰਵੇਸਾ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਤੇਭਾਈਬਾਲਾ ਗਈਨਦੀ
ਵਿਆਹੁਲੀਦੇਅਧਵਿਚਆਇਆ॥ ਸਾਂਝੇਮਾਂਝੇਉਦਿਆਨਵਸਤੀਆਅਧਵਿਚਦੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਤੇਭਾ
ਈਬਾਲਾਆਏ॥ ਪਟਹੁਸੇਖਫਰੀਦੇਸਵਾਪਹਰਿਦਿਨਰਹਦੇਕੋਹਦੁਹਾਂਦੇਵਿਚਆਇਏਥੇ
ਪਟਹੁਦਾਪੀਰਸੇਖਫਰੀਦਦੀਅਭਿਲਾਦਸੇਖਥਿਰਾਹਮਬਾਲਾਗਜਾ॥ ਸੇਖਥਿਰਾਹਮਦਾਮੁ
ਰੀਦਖੁਦਾਇਦਾਪਿਆਰਲਕੜੀਆਚੁਨਣਆਇਆਸੀ॥ ਪੀਰਦੇਹੁਕਮਨਾਲਕਾਮਲ
ਦਰਵੇਸਖਬਰਦਾਰਖੁਦਾਇਦਾਪਿਆਰ॥ ਖੁਦਾਇਦੀਖਬਰਜਾਣਦਾਥਾ॥ ਲਕੜੀਆਚੁ
ਣਦਾਸੀ॥ ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸਲੋਕਸਿਫਤਵੇਚਵਿਤਾ॥ ਸਲੋਕ ਆਪੇਪਟੀਕਲਮਆਪ
ਉਪਰਲੇਖਭੀਤੀ॥ ਏਕੋਕਹੀਐਨਾਨਕਾਦੁਜਾਕਹੇਕੀ॥ ੧॥ ਤੁੰਬਾਧੇਨਾਨਕਜੀਆਪਣੇਖਿ
ਆਲਨਾਲਸਲੋਕਕਹਿਆ॥ ਤੁੰਉਨਸੇਖਥਿਰਾਹਮਦੇਮੁਰੀਦਲਕੜੀਆਆਪਣੇਪੀਰਦੇ
ਸੰਗਰਨੁਚੁਣਦਾਸੀ॥ ਉਨਸੁਣਿਆ॥ ਸੁਣਿਕੈਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਾਸਮਾਇਆ॥
ਆਇਕੋਰਦਸਤਪੰਜੇਲੈਦੁਆਇਸਲਾਮਕਾਰਿਧੈਠਾ॥ ਅਰਜਕੀਤੀਓਸੁਜੀਪੀ
ਰਸਲਾਮਤੀਇਹਥੈਤਮੈਕੈਵਤਸੁਣਾਈਐ॥ ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬਿਆਨਨਾਲਆ
ਖਿਉਸਾ॥ ਜੇਫਕੀਰਖੁਦਾਇਦੇਪਿਆਰੇ॥ ਆਪੇਪਟੀਹੈ ਆਪੇਕਲਮਹੈ॥

ਆਪੋਲਿਖਣੁ ਗਰਹੈ॥ ਧਿਆਆਖਨ ਨੂੰ ਜੇ ਬੰਦਾ ਹੋਤਿ ਸਾਵਿਤਰੁ ਪੁਰਾਇਹੈ॥ ਅਤੇ ਕਲ ੨੪੫
 ਮੰਜੇ ਬੰਦੇ ਦੇ ਬਾਬਲਿਖੀ ਹੋ ਸੋਏ ਹੁਕੀ ਆਪੋ ਪੁਰਾਇਹੈ॥ ਹੋਰ ਦੁਜਾ ਜੇ ਜਾਣੀਏ ਸੋ ਕੀਆ ਕ
 ਰਜਾਣੀਏ॥ ਜੇਏ ਹੁਕੁਰਾਇਹੈ ਏਹੁ ਬੰਦਾ ਹੋ॥ ਕਬੀਰ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੇ ਖਾਲ ਕਖਲ ਕਵਿਚਖ
 ਲਕਪੁਰ ਰਹਿਆ ਸਭੁ ਠਾਈ॥ ਰੋਕੋਈ ਜਾਣੁ ਨ ਕੁਲੇ ਭਾਈ॥ ਤੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆ
 ਪੋ ਸੇਵਕ ਹੋ ਆਪੋ ਸਾਹਿਬ ਹੋ॥ ਧਿਨਾਇਕ ਸਬੀ ਦੁਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਜਗ ਕਹਾਏ ਕੋ ਹੈ॥ ਤਾਂ
 ਓਹ ਫਕੀਰ ਆਪਣੇ ਪੀਰ ਬੇ ਆਇਆ॥ ਆਇਕਰ ਆਖਿ ਓਸ ਪੀਰ ਸਲਾਮਤੀ॥ ਏਕ ਜੋ ਮੈ
 ਨਾਨਕ ਵੇਦੀ ਹਿੰਦੂ ਜੇ ਦੇਖਿਆ ਹੋ ਸੁਮੈ ਨ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਸੁਰਤ ਹੋ॥ ਅਲਹੁ ਪਛਾਨਤਾ ਹੈ॥ ਸੋਈ
 ਵੈ ਜਾਪੈ ਜਿਨ ਇਕ ਜਾਤਾ ਸੋ ਹਕਤਾ ਲਾਨੁ ਅਪਨਿਆ ਹੈ॥ ਤੁਪੀਰ ਕਹਿਆ ਬਚਾ ਕਮਾਲ ਦਿਖ
 ਹਿੰਦੂ ਤੇ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਸੁਰਤ॥ ਤੁਕਮਾਲ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਸਲਾਮਤੀ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੂ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਸੁ
 ਰਤ ਅੰਨ ਖੁਦਾਇ ਤੀ ਹੈ॥ ਤੁਬਸੇਖ ਬਿਗਾਹ ਮਪੀਰ ਕਹਿਆ ਜੁ ਬਚਾ ਮੈਰਾ ਜਬਾਬ ਨਾਨਕ ਕੀ ਘਿ
 ਨ ਵੇਦਾ॥ ਜੇ ਇਸ ਜਬਾਬ ਦਾ ਸੁਆਲ ਵਿਤੋ ਸਤੋ ਓਹ ਹਕਤਾ ਲਾ ਕੁਪੁਤਾ ਹੈ॥ ਜੇ ਨਾ ਵਿਤੋ ਸਤਾਹ
 ਕੁਝ ਠਹੈ॥ ਤੁਬਸੇਖ ਬਿਗਾਹ ਮਕਹਿਆ ਸਲੇਕਾ ਪੈਰ ਵੀ ਖੁਦਾਇ ਪੁਛੀ ਆਸਾ॥ ਏਕ ਸਾਹਿਬ
 ਦੇਵ ਹਦੀ॥ ਕੇਹੜਾ ਸੇਵੀ ਕੇਹੜਾ ਰਦੀ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸਾ॥ ਜੇਹਿ ਕਸਾਹ ਬਹੈ ਦੁਇ ਹਦੀ ਹੈ ਨ
 ਨਕਜੀ॥ ਹਿੰਦੂ ਆਖਦੇ ਹੈ ਨ ਜੇ ਅਸਾਵਿਚ ਸਹੀ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਆਖਦੇ ਹੈ ਨ ਅਸਾਹੀ
 ਵਿਚ ਸਹੀ ਹੈ॥ ਵਿਖਾ ਖੁਦਾਇ ਹਿਕਤੀ ਕੇਦਾਇ॥ ਸਹੀ ਕੇਹੜੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਕਰੀ॥ ਅਤੇ ਅਣ
 ਸਹੀ ਕੇਹੜੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਕਰੀ॥ ਤੁਬਏਹੈ ਤੁਸੇਖ ਬਿਗਾਹ ਮਪੀਰ ਸੇਲੇ ਕਰਿ ਓਹ ਸਾਤ ਕਮਾਲ ਮੁਰੀ

ਦਸੇਖਬਿਗਾਹਮਦਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਪਾਸਆਇਆਆਇਕਰਿਆਖਿਓਸਜੀਪੀਰਮ
 ਲਾਮਤੀਜੀਮੇਰੇਪੀਰਤੋਭੈਤਤੋਭੈਤਕੀਤਾਹੈ॥ਓਸਦੇਜਥਾਬਦਾਸੁਆਲਮੈਕੁਮਿਲੇ
 ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਆਖਾਵੇਖਾ॥ਕਿਆਉਨਖੁਦਾਇਦੇਖਿਓਰੇਜਥਾਬਮੀਰਿ
 ਆਹੋਸਾ॥ਉਨਖਾਦਮਥੈਤਆਖਸੁਣਾਇਆ॥ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਥੈਤਦਾਸੁਆਲਮਾਖਿ
 ਆ॥ਸਰੀਅਤਮੈਉਪਰਸਲੇਕਦਾਜਥਾਬ॥ਹਿਕੁਸਾਹਿਬਇਕਾਹਦਾ॥ਹਿਕੇਸੇਵੀ
 ਦੁਜੇਕੋਰਦਿ॥੧॥ਸਲੋਕ॥ਦੁਜਾਕਾਹਿਸਿਮਰੀਐਜੀਮੇਤੇਮਰਜਾਇ॥ਇਕੋਸਿਮਰੇ
 ਨਾਨਕਜੇਘਟਿਘਟਿਰਹਿਆਜਮਾਇ॥੩॥ਤਿਸਕਾਪੁਮਾਰਥ॥ਤਾਬਾਏਨਾਨਕਜੀ
 ਕਹਿਆਮੁਰੀਦਨੀਜੀਪੀਰਜੀਅਜੇਜਾਤੀਦੁਹਨੁਭਾਲਦਾਹੈਤਾਤੁਖੁਦਾਇਨਾਲਦਾਸਲਨ
 ਹੀ॥ਇਕਾਸਾਹਿਬਹਈ॥ਹਿਕੇਸੇਕੀਸੇਵਾਕਰਿ॥ਦੁਜੇਕੋਰਦਦੁਰਕਰਿ॥ਦੁਜਾਮਨਹਿਕਰ
 ਦੁਜਾਮਾਰਨਿਵਾਰ॥ਜਿਸਦਾਸਰਬਅਕਾਰਹੈ॥ਤਿਸਕੁਤੁਸੇਵਾ॥ਜੇਸਕੁਨਾਜੀਆਕੇਸ
 ਥਰਾਵਿਰਹਿਆਹੈ॥ਤਿਸਕੋਤੁਸਿਮਰਹੇਰਦੁਜਾਮਨਹਿਕਰਾ॥ਕਉਣਹਿਦੁਕਉਣਮੁਸਲਮਾ
 ਨਸਕੁਨਾਵਿਚਹਿਕੋਖੁਦਾਇਹੈ॥ਇਹਸਲੋਕਦਾਜਥਾਬਦਾਸੁਆਲਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਪਾ
 ਸੇਲੋਕਰਿ॥ਓਹਮਰੀਦਜੇਖਬਿਗਾਹਮਥਾਲੇਰਜੇਕਾਸੇਖਾਬਿਗਾਹਮਪਾਸਲੋਆਇਆ॥
 ਆਇਕਰੇਜਾਏਹਥੈਤਪ੍ਰਿਓਸਤਾਸੇਖਾਬਿਗਾਹਮਸੁਣਕੇਖੁਸੀਹਿਇਆ॥ਤਾਮੁਰੀਦਕੋਆ
 ਖਿਓਸਜੁਬਚਾਕੁਣਸਮਝਿਓਕਿਨਾਹੀ॥ਬਚਾਇਸਵਿਚਥਹਤਅਜਮਾਤਿਹੈ॥ਤਾਮੁਰੀਦ
 ਕਹਿਆਪੀਰਸਲਾਮਤੀਤੋਨੂਸਕੁਰੇਸਨਹੈ॥ਜਿਉਹੈਤਿਉਹੈ॥ਤਾਪੀਰਆਖਿਆਜਿਬਚਾ

ਜਿਨਾ ਖੁਦਾਇ ਬਾਇਆ ਹੈ ਸੇਹਿ ਕਰੁ ਪਹੁਤੇ ਹੈ ਨਾ। ਪਣ ਬਚਾ ਮੈ ਕਾਘਿ ਨਵੰ ਵਉ ਥਾਢਿ। ਮੈਓ ੨੪੬
 ਸਦਾ ਦੀ ਦਾਰ ਕਰੀ। ਮੁਰੀ ਦਕਹਿ ਆਪੀਰ ਸਲਾਮਤੀ ਭੁਲਾਈ ਹੈ। ਤਾ ਪੀਰ ਸੁਖ ਵਾਸਣਾ
 ਸਵਾਹੋਇ ਚਲਿਆ। ਉਸ ਮੁਰੀ ਦਕੁ ਅਗੇ ਕਰ ਦੇ ਚਲਿਆ। ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਹ
 ਤਿਥਾ ਭੁਇਆਇਆ। ਪੀਰ ਆਵ ਦੇ ਹੀ ਕਹਿਆ ਸੁਖ ਵਾਸਣਾ ਹਉਤਿ ਰਿਕਰਿਆ ਖਿਓ ਸੁ।
 ਸਲੋਕੁ॥ ਸੇਖ ਕਹਿਆ ਯਾਰ ਸਲਾਮਾ ਲੇਕ ਬਗ ਖੁਦਾਈ ਸਚ ਚਉ। ਦਰਗਾਹ ਕਉਣ
 ਵਸੇਖ ਆਖਿ ਭਾਉ ਸਚ ਮੁੰ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਰੁਖਣਾ। ਸਚ ਅਲਾਈ ਸੇਖ
 ਦਰਗਾਹ ਸੇਹਿ ਨ ਸਚੀਆ। ਕੁਨੈ ਕੁਨੈ ਭੇਖ ਫਿਰ ਚਉ ਗਸੀ ਸੁਟੀਆਨਿ। ਜਿਸ ਲਾਮ ਲੇ
 ਕ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਦੀ ਖੁਦਾਏ ਕੋ ਪਿਆਰੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਸਲਾਮਾ ਲੇਖ
 ਕੋ ਪੀਰ ਜੀ ਆਈ ਏ ਜੀ ਸਰ ਫਰਜੀ ਹੁਈ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਹੋਹੁ ਜੀ। ਅਸੀ ਜੀ ਦੇਵੀ ਦਾਰ ਪੀ
 ਰ ਦਾ ਹੋਇਆ। ਉਦੁ ਉਦੁ ਵਲੋ ਉਠ ਕਰਿ ਗਲਿ ਮੇਲੇ ਬਹੁਤ ਭਾਉ ਕਰਿ। ਪੀਰ ਵਿਛਾਵਣੇ
 ਵਿਛਾਵਣੇ। ਪੀਰ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਨੇਉ ਪਰ ਬੈਰੇ ਇਕਠੇ। ਬਾਬੇ ਦਾ ਮੁਖ ਪੁਰ ਬਣਲ
 ਅਤੇ ਪੀਰ ਦਾ ਮੁਹ ਕਾਬੇ ਵਲਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਤੁਸਾ ਕਾਇਤੋ ਵਲ ਸਹੀ
 ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਸੇਖਾ ਬਿਗਾਹ ਮਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਕਾ ਵੀ ਨਾ। ਮਰ ਪੀਰ ਕੀ ਠਉਰ
 ਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਖੁਦਾਇ ਬਾਵਹੁ ਭੁਲਣੇ ਵੀ ਭੁਲਾਈ ਏਹਾ ਹੈ। ਪੀ
 ਰ ਜੀ ਤੁਖੁਦਾਇ ਨਾਇਵੁ ਭੁਲਾਦਾ ਹੈ ਜਿਉ ਨੰਦੀ ਵਿਚ ਵਸਤੁ ਛੁਟੀ ਦੀ ਹੈ। ਤਾ ਪੀਰ ਆਖਿ
 ਆਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈ ਤੈਰੇ ਬੈਤ ਸੁਣ ਕਰਿ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਥੀਆਂ। ਅਸਾ ਆਖਿਆ ਜੇ ਨਾ

ਵਾਇਹੁ ਬੈਤੁ ਹੋਤਿ ਨਾਦਾ ਦੀਦਾਰ ਭੀ ਕਰੀਏ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਸਲਾਮਤੀ
 ਅਸੀਜੀਵੇ ਅਸਾਨੁ ਤੁਸਾਰੇ ਮੇਲਣੇ ਨਾਲ ਸਰਫੁ ਗੁਜੀ ਹੋਈ। ਤੁਸਾਰੁ ਦੀਦਾਰ ਹੋਇਆ
 ਨਿਹਾਲ ਹੋਇਆ। ਤਾਪੀਰ ਕਹਿਆ ਜੇਏ ਨਾਨਕ ਮੈ ਕੂਤੈ ਰੂਧੈ ਤੁਏ ਧਿਆਨ ਦੀ ਹੋ ਗਨਗੀ
 ਲਗੀ ਹੋ। ਓਸ ਦਾ ਮਜਨੁ ਨ ਆਖੀਏ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਪੀਰ ਸਲਾਮਤੀ
 ਫੁਗਮਾਈਏ। ਜੇ ਕੁਝ ਖੁਦਾਏ ਕੇ ਜਸੀਜ ਬਾਬ ਸੁਆਖ ਸਾਹੇ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁ
 ਏ ਪੀਰ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਖਬਰਾਘੋਨਣੇ ਦਾ ਸੁਆਲ ਕੀਤਾ। ਸਲੋਕ ਸੇਖਾਧਿਗਮ
 ਆਖਿਆ। ਪਾਤੁ ਪਟੇ ਲਾਪਜ ਕਰੀ ਕੰਬਲ ਸ਼ੀਪ ਹਗਾ। ਜਿਨੀਵੇ ਸੀਸ ਹੁਮਿਲੇ ਮੈ
 ਸੇਈਵੇ ਸਕਰਗਾ। ੪॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਰਥਾ। ਜੇਏ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਏ ਹੁਤੈ ਜੇ ਕਹਿਆ ਜੇ
 ਹਿਕੋ ਖੁਦਾਇ ਹੈ। ਸੇਹਿਕ ਖੁਦਾਇ ਕਿਉ ਕਰ ਪਾਈਤਾ। ਕਪੜੇ ਪਾੜ ਕਰੀ ਚੀਥੜੇ ਪੈਨ
 ਕਰ ਲੰਗੋਟੀ ਵਿਚ ਬੀਨਿਕ ਲਾ ਕਿਉ ਜਾੜ ਵਿਚ ਜਾਇ ਰਹਾ। ਕੇਨਿਹਾਲੀ ਆਇ ਸਤੀਆ
 ਪ੍ਰਗਮ ਹਲਛੋਰ ਕਰਾਥਿਥਾ ਪੈਨ ਨਿਕਲਾ। ਜਿਤੁ ਗਲ ਜਿਤਵੇ ਸਮੈ ਰਾਸਾਹਿਬ ਮੈ ਕ੍ਰੋਸੇ ਲੇਸਾਈਗ
 ਲਕਰ ਦਾਹਾ। ਪਰਤੁ ਮੈ ਕੂਠਹ ਬਾਤੁ ਸੁਜਿਤਵੇ ਸਜਿਤੁ ਮਿਹਨਤੁ ਮੈ ਕ੍ਰੋਸਾਹਿਬ ਮਿਲੇ। ਸੇਈਜ
 ਬਾਬ ਮੈ ਕ੍ਰੋਸਾ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਰੀਯਤ ਵਿਚ ਸਲੋਕ ਸੁਆਲੈ ਬੈਤੁ ਦਾਇਤਾ ਕਾਹੇ ਪਾਤੁ ਪਟੇ ਲ
 ਪਜ ਕਰੇ ਕਮਲ ਸ਼ੀਪ ਹਰੇ ਕਾਇ। ਪ੍ਰਗੀ ਬੈਠੀ ਆਸ ਹੁਮਿਲੇ ਜੇ ਚਿਤੁ ਰਾਖ ਹੁਥਾਇ। ਸਲੋਕ ਦਿਤਾ
 ਪ੍ਰਗੀ ਮੁਪਵਿਦੇ ਸਧਿਰ ਨਿਤੁ ਸਾਰ ਸਮਾਲੇ ਨਾਨਕ ਮਿਲਿਏ ਆਢਿਲ ਨਲਗਈ ਜੇਨੀ ਅਤੁਰਾ ਸ
 ਕਰੇਇ। ੬॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਰਥਾ। ਜੇਏ ਸੇਖ ਜੀ ਕਿਤ ਕਾਰਣਤੁ ਕਪੜੇ ਪਾੜ ਦਾਹੇ ਕਿਤ ਕਾਰਣਤੁ ਥਿਥਨੀ

ਪੈਨਦਗਾ ਕਿਤਕਾਰਣ ਘਰਮਹਸਇਸਤੀਆਛੁਰਦਾਹੈ॥ ਇਨੀਗਲੀਖੁਦਾਇਨਾਹੀਪਾਈਦਾ॥ ੨੪੭
 ਸਿਦਕਹੁਮੁਗਵਪਾਈਦੀਹੈ॥ ਸੇਖਜੀਘਰਥੈਠਿਆਹੋਇਆਸਿਦਕਥਾਇਰਹਦਾਹੈ॥ ਸਿਦਕ
 ਸਬੁਰੀਵਿਚਰਹਿਆਅਤੇਆਪਣਾਦਿਲਥਾਇਰਖੀਅੰਭੇਖੀਵੇਸੀਕੀਤੇਖੁਦਾਇਨਾਹੀਮਿ
 ਲਦਾ॥ ਸੇਖਜੀਜੇਅਭਿਰਤਿਘਰਹੈਵੈਅਤੇਮਰਦਵਿਦੇਸਹੋਵੈ॥ ਤੁਅਭਿਰਤਖਸਮਦੇਹਕਅ
 ਦਥਵਿਚਥਹਿਰਹੈਤੁਅਭਿਰਤਖਸਮਕੀ॥ ਤੇਖਸਮਅਭਿਰਤਦਹੋਇ॥ ਜੇਤੇਸੇਖਜੀਅਭਿਰ
 ਤਥਦਗਹਿਹੋਇਖਸਮਨਾਲਸਿਦਕਨਹੋਵਸਤੁਅਭਿਰਤਥਜਹਗਾਰਹੋਇਖਸਮਦੀਨਹੋ
 ਈ॥ ਖਸਮਦੀਸਾਰਨਜਤੀਅਸਸੇਖਜੀਭਿਹਅਭਿਰਤਿਅਭਿਰਾਦੀਹੋਈ॥ ਜੇਸਬੁਰੀਕਰਕੇ
 ਸਿਦਕਵਿਚਥਹੋਰਹੈਤੁਸਿਦਕਹੁਮੁਗਵਹੋਇ॥ ਤੁਖਸਮਨੁਘਰਿਥੈਠਿਆਪਾਵੈ॥ ਤੁਸੇਖਥਿ
 ਗਹਮਪੁਛੀਖਬਰਖੁਦਾਇਦੀ॥ ਸਲੋਕ॥ ਨਿੰਦੀਕੰਤਨਾਗਵਿਆਵਡੀਬੀਮੁਈਆਸਾ॥ ਧੀਨ
 ਕੁਕੇਦੀਗੋਰਪਈਤੂੰਸਾਹਿਬਨਾਮਿਲੀਆਸਾ॥ ੧॥ ਤਿਸਕਾਪੁਮਾਰਬਾ॥ ਤੁਸੇਖਕਹਿਆਜੇਨਾ
 ਨਕਜੀਤੇਜੇਕਹਿਆਸਿਦਕਸਬੁਰੀਕਰਕੈਥਹਿਰਹੈ॥ ਦਿਖਾਮੇਤਾਜਦਜਾਨਾਨਾਹੀਖਿਜਮ
 ਤਵਿਚਪਹੁਚਈਆਹੀਤੁਖਸਮਨਾਮਿਲਿਓ॥ ਹੁਣਾਬਿਰਦਹੋਈਹੁਣਾਖਿਜਮਤਾਇਸਤੇਹੋਵੈ
 ਤੇਰਹੀਹੁਣਿਇਸਨੁਗੋਰਸਦਨਿਆਈ॥ ਇਸਦਾਕਉਣਹਵਾਲਹੋਇ॥ ਭਿਨੀਦਿਨਾਵਿਚਨਾ
 ਮਿਲਿਓ॥ ਹੁਣਿਤੁਇਸਨੁਭਿਮੇਦਰਹੀ॥ ਇਸਥਾਤੁਦਾਕੀਹਲਾਤੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਸਰੀਅ
 ਤਿਵਿਚਥੈਤਦਿਤਾ॥ ਜਿਮਹਲਕੁਚਜੀਮਨੁਵਡੀਕਾਲੀਮਨੁਕੁਸੁਧਾ॥ ਜੇਗੁਣਹੋਵਨਿਤੁਪਰ
 ਰਵੈਨਾਨਕਅਵਗੁਣਮੁਧਾ॥ ਜੇਇਸਨੁਖਸਮਨਾਲਜਾਨੀਵਿਚਨਾਮਿਲੀਆਹੀ॥ ਤੁਕੁਛਦੇ

ਸਖਦਾਏਵਿਚਨਾਹੀ। ਏਹਦੇਸਬੰਦੇਵਿਚਹੈ। ਅਉਰਤਜਾਕਚਜੀਹੋਦੀਹੈ ਅਤੇਖੁਸਮਹਸਨਾਕਹੈ
 ਸੁਪਨਾਹੋਦਾਹੈ। ਤੁਓਸਉਪਗਮਿਹਰਨਾਹੀਕਰਵਾ। ਅਤੇਅਉਰਤਸੁਚਜੀਹੋਦੀਹੈ ਅਤੇਸੀ
 ਗਾਰਵਿਚਰਹਦੀਹੈਮਹਲਤੇਭਲੀਖਸਬਈਆਵਦੀਹੈ। ਤੁਓਸਮਹਲਨੁਸਾਹਬਬਹਤਖੁਸੀ
 ਹੋਇਕਾਰਿਮਿਲਦਾਹੈ। ਅਰਜੇਮਹਲਕੁਚਜੀਹੋਵੈ ਅਤੇਮਹਲਤੇਸਨੇਹਾਣਆਵੈ। ਤੁਓਸਮਹ
 ਲਦੇਖਸਮਾਕਿਉਕਰਿਨਜੀਕਆਵੈ। ਕੁਚਜੀਏਤਹੈਜੋਖਸਮਦੀਸਾਰਨਜਾਣੈ। ਅਤੇਸਨੇਹ
 ਦੁਬਦਬੋਇਏਹਬਦਸਮਲਕਰੈ। ਚੋਗੀਜਾਰੀਨਿਦਾਅਹੰਕਾਰਕਰੈਕਰੈਪਕਰੈਲੋਕੁਮੇਹਤੁ
 ਠਧੋਲੈ। ਏਨੀਗਲੀਏਨੀਧਾਤੀਇਸਨੁਸਨੇਹਾਣਆਵਦੀਹੈ। ਜਾਏਹਬਲਾਈਇਸਨੁਹੋਨ
 ਤੁਸੇਖਜੀਇਸਨੁਸਾਹਿਬਖਸਮਾਕਿਉਕਰਿਨਜੀਕਆਵੈ। ਜਾਇਸਨੁਗੁਣਹੋਵਨਤਾਇਸਨੁ
 ਖਸਮਾਮਿਲੈ। ਤੁਸੇਖਧਿਗਹਮਕਹਿਆ। ਥੈਤਖੁਦਾਇਦੀਖਬਰਦਾਜੁਆਲਕੀਤੋਸੁ। ਕ
 ਉਹੁਸਅਖਰਕਵਣਗੁਣਕਵਣਸੁਮਣੀਆਮੰਤੁ। ਕਉਣਸੇਭੈਣੈਵੇਸਕਰੀਜਿਤਵਸਾਮਾਵੈਕ
 ਤੁ। ਏ॥ ਤਿਸਕਾਪੁਮਾਰਥ। ਤੁਸੇਖਧਿਗਹਮਕਹਿਆਜੇਏਨਾਨਕਜੀ। ਤੁਜੋਹੋਸੋਗੁਣਵੰਤ
 ਹੋਜਿਨੀਗਣੀਤੋਪਾਇਆਹੈਸੇਤੁਮੈਕੁੰਭੀਰੁਸਾ। ਜਿਨਾਕੰਕਮਾਇਕਾਰਿਸਾਹਿਬਕੰਮਿਲਿਆ
 ਸੇਗੁਣਤੁਮੈਕੁੰਭੀਰੁਸਾ। ਸੋਕਿਆਅਖਰਹੈਸੁਕਿਆਗੁਣਹੈ। ਸੋਕਿਆਮਣੀਆਮੰਤੁਹੈ। ਜਿਤੁਅ
 ਖਰਜਿਤਗੁਣਸਾਹਬਕੰਤਵਸਾਮਾਵਦਾਹੈ। ਤੁੰਗਾਰਨਾਨਕਸਰੀਅਤਿਵਿਚਥੈਤਕਹਿਆ। ਸ
 ਏਕ॥ ਨਿਵਣਸੁਅਖਰਧਿਵਣਗੁਣਜਿਹਥਾਮਣੀਆਮੰਤੁ। ਏਵੈਭੈਣੈਵੇਸਕਰੀਤਾਵਸਾਮਾਵੈ
 ਕੰਤ। ੧੦॥ ਸੇਵਾਕਰੈਜੋਕੰਤਕੀਕੰਤਤਿਸੀਕਹੋਇ। ਗਾਰਬੀਕੰਤਨਪਾਈਐਜੇਖਰੀਸੁਆਸਿ

ਓਹੋਇ॥ ੧੧॥ ਸੇਵਾਸਾਤਿ ਸਭਾਵਸੀ ਜਾਕੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥ ਨਾਨਕ ਸਭੇ ਸਹੀਆ ਪਲਹਾਰਿ ਕੀ ੩੪੮
ਤਤਿ ਸੀਕਹੋਇ॥ ੧੨॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੇ ਸੇਖ ਜੀਏ ਹੁਨਿ ਵਚ
ਲਣਾ ਹਰਿ ਕਿਸੇ ਅਗੇ ਭੁਲਾਹੈ॥ ਸੇਵੇ ਹ ਅਖਰਹੈ॥ ਅਤੇ ਕੋਈ ਭੁਲਾਕਾਰਿ ਮਨਹੁ ਅਤੇ ਕੋਈ ਬੁਰਾਕ
ਰਮਨਹੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੁਖ ਦੇਵੈ ਭੁਵੈ ਸੁਖ ਦੇਵੈ ਮਨੁਖ ਖਵੈ॥ ਤਾਇਹੁ ਇਸਨੂੰ ਗੁਣਹੈ॥ ਅਤੇ ਏਤ ਸਾਹਬ
ਕੰਤ ਖਗ ਖੁਸੀ ਹੋਦਾਹੈ॥ ਅਤੇ ਜਿਹ ਬਾਤੇ ਭੁਲਾ ਸਬਦ ਬੋਲੈ ਜਿਹ ਬਾਤਿ ਸਿਫੁ ਤਿਸਾਹਿ ਬਕੀ ਕਰੈ
ਤਾਇਹੁ ਮਣੀਆ ਮਤੁਹੈ॥ ਏਸਨੂੰ ਏਤ ਕਰਕੇ ਏਸ ਦੇ ਵਸ ਕੰਤ ਹੋਦਾਹੈ॥ ਜਾਇਤੁ ਨੀਆ ਵਸਤੂ ਧੰਦਾ ਕੇ
ਈ ਵਸ ਕਰੇ ਤਾਸਾਹਿ ਬਖਸ਼ਦਾਇਖ ਸਮਜੇਹੈ ਸੋਇ ਸਦੇ ਵਸਹੋਦਾਹੈ॥ ਜਾਇਜੇਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ॥ ਪਣ
ਜੇਏਹੁ ਸੇਵਾਸਾਹਿ ਬਨੁ ਭੁਵੈ ਤਾਜਿਤ ਨੀਆ ਸਹੀਆ ਕਹਾਵਦੀਆਹੈ ਨਤਿਤੁ ਨੀਆ ਪਟਿਕਾਈ
ਨਾਹੀ ਕਹਾਵਦੀਆ॥ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਜਾਹਗਾ ਕਹਾਵਦੀਆਹੈ ਨਾ॥ ਜਿਹ ਦੇਹੀ ਖੁਲਾਇ ਲਈ॥ ਇਜੇ
ਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ॥ ਇਜੇਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ॥ ਜੇਦੇਵੇ ਸਿਰੇ ਮੇਰਾ ਕੰਤ ਹੋਵੈ॥ ਤੁਭੁ ਲਾਹੇਵੈ॥ ਪਣ ਜਿਸਨੇ ਮਿ
ਹਰ ਕੀ ਨਜਰ ਕਰੇ॥ ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ ਸੇਵਾਸਾਹਿ ਬਨੁ ਭੁਵੈ ਦੇਵੇ ਸਿਰੇ ਕੰਤ ਉਸੇ ਦਾ ਹੋਵੈ॥ ਤੁਸਭੁ ਨ
ਮਹਲਾ ਨੂੰ ਛਡਕੇ ਕੰਤ ਉਸੇ ਦਾ ਹੋਵੈ॥ ਉਸੇ ਨੂੰ ਗਵੇ॥ ਉਸੇ ਦੇ ਵਚਨ ਵਿਚ ਚਲੈ॥ ਤੁਸੇ ਖਕਹਿਆ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਿਬੇਨਾ ਕਹਿਕੇ ਫਿਰ ਰਲਾ ਪਾਯੋ॥ ਕਹੈ ਸੇਵਾ ਪਿਛੇ ਨਜਰ ਕਿਨ ਜਰ ਪਿਛੇ ਸੇਵਾਹੈ
ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫੇਰ ਸਹੀਅਤਿ ਵਿਚ ਬੈਤ ਕਹਿਆ॥ ਸੁਲੋਕ॥ ਜਿਸੇ ਵਾਕਰੈ ਜੋ ਕੰਤ ਕੀਕੈ
ਤਤਿ ਸੀਕਹੋਇ॥ ਗਰਬੀ ਕੰਤ ਨਪਾਈ॥ ਜੇ ਜੇ ਖਰੀਸੁ ਆਲਿਓਇ॥ ੧੩॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ॥
ਜਿਸੇ ਖਜੀ ਮੂਲ ਇਸਦੀ ਸੇਵਾਹੈ॥ ਜਾਸੇ ਵਾਕਰ ਕਹਿਗਰਬ ਨਕਰੇ॥ ਨਿਹਗਰਬ ਹੋਇ ਰਹੈ ਤਾਇਸ

ਉਪਰਸਾਹਿਬ ਦੀ ਨਜ਼ਰਿ ਹੋਇ। ਅਜੇ ਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਅਤੇ ਗਰਬ ਨਾ ਕਰੈ। ਜਾਇਸਨ ਨਜ਼ਰ ਹੋਇ ਤ
 ਮਹਲ ਬਲਾਈਏ। ਤੁਏ ਹਵਸਤ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਸੇਹਣੀ ਹੋਵੈ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਅਤੇ ਖਸਮ ਨਾਲ
 ਸੇਵਾ ਦਾ ਅਤੇ ਸੁਰਤ ਦਾ ਗਰਬ ਕਰੈ। ਤੁਏ ਸਨ ਗਰਬ ਕਰਕੇ ਸਾਹਿਬ ਨਜ਼ੀਕ ਨਾ ਆਵੈ। ਤੁਭਾ
 ਵੈਜੇ ਹੀ ਸੇਹਣੀ ਹੋਵੈ। ਤੁਥ ਸਾਹਿਬ ਇਸਨ ਮਿਹਰਵਾਨ ਨ ਹੋਵਈ। ਤੁਏ ਇਸਨਾ ਉਛਟ ਨ ਪਵੈ
 ਸੁਹਾਗ ਨ ਹੋਈ। ਤਿਉ ਇਸਦੀ ਮੁਲ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ। ਸੇਖ ਜੀ ਜੇ ਸੇਵਾ
 ਕਰਕੇ ਗਰਬ ਨਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਪਾਏ। ਪਣੁ ਪਹਲੇ ਸੇਵਾ ਸੇਵਾ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਪਾਈਐ। ਤੁਏ ਖਧਿ ਗਾਹ ਮਗੁ
 ਰੂਨਾ ਨ ਕਾਇਆ ਕਰਮਾਨੁ ਹਥ ਲਾਇ ਕਰ ਆਪਣੇ ਮਥੇ ਲਾਇਆ। ਆਖ ਓਸ ਜੇਵਾ ਹੁਨਾਨ ਕ
 ਵਾਹੁਨਾਨ ਕਾਨਿ ਨ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਗਾਹ ਦੀ ਖਬਰ ਸੁਚੀ ਦਿਤੀ। ਅਸਾ ਕੂਕੁ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਗਾਹ ਦੀ ਖਬ
 ਰ ਹੋਈ। ਕਰਮ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਹੋਇਆ। ਅਸੀਂ ਜੀਵੇ ਜੀਬੀ ਖੁਦਾਇ ਕਾ ਅਸਾ ਕੀ ਮਿਲਿਆ। ਖੁਦ
 ਇਦਾ ਮਹਲੀ ਮਿਲਿਆ। ਜਾਇ ਖੁਦਾਇ ਮਿਲਿਆ। ਅਜ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਮਿਲਣੇ ਵਿਚ ਸਕ ਕੁਸੁਨਾ
 ਹੀ। ਪਣੁ ਜੀ ਇਕ ਗੁਸਤਾ ਕੀ ਪਉਂਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਬ ਹੁਤ ਗਲਾ ਪੁਛੀ ਦੀ ਆਹੈ ਨਾ। ਜੇ ਖੁ
 ਦਾਇ ਦੇ ਨਾਵੈ ਦੀ ਆਗਲਾ ਕੀ ਚਨਾ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਹੋਰ ਗਲਾ ਖੁਦਾਇ ਨ ਦੇਵੈ ਕਰਨੀਆ। ਤੁਭਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਸਹੀ ਅਤਿ ਵਿਚ ਧੈ ਤਕਹਿਆ। ਸਲੋਕਾ। ਜਿਰੁ ਪੇਕਾ ਮੈ ਦੇਸਤੀ ਭੁਖੈ ਸਾਰੇ ਗਢਾ। ਲਥੈ
 ਮਾਲੇ ਪਲਾਮਿਲਾ ਮਿਚੁ ਲਥੈ ਸਭਿ ਪਲਾਪਾ। ਭੁਓ ਕੋ ਕੋ ਧਖੁ ਆਰਹੈ ਫਕਤਾ ਪੈਏ ਅੰਧਾ।
 ਚਪੈ ਚੰਗੀ ਨਾਨਕਾ ਵਿਣ ਨਾਵੈ ਮੁਹਗੀਧਾ॥ ੧੪॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾ ਰਥਾ। ਜਿਏ ਸੇਖ ਜੀ ਜਿਉ ਰੁਪੇ
 ਕਾ ਮੇ ਮੁਹਬਤ ਹੈ। ਜਿਉ ਰੁਪੇ ਅਤੇ ਸੁਆਰੇ ਨੂ ਮੁਹਬਤ ਹੈ। ਜਿਉ ਲਥੈ ਅਤੇ ਮਾਲੇ ਨੂ ਮੁਹਬਤ ਹੈ॥

ਜਿਉ ਭੁਯੇ ਅਤੇ ਨਿਗਲੀ ਸਿਹਜਾ ਨੁ ਮੁਹ ਬਤਹੈ ॥ ਤਿਉ ਖੁਦਾਇ ਦਿਆਈ ਦਿਆਨੁ ਖੁਦਾਇ ਦੇਨਾ ३੪੯
 ਵੈਨਾ ਲਮੁਹ ਬਤਹੈ ॥ ਤਿਨਾ ਨੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀਆ ਗਲਾਇ ਉਸੁਹਾਈ ਆਹੈ ਨਾ ॥ ਜਿਉ ਭੁਯੇ ਨੁ ਭੋਜਨ ਸੇਹ ੨
 ਰਾਹੈ ॥ ਜਿਉ ਲਬ ਨੁ ਮਾਲ ਸੁਹਦਾਹੈ ॥ ਜਿਉ ਭੁਯੇ ਨੁ ਸਿਹਜਾ ਸੁਹਦਾਈਹੈ ॥ ਤਿਉ ਖੁਦਾਇ ਦਿਆ
 ਥੀ ਦਿਆਨੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀਆ ਗਲਾ ਸੁਹਦਾਈ ਆਹੈ ਨਾ ॥ ਸੇਖ ਜੀਇਹ ਮਨੁ ਖੁਕੋ ਸਕਰ ਕੈ ਕੁਓ ਕਦਾ
 ਹੈ ॥ ਭੁਓ ਕੁਓ ਕੁਓ ਕੁਓ ਆਰਹੈ ਦਾਹੈ ॥ ਸਮੁਦਾਨਾ ਹੀ ਅੰਧਾਹੈ ॥ ਜਿਏਹ ਗਲਾ ਕੁਝ ਨਾਹੀ ॥ ਜਿਚਰ
 ਇਹ ਬੋਲੇ ਚਿਰ ਰਖਦਾਇ ਦੀਆ ਹੀ ਗਲਾ ਬੋਲੇ ॥ ਜੇਨ ਬੋਲੇ ਤਾਇ ਸਨੁ ਚੁਪ ਹੀ ਰੰਗੀਹੈ ॥ ਪਰ ਜੀਓ
 ਨਾ ਖੁਦਾਇ ਦੀਆ ਗਲਾਇ ਸਨੁ ਹੋਰ ਬੋਲਣਾ ਭੁਲਾਨਾਹੀ ॥ ਹੋਰ ਸੋਧ ਲਣੇ ਨਾ ਲੋਚੁ ਪਾਤਾ ਹੀ ਕੁਲਾ
 ਹੈ ॥ ਜੇਥਿ ਨਾ ਖੁਦਾਇ ਥੀ ਰੋਹੈ ਰੋਧੇ ਲੇਸਣੇ ਕਹੈ ਸੇ ਮੁਹ ਜੁਠਾ ਗੰਦਾਹੈ ਦਾਹੈ ॥ ਜੇਇਹ ਬੋਲਦਾਹੈ ਸੇ
 ਸੁਭ ਲਿਖੀਦਾਹੈ ॥ ਦਰਗਾਹਾਇ ॥ ਜਿਤੁ ਬੋਲਿਐ ਇਸਦਾ ਬਗਲਿਖੀਐ ਸੋਇਹ ਆਪਣਾ ਬੁਰ
 ਕੁਓ ਲਿਖਾਇ ॥ ਇਹ ਖੁਦਾਇ ਦੀਆ ਹੀ ਗਲਾ ਕਰੇ ॥ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਹੀ ਨਾਉ ਬੋਲੇ ॥ ਜਿਤੁ ਇਸਦਾ ਬੁ
 ਲਾ ਲਿਖੀਐ ॥ ਜੇਇਹੁ ਬਿਨਾ ਖੁਦਾਇ ਥੀ ਕਿਛੁ ਹੋਰ ਬੋਲਦਾਹੈ ਸੋਇਸਦਾ ਦਰਗਾਹ ਮੁਹ ਸਿਆਹਾ
 ਹੋਦਾਹੈ ॥ ਇਥੇ ਗੰਦਾਹੈ ਦਾਹੈ ॥ ਅਤੇ ਥਾਇ ਥਾਇ ਸੁਰਮਿਦਾਹੈ ਦਾਹੈ ॥ ਇਸ ਬੰਦੇ ਨੁ ਹੋਰ ਬੋਲਣੇ ਥੀ ਭੁ
 ਪਚੁ ਪਾਤਾ ਹੀ ਭੁਲਾਹੈ ॥ ਅਕੋ ਖੁਦਾਇ ਕੀ ਬਾਤ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੁਛ ਬੋਲਣਾ ਭੁਲਾਨਾਹੈ ॥ ਸੇਖ ਜੀ ਜਿਤਨੀ
 ਆਤੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀਆ ਗਲਾ ਪੁਛਹਿ ਗਾਤਿ ਤਨੀ ਆਗਲਾ ਮੇਰਾ ਭੀ ਫਾਇਦਾਹੈ ॥ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਭੀ ਫਾਇ
 ਦਾਹੈ ॥ ਸੇਖ ਜੀ ਖੁਦਾਇ ਦੀਆ ਗਲਾ ਕਰਣੀਆ ॥ ਦੂਲਨਾ ਹੀ ਕਰਣੀ ॥ ਤੁਮੇ ਖਅਰਜ ਕੀਤੀ ਜੇਏਨ
 ਨਕਜੀਇ ਕਮੇ ਨੁ ਕੁਤੀਲੇ ਕੀਦੀਹੈ ॥ ਸੇਕੇਹੀ ਲੋਕੀਦੀਹੈ ਸਾਰ ਦੀ ਕਿਲੇਹੇ ਦੀਲੇ ਕੀਦੀਹੈ ॥ ਸਾਰ

ਦੀਜੇਕਾਤੀਹੈਜੇਜਨਾਵਰਦੇਗਲਵਗੇਤਾਜਨਾਵਰਹਲਾਲਖੀਵੈ। ਜੇਬੰਦੇਦੇਗਲਵਗੇਤਾਬੰਦਾ
ਨਾਖੀਵੈ। ਤਾਂਮੈਕੁਇਜੇਹੀਕਾਤੀਦੇਇਮੋਘਿਨਾ। ਜੇਦਾਕੁਠਾਬੰਦਾਹਲਾਲਖੀਵੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕ
ਜੀਬੰਤਦਿਤਾਸਰੀਅਤਦਿਚਾ। ਸੁਲੋਕਾ। ਸਚਕੀਕਾਤੀਸਚਸਬੁਸਾਰਾ। ਘਾਨੁਤਤਿਸਕੀਅ
ਪਰਅਪਾਗ। ਸਚਕੀਸਾਣਲਈਚਿਲਕਾਇ। ਗੁਣਕੀਬੇਕੈਵਿਚਸਮਾਇ। ਤਿਸਕਾਕੁਠਾ
ਹੋਵੈਸੇਖ। ਲੋਹੁਲਬਨਕਿਥਾਉਵੇਖਾ। ਹੋਇਹਲਾਲਲਗੇਹਕਜਾਇ। ਨਾਨਕਦਰਦੀਦਾਂਰਸ
ਮਾਇ। ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਬਾ। ਏਸੇਖਜੀਇਸਸਾਰਦੀਕਾਤੀਦਾਕੁਠਾਨਾਹੀਹਲਾਲਖੀਦ
ਜੋਤੇਰੇਲਕਹੈ। ਪਰਸਚਕੀਕਾਤੀਹੋਇਸਚਕੇਸਾਰਤੇਪ੍ਰਭੀਏ। ਸਚਕੇਹੀਸਾਣ। ਸਿਉਕਿ
ਲਕਾਇਚਿਲਕਾਇਲੀਜੀਮੈ। ਤਿਸਕਊਥੇਕਗੁਣਕੀਹੋਇ। ਤਿਸਵਿਚਭੰਗਕਾਤੀਸ
ਮਾਵੈ। ਤਿਸਕੇਸਾਖਜੇਬੰਦਾਕੁਸੈਤਾਹਲਾਲਖੀਵੈ। ਤਿਸਕਾਕੁਠਾਸੇਖਹੋਵੈ। ਸੇਖਜੀਲੋ
ਹੁਦੀਜਗਾਇਸਵਿਚੋਲਬਜਾਇ। ਤਾਏਹੁਹਲਾਲਖੀਵੈ। ਜੇਚਰਇਸਵਿਚਲਬਹੈਤਿ
ਚਰਇਹਮਕੁਰਹੈ। ਹਲਾਲਤਾਬੀਵੈਜਾਇਸਵਿਚੋਲਬਜਾਇ। ਤਾਹਲਾਲਖੀਵੈ। ਤਾਦਰ
ਕੀਲਾਇਕਹੈਵੈ। ਨਾਤੁਰਨਾਹੀਦਰਕੀਲਾਇਕਾਇਹਬੰਦਾਖਾਮਹੈ। ਨਾਪਾਕਹੈ। ਜੇਇਸਕਾ
ਤੀਨਾਸਕਸੈਤਾਏਹੁਬੰਦਾਹਲਾਲਖੀਵੈ। ਸੇਖਜੀਇਹੁਕਾਤੀਹੈਜੇਕੋਈਘਿਨਸਕੇ। ਤਾਸੇਖ
ਖਸਾਲਹੋਇਕਰਿਤੁਰਗਾਇਆ। ਸੇਖਆਖਿਆਜੇਜੀਜੇਕੁਛਲੁਣੀਦਾਆਗਸੇਖਦਾਇ
ਦਿਤਾਨਿਹਾਲਖੀਏ। ਤਬਫੇਰਸੇਖਅਰਜਕੀਤੀਜਿਨਾਨਕਜੀਜੇਕੁਛਲੁਣੀਦਾਆਗਸੇ
ਤੈਥਾਵਹੁਪਾਈਦਾਹੈ। ਪਰਤੀਹਿਕਾਧਿਆਗਲਹੈ। ਜੇਹੁਕਮਖੀਵੈਤਾਪੁਛਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾ

ਨਕਜੀ ਕਹਿਆ ਕਹੀਯੋ ਜੀ। ਸੇਖ ਜੀ ਖੁਦਾਇ ਦੀਆ ਗਲ ਨੇ ਮੁਲਾਹਜਾ ਨਾਹੀ ਕੀਚਦਾ। ਨਿ ੨੫੦
 ਸੰਗ ਕਹੀਏ ਆਹੇ ਨਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਧੁਰਾਮ ਨਦਾਹੈ ਤਾਉ ਹਥੀ ਦਾ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਨਾਹੀ। ਤੁਸੇ ਖਾਥੀ
 ਗੁਰਮ ਕਹਿਆ ਸੁਆਲ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਕੀਤੇ ਸੁਖੋ ਜਣੇ ਦਾ। ਜਿਨਾ ਨਕਰ ਦੇ ਸਤਿਖਾ। ਅਛ
 ਲਛਲਾਈ ਨਹਿ ਛੁਲੈ। ਨਹ ਘਾਉ ਕਟਾਗ ਕਰਿ ਸਕੈ। ਲੋਭੀ ਕਾਜੀ ਓਟਲ ਪਲੈ। ਬਿਨ ਤੇ
 ਲਈ ਵਾਕਿਉ ਜਲੈ। ੧। ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ। ਸੇਖ ਬੇਨਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਕੀਤੀ। ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਕਉ ਕਹਿਆ ਖੁਦਾਇ ਹੁਜੇ ਮਾਇਆ ਹੈ ਛੁਲ ਸੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਬਤੇ ਛੁਲੀ ਨਾਹੀ ਜਾਈ। ਨਾ ਕੋਈ
 ਸਿਧੀ ਵਲੇ ਆਪਣੀ ਛੁਤੀ ਕਟਾਰੇ ਨਾਲ ਘਾਇ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਇਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਇਆ ਕੂਕਟੋ। ਨਾ
 ਕੋਈ ਮਾਇਆ ਕੂਛਲੇ। ਏਹੁ ਜੇ ਲੋਭੀ ਜੀਉ ਹੈ ਸੇ ਕਟਾਰੇ ਸਾਥ ਆਪ ਕੋ ਘਾਉ ਕਰਿ ਨਾਹੀ। ਪਇਆ
 ਟਲ ਪਲਾਉ ਦਾ ਜੀਉ ਫਿਰਦਾਹੈ। ਅਸਾ ਪਾਸ ਆਪ ਸਤੇ ਮਾਇਆ ਕਉ ਕਟਿ ਨਾਹੀ ਸਕਦਾ। ਜੀ
 ਬੀਰੁ ਲੀਘ ਆਰੀ ਕਰ ਰਖਦਾ ਹੈ। ਏਖਾ ਤੇ ਲਬ ਗੋਰ ਦੀ ਵਾਕਿਉ ਕਰਿ ਜਲੈ। ਬਿਨਾ ਦੀ ਵਾਜ ਲੇਖੀ
 ਚਾਨਣ ਬੀਰਾ ਨਾਹੀ। ਬਿਨਾ ਚਾਨਣ ਬੀਏ ਕੁਛ ਸੁਝਦਾ ਨਾਹੀ। ਬਿਖਾ ਬਿਨ ਤੇ ਲਈ ਵਾਕਿਉ ਕਰਿ
 ਜਲੈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਰੀਅਤਿ ਵਿਚ ਸੰਬਦ ਕੀਤਾ। ਕੁਰਾਣ ਕਤੇਬ ਕਮਾਈ ਐ। ਭੁਓ ਵਟੀਇ
 ਤਤੁ ਨ ਪਾਈ ਐ। ਸਚ ਬੁਝਣ ਆਣ ਜਲਾਈ ਐ। ੧। ਬਿਨ ਤੇ ਲਈ ਵਾਇਉ ਜਲੈ। ਕੁਰਾਣ ਨਾਟ ਸੰ
 ਹਿ ਬਤਉ ਮਿਲੈ। ੧। ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੇਖ ਜੀ ਜੁ ਕੁਰਾਣ ਕਰਦਾ
 ਹੈ ਸੇ ਕਮਾਈ ਐ। ਖੁਦਾਇ ਬੀਰੁ ਗੀਐ ਰੁਕ ਰਿਸੁ ਭੁਮਾਰ ਗਚਲੀਏ। ਕੁਰਾਣ ਕਤੇਬ ਦਾ ਫੁਰਮਾਇਆ
 ਕੀਚੈ। ਏਹੁ ਭੁਓਇ ਸਵਿਚ ਦੀ ਵਾਹੈ। ਅਤੇ ਕੁਰਾਣ ਕਤੇਬ ਦਾ ਕਹਿਆ ਕਮਾਈ ਐ। ਸੇਏਹੁ ਤੇ ਲਹੇਇ

ਆਪਮੇਸਰਕਾਰੁਉਜੇਇਸਵਿਚਆਇਆਏਹੁਇਸਵਿਚਵਟੀਹੋਈ॥ ਸਚਾਨਾਮਖੁਦਾਇਦਾ
 ਜਿਨਸਚਬੁਝਾਇਆ॥ ਤਿਨਖੁਦਾਇਬੁਝਿਆਤੁਏਹੁਖੁਦਾਇਦਾਨਾਉਇਸਨੁਬੈਸੰਤੁਅਗਨਹੋਇ
 ਆ॥ ਜਾਭੇਟਤਾਸਚਇਸਦੇਅੰਤਰਆਇਆ॥ ਤਿਥੈਜੋਤਜਾਗੀਤਿਥੈਦੀਵਾਬਾਲਿਆ॥ ਤਿਥੈਅੰ
 ਦਰਿਚਾਨਣਹੋਆ॥ ਕਈਥੇਕਪੂਮੇਸਰਾਇਸਦੇਅੰਦਾਰਿਵਸਿਆ॥ ਜਾਕਈਲੋਕਇਸਨਨਦਰਿ
 ਆਏ॥ ਇਤਮਿਜਮਤੈਲਬੈਗੈਰਦੀਵਾਜਲਿਆ॥ ਤਾਸਾਹਿਬੁਇਸਨਮਿਲਿਆ॥ ਇਤਨ
 ਲਗੇਘਾਣੀਆ॥ ਏਹੁਦੁਨੀਆਆਵਣਜਾਣੀਆ॥ ਸਖਹੋਵੈਸੇਵਕਮਾਣੀਆ॥ ੩॥ ਤਿਸਕਾ
 ਪ੍ਰਮਾਰਥਾ॥ ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਜਿਏਸੇਖਜੀ॥ ਏਸਤਨਇਹੁਘਾਣੀਲਗੇਜੇਏਹੁਦੁਨੀ
 ਆਆਵਣਜਾਣੀਬੁਠਹੈ॥ ਇਸਦੇਕਮਾਇਹਵਸਤੁਆਵਟੀਹੈ॥ ਕਿਛੁਪ੍ਰਮੇਸਰਦੀਸੇਵਾਕਰਸ
 ਏਸੇਈਸਹੀ॥ ਸੇਵਾਤੈਇਸਨੁਸੁਖਹੈ॥ ਵਿਚਦੁਨੀਆਸੇਵਕਮਾਈਐ॥ ਤਾਦਰਗਹਿਥੈਸਣ
 ਪਾਈਐ॥ ਕਹੁਨਾਨਕਘਾਹਲੁਡਾਈਐ॥ ੪॥ ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥਾ॥ ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿ
 ਆਜੇਏਸੇਖਜੀਏਹੁਜਹਾਨਜੇਹੈਸੋਜਰਾਇਤਦੀਨਦੀਹੈ॥ ਜੇਇਸਨੁਏਹੋਸੰਝੀਹੋਵੈਤਾਇਹੁਇ
 ਸਜਹਾਨਵਿਚਸੇਵਾਕਰੈ॥ ਤਾਦਰਗਹਿਥੈਸਨਪਾਵੈ॥ ਤਾਦਰਗਹਿਵਿਚਸੁਰਖਰੂਹੋਵੈ॥ ਤਾਸੇਖ
 ਬਿਰਾਹਮਗੁਰਨਾਨਕਜੀਨਖੜੋਹੋਇਕਰਤਜੀਮਕੀਤੀ॥ ਜੇਜੀਬੁਖੁਦਾਇਨਮਿਲਿਆਹੈ॥ ਅਤੇ
 ਅਸਾਨੁਭੀਤੁਮਿਹਰਵਾਨਹੋਇ॥ ਜੇਅਸਾਕੁਭੀਖੁਦਾਇਯਾਦਆਵੈ॥ ਤਾਸੇਖਕਹਿਆਨਾਨਕ
 ਪੀਰਜੀਤੁਬੁਝਾਇਦੀਕਰਦਾਹੈ॥ ਸੇਖਦਾਇਤੁਵਿਚਥੈਠਾਘਾਤਾਕਰਦਾਹੈ॥ ਕਿਤੁਖੁਦਾਇਹੈ॥
 ਕਿਖੁਦਾਏਤੈਵਿਚਥਾਤਾਕਰਦਾਹੈ॥ ਦਿਖਾਏਹਥਾਤੁਤੁਮੈਕੂਰਸਾ॥ ਤਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੇਖ

ਜੀਏ ਹਜੇ ਬੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਪਹਲਾ ਖੁਦਾ ਏ ਦਾ ਕਰਮ ਹੈ ਤਾ ਪਿਛੇ ਸਬਦ ਹੈ। ਸੇਖ ਜੀ ਸੁਰਤ ੨੫੧
 ਹੈ ਤਾ ਫਿਰ ਲੋਏ ਹੈ। ਏਤ ਲੋਏ ਖੁਦਾ ਏ ਵਿਛਾਵ ਏ ਵਿਛਾ ਏ ਦਾ ਹੈ। ਤਾ ਸੇਖ ਜੀ ਇਸ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਸੁਰ
 ਤਿਏ ਪਰਿਵਿਚ ਬਾਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਾ ਸੇਖ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਪੀਰ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਰਚ ਲੀਏ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਅਜੇ ਤੈ ਨੁਪੁਰਾ ਦੇ ਸਨ ਆਇਆ। ਪਰਤੀ ਮੁਕਤਾ ਹੋਇਆ। ਤੈ ਨੁਪੀਰ ਮਿ
 ਲੇ ਦਾ ਫਲ ਹੋਇਆ। ਸੇਖ ਬਿਗਾਹ ਮੁਕਹਿਆ ਜੇਏ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਨਾਨਕ ਵਾਹੁ ਨਾਨਕ ਵਾਹੁ ਖੁਦਾ ਏ
 ਜੀ ਨਤੀ ਨਿਵਾਜਿਆ ਹੈ। ਤਾ ਫੇਰ ਸੇਖ ਬਿਗਾਹ ਮੁਕਹਿਆ ਰਜ ਕੀਤੀ ਜੇਏ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਿਕ ਬਿਆਬੀ ਅ
 ਰਜ ਹੋ ਜੀ ਜੀ ਜੇਹੁ ਕਮ ਹੋਵੈ ਤਾ ਆਖਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੇਏ ਸੇਖ ਜੀ ਕਹੀ ਮੈਂ ਜੇਤੇ
 ਜੀ ਹੈ। ਤਾ ਸੇਖ ਬਿਗਾਹ ਮੁਕਹਿਆ ਜੇਏ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੇਹਿ ਕੁਖੁ ਦਾਇ ਦੀ ਵਾਰ ਬੀਵੈ ਤਾਂ ਅਸੀ ਨਿ
 ਹਾਲ ਬੀਵਾ। ਖੁਦਾ ਏ ਦੀ ਵਾਰ ਗਾਵਾਹੇ। ਅਸ ਕੁੰ ਵਾਰ ਖੁਦਾ ਏ ਦੀ ਸੁਣਾਈਏ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਸਨਿ ਕਾਮ ਨਾ ਸਿਧ ਜੇ ਕਿਛੁ ਕੋਈ ਬਾਛੁ ਨਾ ਕਾਹਿ ਮੈਂ ਗੈਂ ਸੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੂਰੀ ਕਰੈ। ਤਾ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਰ ਖੁਦਾ ਏ ਦੀ ਕਹੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਆ ਕਹਿਦਾ ਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਸਾ ਕੀਵੈ ਤਾ
 ਕੀਤੀ। ਰਾਗ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ਵਾਰ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲ ਸਲੋਕ ॥ ਬਾਲਿਗਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪ
 ਏ ਵਿਉਹਾਰੀ ਸਦਵਾਰ। ਜਿਨ ਮਾਨਸ ਤੇ ਦੇਵ ਤੇ ਕੀਏ ਕਰਤ ਨ ਲਾਗੀ ਵਾਰ। ੧॥ ਜੇ ਸਉਚੰਦਾ
 ਉਗਵਹਿ ਸੁਰਜ ਚਕ੍ਰ ਨ ਹਜਾਰ। ਏਤੇ ਚਾਨਣ ਹੋਇਆ ਗਰਬਿ ਨ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰ। ੨॥ ਨਾਨਕ ਗੁ
 ਰੂ ਨ ਚੇਤਨੀ ਮਨ ਅਪਣੇ ਸੁਚੇਤ। ਛੁਟੇ ਤਿਲ ਬਾਜ਼ੁ ਜਿਉਂ ਸੁੰਦਰ ਅੰਦਰ ਖੇਤ। ਖੇਤੇ ਅੰਦਰ ਛੁਟਿਆ
 ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਾਹ। ਫੁਲੀ ਅਹਿ ਫੁਲੀ ਅਹਿ ਬਪਨੇ ਭੀਤ ਨ ਵਿਚ ਸੁਆਹ। ੩॥ ਪਉੜੀ ॥ ਆ

ਪੀਨੇ ਆਪਸਾ ਜਿਓ ਆਪੀ ਨੇ ਰਚਿਓ ਨਾਉ। ਦੁਜੀ ਕੁਦਰਤੁ ਸਾਜੀ ਮੈ ਕਰਿਆ ਸੁਣ ਰਿਹੈ ਚਾਉ।
 ਦਾਤਾ ਕਰਤਾ ਆਪਤੁ ਤੁਸੈ ਦੇਵਹਿ ਕਰੇ ਪਸਾਉ। ਤੁਜੈ ਏਈ ਸਭੁ ਮੇਰੇ ਲੈ ਸਹਿ ਜਿੰਦ ਕਵਾਉ। ਕੁਰ
 ਆਸਣ ਰਿਹੈ ਚਾਉ। ੧॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧॥ ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਖੰਡ ਸਚੇ ਧਰਮ ਰਿਹਾ। ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਲੇਖੇ
 ਸਚੇ ਅਕਾਰ। ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਕਰਣੇ ਸਰਬ ਧੀ ਚਾਰ। ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਅਮਰ ਸਚਾ ਦੀ ਬਾਣ। ਸਚਾ ਤੇਰਾ
 ਹੁਕਮ ਸਚਾ ਫਰਮਾਣ। ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਕਰਮ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣ। ਸਚੇ ਤੁਧ ਆਖਹਿ ਲਖ ਕਰੋਨ। ਸਚੈ ਸ
 ਭੁਤਾਣ ਸਚੇ ਸਭੁ ਜੋਗ। ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤੁ ਸਚੀ ਸਲਾਹ। ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤੁ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ।
 ਨਾਨਕ ਸਚ ਪਿਆਇ ਨ ਸਚ। ਜੋ ਮਰਜੀ ਮੈ ਸੋ ਕਰ ਨਿਕਰ। ੧॥ ਵਡੀ ਵਡੀ ਆਈ ਜਾਵਡਾ
 ਉ। ਵਡੀ ਵਡੀ ਆਈ ਜਾਸਚ ਨਿਆਉ। ਵਡੀ ਵਡੀ ਆਈ ਜਾਨਿ ਹਚ ਲਥਾਉ। ਵਡੀ ਵਡੀ ਆ
 ਈ ਜਾਣੈ ਅਲਾਉ। ਵਡੀ ਵਡੀ ਆਈ ਖੁਏ ਸਭੁ ਭਾਉ। ਵਡੀ ਵਡੀ ਆਈ ਜਾ ਪੁਛਿ ਨਾਦਾਤਾ। ਵਡੀ
 ਵਡੀ ਆਈ ਜਾ ਆਪੇ ਆਪ। ਨਾਨਕ ਕਾਰਨ ਕਥ ਨੀ ਜਾਇ। ਕੀਤਾ ਕਰਣਾ ਸਰਬ ਰਜਾਇ।
 ੨॥ ਇਹ ਜਗ ਸਚੇ ਕੀ ਹੈ ਕੋਰਨੀ ਸਚੇ ਕਾਵਿ ਚਵਾਸ। ਇਕ ਨਾਹੁਕਮ ਸਮਾਇ ਲਏ ਇਕ ਨਾ
 ਹੁਕਮੇ ਕਰੇ ਵਿਣਾਸ। ਇਕ ਨਾ ਭਾਣੇ ਕਹਿ ਲੈ ਇਕ ਨਾ ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਨਿਵਾਸ। ਇਵਡਿ ਆਖਨਾ
 ਜਾਪਈ ਜਿਕਿ ਮੈ ਆਣੇ ਗਾਸ। ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖ ਜਾਣੀ ਮੈ ਜਾ ਕਉ ਆਪ ਕਰੇ ਪ੍ਰਗਾਸ। ੩॥ ਪ
 ਰਿਤੀ। ਨਾਨਕ ਜੀਉ ਭਿਓ ਪਾਇ ਕੋ ਲਿਖ ਨਾਵੈ ਧਰਮ ਬਹਾਲਿ ਆ। ਭਿਓ ਸਚੇ ਹੀ ਸਚ ਨਿਬੜੇ
 ਚੁਣਵਖ ਕਹੈ ਜਜਮਾ ਲਿਆ। ਬਾਉਨ ਪਾਇ ਨ ਕੁੜਿਆ ਰਮੁ ਹਕ ਲੇਵੈ ਜਕਰਾ ਲਿਆ। ਤੇਰੇ
 ਨਾਇਰ ਤੇ ਸੇਜਿ ਏਹ ਗਏ ਹਾਰ ਗਏ ਸੇਠ ਗਵਾ ਲਿਆ। ਲਿਖ ਨਾਵੈ ਧਰਮ ਬਹਾਲਿ ਆ। ੪॥

ਸਲੋਕ॥ ਵਿਸਮਾਦਨਾਦਿਸਮਾਦਵੇਦਾ॥ ਵਿਸਮਾਦਜੀਆਦਿਸਮਾਦਭੇਦਾ॥ ਵਿਸਮਾਦਰੂਪਵਿ ੨੫੨
 ਸਮਾਦਰੰਗਾ॥ ਵਿਸਮਾਦਨਾਗੇਫਿਰਹਿਜੰਤਾ॥ ਵਿਸਮਾਦਪਉਣੁਵਿਸਮਾਦਪਾਣੀ॥ ਵਿਸਮਾਦਮ
 ਗਨੀਖੇਰੁਹਿਵਿਤਾਣੀ॥ ਵਿਸਮਾਦਧਰਤੀ॥ ਵਿਸਮਾਦਖਾਣੀ॥ ਵਿਸਮਾਦਸਾਦਲਗਾਹਿਪਰਾਣੀ॥
 ਵਿਸਮਾਦਸੰਜੋਗਵਿਸਮਾਦਵਿਜੋਗਾ॥ ਵਿਸਮਾਦਕੁਖਵਿਸਮਾਦਭੋਗਾ॥ ਵਿਸਮਾਦਸਿਫਤਵਿਸਮ
 ਦਸਲਾਹਾ॥ ਵਿਸਮਾਦਓੜਨਵਿਸਮਾਦਗਾਹਾ॥ ਵਿਸਮਾਦਨੌਵਿਸਮਾਦਦੁਗਾ॥ ਵਿਸਮਾਦਵੇਖੋਹ
 ਜਗਹਜਗਾਵੇਖਵਿਨ੍ਹਾਣੁਰਹਿਆਵਿਸਮਾਦਾ॥ ਨਾਨਕਬੁਝਨਪੂਰੇਭਾਗਾ॥ ੧॥ ਕੁਦਰਤਿਦਿਸੈਕੁ
 ਦਰਤਿਸੁਣੀਐਕੁਦਰਤਿਭੁਓਸੁਖਸਾਗਾ॥ ਕੁਦਰਤਿਪਤਾਈਅਕਾਸੀਕੁਦਰਤਿਸਰਬਅਕਾਰਾ॥
 ਕੁਦਰਤਿਵੇਦਪੁਰਾਣਕਤੇਬਾਕੁਦਰਤਿਸਰਬਵੀਚਾਰਾ॥ ਕੁਦਰਤਿਖਾਣਾਪੀਣਾਪੈਨਣਾਕੁਦਰਤਿਸਰ
 ਬਪਿਆਗਾ॥ ਕੁਦਰਤਿਜਾਤੀਜਿਨਸੀਰੰਗੀਕੁਦਰਤਿਜੀਆਜਹਾਨਾ॥ ਕੁਦਰਤਿਨੇਕੀਆਕੁਦਰਤ
 ਬਦੀਆਕੁਦਰਤਮਾਨਅਭੁਮਾਨਾ॥ ਕੁਦਰਤਿਪਉਣਪਾਣੀਬੈਸੰਤਰਕੁਦਰਤਿਧਰਤੀਖਾਕੁ॥ ਸਭਤੇ
 ਰੀਕੁਦਰਤਿਤੁੰਕਾਦਰਕਰਤਾਪਾਕੀਨਾਈਪਾਕਾ॥ ਨਾਨਕਹੁਕਮੇਅੰਦਰਿਵੇਖੈਵਰਤੈਤਾਕੋਤਾਕਾ॥ ੨॥
 ਪਉੜੀ॥ ਅਪੀਨੇਭੋਗਭੋਗਕੈਹੋਇਭੁਜਮਨੁਭੁਓਰਸਿਧਾਇਆ॥ ਵਡਹੋਆਦੁਨੀਦਾਰਗਲ
 ਸੰਗਲਘਾਤਿਚਲਾਇਆ॥ ਅਗੈਕਰਣੀਕੀਰਤਵਾਂਚੀਏਬਾਹਿਲੇਖਾਕਰਿਸਮਝਾਇਆ॥ ਸਾਭਿ
 ਨਹੇਵੀਪਉਦਈਸੁਣੁਸੁਣੀਐਕੀਆਰੁਆਇਆ॥ ਮਨਅੰਧੈਨਨਮਗਵਾਇਆ॥ ੩॥ ਸਲੋਕ
 ਭੋਵਿਚਪਉਣੁਵੇਸਦਵਾਉ॥ ਭੋਵਿਚਚਲਹਿਲਖਦਰੀਆਉ॥ ਭੋਵਿਚਅਗਨਕਦਹਿਵਿਗਾਰਾ॥
 ਭੋਵਿਚਧਰਤੀਦਬੀਤਾਰਾ॥ ਭੋਵਿਚਾਇਦੁਫਿਰੈਸਿਰਭਾਰਾ॥ ਭੋਵਿਚਗਜਾਧਰਮਦੁਆਰਾ॥ ਭੋਵਿਚ

ਸੁਰਜਭੈਵਿਚਚੰਦਾ। ਕੋਹਕਰੋਨੀਚਲਤਨਾਅੰਤ। ਭੈਵਿਚਸਿਧਧਸੁਰਨਾਥ। ਭੈਵਿਚਅਭ
 ਭੈਅਕਾਸ। ਭੈਵਿਚਜੇਧਮਹਾਬਲਸੁਰ। ਭੈਵਿਚਆਵਹਿਜਾਵਹਿਪੁਰ। ਸਗਲਿਆਕੁਓਲਿਖਿ
 ਆਸਿਰਲੇਖ। ਨਾਨਕਨਿਰਕੁਓਨਿਰਕਾਰਸਚਏਕ॥ ੧॥ ਨਾਨਕਨਿਰਕੁਓਨਿਰਕਾਰਹੋਰਕੇ
 ਤੇਗਮਰਵਾਸ। ਕੇਤੀਆਕਰਨਕਹਾਣੀਆਕੇਤੇਬੇਦਬੀਚਾਰ। ਕੇਤੇਨਚਾਰਿਮੰਗਤੇਗਿਨਮਰੂਪ
 ਰੇਤਾਸ। ਬਾਜਾਰੀਬਾਜਾਰਮਾਹਿਆਇਕਫਹਿਬਾਜਾਰ। ਗਾਵਹਿਗਜੇਗਾਣੀਆਬੋਲਹਿਅੰਝ
 ਪਤਾਸ। ਲਖਟਕਿਆਕੇਮੰਦਨੇਲਖਟਕਿਆਕੇਹਾਰ। ਜਿਤੁਤਨਪਾਈਆਹਿਨਾਨਕਸੇਤਨਹੋ
 ਵਹਿਛਾਰ। ਗਿਆਨਨਗਲੀਦੁਛੀਐਕਥਨਾਕਰਨਾਸਾਰ। ਕਰਮਾਮਿਸੇਤਾਪਾਈਐਰੋਹਹਿ
 ਕਮਤਿਹੁਕਮਖੁਆਰ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਨਦਰਿਕਰਹਿਜੇਆਪਣੀਤਾਨਦਰੀਸਤਿਗੁਰਪਾਇਅੰ
 ਏਹੁਜੀਉਬਹੁਤੇਜਨਮਭਰੀਮਿਆਤਾਸਤਿਗੁਰਸਬਦਸੁਣਾਇਆ। ਸਤਿਗੁਰਜੇਵਡਦਾਤਾਕੇ
 ਨਹੀਸਭਸੁਣਿਅਹੁਲੋਕਸਥਾਇਆ। ਸਤਿਗੁਰਮਿਲਿਐਸਚਪਾਇਆਜਿਨੀਵਿਚਹੁਆਪ
 ਗਵਾਇਆ। ਜਿਨਸਚੇਸਚਬੁਝਾਇਆ॥ ੪॥ ਸਲੋਕ॥ ਘੜੀਆਸਭੇਰੋਪੀਆਪਹਰਹਕੀਨਗੋਪਾਲ
 ਗਹਣੇਪਉਣਪਾਣੀਥੈਸਤਿਰਚੰਦਸੁਰਜਅਵਤਾਰ। ਸਗਲੀਧਰਤੀਆਲਪੀਨਵਰਤੁਣਸਰਬਜੰਜਾਲ। ਨਾਨਕ
 ਮਸੈਗਿਆਨਵਿਗਾਣੀਖਾਇਗਇਆਜਮਕਾਲ॥ ੧॥ ਵਾਇਨਚੇਲੇਨਚਨਗੁਰ। ਪੈਰਹਲਾਇਨਫੇਰਨਸਿਰ
 ਉਰਉਰਗਵਾਣਾਟੈਪਾਇ। ਵੇਖੈਲੋਕਹਸੈਪਰਜਾਇ। ਰੋਟੀਆਕਾਰਣਪਰਹਿਤਾਲ। ਆਪਪਛਾਣੇ
 ਧਰਤੀਨਾਲ। ਗਾਵਨਗੋਪੀਆਗਾਵਨਕਾਨ। ਗਾਵਨਸੀਤਗਜੇਗਾਮ। ਨਿਰਕੁਓਨਿਰਕਾਰਸਚਨਾਮ।
 ਜਾਕਾਕੀਆਸਗਲਜਗਨ। ਸੇਵਕਸੇਵਹਿਕਰਮਚਨਾਉ। ਭੁੰਨਿਰੈਣਜਿਨਾਮਨਚਾਉ॥ ॥

ਸਿਖੀ ਸਿਖੀ ਆਗੂ ਰਵੀ ਚਾਰਾ। ਨਦਰੀ ਕਰਮ ਲੰਘਾਏ ਪਾਗ। ਕੋਲੁ ਚਰਖਾ ਚਕੀ ਚਕਾ। ਥ ੨੫੩
 ਲਵਿ ਰੋਲੇ ਬਹੁਤ ਅਨੰਤ। ਲਾਟੁ ਮਾਧਾਣੀ ਅਨਗਾਹ। ਪੰਖੀ ਭੁਭੁਕਿ ਆਲੈ ਨਨ ਸਾਹ।
 ਸੁਏ ਚਾਨ੍ਡ ਭਵਾਈ ਐ ਜੰਤ। ਨਾਨਕ ਭੁਭੁਕਿ ਆਗਣਤੁ ਨ ਅੰਤ। ਬੰਧਨ ਬੰਧ ਭਵਾਏ ਸੋਏ
 ਪਾਇ ਐ ਕਿਰਤਨ ਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ। ਨਚਿ ਨਚਿ ਹਸਾਹਿ ਚਲਹਿ ਸੇਰੇਇ। ਓਤੁ ਨ ਜਾਈ ਸਿਧੁ ਨ
 ਹੋਇ। ਨਚ ਏਕੁ ਦੁਖ ਮਨ ਕਾ ਚਾਉ। ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਮਨ ਭੁਭੁਕਿ ਤਿਨ ਮਨ ਭਾਉ। ੩॥ ਪਉੜੀ
 ਨਾਉ ਤੇਗ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ ਨਾਇਲ ਐ ਐ ਨਰਕ ਨ ਜਾਈ ਐ। ਜੀਉ ਪਿਤ੍ਰ ਸਭੁ ਤਿਸ ਦਾ ਦੇਖਾਏ
 ਆਖ ਗਵਾਈ ਐ। ਜਿਲੇ ਰੂਹਿ ਚੰਗਾ ਆਪਣਾ ਕਰਿ ਪੁੰਨ ਹੁਨੀ ਚ ਸਦਾਈ ਐ। ਜੇ ਜਰਵਾਣੁ
 ਪਰਹਰੈ ਜਰਵੇ ਸਕਰੇ ਦੀ ਆਈ ਐ। ਕਿਰਹੈ ਨ ਭੁਰੀ ਐ ਪਾਈ ਐ। ੪॥ ਸਲੋਕ ॥ ਮੁ
 ਸਲ ਮਾਨਾ ਸਿਫੁ ਤਿਸ ਰੀ ਅਤੁ ਪਤਿ ਪਤਿ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰਾ। ਬੰਦੇ ਸੇਜ ਪਵਹਿ ਵਿਚ ਬੰਦੀ ਵੇਖ
 ਏਕੁ ਉਦੀ ਵਾਰ। ਹਿੰਦੂ ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਿ ਨਦਰ ਸਨ ਰੂਪ ਅਪਾਰ। ਤੀਰਥ ਨਾਵਹਿ ਅਰ
 ਚਾ ਪੂਜਾ ਅਗਰਵਾ ਸਬਹੁ ਕਾਰ। ਜੋਗੀ ਸੁੰਨ ਧਿਆਵਹਿ ਜੇਤੇ ਅਲਖ ਨਾਮ ਕਰਤਾਰ।
 ਸੁਖ ਮਮਰਤਿ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾਇਆ ਕਾ ਅਕਾਰ। ਸਤੀ ਆਮਨ ਸੰਤੋਖ ਭੁਪ ਜੈ ਦੇਣੈ ਕੈ
 ਵੀਚਾਰ। ਦੇਵੇ ਮੰਗਹਿ ਸੈ ਹਸਾਹੁਣਾ ਸੋਭੁ ਕਰੇ ਸੀਸਾਰ। ਚੋਗ ਜਾਗਤੈ ਕੁਨਿਆਰਾ ਬਰਾਬ
 ਵੇਕਾਰ। ਇਕ ਹੋ ਦਾਖਾਇ ਚਲਾਹੈ ਐ ਬਾਉ ਤਿਨਾ ਭਿਕਾਈ ਕਾਰ। ਜਲ ਬਲਿ ਜੀ ਆਪੁ
 ਰੀ ਆਲੋ ਆਮ ਕਾਰਾ ਅਕਾਰ। ਓਇ ਜਿ ਆਖਹਿ ਸੁਤੈ ਹੋ ਜਾਣਹਿ ਤਿਨਾ ਭੀ ਤੇਰੀ ਸਾਰ। ਨ
 ਨ ਭੁਗਤਾ ਭੁਖ ਸਲਾਹਿ ਨ ਸੁਚ ਨਾਮ ਅਪਾਰ। ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਰਹੇ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਗੁਣ ਵੀਤਿ ਆਪ

ਛਾਗ ॥ ੧ ॥ ਸਟੀਮੁ ਸਲਮਾਨ ਕੀ ਪੇਕੈ ਪਈ ਕੁਮਿਆਗ ॥ ਪੜ੍ਹ ਕੁੰਗੇ ਇਟਾ ਕੀ ਆਜਲ ਦੀ ਕਰੇ
 ਪੁਕਾਰਾ ॥ ਜਲਿ ਜਲਿ ਰੋਵੈ ਬਪਤੀ ਸੁਨੁ ਸੁਨਿ ਪਵਹਿ ਅੰਗਿਆਗ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਕਰਤੇ ਕਾਰਣ
 ਕੀ ਆਸੈ ਜਾਵੈ ਕਰਤਾਗ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਬਿਨਸਤਿ ਗੁਰ ਕਿਨੇ ਨ ਪਾਇਓ ਬਿਨਸਤਿ ਗੁਰ
 ਕਿਨੇ ਨ ਪਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚ ਆਪੁ ਰਖਿਓ ਨ ਕਰਿ ਪ੍ਰਗਟਿ ਆਖ ਸੁਣਾਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁ
 ਰ ਮਿਲਿ ਮੈ ਸਦਾ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ਜਿਨ ਵਿਚ ਹੁਮੈ ਹੁਕਮੁ ਆਇਆ ॥ ਉਤਮੁ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ਹੈ ਜਿਨ ਸਚੇ
 ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥ ਜਗ ਜੀਵਨ ਦਾਤਾ ਪਾਇਆ ॥ ੬ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਆਇਆ
 ਹਉ ਵਿਚ ਗਇਆ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਜੰਮਿਆ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਮੁਇਆ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਦਿਤਾ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਲਇ
 ਆ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਖਾਇਆ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਗਇਆ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਸਾਚੇ ਆਰਕੁ ਨਿਆਗ ॥ ਹਉ ਵਿਚ
 ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਅਵਤਾਰ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਹੋਸੈ ਹਉ ਵਿਚ ਰੋਵੈ ॥ ਹਉ
 ਵਿਚ ਕੁਰੀ ਅੰਗੁ ਹਉ ਵਿਚ ਪੈਵੈ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਜਾਤੀ ਜਿਨ ਸੀਖੈ ਵੈ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਮੁਰਖੁ ਹਉ ਵਿਚ ਸਿ
 ਆਣਾ ॥ ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਾ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਮਾਇਆ ॥ ਹਉ ਵਿਚ ਛਾਇਆ ॥ ਹਉ ਮੈ ਕਰ
 ਕਰਿ ਜੰਤੁ ਪਾਇਆ ॥ ਹਉ ਮੈ ਬੁਝੈ ਤਾਵਰ ਸੁਝੈ ॥ ਗਿਆਨ ਵਿਹੁਣਾ ਕਥ ਕਥ ਸੁਝੈ ॥ ਨਾਨਕ
 ਕਮੀਲਿ ਖੀਅੈ ਲੇਖ ॥ ਜੇਗਾ ਵੇਖਾ ਹਿਤੇ ਗਾਵੇਖਾ ॥ ੧ ॥ ਹਉ ਮੈ ਏਹਾ ਜਾਤੁ ਹੈ ਹਉ ਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ
 ਹਉ ਮੈ ਏਈ ਬੀਧ ਨਾ ਫਿਰ ਫਿਰ ਜੇਨੀ ਪਾਹਿ ॥ ਹਉ ਮੈ ਕਿਥ ਹਉ ਪਜੇ ਕਿਤ ਸੰਜਮਾਇ ਹੁਜਾਇ ॥ ਹਉ
 ਮੈ ਏਹੁ ਕਮ ਹੈ ਪਾਇਆ ॥ ਕਿਰਤ ਫਿਰਾਇ ॥ ਹਉ ਮੈ ਵੀਰ ਘੋਰ ਗਹੈ ਦਾਰੂ ਭੀ ਇਸ ਮਾਰੀ ॥ ਕਿਰਪਾ
 ਕਰੀ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦ ਕਮਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਸੁਣਹੁ ਜਨ ਹਉ ਤਿਸੀ ਜਮ ਦੁਖ ਜਾਹਿ ॥ ੩ ॥

ਪਉੜੀ॥ ਸੇਵਕੀਤੀਸੰਤੋਖਈਜਿਨੀਸਚੇਸਚੁਪਿਆਇਆ॥ ਉਨੀਮਦੇਪੈਰਨਰਬਿਓਨਕਰ ੨੫੪
 ਸੁਕਰਤਧਰਮਕਮਾਇਆ॥ ਉਨੀਦੁਨੀਆਤੇਰੇਬੀਧਨਾਅਨਪਾਈਬੋਲਾਖਾਇਆ॥ ਤੁੰਬਖ
 ਸੀਸੀਅਗਲਾਨਿਤਦੇਵਹਿਚਨਾਇਆ॥ ਵਰਿਆਈਵਡਾਪਾਇਆ॥ ੭॥ ਸਲੋਕ॥ ਪੁੰਗਖ
 ਧਿਰਖਾਤੀਰਥਾਤੁਟਾਮੇਘਾਖੇਤਾਹਾ॥ ਦੀਪਾਲੇਆਮੰਡਲਾਖੰਡਾਵਰਭੰਡਾਹਾ॥ ਅੰਤੁਜਜੇਰਜਓ
 ਤੁਭੁਜਾਖਾਈਸੇਤੁਜਾਯੋਸਿਤਜਾਣੇਨਾਨਕਾਸਰਾਮੇਗਜੰਤਾਹਾ॥ ਨਾਨਕਜੰਤਉਪਾਇਕੈਸੀਮਾਏ
 ਸੁਭਨਾਹਾ॥ ਜਿਨਕਰਤੇਕਰਣਾਕੀਆਚਿਤਾਭਿਕਰਣੀਤਾਹਾ॥ ਸੇਕਰਤਾਚਿਤਾਕਰੈਜਿਨਉਪਾ
 ਇਆਜਗਾ॥ ਤਿਸਜੁਹਾਰੀਸੁਅਸਤਿਤਿਸਤਿਸਦੀਬਾਣਅਭੁਗਾ॥ ਨਾਨਕਸਚੇਨਾਮਾਬਿਨਕਿ
 ਆਟਿਕਾਕਿਆਤੁਗਾ॥ ੧॥ ਲਖਨੇਕੀਆਚੰਗਿਆਈਆਲਖਪੁੰਨਾਪਰਵਾਣਾ॥ ਲਖਤਪਉ
 ਪਰਤੀਰਥਾਸਹਜਜੇਗਾਬਿਬਾਣਾ॥ ਲਖਸੁਰਤਣਸੰਗਰਾਮਰਣਮਹਿਛੁਟਹਿਪਗਣਾ॥ ਲਖਸੁ
 ਰਤੀਲਖਗਿਆਨਪਿਆਨਪੁਨੀਅਹਿਪਾਠਪੁਗਣਾ॥ ਜਿਨਕਰਤੇਕਰਣਾਕੀਆਬਿਬਿਆਆ
 ਵਣਜਾਣਾ॥ ਨਾਨਕਮਤੀਮਿਥਿਆਕਰਮਸਚਾਨੀਸਾਣਾ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਸਚਾਸਾਹਿਬਇਕਤੂ
 ਜਿਨਸਚੇਸਚਵਰਤਾਇਆ॥ ਜਿਸਤੁੰਦੇਹਿਤਿਸਮਿਲੈਸਚਤਾਤਿਨੀਸਚਕਮਾਇਆ॥ ਸਤਿ
 ਗੁਰਮਿਲਿਅੰਸਚੁਪਾਇਆਜਿਨਕੈਹੈਰਦੇਸਚਵਸਾਇਆ॥ ਮੂਰਖਸਚੁਨਜਾਣਨੀਮਨਮੁਖੀ
 ਜਨਮਗਵਾਇਆ॥ ਵਿਚਦੁਨੀਆਕਾਹੇਆਇਆ॥ ੮॥ ਸਲੋਕ॥ ਪਨੁਪਨੁਗਡੀਲਦੀਅਹਿ
 ਪਨੁਪਨੁਕੁਰੀਅਹਿਸਾਥਾ॥ ਪਨੁਪਨੁਬੇਨੀਪਾਈਐਪਾਨੁਪਨੁਗਡੀਅਹਿਖਾਤਾ॥ ਪਨੁਪਨੁਐਜੇ
 ਤੇਬਰਸਬਰਸਪਨੁਪਨੁਐਜੇਤੇਮਾਸਾ॥ ਪਨੁਪਨੁਐਜੇਤੀਆਰਜਾਪਨੁਪਨੁਐਜੇਤੇਸਾਸਾ॥ ਨਾਨਕ

ਲੇਖੇ ਇਕ ਗਲ ਹੋਰ ਹਉ ਮੈਂ ਸੁਖ ਝੁਲਾਖਾ ॥ ੧॥ ਲਿਖ ਲਿਖ ਪੜਿਆ ਤੇ ਤਾ ਕਹਿਆ ਆਬਹੁਤੀ
 ਰਬ ਭਾਵਿਆ ਤੇ ਤੇਲ ਵਿਆ ਆਬਹੁਤੀ ਖਕੀ ਆਵੇ ਹੀ ਦੁਖ ਦੀਆ ਸਹੁਦੇ ਜੀਆ ਆਪਣਾ ਕੀਆ
 ਅੰਨ ਨ ਖਾਇਆ ਸਾਦਿ ਗਵਾਇਆ ਆਬਹੁਤੀ ਖਪਾਇਆ ਦੁਜਾ ਭਾਇਆ ਆਬਹੁਤੀ ਪਹਰੇ
 ਅਹਿਨਿ ਸਕਹਰੇ ਮੇਨ ਵਿਗੁਤਾ ਕਿਉ ਜਾਗੇ ਗਰਬਿਨ ਸੁਤਾ ਪਗ ਉਪੇਤਾ ਆਪਣਾ ਕੀਆ
 ਕਮਾਣਾ ਅਲਮ ਲਖਾਈ ਸਿਰਛਾਈ ਪਾਈ ਮੁਰਖ ਅਧੋ ਪਤਿਗਵਾਈ ਵਿਣਨਾ ਵੈ ਕਿਛੁ ਥਾ
 ਇਨ ਪਾਈ ਰਹੈ ਬਿਥਾਣੀ ਮਸੀ ਮਸਾਣੀ ਅਧਿਨ ਜਾਣੈ ਫਿਰ ਪਛੁਤਾਈ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਸੇਸ
 ਖਪਾਈ ਹਰਿ ਕਾਨਾ ਮੰਨ ਵਸਾਇ ਨਾਨਕ ਨਦਰ ਕਰੇ ਸੇਪਾਏ ਆਸ ਅੰਦੇਸੇ ਤੇ ਨਿਹ ਕੇਵਲ
 ਹਉ ਮੈਂ ਸਬਦ ਜਲਾਇ ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ਭੁਗਤਿ ਤੇਰੇ ਮਨ ਭਾਵ ਦੇਵਰ ਸੇਹਿ ਨ ਕੀਰਤਨ ਗਾਵੇ
 ਨਾਨਕ ਕਰਮਾਥਾ ਹਰੇ ਦੇਵ ਦੇਇਨ ਲਹ ਨਿਧਾਵੇ ॥ ਇਕ ਮੁਲ ਨ ਬੁਝਨ ਆਪਣਾ ਅਣੁ ਯੋਗ
 ਆਪਗਣਾਇਓ ॥ ਹਉ ਦੁਛੀ ਕਾਨੀ ਚਜਾਤ ਹੋਰ ਉਤਮ ਜਾਤੁ ਸੁਣਾਇਓ ॥ ਤਿਨ ਮੰਗਾ ਜਿਤੁ
 ਝੈਧਿਆਇਓ ॥ ੯॥ ਤਾ ਸੇਖ ਬਿਗਾਹ ਮਕਹਿ ਆਤੁ ਮੇਰਾ ਪੀਰ ਹੋ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਮੁਰੀਦ ਹਾਂ ॥ ਸੇ
 ਖ ਬਹੁਤ ਤਵ ਜਾ ਕੀਤੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਵਿਦ ਹੋਇਆ ॥ ਗੋਸਟਿ ਪੂਰੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ
 ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਦੁਗੁਰੂ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲ
 ਤੁਲਵੰਡੀ ਆਏ ॥ ਅਗੋਚਰ ਚਾਲਾ ਲੁਚੀ ਬੜਿਆ ਆਖੇ ਭਾਈ ਕਾਲ ਚਲ ਗਇਆ ॥ ਅਤੇ ਭੁ
 ਕੀ ਧੀ ਧੀ ਭੀ ਚਲ ਗਈ ॥ ਤੁਮੇਰੀ ਥਾਂ ਹਾਹੈ ॥ ਜੇ ਤੁਥਾ ਖੇਗਾ ਸੇਮ ਨਾਗਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿ ਆਚਾਰ ਚਾਲਾ ਲੁਚੀ ਜਾਵਣਾ ਹੋਰ ਚਲ ਨਾਹੀ ॥ ਤਾਂ ਲਾਲ ਦੇਵੀ ਕਹਿ ਆਭੁ ਲਾਜੀ ॥

ਤੇਰੇ ਮਨ ਅਵੈ ਸਾਈ ਅਸਾ ਮਨਿ ਨੀ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੰਛਾ ਦਿਨ ਤਿਲਵੰਡੀ ਰਹਿਆ। ਫੇਰ ਪ ੩੫੫
 ਪੇਕੇ ਆਇਆ ਨਾਲੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਆਗਾ। ਜਾਰਹੁ ਲਗੇ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਮਾਤਾ ਚੋਈ ਆਖਿਆ ਭੁੰ
 ਈ ਬਾਲਾ ਹੁਣ ਤੂੰ ਤਪੇ ਨੂੰ ਟਿਕਵੇਂ ਹੋ। ਬਹੁਤੇਰਾ ਸੇਫਿਰ ਆਪੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦਿਨ ਅਸਾ ਪਾਸ ਰਹ
 ਣਵੇਂ ਹੋ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਈ ਬਾਲਾ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਤੂੰ ਮੈਂ ਨੂੰ ਦਿਵਾ ਦੇ ਹੋ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ
 ਕੁਈ ਬਾਲਾ ਜਿਥੇ ਰਹੈਗਾ ਤਿਥੇ ਨਾਲ ਹੋਗਾ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਈ ਬਾਲੇ ਫੇਰ ਆਖਿਆ ਜੀ ਚਲ ਦੁਰਹਣ
 ਕਰਤਾਰ ਰੋਚ ਗਏ। ਪਰ ਜੀ ਪਿਛੇ ਤੁਸਾਰੇ ਕਉ ਦਿਹੋ ਸੀ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾਈ ਬਾਲਾ
 ਅਸਾ ਸੇ ਪਿਛੇ ਇਕ ਲਹਣਾ ਖਤੁ ਰੇਟਾ ਫੇਰ ਤਿਹਣ ਦਾ ਪੁਤਾ ਅਸਾ ਨੂੰ ਮਿਲੇਗਾ। ਓਹ ਪਿਛੇ ਅਸਾਰੇ ਬ
 ਹਿਗਾ। ਤੁ ਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਓਹ ਕੁਛ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਸੁਣ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਓਹ ਕੁਛ ਅਸਾ ਜੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁ ਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ
 ਗਾਦੀ ਕਿ ਆਖ ਬਗਾ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾਈ ਬਾਲਾ ਰੇਟੀ ਅਤੇ ਕਪੜੇ ਦੀ ਕਮੀ ਨਹੋਵੇਗੀ
 ਪਿਛੇ ਲਗੀ ਫੇਰ ਸੀ। ਅਤੇ ਓਹ ਦਸਤ ਲਹਣੇ ਦੀ ਹੋ। ਤੁ ਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਦਿਵਾ ਲੀਤੀ। ਤਿਲਵੰ
 ਡੀ ਗਇਆ। ਤੁ ਸੁਣ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੈਤ ਉ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਿਚ ਭੇਦ ਭਿੰਨ ਕੁਛ ਨ
 ਹੀ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਥੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਖਬਰ ਆਗੀ। ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਅਖੀਰ ਠਾਹੇ ਸੋ ਮੈਂ ਲਿਖਾਇਆ ਹੈ
 ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਿਛੇ ਦੀ ਸਾਰ ਮੈਂ ਨਾ ਹੀ ਜਾਣਦਾ। ਤੁ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁ ਅਸਾ ਨੂੰ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਵਰਸਾ ਨਕਰਵਾਇਆ। ਕਰਤਾਰ ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਬਹੁਤ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋ। ਤੁ ਭਾਈ ਬਾਲੇ
 ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਥੋੜਾ ਸਭੇਹ ਕੀ ਕਤ ਲੀਤੀਆਂ। ਪਰ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਹਕੀਕਤ ਦੇਹ। ਤੁ ਸਨਾਲ ਕਿਉਂ ਕਰੇ

ਈ। ਤਾਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਅਗਸਿ ਆਗੁਈ ਬਾਸਾ ਅਸਾਡੀ ਹਕੀਕਤੁ। ਅਸਾਨਾ ਲਹਿਓਈ ਜੇਅ
ਸੀਕਾਗੁ ਕੇ ਚਲੇ ਆਹੇ ਸਮੇਤੁ ਟਬਰ ਦੇ ਵੀ ਪਰਸਣਾ। ਅਸਾ ਅਗੇ ਸੁਣਿਆ ਆਹਾ ਜੇ ਇਕ ਨਾਨ
ਕੇ ਵੇਦੀ ਖੜੀ ਹੋਤੁ ਪਾਹੋਇ ਆਹੇ। ਅਸਾ ਅਗਸਿ ਆਜੇ ਆਏ ਹਾਂ ਤੁਓ ਸਦਾ ਭੀ ਦਰਸਨ ਕਰ ਜਾਵੀਏ
ਤੁਅਸਾ ਜਾਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ। ਜਾਅਸਾ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਤੁਅਸਾ ਭਰੋ ਮਰੋ ਮ
ਸੀਤੁ ਲਹੋਇ ਗਇਆ। ਤੁਅਸਾ ਨੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿ ਆਹੇ। ਭਾ
ਈ ਸਿਖਾਤੁ ਸੀ ਕਿ ਬੋਹੇ। ਅਸਾ ਅਗਸਿ ਆਜੀ ਜੀ ਗਲ ਦੇ ਗਿਰਾਉ ਆਹੇ। ਅਤੇ ਨਾਉ ਲਹਣਾ ਹੋ।
ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਦੇ ਕਉਂਦੁ ਹੋ। ਤੁਅਸਾ ਅਗਸਿ ਆਜੀ ਅਸੀ ਖੜੀ ਤਿਹ ਦੁਹੇ
ਹਾਂ। ਅਤੇ ਜਾਵੇ ਵੀ ਦੀ ਚਲੇ ਹਾਂ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਲਹਿਣਿਆ ਜਾਹੁ ਦੇ ਵੀ ਪਰ
ਸਿਆਵੇ। ਤੁਛੇਰਾ ਅਸਾ ਅਗਸਿ ਆਜੀ ਹੁਣ ਅਸਾ ਭਾਜਾਵੁ ਦਾਰਹਿਆ। ਜਿਤੁ ਦਾਸ ਤੇ ਉਥੇ ਜਾਵੇ ਹਾਂ
ਸੋਇ ਬੇਹੀ ਕੰਮ ਪੁਗਾਹੋਇਆ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਲਹਣਿਆ ਤੁਓ ਅਸਾ ਪਾਸੋ
ਕੁਝ ਲਹਣਾ ਹੋ ਸੋਲੈ ਸੀ। ਤੁਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਾਮੈ ਆਪਣਾ ਵਖਤ ਦੇਖਾ ਮੇਰੇ ਜਿਤੁ ਨੇ ਬੀਧਨ ਆਹੇ
ਸਰੀਰ ਦੇ ਸਤੁਤੁਟ ਗਏ। ਅਤੇ ਜੇ ਮੇ ਪਾਸੋ ਦੁਰ ਹੋਵਦਾ ਹਾਂ ਤੁਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹਤੁ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਾਹਿ ਭਾਈ ਲਹਣਾ ਹੁਣ ਤੁਓ ਆਪਣੇ ਪਰਜਾਹਿ। ਅਤੇ ਕਈ ਲੇਨੁ ਲੈ ਜਾਹਿ।
ਤੁਮੈ ਜਾਵਾ ਨਾਹੀ। ਤੁਭਾਈ ਬਾਲਾ ਇਉਂ ਅਸਾਨਾ ਲਹੋਈ। ਤੁਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਗਸਿ ਆਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਤੁਓ ਵਿਚ ਭਿਨ ਭੇਦ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈ ਬੋਪਨ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾਹ ਗੁਣ
ਅਤੇ ਤੁਸਾ ਜੇ ਪਨ ਦਾਰਾ ਆਸੋ ਕੁਛ ਅਸਾ ਵਿਚ ਪਾਟਾ ਤੁਸਾ ਭਿਠਾਹੋ ਸੀ। ਤੁਤੁਸਾ ਅਸਾ ਪਾਸੋ

ਨਵਾਰਥਿਆਹੋ। ਤਾਗੁਰੂ ਅੰਗਦਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾਜੇ ਤੁਸਾ ਪਸੇ ਅਸਾ ਪੜਦਾਰਥਿਆ ॥ ੩੫੬ ॥
 ਹੋ। ਸੋ ਤੁਸੀ ਜਾਹਰ ਕਰੋ। ਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜਿਤ ਸੀ ਜੋ ਗਤੁ ਸਾਨਾ ਉਗੁਰਨਾ
 ਨਕ ਅੰਗਦ ਗਥਿਆਹੋ ਸੋ ਤੁਸੀ ਜਾਹਰ ਕਰੋ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਆਪਣੇ ਜੀ ਵਿਚ ਸਮਝਿ
 ਆਜੇ ਏਹੁ ਪੁਰਾਪੁਰਖ ਹੋ। ਅਤੇ ਇਸ ਪਸੇ ਪਰਖਣਾ ਭੁਲਾਨਾ ਹੀ। ਏਹੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾਲ ਰਹਿ
 ਆਹੋ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮੈ ਤੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਅ
 ਤੇ ਅਸਾ ਨੂੰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਹਰ ਕੀਤਾ ਏਹੁ ਭੀ ਹਿਕਮੈ ਸਾਰ ਵਿਚ ਸੁਹਰਤ ਹੋ। ਅਤੇ ਤੁਸ
 ਨੂੰ ਜੋ ਗੁਪਤ ਰਖਿਓ ਸੋ ਅਸੀ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਜੇ ਤੁਸਾ ਉਪਰ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਬਹੁਤ ਹਦ ਖੀਖੁ ਸੀ ਆ
 ਹੀ। ਤਾ ਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਏਹੁ ਤੁਸੀ ਹੋਰ ਏਹ ਲੇਨ ਪਵੇ ਤੁਸੀ ਮੇਰੀ ਭਿਹ ਨਿਸਾਕ
 ਰੋ ਜਿਤ ਬਾਬਤ ਤੁਸਾਨਾ ਉਅੰਗਦ ਗਥਿਆਹੋ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
 ਏਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਬਾਹਰੇ ਗਾਇ ਦੇਵਾਸਤੇ ਘਾਹਿ ਆਦਾ ਸੀ। ਡੂੰਘਾ ਧੋਇ ਕਰ ਬਧਾ ਅਤੇ ਸਿਰ
 ਤੇ ਚਾਇਲ ਇਆ ਆਹਾ। ਅਗੇ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਬੈਠੀ ਆਹੀ। ਮੇਰੇ
 ਪਾਸਿ ਆਤੇ ਮੈਂ ਲੀਆ ਛਿਟਾ ਪਈ ਆ ਆਹੀ ਆ। ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਆਖਿਆ
 ਤੁਪਾ ਜੀ ਕੁਛ ਦਯਦਾਰ ਭਉ ਕਹਿਆ ਹਿਭੀ ਖੜੀ ਦਾਪਤ ਹੋ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ
 ਮਲੇ ਦੀ ਪੀਏ ਏਹੁ ਛਿਟਾ ਨਾਹੀ ਏਹੁ ਵਰਗ ਹਿਦ ਕਰੇਗੇ। ਤਾ ਇਉਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮੇਰਾ ਨਾਉ
 ਅੰਗਦ ਗਥਿਆ। ਤਾ ਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਕਰ ਇਤਨਾ ਵਲ ਸਿਖਾਪਾ
 ਸੋ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਅਕੇਤਾ ਆਖੇ ਤੁਸੀ ਸਿਖ ਨਾਹੀ। ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਆਖਿਆ ਸੁਣ

ਕੁਈ ਬਾਲਾਇ ਕਰਿ ਨ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਦੁਹਾ ਪੁਤ੍ਰਾ ਨ ਲੈ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਬੈਠੀ ਆਹੀ॥
ਆਖਣ ਲਗੀ ਜੀ ਤੂੰ ਜੇ ਆਪਣੀ ਵਸਤੁ ਪੁਤ੍ਰਾ ਹੋਇ ਆਪਗਾਏ ਪਰਪਤ ਦਾਹੈ॥ ਤੁਹਿ ਨੂੰ ਏਹਾ
ਲਕੁ ਲੀਨਾ ਹੀ॥ ਜੇ ਆਪਣੇ ਪੁਤ੍ਰਾ ਹੋਇ ਆਪਗਾਏ ਪੁਤ੍ਰਾ ਦੇਣ ਜੋਗੈ॥ ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ
ਨਜਰ ਇਕ ਸਚੁ ਹੀ ਭਿਖਰ ਜਾਇ ਪਈ ਮਈ ਪਈ ਆਹੀ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੁਤ੍ਰ ਸਿਰੀ
ਚੰਦ ਏਹ ਚੁਹੀ ਮੁਈ ਪਈ ਹੋਏ ਹੁਇ ਬੇਪਈ ਕੁਲੀਨਾ ਹੀ ਤੂੰ ਪੈਰੋਂ ਅਗੁਠੇ ਨਾਸਟ ਮਜੇ ਪਰੇਜਾ
ਇਪਵੈ॥ ਤੁੰ ਅਗੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਆਖਿਆ ਅਹੋ ਜੀ ਮਸਾਂ ਜੇ ਹੋਇ ਸਟੀ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰੈ ਨਾ॥ ਜੇ
ਖਭਾ ਦੇ ਕਬੂਤਰ ਭੁੰਗਾਵ ਦੇਹੈ ਨਾ॥ ਅਤੇ ਖਸਕੂ ਆਨੂੰ ਬਿਲੀ ਆਕਰ ਦੇਹੈ ਨਾ॥ ਤੁਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਜੀ ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹੀ ਆ॥ ਜਾਸਾਇ ਤੁਹਾ ਜਗੀਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਬਚਾ ਅੰਗ ਦਾ
ਏਹੁ ਈ ਮਈ ਪਈ ਹੋਇ ਸਤਾਈ ਪੈਰ ਦੇ ਅੰਗੁਠੇ ਨਾਸਟ ਬਛੁਰ ਜੇ ਪਰੇਜਾਇ ਪਵੈ॥ ਤੁੰ ਮੈ ਅੰ
ਗੁਠੇ ਨਾਸਟ ਧੀਤਾ ਜਾਇ ਕਿਤੇ ਵਲ ਪਈ॥ ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਲੇ ਧੀਏ ਏਹ ਪਰਾ
ਏ ਪਤ ਅਤੇ ਏਹੁ ਆਪਣੇ ਪੁਤ੍ਰ ਮੈ ਕਿਆ ਕਰਾ॥ ਜੇ ਸਤਾਈ ਕਰਤਾਰ ਦੇਵੈ ਸੋਈ ਲੇਵੈ॥ ਤੁੰ ਭੁੰ
ਈ ਬਾਲਾ ਮਸਾਕਾ ਨਾਭੀ ਅੰਗ ਦਇਉ ਹੋਇ ਆ॥ ਤੁਹਾ ਫੇਰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਅਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਨ ਹੋਰ
ਬਿਸਵਾਸ ਪਾਇ ਆਹੈ॥ ਮੈ ਵਿਚ ਵਡਾ ਕੋਈ ਅਵਗੁਣ ਹੈ ਜੇ ਤਸੀ ਪਤੀ ਪਤੀ ਪਤ੍ਰ ਦਾਰਖ ਦੇਹੈ
ਤੁੰ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਕਹਿਆ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾਇ ਕਰਿ ਨ ਮੈ ਭੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬੁਝਾਭੀ ਗਾਜਰ ਅੰ
ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਾ ਜਾ ਅਧੀਰ ਤੁਹਾ ਹੀ ਤੁੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਜੇ ਦੇਖ ਬੁਝਾਗਤ
ਕਿਤ ਨੀ ਹੈ॥ ਤੁਹਾ ਬੁਝਾ ਦੇਖੈ ਤੁੰ ਅਧੀਰ ਤੁਹੈ॥ ਤੁਹਾ ਬੁਝੇ ਅੰਦਰ ਆਇ ਕੋ ਆਖਿਓ ਸਜੀ ਅਧੀਰ ਤੁ

ॐ। ਤੁਫੇਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਕਹਿਆ ਧੁਨਿਆ ਮੈ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਜੇਗਤ ਪਹਰੈ। ਤੁਫੇਰਦੇਖਾ। ਤਾਬ ३੫੭
 ਨਾਥਾਹਿਰਫੇਰਦੇਖਣਗਾਇਆ। ਦੋਖੇਤਾਂ ਅਧੀਰਾਤਿਹੈ। ਫੇਰਆਇਆ ਖਿਓ ਸਜੀਅਪੀ
 ਰਾਤਿਹੈ। ਤੁੰਤੀ ਸਰੀਵਾਰੀ ਫੇਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਆਖਿਆ ਜੇਗਤ ਪਹਰਿਹੈ। ਤੁੰਤੀ ਸਰੀਵਾਰੀ
 ਫੇਰਬੁਨੇਅਪੀਗਤਕਹੀ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾਭਾਈ ਬੁਨਾਥਾ। ਫੇਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਬਚਾਅੰਗਦਾਦੇਖਗਤਕਿਤਨੀਹੈ। ਜਾਮੈ ਜਾਇਬਾਹਰਿਦੇਖਤਾਂ ਅਪੀਗਤ
 ਹੈ। ਤੁਫੇਰਮੈ ਆਖਿਆ ਜੀਅਪੀਗਤਹੈ। ਤੁਫੇਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਆਖਿਆ ਬਚਾਅੰਗਦਾਰ
 ਤਪਹਰਹੈਤੀਹਿਜਾਰਦੇਖਾ। ਤੁੰਮੈ ਆਪਣੇਮਨ ਵਿਚਸਮਝੀਜੇਗਤਤਾਅਪੀਹੈਪਰਗੁਰੂਦਾਲੇਟਹੇਰ
 ਹੈ। ਤੁੰਮੈ ਆਖਿਆ ਜੀਗਤਪਹਰਹੈਮੇਰੀਆਅਪੀਆਵਿਚਵਟਆਗਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਧੁ
 ਤਖਸੀਹੋਇਆ। ਅਤੇਆਖਿਓਸਬਚਾਕਰਤਾਰਅਗੇਮਥਾਟੇਕਾਅਗੇਬੁਨੇਵਟਖਾਧਾ। ਤੁਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀ ਕਹਿਆ ਧੁਨਿਆਅੰਗਦਾਅਗੇਮਥਾਟੇਕਾਅਗੇਬੁਨੇਵਟਖਾਧਾ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ
 ਕਹਿਆ ਧੁਨਿਆਵਟਨਖਾਇ। ਕਰਤਾਰਦਾਹੁਕਮਈਵੇਆਗਾ। ਤੁਭਾਈਬਾਲਾਅਸਨਾਸਇ
 ਵਹੋਈ। ਤੁਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆ ਗੁਰੂਜੀਤੁਸੀਘਨੀਘਨੀਪਟਕਿਉਰਖਦੇਹੈ। ਤੁਗੁਰੂਅੰਗ
 ਦਬਾਲੇਆਭਾਈਬਾਲਾਮੁਖਮਧਮਹੈਅਤੇਮਹਮਾਅਗਾਧੈ। ਆਖਣਦੀਨਾਹੀਅੰਦਰਜਰਣਦੀ
 ਹੈ। ਤੁਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆ ਜੀਹੁਣਆਖਜੀ। ਤੁਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਕਹਿਆ ਭਾਈਬਾਲਾਸਿਖੀ
 ਅਭਿਖੀਹੈ। ਤੁਸਭੇਕੁਸੁਕਰਤਾਰਦਾਪਰਏਹਦਨੀਆਦੀਵਰਤੁਣਹੈ। ਮੇਰੀਪੀਆਹੀਜੇਨਜਰਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਦੀਪਈ। ਤੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕਜੀ ਕਹਿਆ ਬਚਾਆਪਣੀਪੀਨੁਗਤੀਬਣਾਇਕੈਲੈਆਵੈ।

ਮੈਸੀਨਕੀਤੀਗਤਨੁਬਣਾਇਕੋਲੋਆਇਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਤੁਜਾਹਿਬਚਾਬਾ
ਹਿਰਬਹਾ। ਤਾਮੈਬਾਹਿਰਿਉਰੂਵਿਚਆਇਥੈਠਾ। ਤਾਗੁਰੂਸੰਤੋਖਲਗਾਕਰਨਤਾਮਜੀਦੀ
ਹੀਹੁਤੁਦਗਈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਪਣੇਖਿਆਲਵਿਚਆਹਾਮੈਜਾਤਾਜੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
ਦੇਸਹਜਵਿਚਕਸਹਜਹੋਇਜਾਦਾਹੈ। ਤਾਮੈਓਸਹੀਹਦੀਜਾਹਗਾਆਪਣੀਧਿਠਦਿਤੀ। ਤਾਏ
ਹੁਗਲਪੈਭਾਵੈਮੰਨਤੇਭਾਵੈਨਮੰਨ। ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਸਤਿਜੀਸਤਿਜੀ। ਤਾ
ਫੇਰਗੁਰੂਅੰਗਦਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲੇਏਹਵਰਤਾਗਾਸੁਣੇਗਾ। ਸੁਣਕਰਿਆਖੇਗਾਜੇਸਤ
ਬਚਨਹੈਨਾ। ਤਿਸਦੇਅਓਗੁਣਪਾਪਜੇਤਨੇਕੀਤੇਹੋਸਨਤਿਤਨੇਸਤਿਆਖਣਨਾਲਸਭੇਪੈਤੇਜੇ
ਸਨਾਜੇਹਿਰਦੇਸਤਿਪ੍ਰਤੀਤਨਾਲਸਤਿਆਖਸਨਾਅਤੇਜੇਕੋਈਏਹਬਚਨਕਮਾਵੈਗਾਸੇਜੇਥੇ
ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹੈਤਿਥੇਏਦਰਗਜਾਇਪਹੁਚੇਗਾ। ਭਾਈਬਾਲੇਇਹਬਚਨਸਤਿਕਰਿਜਾਣਨਾ
ਇਸਵਿਚਭੇਦਨਾਹੀਮਨਣਾਜੇਸਿਖਇਸਬਚਨਨੂੰਸਤਿਕਰਿਜਾਣੇਗਾਸੇਖਲੇਖੀਪਨਦਰਗਾ
ਤਵਿਚਜਾਵੈਗਾ। ਤਾਫੇਰਭਾਈਬਾਲੇਗੁਰੂਅੰਗਦਨੁਪਾਛਿਆਗੁਰੂਜੀਏਹਜੇਪ੍ਰਹਲਾਦਅਤੇਦ
ਤਾਤ੍ਰਿਓਅਤੇਪ੍ਰਹਲਾਦਅਤੇਰਾਜਾਜਨਕਾਅਤੇਹੋਰਾਜੇਤਨੇਭਗਤਪੈਨਸਭੇਓਰੇਹੈਨਾ। ਅਤੇ
ਹਿਕੋਕਈਰੰਭਗਤਨਜੀਕਹੈਇਹਮੇਰੀਨਿਸਾਕਰੇ। ਤਾਅਗੇਗੁਰੂਅੰਗਦਬੋਲਿਆਭਾਈਬ
ਲਾਤਓਗੁਰੂਨਾਨਕਪਸੇਪਾਛਿਆਹੋਸੀ। ਤਾਭਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸੀਤਾਮੇਰੀਨਿਸਾਕਰੇ
ਤਾਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਆਖਿਆਭਾਈਬਾਲੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਤੇਅਸਾਵਿਚਵਡਾਫਰਕਹੈਗਾ
ਰੂਨਾਨਕਜੀਕਰਣਹਾਰਾਅਤੇਅਸੀਕੀਤੇਹੋਇ। ਜੇਕੁਸੁਤਓਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਮੁਹਸਾਇਆ

ਤੇ ਸੋਈ ਤੁਹ ਕੀ ਕਹੈ॥ ਅਤੇ ਉਹ ਮੈ ਨੂਰੀ ਆਖ ਸੁਣਾਇ॥ ਤੁਛੇ ਰੁਝਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਗੁਰੂ ३੫੮
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸੋ ਪੁਛਿਆ ਸੀ ਇਹੁ ਕਿਆ ਜੇ ਪੁਰਨ ਭਗਤਿ ਅਤੇ ਦੂਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪਾਸੋ ਰਹੈ ਅਤੇ ਕਬੀ
 ਰ ਭਗਤ ਰਹਿਆ॥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਭੇ ਦਰ ਰਹੇ॥ ਤੁਛੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਖਾਈ ਬਾਲਾ ਕਬੀਰ ਭਗਤ
 ਤੇ ਜੇ ਪੁਰਨ ਭਗਤ ਹੋਇਆ॥ ਸੋ ਇਸ ਦਾਸ ਤੇ ਕਬੀਰ ਸਿਖ ਕੋਈ ਨ ਕੀਤਾ॥ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੀ ਬਾ
 ਛ ਨਾਨਕੀ ਤੀ॥ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਸੰਗਤ ਦੀ ਉਪਮਾ ਨਾ ਲੀਤੀ॥ ਇਸ ਦਾਸ ਤੇ ਹੋਰ ਰਹੇ॥ ਅਤੇ ਜਿਤੁ ਦਿਨ
 ਏਕੰਕਾਰ ਹਿਕਰੁ ਪਹੋਇ ਜਾਵੈ ਗਾ॥ ਤਿਤੁ ਦਿਨ ਸਭ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵਿਚ ਸਮਾਵੈ ਗੀ॥ ਤੁਛੇ ਮੈ ਫੇਰ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂਪੁ ਛਿਆ ਜੀ ਸੰਗਤ ਸਿਖ ਤਾ ਕਰ ਵੇਭੁ ਲੇ ਨਹੋਇ॥ ਤੁਛੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਰੁਝਾਈ ਬਾਲਾ ਸਿਖ ਇਕੋ ਕੋਈ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵਾਹੈ ਅਤੇ ਮਲੀਨ ਬਹੁਤ ਹੋਵੈ ਨਾ॥ ਸਿਖ ਨਿਰਮਲ
 ਸੋਈ ਹੋਵਾਹੈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਚਨ ਬਿਨ ਹੋਰ ਕੁਛ ਨਾ ਹੀ ਜਾਣਦਾ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਕੈ ਮਲੀਨ ਅਹ
 ਰ ਕਰੈ ਸਿਖਾ ਦਾ ਲੈ ਕਰਿ ਸੋਭੀ ਮਲੀਨ ਹੋਇਆ॥ ਤੁਛੇ ਰੁਝਾਈ ਬਾਲੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਨ ਆਖਿਆ ਜੀ
 ਮੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸੋ ਇਵ ਸੁਣਿਆ ਆਹਾ॥ ਤੁਛੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਆਖਿਆ ਰੁਝਾਈ ਬਾਲਾ ਏ
 ਤੁਹ ਕੀ ਕਹੈ॥ ਜਿਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀ ਆਹੈ ਸਾਤਿ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਿ ਜਾਣੇ॥ ਇਹੁ ਗਲ ਤੁਛੇ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂਕਰਤਾ ਰਵਿਖਾਈ ਹੈ॥ ਨਾਹੀ ਤੁਛੇ ਰੁਝਾਈ ਬਾਲਾ ਭੁਲੇ ਭੁਲੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਸੰਗਤ ਦੀ ਕਾ
 ਰ ਅਤੇ ਭੇਟਾ ਵੇਖ ਕੇ ਭੁੱਭਿਕ ਜਾਵੈ ਹੈ ਨਾ॥ ਸਾਬਤ ਨਾਹੀ ਰਹਿ ਸਕਦੇ॥ ਰੁਝਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸਾ ਤੇ ਕਰ
 ਤਾਰ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮਿਹਰ ਵਾਨ ਗੀ ਹੈ॥ ਤੁਛੇ ਰੁਝਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਣ ਦੇਹ ਛੁਟੇ ਵਡੀ ਹੋਈ ਹੈ॥ ਤੁ
 ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਆਖਿਆ ਰੁਝਾਈ ਬਾਲਾ ਦੁਇ ਮਹੀ ਨੇਤੁ ਸਾਡੀ ਦੇਹ ਛੁਟਵਿਚ ਰਹਵੈ ਹੈ ਨਾ॥ ਪਰਦੁ

ਇਮਹੀਨੇਤੁਸੀਅਸਾਥੇਰਹੇ। ਤੁਕਾਈਬਾਲੇਆਖਿਆਬੁਲਾਜੀ। ਤੁਕਾਈਬਾਲਾਗੁਰੂਅੰ
ਗਦਪਾਸਰਹਿਆ। ਜਾਦੋਇਮਹੀਨੇਪੁਰੋਹੇਤੁਕਾਈਬਾਲੇਦੀਦੇਹਛੁਟੀ। ਤੁਆਪਏਹਥਗੁ
ਰੂਅੰਗਦਜੀਅਲੈਬੁਰਿਤਾਹੇਰਸਿਖਹੈਥਪਕੜਰਹੇ। ਤੁਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਆਖੇਕੁਈਸਿਖੇ
ਕੁਈਬਾਲੇਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਿਚਤੇਦਕੋਈਨਾਆਹਾ। ਏਹੋਗੁਰੂਅਤੇਸਿਖਾਦਾਭੇਦ
ਆਹਾ। ਬੋਲਹਕੁਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ। ਸਾਖੀਜਨਮਪਤੀਬਾਥੇਨਾਨਕਜੀਕੀਪੁਰਨ
ਹੋਈਪੜਤੇਸੁਣਤੇਸਰਬਸੰਗਤਜੋਗਾਗੁਰੂਚਿਤਆਵੈ। ਬੋਲਹੁਸਤਿਕਰਤਾਰਾ॥੧

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਆਗੇਸਾਖੀਚਲਾਵੇਦੀਚਲੀ ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕ
ਜੀਉਗਾਗੀਲੀਤੀਆਇਗਵੀਨਦੀਤੇਬਿਸਰਾਮਕੀਤਾ। ਬਰਸਉਦਾਸੀਫਿਰੇਮਹੀਨਿਆ
ਬੀਗਾਉਪਰਸਭੋਚਕਵਿਚਪਾਤੁਸਾਹੀਕੀਤੀ। ਗੁਰੂਬਾਥੇਦੇਦਰਬਾਰਅਗੇਇਕਪਿਪਲਸੀ
ਤਿਸਪਿਪਲਦੇਹੇਠਗੁਰੂਬਾਥੇਦੀਮੰਜੀਵਿਛਾਈਹੋਈਸੀ। ਮੰਜੀਉਪਰਛਾਵੇਬੈਠਾਰਹਦਾ
ਸੀ। ਬਾਥੇਦੇਘਗਇਕਟਹਲੀਆਆਹਾ। ਤਿਸਦਾਨਾਉਕਮਲਾਕੁਮਲਾਸਦੀਦਾਸੀ। ਤੁ
ਗੁਰੂਬਾਥਾਜੀਬੋਲਿਆਬਚਾਥੇਲੈਜਾਹਾ। ਜਾਇਕੇਘਾਹੁਲੈਆਉ। ਘੋੜੀਆਮਹੀਆਬੁ
ਖੀਆਹੈਨਾ। ਤੁਕਮਲੇਦਾੜੀਲਈ। ਲੈਕਰਥੇਲੈਗਇਆ। ਤੁਕਮਲਾਜਾਇਕੇਦੇਖੇਤਾਜੋ
ਗੀਸਰਦੇਸਰਪਤ੍ਰੇਜਣੇਬੈਠੇਹੈਨਬੋਲੇਵਿਚ। ਤੁਉਨਾਜੇਗੀਸਰਾਸਦਕੇਪੁਛਿਆਜੋਬਾਥਾ
ਨਾਨਕਇਸੇਗਾਉਰਹਦਾਹੈ। ਤੁਕਮਲੇਆਖਿਆਇਸੇਗਾਉਰਹਦਾਹੈ। ਤੁਉਨਾਆਖਿ

ਅਜੇਹੇ ਹੁਸਨੇ ਹਾਅ ਸਾਹੁ ਬਾਧੇ ਪਾਸ ਲੈ ਜਾਹੁ। ਤੁਕਮ ਲਾਧੇ ਲਿਆ ਮੈ ਨ ਆਗਿਆ ਨਾਹੀ ਘਾਹੁ ੨੫੯
 ਲਈ ਗਾਤਾ ਜਾਵਾ। ਤੁਓ ਨਾਇ ਚੋਇ ਕਜਣਾ ਓਠਿਆ। ਤੁਕਮ ਲੇ ਦੇਹ ਬੈਦਾ ਤੀ ਲੈ ਕੇ ਘਾਹੁ ਦੀ ਮਠ
 ਖਿਲਾਰੀ। ਤੁਘਾਹੁ ਦਾਢੇ ਰਉ ਸਰਗਇਆ। ਤੁਜੇਗੀ ਸਰਬੇ ਲੇ ਜਿਤ ਨਾਚਾਇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਿਤਨ
 ਧੰਨ ਕੇ ਚੁਕਲੈ। ਕਮਲੇ ਵਹੀ ਭਰੀ ਬਧੀ। ਓਨ ਜੇਗੀ ਸਰਗਾਇ ਕੈ ਸਿਰਦਿਤੀ। ਤੁਕਮ ਲਾਓ ਠਾਏ
 ਕੇ ਲੈ ਆਇਆ। ਅਗੈ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਪਿਪਲ ਹੇ ਠਮ ਜੀ ਵਿਛਾਈ ਬੈਰਾ ਸੀ। ਤੁਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੈ
 ਲਿਆ ਕਮਲਿਆ ਆਇਓ। ਭੁਬ ਆਇਓ ਅਤੇ ਘਾਹੁ ਬਹੁਤ ਆਦਾ ਹਈ। ਅਤੇ ਜੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਘਾਹੁ
 ਚੁਗਾਇਆ ਦਾਹਈ ਤੁਅ ਸਾਹੀ ਆਮ ਹੀ ਗਾਈ ਅਗੈ ਮਤੁ ਪਾਈ। ਤੁਕਮ ਲਾਧੇ ਲਿਆ ਤੁਪਾਜੀ ਮੈ
 ਚੁਗਾਇਨ ਹੀ ਆਦਾ। ਮੋਇ ਕਸਨੇ ਹਾਅ ਦਾਹੈ। ਤੁਬਾਧੇ ਦੇਹ ਸਕਮ ਲੇ ਬਿਕੁਤ ਕੀ ਚੁਟ ਕੀ ਕਢਦਿ
 ਤੀ। ਤੁਬਾਬਾ ਜੀ ਬੈ ਲਿਆ ਕਮਲਿਆ ਅਸਾਹੁ ਸਨੇਹਾ ਤੁਪਆਦਾ ਤੁਪਆਦਾ। ਤਿਹੁ ਵਾਰੀ ਬੈ
 ਲਿਆ ਕਮਲਿਆ ਅਸਾਹੁ ਸਨੇਹਾ ਤੁਪਆਦਾ। ਪਰ ਜਾਇ ਸਧਾਰਣ ਨੂੰ ਸਦ ਲੈ ਆਉ। ਸਧਾਰਣ
 ਸੁਖ ਤਰੇ ਦੇ ਗਇਆ ਹੈ ਜਿਉ ਤੁਜਨ ਭੰਨਾ। ਜਾਇ ਕੈ ਆਖ ਜੇ ਬਾਬਾ ਘੁਲਾ ਵਦਾਹਈ। ਦਰਹਾਸ
 ਚਲਾ। ਬਾਂਹੀ ਆਦੇਇ ਲੀਮੀ ਆ ਅਤੇ ਮੁੰਦਰਾ ਵਾਣ ਲੈ ਕੇ ਚਲਾ। ਤੁਸਧਾਰਣ ਬਾਧੇ ਦਾ ਸਿਖ ਸੀ। ਜਿਕ
 ਦੀ ਜਾਨ ਤੁਸਧਾਰਣ ਦੇ ਘਰ ਪੁਸਾਇ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਹੋਰ ਸਿਸਟਿ ਪਿਛੇ ਲਗੀ ਫਿਰਦੀ ਸੀ। ਹੋਰ ਸਦਾ ਪੁ
 ਸਾਇਨ ਲਈ ਐ। ਬਿਨਾ ਸਧਾਰਣ ਦੇ ਘਗਿ। ਬਾਬਾ ਚਾਦਰਾ ਪੈਨ ਦਾਦੇਇ। ਇਕ ਤੇ ਨੀ ਇਕ ਉਪਰਾ।
 ਚਾਦਰਾ ਸਧਾਰਣ ਪੈ ਵਦਾਸੀ। ਦਿਨੀ ਅਠੀ ਪੈ ਵਦਾਸੀ। ਤੁਕਮ ਲਾਸਧਾਰਣ ਨੂੰ ਸਦਣ ਗਇਆ।
 ਤੁਬਾਬਾ ਜੀ ਬੈ ਲਿਆ ਕੀ ਆਖੇਗਾ। ਜੇ ਆਵੀਗਾ ਨਾਹੀ ਤੁਆਖੀ ਦਰਹਾਸ ਚਲਾ। ਸਤੁ ਬੀ ਚਲਾ।

ਤਾਂ ਕਮਲਾ ਗਇਆ ਜਾਇਸਿ ਲਿਆ। ਤੁਸਧਾਰਣ ਕਹੀਆ ਤੁੰ ਕਿਉ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਮਲਾ
 ਬੋਲਿਆ ਤੈਨੁ ਬਾਧੇ ਸੁਦਿਆ ਹੈ। ਦਰਗਲ ਚਲਾ। ਬਾਧੀ ਆਵੈ ਇਲੀਮੀ ਆਮਤੇ ਮਵਾਦਾ ਦੁਖ
 ਲੈ ਚਲਾ। ਤਾਂ ਸੁਧਾਰਣ ਬੋਲਿਆ ਰੋਟੀ ਆਖਾਇ ਕੈ ਚਲੇਗੇ। ਤਾਂ ਕਮਲੇ ਆਖਿਆ ਮੈਨੁ ਹੁਕਮ ਨਾ
 ਹੀ ਤੁੰ ਖਾਹਿ। ਤੁਸਧਾਰਣ ਰੋਟੀ ਖਾਇ ਚਲਿਆ। ਤੁਸਧਾਰਣ ਦੀ ਆਇ ਪੈਰੀ ਪਾਇਆ। ਬਾਧਾ
 ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਸੁਧਾਰਣਾ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ। ਤੁਸਧਾਰਣ ਬੋਲਿਆ ਤੁਪਾਜੀ ਉਤਾਵਲਾ ਸੁਦਿਆ
 ਹੈ। ਤੁਸਧਾਰਣ ਬੋਲਿਆ ਬਚਾ ਸੁਧਾਰਣਾ ਮਸਾਨੁ ਕਮਲਾ ਫੁਰਮਾਣ ਲੈ ਆਇਆ ਹੈ। ਦਰਗਹਿ
 ਦੇ ਚਲਣੇ ਦਾ। ਤੁਸਧਾਰਣ ਬੋਲਿਆ ਬਚਾ ਸੁਧਾਰਣਾ ਚਲਾ ਅਸੀ ਬੋਲੈ ਚਲੈ। ਬਾਧਾ ਅਤੇ ਸੁਧਾ
 ਰਣ ਬੋਲੇ ਗਏ। ਬੋਲੇ ਵਿਚ ਬਾਧੇ ਦਾਖੇ ਤਸੀ ਵਿਪੇ ਅਠਾ। ਬਾਧਾ ਤੇ ਸੁਧਾਰਣ ਬੇਤ ਵਿਚ ਗਏ। ਚ
 ਰੇ ਕੁੰਡਾ ਖੇਤ ਦੀ ਆਰਿਠੀ ਆ। ਖੇਤ ਦੇ ਖਕੇ ਨਦੀ ਤੇ ਤਾਲ ਚਿਠੇ। ਬਾਧੇ ਨੂੰ ਇਕ ਤਲਾਉ ਪਸਿਰਾ
 ਇਆ। ਬਾਧਾ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਬੇਟਾ ਸੁਧਾਰਣਾ ਏਹੁ ਕਿ ਆਖਾਉ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੁਧਾਰਣ ਬੋਲਿਆ ਤੁਪਾ
 ਜੀ ਏਹੁ ਤਲਾਉ ਹੈ। ਬਾਧਾ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਅਸਾ ਰੂਪੀ ਆਲ ਕੁੜੀ ਆਇ ਬੇ ਪਾਵਾ ਵਣੀ ਆ। ਅ
 ਤੇ ਕਿਸੇ ਪਾਸ ਆਖਣਾ ਨਹੀ। ਤੁਸਧਾਰਣੇ ਸੁਧਾਰਣ ਪਰਿਆਏ। ਤੁਸਧਾਰਣ ਬੋਲਿਆ ਸੁਧਾਰਣਾ
 ਚਾਦਰਾ ਪੋਇ ਲਿਆਉ ਮੇਰੀ ਆ। ਤੁਸਧਾਰਣ ਬੋਲਿਆ ਤੁਪਾਜੀ ਉਤਾਰ ਦਿਚਨ। ਤੁਸਧਾਰਣ ਚਾਦ
 ਰ ਉਤਾਰ ਦਿਤੀ ਆ। ਸੁਧਾਰਣ ਬਾਧੇ ਦੀ ਆ ਚਾਦਰਾ ਪੋਵਣੁ ਗਇਆ। ਤੁਸਧਾਰਣ ਜੀ ਬੋਲਿਆ
 ਛੀ ਆਪੋ ਤੀ ਆ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸਧਾਰਣ ਬੋਲਿਆ ਛੀ ਆਪੋ ਤੀ ਆ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸਧਾਰਣ ਬਾਧਾ ਜੀ ਬੋਲਿਆ
 ਕੋਈ ਉਤੇ ਪਰ ਆਉ ਧੰਨ ਕੋ। ਤੁਸਧਾਰਣ ਪਰ ਆਇਆ। ਤੁਸਧਾਰਣ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਸੁਧਾਰਣਾ

ਮੇਰਾ ਘਰ ਹਛਾ ਲਿਖਾ ਜਿਥੇ ਹਉਮੈ ਉਦਾਹਰਾ ਜਪ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹਰਾ ਉਹ ਬਾਉਰ ਛੁਲਿਥਾ ਤੁਸਧਾਰਣ ੨੬੦
 ਗਇਆ ਜਾਇ ਕੇ ਹਛਾ ਪਰਲਿਤਾ ਤੁਸਧਾਰਣ ਫੇਰ ਆਇ ਬਾਏ ਦੀ ਪੈਰੀ ਪਇਆ ਤੁਥਾ ਬਾਜੀ ਬੋ
 ਲਿਆ ਬਚਾ ਪਰ ਹਛਾ ਲਿਤਾ ਤੁਸਧਾਰਣ ਬੋਲਿਆ ਤੁਥਾ ਜੀ ਦਿਸੈ ਖੁਸੀ ਕੀਚੈ ਤੁਥਾ ਬਾਏ ਜੀ ਜਾਇ
 ਕੈ ਘਰ ਠਿਠਾ ਤੁਥਾ ਬਾਏ ਜੀ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ਤੁਥਾ ਬਾਏ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਸੁਧਾਰਣ ਚੁਪਕਰਿ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥
 ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ॥ ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਸੁਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਗੋਸਟਿ ਚਲਾਣੇ ਦੀ ਚਲੀ ਓਨ ਕਰੀ ॥
 ਤੁਥਾ ਮੇਰੀ ਆਗਿਆ ਆਈ ਸ੍ਰੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਕੀ ਭੁਏ ॥ ਜੇ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਬਾਏ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਰਤਾ
 ਰਪੁਰਧਰ ਮਸਾਲਾ ਘੀਰ ਬੈਠਾ ਸੀ ॥ ਅਰਗੁਰੂ ਬਾਏ ਜੀ ਕੇ ਜੀ ਬਸੀ ਜੇ ਅਥਹੋਇ ਤੁਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ
 ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲਾ ਪਹਿ ਚਲੀਏ ਸਚੇ ਖੰਡ ਕੋ ॥ ਤੁਥਾ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਪਟਿ ਪਟਿ ਜੀ ਆਕੇ ॥
 ਫੁਲਹਾਰਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਸਚ ਖੰਡ ਮਹਿ ਸਭਾ ਲਾਈ ਬੈਠਾ ਹੈ ॥ ਸਮਸਤ ਭੁਗਤਿ ਨਿਕਟਿ ਹਥ ਜੋੜ
 ਠਾਂਡੇ ਭੁਏ ॥ ਅਰਇਤ ਨੇ ਗੁਰੂ ਬਾਏ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਮਨ ਵਰਤਣੇ ਸਾਥ ਬੋਲ ਓਠਿਆ ਜੇ ਨਾਨਕ ਮੇਰਾ ਬ
 ਠੁਭੁਗਤਿ ਹੋ ॥ ਸੋਤਿ ਸਕੇ ਜੀ ਆਇ ਉਕਰ ਉਪਜੀ ਹੈ ॥ ਤੁਥਾ ਜਿਤ ਨੇ ਭੁਗਤ ਬੇਤਿ ਤਨਿ ਹੁਸਗ ਲਿਓ ਸ੍ਰੀ
 ਠਾਕਰ ਜੀ ਪਹਿ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ॥ ਜੇ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ॥ ਨਾਨਕ ਜੇ ਹੋ ਸੇ ਤੇ ਗੁਪੇ ਮੀ ਭੁਗਤ
 ਹੈ ॥ ਜਿਉ ਨਾਨਕ ਕੇ ਜੀ ਬਸੀ ਹੈ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਤਿਉ ਹੀ ਕਰੀਏ ॥ ਤੁਥਾ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਸੇਵਕ ਕੋ ਆ
 ਗਿਆ ਕਰੀ ॥ ਤੁਮ ਜਾਹੁ ਨਾਨਕ ਭੁਗਤ ਕਉ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਲਿਆਉ ॥ ਤੁਥਾ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ
 ਆਪਾਇ ਕਰ ਸੇਵਕ ਆਇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਆਏ ਠਾਂਡੇ ਭੁਏ ॥ ਅਰਦੇ ਨੇ ਗਾਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ
 ਜੇ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਕੀ ਤੁਮ ਕੋ ਆਗਿਆ ਹੈ ॥ ਜੇ ਤੁਮ ਸਚ ਖੰਡ ਕੇ ਜਾਉ ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਰੋਜੀ

ਅਕੀ ਜਾਣਕਰਿ ਸੀਠਾ ਕਰ ਜੀਹ ਮਕਉ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਬੁਝੀਆ ਹੈ॥ ਅਰ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੋ ਨਾਨਕ ਕਉ ਇਉ
 ਕਹਿਣਾ ਜੇ ਤੇਰੇ ਮੰਦਰਈ ਹਾਸ ਚਖੈ ਮੈ ਸਵਰੇ ਹੈ ਮਨੋ ਕਾ ਮਨਾ ਕੇ॥ ਜੇ ਸੇ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੈ ਕਾ ਮਨਾ ਬੀ॥ ਤੇ ਸੇ
 ਹੀ ਮੰਦਰ ਤੁਯਾ ਰਬੁ ਏ ਹੈ॥ ਏ ਕਵਾਰ ਦੇਖ ਜਾਵੇ॥ ਤੁਯਾ ਗੁਰੂ ਬਾਧੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਜੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ
 ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਉ ਏ ਪੈ ਜੋ ਜਾਣੈ॥ ਮੈ ਬਲ ਹਾਰ ਜਾਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਬਲ ਹਾਰ ਕੀਆ॥ ਅ
 ਪਨੇ ਸਾਹਿਬ ਉਪਰੇ॥ ਚਲੀ ਅੰਜੀ॥ ਤੁਧ ਭਿ ਹਸੇ ਵਕ ਸੀਠਾ ਕਰ ਜੀ ਕੇ ਗੁਰੂ ਬਾਧੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਉ
 ਸੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਕੇ ਪਾਮ ਲੇ ਗਏ॥ ਅਰ ਸੇ ਵਕਉ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ॥ ਜੋ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤੇਰਾ ਬੁਝਾ ਤੇਰੀ
 ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕਰਿ ਆਇਆ ਹੈ॥ ਤੁਧ ਗੁਰੂ ਬਾਧੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਉ ਲਿਖੇ ਹੋ
 ਇਕ ਰਿੰਤੁ ਉਤ ਕਰੀ॥ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਨ ਮਸਕਾਰ ਪਰ ਨਾਮ ਕਰਤਾਰ ਨਿਕਟਿ ਜਾਇ ਬੁਝਿਅ॥
 ਤੁਧ ਸੀਠਾ ਕਰ ਜੀ ਕਹਿਅ ਜੇ ਹੋ ਨਾਨਕ ਭਗਤ ਤੂੰ ਭੁਲਾ ਹੈ॥ ਤੁਧ ਗੁਰੂ ਬਾਧੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀ
 ਤੀ॥ ਜੋ ਸੀ ਮਹਾਂ ਗਾਜ ਜੀ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੁਲੇ ਗੰਜੀ॥ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਰਿਠਿਆ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਹੋ ਜੀ॥ ਤੁ
 ਸੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਕਹਿਅ ਜੇ ਹੋ ਸੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਏਹੁ ਬਾਤੁ ਏਹੀ ਹਾਅਾ ਵਣੇ ਜਾਵਣੇ ਕੀ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹਥ ਹੈ
 ਜੋ ਤੁਧ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰ॥ ਤੁਧ ਸੀ ਬਾਧੇ ਜੀ ਕਹਿਅ ਜੇ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਅੰਸਾ ਮੇਰਾ ਕਉ ਏਹੈ ਤੂੰ ਬਿਨਾ
 ਮੇਰੇ ਜੀ ਅਕੀ ਕਉ ਏ ਜਾਣੈ॥ ਤੁਧ ਸੀਠਾ ਕਰ ਜੀ ਕਹਿਅ ਏ ਨਾਨਕ ਜੀ ਏਹੁ ਬਾਤੁ ਏਹੀ ਹਾਅਾ ਵਣੇ ਕੀ
 ਤੇਰੇ ਹੀ ਹਥ ਹੈ॥ ਜੋ ਤੁਧ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰਿ ਜੀ॥ ਤੁਧ ਗੁਰੂ ਬਾਧੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਹਾਂ ਗਾਜ ਜੀ ਹਉ
 ਕਉ ਏ ਕੀਟ ਹਜੀ॥ ਸਭ ਬਾਤੁ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹਥ ਹੈ॥ ਤੁਸੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਕਹਿਅ ਜੇ ਏ ਨਾਨਕ ਏਹੁ ਬਿ
 ਧ ਪੀਛੇ ਹੋਈ ਹੈ॥ ਅਬ ਤੁਮ ਸਚ ਖਰਮੇ ਆਉ॥ ਅਤੇ ਅੰਗਰ ਕਉ ਸਮਝਾਵਣਾ॥ ਜੋ ਕੋਈ ਸਮ

੨੬੧
 ਝੰਗਾ ਕਮਾਵੇਗਾ ਤਿਸ ਕਾ ਭੁਲਾਹੋਵੇਗਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਬਾਧੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਹਰ
 ਖਮਾਨ ਹੋਇਆ। ਤਬ ਅਨੰਦ ਮਹਿ ਹੋਇ ਕਰ ਸੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਕਉ ਝੰਗਾ ਤਕਰ ਕਰ ਪ੍ਰਣ
 ਮ ਕੀਆ। ਬਾਤਾ ਸਭ ਸਮਝਾਇ ਕਰਵਿਦਿਆ ਭਾਇਆ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਕੀ
 ਆਗਿਆ ਸਾਥ ਫਿਰ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਆਇਆ। ਤਬ ਆਇ ਕਰ ਅੰਗ ਦਰਜੀ ਸਾਬਧਾ
 ਤਾ ਕਰੀਆ। ਪੁਰਖਾ ਅੰਗ ਦਾ ਅਸਾਨੇ ਸ੍ਰੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਹਜ਼ੂਰ ਬੁਲਾਵੇਣੇ ਕੀ ਆਗਿਆ
 ਕਰੀਹੈ। ਜਿਉ ਜਿਉ ਬਾਤਾ ਕਰੀਆ ਥੀਆ। ਤਿਉ ਤਿਉ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਰਜੀ ਕਉ ਸਮਝਾਈ
 ਆ। ਤਬ ਇਤਨੇ ਕਹਣੇ ਮੈ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਰਜੀ ਕਾ ਆਤਮਾ ਉਦਾਸ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਬਹੁਤ
 ਧੈਰਾ ਗਲ ਗਾ ਕਰਨਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਬਾਧੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਹੁਤ ਸੰਤੋਖ ਬਹੁਤ ਦੀਆ। ਜੇ ਪੁਰ
 ਖਾਉਦਾ ਸਨਹੀ ਹੋਵਣਾ। ਸ੍ਰੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੋ। ਬਹੁਤ ਹਰਖ ਮਾਨ ਹੋਵਣ।
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਬਾਧੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਬਚਨ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਰਜੀ ਕਾ ਮਨ ਫਿਰਿਆਇ ਟਿਕਿਆ।
 ਤਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਰਜੀ ਕੇ ਮਨ ਕਉ ਟਿਕਾਇ ਕਰਨਾ ਮਦਾਨ ਇਸ ਨਾਨਕੀ ਲੇਖ ਮਸਤਕ
 ਦਾਇਆ ਧਰਮ ਭਾਉ ਭਗਤ ਗਰੀਬੀ ਸੁਖ ਤਜਿਤੁ ਨੀ ਆਭੁਲ ਆਈ ਆਹੇ ਨਾ। ਇਤਨੀ
 ਆਦਿ ਨਾਇ ਕਰ ਅਰਸ ਬਦਕੀ ਸੁਰਤਿ ਦੇ ਕਰ ਅਜਮਾਤਿ ਆਪਣੀ ਦੇ ਕਰ ਅੰਗ ਦਰਜੀ
 ਵਿਦਿਆ ਕੀਆ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਰਜੀ ਬੇਨਤਾ ਕਰੀ। ਜੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਜਬਤ ਮਸਚ ਖੰਡ ਕ
 ਉਸਿ ਪਾਰੋਗੇ ਤਬ ਮੇਰੇ ਆਵਣੇ ਕੀ ਕਉ ਕਰਿਆਗਿਆ ਹੋ ਜੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਬਾਧੇ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੇ ਪੁਰਖਾ ਅੰਗ ਦਾ ਤੁਧਾਇ ਬੇਨਤੀ ਆਵਣਾ। ਅਸੀ ਹੀ ਤੁਧਾ ਵਿਚ ਦੇ ਜਾਹਿਗੇ

ਤਬ ਗੁਰਮੰਗਦਜੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਚਲਾਣੇ ਤੇ ਕਿਤਨੇ ਇਕ ਦਿਨ ਅਗੇ ਹੀ ਇਹ
ਆਕੁਰਮਾਇਆ ॥੩॥ ਬੋਲਹੁ ਗੁਣੀ ਜੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ॥ ਸਾਖੀ ਤੇਰ ਚਲੀ ॥ ਤਬ ਜਿਉ ਗੁਰੂ
ਬਾਬੇ ਦਾ ਸੁਭਾਉ ਸੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਾਣੇ ਚਰਹੇ ਕਾ ਤਿਉ ਹੀ ਰਹੈ ॥ ਕੀਰਤਨ ਕੇ ਸਮੇ ਕੀਰਤਨ ਹੋ
ਏ ॥ ਪਿਛਲੀ ਰਤਨਾ ਏ ॥ ਨਾਵਣ ਕੇ ਸਮੇ ਜਪਤ ਪਹੋਇ ॥ ਲੰਗਰ ਚਲੇ ॥ ਜਿਉ ਤਿਉ ਸਰਬਤ ਸੁ
ਤਬ ਨਾਇਆ ॥ ਤਿਵੈ ਹੀ ਰਿਵਚਲਿਆ ਜਾਇ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਮਨ ਉਤੁ ਹੀ ਠਹੈ
ਰਜੈ ਕਬ ਓਹ ਸਮਾ ਆਵੈਗਾ ॥ ਜਿਤੁ ਸੀਠਾ ਕਰ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਦੇਖੀਏਗਾ ॥ ਓਹ ਸਮੇ ਤੀਸੇ
ਧਿਆਨ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਮਨ ਰਹਿਆ ॥ ਜਬ ਕਿਤਨੇ ਕਦਿ ਨ ਗੁਜਰੇ ਤਬ ਓਹ ਦਿਨ ਅ
ਏ ॥ ਅਸੁ ਕਾਮ ਹੀ ਨਾ ਆਇਆ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਹੁਤੁ ਹਰਖ ਮਾਨ ਹੋਇਆ
ਜਿਉ ਜਿਉ ਓਹ ਦਿਨ ਆਵੈ ॥ ਅਸੁ ਵਦੀ ਸਪਤਮੀ ਕਾ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ॥ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਧਿਆਨ ਕੇ ਬਿਖੇ ਹੋਇ ਗਇਆ ॥ ਤਬ ਧਿਆਨ ਖੋਲ ਕਰਿ ਸੇਵਕ ਕੋ ਕਹਿੰਆ ॥ ਜੋ ਪੁਰਖ
ਅਜ ਅਸਾ ਸਮਾਵਣੇ ਕਾ ਖਿਆਲ ਹੋ ॥ ਤੁਸੀ ਜਾਇ ਕੋ ਚਉ ਕਾ ਦੇਹੁ ॥ ਕੁਸਾ ਓਤੋ ਘੁਤੇ ॥ ਸਭ ਸ
ਮਿਰੀ ਸਮਾਵਣੇ ਕੀਤਈ ਯਾਰ ਕਰੇ ॥ ਤਬ ਸੇਵਕ ਲਾਗੇ ਬੈਰਾਗ ਕਰੇ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਓਨ ਕਾ ਸੰਤੋਖ ਕੀਆ ॥ ਤਬ ਸੇਵਕ ਲਾਗੇ ਸਾਮਿਗਰੀ ਇਕਰੀ ਕਰੇ ॥ ਤਬ ਲਖ ਮੀਦਾਸ ਨ
ਅਤੇ ਸਿਰੀਚੰਦ ਨ ਆਦਮੀ ਬੁਲਾਵਣੁ ਤਾਈ ਗਇਆ ॥ ਜਿਤੁ ਸੀ ਸਦੀ ਦੇਹੋ ॥ ਤੁਲਖ ਮੀਦਾਸ
ਅਤੇ ਸਿਰੀਚੰਦ ਆਵਣੇ ਵਿਚ ਛੇਲ ਕੀਤੀ ॥ ਆਖਣ ਲਗੇ ਜੋ ਚੰਗਾ ਆਖੁ ਲਿਆਇਉ ਕਿਉ ਕ
ਰਚਲੀ ਦਾਹੈ ॥ ਤੁਸੀ ਦੇਹੋ ਦਿਨ ਆਏ ॥ ਤਬ ਸੁਭਾਉ ਕਰ ਕਰਿ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੀ ਇਸ

३६३

131
ਦੇਜਾਹਿ। ਪਾਸਲਿ ਆਗਿ ਗਵਾਵੇ ਲੋਕ ਮੁਕਤ ਮਚਉ ਧਰੀ ਬੇ। ਸਕੁਇ ਕਠੋਹੇਇ ਆਵੈ। ਜੇ ਪੈਰੀ ਪਏ
ਪੈਵਿਦਿ ਆਹੋ ਦੇਜਾਹਿ। ਜੇ ਕੋਈ ਬੈਸਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਸਿਖ ਆਇ ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਦੇਖ ਬਿਦਿ ਆਹੋ ਦੇਜਾਹਿ
ਬਾਰਾ ਪੰਥ ਜੋਗਿ ਆਕੇ ਆਏ ਦਸਨਾ ਮਸੰਨ ਆਸੀ ਆਕੇ ਆਏ। ਸਾਧਸੰਤ ਆਏ ਭਗਤ ਗੁਪਤ ਪੁਰ
ਟਸ ਗਲੇ ਆਏ। ਨਉ ਨਾਥ ਚਉ ਰਾਮੀ ਸਿਧ ਛਿ ਆਜਤੀ ਆਏ। ਸਾਧਕ ਸਾਧਰ ਸੇਖ ਗਉ ਸਕਤ ਬੁਧੀ
ਰਪੈ ਕੰਬਰ ਆਏ। ਅਉਲੀਏ ਮੰਝੀਏ ਆਏ। ਚਾਰ ਪੀਰ ਚਉ ਰਾਖਨ ਵਾਏ ਆਏ। ਜੇ ਕੋਈ ਆਵੈ ਸੋਇ
ਦਿ ਆਹੋਇ ਹੋਇ ਜਾਵੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਸਾਈ ਲੋਕ ਸੀ ਸਕੁ ਆਇ ਆ। ਗੁਰੂ ਬਾਘੇ ਜੀ ਕਉ ਮਿਲ ਮਿਲ
ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਦੇਖ ਵਿਦਿ ਆਹੋ ਦੇਜਾਹਿ। ਜੇ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਬਾਘੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖੈ ਸੋ ਨਿਹ
ਲਹੋਵੈ। ਮਥੈ ਕੀਰਤ ਲਕ ਦੇਖ ਕੈ ਜਾਣੀਏ ਜੇ ਕੋਈ ਕੋਟਿ ਸੂਰਜ ਚੰਦ੍ਰਮੇ ਕੀ ਉਜਾਲੇ ਕੀ ਜੇਤੁ ਪੈ। ਅਜੇ ਸਾਮਸ
ਤ ਕਦੇ ਖੀਏ। ਤੁਥ ਗੁਰੂ ਬਾਘੇ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੋ ਆ ਜੇ ਕੀਰਤ ਨ ਕਰੇ। ਅਰਪੰ ਰਤ ਕੋ ਹੁਕਮ ਹੋ ਅਬੇਦ ਪੜੇ
ਪੁਰਾਨ ਪੜੇ। ਲਗਾ ਸੀਠਾ ਕਰਨੀ ਕਾਜ ਸਉ ਚਾਰ ਹੋਵੇ। ਤੁਝਿ ਤੁਨਾ ਪ੍ਰਵਾਰ ਆਹਾ ਸਕੁ ਆਇ ਆ
ਫਿਰ ਲਖ ਮੀਰਾਸ ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਨੀ ਆਦਮੀ ਬੁਲਾਵਣ ਗਏ। ਤੁਝਿ ਹਨਾ ਅਏ ਸਦੇ ਹੋਇ। ਉਨ ਆਵ
ਦ ਕੀ ਛਿਲ ਮਠ ਕੀਤੀ। ਤੁਝਿ ਨਾ ਕੀਹ ਆਜੇਹਾ ਪਰ ਸੇਹਲਿ ਆਸੀ ਤੇਹਾ ਹੁਣੁ ਭੀ ਸਮਾਵੈਗਾ ਤੁਝਿ ਲਾਭ
ਰਹੇ। ਤੁਥ ਗੁਰੂ ਬਾਘੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਹੁਕਮ ਕੀ ਆਜੇ ਸਾਰੇ ਵੇਰੇ ਮੇਰ ਉਕਾਵੇ ਵੇ। ਅਰਕੁ ਸਾਲੇ ਆਵੇ।
ਸਕੁ ਸਾਮਿਗੀ ਤੁਝਾਰ ਕਰੇ। ਤੁਝਿ ਫਿਰ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਅਤੇ ਲਖ ਮੀਰਾਸ ਥੇ ਆਦਮੀ ਗਏ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਬਾਘ
ਜੀ ਸਮਾਵਣੇ ਕੇ ਪਰਹੈ। ਸਕੁ ਸਾਮਿਗੀ ਤੁਝਾਰ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਝਾ ਰੀਗੀ ਛਿਲ ਪੈ। ਤੁਦ ਜਾਤੋ ਨ ਮਤ
ਸਚੇ ਹੀ ਸਮਾਵਦ ਹੋਵੈ। ਤੁਲਖ ਮੀਰਾਸ ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਗੁਰੂ ਬਾਘੇ ਜੀ ਪਾਸ ਆਏ ਗਏ।

ਤਾਜਾਇਕਰਵੇਖਨਤਾਗੁਰੂਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਸਮਾਣਹੈ। ਤਾਲਖਮੀਦਾਸਅਤੇਸਿਰੀਓਵਹਥ ੩੬੩
 ਜੇਕਰਬੇਨਤੀਕੀਤੀ। ਜੀਕਰਤਾਰਜੀਕੀਵੇਹੀਹਈ। ਜੇਚਾਰਘੜੀਆਮਸਾਨਲਗਲਾ
 ਕੀਤੀਆਬਗੈਰਚਲੇਜੀ। ਜਾਵੇਨੋਕਰਤਾਰਕੀਵੇਹਾਈਦਿਤੀਤੁਬਗੁਰੂਬਾਬੇਜੀਆਖਿਆ
 ਜੇਬਚਾਚਾਰਘੜੀਆਤੁਸਾਆਖੀਆਪੈਨਾ। ਪਰਜੇਏਤੁਸਮੇਬਚਾਜੇਆਖਦੇਸੋਈਹੋਵਾ
 ਪਰਬਚਾਤੁਸਾਰੇਹਥਕਿਆਪੈ। ਜਾਮੇਰੇਸਾਹਿਬਦਾਹੁਕਮਈਵੇਹੀਸੀਚਲਣਦਾ। ਤੁਸਾ
 ਜੇਗਲਕਰਣੀਹੈਸੋਕਹਿਲੇਵੇ। ਤੁਅਗੋਉਨਾਬੇਨਤੀਕੀਤੀ। ਜੇਬਾਬਾਜੀਤੁਸਕੁਕਿਛੁਜ
 ਏਦਾਹੈਅਸੀਕਿਆਆਖੀਏ। ਤੁਬਗੁਰੂਬਾਬੇਆਖਿਆਜੇਬਚਾਜੇਕੁਛਤੁਸਾਰੇਜੀਆ
 ਹੈਸੋਆਖਹਾ। ਤੁਉਨਾਬੇਨਤੀਕੀਤੀ। ਜੇਬਾਬਾਜੀਤੁਸਕੁਕਿਛੁਜਾਣਦਾਹੈਅਸੀਤੁਹੋਪੁਕਾ
 ਖੀਦੇਹਾਂ। ਅਸਾਨੋਤੁਸਮੇਹਰਨਕੀਤੀਆ। ਵਰ੍ਹਿਆਈਤੁਪਲਹਣੇਨੋਦਿਤੀਆ। ਜਿਉਰ
 ਜਾਇਅਸਾਤੁਕਿਆਚਾਰਾਹੈ। ਤੁਬਨਿਮਰਤਾਈਦੇਪਰਬੈਲੇ। ਤਾਲਖਮੀਦਾਸਅਤੇਸਿਰੀ
 ਚੰਦਕੇਪ੍ਰਬਾਇਗੁਰੂਬਾਬੇਬਾਣੀਬੋਲੀ। ਸਲੋਕਾ। ਲਖਨੋਕੀਆਚਰਗਿਆਈਆਲ
 ਖਪੁੰਨਾਪਰਵਾਣਾ। ਲਖਤਪਉਪਰਤੀਰਥਾਸਹਜਜੇਗਧਿਬਾਣਾ। ਲਖਸੂਰਤੁਣਸੰਗਰਾਮ
 ਰਣਮਹਿਛੁਟਹਿਪਗਾਣਾ। ਲਖਸੂਰਤੀਲਖਗਿਆਨਧਿਆਨਪੜੀਐਪਾਠਪਗਾਣਾ। ਜਿਨ
 ਕਰਤੇਕਾਰਨਕੀਆਸਿਖਿਆਆਵਣਜਾਣਾ। ਨਾਨਕਮਤੀਆਖਿਆਕਰਮਸਚਾਨੀਸਾਣ
 ੧। ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥਾ। ਗੁਰੂਬਾਬੇਜੀਕਹਿਆਜੇਬਚਾਏਹਵਰ੍ਹਿਆਈਦੀਗਲਦਿਤੀਹੈ।
 ਸੋਹਥਕਿਸੇਦੇਨਾਹੀ। ਅਤੇਕਿਤੇਸੇਵਾਸਿਆਣਪਤੀਹਥਨਾਹੀਆਵਟੀ। ਅਤੇਵਰ੍ਹਿਆਈ

ਨਾਦਾਨਕੀਤੇਹਥਆਵੈ। ਨਾਸਹਜਿਸੁਭਾਇਨਾਜੋਗਮਾਰਗਕਮਾਏਹਥਆਵੈ। ਨਾਸੁਰਤਣ
 ਨਾਸੰਗਮਕੀਤੇਹਥਆਵੈ। ਬਚਾਏਹਜੇਕਰਤਾਰਕਰਤੇਪੁਰਖਰਚਨਾਰਚਿਆਹੈ। ਜੀਮਣ
 ਮਰਣਦੁਖਸੁਖਆਵਣਜਾਣਕਾ। ਤਿਨਏਹਲੇਖਲਿਖਿਆਹੈ। ਵਡਿਆਈਕਾਸੇਏਹੁਹੋਰ
 ਸੁਕਿਸੇਏਹਥਨਾਹੀ। ਬਚਾਜਿਸਦੇਲੇਖਵਡਿਆਈਪਰੀਸੀਸੋਸਬਦਲੇਗਇਆ। ਤੁਸ
 ਲਖੀਦਾਸਅਤੇਸਿਰੀਚੰਦਬੇਨਤੀਕੀਤੀ। ਬਾਬਾਜੀਅਸੀਤੇਰੇਪੁਤਾਖੀਦੇਹਾ। ਜਾਅਸੀ
 ਅਜਜਹੇਇਫਿਰਾਗੇਅਤੇਰੇਟੀਕਪਨਾਨਾਨਾਹਾਗੇ। ਤੁਏਹੁਸਰਮਤੁਪਨੈਹੈਜੀ। ਅਸਾਰੁ
 ਕਿਆਚਾਰਹੈਜੀ। ਤੁਖਰੇਨਿਮਣਤਾਈਦੇਘਰਬੋਲੇ। ਤੁਬਗੁਰਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਦਇਆ
 ਕਰਕੇਬੋਲੇ। ਜੇਬਚਾਤੁਸਾਨੈਰੇਟੀਕਪਨਾਬਹੁਤਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰਲਖਮੀਦਾਸਅਤੇਸਿਰੀਚੰ
 ਦਬੋਲੇ। ਬੈਰਾਗਲਗੇਕਰਨਾ। ਜੇਰੇਟੀਕਪਨਾਬਹੁਤਹੋਵੇਗਾ। ਪਰਅਸਾਨਮਨਸੀਆਕੋਈ
 ਨਾਹੀ। ਤਾਂਜੀਅਸਾਰੇਕਿਆਵਸਪੈ। ਤੁਬਗੁਰਬਾਬੇਜੀਕਹਿਆਜੇਬਚਾਚੰਤਾਮਤਕਰੇ।
 ਗੁਰਪੀਰਾਦੇਕੁਤੇਭੀਮਨੀਦੇਹੈਨਤੁਸੀਹੀਨਮਨਭਰੇਗਾ। ਤੁਸੀਭੀਮਨੀਭਰੇਗਾ। ਪਰਨਾਮਕੀਵ
 ਡਿਆਈਅੰਗਦਪਾਸਪੈ। ਤੁਸਾਨੈਭੀਸਭਕੋਈਮਨੈਗਾ। ਤੁਬਏਹੁਆਗਿਆਗੁਰਬਾਬੇਜੀ
 ਨਾਨਕ ਕੀਤੀ। ਤੁਲਖਮੀਦਾਸਅਤੇਸਿਰੀਚੰਦਪੈਰੀਪਏ। ਤੁਫੇਰਕਹਾਇਪਨਗਈ। ਤੁਬਰੇਫਪਹਿ
 ਰਾਤੁਆਇਰਹੀ। ਤੁਬਗੁਰਬਾਨਾਨਕਜੀਧਿਆਨਬਿਖੈਹੋਇਗਇਆ। ਤੁਲੇਕਾਨੁਹਕਮਹੋ
 ਆਜੇਸਭਸਮਿਰੀਤੁਈਆਰਕਰੇ। ਤੁਬਗੁਰਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਧਿਆਨਮਹਿਹੈਸੀ। ਤੁ
 ਬਸੀਠਾਕਰਜੀਮੁਰਲੀਮਨੋਹਰਗਰਨੁਪੁਜਾਸਿਆਮਸੁੰਦਰਪੀਤੀਬਰਧਾਏ। ਭਗਤਵਛਲ

ਪਤਤਪਾਟਨਪਾਟਿਪਾਟਿਵਾਸੀ। ਕਰਨਕਰਾਵਨਸਮਰਥਪ੍ਰਭੁਜੀਗਰਜਾਇਵਿਦਿਆਆ ॥
 ਨਰਸਨਦੀਆ। ਸਚਖੰਡਮੈਬਡਗਲਗਲਹੋਇਗਇਆ। ਜੋਪੰਨਧਾਬਾਨਾਨਕਜੀਬ
 ਭਾਭਗਤਿਹੋਇਆਹੈ। ਜਿਸਨੇਮਾਤੁਲੈਕੋਤਸੀਠਾਕਰਜੀਆਪਲੈਏਕੋਆਏਹੈ। ਤਬਸਚਖ
 ਰੂਤੇਠਾਕਰਜੀਆਏ। ਜਿਤਨੇਭਗਤਿਥੇਸੇਸਭਆਏ। ਸੀਠਾਕਰਜੀਕੋਸਾਥਤੇਤੀਸਕਰੋਨੀ
 ਦੇਵਤੇਆਏ। ਸੁਰਨਰਗਣਗਪ੍ਰਬਜੀਆਏ। ਅਮਰੀਕਜੀਆਏ। ਨਾਰਦਜੀਆਏ। ਸੁਖ
 ਦੇਵਜੀਆਏ। ਅੰਕੁਰਜੀਆਏ। ਸ੍ਰੀਗਮਾਨੰਦਜੀਆਏ। ਸ੍ਰੀਨਾਮਾਜੀਆਏ। ਸ੍ਰੀਕਈਰ
 ਜੀਆਏ। ਸ੍ਰੀਰਵ ਦਾਸਜੀਆਏ। ਸ੍ਰੀਧੰਨਾਜੀਆਏ। ਸ੍ਰੀਬੇਣੀਜੀਆਏ। ਸ੍ਰੀਸਧਨਾਜੀਅ
 ਏ। ਸ੍ਰੀਸੈਣਾਜੀਆਏ। ਸ੍ਰੀਪੀਪਾਜੀਆਏ। ਇਸਭੇਭੁਗਤਾਏ। ਮਹਾਂਦੇਉਜੀਆਏ। ਬ੍ਰਹਮ
 ਆਏ। ਸਨਕਾਦਿਕਜੀਆਏ। ਰਖੀਸਗੁਮਨੀਸਰਆਏ। ਚੰਦਸੂਰਜਆਏ। ਪਉਣਪਾਣੀਥੇ
 ਸੰਤਾਰਿਆਇਆ। ਮੂਰਤਿਧਾਰਕਰਆਏ। ਦੁਜੰਤ੍ਰਦੁਜਦਿਆਨਾਲਆਇਆ। ਕੁਦਰਤਕ
 ਸੁਖਾਸਣਚਲਾਵਣਗਗਾ। ਏਹੁਸੁਖਾਸਣਸ੍ਰੀਪਾਰਬ੍ਰਹਮਜੀਗੁਰੂਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਕੋਲੀਏਸ
 ਚੇਖੰਡਤੇਲਿਆਏ। ਜਬਗੁਰੂਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਕਾਧਿਆਨਖੁਲਗਇਆ। ਤਬਗੁਰੂਬਾਬਾ
 ਨਾਨਕਜੀਤੰਤੁਉਤਪ੍ਰਣਾਮਕਰਤਾਆਗੇਆਇਆ। ਸ੍ਰੀਠਾਕਰਜੀਕੀਚਰਨੀਜਾਇਲਗਾ।
 ਜੀਬਾਲਿਹਾਰਜਾਓਮੈਅਧਮਪਾਪੀਉਪਰਕਿਰਪਾਕਰੀਹੈਜੀ। ਧੰਨਸ੍ਰੀਠਾਕਰਜੀਹੈ। ਤਬਸ੍ਰੀ
 ਠਾਕਰਜੀਕੀਆਗਿਆਸਾਥ। ਸੰਮਤ ੧੫੫੬ਵੀਦਸਮੀਕੇਦਿਨਮਹਾਅੰਮ੍ਰਿਤਿਵੇਲੇਪ
 ਹਰਿਗਤੁਰਹਦੀਕਉਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਕੋਕੀਰਤਨਅਨੰਦਪੁਨਨਾਲਸਰਬਕਲਿਆਣਕੇਪਰਸੀ

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਕੇਚਰਨਾਸਾਥਸ੍ਰੀਗੁਰੂਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਸਮਾਣਾ॥੩॥ਬੋਲਹੁ
ਭਾਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ॥ਤੁਬਭੁਗਤਕਰਤਾਕਰਤਾਸ੍ਰੀਠਾਕਰਜੀਕੀਚਰਨੀਲਪਟਾਇਰਹਿ
ਆ॥ਤੁਬਸ੍ਰੀਠਾਕਰਜੀਕਿਰਪਾਕਰਕੇਅਪਣਿਆਚਰਨਾਸੀਗਸਮਾਇਲੀਆ॥ਤੁਬ
ਗੁਰੂਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਉਪਰਕਹਾਇਪੜਗਈ॥ਜਿਤੁਨਾਮਹਾਜਨਲੇਕਹੈਸੀ॥ਹੋਰਗੇਥਿਦ
ਲੇਕਸੇਵਕਲਾਗੇਸ੍ਰੀਠਾਕਰਜੀਕੇਕਰਮਪਰਮਕਰਣੇ॥ਜਨਗੁਰੂਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਚਿਖ
ਕੇਉਪਰਉਠਾਇਰਖਿਆ॥ਤੁਬਗੁਰੂਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਕੇਮੁਹੀਦਪਠਾਣਲੇਕਥੇਤਿਨਹੁਗਲ
ਚਲਾਈਜੇਟੁਕਅਸੀਭੀਦੀਦਾਰਕਰਹਿਗੇ॥ਤੁਬਮਹਾਜਨਲੇਕਾਕਹਿਆ॥ਜੇਖਾਨਜੀ
ਹੁਣਤੁਮਾਗਸਮਾਨਹੀਦੀਦਾਰਕਰਨੇਕਾ॥ਤੁਬਉਨਹੁਕਹਿਆਜੇਬਾਬਾਨਾਨਕਹਮਾਗ
ਪੀਰਹੈਹਮਚਲਹਿਗੇਨਾਹੀ॥ਹਮਬਾਬੇਜੀਕਾਦੀਦਾਰਕਰਹਿਗੇ॥ਤੁਬਮਹਾਜਨਲੇਕ
ਕਹਿਆਜੇਆਜਦੀਦਾਰਦੇਖਵੇਕਾਤੁਮਾਗਸਮਾਨਹੀ॥ਤੁਮਹਟਜਾਵਹੁ॥ਤੁਬਓਹਪਠਾਣ
ਸਿਦਤੁਉਪਰਆਇਗਏ॥ਕਹਣੇਲਾਗੇਜੇਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਹਮਾਗਪੀਰਹੈ॥ਪੀਰਕਾਜੇ
ਗਾਹੁਹੈਸੋਹਮਕਰੈਗੇ॥ਹਮਬਾਬੇਨਾਨਕਕਉਗੋਰਮਜਲਪਹੁਚਾਵਹਿਗੇ॥ਤੁਬਮਹਾਜਨਲੇ
ਕਥੇਜੇਬਾਬੇਨਾਨਕਜੀਕੇਉਪਰਚਉਗਿਰਦਚਾਵਗਤਾਈਆਸਨਾ॥ਤੁਰਕਾਦੇਵਾਸਤੇ॥
ਤੁਬਸੇਵਕਉਪਰਜੇਥੇਤਿਨਹੁਕਹਿਆਜੇਭਾਈਤੁਮਹਿਦਅਹਮਸਲਮਾਨਤੁਮਸੁਗਲਾਕਿ
ਸਬਾਤਉਪਰਕਰਤੇਹੋ॥ਗੁਰੂਬਾਬਾਨਾਨਕਜੀਤੁਉਈਹੈਹੀਨਾਹੀ॥ਗੁਰੂਬਾਬਾਨਾਨਕ
ਜੀਤੁਸਚਖਰਕਉਸਿਧਾਹੈ॥ਜਬਜਾਇਕੈਦੇਖੈਤਾਚਿਖਾਉਪਰਕਿਛੁਨਾਹੀ॥ਤੁਦੁਹ

ਥੋਕਾ ਦਾ ਸੁਗਤਾ ਚੁਕ ਗਇਆ॥ ੪॥ ਏਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀਵਾ ਹੁਗੁਗੁ॥ ਤਾਜਿ ਤਨਾ ਪ੍ਰਵਾਰ ਸੇਵਕ ਬੇ ੨੬੫
 ਮਹਾਜਨ ਲੋਕ ਬੇ ਸੁਕੁਰਾ ਮਗਮ ਕਰਉ ਠੇ॥ ਲਾਗੇ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਕਰ
 ਨਾਜਿ ਵਾਹੁ ਪੁਰਾਇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪ੍ਰਤਖ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਮੂਰਤ ਬਾ॥ ਪਰਹਮਾਰੇ ਅਭਾਗ ਮਸੇ
 ਵਾਕਛੁ ਕਹਿਨ ਸਕੀ॥ ਲਾਗੇ ਪਛੇਤਾਉ ਏ॥ ਦੇਖ ਦੇਖ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਬੇਲਾ ਭੈ ਚਕੁਤੋ
 ਏਗੇ॥ ਜਿਤਨੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬੇਲਗੇ ਖੁਦਾਇ ਕਾ ਨਾਮ ਲੈਣਾ॥ ਕਹੈ ਜੇ ਵਾਹੁ ਪੁਰਾਇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਬਠਾ ਮਹਾ ਪਰਖ ਸੀ॥ ਐਨ ਖੁਦਾਇ ਕੀ ਸੂਰਤ ਬੀ॥ ਤੁਲਾਗੇ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹ ਪੁਰਾਇ ਕੀ ਕਰਨ
 ਜਾਹਿ ਦੁਸਲ ਮਾਨ ਬੇਦੇਖ ਦੇਖ ਹੋ ਗਨ ਹੋਏ ਰਹੇ॥ ਤਾਜਿ ਤਨੇ ਲੋਕ ਸੇਵਕ ਪ੍ਰਵਾਰ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਾ ਤਿਨ ਹੁਚਿਖਾ ਕਉ ਲਖੁ ਦਿਤਾ॥ ਲਾਗੇ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕਰੇਣਾ॥ ਅਰਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਬੈਠਿਓ ਮਕਉ ਸਚ ਬੰਤ ਕਉ ਸਿਧਾਰੇ॥ ੪॥ ਏਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀਵਾ ਹੁਗੁਗੁ॥ ਸਲੋਕ
 ਨਾਨਕ ਪੰਥੀ ਸੇਤਰੇ ਜੇ ਆਏ ਪੰਥੇ ਮਾਹਿ॥ ਆਪ ਮਿਟਾਇ ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ ਨ ਚਲੈ ਦੁਜੈ ਰਾਹਿ॥ ਗੁਰਬਿ
 ਨ ਅਵਰਨ ਸੁਣਈ ਜਮ ਕੇ ਪੰਥ ਨ ਪਾਇ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਿਆ ਗਨੀ ਕਿਆ ਭੈ ਸਤਤ ਕਹੁ ਸੁਨਾ
 ਇ॥ ਗੁਰਗੁਣੇ ਹਰਿ ਭਾਇਆ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਗ ਸਮਾਇ॥ ੫॥ ਸਲੋਕ॥ ਕਿਆ ਹੋਇ ਪਾਪੀ ਅਧਮ ਕੀ
 ਟੋਰੇ ਗੁਣ ਕਹੈ ਸੁਨਾਇ॥ ਕਹਿਤਾ ਬਕਤਾ ਆਪ ਹੋ ਆਪੇ ਹੀ ਜਸ ਗਾਇ॥ ਗਾਵੈ ਸੁਣੈ ਪੜ੍ਹੈ ਲਿਖੈ ਚਿਤ
 ਲਾਇ ਕੈ ਤਿਸ ਹਰਿ ਲਏ ਛੁਗਾਇ॥ ਹਉ ਛੁਟੀ ਵਰਮੰਗਤਾ ਦੀ ਜੈ ਦਾਨ ਕਜਾਇ॥ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੇਇ ਰਜ
 ਵਿਪਤ ਅਧਾਇ॥ ਛੁਟੀ ਜਪ ਸੁਖ ਪਾਇ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਲਿਵਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਕੀ ਬੇਨਤੀ
 ਮਹਿਗਖ ਲੇਹੁ ਸਰਨਾਇ॥ ੫॥ ਸਾਖੀ ਸਮਾਵਣ ਕੀ ਪੁਰਨ ਹੋਈ॥ ਵਾਧੇ ਘਾਟੇ ਬਖਸ ਲੈਣਾ॥

ਬੇਲਹੁਤਾਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ॥ ਸਲੋਕ॥ ਕਬੀਰਨਾਹਮਕੀਆਨਕਰਹਿਗੋਨਾਕਰਸਕੈਸਰੀ
 ਗਾ॥ਕਿਆਜਾਨਾਕਿਛੁਹਰਿਕੀਆਕੁਇਓਕਬੀਰਕਬੀਰ॥ ਬੇਲਹੁਤਾਈਜੀਵਾਹੁਗੁਰੂ॥
 ਸਾਖੀਪੁਰਨਹੋਈ ਸਤਿਗੁਰਕੇਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਵਾਹੁਗੁਰੂ ਵਾਹੁਗੁਰੂ ਵਾਹੁਗੁਰੂ ਵਾਹੁਗੁਰੂ ਵਾਹੁਗੁਰੂ
 ਰੂ ਵਾਹੁਗੁਰੂ ਵਾਹੁਗੁਰੂ॥ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂਗੁਰੂ ਗੁਰੂਗੁਰੂ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਹੁਗੁਰੂ ਵਾਹੁਗੁਰੂ॥
 ਵਾਹੁਗੁਰੂ॥ ਗੁਰੂਜੀ ਗੁਰੂਜੀ ਗੁਰੂਜੀ ਗੁਰੂਜੀ ਗੁਰੂਜੀ॥ ਹਰਿਹਰਿਹਰਿਹਰਿਹਰਿਹਰਿਹਰਿਹਰਿ
 ਹਰਿਹਰਿਹਰਿਹਰਿਹਰਿਹਰਿਹਰਿਹਰਿਹਰਿਹਰਿਹਰਿਹਰਿਹਰਿ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਤਿ
 ਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੂ॥ ਵਾਹੁਗੁਰੂ ਗੁਰੂਗੁਰੂਗੁਰੂਗੁਰੂਗੁਰੂਗੁਰੂਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਵਾਹੁਗੁ
 ਰੂ ਵਾਹੁਗੁਰੂ ਵਾਹੁਗੁਰੂ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

॥ ਪੋਥੀਜਨਮਪਤ੍ਰੀਜੀਕੀਤਥਾਮਕੋਮਦੀਨੇਦੀਰੋਸਟਿਸੀਪੁਰਨਹੋਈ॥ ॥
 ॥ ॥ ਸੀਮਤ ੧੯੩੬ ॥ ਮਿਤੀ ॥ ਮੁਘਰੋ ॥ ਦਿਨੇ ੧੬ ॥
 ਧੰਨਧੰਨਨਿਰੰਕਾਰ ਜਪਨਿਰੰਕਾਰ ਸਤਿਨਿਰੰਕਾਰ॥ ॥
 ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥
 ॥ ਧੰਨਧੰਨਸ੍ਰੀਸਤਿਗੁਰੂਦਾਇਆਲਜੀ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥
 ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

ੴ ਓ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ॥ ੨੮੦/੨-੮੨ ੧੦੦੦੦

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ

(ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ)

ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਤਾਰੀਖ ਤੇ ਕਿਤਾਬ ਵਾਪਸ ਨਾ ਆਉਣ
ਤੇ.....ਪੈਸੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੁਰਮਾਨਾ ਹੋਵੇਗਾ।

--	--	--

M-3177

